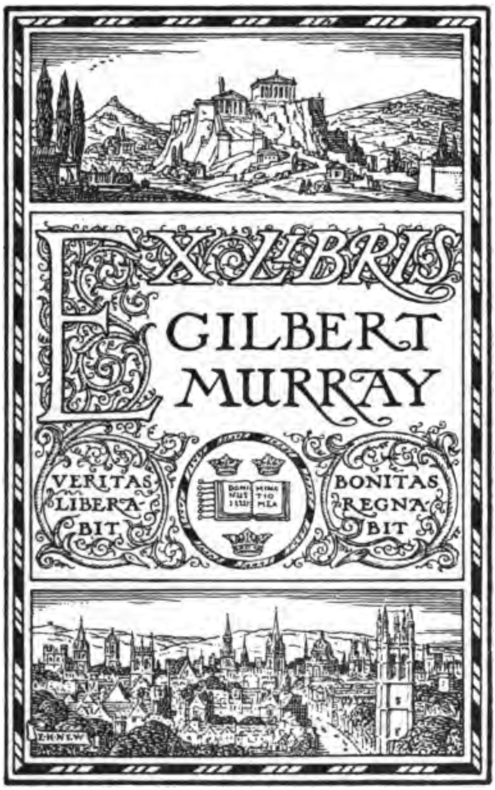

EX LIBRIS
GILBERT
MURRAY
VERITAS
LIBERA-
BIT
DOMI NUS ILLU
MINA TIO MEA
BONITAS
REGNA-
BIT

EURIPIDIS
TRAGOEDIAE
ET
FRAGMENTA.

IX

RECENSUIT

INTERPRETATIONEM LATINAM CORREXIT

SCHOLIA GRAECA E CODICIBUS MANUSCRIPTIS

PARTIM SUPPLEVIT PARTIM EMENDAVIT

AUGUSTUS MATTHIAE.

TOMUS NONUS.

LIPSIAE.

APUD IOA. AUG. GOTTLOB WEIGEL

MDCCCXXIX.

PRAEFATIO.

In fragmentis*) Euripidis congerendis illud imprimis spectavi, ut eo ordine collocarentur, ex quo, quae fabularum ipsarum descriptio atque *οἰκονομία* fuisset, perspici posset. Hoc tum ex ipsorum fragmentorum sententia, raro tamen, tum e locis scriptorum, qui fragmenta illa attulerunt, tum ex Hygini fabularum congerie in plerisque coniicere licebat, ita tamen ut nonnulla aliter etiam ab aliis ordinari possent; quod ubi vel factum erat, vel fieri poterat, rationem plerumque reddidi, cur mihi eo, quo feci, ordine ponenda viderentur. Hinc non nudos poëtae versus posui, sed etiam scriptorum, qui eos servarunt, verba addidi, e quibus saepe perspici potest, quo tragoediae loco fragmentum quodque lectum fuerit, quo nexu cum reliquis cohaeserit, a quo pronun-

*) *Fragmenta* dicere malui, quam *reliquias*, quia hae omnia antiquorum scriptorum opera significant; quae relicta sunt et servata, ut Euripidis integras etiam fabulas sic appellare liceat, *fragmenta* autem dicimus operum, quae quondam integra fuerunt, quasi navis fractae, lacera membra. Antiqui autem, ut rem non habuerunt, sic nec nomen quaesiverunt.

tiatum sit. Fragmenta ea, quae certarum tragoediarum nullam notam habebant, eo ordine collocavi, quem Musgravius instituerat, tum quod nullam certam normam habebam, ad quam ea melius digererem, tum ut in hac etiam editione facile inveniri possent, quae e Musgraviana citantur; secrevi tamen et ea, quae non ab omnibus Euripidi tribuuntur, quaeque *fragmenta incerta* appellavi, et quae tantum e coniectura Virorum doctorum ad illum auctorem referuntur, seu *fragmenta dubia*. Sed in his tamen me nonnunquam ob negligentiam errasse sero intellexi, ut in *fragm. incert. tragoed.* CCXXIX. usque ad CCXXXIII. quae inter *fragm. incerta* referenda erant; fr. etiam CCLII. suus inter *fragm. dubia* locus erat, unde iterum illud adscripsi *fr. dub.* XXV. Versus poëtae ipsi ut emendatiores legerentur, sedulo operam dedi; rarius tamen, quam vellem, hoc mihi contigit ingenii vitio, quod ad locos scriptorum coniectura sanandos parum idoneum est, et ad dubitandum propensius. Non deerunt tamen, spero, qui ea, quae adhuc vitiosa sunt, commode vel explicent vel emendent.

Altenburgi
Cal. Februar. 1829.

DE FRAGMENTIS EURIPIDIS.

Euripidis tragoedias, praeter duodeviginti eas, quae supersunt, Fabricius in biblioth. graeca enumerat centum et tres. Sed in iis nonnullae sunt, quarum tituli tantum duo diversi fuisse videntur, ut *Βάκχαι* et *Πενθεύς*, *Ἱππόλυτος* et *Φαίδρα*. Eodem modo recte Musgravius Glaucum non diversam esse a Polyido suspicatus est. Cf. Elmslei. ad Med. argum. not. k. Welcker de Aeschyli trilog. p. 340. not. Atrei nomine inscriptam Euripidis tragoediam nullam fuisse, sed hoc personae nomen esse in Cressis vel in Thyeste productae iam Bentlei. ep. ad Mill. p. 471 sq. et Barnesius monuerunt p. 458. et post eos Heath. lect. ad Eurip. p. 166. Valck. diatr. p. 12. Brunck. ad Soph. fr. p. 669. ed. min. Porson. ad Eurip. Orest. 1001. Ita *Πασιφάη* persona erat in Cressarum fabula, *Κλυμένη* in Phaethonte; Polynicen fabulam falso e loco Luciani T. III. p. 288. ὁ *Εὐριπίδου Πολυνείκης* exsculpserunt, quum locus ibi citatus sit in Phoenissis, sed a Polynice pronuntiatus, ut locus apud Stob. tit. 37. p. 226. Gesn. 39. p. 157. Grot. inter Iocasten et Polynicen divisus est. *Πολύδωρος* et *Πολυξένη* Hecubam significant. *Κερκύων* eadem est quae Alope. vid. Valck. diatr. p. 12. Qui locus tanquam ex Euripidis Capaneo citatus putabatur, est ex eiusdem Suppl. 862. Vid. Valcken. diatr. p. 17. Boeckh de tragicis gr. p. 227. Sic etiam quae fabula Alexander appellabatur, ab aliis vocabatur Alexandra. *Ἑλένης ἀπαίτησιν* confictam esse a Barnesio ostendit Pierson. ad Moerid. p. 172 sq. Heath in Eurip. p. 168. *Oileum* tragoediam Euripidis nullam fuisse docuit Harles ad Fabric. T. II. p. 252. n. 63. alio loco *ἐν Συλεῖ* legendum. Alii fabularum tituli falsis lectionibus originem debent, ut *Αἶγες* pro Aegeo, quod iam monuerunt Meursius et Barnes. P. II. p. 517. *ἐν Διδύμοις* apud Stob. pro *ἐν Λικυμνίῳ*. vid. Valck. diatr. p. 17.

Θεμιστοκλῆς pro Cresphontes, *Κλεοφόντης* pro eodem. *Εὐριπίδης ἐν Κλεισὶ* pro *ἐν Κρῆσὶ* apud Erotian. *Κτύμενος* apud Clementem pro *Τήμενος*. Idem nomen alibi corruptum in *Τίμαιος* abiit. Pro *Κυρίαις* apud Hesych. nunc legitur *Σκυρίαις*. *Ἀλεάδας*, *Εὐρώπην*, *Κάρκινον*, *Μενησίαν*, *Μετουσίαι*, *Νεοπτόλεμον*, *Νιόβην*, *Σκύλλαν*, *Τρῶας* e numero fabularum Euripidis exemerunt Bentleius, Valcken. alii. Vid. Valcken. diatr. c. II. Praeter istas Elmslei. ad Med. argum. p. 71. ed. Oxon. eiicit etiam *Θεριστάς* et *Λαμίαν*. Ita relinquuntur tragoediae deperditae quinquaginta septem, vel si *Θεριστάς* numeres, 58. (*Αἰγεύς*, *Αἴολος*, *Ἀλέξανδρος*, *Ἀλκμαίων ὁ διὰ Ψωφῖδος*, *Ἀλκμ. ὁ διὰ Κορίνθου*, *Ἀλκμήνη*, *Ἀλόπη*, *Ἀνδρομέδα*, *Ἀντιγόνη*, *Ἀντιόπη*, *Ἀρχέλαος*, *Αὔγη*, *Αὐτόλυκος*, *Βελλεροφόντης*, *Βούσιρις*, *Δανάη*, *Δίκτυς*, *Ἐρεχθεύς*, *Εὐρυσθεύς*, *Θησεύς*, *Ἰνώ*, *Ἰξίων*, *Ἱππόλυτος*, *Κάδμος*, *Κρεσφόντης*, *Κρῆσσαι*, *Κρῆτες*, *Λαμία*, *Λικύμνιος*, *Μελανίππη*, *Μελέαγρος*, *Ξάντριαι*, *Οἰδίπους*, *Οἰνεύς*, *Οἰνόμαος*, *Παλαμήδης*, *Πειρίθους*, *Πελιάδες*, *Πηλεύς*, *Πλεισθένης*, *Πολύϊδος*, *Πρωτεσίλαος*, *Ῥαδάμανθος*, *Σθενέβοια*, *Σίσυφος*, *Σκίρων*, *Σκύριοι*, *Συλεύς*, *Τέννης*, *Τήλεφος*, *Τημενίδαι*, *Ὑψιπύλη*, *Φαέθων*, *Φιλοκτήτης*, *Φοῖνιξ*, *Φρίξος*, *Χρύσιππος*.) quibus si duodeviginti superstites addideris, confeceris summam tragoediarum septuaginta sex. At Suidas septuaginta quinque vel septem ei tribuit, Grammaticus ab Elmsleio editus ad calcem Baccharum septuaginta octo, quarum spurias esse tres, Tennem, Rhadamanthum, Pirithoum. In inscriptione marmoris antiqui, edita a Winckelmanno *monumenti ined.* nr. 168. Cf. *Galerie du Musée Napoléon* par Filhol T. VIII. tab. 540. triginta sex tantum Euripidis tragoediae commemorantur, *Ἄλκηστις*, *Ἀρχέλαος*, *Αἰγεύς*, *Αἴολος*, *Ἀλόπη*, *Ἀντιγόνη*, *Ἀλκμαίων*, *Ἀνδρομέδα*, *Ἀλέξανδρος*, *Αὐγή*, *Ἀνδρομάχη*, *Ἀντιγόνη* (f. *Ἀντιόπη*), *Αὐτόλυκος*, *Βάκχαι*, *Βελλεροφόντης*, *Βούσειρις*, *Δίκτυς*, *Δανάη*, *Εἰφιγένεια*, *Ἑλένη*, *Εἰνώ*, *Ἑκάβη*, *Ἐρεχθεύς*, *Εὐρυσθεύς*, *Ἐπεός*, *Κρῆτες*, *Κρῆσσα* (sic) *Κρεσφόντης*, *Κύκλωψ*, *Λικύμνιος*, *Μελάνιππος*, *Μήδεια*, *Μελέαγρος*, *Οἰνεύς*, *Οἰδίπους*, *Ὀρέστης*, in quibus novem superstites. Sed lapis ille mutilus est et post *Ἐπεός* et post *Ὀρέστης*. *Epei* tragoediae nullum aliud vestigium est, ut hic error eius esse videatur, qui titulos marmori

incidit. Praeterea vero nulla ex iis tragoedia commemoratur, quas suspectas vel confictas esse supra memoravi, ne Lamia quidem vel Ξάντριαι, de quarum hac Valcken. quoque dubitabat, ut is, qui hos titulos insculpendos curavit, homo satis peritus fuisse videatur. Memorabile etiam, quod una tantum Iphigenia commemoratur; ex quo colligi potest, Iphigeniam Tauricam pro genuina Euripidis tragoedia habitam esse, Aulidensem omissam esse, quia haec post eius mortem demum in scenam producta sit. Eiusmodi autem inscriptiones a serioribus demum, Romanis hominibus, sed e virorum doctorum tamen libris, compositas esse recte monere videtur Boeckh. ad Inscript. gr. T. I. p. 349 sq. De marmore illo elegans est disputatio Osanni in Wolfii Anal. T. II. p. 527 sqq.

EX AEGEO.

Argumentum fabulae optime illustravit Elmsleius ad Eurip. Med. argum. p. 66. loco Apollodori I, 9, 28. *Μήδεια δὲ ἧκεν εἰς Ἀθήνας, κἀκεῖ γαμηθεῖσα Αἰγεῖ παῖδα γεννᾷ Μῆδον. ἐπιβουλεύουσα δὲ ὕστερον Θησεῖ, φυγὰς ἐξ Ἀθηνῶν μετὰ τοῦ παιδὸς ἐκβάλλεται.* Cf. Diod. Sic. IV, 55 sq. qui capite 56. Medum ex Aegeo susceptum narrasse *τοὺς χαρίζεσθαι βουλομένους Ἀθηναίοις* commemorat, et *διὰ τὴν τῶν τραγῳδῶν τερατείαν ποικίλην τινὰ καὶ διάφορον ἱστορίαν περὶ Μηδείας ἐξενηνέχθαι.* Paulo aliter fabulam ex Cratete narrat Schol. Il. λ', 740. Cf. Heyn. ad Apollod. l. c. Medeae personam in Aegeo fuisse iam Valckenaer. in nota MS. e Schol. Eur. Med. 169 colligit, *τοῦ Εὐριπίδου μήτε ἐνταῦθα, μήτε ἐν τῷ Αἰγεῖ δηλώσαντος τὸν Ἄψυρτον ὀνομαστί.*

I. Schol. Aristoph. Av. 494. *ἐς δεκάτην γάρ ποτε.* *ὅτι τὴν δεκάτην εἱστίων ἐπὶ τοῖς γεννηθεῖσι καὶ ἐν αὐτῇ τὰ ὀνόματα ἐτίθεντο τοῖς παισὶ, καθάπερ Εὐριπίδης ἐν Αἰγεῖ·*

Τίς σε μᾶτερ ἐν δεκάτᾳ τόκον ὠνόμαζεν.

Cf. Suid. v. *δεκατεύειν*, qui versum sic citat (ed. Mediol. Basil.) *τίς σε μάτερ ἐν δεκάτα τοῦ τόκου ὠνόμαζεν.* Verba in unum trimetrum conclusit Scaliger ad Varron. p. 160. *Τίς σ' ὠνόμαζεν τῇ δεκάτῃ μήτηρ τόκον.* Quam emendationem vituperans propter anapaestum in quartam sedem admissum Toup. Emend. in Suid. T. I. p. 113. quia Suidas (non schol. Arist.) habeat *τοῦ τόκου*, legendum censet: *τίς ὠνόμαζέ σε δεκάτῃ μήτηρ τόκου;* *Quae tibi nomen imposuit mater decimo partus die,* quam emendationem recepit Boisson. Scribi vero etiam posse *τίς ὠνόμαζέ σε δεκάτῃ 'πὶ τῷ τόκῳ μήτηρ;* idem enim esse *δεκάτην τόκου* et *δεκάτην ἐπὶ τῷ τόκῳ.* Porson autem in Append. p. 441. verba Euripidis metri

iambici nullam speciem habere monet, et ex melicis petita esse credit propterea quod Dorismi haud obscura in μᾶτερ et δεκάτᾳ vestigia appareant. Elmsleius in nota l. c. legendum dicit: τίς σε μάτηρ ἐν δεκάτᾳ τόκον ὠνόμασε; i. e. *cuius mulieris filius es?* Mihi aptior videtur interrogatio: *quo te nomine mater appellavit?* -- Τί σε μάτηρ ἐν δεκάτᾳ Τόκον ὠνόμασεν; anapaesticus cum dimidio ut haec verba sint chori ad Theseum advenientem, et τί δέ habet ed. Ald. Schol. Arist.

II. (X. Musgr.) Clem. Alex. Strom. VI. p. 742, 18. (p. 622. A. Sylb.)

Ποίαν σε φῶμεν γαῖαν ἐκλελοιπότα
πολυξενοῦσθαι; γῆ δὲ τίς πάτρας θ᾽ ὅρος;
τίς ἔσθ᾽ ὁ φύσας; του κεκήρυξαι πατρός;

Pro πολυξενοῦσθαι, „verbo minime Graeco," Valcken. ad Phoen. 34. rescribendum censet πάλαι ξενοῦσθαι, et correctionem contra Heathium Lection. in Tragic. T. II. p. 162. defendit ad Hippol. 1085. πάλαι cum ἐκλελοιπότα iungendum monens. Sed unde sciebat qui sic interrogabat, advenientem πάλαι γαῖαν ἐκλελοιπέναι? Facilior est Musgravii lectio πόλει ξενοῦσθαι. Ceterum hoc fragmentum cum superiore iungendum esse iam Scaliger vidit ad Varron. l. c. Mihi autem illud praeponendum videbatur, ut haec verba essent Medeae Choro supervenientis.

III. (IV.) Stob. Tit. 38. Gesn. p. 226. Grot. p. 155. et Gaisf.

Τί γὰρ πατρῴας ἀνδρὶ φίλτερον χθονός;

Nam quid paterno dulcius tandem solo? Grotius vertit. Videntur esse verba Thesei, ut et sequentia.

IV. (VI.) Stob. Tit. 45. p. 322. Gesn. 47. p. 181. Grot. Gaisf. ibid.

Ἀνδρὸς δ᾽ ὑπ᾽ ἐσθλοῦ καὶ τυραννεῖσθαι καλόν.

Perferre regnum rege sub iusto iuvat. Lemma e Paris. A. addidit Grotius.

V. (II.) Stob. Tit. 7. p. 86. Gesn. p. 45. Grot.

Ἔστι καὶ πταίσαντ᾽ ἀρετὰν
ἀποδείξασθαι θανάτῳ.

Est ut morte aliquis sua Virtutem doceat cadens. His verbis Theseus animum ad quaevis pericula subeun-

da paratum et vel mortem prae gloria contemnentem declarasse videtur.

VI. (IX.) Stob. Tit. 117. p. 599. Gesn. 119. p. 487. Grot.

— — — — κατθανεῖν δ' ὀφείλεται
καὶ τῷ κατ' οἴκους ἐκτὸς ἡμένῳ πόνων.

Morti debitus Etiam laborum qui sedet liber domi. Verba κατθανεῖν ὀφείλεται illustravit Wyttenbach. ad Plutarch. p. 726.

VII. (VII.) Stob. Tit. 84. p. 493. Gesn. 86. p. 355. Grot. et Gaisf.

ἦ που κρεῖσσον τῆς εὐγενίας
τὸ καλῶς πράσσειν.

Non nobilitas tanti est, quanti Vivere recte. ἦ που pro ἤ που et εὐγενίας Valcken. ad Phoen. 1475. ἦ πολὺ Elmsleius ad Med. p. 66. not. a.

VIII. (III.) Stob. Tit. 34. p. 215. Gesn. p. 141. Grot.

Εἰ μὴ καθέξεις γλῶσσαν, ἔστι σοι κακά.

Linguam nisi tenebis, impendent mala. καθέξῃς toleratum fuit usque ad Porson. qui correxit Advers. p. 274. ubi ἔσται pro ἔστι scribi iubet. „ἔσται praeceperat ed. Francof.“ *Gaisf.* Videntur esse verba Thesei, Medeam post patefactas insidias increpantis. Eodem pertinet

IX. (V.) Stob. Tit. 71. p. 432. Gesn. p. 73. p. 307.

Δειλῶν γυναῖκες δεσποτῶν θρασύστομοι.

Viri paventis uxor audacissima est.

X. (VIII.) Stob. ibid.

Πέφυκε γάρ πως πᾶσι πολέμιον γυνὴ
τοῖς πρόσθεν ἡ ζυγεῖσα δευτέρῳ πόσει.

Odit priores mulier affectus suos, Postquam secundo foederi implicuit fidem. Pro πᾶσι Musgr. παισί, quod res ipsa postulat. Pro πολέμιον Gaisf. e Paris. A. recepit πολέμιος, quod equidem non praetulerim vulgatae. Elmslei. ad Med. p. 66. legendum censet δευτέρα πόσει. Quod vix necessarium videtur.

In hac fabula quid non commemoratum sit, Apsyrti caedes, indicat Schol. Med. 169.

XI. Ex hac fabula in MS. Stob. Paris. A. petitus esse notatur locus apud Stob. tit. 110. p. 581. Gesn. 112. p. 463. Grot. tit. 111. Gaisf.

Πτηνὰς διώκεις, ὦ τέκνον, τὰς ἐλπίδας,
οὐχ ἡ τύχη σε. τῆς τύχης δ' οὐχ εἷς τρόπος.

Spes, natè, volucres sequeris, at non te simul Fortuna; vultus illa multiplicis dea est. Cum Phoen. 897. comparat Valck. ad loc. 904.

Huc retulerunt Barnes. in Add. et Musgr. locum Stephani Byz. v. *Ἄντρον, τὸ σπήλαιον. τὸ τοπικὸν ἔδει ἀντρίτης, ὡς λίκνον λικνίτης. εὕρηται δὲ ἀντραῖος, ὡς Εὐριπίδης ἐν Αἰξὶ, καὶ ἀντραία*, pro *ἐν Αἰξὶ* legendum suspicantes *ἐν Αἰγεῖ*. Valckenaer. autem ad marginem ed. Barnes. adscripsit: „forte est Eupolidis." — In eadem fabula illud locum habere potuit apud Stob. Tit. 76. p. 451. Gesn. 78. p. 333. cum lemmate: *Euripidis in Aegeo: — — τὸ θρέψαι δ' ἐν βροτεῖσι πολλάκις Πλείω πορίζει φίλτρα τοῦ φῦσαι τέκνα. Saepe educasse quam dedisse exordium Plus vincit, illecebrasque maiores habet:* Haec certe neque in Medea legi, neque in ea locum habere potuisse ait Brunck. ad Med. p. 400. Sed quum in Paris. A. lemma adscriptum sit *βιότου ἐκ μηδείας*, Elmslei. ad Med. p. 74. scribendum esse suspicatur *Διονυσίου τυράννου.* Tandem locus apud Stob. tit. 43. p. 302. Gesn. 45. p. 173. Grot. ambiguum est, utrum ad Aegeum, an ad Theseum referendus sit. Vid. fr. Thes. X.

EX AEOLO.

Argumentum fabulae explicat Schol. Aristoph. Nub. 1374. (ad verba poëtae: ὁ δ' εὐθὺς ἦσ' ἐξ Εὐριπίδου ῥῆσίν τιν', ὡς ἐκίνει Ἀδελφὸς, ὦ 'λεξίκακε, τὴν ὁμομητρίαν ἀδελφήν.) γέγραπται δὲ δρᾶμα Εὐριπίδου Αἴολος λεγόμενον, ἐν ᾧ παρήγαγε Μακαρέα, τὸν παῖδα Αἰόλου, φθείροντα (imo φθείραντα) Κανάκην τὴν ἀδελφήν. Cf. id. ad Ran. 873. Dionys. Halic. art. rhet. c. 9. §. 11. (T. II. p. 102, 35. ed. Hudson. T. V. p. 354. ed. Reisk.) Ἀλλὰ καὶ Εὐριπίδης δι' ὅλων λόγων διοικήσεως σχῆμα περαίνει. Πρότερον δὲ δείξωμεν ἐν ὅλῳ δράματι ἐν μέρει τινὶ (an: εἶτα ἐν μέρει τινί) σχῆμα διοικούμενον. ἐν τῷ Αἰόλῳ ὁ Μακαρεύς ἐστιν ὁμιλήσας τῇ ἀδελφῇ καὶ λανθάνων, καὶ συμβουλεύων τῷ πατρὶ τὰς ἀδελφὰς τοῖς ἀδελφοῖς συνοικίσαι, ἵνα τὸ οἰκεῖον διοικήσηται. καὶ οὕτως ἐσχημάτισται ὁ λόγος κοινῇ γνώμῃ καὶ συμβουλῇ. Macareum et sororem se ipsos interfecisse narrat Hyginus fab. 242. 243. At fab. 238. *Aeolus Canacen propter incestum cum fratre Macareo occidit.* Canacen, edito partu, ensi a patre misso incubuisse tradit Ovid. Heroid. 11. Hac epistola ab Ovidio Euripidis Aeolum praecipue expressum esse disputat Grauert in Mus. Rhen. II, 1. p. 50.

Partem Prologi Valcken. ad Hipp. 1303. sibi reperisse visus est in Antiphanis versibus apud Athenaeum X. p. 444. C.

Μακαρεὺς ἔρωτι τῶν ὁμοσπόρων μιᾶς
πληγεὶς τέως μὲν ἐπεκράτει τῆς συμφορᾶς.

I. (XXIII.) Verius e prologo petitos dicas versus apud Dicaearchum βίῳ Ἑλλάδος p. 22. ed. Hudson.

Ἕλλην γὰρ, ὡς ἔοικε, γίγνεται Διός,
Τοῦ δ' Αἴολος παῖς, Αἰόλου δὲ Σίσυφος
Ἀθάμας τε Κρηθεύς θ', ὅς τ' ἐπ' Ἀλφειοῦ ῥοαῖς
θεοῦ μανεὶς ἔῤῥιψε Σαλμωνεὺς φλόγα.

quos Valcken. diatr. p. 209 sq. ad Euripidis Sisyphum referebat. Sed ex Aeolo petitos esse probabile fit loco Strabonis VIII. p. 546. B. ed. Almel. quem laudavit Musgr. *Ἡ δὲ Σαλμώνη πλησίον ἐστι τῆς ὁμωνύμου κρή νης, ἐξ ἧς ῥεῖ ὁ Ἐνιπεύς· ἐμβάλλει δ' εἰς τὸν Ἀλφειόν, καλεῖται δὲ νῦν Βαρνίχιος. τούτου ἐρασθῆναι τὴν Τυρώ φασιν. — Ἐνταῦθα γὰρ βασιλεῦσαι τὸν πατέρα αὐτῆς Σαλμωνέα, καθάπερ καὶ Εὐριπίδης ἐν Αἰόλῳ φησίν.* Sed potest etiam in ea fabulae parte locum habuisse in quo Aeolus generis nobilitatem extollit. Valckenaerio tamen assentiuntur Iacobs. animadv. in Eurip. p. 202. et Grauert in Museo Rhenano II, 1. p. 53.

II. (VI.) Stob. tit. 41. p. 240. Gesn. 43. p. 167. Grot. et Gaisf.

Δοκεῖτ' ἂν οἰκεῖν γαῖαν, εἰ πένης ἅπας
λαὸς πολιτεύοιτο πλουσίων ἄτερ;
οὐκ ἂν γένοιτο χωρὶς ἐσθλὰ καὶ κακά·
ἀλλ' ἔστι τις σύγκρασις, ὥστ' ἔχειν καλῶς.
ἃ μὴ γὰρ ἔστι τῷ πένηθ', ὁ πλούσιος
δίδωσ'· ἃ δ' οἱ πλουτοῦντες οὐ κεκτήμεθα,
τοῖσιν πένησι χρώμενοι τιμώμεθα.

Possetne summa stare res, locupletibus Si plebs remotis pauper habitaret solum? Seiuncta nolunt a malis poni bona, Quae temperata publicam rem promovent. Quod desit inopi, supplet hoc dives manus; Quod non habemus divites, hoc pauperum Labor ministrans nos honoratos facit. Grot. Duos priores versus ad Aristoph. Equ. 1172. (*οἴει γὰρ οἰκεῖσθ' ἔτι τήνδε τὴν πόλιν*) adhibuit Bergler. V. 2. Heath. metri scilicet causa scripsit *λαός γε πολιτεύοιτο*. — Tertius et quartus laudantur etiam a Plutarch. de aud. poet. T. II. p. 25. C. D. de Isid. et Osir. ib. p. 369. B. *π. εὐθύμ.* ib. p. 474. A. Theophrast. Metaphys. p. 269. quem citant Meric. Casaub. ad M. Antonin. p. 408. H. ed. Gatak. Wyttenb. ad Plut. p. 245. — V. 5. a Lobeckio ad Soph. Ai. 801. p. 344. indicatus propter *ι* dativi sing. elisam correctus est ab Erfurdtio in Diar. Ien. 1811. n. 17. *τῷ πένητι, πλούσιος*. Sed mihi quidem articulus non videtur deesse posse. — V. 6. *δίδωσ'· ἃ δ' οἱ πλ.* citat Bergler. ad Aristoph. Plut. 510. et sic edidit Gaisf. ut est in Trincav. et Gesn. *ἃ δὲ* Grot. et Barnes. — Pro

τιμώμεθα Paris. A. πειθώμεθα. B. πειθόμεθα. Bergler. ad Arist. Plut. p. 510. ad Thesm. 162. θηρώμεθα. quod sibi quoque in mentem venisse narrat Musgrav. Ceterum hanc orationem esse Aeoli, ex eo colligo, quod in fr. IV. (XIII.) is, qui contraria quaedam his opponit, patrem compellat. Fortasse ea pater filium ad matrimonium cum nobili aliqua virgine iungendum excitare voluit; quod hic recusat, non quo ad plebeios amores pronior esset, sed quia sororem amabat, amorem autem dissimulandum censebat. Hanc autem opportunitatem arripuisse videtur Euripides, ut μελέτην institueret, in qua aristocratiae et democratiae laudes iuxta se explicarentur.

III. (XX.) Stob. tit. 63. p. 406. Gesn. 65. p. 269. Grot. et Gaisf.

Ἴδοιμι δ' αὐτῶν ἔκγον' ἄῤῥεν' ἀῤῥένων,
πρῶτον μὲν εἶδος ἄξιους τυραννίδος.
πλείστη γὰρ ἀρετὴ τοῦθ' ὑπάρχον ἐν βίῳ,
τὴν ἀξίωσιν τῶν καλῶν τὸ σῶμ' ἔχειν.

Videam meorum liberûm natos mares, Quorum ora celsum praeferant regni decus. Virtutis etenim magna commendatio est Spondens honesta corporis pulchri fides. In primo versu scribendum ἄρσεν' ἀρσένων. V. 2. Athen. XIII. p. 566. B. Porphyrius in εἰσαγωγῇ s. libello περὶ τῶν ἑπτὰ φωνῶν, et ex eo Etymol. M. p. 295. 43. (Cf. Etymol. Gud. p. 163, 28.) Eustath. ad Il. γ', p. 399, 10. Rom. = 302. 18. citant ἄξιον, sed Stobaei lectionem veriorem esse ostendit Muretus Var. lect. III, 2. Barnes. citat Loensem Epiphyll. V, 1. Seidler. Annam Comn. Alex. praef. Boisson. haec annotavit: „Verba εἶδος ἀξίους τυραννίδος illustravi in Notit. MSS. t. XI, 11. p. 108. ad haec Gregorii Nazianz. Stel. p. 117. τὸ εἶδος ἀληθῶς ἄξιον τυραννίδος. Videndus et Duportus Gnom. p. 18. ad Homerica nobilissima: βασιλῆϊ γὰρ ἀνδρὶ ἔοικεν. Serv. ad Aen. I, 591. *Notandum autem semper reges formosos describi, ut dignitas et auctoritas magis ad sui contemplationem observantiamque alliciat.* Nepos Iphicr. *Fuit autem et animo magno et corpore imperatoriaque forma.* Maxim. Tyr. 26, 1. sic forsan legendus: Σπαρδίνης Θρὰξ, ὑπὸ Ἑλλήνων ἁλοὺς, κάλλιστος μειράκιον βασιλικοῦ. Versum Eurip. respicit Georgius Acrop. Hist. 65.

πάντες οἱ μετὰ τοῦ Περσάρχου μεγιστᾶνες τελοῦντες τὸ εἶδος αὐτοῦ (τοῦ Κομνηνοῦ Μιχαὴλ) καὶ τὸ φρόνημα τεθαυμάκασι, καὶ, ὅ φησί τις τῶν παλαιῶν, τυραννίδος ἄξιον ἔκριναν. Adde Chevraeum Misc. p. 329. P. Messiam Div. Lectt. IV, 3."

IV. (XIII.) Stob. Tit. 89. p. 502 sq. Gesn. 91. p. 369. Grot. et Gaisf.

Τὴν δ' εὐγένειαν, πρὸς θεῶν, μή μοι λέγε·
ἐν χρήμασιν τόδ' ἐστί· μὴ γαυροῦ, πάτερ·
κύκλῳ γὰρ ἕρπει, τῷ μὲν ἔσθ', ὁ δ' οὐκ ἔχει·
κοινοῖσι δ' αὐτοῖς χρώμεθ'· ᾧ δ' ἂν ἐν δόμοις
χρόνον συνοικῇ πλεῖστον, οὗτος εὐτυχής.

Ne decora gentis, per Deos oro, pater, Mihi usque iactes; omne id in numis situm est, Quos turbo versat; hic habet, deest alteri: Promiscua est sors ista: sed cuius domo Longissime haeret, nobilem hunc omnes vocant. Nam pro *εὐτυχής* Grotius legendum suspicabatur *εὐγενής*, recte, et sic Barnes. *συνοικῇ* pro *συνοικεῖ* e Paris. A. dedit Gaisf. His autem verbis et sqq. Macareus videtur respondere ad ea, quae pater dixerat. Sic etiam Grauert p. 56.

V. (XIV.) Sextus Empir. adv. Math. I, 13. s. 271. et s. 278. Plutarch. de aud. poet. p. 34. D. Athenaeus IV. p. 159. D. Stob. Tit. 5. p. 63. Tit. 91. p. 507. Gesn. Tit. 5. p. 35. Tit. 93. p. 377. Grot.

Μὴ πλοῦτον εἴπῃς· οὐχὶ θαυμάζω θεὸν
ὃν χὠ κάκιστος ῥᾳδίως ἐκτήσατο.

Pecuniam ne fare: nil miror deam, Quae pessimorum saepe fit possessio. Grot. Tit. 5. sed 93. *Laudare Plutum parce: non veneror deum. Qui* etc. *ὃν καὶ κάκιστος* Stob. tit. 5. *ὃν καὶ ὁ κάκιστος* Plut. Sext. Empir. sed libri scripti *ὃν χὠ κάκ.* ut habet Stob. Tit. 93. et Barnes. Cf. Schweigh. ad Athen. Animadv. II. p. 541. In fragm. Sophoclis posuit Brunckius. De sententia vid. Wyttenb. ad Plut. p. 287. Macarei haec esse, patrem redarguentis, vidit etiam Grauert p. 57.

VI. (VII.) Stob. Tit. 43. p. 302. Gesn. 45. p. 174. Grot.

Λαμπροὶ δ' ἐν αἰχμαῖς Ἄρεος ἔν τε συλλόγοις
μή μοι τὰ κομψὰ ποικίλοι γενοίατο,
ἀλλ' ὧν πόλει δεῖ, μεγάλα βουλεύοντες εὖ.

Belli domique principes nolim viros In res minutas perdere ingenii decus, Sed ubi necesse est, acre consilium dare. Aristot. Polit. III, 2, 5. partem tantum citat: *Καὶ τὴν παιδείαν εὐθὺς ἑτέραν εἶναι λέγουσι τινὲς τοῦ ἄρχοντος, ὥσπερ καὶ φαίνονται οἱ τῶν βασιλέων υἱεῖς ἱππικὴν καὶ πολιτικὴν παιδευόμενοι. Καὶ Εὐριπίδης φησὶ, Μή μοι τὰ κόμψ', ἀλλ' ὧν πόλει δεῖ· ὡς οὖσάν τινα ἄρχοντος παιδείαν.* In fine Paris. A. *μέγα βουλεύοντες ἀεί.* unde Gaisf. legendum coni. *μεγάλα βουλεύοιντ' ἀεί.* Grauerto p. 55, versus primus post tertium transponendus videtur.

Huc fortasse spectant etiam sqq. versus Macarei, nisi fallor, nuptias alias, praeterquam sororis, recusantis.

VII. (X.) Stob. Tit. 61. p. 386. Gesn. 63. p. 239. Grot.

> Τῇ δ' Ἀφροδίτῃ πόλλ' ἔνεστι ποικίλα·
> τέρπει τε γὰρ μάλιστα καὶ λυπεῖ βροτούς·
> τύχοιμι δ' αὐτῆς, ἡνίκ' ἐστὶν εὐμενής.

Exercet homines sorte diversa Venus; Est quando luctum portat, est quando iuvat: Accedat ad me quum favens est maxime. Versus nutrici Canaces tribuit Grauert. p. 54.

VIII. (XI.) Stob. tit. 69. p. 429. Gesn. 71. p. 292. Grot. et Gaisf.

> Κακὸν γυναῖκα πρὸς νέαν ζεῦξαι νέον·
> μακρὰ γὰρ ἰσχὺς μᾶλλον ἀρσένων μένει,
> θήλεια δ' ἥβη θᾶσσον ἐκλείπει δέμας.

Puella iuveni nupta non recte datur: Nam masculis fert melius aetatem vigor, Muliebre corpus citius in senium cadit. ἀρσένων Musgr. et Gaisf. e Par. A. B. pro ἀῤῥένων. V. 3. θηλείας δ' Gesn. θηλείας θ' Paris. A. θηλεῖα Barnes. et Grot. θήλεια δ' ἥβη iam H. Stephan. schediasm. lib. V, 15. qui annotat. apud Clement. Alex. (Strom. VI. p. 740. 9.) primo versui (in quo ille γραῖαν pro νέαν) duos alios subiungi a nostris diversos:

> ὁ μὲν γὰρ ἄλλης λέκτρον ἱμείρει λαβεῖν,
> ἡ δ' ἐνδεὴς τοῦδ' οὖσα βουλεύει κακά.

quos versus alio se referre in nota MS. ait Valcken. vid. fr. incert. CLVII. Musgr.

IX. (XIX.) Plut. T. II. p. 285. B. Stob. tit. 115. p. 592. Gesn. 117. p. 482. Grot. et Gaisf.

Ἀλλ' ἢ τὸ γῆρας τὴν Κύπριν χαίρειν ἐᾷ,
ἥ τ' Ἀφροδίτη τοῖς γέρουσιν ἄχθεται.

Aut dona Veneris abdicant ultro senes, Aut senis amores ipsa fastidit Venus. Grot. ut legisse videatur ἥ τ' Ἀφρ. quae coniectura est Theod. Canteri Var. lect. II, 5. quid illud τ' post ἥ sibi velit, non docentis. Pro ἀλλ' ἢ Heath. ἀλλ' ἦ, ut esset interrogatio, vix tamen illa huic loco apta. ἀλλ' ἦ etiam Grauert. p. 54. sed interpretans *sed profecto.* Si verum est ἀλλ' ἤ, *nisi*, *praeterquam* (vid. quos citavi Gramm. gr. p. 1240. not. *i*) sententia negans praecedere debuit. Versum secundum Plutarch. citat etiam T. II. p. 786. A. et 1094. F. quibus locis confirmatur γέρουσιν, quod Grotius e Paris. B. pro ἐρῶσιν dedit. Hunc etiam locum nutrici tribuit Grauert. l. c.

X. Schol. Venet. Bekk. ad Aristoph. Pac. 113. Τὸ δὲ ἦ ῥ' ἔτυμός γε εἴρηται παρὰ τὸ ἐξ Αἰόλου Εὐριπίδου· ἄρ' ἔτυμος φάτειν ἔγνων. Αἴολος εὐνάζειν τε τέκνα φίλτατα. Seidler. corr. sed dubitanter:

Ἆρ' ἔτυμον φάτιν ἔγνων,
Αἴολε, σ' εὐνάζειν τε τέκνα φίλτατα.

Vide loc. Dionys. Halic. supra laudatum.

Iam detecto incesto fratris et sororis amore sequentia locum habuisse videntur, in quibus fr. XI. XIII. XIV. XV. Macarei fuisse suspicor.

XI. (I. et Inc. XV.) Schol. Arist. Ran. 1523. [Εὐρ. Αἴσχιστον ἔργον μ' ἐργασάμενος προσβλέπεις. Δι. Τί δ' αἰσχρὸν, ἢν μὴ τοῖς θεωμένοις δοκῇ] παρὰ τὰ ἐξ Αἰόλου Εὐριπίδου·

Τί δ' αἰσχρὸν, ἢν μὴ τοῖσι χρωμένοις δοκῇ;

Plutarch. de aud. poët. p. 33. C. Ὅθεν οὐδ' αἱ παραδιορθώσεις καλῶς ἔχουσιν, αἷς καὶ Κλεάνθης ἐχρήσατο καὶ Ἀντισθένης, ὁ μὲν εὖ μάλα τοὺς Ἀθηναίους ἰδὼν θορυβήσαντας ἐν τῷ θεάτρῳ, Τί δ' αἰσχρὸν, ἢν μὴ τοῖσι χρωμένοις δοκῇ; παραβάλλων εὐθύς, Αἰσχρὸν τό γ' αἰσχρὸν, κἂν δοκῇ, κἂν μὴ δοκῇ. Serenus apud Stob. tit. V. p. 70. Gesn. p. 71. Gaisford. (p. 145. ed. Lips.) Εὐριπίδης εὐδοκίμησεν ἐν θεάτρῳ εἰπών· Τί δ' αἰσχρὸν, ἂν μὴ τοῖσι χρωμένοις δοκῇ. Καὶ Πλάτων ἐντυχὼν αὐτῷ, ὦ Εὐριπίδη, ἔφη, Αἰσχρὸν τό γ' αἰσχρὸν, κἂν δοκῇ κἂν μὴ δοκῇ. Eodem versu ad irridendum Eu-

ripidem usam esse Laidem auctor est Machon apud Athen. XIII. p. 582. C. D. Cf. Porson. ad Eurip. Med. 1343. Grotius in Excerpt. p. 366. vertit: *Quid turpe, nisi quod turpe usus putat?* Haec omnia iam attulerant Leopard. Emend. I, 7. et Gataker. Advers. misc. posth. c. 10. p. 522. Apud Athen. et in ed. Barnes. est εἰ - δοκεῖ. Similis sententia est ut monuit Valcken. in not. Mspta. in Anonymi dissertat. apud Galeum Opusc. mythol. phys. et eth. p. 715. apud Orell. opusc. Graec. vett. sentent. et mor. II. p. 216.

Καὶ γὰρ τὸν ἄλλον ὧδε θνητοῖσιν νόμον
ὄψει διαθρῶν, οὐδὲν ἂν πάντῃ καλὸν
οὐδ' αἰσχρόν· ἀλλὰ ταὔτ' ἐποίησεν λαβὼν
ὁ καιρὸς αἰσχρὰ καὶ διαλλάξας καλά.

quae Io. North non dubitabat ad Euripidem auctorem referre, cautior Valcken. ad Eurip. Phoen. p. 268. (ut citat Orell. l. c. p. 643.) Cuius ista sint Tragici, inquit, mihi quidem non liquet. Versus autem Grauert. p. 53. tribuit nutrici Canacen, amorem suum fassam, consolanti opemque suam et consilium pollicenti non longe ab initio fabulae.

XII. (II.) Stob. tit. 4. p. 52. Gesn. p. 29. Grot.

Κακῆς ἀπ' ἀρχῆς γίγνεται τέλος κακόν.

Principia finem non bonum exspectant mala.

XIII. (III.) Stob. tit. 20. p. 171. Gesn. p. 102. Grot.

Ὀργῇ γὰρ ὅστις εὐθέως χαρίζεται,
κακῶς τελευτᾷ· πλεῖστα γὰρ σφάλλει βροτούς.

Quicunque praeceps fertur, ira qua rapit, Malos habebit exitus: fallax via est. Videtur esse filii patrem monentis, ne irae indulgeat. Grauert. p. 58. putat familiaris alicuius esse componere iram regis furentis, luctumque solari conantis, ut sequens etiam fr.

XIV. (IV.) Stob. tit. 22. p. 187. Grot. p. 113.

Σιγᾶν φρονοῦντα κρεῖσσον, ἢ εἰς ὁμιλίαν
πεσόντα. Τούτῳ δ' ἀνδρὶ μήτ' εἴην φίλος,
μήτε ξυνείην, ὅστις αὐτάρκη φρονεῖν
πέποιθε, δούλους τοὺς φίλους ἡγούμενος.

V. 1. ἢ in aliis abesse, in marg. monet Gesn. et abest ab uno Schowii. Grotius pro πεσόντα e conj. dedit φέρειν τε, et locum sic vertit: *Tacere satius est vel in medium sua*

Afferre placita. At ille nec amicus mihi, Nec sit sodalis, qui satis per se sapit, Ducens amicos Marte captorum loco. Ubi pro *vel* verti debebat *quam.* φρονοῦντα quomodo acceperit, non assequor; neque enim, puto, iunxit φρονοῦντα φέρειν τι, *sua afferre placita.* Heath. vulgatam scripturam defendit, quam sic interpretatur: *tacere meditantem satius est, quam in colloquium incidentem.* Quasi vero *tacere* quis in *colloquium* incidens possit! Non male Musgrav. σιγᾶν φρονοῦντα, κρείσσον' εἰς ὁμιλίαν πεσόντα, *Sapientem tacere* [oportet] *in societatem potentioris incidentem.* Ita σιγᾶν e proxime praecedentibus pendet. κρείσσων ὁμιλία pro κρεισσόνων ὁμιλία, ut ὁμιλίας τὰς γεραιτέρους Erechth. XX, 21. et νέα φροντίς Med. 48. Valckenaerium coniecisse εἰς ἀτολμίαν πεσόντα. „Sic Eurip. p. 199, 18. (XXIX, 22.)“ narrat Gaisford. ad Stob.

XV. (XII.) Stob. tit. 71. p. 432. Gesn. 73. p. 308. Grot. et Gaisf.

Γυναῖκα δ' ὅστις παύσεται λέγων κακῶς,
δύστηνος ἄρα κοὐ σοφὸς κεκλήσεται.

Onerare probris faeminas qui desinit, Facit hoc miseria auctore, non sapientia. Aeolum his versibus iram in filiam effudisse probabiliter coni. Grauert. p. 55.

XVI. (XXI.) Stob. tit. 113. p. 584. Gesn. 115. p. 472. 114. Gaisf.

Οἴ μοι! τίς ἀλγεῖν οὐκ ἐπίσταται κακοῖς;
τίς ἂν κλύων τῶνδ' οὐκ ἂν ἐκβάλοι δάκρυ;

Eheu! dolorem quis malis tantis neget? Quis audiens tantum ista fletu temperet? Propter verba οὐκ ἂν ἐκβ. δάκρυ haec citat Koen. ad Gregor. p. 63. ed. Lips. Videntur esse verba Chori audita narratione de Canacae vel Macarei vel utriusque exitu ita exclamantis. Nutricis in extrema fabula lamentantis esse suspicatur Grauert p. 57.

XVII. (V.) Stob. Tit. 35. p. 216. Gesn. p. 140. Grot.

Παῖδες, σοφοῦ πρὸς ἀνδρὸς, ὅστις ἐν βραχεῖ
πολλοὺς λόγους οἷός τε συντέμνειν καλῶς.

Illud viri sapientis, o pueri, est opus, Multa efficace proloqui compendio. Hi versiculi sic scripti sunt apud Suid. vv. οἷος et σοῦ ed. Basil. σοφοῦ πρὸς ἀνδρὸς ὅστις ἐν βραχεῖ πολλοὺς καλῶς οἷός τε συντέμνειν (συντεμεῖν voc.

σοῦ) λόγους, ex Aristophane, qui diserte nominatur v. σοῦ, Thesmoph. 184 sq. et sic legi iubebat Porson ad Toup. Em. in Suid. T. IV. p. 503. V. 1. Ad ὅστις Valcken. in marg. ed. Floril. Grotii adscripsit εἴ τις, sed vid. Gramm. gr. §. 632. 6. Verba videntur esse Aeoli filio respondentis; quamquam non repugnem, si quis ab iis Macareum orationem suam exorsum esse contendat. Grauert. p. 54. ordinem rerum in fabula tractatarum post fr. IX. sic exponit: Sequebantur lamentationes mulieris imminente partu extortae, curaeque nutricis: lege v. 45 sqq. (Ovid. Heroid. XI.) Dolore percitus accurrit frater idemque sponsus, plorat, desperat, consolatur, obsecrat (v. 54 sqq.). Iam, ut videtur, Canace digreditur, partuque levatur. Quorum omnium fragmenta quidem supersunt nulla; sed subsidium Suetonius praebet Neron. 21. qui Neronem testetur inter ceteras tragoedias etiam Canacen parturientem cantasse personatum. Cf. Auson. epigr. 84. Cupid. crucif. 38. At iam novus labor:

Media sedet Aeolus aula:
crimina sunt oculis surripienda patris

v. 65 sq. Rationem invenit callida nutrix, quae sacra simulans institui celat frugibus ramisque olivae et levibus vittis. Quod consilium parans his verbis amantes illa alloquitur: Παῖδες, σοφοῦ πρὸς ἀνδρός. Mihi haec ipsa verba σοφοῦ πρὸς ἀνδρός virum loqui, non mulierem, significare videntur.

XVIII. (XVIII.) Stob. tit. 115. p. 590. Gesn. 117. p. 477. Grot. tit. 116. Gaisf.

Φεῦ, φεῦ! παλαιὸς αἶνος ὡς καλῶς ἔχει!
γέροντες οὐδὲν ἐσμὲν ἄλλο πλὴν ὄχλος
καὶ σχῆμ', ὀνείρων δ' ἕρπομεν μιμήματα;
νοῦς δ' οὐκέτ' ἐστὶν, οἰόμεσθα δ' εὖ φρονεῖν.

O quam vetusta haec veridica sententia est: Omnes senili aetate plebs tantum sumus Umbraeque rerum somniûmque imagines; Quum nos putemus sapere mens nobis abest. Primus vers. est etiam Dictyis fr. XIV. V. 2. ἐσμὲν οὐδὲν ἄλλο Paris. A. et Voss. ὄχλος Valcken. ad Ammon. p. 15. in λόγος mutari volebat, sed defendit Ruhnken. ad Tim. p. 283 sq. Demosth. de fals. leg. p. 348, 23. οἱ δ' ἀντιλέγοντες ὄχλος ἄλλως καὶ βασκανία κατεφαίνετο, cum quo loco Ruhnk. ib. p. 199. comparat Dion. Chrysost. or.

LV. p. 561. C. καὶ ὄχλον ἄλλως καὶ φλυαρίαν ἡγοῦνται. Seidler conferri iubet Eustath. p. 713, 10. ed. Rom. Goeller ad Dionys. de comp. verb. p. 233. De sententia cf. Wesseling. in nota Ersfurdtii ad Soph. Ai. 125. Ab Aeolo haec pronuntiari, post exitum liberorum, recte iudicat Grauert p. 55.

XIX. (Inc. CLXVII.) Galen. de Hippocr. et Plat. dogm. IV, 7. T. V. p. 152. Charter. T. V. p. 418. Kühn.

Εἰ μὲν τόδ' ἦμαρ πρῶτον ἦν κακουμένῳ,
καὶ μὴ μακρὰν δὴ διὰ πόνων ἐναυστόλουν,
εἰκὸς σφαδάζειν ἦν ἄν, ὡς νεόζυγα
πῶλον χαλινὸν ἀρτίως δεδεγμένον·
νῦν δ' ἀμβλύς εἰμι καὶ κατηρτυκὼς πόνων.

Hoc fragmentum H. Steph. in thes. lingu. gr. T. III. p. 1155. B. et Barnes. ad Theseum referebant, fortasse quia paulo ante Galenus locum Thesei commemoraverat, post quem pergit, οὕτω δὲ εἰρῆσθαί φησι καὶ τὰ τοιαῦτα· *Εἰ μέν* etc. Sed Aeoli esse probabile fit e loco Gramm. Sangerman. in Bekkeri Anecd. p. 105, 25. *Κατηρτυκέναι ἐλέγοντο οἱ μηκέτι βόλον ἔχοντες ἵπποι. Εὐριπίδης Αἰόλῳ.* Latine vertit Cicero Tusc. III, 28. aliter Grotius in Excerptis p. 389. *Si me ista miserum prima spectaret dies, Pernavigassem multa nec pridem mala, Esset gemendi causa, iuvenes equulei Sicut recepto iam recens freno dolent: At iam subactus miseriis occallui.* Vocabulum καταρτύειν e schola Pythagorica petitum, ubi de ratione formandi componendique per disciplinam ingenii usurpabatur, illustravit Wyttenbach. ad Plut. de recta audiendi ratione p. 38. C. (p. 320 sqq. ed. Oxon.) Cf. Schneideri lex. graec. s. v. *Κατηρτυκὼς κακῶν*, (cui Valcken. in marg. ed. Barn. adscripsit: L. κακοῖς) dictum est, ut ναυτιλίης σεσοφισμένος et similia, de quibus vid. Gramm. gr. §. 346. not. 1. p. 655. His versibus illa subiicit Galenus: *Ἔσθ' ὅτε τὰ τοιαῦτα μακρὸς Χρόνος μαλάξει· νῦν δ' ἔθ' ἡβάσκει κακόν.* quorum ultima ex Alcest. 1095. petita sunt, sed hic etiam ab eo, qui conquerentem consolaretur, dici potuerunt.

XX. (XVII.) Stob. tit. 106. p. 568. Gesn. 108. p. 451. Grot. et Gaisf.

Μοχθεῖν ἀνάγκη· τὰς δὲ δαιμόνων τύχας
ὅστις φέρει κάλλιστ', ἀνὴρ οὗτος σοφός.

Pati necesse est; at quod immittunt dii Bene ferre quisquis didicit, is vere sapit.

XXI. (XVI.) Stob. tit. 102. p. 558. Gesn. 104. p. 429. Grot. et Gaisf.

Ἀεὶ τὸ μὲν ζῇ, τὸ δὲ μεθίσταται κακὸν,
τὸ δ' οὐκ ἔφηνεν αὖθις ἐξ ἀρχῆς νέον.

Hoc viget et ardet, illud effluxit malum; At quod futura sors trahit, cerni vetat. Haec Aeoli esse Grauerto quoque videntur p. 56. Gesn. τὸ μέν γε ζῇ. at γε deest in Trincav. et Pariss. A. B. Pro τὸ δ' οὐκ ἔφηιεν Paris. B. τὸ δ' ἐξέφηνεν. Recte Musgr. τὸ δ' ἐκπέφηνεν. αὖτις Gesn. αὐτῆς Paris. A. αὖθις Grot.

XXII. (XV.) Stob. tit. 96. p. 531. 98. p. 406. et Gaisf.

Γλυκεῖα γάρ μοι φροντὶς οὐδαμῇ βίου.

Me nulla vitae cura delectat meae. Non Aeoli, sed Macarei, mortem parantis, haec esse videntur Grauerto p. 57. Huc idem refert locum apud Stob. tit. 37. p. 226. Gesn. (nam Grotius eum omisit tit. 39. p. 155. quia in Paris. A. non legitur) Gaisf. tit. 39, 5. qui in Paris. B. ex Euripidis Aeolo sumtus esse dicitur:

ἀλλ' ὅμως
οἰκτρός τις αἰὼν πατρίδος ἐκλιπεῖν ὅρους.

Mihi Macarei esse videtur, a patre in exsilium abire iussi.

XXIII. (VIII.) Stob. tit. 49. p. 352. Gesn. 50. p. 188. et Gaisf.

Τὰ πόλλ' ἀνάγκη διαφέρει τολμήματα.

Audere cogit saepe nos necessitas. Grotius pro διαφέρει de coniectura dedit παραφέρει. Διαφέρειν videtur esse *huc illuc ferre, in diversas partes rapere.* Cf. ad Herc. fur. 565. Hoc versu, quem fr. XVII. subiicit, nutricem conatus suos excusasse suspicatur Grauert p. 54.

XXIV. (IX.) Plutarch. de fort. T. II. p. 98. E. de solert. anim. p. 959. D.

Ἠ βραχὺ σθένος ἀνέρος·
ἀλλὰ ποικιλίᾳ πραπίδων
δεινὰ μὲν φῦλα πόντου
χθονίων τ' ἀερίων τε
δάμναται παιδεύματα.

Ex Aeolo haec esse docuit Stob. tit. 52. p. 360. Gesn. 54. p. 205. Grot. et Gaisf. Probabiliter locis duobus Plutarchi inter se collatis ita ut cum Musgravio dedi constituit Valcken. diatrib. p. 146 sq. Ἠ βραχύ, quod e secundo loco sumsit Valck. priore etiam e cod. D. edidit Wyttenbach. ἀνέρος Plut. 2. ἀνδρὸς id. 1. Stob. ποικιλίᾳ Plut. 1. ποικιλίαι Stob. ποικιλίαις Plut. 2. Tum Plut. 1. δεινὰ μὲν πόντου χθονίων τ' ἀερίων τε δάμναται παιδεύματα. at 2. δαμᾷ φῦλα πόντου χθονίων τ' ἀερίων τε παιδεύματα. in quibus ἀερίων e Grotii coniectura dedit Wytt. pro ἐανά. Ad locutionem χθονίων παιδεύματα Seidlero respexisse videtur Lucian. Iove trag. T. VI. p. 224. Bip. Ὦ παγκάκιστοι, χθόνια γῆς παιδεύματα. In Excerpta p. 367. retulit Grotius et vertit: *Vis exigua est, quamcunque homini Natura dedit, sed consiliis Variis artes, quae nata mari Et quae terra coeloque domant.* Si coniecturae locus est, suspicer Chorum in hoc carmine ab animi ac corporis viribus hominis eo progressum esse, ut amori tamen eum succumbere exemplo Macarei et Canaces demonstraret. Grauert fraudes nutricis a choro celebrari hoc cantico coni. p. 55.

XXV. Stob. ecl. phys. p. 143. Grot. I, 9. p. 232. ed. Heeren.

Ὁ χρόνος ἅπαντα τοῖσιν ὕστερον φράσει.
Λάλος ἐστὶν οὗτος, οὐκ ἐρωτῶσιν λέγει.

Narrare tempus visa post natis solet. Valde loquax est, nec tacet dum interroges. Codd. Vat. Aug. Escur. ap. Heeren. in marg. habent Εὐριπίδου Αἰόλῳ. λάλος est e Canteri coni. pro ἄλλος.

XXVI. Schol. Venet. ad Arist. Pac. 118. καὶ τοῦτο παρὰ τὸ ἐξ Αἰόλου Εὐριπίδου ἔπος·

Δοξάσαι ἔστι, κόραι, τὸ δ' ἐτήτυμον οὐκ ἔχω εἰπεῖν.

XXVII. (XXII.) Suidas v. κλῆρος Ἑρμοῦ. Photius p. 125. Herm. p. 169. Pors. κλῆρος Ἑρμοῦ. συνήθεια ἀρχαία· ἔβαλλον οἱ κληροῦντες εἰς ὑδρίαν ἐλαίας φύλλον, ὃ προσηγόρευον Ἑρμῆν· καὶ πρῶτον ἐξῄρουν (Suid. ἐξῄρει) τοῦτο, τιμὴν τῷ θεῷ ταύτην ἀπονέμοντες· ἐλάγχανεν δὲ ὁ μετὰ τὸν θεόν. Εὐριπίδης ἐν Αἰόλῳ μνημονεύει τοῦ ἔθους τούτου.

XXVIII. Hesych. Ἀκρατὲς, ἀσθενές. Εὐριπίδης Αἰόλῳ.

EX ALCMAEONE.

Fabulae argumentum exposuit Bentlei. epist. ad Mill. p. 467 sq. ed. Lips. *Alcmaeonem, quem antea contortorum anguium et ardentium taedarum verbera nunquam consistere paterentur, aliquando tandem ad sanam mentem in Psophide Arcadiae rediisse.* Apollod. III, 7. 5. Ἀλκμαίωνα δὲ μετῆλθεν Ἐριννὺς τοῦ μητρῴου φόνου. καὶ μεμηνὼς πρῶτον μὲν εἰς Ἀρκαδίαν πρὸς Ὀϊκλέα παραγίνεται, ἐκεῖθεν δὲ εἰς Ψωφῖδα πρὸς Φηγέα (vid. fr. III.). καθαρθεὶς δὲ ὑπ' αὐτοῦ Ἀρσινόην γαμεῖ τὴν τούτου θυγατέρα. Hinc ductus fabulae titulus Ἀλκμαίων ὁ διὰ Ψωφῖδος, commemoratus ab Hesychio vv. ἀργαίνειν et ἀτενής. Ceteri simpliciter Ἀλκμαίωνα vocant. Huc igitur referenda videntur fr. I. II. III. in quibus caedes Eriphyles matris memoratur, etiam fragm. ex Ennii Alcmaeone apud Ciceronem. Vid. P. Scriverii collect. p. 9 sq. Bothii poet. Lat. scenic. V, 1. p. 31 sq. Furore correptum ea in fabula Alcmaeonem in scenam prodiisse colligas etiam e locis Comicorum apud Bentl. l. c. Alia narratio est apud Apollod. l. c. de morte Alcmaeonis, et apud Pausan. VIII, 24, 4. p. 646. Kuhn. (Cf. Hygin. fab. 245.) Sed eius nullum in fragmentis indicium deprehendi. At in hoc argumento vix intelligas, quomodo locum invenire potuerint ea, quae ad Corinthum spectant, fr. VII. et XVIII. Sed his locum suum assignat narratio Apollodori III, 7, 7. a Barnesio iam memorata: Εὐριπίδης δέ φησιν, Ἀλκμαίωνα

κατὰ τὸν τῆς μανίας χρόνον ἐκ Μαντοῦς Τειρεσίου (τῆς Τειρ.) παῖδας δύο γεννῆσαι, Ἀμφίλοχον καὶ θυγατέρα Τισιφόνην· κομίσαντα δὲ εἰς Κόρινθον τὰ βρέφη δοῦναι τρέφειν Κορινθίων βασιλεῖ Κρέοντι. καὶ τὴν μὲν Τισιφόνην διενεγκοῦσαν εὐμορφίᾳ ὑπὸ τῆς Κρέοντος γυναικὸς ἀπεμποληθῆναι δεδοικυίας, μὴ Κρέων αὐτὴν γαμετὴν ποιήσηται· τὸν δὲ Ἀλκμαίωνα ἀγοράσαντα ταύτην ἔχειν, οὐκ εἰδότα τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα, θεράπαιναν· παραγενόμενον δὲ εἰς Κόρινθον ἐπὶ τὴν τῶν τέκνων ἀπαίτησιν καὶ τὸν υἱὸν κομίσασθαι. Quod igitur iam suspicatus est Bentleius, duplex Euripidis tragoedia fuit, Alcmaeonis nomine inscripta, altera Ἀλκμαίων ὁ διὰ Ψωφῖδος, altera ὁ διὰ Κορίνθου sec. fr. XVIII. ex quo idem collegit Creuzer. meletem. I. p. 65. not. 15. Duplicem eiusdem fabulae recensionem fuisse ex eo recte colligit Boeckh. de gr. trag. princip. p. 20. 222. quod ad Alcmaeonem respexisse Aristoph. Equ. 1299. quae fabula acta est Ol. 88, 4. Schol. ad eum l. narrat, a Schol. Arist. Ran. 67. autem Alcmaeon Ol. 93, 3. post mortem Euripidis cum Iphig. Aulid. et Bacchis acta esse traditur: οὕτω δὲ καὶ αἱ διδασκαλίαι φέρουσι, τελευτήσαντος Εὐριπίδου, τὸν υἱὸν αὐτοῦ δεδιδαχέναι ὁμωνύμως ἐν ἄστει Ἰφιγένειαν τὴν ἐν Αὐλίδι, Ἀλκμαίωνα, Βάκχας. Quum autem argumenta fabularum eodem nomine inscriptarum tam diversa fuerint, mihi non duplex eiusdem fabulae recensio, sed duae diversae fabulae fuisse videntur, ut Iphig. Aulid. et Taur. Priorem autem censeo fuisse eam, quae διὰ Ψωφῖδος inscribebatur, utpote celebriorem et saepius ab antiquis citatam.

Ἀλκμ. ὁ διὰ Ψωφῖδος.

I. (XVI.) Aristot. Eth. III, 1, 8. Ἔνια δ' ἴσως οὐκ ἔστιν ἀναγκασθῆναι, ἀλλὰ μᾶλλον ἀποθνητέον παθόντα τὰ δεινότατα· καὶ γὰρ τὸν Εὐριπίδου Ἀλκμαίωνα γελοῖα φαίνεται τὰ ἀναγκάσαντα μητροκτονῆσαι. ad quem locum Aspasius seu Eustratius: τὸν Ἀμφιαράου παῖδα τοῦτον, ᾧ ὁ πατὴρ ἀνελεῖν τὴν μητέρα ἐπέσκηψεν· εἰ δὲ μή, ἔσται τὸν πατέρα λυπῶν, ὅς οὐ δι' ἀξίας αἰτίας ποιῶν τοῦτο ἱστορεῖται. Ἄλλως. παρατίθεται τὸν παρ' Εὐριπίδῃ Ἀλκμαίωνα, ὡς δι' εὐτελῆ τινὰ ὑπομείναντα μητροκτονῆσαι· λέγει γὰρ παρ' αὐτῷ ὁ Ἀλκμαίων·

μάλιστα μέν μ' ἐπῆρεν ἐπισκήψας πατήρ,
ὅθ' ἅρματ' εἰσέβαινεν εἰς Θήβας ἰών.

διὰ γὰρ τούτων ἐντολὰς πατρὸς διηγεῖται, ὡς ἐντειλαμένου αὐτοῦ κτεῖναι τὴν μητέρα καὶ καταρασομένου αὐτοῦ, εἰ μὴ ἀποκτείνῃ, ἀκαρπίαν τε γῆς καὶ ἀτεκνίαν, ὧν οὐδὲν ἦν. ἄξιον τοιοῦτον κακὸν ἀναγκάσαι ποιῆσαι τινά. Grot. Exc. p. 368. *At me incitavit maxime exhortans pater Tunc quum ipse currum scanderet Thebas petens.* In graecis habet *ἐπῆρεν ἐπισκ. λόγοις, Ὅταν ἅρμ.*

II. (XVII.) Schol. Pind. Nem. 4, 32. *Ἀμφιτρύωνος ἀντὶ πατρωνυμικοῦ τοῦ Ἀμφιτρυωνίδου· — — ὡς Ὅμηρος λέγει Ὑπερίονος Ἠελίοιο ἀντὶ τοῦ Ὑπεριονίδου, καὶ Εὐριπίδης·*

Ὁ σοι χρυσοῦν ἀπώλεσ', Οἰδίπους δ' ἐμὲ,
χρυσοῦν ἐνεγκὼν ὅρμον εἰς Ἄργους πόλιν.

Valcken. diatr. p. 151. C. „Sed quo tandem modo nobis persuadebit, qui tot suae nobis dedit imperitiae documenta, Pindari Scholiastes, Euripidem filio dedisse nomen paternum Oedipodis, toties in suis fabulis commemorati? Corrige Grammatici peccatum vel Codicis quo fuit usus: nam mihi vix dubium est, quin scripserit Euripides - - *ἀπώλεσ'· Ὠιδίπου δ' ἐμὲ Χρυσ. ἐν. ὅ. Χρυσός γέ τοί σ'* impleret forsan minus absurde versum primum." *Ὠιδίπου* pro *ὁ Οἰδ.* (ut *ὦνος ὠνοχόος* pro *ὁ οἶνος, ὁ οἰνοχόος.*) probat etiam Boeckh. ad Pind. Schol. p. 452. Sed *σ'* si verum esset, haec verba essent Alcmaeonis ad patrem vel matrem, quorum neutrum nec in hac fabula locum habere potuit, nec in alia, quum Alcmaeo infelix factus sit interfecta demum post mortem patris matre, ut absurdum fuisset, alterutrum ex his tanquam vivum alloquentem ea addere quae non nisi post mortem eorum facta sunt. Itaque legendum videtur *ὅ τοι χρυσός σφ' ἀπώλεσ'* vel *ὅ τοι χρυσός νιν ὤλεσ.* *σφε* vel *νιν*, Amphiaraum. *χρυσοῦν* quidem e sq. versu facile huc transferri potuit. Barnes. in Add. dederat *ὅ, σοι πατέρα γ' ἀπώλεσ', Ὁ.* a quo deceptus Toup. Em. in Suid. T. II. p. 11. legendum coni. *οὔ σοι πατέρα γ' ἀπώλεσ',* verba esse Eriphylae ad filium ratus. De aureo monili a Polynice Argos delato Valck. laudat Columnam ad Ennii fragm. p. 282. Ex Alcmaeone autem haec petita esse recte Barnes. suspicatus esse videtur.

III. (XI.) Suidas v. *πενθερά*. Photius ib. p. 300. Herm. p. 410. Pors. *Πενθερὰ τῷ νυμφίῳ ἡ τῆς κόρης μήτηρ, καὶ πενθερὸς ὁ πατήρ. Εὐριπίδης δὲ γαμβρὸν αὐτὸν παρὰ τάξιν λέγει· ὁ γοῦν Ἀλκμαίων τῷ Φηγεῖ φησί·*

Καί σ', ὦ γεραιέ, τήν τε παῖδα μὴ δοὺς ἐμοὶ γαμβρὸν νόμιζε καὶ πατὴρ σωτήρ τ' ἐμός.

Rectius Photius *γαμβρὸς νομίζῃ*, quod et e Suidae explicatione patet et e sqq. nominativis. V. 1. Photius *μὴ δῶς*, sed recte cod. D. *παῖδα δοὺς*, omisso *μή*. Grotius in Exc. p. 369. em. *καὶ σύ γε, γεραιέ, σήν γε παῖδ' ἣν δῷς ἐμοὶ Γαμβρὸς νομίζῃ* - - *Ego te, mihi si colloces natam, senex, Socerum putabo, sospitatorem et patrem.* et sic dedit Barnes. omisso tamen *γε* post *σύ*. Toup. ad Suid. T. II. p. 46. *σὺ δ', ὦ γεραιέ, παῖδα τὴν σὴν δοὺς ἐμοὶ γαμβρὸς νομίζῃ*. Heath. p. 163. *σὺ δ' ὦ γερ.* Valcken. ad Phoen. 431. p. 160. *καὶ σύ γε, γεραιέ, τήνδε παῖδα δοὺς ἐμοὶ γαμβρὸς νομίζου.* Porson Append. Toup. Em. T. IV. p. 466. *σὺ δ' ὦ γεραιέ, τήνδε παῖδα δοὺς ἐμοί.* „In altero *νομίζῃ* recte habet Photius MS." tandem V. D. in *Edinb. review* XXI. p. 338. *σὺ δ', ὦ γερ. τήν τε π. δοὺς ἐμοὶ Γ. νομίζει, καὶ πατὴρ σωτὴρ τ'ἐμός.* ut *τε* ante *παῖδα* positum referatur ad *καὶ πατ.*

IV. Hesych. *Ἀργαίνειν, λευκαίνειν. Εὐριπίδης Ἀλκμαίωνι διὰ Ψωφῖδος.* ubi Musur. dedit *διὰ ψηφίδος*, Codex autem, teste Schowio p. 133. habet: *διὰ . . φίδος*, *Ψωφῖδος* Bentl. Eustath. ad Od. *β*. p. 1430, 62. Rom. = 75, 18. Basil. *ἐκεῖθεν καὶ ἀργᾶντες ταῦροι παρὰ Πινδάρῳ, καὶ ἀργαίνειν τὸ λευκαίνειν παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Ἀλκμαίωνι.*

V. (XV.) Hesych. *Ἀτενής.*

Ἥκω δ' ἀτενὴς ἀπ' οἴκων

Εὐριπίδης Ἀλκμαίωνι τῷ διὰ Ψωφῖδος. (sic Salmas. Cod. *ψοφίδος*), *συντείνασα. contento gradu*, ut recte Kuster. non, ut Musgrav. *recta ab aedibus venio.*

Ἀλκμ. ὁ διὰ Κορίνθου.

VI. Schol. Hesiod. Sc. Herc. in cod. Schellersheim. p. 61. recta apud Creuzer. meletem. p. 65. *ὥσπερ ἐν Ὀρέστῃ· σῖγα σῖγα, λευκὸν ἴχνος ἀρβύλης· καὶ ἐν Ἀλκμαίωνι τῷ διὰ Κορίνθου·*

Φίλε φίλε πρόβατε μόλε τίς· ὁ δὲ σποδαπὸς ὁ ξένος Κορίνθιος ἔμολε ἀγχίαλος.
quae sic emendavit Hermann. in litteris ad me datis, quibus primus illud fragm. mecum communicabat:

φίλαι, φίλαι,
πρόβατε, μόλετε· τίς ὅδε, ποδαπὸς ὁ ξένος
Κορινθίοις ἔμολεν ἀγχίαλος;

e quibus ultimus versus e dipodia iambica constat cum dochmio. Chori verba esse etiam e metro apparet.

VII. (VIII.) Stob. tit. 88. p. 500. Gesn. 90. p. 363. Grot. et Gaisf.

Ὦ παῖ Κρέοντος, ὡς ἀληθὲς ἦν ἄρα,
ἐσθλῶν ἀπ' ἀνδρῶν ἐσθλὰ γίγνεσθαι τέκνα,
κακῶν δ' ὅμοια τῇ φύσει τῇ τοῦ πατρός.

Fili Creontis, quam vetus sententia Est vera, fortes procreari fortibus, Maloque ab ortu proseri sobolem malam. Barnes. huic fragm. subiunxerat aliud, quod ibidem legitur, sed a nostro distinctum in ed. Gesn. nam in Trincavell. deest. Musgrav. inter incerta retulit LXIII. Boissonad. Barnes. sequitur.

Sequentia ad utram fabulam spectent, non ausim definire.

VIII. (I.) Aristoph. Eq. 1299.

Οὐδὲ πυνθάνεσθε ταῦτ', ὦ παρθένοι, τἀν τῇ πόλει;

ubi Schol. *ὁ στίχος δὲ παρὰ τὰ ἐξ Ἀλκμαίωνος Εὐριπίδου.* Itaque, si vera est coniectura mea supra proposita, Alcmaeonem *τὸν διὰ Ψωφῖδος* priorem fuisse, ad hanc fabulam fragmentum referendum erit. Pausan. l. c. *Τέθαπται δὲ καὶ Ἀλκμαίων ἐν Ψωφῖδι ὁ Ἀμφιαράου, καί οἱ τὸ μνῆμά ἐστιν οἴκημα οὔτε μεγέθει οὔτε ἄλλως κεκοσμημένον. περὶ δὲ αὐτὸ κυπάρισσοι πεφύκασιν ἐς τοσοῦτον ὕψος ἀνήκουσαι, ὥστε καὶ τὸ ὄρος τὸ πρὸς τῇ Ψωφῖδι κατεσκιάζετο ὑπ' αὐτῶν. ταύτας οὐκ ἐθέλουσιν ἐκκόπτειν ἱερὰς τοῦ Ἀλκμαίωνος νομίζοντες· καλοῦνται δὲ ὑπὸ τῶν ἐπιχωρίων παρθένοι.* Quid? si Euripides in has arbores, mutata forma, transisse virgines, quas hoc versu compellat, finxit et ita Aristophani sui irridendi ansam dedit: nam is *παρθένους* vocat triremes *τὰς μήπω πλεύσασας.*

IX. (II.) Stobaeus tit. 22. p. 188. Gesn. p. 115. Grot. et Gaisf.

Ταπεινὰ γάρ χρὴ τοὺς κακῶς πεπραγότας
λέγειν, ἐς ὄγκον δ' οὐκ ἄνω βλέπειν τύχης.

Demissa fari cladibus pressos decet, Non pristinae respicere fortunae decus. Similis sententia est versiculi ap. Plutarch. de aud. poët. p. 28. C. *Μικρὸν φρονεῖν χρὴ τὸν κακῶς πεπραχότα.* (leg. *πεπραγότα.*) de quo Wyttenb. ad l. p. 259.

X. (IX.) Stob. ib. p. 187. Gesn. p. 113. Grot.

Ὁρᾶτε τὸν τύραννον, ὡς ἄπαις γέρων
φεύγει· φρονεῖν δὲ θνητὸν ὄντ' οὐ χρὴ μέγα.

Spectate regem, qui senex, orbus fugit. Spirare nimium magna mortalem nefas. Cic. Fin. 4, 23, 62. - - *qui aeque vir bonus* multis modis *esset, ut Ennii Alcmaeo,* Circumventus morbo, exsilio atque inopia. Haec de Alcmaeone dici potuerunt in Ennii fabula, cuius quum fragmenta plurima ad furorem Alcm. exhibendum spectent, ex Alcm. τῷ διὰ Ψωφῖδος ducta esse videtur; at Euripidis Alcmaeo quomodo iam tum γέρων appellari potuit? Nec in altera fabula haec verba locum habere potuerunt, quum nusquam memoratum legamus, Alcmaeonem regno eiectum et liberis orbum Corinthum venisse. An igitur de Creonte illa valent? etsi huius fortuna quae fuerit in ea fabula, non magis constat.

XI. (III.) Stob. tit. 47. p. 343. Gesn. 49. p. 187. Grot. et Gaisf.

Φεῦ φεῦ, τὰ μεγάλα μεγάλα καὶ πάσχει κακά.

Heu magna magnis sunt malis obnoxia. Ad πάσχει Valck. annotavit: alibi *τίκτει.*

XII. (Inc. XXIX.) Stob. tit. 22. p. 187. Gesn. p. 111. Grot. et Gaisf.

Βροτοῖς τὰ μείζω τῶν μέσων τίκτει νόσους·
θεῶν δὲ θνητοὺς κόσμον εὐ πρέπει φέρειν.

Salubre non est quidquid excessit modum, Nec divûm honores capere mortales decet. Ad Alcmaeonem refertur in Codd. Schow.

XIII. (IV.) Stob. tit. 60. p. 384. Gesn. 62. p. 235. Grot. et Gaisf.

Μέτεστι τοῖς δούλοισι δεσποτῶν νόσου.

In servum herilis magna pars recidit mali.

XIV. (V.) Stob. ibid.

Ὅστις δὲ δούλῳ φωτὶ πιστεύει βροτῶν,
πολλὴν παρ' ἡμῖν μωρίαν ὀφλισκάνει.

Quicunque servo praebet aures credulus, Supplicia magna debet imprudentiae.

XV. (VI.) Stob. tit. 67. p. 423. Gesn. 69. p. 286. Grot. et Gaisf.

Γυναῖκα καὶ ὠφέλειαν καὶ νόσον ἀνδρὶ φέρει μεγίσταν, ἐδίδαξα τοὐμῷ λόγῳ. Init. Gesn. corrigebat γυνή, quod receperunt Grotius et Barnes. hic etiam ed. γυνὴ γὰρ ὠφέλ. Tum Grotius et Barnes. ἐκδιδάσκετ' ἐμῷ λόγῳ, quasi ἐκδιδάσκειν idem esset quod ἐκμανθάνειν. Paris. A. τῷ ἐμῷ. Valcken. in diatrib. p. 149. sic versus scribit e choro petitos:

Γυναῖκα δ' ὠφέλειαν
καὶ νόσον ἀνδρὶ φέρειν μεγίσταν,
ἐδίδαξα τὠμῷ λόγῳ.

in quibus eum scribere voluisse censeo γυναῖκα κὠφέλειαν, ut edidit Musgrav.

XVI. (VII.) Stob. tit. 77. p. 454. Gesn. 79. p. 339. Grot. et Gaisf.

Τὰ τῶν τεκόντων ἃς μετέρχεται θεὸς
μιάσματα.

Commissa quae sunt in parentes, haec deus Persequitur ultor. Quam interpretationem damnans Valcken. ad Hippol. 826. haec monet Graecis significari, *ab ipsis parentibus commissa, quae deus ultor in liberis persequitur.* Plutarch. de sera num. vind. II. p. 556. E. ἃ γὰρ Εὐριπίδης ἐγκαλεῖ καὶ παῤῥησιάζεται πρὸς τοὺς θεοὺς τὰ τῶν τεκόντων σφάλματα εἰς τοὺς ἐγγόνους (scr. ἐκγόνους) τρέποντας, αἰτιᾶσθαι νόμιζε καὶ τοὺς σιωπῶντας ἡμῶν. Ibid. p. 562. F. Ὅθεν οὐδὲ πάντα τὰ τῶν τεκόντων σφάλματα εἰς τοὺς ἐκγόνους οἱ θεοὶ τρέπουσιν. Haec Grotius in Excerpta retulit p. 422. sic versa: *In posterorum capita mos Dis vertere Culpas parentum.* Cf. Wyttenb. ad Plut. p. 63. (p. 381. ed. Oxon.) Sed hic locus a nostro diversus esse videtur. Vid. fr. inc. trag. CXXXIII.

XVII. (XII. XIII.) Erotianus v. σκεθροτέραν p. 342. *Βακχεῖος ἐν ά φησὶν ἀληθεστέραν, ἀλλ' οὐκ ὀρθῶς. Κεῖ-*

ται καὶ ὅτὲ μὲν ἀντὶ τοῦ ἀληθοῦς, ὅτε δὲ ἀντὶ τοῦ ἀκριβοῦς λογισμοῦ τὸ σκεθρόν· ὡς καὶ Εὐρ. ἐν Ἀλκμαίωνι φησί·

Γυναῖκες, ὁρμήθητε, μήδ' ἀθυμίαν
σχέθῃ τις ὑμῶν· ταῦτα γὰρ σκεθρῶς ὁρᾶν
ἡμᾶς ἀνάγκη τοὺς νομίζοντας τέχνην.

Iam pergite ergo, feminae, nec cuipiam Delinquat animus; ista cum cura omnia Speculanda nobis artis hoc profitentibus. Grot. Exc. p. 368. Scripsit enim μήδ' ἀθυμίᾳ Σχεθῇ τις ὑ. V. 1. Erot. ἀτιμίαν. Secundo v. apud Erotian. est σκεθρήν τις ὑμῶν. ταῦτα (Al. ταύτης) γὰρ σκεθροβόραν. Pierson ap. Valcken. diatr. p. 149. duo haec fragmenta esse suspicabatur, quorum prius sic esset constituendum: Γυν. ὁρμ. μήδ. ἀτιμίαν Σκεθρήν τις ὑμῶν (καταχεῇ vel simile quid.) Eum secutus est Musgrav. Scalig. emend. ἀθυμία, eumque secutus Grotius. Elmsl. ad Eur. Heracl. 272. em. μήδ' ἀθυμία Σχέθῃ τις ὑμᾶς. Cf. id. ad Med. 995. Loqui videtur extispex aliquis.

XVIII. (X.) Stob. tit. 77. p. 455. Gesn. 79. p. 339. Grot. et Gaisf.

Ἦ τί πλέον εἶναι παῖδας ἀνθρώποις, πάτερ,
εἰ μὴ 'πὶ τοῖς δεινοῖσιν ὠφελήσομεν;

Nam quo parentes liberos optent sibi, Si non feramus rebus afflictis opem? Valck. diatr. p. 150. em. τί πλεῖον εἶναι π. ἀ. π. litteram η e sq. τί ortam dicens

XIX. (XIV.) Priscian. lib. XVIII, 25. p. 205. T. II. ed. Krehl:

Ἐπεὶ τεκόντος οὐδὲν ἐντρέπῃ πατρός.

Quando nihil verere genitorem tuum. Grot. Exc. p. 368. Sic Grot. Barn. et Krehl. ex ed. Ascens. quae habet ἔπ' οὔτεκοντος etc. ἐπ' etiam rell. libri. Ald. al. ἐπ' οὔτ' ἑκόντος οὐδὲν ἐντρέπει (sic etiam Iunt.) πατρός. Putsch. p. 1182. Τί τοῦτ' ἑκόντος οὐδὲν ἐντρέπει πατρός. Sed articulus vix omitti poterat. Itaque recte Musgr. Τί; τοῦ τεκόντος οὐδὲν ἐντρέπει πατρός. Valck. ad Phoen. 576, et diatr. p. 149. em. Πιθοῦ· γέροντος οὐδὲν ἐντρέπει πατρός; Videtur haec loquentem patrem inducere Alcmaeon.

EX ALCMENA.

In tanta fabularum Alcmenae varietate difficile est dicere, quae res argumentum huic tragoediae dederit. Quum tamen Sthenelus commemoretur, mihi quidem probabile est, exsilium Amphitryoni et Alcmenae post mortem Electryonis a Sthenelo impositum in ea explicatum fuisse; de quo Apollod. II, 4, 6. ὁ Ἠλεκτρύων τὸν τῶν παίδων θάνατον βουλόμενος ἐκδικῆσαι, παραδοὺς τὴν βασιλείαν Ἀμφιτρύωνι καὶ τὴν θυγατέρα Ἀλκμήνην, ἐξορκίσας ἵνα μέχρι τῆς ἐπανόδου παρθένον αὐτὴν φυλάξῃ, στρατεύειν ἐπὶ Τηλεβόας διενοεῖτο. ἀπολαμβάνοντος δὲ αὐτοῦ τὰς βόας, μιᾶς ἐκθορούσης, Ἀμφιτρύων ἐπ' αὐτὴν ἀφῆκεν ὃ μετὰ χεῖρας εἶχε ῥόπαλον· τὸ δὲ ἀποκρουσθὲν ἀπὸ τῶν κεράτων εἰς τὴν Ἠλεκτρύωνος κεφαλὴν ἐλθὸν ἀπέκτεινεν αὐτόν. ὅθεν λαβὼν ταύτην τὴν πρόφασιν Σθένελος παντὸς Ἄργους ἐξέβαλεν Ἀμφιτρύωνα καὶ τὴν ἀρχὴν τῶν Μυκηνῶν καὶ τῆς Τίρυνθος αὐτὸς κατέσχε.

I. Schol. Arist. Ran. 540. Suidas v. ταῦτα πρὸς ἄλλον. Μετακυλινδεῖν. ὅμοιον τῷ ἐν Ἀλκμήνῃ Εὐριπίδου·

Οὐ γάρ ποτ' εἴων Σθένελον εὐτυχῆ
χωροῦντα τοῖχον τῆς δίκης ἀποστερεῖν.

παροιμία δέ ἐστι πρὸς τὸν εὖ πράττοντα τοῖχον ῥέπειν ἐπὶ τῶν περὶ τὸ λυσιτελοῦν αὐτοῖς ἀεὶ στρεφομένων. εἴρηται δὲ ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἐπιβατῶν τῆς νεὼς, ὅταν θατέρου μέρους αὐτοῖς κατακλυζομένου πρὸς τὸ ἕτερον οὗτοι μεθίστανται. Grot. Exc. p. 368. *Nunquam siissem Sthenelon ego partes sequi Feliciores et tibi esse iniurium.* Küster. ad h. l. versum 1. supplet legens οὐ γάρ ποτ' εἴων τὸν Σθέν.

πρὸς εὐτυχῆ Χ. τ. rectius Grotius. οὐ γάρ ποτ' εἴων Σθέν. εἰς τὸν εὐτ. ut habet Suid. quod et recepit Musgr. et sic citat Porson. ad Eurip. Or. 885. In altero versu σ' ante ἀποστερεῖν inseruit Grot. Cf. Gataker. Advers. p. 523. G. Wyttenbach. ad Plut. p. 210.

II. Schol. ad Arist. Ran. 93. Suid. v. χελιδόνων μουσεῖα. Χελιδόνων μουσεῖα. παρὰ τὰ ἐν Ἀλκμήνῃ Εὐριπίδου·

Πολὺς δ' ἐνεῖρπε κισσὸς, εὐφυὴς κλάδος,
χελιδόνων μουσεῖα.

(ἀντὶ τοῦ βάρβαρα καὶ ἀσύνετα. καὶ γὰρ παροιμία ἐπὶ τῶν βαρβάρων καὶ πολυλόγων καὶ ἐπαχθῶν ἐστι ταττομένη. Haec ad Arist. locum spectant. Suid. habet ἀνεῖρπε pro ἐνεῖρπε. Cod. Ravenn. ἂν εἷρπε. idem ἐκ φυῆς. V. 2. μουσεῖον Suid. et Rav.

III. Stob. tit. 39. p. 241. Gesn. 43. p. 167. Grot. et Gaisf.

Ἀτρέκεια δ' ἄριστον ἀνδρὸς
ἐν πόλει δικαίου πέλει.

Res est optima veritas Iusti in principis urbe.

IV. Stob. tit. 43. p. 302. Gesn. 45. p. 175. Grot. et Gaisf.

Ἴστω δ' ἄφρων ὤν, ὅστις ἄνθρωπος γεγὼς
δῆμον κολούει, χρήμασιν γαυρούμενος.

Desipere cesset, se quoque esse hominem memor, Qui fretus opibus patriae insultat suae.

V. (XIV.) Stob. ibid.

Τὸν εὐτυχοῦντα χρὴ σοφὸν πεφυκέναι.

Hominem beatum sapere praecipue decet.

VI. (V.) Stob. tit. 60. p. 384. Gesn. 62. p. 234. Grot. et Gaisf.

Ἀεὶ δ' ἀρέσκειν τοῖς κρατοῦσι· ταῦτα γὰρ
δούλοις ἄριστα· καὐφ' ὅτῳ τεταγμένος
εἴη τις, ἀνδάνοντα δεσπόταις ποιεῖν.

Domino placendum est: hoc enim servo expedit. Quic-

quid laboris imperatur, hoc suae Efficere fidei specimen atque industriae. Musgr. v. 3. τοῖς φίλοις pro δεσπόταις, quod a Grotio pro τοῖς φίλοις repositum dicit, sed falso.

VII. (VI.) Stob. tit. 81. p. 474. Gesn. 83. p. 347. Grot. et Gaisf.

Δεινόν τι τέκνων φίλτρον ἔθηκεν
θεὸς ἀνθρώποις.

Insevit homini maximos stimulos deus In prolem amoris. Sic recte versus descripsit Musgr. quum in Trinc. Gesn. unus versus fuisset; quo inductus Grotius, ut iambicos efficeret, scripsit: Δ. τι φίλτρον τέκνων ἀνθρώποις θεὸς Ἔθηκεν. spondeum quarto loco ponens.

VIII. (VII.) Stob. tit. 90. p. 505. Gesn. 92. p. 373. Grot. et Gaisf.

Ἀλλ' οὐδὲν ηὑγένεια πρὸς τὰ χρήματα·
τὸν γὰρ κάκιστον πλοῦτος εἰς πρώτους ἄγει.

Contendere opibus clara nobilitas nequit: Namque infimos ad summa divitiae vehunt.

IX. (VIII.) Stob. tit. 91. p. 507. Gesn. 93. p. 379. Grot. et Gaisf.

σκαιόν τι χρῆμα πλοῦτος ἥ τ' ἀπειρία.

Odiosa res est imperita opulentitas. Valcken. annotavit, in MS. Stob. Leid. esse χρῆμ' ὁ πλοῦτος, in quo verus esse potest articulus, potest vero etiam a Grammatico additus tum propter locos ibidem a Stobaeo allatos, δεινόν ἐστ' ὁ πλοῦτος e Carcino, ὁ πλοῦτος ἀμαθία, Ἄδικον ὁ πλοῦτος etc. (at sine artic. Eur. Hipp. fr. X. Ino fr. IV.) tum propter sequens ἥ τ' ἀπειρία. At vid. Gramm. gr. p. 553 sq.

X. (IX.) Stob. tit. 97. p. 538. Gesn. 99. p. 417. Grotius et Gaisf.

Ἀλλ' οὐ γὰρ ὀρθῶς ταῦτα, γενναίως ἴσως
ἔπραξας, αἰνεῖσθαι δὲ δυστυχῶν ἐγὼ
μισῶ· λογισμὸς τοὔργον οὐ νικᾷ ποτέ.

Generosa sunt tua forte, sed prudentia Carent facinora: non placet laudabilis Miseria: praestat quippe res rumoribus. V. 1. legendum videtur γενναίως δ' ἴσως. De ἀλλὰ

γὰρ vide quae monui ad Phoen. 371. Pro λογισμός marg. Gesn. Paris. A. B. λογισμούς. Post hanc vocem in A. Voss. Trincav. sequitur γάρ, hinc Porsonus, teste Gaisf. λόγος γάρ. recte. *sermones hominum laudantium nunquam potiores sunt re ipsa* i. e. infelici eius, qui laudatur, conditione. λογισμός est *consideratio*, *deliberatio rei*, non *sermocinatio*, ut Heath vertit. Verba esse videntur Amphitryonis.

XI. (X.) Stob. tit. 106. p. 568. Gesn. 108. p. 451. Grot. et Gaisf.

Ἀλλ' εὖ φέρειν χρὴ συμφορὰς τὸν εὐγενῆ.

Adversa recte ferre generosum decet. εὐγενῆ Paris. A. B. Grot. Barn. pro εὐμενῆ.

XII. (XI.) Stob. tit. 110. p. 581. Gesn. 112. p. 465. Grot. 111. Gaisf.

Θάρσει· τάχ' ἂν γένοιτο· πολλὰ τοῖς θεοῖς
κἀκ τῶν ἀέλπτων εὔπορ' ἀνθρώποις πέλει.

Fortem indue animum: saepe sunt a dis bona Exorta hominibus unde non speraverant. Musgrav. legendum coni. πολλοί τοι θεός — νέμει vel ἐλᾷ, (τοι etiam Valcken. adscripsit supra τοῖς) Iacobs Exercit. p. 214. πολλά τοι θεὸς κἀκ τῶν ἀέλπτων εὔπορ' ἂν βροτοῖς τέκοι. Lobeck ad Soph. Ai. 716. πολλά τοι θεὸς — τελεῖ. Erfurdt, teste Herm. nihil nisi πολλὰ σὺν θεοῖς mutabat.

XIII. (XII.) Stob. tit. 113. p. 584. Gesn. 115. p. 473. Grot. et Gaisf.

Σοφώτεροι γὰρ συμφορὰς τὰς τῶν πέλας
πάντες διαιρεῖν, ἢ τύχας τὰς οἴκοθεν.

Aliena cuncti rectius multo solent Diiudicare quam sua ipsorum mala. Valck. adscripsit: an διαθρεῖν, et ad Grotii interpretationem: Terent. respiciens fortasse ad illa ex Andria II, 1, 9. *Facile omnes quum valemus, recta consilia aegrotis damus.* Qui apud Stob. sequuntur quatuor versus, quorum quartum iam separaverat Grotius, ex Eurip. Alcest. 1081. sumtum, eos e comoedia aliqua petitos esse et Grotius apud Gaisf. et Valck. in nota MS. ad h. l. monuerunt; seclusit etiam Musgr.

XIV. (inc. XVI.) Stob. tit. 8. p. 97. Gesn. p. 53. Grot. et Gaisf.

Ὁ φόβος, ὅταν τι σώματος μέλῃ πέρι,
λέγειν καταστὰς εἰς ἀγῶν᾽ ἐναντίον
τό τε στόμ᾽ εἰς ἔκπληξιν ἀνθρώπων ἄγει,
τὸν νοῦν τ᾽ ἀπείργει μὴ λέγειν ἃ βούλεται·
τῷ μὲν γὰρ ἔνι κίνδυνος, ὁ δ᾽ ἀθῷος μένει·
ὅμως δ᾽ ἀγῶνα τόνδε δεῖ μ᾽ ὑπεκδραμεῖν·
ψυχὴν γὰρ ἆθλα τιθεμένην ἐμὴν ὁρῶ.

Quoties periclum cernitur vitae, timor Causae tuendae ductus in certamina Os hominis ipsum cogit obstupescere, Mentemque prohibet, quae loqui cuperet, loqui, Ut quae periclum non subit par corpori. Exhauriendus est mihi tamen hic labor, Cui posita merces aut mea est mors aut salus. Schow. e Codd. B. C. ad Alcmenen retulit. V. 2. pro λέγειν Valcken. diatr. p. 220. legendum coni. λόγων, ut iungerentur εἰς ἀγῶνα ἐναντίον λόγων. Vulgatum defendit Wyttenbach. ad Plut. p. 148. E. i. e. p. 924. vertens *ad dicendum consistens.* At tunc εἰς ἀγῶν᾽ ἐναντίον nimis nude positum est, ut quis ἀγὼν significetur, vix intelligas. — εἰς ἀγῶν᾽ ἐ. Grotius dedit e Scalig. emendat. pro ἐπ᾽ ἀγ. Musgr. ed. ὅταν τις σώματος μέλλει πέρι λέγειν, κατ. τὶς et μέλλει est in Paris. B. illud a m. sec. V. 5. τῷ μέν nim. τῷ νῷ, ὁ δὲ sc. φόβος quo significatur ὁ φοβούμενος, sicut νοῦς eum declarat, *qui ratione et consilio fortis est.* V. 6. legendum videtur ὑπερδραμεῖν, ut est in Paris. a m. sec. ὑποδραμεῖν a m. prima, etsi ὑπερδραμεῖν ἀγῶνα pro νικᾶν ἀγ. sola analogia tuetur: nam ὑπεκδραμεῖν ἀγ. est *vitare certamen*, quod vix aptum est sententiae. Vid. Valck. ad Phoen. 581. Schaef. ad Soph. Antig. 455. V. 7. pro τιθεμένην Valck. τεθειμένην, Lobeck. ad Soph. Ai. p. 345. κειμένην. Neutro opus esse videtur.

XV. Stob. tit. 96. p. 530. Gesn. 98. p. 405. Grot. et Gaisf.

Ἀλλ᾽ ἡμέρα τοι πολλὰ καὶ μέλαινα νὺξ
τίκτει βροτοῖς. — —

Sed plurima Dies et atra nox ferunt mortalibus. Ad Alcmenen refert Cod. Vossian. et Arsen. apud Gaisf.

XVI. (XIII.) Pollux X, 117. *πανὸς καὶ φανὸς ἡ λαμπάς, ὡς ὅταν φῇ ἐν Ἀλκμήνῃ Εὐριπίδης·*

Πόθεν δὲ πεύκης πανὸν ἐξεῦρες λαβεῖν.

Sic MS. apud Iungerm. non *φανόν*, ut vulgo. De voce *πανός* vid. Nunnes. ad Phryn. p. 59 sq. ed. Lobeck. Pierson. Veris. p. 3 sqq. Blomfield. gloss. Agam. 275.

XVII. Hesych. *Ἀμολγὸν νύκτα Εὐριπίδης Ἀλκμήνῃ ζοφερὰν καὶ σκοτεινήν*. Vid. Buttmann. Lexil. II. p. 43.

EX ALEXANDRO.

Alexandrum fabulam inscriptam fuisse, non Alexandram, optime demonstravit Osann. in Wolfii analectis T. II. p. 529. ex eo, quod in inscriptione marmoris a Winkelmanno editi (vid. supra p. 2.) *Ἀλέξανδρος* memoratur; quo accedit quod in Stobaei Cod. Paris. apud Gaisf. ubique est *Εὐρ. Ἀλεξάνδρου* vel *Ἀλεξάνδρῳ*. Aelianus etiam V. H. II, 8. Euripidem Ol. 91. vicisse ait *Ἀλεξάνδρῳ*, et Clem. Alex. Strom. IV, p. 483. citat Euripidem *ἐν Ἀλεξάνδρῳ*. IV. p. 621. *ἐξ Ἀλεξάνδρου*. *Ἀλεξάνδρος* etiam Boisson. Argumentum fabulae exponi ab Hygino fab. 91. idem acute vidit Osann. Hygini verba haec sunt: *Priamus Laomedontis filius quum complures liberos haberet ex concubitu Hecubae, Cissei sive Dymantis filiae, uxor eius praegnans in quiete vidit se facem ardentem parere, ex qua serpentes plurimos exisse. Id visum omnibus coniectoribus quum narratum esset, imperant quidquid pareret necaret, ne id patriae exitio foret. Postquam Hecuba peperit Alexandrum, datur interficiendus; quem satellites misericordia exposuerunt. Eum pastores pro suo filio repertum expositum educarunt, eumque Parim nominaverunt. Is quum ad puberem aetatem pervenisset, habuit taurum in deliciis; quo quum satellites missi a Priamo, ut taurum aliquis adduceret, venissent, qui in athlo funebri, quod ei fiebat, poneretur, coeperunt Paridis taurum abducere. Qui perse-*

cutus est eos et inquisivit, quo eum ducerent. Illi indicant se eum ad Priamum adducere, qui vicisset ludis funebribus Alexandri. Ille amore incensus tauri sui descendit in certamen et omnia vicit (πάντα ἐνίκα), *fratres quoque suos superavit. Indignans Deiphobus gladium ad eum strinxit; at ille in aram Iovis Hercei insiluit. Quod quum Cassandra vaticinaretur eum fratrem esse, Priamus eum agnovit regiaque recepit.* Cf. Apollodor. III, 12, 5. Hinc illustrantur ea, quae sunt in scholiis ad Hippol. 67. ἕπεσθ' ᾄδοντες. Τοῦτο ἔνιοι τὸν Ἱππόλυτον φασὶν ᾄδειν. ἄμεινον δὲ τοὺς ἑπομένους τῷ Ἱππολύτῳ ἀπὸ τῶν κυνηγεσίων ταῦτα λέγειν. ἕτεροι δέ εἰσι τοῦ χοροῦ, καθάπερ ἐν τῇ Ἀλεξανδρείᾳ (Musgr. Ἀλεξάνδρᾳ) ποιμένες. ἐνταῦθα μὲν οὖν δύναται προαποχρήσασθαι τοῖς ἀπὸ τοῦ χοροῦ, ἐκεῖ δὲ συνεστῶτος τοῦ χοροῦ ἐπεισάγει τοῦτο τὸ ἄθροισμα. Cf. Reinesii var. lect. p. 374.

I. (XX.) Stob. tit. 123. p. 616. Gesn. 125. p. 511. Grot. tit. 124. Gaisf.

Παλαιὰ καινοῖς δακρύοις οὐ χρὴ στένειν.

Mala flere vetera lacrimis noli novis. His verbis aliquis videtur consolatus esse Priamum et Hecubam, Paridis interitum in ludis eius funebribus deplorantes. Eiusdem argumenti sunt sequentia fragm.

II. (XIX.) Stob. tit. 113 p. 584. Gesn. 115. p. 473. Grot. 114. Gaisf.

A. Οἶδ'· ἀλλὰ κάμπτειν τῷ χρόνῳ λύπας χρεών.
B. Χρή· τοῦτο δ' εἰπεῖν ῥᾷον, ἢ φέρειν κακά.

Scio; sed dolores tempore inflecti decet. Decet; at monere levius est quam perpeti. Imperite in diario class. II. p. 340. tentat nescio quis ἐν χρόνῳ. vid. Aristoph. Nub. 66.

III. (XVI.) Stob. tit. 103. p. 562. Gesn. 105. p. 439. et Gaisf.

Ὥστ' οὔ τις ἀνδρῶν εἰς ἅπαντ' εὐδαιμονεῖ.

Ut nemo felix undique est mortalium. quasi legeretur ὡς οὔτις. Cf. Stheneb. fr. I.

IV. (XVII.) Stob. tit. 106. p. 568. Gesn. 108. p. 451 Grot. et Gaisf.

Πάντων τὸ θανεῖν· τὸ δὲ κοινὸν ἄχος
μετρίως ἀλγεῖν σοφία μελετᾷ·

Commune mori; sed rite malum Commune pati sapientis opus.

V. Stob. tit. 38. p. 222. Gesn. p. 150. Grot. et Gaisf.

Οἴμοι! θανοῦμαι διὰ τὸ χρήσιμον φρενῶν,
ὃ τοῖσιν ἄλλοις γίγνεται σωτηρία.

Heu pereo mentis propter excellentiam, Aliis saluti quae fuit mortalibus. θανοῦμαι Trinc. Gesn. MS. apud Valcken. et MS. bibl. coll. nov. Oxon. apud Musgrav. θανοῦμεν soloece Grot. et ex eo Barnes. V. 2. ἃ τοῖσιν Gesn. Grot. secundum quod mox σωτήρια scribendum suspicabatur Valcken. ὃ τοῖσιν Trincav. MS. bibl. coll. nov. Oxon. ap. Musgr. Vid. Gramm. gr. §. 439. not. 1. c. p. 822. §. 475. c. p. 891. Barnes. ἣ τοῖσιν e Troad. 745. Verba mihi videntur esse Alexandri post victoriam reportatam ara Iovis a Deïphobi ferro se tutantis: Osann. l. c. p. 534. Cassandrae tribuit. Sed haec quomodo in mortis periculum adducta sit, non video.

VI. (VI.) Stob. tit. 60. p. 383. Gesn. 62. p. 235. Grot. et Gaisf.

Σοφὸς μὲν οὖν εἶ, Πρίαμ᾽, ὅμως δέ σοι λέγω·
δούλου φρονοῦντος μᾶλλον, ἢ φρονεῖν χρεών,
οὐκ ἔστιν ἄχθος μεῖζον, οὐδὲ δώμασιν
κτῆσις κακίων οὐδ᾽ ἀνωφελεστέρα.

Sapis tu quidem, Priame, tamen audi precor, Plus quam necesse est sapere qui servus sapit, Onus est molestum, nec domi possessio est Quae plus mali producat et frugis minus. Oratio videtur esse Deiphobi Alexandrum manibus suis elapsum, ut servum pastorem, criminantis, quod plus saperet liberis hominibus, id est in certamine ipsos vicisset. Osann. p. 533. Priamum agnito filio, his verbis servos, quod mandatum de filio necando posthabuissent, increpasse suspicabatur; quod mihi vix credibile videtur. Idem de sequentibus etiam valet.

VII. (IV.) Stob. tit. 4. p. 53. Gesn. p. 31. Grot.

Ὅθεν δὲ νικᾶν χρῆν σε, δυστυχεῖς, ἄναξ,
ὅθεν δέ σ᾽ οὐ χρῆν, εὐτυχεῖς· δούλοισι γὰρ
τοῖς σοῖσιν ἥκεις, τοῖς δ᾽ ἐλευθέροισιν οὔ.

Qua parte te, rex, vincere ex usu fuit, Non vincis, at ibi vincis ubi non est opus: Servis nihil non cedis, ingenuis nihil. V. 1. χρῆν, ut coni. Heath. prob. Valck. habet Paris. A. V. 3. Gesner. τόσοισιν ἥκεις et in marg. Lego εἴκεις. τοῖς σοῖσιν Paris. A. εἴκεις receperunt Grot. Barn. Boisson. τοῖς σοῖσι νικᾷς Musgr. quod verum videtur.

VIII. (X.) Stob. tit. 60. p. 384. Gesn. 62. p. 234. Grot. et Gaisf.

— — — — δούλους γὰρ οὐ
καλὸν πεπᾶσθαι κρείσσονας τῶν δεσποτῶν.

Servos enim Non utile est habere qui praestent heris.

IX. (VII.) Ibid.

Ὦ παγκάκιστοι καὶ τὸ δοῦλον οὐ λόγῳ
ἔχοντες, ἀλλὰ τῇ τύχῃ κεκτημένοι.

Pravi, quibus non servitus expenditur Ratione, sed fortuna res diiudicat. Si in his hariolari licet, pastores suspicor Alexandri defensionem suscepisse; quos his verbis increpat sive Deiphobus sive alius quis: *qui servi non appellamini quidem, sed* ποιμένες, *sed servili tamen conditione estis.* Cf. Schaef. melet. crit. p. 117. not. ὦ παγκάκιστοι hinc fortasse sumsit Lucian. Iov. trag. T. VI. p. 224. Bip.

X. (VIII.) Ibid.

Ἤλεγχον· οὕτω γὰρ κακὸν δοῦλον γένος·
γαστὴρ ἅπαντα, τοὐπίσω δ᾽ οὐδὲν σκοπεῖ.

Merito reprendi; pessimum servi genus; Nil in futurum consulunt, ventres meri. De vv. γαστὴρ ἅπαντα vid. Gramm. gr. §. 437. not. 3. p. 818.

XI. (IX.) Ibid.

Δούλων ὅσοι φιλοῦσι δεσποτῶν γένος,
πρὸς τῶν ὁμοίων πόλεμον αἱροῦνται μέγαν.

Quicunque dominis exhibent servi fidem Crudele parium excitant odium sibi. Elmsl. ad Heracl. 505. pro αἱροῦνται legendum censet αἴρονται ex Aesch. Suppl. 346. 448. Sed ut πόλεμον αἴρεσθαι per se vel πρός τινα recte dicatur, ex eo non sequitur, etiam αἴρεσθαι πόλεμον πρὸς τινός dicendum esse *bellum s. inimicitias ab aliquo sibi concitare;* cui sententia emihi quidem

aptius esse videtur αἱρεῖσθαι πόλεμον πρός τινός, *sponte suscipere*. Cf. ad Heracl. 504.

XII. (XI.) Stob. tit. 67. p. 424. Gesn. 69. p. 289. Grot. et Gaisf.

ἐκ τῶν ὁμοίων οἱ κακοὶ γαμοῦσ' ἀεί.

Mali malarum se applicant connubio: — Illis, quae sequuntur, Alexander contra Deiphobi criminationes et se et suos defendere videtur.

XIII. (III.) Stob. tit. 40. p. 238. Gesn. 42. p. 161. Grot. et Gaisf.

Ἄναξ, διαβολαὶ δεινὸν ἀνθρώποις κακόν·
ἀγλωσσίᾳ δὲ πολλάκις ληφθεὶς ἀνὴρ
δίκαια λέξας ἧσσον εὐγλώσσου φέρει.

Calumnia res nulla pestilentior. O rex malorum maximum calumnia est. Nam saepe qui superatur eloquentia, Utcunque iusta dixerit, causa cadit. V. 2. et 3. citat etiam Clemens Alex. Strom. I. p. 290. unde ἀγλωσσίᾳ scribendum monuit Th. Canter. var. lect. II, 5. pro εὐγλωσσίᾳ. — ληφθεὶς Stob. Trinc. et Gesn. et Clem. pro quo Grotius e Scaligeri coniectura scripsit εὐγλωσσίᾳ — λειφθείς. Cf. Valck. diatr. p. 147.

XIV. (XIV.) Stob. tit. 91. p. 507. Gesn. 93. p. 377. Grot. et Gaisf.

Ἄδικον δ' ὁ πλοῦτος, πολλὰ δ' οὐκ ὀρθῶς ποιεῖ.

Divitiae iniqua multa meditari solent.

XV. (XV.) Stob. tit. 95. p. 518. Gesn. 97. p. 389. Grot. et Gaisf. Duos priores versus citat etiam Clem. Alex. Strom. IV. p. 483.

Κακόν τι βούλευμ' ἦν ἄρ' εἰς εὐανδρίαν
ὁ πλοῦτος ἀνθρώποισιν αἵ τ' ἄγαν τρυφαί.
πενία δὲ δύστηνον μὲν, ἀλλ' ὅμως τρέφει
μοχθοῦντ' ἀμείνω τέκνα καὶ δραστήρια.

Consilia nunquam animosa suppeditant opes, Nec auctor esse luxus audendi solet. At contra egestas triste; sed prolem educat Patientiae maioris atque audaciae. Versus primus apud Clement. scribitur κακὸν μὲν ἦν τὸ παίδευμ' εἰς εὐ. unde Musgrav. scripsit: κακόν τι παίδευμ' ἦν ἄρ' εἰς εὐ. quod verum videtur.

XVI. (XII.) Stob. tit. 84. p. 492. Gesn. 86. p. 351. Grot. et Gaisf.

Περισσόμυθος ὁ λόγος, εὐγένειαν εἰ
βρότειον εὐλογήσομεν.
Τὸ γὰρ πάλαι καὶ πρῶ-
τον ὅτ' ἐγενόμεθα, διὰ δ' ἔκρι-
νεν ἁ τεκοῦσα γᾶ βροτούς,
ὁμοίαν χθὼν ἅπασιν ἐξεπαίδευσεν ὄψιν.
Ἴδιον οὐδὲν ἔχομεν· μία [δὲ] γονὰ
τό τ' εὐγενὲς καὶ τὸ δυσγενές· νόμῳ
δὲ γαῦρον αὐτὸ κραίνει χρόνος.
Τὸ φρόνιμον εὐγένεια, καὶ τὸ συνετὸν
θεὸς δίδωσιν, οὐχ ὁ πλοῦ-
τος. — ' —

Inane nomen nobilis fulgor domus, Et stirpis excelsum decus. Cum separavit alma mortales parens, Os finxit aequalem in modum Foecunda tellus: nil habemus proprium. Sunt semen unum nobiles Ignobilesque, lege sed discrimina Reperta perfecit dies. Mens cauta vere nobiles reddit, Dei Quae dote, non censu datur. Versus descripsi ex sententia Hermanni, quem per litteras consului. V. 6. hoc metrum habet

⏑ –́ –́ – | ⏑ –́ ⏑ – ⏑ – | –́ ⏑ – ⏑

V. 7. e tribus paeonibus quartis constat. V. 8. post dipodiam iambicam sequitur systema trochaicum desinens in creticum — νει χρόνος. A v. 10. antistropha incipit, addito in fine ᾧ. Varietatem scripturae enotare ex ed. Stob. Gaisf. vix tanti est. V. 6. Heath scribendum iudicabat ἴδιον οὐδὲν ἄρ' ἔχομεν· μία δὲ γ. ut esset troch. trim. catal. et v. 8. νόμῳ δὲ γαῦρον ὁ χρόνος αὐτὸ κραίνει, qui esset iamb. trim. catal.

XVII. (XIII.) Stob. ib. p. 493. Gesn. p. 353. Grot.

Οὐκ ἔστιν ἐν κακοῖσιν εὐγένεια,
παρ' ἀγαθοῖσι δ' ἀνδρῶν.

Bonis adhaeret vera nobilitas; malos A se relegat.

XVIII. (II.) Clem. Alex. Strom. VI. p. 621.

Χρόνος δὲ δείξει σ', ᾧ τεκμηρίῳ μαθὼν
ἢ χρηστὸν ὄντα γνώσομαι σέ γ' ἢ κακόν.

Dies docebit; ille te ostendet mihi Veriloquus index, sisne bonus, an sis malus. Grotius in Exc. p. 368. V. 1.

σ' post δείξει et v. 2. γ' post σέ addidit Grotius. De sententia vid. Valcken. ad Hippol. 428. Verba esse videntur Priami, Alexandrum, defensione audita, poena liberantis. In extrema fabula agnoscitur Paris, Cassandra monente. — Hoc loco collocandum esset fragm. XXII. Musgr. apud Plutarch. πολιτ. παραγγέλμ. p. 821. B. C. Ὥσπερ οὖν τῆς Κασάνδρας ἀδοξούσης ἀνόνητος ἦν ἡ μαντικὴ τοῖς πολίταις,

Ἄκραντα γάρ με, (φησὶν) ἔθηκε θεσπίζειν θεός,
καὶ πρὸς παθόντων κἂν κακοῖσι κειμένων
σοφὴ κέκλημαι, πρὶν παθεῖν δὲ μαίνομαι.

οὕτως κ. τ. λ. quod Toup. etiam huc retulit ad Longin. p. 316. ed. Oxon. si certum esset, Euripidis esse ex Alexandro et si a Plut. nomen fabulae additum esset. Eodem spectare videtur illud Longin. c. 15.

XIX. ap. Longin. c. 15. Ὅμοια καὶ τὰ ἐπὶ τῆς Κασάνδρας αὐτῷ, (Εὐριπίδῃ)

Ἀλλ' ὦ φίλιπποι Τρῶες - -

Agnito Paride, Priamus haec dicit:

XX. (XVIII.) Stob. tit. 110. p. 581. Gesn. 112. p. 465. Grot. 111. Gaisf.

Ἑκάβη, τὸ θεῖον ὡς ἄελπτον ἔρχεται
θνητοῖσιν, ἕλκει δ' οὔποτ' ἐκ ταὐτοῦ τύχας.

Spes praeter, Hecuba, res agunt hominum dii, Nunquamque eadem fata devolvunt via.

XXI. (I.) Schol. Aristoph. Ran. 100. (αἰθέρα Διὸς δωμάτιον, ἢ χρόνου πόδα.) ἐξ Ἀλεξάνδρας Εὐριπίδου·

Καὶ χρόνου πρόβαινε πόδα.

ubi Elmslei. ad Eurip. Bacch. 887. fuisse suspicatur: καὶ χρόνου προὔβαινε πούς. et ποῦς habet Cod. Ravenn. ap. Invern.

XXII. (XXI.) Hesych. Ἄῤῥητος κόρη, ἡ Περσεφόνη. Εὐριπίδης Ἀλεξάνδρᾳ.

Huc Barnes. in Add. p. 517. retulit etiam locum ex Galeni vitae scriptore, quem ipsum Renatum Charterium esse monet Porson. Advers. p. 277. ed. Angl. senarium scilicet

Δεῖ δ' οὐ ταῖς φήμαις τῶν ὀνομάτων
ἐξελέγχεσθαι τρόπους.

Locus petitus est, quod indicavit Porson. l. c. e Caio ὑπὲρ *Λουκίλλης* apud Stob. tit. 67. p. 427. Gesn. tit. 69. Gaisf. *Φυλάττομαι δέ τι πικρότερον εἰπεῖν διὰ τὸ τῆς μητρυιᾶς ὄνομα. Πολλὰ γὰρ προσείληπται τῶν ὀνομάτων εἰς πίστιν ἀπεχθείας, καὶ μητρυιὰ δυσκόλως ἀληθεύειν πιστεύεται. Δεῖ δὲ οὐ ταῖς φήμαις τῶν ὀνομάτων ἐξελέγχεσθαι τοὺς τρόπους.*

Tandem Barnesius in Add. ad hanc fabulam retulit tres locos tragici Latini non nominati apud Cicer. de Divin. I, 31. *Sed quid oculis* etc. *Adest, adest* etc. *Iamque mari magno*, tum locum commemoratum ibidem c. 50. *Eheu, videte* etc. tandem tertium ibid. II, 56. *O sancte Apollo* etc. Et tres priores quidem locos a Cassandra pronuntiari et ex sententia eorum patet, et Cicero ipse testatur; et possunt ex Ennii Alexandro petita esse. Ennius vero vel alius tragicus utrum fabulam suam ex una Euripidis Alexandro expresserit, an plures coniunxerit aut de suo aliquid addiderit, incertum est. Eodem iure ad Alexandrum referri etiam possit illud quod legitur ibid. c. 21. *Quia mater gravida* etc. quod huc retulit etiam Heath. et c. 31. *Praesagibat animus* etc. Minus etiam certum est, ad quam fabulam spectet locus commemoratus ibid. c. 50, 114. *Eheu videte* etc. et II, 56. *O sancte Apollo* etc. quem utrumque Barnesius ad Euripidis fabulam pertinere censuit. Osann. autem l. c. p. 534. versus incerti tragici a Cicerone de orat. III, 26. et 58. laudatos, *Nam sapiens* etc. *Ecquid video?* etc. *Quid petam praesidi* etc. *O pater* ad hanc fabulam refert, quorum duo posteriora fragmenta ex Andromacha Ennii petita esse rectius iudicat Bentlei. ad Tuscul. disp. III, 19.

EX ALOPA.

Ἀλόπην fabulae titulum fuisse, non *Κερκυόνα*, etsi quinquies sic ab Eustathio laudetur, probare studuit Valcken. diatr. p. 12. cuius sententia egregie confirmatur marmore illo antiquo, in quo Ἀλόπη tantum in Euripidis fabulis commemoratur. Historiam Alopes persequitur Hygin. fab. 187. *Alope, Cercyonis filia formosissima quum esset, Neptunus eam compressit; qua ex compressione peperit infantem, quem inscio patre nutrici dedit exponendum. Qui quum expositus esset, equa venit et ei lac praestabat. Quidam pastor equam persecutus vidit infantem atque eum sustulit; qui veste regia indutum quum in casam tulisset, alter compastor rogavit, ut sibi eum infantem donaret. Ille ei donavit sine veste. Quum autem inter eos iurgium esset, quod qui puerum acceperat insignia ingenuitatis reposceret, ille autem non daret, contendentes ad regem Cercyonem venerunt et contendere coeperunt. Ille autem qui infantem donatum acceperat, repetere insignia coepit. Quae quum allata essent et agnosceret Cercyon ea esse ex veste scissa filiae suae Alopes, nutrix timens regi indicium fecit infantem eum Alopes esse; qui filiam iussit ad necem includi, infantem autem proiici. Quem iterum equa nutriebat, pastores iterum inventum infantem sustulerunt, sentientes eum deorum numine educari, atque nutrierunt, nomenque ei imposuerunt Hippothoum. Theseus quum ea iter faceret a Troezene, Cercyonem interfecit. Hippothous autem ad Theseum venit, regnaque avita rogavit. Cui Theseus libens dedit, quum sciret eum Neptuni filium esse, unde ipse genus ducebat, Alopes autem corpus in fontem mutavit, qui ex nomine Alopes est cognominatus.* Harpocr. Ἀλόπη. Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ ἱερείας. Κερκυόνος θυγάτηρ, ἐξ ἧς καὶ Ποσειδῶνος Ἱπποθόων, ὁ τῆς Ἱπποθοωντίδος φυλῆς ἐπώνυμος, ὡς Ἑλλάνικός τε ἐν δευτέρᾳ Ἀτθίδος καὶ Εὐριπίδης ἐν τῷ ὁμωνύμῳ.

De Cercyonis nece cf. etiam Diod. Sic. IV, 59. Eum inter luctatores nobiles commemorat Plat. Leg. VII. p. 796. A.

I. (VI.) Eustath. ad Il. ζ' p. 656, 58, ed. Rom. p. 522, 15. Basil. Od. ι' p. 1640, 60. Rom. λ' p. 1681, 41. εὕρηταί που κῦμα καὶ τὸ κύημα, ὡς δηλοῖ καὶ Εὐριπίδης ἐν Κερκυόνι, οὗ τὴν θυγατέρα γέμειν ἔφη κύματος θεοσπόρου. τοῦ ἐκ Ποσειδῶνος δηλαδή. γέμουσαν est Iliad. ζ. Od. λ.

II. (VII.) Eustath. ad Od. φ'. p. 1902, in. Σημείωσαι δὲ ὅτι Ὁμήρου εἰπόντος τὸ Μεμνήσεσθαι ὀΐομαι ἔν περ ὀνείρῳ, λαβὼν ἐκεῖθεν Εὐριπίδης ἀνάπαλιν ἔφη ἐν Κερκυόνι ἐπὶ φίλου ἀμελοῦς (Ποσειδῶν δὲ ἦν ἐκεῖνος) τὸ

Πλήσας δὲ νηδὺν οὐδ' ὄναρ κατ' εὐφρόνην
φίλοις ἔδειξεν αὐτόν.

Cf. ad Od. ϑ' p. 1607. in. ubi πλήσας δὲ νηδὺν explicat ἀντὶ τοῦ ἐγκύμονα ποιήσας.

III. (I.) Etymol. M. p. 420, 16. Εὐριπίδης Ἀλύπη (sic).

Οὐ μὴ σύ γ' ἡμᾶς τοὺς τεκόντας ἠδέσω.

Tu nos parentes reveritus nil es tuos. Grot. Exc. p. 370. Recte Porson. ad Eurip. Phoen. 1638, (cf. Advers. p. 30.) em. Οὐ μὴν σύ γ'.

IV. (II.) Stob. tit. 71, p. 432. Gesn. 73. p. 309. et Gaisf.

Γυνὴ γυναικὶ σύμμαχος πέφυκέ πως.

Mulier mulieri ferre suppetias solet. Dictum videtur de nutrice.

V. (III.) Stob. tit. 77. p. 455. Gesn. 79. p. 341. Grot. et Gaisf.

Ἐγὼ δ', ὃ μὲν μέγιστον, ἄρξομαι λέγειν
ἐκ τοῦδε πρῶτον· πατρὶ πείθεσθαι χρεὼν
παῖδας, νομίζειν τ' αὐτὸ τοῦτ' εἶναι δίκην.

Sic locum interpunxit primum Grotius, sublato commate in fine primi versus, deinde Heath, versum 2 cum tertio continuans et pro νομίζειν ταὐτό scribens νομίζειν τ' αὐτό. Hos secuti sunt Musgr. et Gaisf. Grotius vertit: *Quod est in hac re maximum, incipiam loqui. Primum illud esto: filios patribus suis Parere ius est atque fas certissimum.*

VI. (IV.) Ammonius π. διαφ. λέξ. v. τροχοί p. 137. Valck. τρόχους βαρυτόνως λέγουσι τοὺς δρόμους. ἀναγινώσκωμεν γὰρ ἐν Ἀλόπῃ Εὐριπίδου·

Ὁρῶ μὲν ἀνδρῶν τόνδε γυμνάδα στόλον
στείχοντα θεωρὸν ἐκ τρόχων πεπαυμένον.

Cf. Med. 45. c. n. Porsoni. Valck. Animadv. p. 216. pro ἐν Ἀλόπῃ legendum suspicatur ἐν Μεναλίππῃ.

VII. Stob. tit. 72. p. 439. Gesn. 74. p. 321. Grot. et Gaisf.

Τί δῆτα μοχθεῖν δεῖ γυναικεῖον γάμον
φρουροῦντας; αἱ γὰρ εὖ τεθραμμέναι πλέον
σφάλλουσιν οἴκους τῶν παρημελημένων.

Quo nuptiarum tanta consultatio, Bene educatae quum magis foedent domos, Leviusque peccet vita quae neglectui est? Sed Grotius adscripsit *Euripides Aerope,* dubito an casu: nam nec Euripidis Aërope ulla commemoratur pro Cressis, et in Paris. A. etiam ad Alopen refertur, teste Gaisf. Ea tamen auctoritate motus Musgr. omisit.

VIII. Photius: Ὀδῆσαι, τὸ ὠνήσασθαι. Εὐριπίδης Ἀλόπῃ καὶ Κύκλωπι.

Ad hanc fabulam Musgrav. nr. V. retulit etiam fr. Stob. tit. 29. p. 199. Gesn. p. 127. Grot.

Οὐδεὶς ἔπαινον ἡδοναῖς ἐκτήσατο.

Clarum voluptas nemini peperit decus. Sed hoc in edd. Stob. etiam in MS. Paris. A. tribuitur Carcino; in hoc tamen supra scriptum γρ. Εὐριπίδου. cuiusmodi aliquid Gesnero etiam fortasse e cod. innotuit, lemma adscribenti *Euripides in Cancro.*

EX ANDROMEDA.

Eratosth. Cataster. 17. *Αὕτη κεῖται ἐν τοῖς ἄστροις, διὰ τὴν Ἀθηνᾶν, τῶν Περσέως ἄθλων ὑπόμνημα, διατεταμένη τὰς χεῖρας, ὡς καὶ προετέθη τῷ κήτει· ἀνθ᾽ ὧν σωθεῖσα ὑπὸ τοῦ Περσέως οὐχ εἵλετο τῷ πατρὶ συμμένειν οὐδὲ τῇ μητρὶ, ἀλλ᾽ αὐθαίρετος εἰς τὸ Ἄργος ἀπῆλθε μετ᾽ ἐκείνου εὐγενές τι φρονήσασα. Λέγει δὲ καὶ Εὐριπίδης σαφῶς ἐν τῷ περὶ αὐτῆς γεγραμμένῳ δράματι.*

I. (XXVIII.) Aristoph. Thesm. 1074 sqq. (1065. Br.)

Ὦ νὺξ ἱερά,
ὡς μακρὸν ἵππευμα διώκεις
ἀστεροειδέα νῶτα διφρεύου-
σ᾽ αἰθέρος ἱερᾶς
τοῦ σεμνοτάτου δι᾽ Ὀλύμπου.

O nox, sacra nox, quam tu longos Agitas cursus super astrigerum Vecta aetherii dorsum templi Et per Olympi veneranda loca. Grot. Exc. p. 370. Schol Rav. *ὁ Μνησίλοχος ὡς Ἀνδρομέδα. τοῦ προλόγου Ἀνδρομέδας εἰσβολή.* Schol. Theocr. 2, 166. *ὅτι δὲ ἐπὶ ἅρματος ὀχεῖται ἡ νὺξ, Εὐριπίδης· Ὦ νὺξ ἱερὰ κ. τ. λ.* In secundo v. post *μακρόν* Heath. inserit *γ᾽*, ne post primum versum sequatur statim paroemiacus. Seidler. post *ἵππευμα* excidisse aliquid suspicatur.

II. (om. Musgr.) Aristoph. ib. 1079. (1070.)

Τί ποτ᾽ Ἀνδρομέδα περίαλλα κακῶν
μέρος ἐξέλαχον;

His equidem ad explendum secundum versum addiderim ea quae sequuntur: — *θανάτου τλήμων.* ad quae Schol. Rav. *λείπει μέλλουσα τυχεῖν,* quae verba in Eurip. fabula lecta fuisse suspicor. E prologo fabulae ea sumta esse iam Porson. ad Eurip. Med. 284. coniectura assecutus est, et Schol. Rav. Bekk. *καὶ τοῦτο ἐκ τοῦ προλόγου.* Ad primam fabulae partem referenda etiam sunt, quae

Heath fragmentis addi voluit, apud Plutarch. de aud. poët. p. 22. E. τῷ θοάζειν τὸ κινεῖσθαι σημαίνουσιν, ὡς Εὐριπίδης,

Κῆτος θοάζον ἐξ Ἀτλαντικῆς ἁλός.

quod apud Musgrav. est incert. CXIV. et apud eumdem Sympos. IX, 15. p. 747. D.

ὁ πετόμενος ἱερὸν ἀνὰ Διὸς αἰθέρα γοργο-
φόνος,

apud Musgr. incert. CXXXVIII. quamquam hoc in aliis etiam fabulae partibus locum habere potuit. De eo cf. Valck. diatr. p. 49. B. Denique versus a Zenobio V, 45. citatus

Οἴῳ μ' ὁ δαίμων θηρίῳ συνῴκισεν.

quem cum versu Theogneti Comici apud Athen. III, p. 104. C. confert Casaubon. Animadv. p. 203, 40. „Sextus versus, Οἴῳ μ' ὁ δαίμων φιλοσόφῳ συνῴκισεν parodia est Euripidei versus ex Andromeda: ubi clamabat misella ceto alligata: οἴῳ μ' ὁ δ. - - -“ Cf. Valcken. ad Hipp. 1389.

III. Schol. Ravenn. ad Thesm. 1018. πάλιν ἐξ Ἀνδρομέδας. πρὸς τὴν Ἠχὼ Ἀνδρομέδα λέγει· προσαιδοῦσσαι τὰς ἐν ἄντροις ἀπόπασον ἔασον ἀχοῖ με σὺν φίλαις γόου πόθον λαβεῖν. quem locum Seidler. sic emendat:

πρὸς Αἰδοῦς σε τὰν ἐν ἄντροις,
ἀπόπαυσον, ἔασον
Ἀχοῖ με σὺν φίλαις γόου πόθον λαβεῖν.

Nam etiam apud Aristoph. Cod. Rav. προσαιδοῦσσαι, Cod. Brunck. προσαιδοῦσσα, Brub. προσεδοῦσσαι. De ἀπόπαυσον dubito; apud Aristoph. est κατάνευσον. sed hoc longius abit. Eodem spectat scholion. ad v. 1059. ἐπεὶ εἰσήγαγε κακοστένακτον τὴν Ἠχὼ ὁ Εὐριπίδης ἐν τῇ Ἀνδρομέδᾳ, εἰς τοῦτο παίζει.

IV. Schol. Rav. ad v. 1022. παρὰ τὰ τοῦ χοροῦ ἐν Ἀνδρομέδᾳ·

ἄνοικτος ὅς τεκών σε τὴν
πολυπονωτάτην βροτῶν
μεθῆκεν ᾅδᾳ πατρὸς ὑπερθανεῖν.

V. Schol. Ravenn. ib. 1015. *παρὰ τὰ ἐξ Ἀνδρομέδας Εὐριπίδου·*

φίλαι παρθένοι, φίλαι μοι - - -

τὰ δὲ ἐπιφερόμενα πρὸς τὸ αὐτὸ χρήσιμον.

VI. VII. (I. III. IV.) Schol. Arist. Av. 347. *Καὶ δοῦναι ῥύγχει φορβάν] Ἀσκληπιάδης φησὶν ἀπὸ Ἀνδρομέδας εἶναι, ὡς καὶ τὸ*

Σὰ γὰρ ταῦτα πάντα

καὶ ἐκεῖσε δεῦρο. - - Ἄλλως. παρὰ τὸ Εὐριπίδου ἐξ Ἀνδρομέδας (fr. I.), *ἐκθεῖναι κήτεϊ φορβάν, ὡς Ἀριστοφάνης, τὰ μηδὲ διδαχθείσης τῆς τραγῳδίας παρατιθέμενος. καὶ τὸ Σὰ γὰρ ταῦτα πάντα. καὶ τὸ τῇδε καὶ τὸ κεῖσε, παρὰ τὰ ἐκ τῶν μηδέπω διδαχθεισῶν Φοινισσῶν φησίν· καὶ ἐκεῖσε καὶ δεῦρο μηδόλως τίσσῃ.* Versus *ἐκθ. κήτ. φ.* est paroemiacus. Eum locum respicere videtur Aristoph. Thesm. 1012. ubi Schol. Ravenn. *καὶ τοῦτο ἐξ Ἀνδρομέδας.* ut omnino in toto illo cantico a v. 1015. Mnesilochum modo ex sua, modo ex Andromedae persona loqui recte ad v. 1022. monuit Brunck.: nam v. 1010. Mnesilochus, *Ἀνήρ*, inquit, *ἔοικεν οὐ προδώσειν, ἀλλά μοι Σημεῖον ὑπεδήλωσε Περσεὺς ἐκδραμὼν, Ὅτι δεῖ με γίγνεσθ᾽ Ἀνδρομέδαν,* ubi rursus Schol. Rav. *ἀντὶ τοῦ ὡς Περσεύς. πιθανῶς, συνδίδακται γὰρ τῇ Ἑλένῃ.* Sed in iis Aristophanea cum Euripideis ita commixta sunt, ut inter se vix dignosci queant. In v. 1029. 31. Br. Valcken. in nota MS. et Kuster. ad loc. vestigia fabulae Euripideae agnoverunt; mihi etiam verba v. 1029 sqq. Br. *ὁρᾷς; οὐ χοροῖσιν οὐδ᾽ ὑφ᾽ ἡλίκων νεανίδων* (similia iis, quae in Phoen. 1265. leguntur) - - *ἀλλ᾽ ἐν πυκνοῖς δεσμοῖσιν ἐμπεπλεγμένη* imprimis v. 1050 sqq. colorem Euripideae dictionis habere videntur. Suspicionem meam confirmavit Schol. Rav. ad v. 1029. *πάλιν ἐξ Ἀνδρομέδας.* et ad 1033. *καὶ τοῦτο ἐξ Ἀνδρομέδας.* Schol. ad Av. 424. *τὸ τῇδε καὶ τὸ κεῖσ᾽ ἔτι] ἤγουν τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν. τοῦτο ἐκ τῶν μηδέπω διδαχθεισῶν Φοινισσῶν φησὶ καὶ τὸ κεῖσε καὶ τὸ δεῦρο. Ἐκεῖσε καὶ τὸ δεῦρο* est in Phoen. 315. nec videtur ex Andromeda citari.

VIII. Schol. Rav. ad v. 1040. *ἀπὸ κοινοῦ λάβωμεν πέπονθα ἄνομα πάθεα. καὶ ταῦτα ἐξ Ἀνδρομέδας δεομένη*

(-νης) τοῦ βαρβάρου. προεῖπε δὲ γοῦσθέ μ' ὦ γυναῖκες κ. τ. λ. (v. 1036.) Videntur igitur haec dicta esse, quum Perseus iam advenisset.

Proxime sequi videntur ea, quae apud Aristoph. Thesmoph. 1109 sq. Euripides loquitur, haud dubie ex parte quidem ex Andromeda et eius initio sumta. Quae omnia verum colorem tragicae orationis, et quidem Euripideae, habent, ita tamen ut e diversis poetae locis contexta esse possint. Itaque Barnes. etiam in Add. inter Andromedae fragmenta ea posuit.

IX. *Περσ.* Ὦ θεοί, τίν' ἐς γῆν βάρβαρον ἀφίγμεθα
ταχεῖ πεδίλῳ; διὰ μέσου γὰρ αἰθέρος
τέμνων κέλευθον πόδα τίθημ' ὑπόπτερον
Περσεὺς πρὸς Ἄργος ναυστολῶν, τὸ Γοργόνος
κάρα κομίζων. - - - -

Ad haec Schol. Ravenn. εἰς Περσέα ἐξ Ἀνδρομέδας τρία τὰ πρῶτα, καὶ λοιπὸν ἐπέζευξε τὰ ἑξῆς. Num igitur versus quartus cum dimidiato quinto non est ex Andromeda?

(1116.) Ἔα τίν' ὄχθον τόνδ' ὁρῶ καὶ παρθένον
θεοῖς ὁμοίαν, ναῦν ὅπως ὡρμισμένην;

Pergit Aristoph. v. 1118.

Ἀνδρ. Ὦ ξένε, κατοίκτειρόν με τὴν παναθλίαν·
λῦσόν με δεσμῶν. - - - - -

Sed ipsum fragm. servatum est.

X. (XXIX.) Schol. Ravenn. ad Thesm. 1116.

Ἔα· τίν' ὄχθον τόνδ' ὁρῶ περίῤῥυτον
ἀφρῷ θαλάσσης, — — παρθένου τ' εἰκώ τινα
ἐξ αὐτομόρφων λαΐνων τειχισμάτων
σοφῆς ἄγαλμα χειρός.

Hos versus a verbis παρθένου τ' εἰκώ primus e Maximo in Dionys. Areop. T. II p. 28. ed. Corder. et Pachymere ibid. p. 30. protulit Heath. et Andromedae assignavit. Sic etiam Porson. ad Eur. Phoen. 466. Verba sunt Persei Andromedam e longinquo spectantis et hanc imaginem esse ex ipso saxo, cui alligata est, sculptam sibi fingentis. Cf. Iacobs Exercit. crit. p. 214. qui comparat Ovid. Metam. IV, 671. Musgrav. coniecturam εἰκώ pro εἰκόνα pro-

batam Porsono confirmat Cod. Rav. Quae post εἰκώ τινα sequuntur desunt in Cod. V. 2. αὐτομόρφου habet Pachym. Pro τειχισμάτων Iacobs Exercit. crit. I. p. 215. emendat τυκισμάτων, quod probat Seidler, Monk. ad Eur. Alc. 358. τεχνασμάτων.

(1121.) Περσ. Ὦ παρθέν', οἰκτείρω σε κρεμαμένην ὁρῶν.

1124. [Αὕτη γάρ ἐστιν Ἀνδρομέδα παῖς Κηφέως.] Ultimus versus ab Aristophane adiectus esse videtur: Perseus enim apud Euripidem haec dicere non potuit, qui nunquam antea vidisset Andromedam; melius quadret, si eum cum interrogatione prolatum esse statuamus; quamquam tunc quoque Perseo nunc primum advenienti, nec Andromedam nec Cepheum notum fuisse verisimile est. Post versum vero 1121. Aristoph. Barnesius hunc tanquam ab Andromeda apud Euripidem prolatum addidit 1067.

Σὺ δ' εἶ τίς, ἥτις τοὐμὸν ᾤκτειρας πάθος;

de quo tamen Heath. p. 164. dubitari dicit Aristophanisne sit an Euripidis; mihi huic optime convenire videtur.

Apud Aristoph. v. 1127. sequuntur haec, etiam, ut videtur, ex Andromeda sumpta, quae ad hanc fabulam iam retulit Barnes. in Add.

— — — — — ἀνθρώποισι γὰρ νοσήματα
ἅπασιν ἐστίν· ἐμὲ δὲ καὐτὸν τῆς κόρης
ταύτης ἔρως εἴληφεν:

tum v. 1133. [τί δ' οὐκ ἐᾷς λύσαντά μ' αὐτὴν, ὦ Σκύθα,]

πεσεῖν ἐς εὐνὴν καὶ γαμήλιον λέχος.

qui Porsono etiam ad Hec. 1018. ex Andromeda desumtus videbatur. Sed hic versus in sequentibus quoque sedem suam habere potuit, ubi Cepheus et Agenor, cui desponsa fuerat Andromeda (vid. Hygin. fab. 64.) eam a Perseo abstrahere conantur, ad quem locum refero Aristophanea v. 1139.

XI. (VII.) Athen. XIII. p. 561. B. C. Ἕτερος δέ τις προσέθηκε τῶν Εὐριπίδου τάδε·

Σὺ δ' ὦ τύραννε θεῶν τε κἀνθρώπων, Ἔρως,
ἢ μὴ δίδασκε τὰ καλὰ φαίνεσθαι καλά,

ἢ τοῖς ἐρῶσιν, ὧν σὺ δημιουργὸς εἶ,
μοχθοῦσι μόχθους εὐτυχῶς συνεκπόνει.
καὶ ταῦτα μὲν δρῶν τίμιος θεοῖς ἔσῃ,
μὴ δρῶν δ' ὑπ' αὐτοῦ τοῦ διδάσκεσθαι φιλεῖν
ἀφαιρεθήσῃ χάριτας, αἷς τιμῶσί σε.

Ex Euripidis Andromeda haec sumta esse et a Perseo pronuntiata, docet Lucian. de conscr. histor. 1. ἅπαντες ἐς τραγῳδίαν παρεκινοῦντο καὶ ἰαμβεῖα ἐφθέγγοντο καὶ μέγα ἐβόων, μάλιστα δὲ τὴν Εὐριπίδου Ἀνδρομέδαν ἐμονῴδουν καὶ τὴν τοῦ Περσέως ῥῆσιν ἐν μέλει διεξῄεσαν, καὶ μεστὴ ἦν ἡ πόλις ὠχρῶν ἁπάντων καὶ λεπτῶν τῶν ἑβδομαίων ἐκείνων τραγῳδῶν,

Σὺ δ' ὦ θεῶν τύραννε κἀνθρώπων Ἔρως καὶ τἄλλα.

Grotius in Excerptis p. 421. vertit: *O inter homines et deos dominans Amor, Aut ne videri coge quae mala sunt bona, Aut certe amantum, causa tu quorum malis, Iuva labores usque ad optatum exitum. Curabis hoc si facere, dî te ipsi colent; Sin hoc ob ipsum suasor ad amandum quod es, Rapietur a te nunc honorum quod capis.* Aliter priora citat Stobaeus tit. 62. p. 399. Gesn. 64. p. 261. Grot. et Gaisf.

Σὺ δ' ὦ κάκιστε πάντων θεῶν τε κἀνθρώπων
ἢ μὴ δίδασκε τὰ κακὰ φαίνεσθαι καλὰ,
ἢ τοῖς ἐρῶσιν εὐμενὴς παρίστασο.

in quorum primo versu Grotius dedit quod coniecerat Scaliger: σὺ δ', ὦ κάκ. παῖ θεῶν τε καὶ βροτῶν. *At o deorum pessime atque hominum puer, Rerum bonarum non dares speciem malis, Aut facilis esses ac favens amantibus;* Gaisford. autem expuncto πάντων addidit Ἔρως. Mihi versus ab alio poëta, fortasse Comico, ex Euripideis leviter detorti esse videntur. — V. 2. Barnes. in Add. et e membranis explevit Schweighaeuser, quum in edd. Athen. ultima φαίνεσθαι καλά deessent. — V. 5. Dobree ad Aristoph. Vesp. 396. „τίμιος θεοῖς ἔσῃ. Imo θνητοῖς. Sed lenius θεῶν." ut sensus sit τιμιώτατος θεῶν. Musgrav. coniecerat τιμ. νέοις ἔσῃ qui etiam δεδίσκεσθαι pro διδάσκεσθαι legendum censebat, verbo Homerico in scenam Atticam illato.

XII. (VI.) Diog. L. IV, 29. Ἀρκεσιλάου Κράντωρ ἐρωτικῶς διατεθεὶς ἐπύθετο τὰ ἐξ Ἀνδρομέδης Εὐριπίδου προσενεγκάμενος·

Ὦ παρθέν᾽, εἰ σώσαιμί σ᾽, εἴσῃ μοι χάριν;
καὶ ὃς τὰ ἐχόμενα·
Ἄγου με, ὦ ξένε, εἴτε δμωΐδ᾽ ἐθέλεις εἴτ᾽ ἄλοχον.

Prior est etiam apud Suid. v. εἴσῃ sed corrupte: εἴσῃ, γνώσῃ, λογίσῃ. Εὐριπίδης· εἰ σώσαιμί σε ἐξ Ἀνδρομέδας ὦ παρθένε, εἴσῃ μοι χάριν. corruptius etiam Schol. Med. 473. παρθενεύσῃς ἕξει μοι χάριν ex Eubulo comico. Barnes. dedit εἴη μοι χάρις nescio unde. Alterum idem Suidas citat v. ἄλοχος. ex quo δμωΐδ᾽ scripsi pro δμῶτ᾽ apud Laert. Hoc sic emendasse sibi visus est Toup. Em. in Suid. T. III. p. 25: ἄγε μ᾽, ὦ ξέν᾽, εἴτε δμωΐδ᾽ εἴτ᾽ ἄλοχον θέλεις. Sed recte Porson App. ad Toup. Em. T. IV. p. 496 sq. praefert scripturam Herodiani apud Villoison anecd. gr. II. p. 94. παρὰ τῷ Εὐριπίδῃ παρεισάγεται ἡ Ἀνδρομάχη (-- μέδη) λέγουσα τῷ Περσεῖ·

Ἄγου δέ με, ὦ ξεῖνε, εἴτε πρόσπολον θέλεις,
εἴτ᾽ ἄλοχον, εἴτε δμωΐδα — —

Leg. Ἄγου δέ μ᾽, ὦ ξέν᾽ - - Valcken. in nota MS. comparat Catull. epithal. P. et Th. 161. *Quae tibi iucundo famularer serva labore.* Cf. Virgil. Cir. 443 sqq. Propius etiam accedit, quod Helena Veneri dicit Iliad. γ΄, 408. ἀλλ᾽ αἰεὶ περὶ κεῖνον ὀΐζυε καί ἑ φύλασσε, εἰσόκε σ᾽ ἢ ἄλοχον ποιήσεται, ἢ ὅγε δούλην.

XIII. (Inc. LXXIV.) Stob. tit. 110. p. 581. Gesn. 112. p. 463. Grot. 111. Gaisf.

Μή μοι προτείνων ἐλπίδ᾽ ἐξάγου δάκρυ·
γένοιτο δ᾽ ἂν πόλλ᾽ ὧν δόκησις οὐκ ἔνι

Ne spes inanes fletui opponas meo. At multa nec sperata proveniunt tamen. Ad Andromedam hi versus in Paris. A. referuntur. ἐξάγου iam Valcken. in marg. ed. Barnes. scribendum iudicavit p. 509. v. 184. pro ἐξ ᾅδου, et sic edidit Musgr. tum γένοιτο δ᾽ ἂν πόλλ᾽, ὧν δόκ. Grotius; Musgr. scripsit γένοιτό τ᾽ ἄν, quod pro τἄν i. e. τοι ἄν accipit Gaisf. Mihi prior versus Andromedae, alter Persei esse videtur.

XIV. (XII.) Stob. tit. 61. p. 388. Gesn. 63. p. 245. Grot. et Gaisf.

Ὅσοι γὰρ εἰς ἔρωτα πίπτουσιν βροτῶν,
ἐσθλῶν ὅταν τύχωσι τῶν ἐρωμένων,
οὐκ ἔστι ποίας λείπεται τόδ᾽ ἡδονῆς.

Amore quisquis captus est mortalium, Si forte amores commodos invenerit, Desiderabit gaudii nullum genus.

XV. (XIII.) Stob. tit. 69. p. 399. Gesn. 71. p. 261. Grot. et Gaisf.

Ἔρωτα δεινὸν ἔχομεν, ἐκ δὲ τῶν λόγων
ἑλοῦ τὰ βέλτισθ᾽· ὥστ᾽ ἄπιστόν ἐστ᾽ ἔρως,
κἂν τῷ κακίστῳ τῶν φρενῶν οἰκεῖν θέλει.

Grotius haec inter duas personas distribuit: A. *Heu durum amorem patimur.* B. *E dictis tibi Quod optimum sumatur; infidum est amor, Animique partem pessimam habitandam eligit.* At respondenti non satis aptum est δέ, ἐκ δὲ τῶν λόγων. Locum intelligerem, si praecederet μὴ λέγε, Ἔρ. δεινὸν ἔχομεν etc. *noli gravem amorem, quo correptum te esse dicis, factis tuis praetexere, sed* etc. V. 2. pro ὥστ᾽ ἄπιστον Pierson. apud Valcken. diatr. p. 159. coni. ὡς κάκιστον. recte ὡς. nam ὥστε pro *quoniam* vel *nam* non usurpatur. vid. Herm. et Reisig ad Soph. Oed. C. 45. V. 3. Paris. A. ναρκεῖν pro οἰκεῖν.

Haec fragm. XIV. et XV. in ea tragoediae parte sedem suam habuerunt, in qua Cepheus Perseo Andromedam in matrimonium petenti negat, fortasse iam desponsatam eam esse Agenori, ut est apud Hyginum, dicens. Quae coniectura si vera est, praeterea suspicor, verba Euripidis apud Aristoph. Thesm. 1139 sqq. ex Andromeda vel sumpta vel expressa esse.

αἶ αἶ! τί δράσω; πρὸς τίνας στρεφθῶ λόγους;
ἀλλ᾽ οὐκ ἂν ἐνδέξαιτο βάρβαρος φύσις.
σκαιοῖσι γάρ τοι καινὰ προσφέρων σοφὰ
μάτην ἀναλίσκοις ἄν. ἀλλ᾽ ἄλλην τινὰ
τούτῳ πρέπουσαν μηχανὴν προσοιστέον.

e quibus versus tertius est etiam Medeae 302.

XVI. (VIII.) Stob. ecl. phys. et eth. p. 131. Grot. T. II. p. 166. Heer.

Τὸ δαιμόνιον οὐχ ὁρᾷς
ὅπῃ μοίρας διεξέρχεται,
στρέφει δ᾽ ἄλλαυς
ἄλλως εἰς ἁμέραν.

Nam quae fata paret Deus, Nunc huc nunc alium cito Versans turbine, non valet Humani vigor ingeni Ullis viribus assequi. Ex Euripidis Andromeda locum hunc desumtum esse, annotant Codd. V. A. E. apud Heeren. — V. 21. Canter. μοῖραι, V. A. E. μοῖρα, Grotius μοίρας. Musgr. coni. ὅπῃ μοιρίδι' ἐξέγρεται, *ut mortalia expergefaciat,* infeliciter. διεξέρχεσθαι est *persequi, non interrupto ordine progredi.* Itaque verto: *non vides, quousque numen divinum in rebus fato constitutis* (ut ποῦ γῆς et sim.) *progrediatur, quomodo institutum suum persequatur.* Sed nec μοῖρα alienum est: *Vides numen divinum,* nimirum *quo fatum progrediatur,* ut τὸ δαιμόνιον et μοῖρα vocabula sint ἰσοδυναμοῦντα. — V. 3. στρέφει pro στρέφεις scripsit Barnes. et sic scribendum esse, Valcken. etiam in exemplo suo Stob. Grot. indicavit, littera ς transverso calamo deleta. Pro εἰς ἁμέραν Musgr. coni. ὁσαμεραί· εἰς ἁμέραν recte *quotidie* interpretatur Heeren, citans Bacch. 1006.

XVII. (IX.) Stob. tit. 29. p. 199. Gesn. p. 127. Grot.

εὔκλειαν ἔλαβον οὐκ ἄνευ πολλῶν πόνων.

Non sine labore multo peperi gloriam. Verba esse Persei Valcken. in margine ed. Barnes. annotavit.

XVIII. (X.) Stob. tit. 29. p. 200. Gesn. p. 131. Grot.

Οὐκ αἰσχρὸν οὐδὲν τῶν ἀναγκαίων βροτοῖς,
ἀλλ' ἡδύ τοι σωθέντα μεμνῆσθαι πόνων.

Nil quod necesse est ferre, mortali probro est. Dulcem relinquit memoriam exactus dolor. Lemma Andromedam habet Gesn. Andromacham Grot. quod correxit Gatak. in Advers. p. 515. A. Sed prior versus in Paris. B. nihil habet nisi Εὐριπίδου, omissus in Paris. A. Unde non iniuria Gaisford. alterum ab altero separavit, 56. Εὐριπίδου. Οὐκ αἰσχρόν κ. τ. λ. 57. Τοῦ αὐτοῦ Ἀνδρομέδᾳ. Ἀλλ' ἡδύ τοι. priorem omisit Boissonad. Alter versus citatur etiam ab Aristot. Rhet. I, 11, 8. sine nomine auctoris, et a Plutarch. Symp. II, 1. p. 630. E. ὁ δ' Εὐριπίδης τοὐναντίον ὡς Ἡδύ τι (sic) τὸν σωθέντα μεμνῆσθαι πόνων. ubi ὡς est citantis philosophi ut ap. Macrob. Saturn. VII, 2.

Versum latine vertit Cicero de fin. 2, 32. *nec male Euripides (concludam, si potero, Latine; Graecum enim hunc versum nostis omnes)*

Suavis laborum est praeteritorum memoria.

ubi vid. Davis. Ex hoc loco et altero Archippi colorem duxisse Epictetum apud Schweigh. T. III. p. 104. *ὡς ἡδὺ τὴν θάλασσαν ἀπὸ γῆς ὁρᾶν, οὕτως ἡδὺ τῷ σωθέντι μεμνῆσθαι τῶν πόνων* monuit Meineke ad Menandr. p. 86.

XIX. (XI.) Stob. tit. 50. p. 357. Gesn. 52. p. 201. Grot. et Gaisf. Lucian. Necyomant. §. 2.

Νεότης μ' ἐπῆρε καὶ σθένος τοῦ νοῦ πλέον.

Suasit iuventa, vi potens, mente impotens. Lucian. pro *σθένος* citat *θράσος*.

XX. (XIV.) Stob. tit. 65. p. 411. Gesn. 67. p. 275. Grot. et Gaisf.

Τῶν γὰρ πλούτων ὅδ' ἄριστος
γενναῖον λέχος εὑρεῖν·

Pars maxima divitiarum Generosa uxore potiri. Apud Grot. lemma est *Incertus:* sed Gesn. et Paris. A. ex Euripidis Andromeda locum petitum indicant.

XXI. (XV.) Stob. tit. 79. p. 469. Gesn. 81. p. 343. Grot. et Gaisf.

Ὦ τλῆμον, ὥς σοι τὰς τύχας μὲν ἀσθενεῖς
ἔδωχ' ὁ δαίμων, μέγα φρονοῦσι δ' οἱ λόγοι.

Ah quam premente numine afflictae tibi Res sunt, at alti spiritus oratio! Perseum his verbis alloqui videtur Cepheus.

XXII. (XXI.) Stob. tit. 111. p. 582. Gesn. 113. p. 467. tit. 112. Gaisf. Ammon. π. διαφ. λέξ. v. ἀῤῥωδεῖν

Τὰς συμφορὰς γὰρ τῶν κακῶς πεπραγότων
οὐ πώποθ' ὕβρισ', αὐτὸς ὀῤῥωδῶν παθεῖν.

Aliena numquam nam mala irrisi, timens Nequid mihi olim eveniat ipsi humanitus. In Gesn. et Grot. lemma est *Euripides Andromacha;* sed e verbis Ammonii, *Εὐριπίδης τὸν Περσέα λέγοντα εἰσάγει· Τὰς συμφορὰς* Valcken. ad Ammon. p. 37. haec ex Andromeda petita esse intellexit, (cf. id. ad Phoen. 1549.) quo iam Barnes. sola coniectanti sagacitate ductus re-

tulerat; et ex Andromeda petita esse, lemma in Paris. A. apud Gaisf. indicat. Iidem versus sunt apud Stob. tit. 5. p. 63. Gesn. p. 37. ubi Grot. vertit: *Suas nec exprobravit infelicibus Clades, et ipse tale quid metuens pati.* Ceterum pro πεπραγότων Ammon. male πεπραχότων. Obiurgare Perseus videtur eum (Cepheum) qui sibi calamitatem exprobraverat.

XXIII. (XVI.) Stob. tit. 89. p. 502. Gesn. 91. p. 369. Grot. et Gaisf.

Χρυσὸν μάλιστα βούλομαι δόμοις ἔχειν.
καὶ δοῦλος ὢν γὰρ τίμιος πλουτῶν ἀνήρ·
ἐλεύθερος δὲ χρεῖος ὢν οὐδὲν σθένει.
χρυσοῦ νόμιζε σαυτὸν οὕνεκ' εὐτυχεῖν.

Ante omnia aurum laribus exoptem meis. Fortuna dives addit et servis decus; At libero inopi nulla vis aut gratia est. Hoc te beatum crede, quod rem possides. βούλομαι Gesn. sed in marg. βούλομ' ἐν, quod receperunt Grotius, Barnes. Musgrav. recte improbatum Erfurdtio ad Soph. Ai. p. 516.

XXIV. (XVII.) Stob. tit. 96. p. 531. Gesn. 98. p. 407. Grot. et Gaisf.

— — — — — — — χρήμασιν γὰρ εὐτυχῶ,
ταῖς συμφοραῖσι δ', ὡς ὁρᾷς, οὐκ εὐτυχῶ.

Sum felix opum: Sed, ut vides, sors saeva me miserum facit. Videntur esse Cephei verba.

XXV. (XVIII.) Stob. tit. 97. p. 538. Gesn. 99. p. 417. Grot. et Gaisf.

Ἦ που τὸ μέλλον ἐκφοβεῖ καθ' ἡμέραν·
ὡς τοῦγε πάσχειν τοὐπιὸν μεῖζον κακόν.

Malum futurum nulla non metuit dies, Graviusque torquet ille venturus dolor. Memorabilis confusio locutionum pro τοὐπιὸν κακὸν δεδιέναι μεῖζον κακόν ἐστι τοῦ πάσχειν.

XXVI. (XIX.) Stob. tit. 93. p. 561. Gesn. 95. p. 435. Grot. et Gaisf.

Ὁ μὲν ὄλβιος ἦν, τὸν δ' ἀπέκρυψεν
θεός· ἐκ κείνων τῶν ποτὲ λαμπρῶν
νεύει βίοτος, νεύει δὲ τύχα
κατὰ πνεῦμ' ἀνέμων.

Fuit hic felix, sed vertit opes Deus, et clari nominis Olim Fortuna labat, vitaque venti Diffluit instar. V 1. legebatur τόδ᾽ ἀπέκρυψεν. Heath scribi iussit τὸ δ᾽ ἀπ. rectius Valck. in marg. ed. Barnes. τὸν δ᾽ etiam ob metrum, ne secunda syllaba brevis verbi ἀπέκρυψεν contra morem produceretur. ἀποκρύπτειν τινα est *splendorem alicuius e secunda fortuna ortam obscurare,* cui respondeat οἵ ποτε λαμπροί. Sic apud Pind. Ol. 7, 170. μὴ κρύπτε σπέρμα. V. 2. legebatur θεός· ἐκείνων. Grotius in notis p. 555. ἐκ κείνων, Valck. in marg. ed. Barn. ὁ θεός· κείνων, quod est contra metrum. Pro ποτέ Musgr. τότε operarum errore: nam ipse vertit *quondam.*

XXVII. (XX.) Stob. tit. 103. p. 562. Gesn. 105. p. 439. Grot. et Gaisf.

Οὐκ ἔστιν ὅστις εὐτυχὴς ἔφυ βροτῶν,
ὃν μὴ τὸ θεῖον ὡς τὰ πολλὰ συνθέλει.

Gesn. σὺν τέλει. Grot. e coni. ὃν μὴ τὸ θεῖον ὡς τὸ τέλος ἀπολλύει et vertit: *Adeo usque felix nullus est mortalium, Divina quem non proruat tandem manus.* Itaque ὡς τὸ τέλος dici posse credidit pro πρὸς τῷ τέλει. Heath. coni. οὗ μὴ τὸ θεῖον ὡς τὰ πολλὰ συντελεῖ, ubi vel *cuius ad plurima non confert numen,* sententia vix apta. Porson. advers. p. 274. ᾧ μή, explicatione non addita. Gaisf. e Pariss. A. B. dedit συνθέλει, i. e. ὃν μὴ τὸ θ. ὡς τὰ πολλὰ εὐτυχῆ εἶναι συνθέλει. quod, etsi vix verum, tamen, si non commodum, at aliquem sensum habet, et Codd. auctoritate nititur. Seidler citat Heyn. ad Eratosth. Catast. p. XXIII sq.

XXVIII. (XXII.) Stob. tit. 112. p. 183. Gesn. 114. p. 469. Grot. tit. 113. Gaisf.

Συνάλγησον· ὡς ὁ κάμνων
δακρύων μεταδοὺς
ἔχει κουφότητα μόχθων.

Iunge dolorem: nam qui pariter Lachrymant, miseros ex parte levant Post ἔχει Grotius e Paris. A. addidit τινά. idem est in B et receptum a Gaisf. Mihi τινά additum vim frangere sententiae videtur, et sine eo versus ad amussim respondet primo; nam uterque constat e dochmio et bacchio.

XXIX. (XXIII.) Stob. tit. 122. p. 613. Gesn. 124. p. 505. Grot. tit. 123. Gaisf.

A. Τὸ ζῆν ἀφέντες τὸ κατὰ γῆν τιμῶσί σου.
B. Κενόν γ᾽· ὅταν γὰρ ζῇ τις, εὐτυχεῖ, Κρέων.

Exanime terra quod tui positum colunt. Res vana: nam qui vivit, est felix, Creon. Inter duas personas versus distribuit Musgrav. V. 1. Grot. et Boisson. ἀφέντος. Quis Creon fuerit, quem alius h. l. alloquitur, vix dicas. Ad Alcmaeonem hoc fragmentum retulisse videtur Valcken. nam in marg. ed. Barnes. adscripsit: *Alcmaeon v.* 24. (*recte ibi inter personas est Creon*) qui versus in nostra editione est fr. VII. apud Musgr. VIII. V. 2. Musgrav. κενοί γ᾽. Tum Paris. A. ὅτου γάρ. pro quo Gaisf. leg. coni. ὅπου γάρ. Hoc recepit Boisson. At verum non est, ubi quis vivat, ibi eum felicem *esse*, non *tantum esse posse*. At quum τὸ κατὰ γῆς εἶναι κενὸν dicatur, consentaneum erat addi: *vita sola felicitatis capax est.* Musgr. pro εὐτυχεῖ, Κρέων edidit εὐτυχεῖν χρεών, quod vertit *praestat laeta experiri*, sententiam incommodam callida interpretatione velans: nam ubi χρεὼν unquam est *praestat?*

XXX. (XXIV.) Stob. tit. 75. p. 453. Gesn. 77. p. 333. Grot. et Gaisf.

Ἐγὼ δὲ παῖδας οὐκ ἐῶ νόθους λαβεῖν·
τῶν γνησίων γὰρ οὐδὲν ὄντες ἐνδεεῖς
νόμῳ νοσοῦσιν· ὅ σε φυλάξασθαι χρεών.

Me non piget parare progeniem notham, Quae parte nulla sobole legitima minor, sed lege premitur; quod cavendum existimo. Sed οὐκ ἐῶ, *veto*, verti potest *me piget*, non *me non piget*. Hinc autem fortasse fluxit, quod Valck. in ed. Barn. ad λαβεῖν adscripsit: f. λαθεῖν. Verba esse videntur alicuius (Agenoris apud Hyg.?) qui Cepheum a filia cum Perseo matrimonio iungenda deterrere cupiebat.

XXXI. (XXV.) Stob. tit. 34. p. 215. Gesn. Gaisf. ibid. Omisit Grotius.

Σιγᾷς; σιωπὴ δ᾽ ἄπορος ἑρμηνεὺς λόγων.

A Perseo versum dictum esse coniicit Valcken. ad Hippol. 911. Idem in marg. ed. Barn. citat Musgrav. Exercitat. p. 126.

XXXII. (XXVI.) Stob. ecl. eth. p. 123. Grot. T. I. p. 118. Heer.

Τήν τοι Δίκην λέγουσι παῖδ' εἶναι Διός,
ἐγγύς τε ναίειν τῆς βροτῶν τιμωρίας.

Iustitia proles esse perhibetur Iovis, Quam proxime hominum poena comitari solet. In codd. et edd. ex Eurip. Andromacha petitum esse dicitur; probabiliter Musgr. ad Andromedam retulit. Idem dedit *τῶν βροτῶν, et poenas in vicinia hominum habitare.*

XXXIII. (XXVII.) Athenaeus XI. p. 477. A. Eustath. ad Od. ι', p. 1632, 9. Macrob. Saturn. V, 21.

——————— πᾶς δὲ ποιμένων ἔῤῥει λεώς,
ὁ μὲν γάλακτος κίσσινον φέρων σκύφος
πόνων ἀναψυκτῆρ', ὁ δ' ἀμπέλων γάνος.

Apud Eustathium vitiose legitur: *ἔῤῥοι λαός — — πίνων ἀνὰ ψυκτ. — — ἀμπελίων.* Recte Casaub. ad Athen. p. 796, 63. cum Macrobio et Dalechampio post *ἀναψυκτῆρ'* distinguendum esse monuit, „ut *πόν. ἀναψ.* ad vinum referamus, non ad lac. Varro de vino: *Hoc aegritudinem ad medendam invenerunt.*" De poculo hederaceo cf. Victor. V. L. 16, 23. Describi videtur conventus pastorum in nuptiis Persei et Andromedae.

XXXIV. Tiberius rh. §. 47. ed. Boissonade

Ὁρῶ δὲ πρὸς τῆς παρθένου θοινάματα.

XXXV. Ad Andromedam referendum etiam videtur, quod est ap. Schol. Aristoph. Ran. 105. ad verba poetae: *Μὴ τὸν ἐμὸν οἴκει νοῦν· ἔχεις γὰρ οἰκίαν.] Καὶ τοῦτο παρὰ τὸ ἐν Ἀνδρομάχῃ* (*Εὐριπίδου* addit Suid. v. *μὴ τὸν ἐμόν*)

Μὴ τὸν ἐμὸν οἴκει νοῦν· ἐγὼ γὰρ ἀρκέσω.

Non multum abhorret, quod est Bacch. 312. *οἴκει μεθ' ἡμῶν, μὴ θύραζε τῶν νόμων.*

XXXVI. (II.) Schol. Arist. Lysistr. 962. *Ποιά ψυχή] Παρὰ τὸ ἐξ Ἀνδρομέδας·*

Ποία λιβάς, σειρήν.

pro quibus Schol. Ravenn. habet: *πῶς δύνῃ αὐτὸν ἐπισχεῖν οὐκ ἠρεθισμένος. παρὰ τὸ ἐξ Ἀνδρομέδας·*

ποῖαν αἰλιβάδ', ποῖος εἰρήν.

An: *ποῖαι λιβάδες, ποία σειρήν?*

XXXVII. Schol. Platon. p. 43. Ruhnk. p. 383. Bekk. *ἐκιρνῶντο ἐν αὐταῖς (ταῖς συνουσίαις) κρατῆρες τρεῖς. καὶ τὸν μὲν πρῶτον Διὸς Ὀλυμπίου καὶ θεῶν Ὀλυμπίων ἔλεγον,*

τὸν δὲ δεύτερον ἡρώων, τὸν δὲ τρίτον σωτῆρος, ὡς ἐνταῦθά τε καὶ δὴ καὶ ἐν πολιτείᾳ. ἔλεγον δὲ αὐτὸν καὶ τέλειον, ὡς Εὐριπίδης Ἀνδρομέδᾳ καὶ Ἀριστοφάνης Ταγηνισταῖς.

XXXVIII. Bekk anecd. I. p. 339, 5. *Ἄγορος καὶ ἄγοροι. Εὐριπίδης Ἀνδρομέδᾳ· οἵ κατ' οἶκον ἀμφὶ δαῖτα καὶ τράπεζαν. Αἰθίοπας σημαίνει.* Ex Euripide nihil, nisi una vox, *ἄγοροι*, petita videtur, qua ille Aethiopes designaverit, in convivio nuptiali mensae assidentes: nam verba *οἱ κατ' οἶκον — τράπεζαν* etsi e meris trochaeis constant, humiliora sunt, quam ut pro verbis poetae habere possim.

XXXIX. Bekk. ibid. p. 78, 21. *Αἰσχροκερδής: Εὐριπίδης Ἀνδρομέδᾳ.*

XL. Hesych. *Ἀμείβεται, παραιτεῖται. Εὐριπίδης Ἀνδρομέδᾳ.* Corrigunt *περαιοῦται.*

EX ANTIGONA.

De argumento haec monet Schol. Soph. Antig. extr. (*ἰστέον*) *ὅτι διαφέρει τῆς Εὐριπίδου Ἀντιγόνης αὕτη, ὅτι φωραθεῖσα ἐκείνη, διὰ τὸν Αἵμονος ἔρωτα ἐξεδόθη πρὸς γάμον· ἐνταῦθα δὲ τοὐναντίον.* Aristoph. Gramm. argum. Antig. Soph. *Κεῖται δὲ ἡ μυθοποιία καὶ παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Ἀντιγόνῃ· πλὴν ἐκεῖ φωραθεῖσα μετὰ τοῦ Αἵμονος δίδοται πρὸς γάμου κοινωνίαν καὶ τίκτει τὸν Μαίμονα.* Quae verba largam dubitandi materiam praebent. Haemoni quidem quin in matrimonium data sit, dubitari vix licet; sed invita an sponte? Sponte, ut videtur: quid enim aliud sibi volunt verba *διὰ τὸν Αἵμ. ἔρωτα ἐξεδόθη πρὸς γάμον* et *φωραθεῖσα μετὰ τοῦ Αἵμονος δίδοται πρὸς γάμου κοινωνίαν.* Sed qualis haec est poena? nam *φωραθεῖσα* aliter accipere non possum, nisi *in sepeliendo fratre Polynice deprehensa.* Invitam collocatam esse Haemoni, coniicere licet e Phoen. 1672 sqq. sed si fratris cadaver contra edictum Creontis sepelivit, eo minus etiam Haemoni eam uxorem tradi conveniebat, ut eodem loco significat Creon. Itaque argumentum quomodo explicem, non habeo. Se-

cundum Hygin. fab. 72. Haemoni, cuius sponsa fuerat, interficienda tradita est, sed ab eodem propter amorem servata. Postea demum, quum, agnito filio, peccati veniam impetrare non potuissent a patre, *Haemon se et Antigonam coniugem interfecit.*

I. Arist. Ran. 1212 sq. post verba Bacchi ἀλλ᾽ ἀκουστέα τῶν σῶν προλόγων τῆς ὀρθότητος τῶν ἐπῶν· Euripides incipit:

Ἦν Οἰδίπους τὸ πρῶτον εὐτυχὴς ἀνήρ.

ubi Schol. Ἐξ Ἀντιγόνης Εὐριπίδου. ἔστι δὲ ἀρχὴ τοῦ δράματος. Pro εὐτυχὴς Ms. apud Valck. ad Phoen. 1591. εὐδαίμων. Versum citant etiam Dio Chrysost. p. 593. C. et Schol. Aeschyl. S. c. Th. 781. (760. Schütz.) Cohaerere cum eo videtur v. 1218. quem idem recitat Euripides

εἶτ᾽ ἐγένετ᾽ αὖθις ἀθλιώτατος βροτῶν.

Utrumque coniunxit Grot. Exc. p. 371. *Felix initiis Oedipus, felix fuit, Qui postea hominum factus est miserrimus.*

II. Aristoph. Ran. 1438. Οὐκ ἔστι πειθοῦς, ubi Schol. ἐξ Ἀντιγόνης Εὐριπίδου. Cum secundo etiam versu laudat Tzetz. ad Hesiod. ἔργ. κ. ἡ. 135. quod indicavit Porson. adv. p. 274.

Οὐκ ἔστι Πειθοῦς ἱερὸν ἄλλο πλὴν λόγος,
καὶ βωμὸς αὐτῆς ἔστ᾽ ἐν ἀνθρώπου φύσει.

Sermo est, nec aliud, Suada quo templo utitur, Et eius ara est ipsa mens mortalium. Grot. Exc. p. 372. Prior versus affertur ab Heracl. alleg. Hom. p. 483. ed. Gale in Opusc. mythol. phys. et eth. Barnes. post Grotium dedit: Καὶ βωμὸς αὐτῆς ἐστιν ἀνθρώπου φύσις. Porson. comp. Helen. 1002. ἔνεστι δ᾽ ἱερὸν τῆς δίκης ἐμοὶ μέγα ἐν τῇ φύσει.

III. Stob. tit. 46. p. 325. Gesn. 48. p. 183. Grot. et Gaisf.

Δεῖ τοῖσι πολλοῖς τὸν τύραννον ἁνδάνειν.
Regi placere plurimis tutissimum.

IV. Stob. tit. 41. p. 241. Gesn. 43. p. 167. Grot. et Gaisf.

Οἰκεῖος ἀνθρώποισι γίγνεσθαι φιλεῖ
πόλεμος ἐν ἀστοῖς, ἂν διχοστατῇ πόλις.

Domestica odia civibus nasci solent, Quum factiones civitatem distrahunt. Leg. ἣν δίχοστ. prout edidit Gaisf.

V. Stob. tit. 47. p. 343. Gesn. 49. p. 185. Grot. et Gaisf.

Οὔτ' εἰκὸς ἄρχειν, οὔτ' ἐχρῆν εἶναι νόμον·
τύραννον εἶναι μωριά δὲ καὶ θέλειν,
ὃς τῶν ὁμοίων βούλεται κρατεῖν μόνος.

Utinam nec ulla imperia nec leges forent. Regnare velle maxima imprudentia est: Nam cur habebit unus imperium in pares? Secundus versus nullam interpunctionem habet apud Gesn. cett. post εἶναι interpunxit Musgrav. Iacobs. et Eichstaedt legendum coniecerunt (vid. Iacobs. lection. Stob. Praef. p. XVI.) τύραννον εἶναι μωρία· δίκη θ' ἑλεῖ. Ὃς τῶν ὁμ. *Iustitia comprehendet eum, qui solus imperium in homines ipsi pares vult exercere.* In quo miror VV. DD. non offensioni fuisse futurum ἑλεῖ, cuius perexigua est auctoritas. vid. Herm. ad Soph. Oed. C. 1454. Videtur vocabulum semel positum bis sumendum esse; Τύραννον εἶναι μωρία· μωρία δὲ καὶ θέλειν, ut infr. fr. Belleroph. Musgr. XVII. ἐπίσταμαι μὲν οὔ, φέρειν δ' ἀνάγκη pro ἐπίσταμαι μὲν οὐ φέρειν, φέρειν δ' ἄν. de qua consuetudine vid. Wyttenbach. ad ecl. hist. p. 400. et quae ipse monui in Gramm. gr. §. 634. 1.

VI. Stobaeus tit. 61. p. 386. Gesn. 63. p. 239. Grot. et Gaisf.

Ἀνδρὸς δ' ἐρῶντος εἰς Κύπριν νεανίου
ἀφύλακτος ἡ τήρησις· ἂν γὰρ φαῦλος ᾖ
τἄλλ', εἰς ἔρωτα πᾶς ἀνὴρ σοφώτερος·
ἣν δ' ἂν προσῆται Κύπρις, ἥδιστον λαβεῖν.

Iuvenem calentem Veneris indomita face Arcere vigiles non valent custodiae; Amor ipse quamvis rudibus ingenium facit. Dulce et salubre quae modum novit Venus. Pro ἐρῶντος Musgrav. Exercit. p. 100. ὁρῶντος, quod probatum Valcken. diatr. p. 198. 242. idem recepit. Ita ὁρᾶν ἐς Κύπριν dictum est ut Antiop. fr. X. ἐς ἀργίαν βλέπειν, *Veneri, ignaviae se dedere.* Neque enim ἐρᾶν εἰς Κύπριν dici posse videtur, nec εἰς Κύπριν cum ἀφύλ. ἡ τήρησις coniungi, quia interiectum est νεανίου. V. 2. ἂν pro κἂν ob metrum dedit Grot. Scrib. ἦν. V. 3. τἄλλ' „τὰ δ' ἄλλ' Voss. τὰ δ' ἄλλα A. m. pr. Trinc. τά γε A. m.

sec. τά γ' εἰς ἔρωτα B. ἔρωτας A." *Gaisf.* V. 4. pro ἣν δ' ἂν Gesn. in marg. lego εὖ, quod recepit Grot. At Valck. ἣν δ' οὐ προσῆται, Κύπριν ἡδ. λ. *quod si non admiserit* vel *admittere recusaverit*, nolentis *flore frui iucundissimum*, in quo soloecum est ἣν οὐ pro ἣν μή, nec sententia iis, quae praecesserunt, accommodata. Peius etiam Heath. vertit *Quod si commoda adsit Venus*, quasi προσῆται sic a προσεῖναι. Musgr. edidit: ἣν δ' ἂν προσῆται K. *quamcunque autem appetiverit Venus*. προσίεσθαι est *admittere, asciscere, probare*. Κύπρις προσίεται eum, cui in amore favet eumque adiuvat. Itaque sensus esse videtur: *etiamsi quis in ceteris rebus contemnendus sit, in amore tamen satis callidus est* et ad artificia ac dolos, quibus amore potiatur, sollers, *sin vero placida ei afflat Venus*, ut artificiis illis non indigeat, *iucundissimum est*. Legendum igitur: ἣν δ' αὖ προσῆται Κύπρις. Boisson. ἣν δ' αὖ προσῆται, Κύπριν ἡδ. λ.

VII. Stob. tit. 62. p. 398. Gesn. 64. p. 261. Grot. et Gaisf. Plutarch. apud Stob. ib. p. 503. Gesn. seu ed. Wyttenb. T. V. p. 854.

ἤρων· τὸ μαίνεσθαι δ' ἄρ' ἦν ἔρως βροτοῖς·

Amabam; hominibus maximus furor est amor. Falsum est, quod in ed. Beck. adscriptum est, apud Barn. hoc fragm. esse in Incertis. Est enim et inter fr. Antig. p. 452. v. 18. et inter incerta p. 515. v. 419.

VIII. Stobaeus tit. 65. p. 411. Gesn. 67. p. 277. Grot. et Gaisf.

Ζευχθεὶς γάμοισιν οὐκέτ' ἔστ' ἐλεύθερος,
ἀλλ' ἓν γ' ἔχει τι χρηστόν· ἐν κήδει γὰρ ὢν
ἐσθλῷ δέδοικε μηδὲν ἐξαμαρτάνειν.

Haud liber ultra est, nuptiae quem vinciunt. Sed adest bonum istud, a malis quod actibus Affinitatis abstrahit reverentia. Primus versus tribuitur Hippothoo apud Stob. tit. 66. p. 421. Gesn. 68. p. 283. Grot.

IX. Clem. Alex. Strom. VI. p. 741. Stob. tit. 75. p. 452. Gesn. 77. p. 333. Grot. et Gaisf.

Ὀνόματι μεμπτὸν τὸ νόθον, ἡ φύσις δ' ἴση.

Natura par est, nomen invisum notho. Cf. Androm. fr. XXXII. Pro δ' ἴση Clem. Al. δοίη.

X. Stob. tit. 85. p. 496. Gesn. 87. p. 355. Grot. et Gaisf.

Ἡ γὰρ δόκησις πατράσι παῖδας εἰκέναι
τὰ πολλὰ ταύτῃ γίγνεται τέκνων πέρι.

Prolem parentum quod ferunt mores sequi Falsum revincit saepe natorum indoles. πατράσι e coniectura Gesn. dedit Grot. pro ἅπασι. εἰκέναι em. Pierson. ad Moer. p. 148. pro ἐοικέναι, et sic Paris. A. apud Gaisf. V. 2. pro τά Gesn. coni. οὐ, non σύ, ut est in exemplo Lips. ed. Gaisf. φαύλῃ e coni. scripsit Grotius pro ταύτῃ, quod cur mutaverit, non satis causae videt Heath.

XI. Stob. tit. 88. p. 500. Gesn. 90. p. 363. Grot. et Gaisf.

Τὸ μωρὸν αὐτῷ τοῦ πατρὸς νόσημ' ἔνι·
φιλεῖ γὰρ οὕτως ἐκ κακῶν εἶναι κακούς.

Paternus illi morbus insipientia est: Quippe ex malis plerumque generantur mali. αὐτῷ, ut pro αὐτὸ Valck. in margine et Stobaei Grot. et Eurip. Barnes. legendum monuit, e Paris. A. B. recepit Gaisf. Sed constructionem φιλεῖ εἶναι κακούς pro φιλοῦσιν εἶναι κακοί vix alibi reperias. Poëta dicere voluisse videtur φιλεῖ γὰρ οὕτω γίγνεσθαι ὥστε ἐκ κακῶν εἶναι κακούς. Videntur esse verba Creontis de Antigona, ad quae respondet alter fr. X.

XII. Stob. tit. 91. p. 507. Gesn. 93. p. 377. Grot. et Gaisf.

Ἀνδρὸς φίλου δὲ χρυσὸς ἀμαθίας μέτα
ἄχρηστος, εἰ μὴ κἀρετὴν ἔχων τύχοι.

Opulens amicus, cui deest sapientia, Virtus nisi adsit, usui nulli est bono. τύχοι pro τύχῃ habet Paris. A.

XIII. Stob. tit. 102. p. 558. Gesn. 104. p. 429. Grot. et Gaisf.

- - - ἐπ' ἄκραν ἥκομεν γραμμὴν κακῶν.

Redacti sumus ad ipsas incitas. Sic Paris. A. B. Trinc. pro ἐπ' ἄκρων ἥκ. κακῶν γραμμήν Gesn.

XIV. Stob. tit. 106. p. 567. Gesn. 108. p. 447. Grot. et Gaisf.

Μὴ οὖν θέλε λυπεῖν σαυτόν, εἰδὼς πολλάκις
ὅτι τὸ λυποῦν ὕστερον χαρὰν ἄγει,
καὶ τὸ κακὸν ἀγαθοῦ γίγνεται παραίτιον.

Versus corrupti, in quibus emendandis Grotius, Valcken. diatr. p. 155 sqq. Hermann. ad Soph. El. v. 355. extr. elaborarunt. Grotius versum satis immodulatum effinxit:

Μὴ οὖν ἔθελε λυπεῖν σαυτὸν, εἰδὼς πολλάκις

μὴ οὖν in unam syllabam coalescere dicens. Rectius Valck. *μή νυν θέλε*, quod in fine versus posuit. „*Μὴ οὐ* Tragicis et Comicis Atticis in unam semper syllabam contrahuntur, nusquam, si bene memini, *μὴ οὖν*.“ Sequentia ita corrigere voluit Valcken.

Μή νυν θέλε
λυπεῖν σεαυτὸν, Αἶμον, εἰδὼς, πολλάκις
ὅτι καὶ τὸ λυποῦν ὕστερον χαρὰν ἄγει.

in quibus *ὅτι καί*, a Grotio acceptum, a Tragicorum more abhorret, qui anapaestum in prima sede ponere non solent, nisi una voce conclusum. Eleganter, ut solet, Hermann.

λυπεῖν σεαυτὸν, τοῦτό γ' ἐξειδὼς, ὅτι
πολλοῖς τὸ λυποῦν — — —.

Hoc eo confirmatur, quod Paris. A. Trinc. habent *εἰδὼς ὅτι πολλάκις*, B. autem *εἰδὼς τοῦθ' ὅτι πολλάκις*. Similiter Gaisf. coni. *λυπ. σεαυτὸν, τοῦτό γ' εὖ εἰδὼς ὅτι Πολλάκι τὸ λ. ὕ. χ. ἄ.* turpi hiatu in *εὖ εἰδώς* et voce epica *πολλάκι* non deterritus. Recepit tamen Boissonad. Ultimum versum omisit Musgravius. Ceterum locum sic vertit Grotius: *Laxare habenas parce tristitiae, memor Saepe ex dolore gaudium mortalibus Et ex malorum segete progigni bona.*

XV. Stob. tit. 106. p. 568. Gesn. 108. p. 449. Grot. et Gaisf.

Ὅστις δὲ πρὸς τὸ πῖπτον εὐλόγως φέρει
τὸν δαίμον', οὗτος ἧσσον ἐστ' ἀνόλβιος.

Quicunque casus atque fortunae vices Ratione tolerat, hic multo minus est miser. *εὐλόφως* pro *εὐλόγως* legendum censebat Brunck. ad Soph. Phil. 872. *ἧσσόν ἐστ' ἀνόλ.* e Scalig. coni. edidit Grotius pro *ἧσσόν ἐστιν ὄλβιος*. De sententia vid. Wyttenbach. ad Plut. p. 774.

XVI. Stob. append. e Cod. Flor. apud Gaisf. T. IV. p. 396. ed. Lips.

Ἄκουσον· οὐ γὰρ οἱ κακῶς πεπραγότες
σὺν ταῖς τύχαισι τοὺς λόγους ἀπώλεσαν.

XVII. (XVI.) Stob. tit. 124. p. 619. Gesn. 126. p. 513. Grot. 125. Gaisf.

Θάνατος γὰρ ἀνθρώποισι νεικέων τέλος
ἔχει· τί γὰρ τοῦδ' ἐστὶ μεῖζον ἐν βροτοῖς;
τίς γὰρ πετραῖον σκόπελον οὐτάζων δορὶ
ὀδύναισι δώσει; τίς δ' ἀτιμάζων νέκυς,
εἰ μηδὲν αἰσθάνοιντο τῶν παθημάτων;

Mors iurgiorum finis est mortalibus; Nam maius aliud quid potest leto dari? Molem quis autem saxeam hasta verberans Cieat dolorem, mortuumve iniuriis Frustra lacessens nulla sensurum mala? Valcken. in marg. Eurip. Barnes. haec adscripsit: aliter legitur p. 602. (haud dubie ed. Stob. Gesner.) in margine MS. Grotii: Θάνατος γὰρ ἀνθρώποισι νεικείας τέλος Ἔχει· μαθεῖν δὲ πᾶσίν ἐστιν εὐμαρές. et v. 5. ad εἰ: an οἵ.

XVIII. (XVII.) Schol. Pind. Pyth. 3, 176. Θυώνη τῇ Σεμέλῃ φησί· διωνυμίᾳ γὰρ ἐκέχρητο. εἰσὶ δὲ οἳ καὶ τὴν αὐτὴν Διώνην λέγουσιν, ὥσπερ Εὐριπίδης ἐν Ἀντιγόνῃ·

Ὦ παῖ Διώνης, ὡς ἔφυς μέγας θεός,
Διόνυσε, θνητοῖς τ' οὐδαμῶς ὑπόστατος.

Nate o Diones, magnus o quam tu deus, Lyaee, quem nec ferre mortales queant. Grot. Exc. p. 370. ὑπόστατος ex em. Andr. Schotti scripsit Grot. pro ὑποστάτης. Dionen pro Thyone Semelen dictam esse, vel Bacchum pro Veneris filio habitum non credentes Scholiastae Valckenaerius, Ruhnkenius, Piersonus pro Διόνυσε scribendum iudicaverunt vel Μόνος τε, vel Δεινός τε vel θεοῖσι ap. Valcken. diatrib. p. 156. Sed res nimis obscura est. Itaque Boeckh. ad Schol. non audet disertam scholiastae narrationem istiusmodi argumentis refutare, praesertim quum Dione non unius deae nomen fuerit, de quo vide Buttmannum ad Demosth. Midian. ed. Spalding. p. 128 sqq. Accedit locus Hesychii a Valcken. laudatus: Βάκχου Διώνης, οἱ μὲν βακχευτηρίας Σεμέλης, οἱ δὲ Βάκχου τοῦ Διονύσου καὶ Ἀφροδίτης τῆς Διώνης, παρόσον διωνυμία περὶ τὰς θεάς. Πράξιλλα δὲ ἡ Σικυωνία Ἀφροδίτης παῖδα τὸν θεὸν ἱστορεῖ. qui locus etsi obscurus, significat tamen, praeter Praxillam fuisse, qui Bacchum Diones vel Veneris filium facerent. Bacchus autem, inquit Boeckh., ab Antigona ut patrius Thebarum deus invocari potuit; addo

Bacchum Veneris filium e religione Thebanorum propria credi potuisse.

XIX. Schol. Eurip. Phoen. 1130. ἐν τῇ Ἀντιγόνῃ·

ἐπὶ χρυσεόνωτον ἀ-
σπίδα τὰν Καπανέως.

Cf. Eustath. p. 707, 60. coll. 678, 23. Praeterea Heath huc refert versum qui ap. Stob. praecessit, οὐ γὰρ ἐσθλὰ κατθανοῦσι κερτομεῖν ἐπ᾽ ἀνδράσι, in errorem inductus, quod in ed. Grot. lemma *Euripides Antigona* ad hunc versum appictum est. Eum tanquam Archilochi, cuius eum esse ed. Gesner. indicat, cum fr. XVII. comparavit Barnes.

XX. Stob. Append. Flor. p. 20 = 389. ap. Gaisf. T. IV.

Νέοι νέοισι συννοσοῦσι τἀφανῆ.

ANTIOPA.

Antiopes fabulam multi explicarunt, quos commemorat Heynius ad Apollod. V, 5, 5. ex Euripide Hygin. fab. 8. *Nyctei regis in Boeotia fuit filia Antiopa. Eius formae bonitate Iupiter adductus gravidam fecit. Quam pater quum punire vellet propter stuprum minitans, periculum Antiopa effugit. Casu in eodem loco, quo illa pervenerat, Epaphus* (aliis est Ἐπωπεύς) *Sicyonius stabat. Is mulierem advectam domo matrimonio suo iunxit. Id Nycteus aegre ferens quum moneretur, Lyco fratri suo per obtestationem mandat, cui tum regnum relinquebat, ne impune Antiopa ferret. Huius post mortem Lycus Sicyonem venit. Interfecto Epapho Antiopam vinctam abduxit in Cithaeronem; parit geminos et relinquit. Quos pastor educavit, Zetum et Amphionem nominavit, Antiopa Dircae uxori Lyci data erat in cruciatum. Ea, occasionem nacta, fugae se mandavit; devenit ad filios suos. Ex quibus Zetus existimans fugitivam non recepit. In eundem*

locum Dirce per bacchationem Liberi illuc delata est. Ibi Antiopam repertam ad mortem extrahebat. Sed ab educatore pastore adolescentes certiores facti, eam esse matrem suam, celeriter consecuti matrem eripuerunt; Dircen ad taurum crinibus religatam necant. Lycum cum occidere vellent, vetuit eos Mercurius et simul iussit Lycum concedere regnum Amphioni. Simillima tradit Apollod. l. c. Idem argumentum accurate persecutus est Valcken. diatr. c. 7. p. 58 sqq.

I. Etymol. M. p. 411, 11. Ζῆθος - - εἴρηται - - ὅτι ἡ μήτηρ αὐτοῦ ἐζήτει εὐμαρῶς τεκεῖν αὐτόν, ὥς φησιν Εὐριπίδης·

> Τὸν μὲν κικλήσκει Ζῆθον· ἐζήτησε γὰρ
> Τόκοισιν εὐμάρειαν ἡ τεκοῦσά νιν.

Etymol. Gud. p. 230, 57. Εὐριπίδης σαφῶς ἐτυμολογεῖ ἐν Ἀντιόπῃ. ζητῆσαι γὰρ τόκοισιν εὐμάρειαν ἡ τεκοῦσα γυνή. In Etymol. est κίκλησκε. E prologo haec petita esse vix negari potest; eum vero agere non potuisse Antiopen apparet, nec pastorem eum, qui pueros educavit, si vera lectio est κικλήσκει. Nihil igitur relinquitur, nisi ut a deo aliquo, fortasse Mercurio, qui etiam exitum fabulae expedivit sec. Hygin. prologum actum esse statuamus. Eodem haud dubie pertinet

II. Etymol. M. p. 92, 4. λέγει Εὐριπίδης ὁ τραγικὸς ἐτυμολόγος (leg. ἐτυμολογῶν cum Valcken. diatr. p. 62.) τὸ Ἀμφίων, ὅτι Ἀμφίων ἐκλήθη παρὰ τὴν ἄμφοδον, ἤγουν παρὰ τὸ παρὰ (sic MS. apud Valck.) τὴν ὁδὸν γεννηθῆναι. quam etymologiam irrisit Aristoph. apud Polluc. IX, 36. Utraque notatio est apud Hygin. fab. 7. *quos pastores pro suis educarunt et appellarunt Zeton* ἀπὸ τοῦ ζητεῖν τόπον, *alterum autem Amphionem*, ὅτι ἐν διόδῳ ἢ ὅτι ἀμφὶ ὁδὸν αὐτὸν ἔτεκεν. Nam pro Ζῆθος scriptum etiam reperitur Ζῆτος. In prologo memoratae etiam videntur Hysiae, de quibus est apud

III. Stephan. Byz. v. Ὑρία. χώρα πλησίον Αὐλίδος, - Ἡσίοδος δὲ ἐν Ὑρίᾳ τὴν Ἀντιόπην φησὶ γενέσθαι, Εὐριπίδης δ' ἐν Ὑσίᾳ, ubi ne cum Valcken. p. 62. corrigas Ὑσιαῖς, prohibet locus qui sequitur Ὑσία, πόλις Βοιωτίας, καὶ ἑνικῶς καὶ πληθυντικῶς. Harpocration, Ὑσίαι, - - τῆς Βοιωτίας πόλις, ἧς μνημονεύει καὶ Εὐριπίδης ἐν Ἀντιόπῃ. Sed potuit etiam haec urbs ibi commemorari,

ubi Antiope fortunam suam filiis et pastori explicat, quo ipso efficitur ἀναγνώρισις.

De agnitione ipsa Aristoteles π. ποιητ. c. 14, 19. ex emendatione Valcken. diatr. p. 58 sq. καὶ ἐν τῇ Ἀντιόπῃ ὁ υἱὸς τὴν μητέρα ἐκδιδόναι μέλλων ἀνεγνώρισε. Vid. Hygin. l. c. cuius tamen narratio non satis cum eo, quod est apud Aristot. consentit: nam secundum Aristot. Zethus matrem ἐκδιδόναι μέλλει, sec. Hygin. traditam iam consecuti filii eripuerunt. An igitur Ennius descriptionem Euripidis paululum immutavit? Hoc tamen loco, nisi fallor, dicta sunt illa ab Antiopa:

IV. (XXXVII.) apud Eustath. ad Odyss. π. p. 1799, 54 = 601. δῆλον δ' ὅτι κύειν καὶ τὸ ἔγκυον εἶναι δηλοῖ, ὃ διαφέρει τοῦ τίκτειν καθότι αὐτὸ ἀπαλλάττει τοῦ κύειν. καὶ φέρεται εἰς τοῦτο χρῆσις ἐξ Ἀντιόπης τὸ

Κύουσα τίκτον

ἤγουν κατὰ γαστρὸς φέρουσα εἶτα ἔτεκον. Ammonius v. Κύειν p. 86. ed. Valck. Κύειν μὲν τὸ ἔγκυον εἶναι, τίκτειν δὲ τὸ ἀπαλλάττεσθαι τοῦ κύειν. Εὐριπίδης ἐν Ἀντιόπῃ· (sic Valcken. diatr. p. 60. pro ἐναντίον ἢ) κύουσα τίκτω, εἶπεν, ἡνίκ' ἡγόμην πάλιν. unde Valcken. l. c. hunc versum effinxit:

Κύουσα, τίκτω θ' ἡνίκ' ἡγόμην πάλιν.

Ipse hunc versum tantum poni potuisse in prologo existimat; mihi a prologo alienus esse videtur propter fr. I.

Ante hoc fragm. narrari etiam debuit illud

V. apud Cedrenum p. 22. E. quod laudavit Valck. p. 63. ὁ μὲν Εὐριπίδης τὸν Δία φησὶν εἰς σάτυρον μεταβληθέντα τὴν Ἀντιόπην φθεῖραι. Plura dabit Valck.

Ad verba Antiopae respondisse videtur Amphion. quae sunt

VI. (XXX.) apud Clement. Alex. Strom. V. p. 602. B. ed. Sylb. (p. 716, 1. ed. Heins.) οὔκουν ἔτι κατὰ τὴν τῶν πολλῶν δόξαν περὶ τοῦ θεοῦ ὑποληπτέον·

— — — — οὐδὲ γὰρ λάθρα δοκῶ
φωτὸς κακούργου σχήματ' ἐκμιμούμενον
σοὶ τήνδ' ἐς εὐνὴν, ὥσπερ ἄνθρωπον, μολεῖν.

Ἀμφίων λέγει τῇ Ἀντιόπῃ. Hinc sumsit Euseb. Praep. ev. p. 679. D. ed. Viger. (Colon. 1688.) in quibus pro

τῆνδ' scribendum esse Ζῆν' recte monuit Valck. p. 63. — Ad Antiopae orationem Valcken. p. 65. refert illa

VII. (XXIV.) ap. Stob. tit. 97. p. 538. Gesn. 99. p. 417. Grot. et Gaisf.

Φρονῶ δ' ἃ πάσχω· καὶ τόδ' οὐ σμικρὸν κακόν·
τὸ μὴ εἰδέναι γὰρ ἡδονὴν ἔχει τινὰ
νοσοῦντα· κέρδος δ' ἐν κακοῖς ἀγνωσία.

Intelligo quae patior; haud levis is dolor; Aliqua est voluptas abstrahi a sensu mali, Interque damna quaestui ignorantia est. Primus versus est etiam apud Erotianum v. κατεφρόνει p. 210. ed. Franz. ubi legitur μικρόν. et eum solum in Exc. recepit Grot. p. 373. Propter φρονεῖν, *sentire* significans, locum ad Eurip. Hipp. 247. citat Valcken.

Amphiona non dedecent, iudice Valcken. l. c. quae habet ex Antiopa

VIII. (XX.) Stob. tit. 72. p. 439. extr. Gesn. 74. p. 321. Grot. et Gaisf.

Οὐ σωφρονίζειν ἔμαθον, αἰδεῖσθαι δὲ χρή,
γύναι, τὸ λίαν, καὶ φυλάσσεσθαι φθόνον.

Ego censor haud sum, mulier; at rectum interim est Vitare nimia, nec dare invidiae locum. V. 2. Valck. inseri iubebat τε, τό τε λίαν, quod et in metrum peccat (vid. Porson praef. Hec. p. XVI.) et sententiae minus aptum pro αἰδεῖσθαί τε καὶ φυλάσσεσθαι. Haec si Amphion Antiopae dicebat, videtur hic fragmentorum ordo esse V. IV. VII. VIII. VI. Sed eadem Dircae etiam dici potuerunt.

IX. Schol. Ven. ad Il. λ', 774. χόρτοι δὲ οἱ τριγχοὶ (s. τροχαλοί) ὡς καὶ Εὐριπίδης ἐν Ἀντιόπῃ·

— — — — — — — — — — — — Οἰνόη
σύγχορτα ναίω πεδία ταῖς τ' Ἐλευθεραῖς.

καὶ ἐν Ἀνδρομάχῃ (v. 17.) ὁμοίως. Eumdem versum citat Strabo VIII. p. 577. A. praemissa voce Οἰνώνης, pro quo Casaub. in marg. Οἰνόη: tum Strabo ταῖς τ' Ἐλευθεραῖς. Porson. advers. p. 274. Οἰνόης ξυγχ. ν. π. ταῖς ἐλευθέραις, quae quam sententiam habeant, non intelligo. Haec vix ab alio quam a pastore pronuntiari

potuerunt; nam hic prope Eleutheras habitare debuit, et Antiope filios peperit ὡς ἐς Θήβας ἤγετο τὴν ἐπ' Ἐλευθερῶν apud Pausan. II, 6, 2. et Apollod. l. c. et fortasse de hoc ipso pastore Dio Chrysost. or. XV. p. 237. B. ed. Morell. ὁ γὰρ ἐκείνου νομεὺς ὁ ἐν ταῖς Ἐλευθεραῖς καὶ ἡ γυνὴ ἡ τοῦ νομέως οὐ μόνον οὐκ ἐξετίθεσαν αὐτοὶ γεννήσαντες, ἀλλὰ καὶ ἀλλότρια εὑρόντες ἐν τῇ ὁδῷ παιδία, οὐκ εἰδότες, ὅτου ποτὲ ἦσαν, ἀνελόμενοι ἔτρεφον ὡς αὑτῶν, καὶ οὐδὲ ὕστερον ἑκόντες οὐδέ ποτε ὡμολόγησαν, ὅτι ἀλλότριοι ἦσαν. σὺ δὲ ἴσως καὶ τὸν Ζῆτον καὶ τὸν Ἀμφίονα ἐλοιδόρεις ἄν, πρὶν φανεροὺς γενέσθαι κ. τ. λ.

Huc etiam fortasse referenda sunt, quae de servili conditione agunt: nam et pastor servus erat et Amphion ac Zethus pro servis educati.

X. (XIV.) Stob. tit. 60. p. 383. Gesn. 62. p. 233. Grot. et Gaisf.

Οὐ χρή ποτ' ἄνδρα δοῦλον ὄντ' ἐλευθέρας
γνώμας διώκειν, οὐδ' ἐς ἀργίαν βλέπειν.

Tractare servum studia liberalia Minime decorum est otiove insuescere. Sed hoc in Paris. A. ex Antigone citatur.

XI. (XV.) Ibid. p. 235. Grot.

— — τὸ δοῦλον οὐχ ὁρᾷς ὅσον κακόν;

Cernis servitus quid sit mali?

XII. (XVI.) Ibid. p. 384. extr. Gesn. p. 239. Grot. et Gaisf.

Φεῦ φεῦ, τὸ δοῦλον ὡς ἁπανταχῇ γένος
πρὸς τὴν ἐλάσσω μοῖραν ὥρισεν θεός.

Eheu, ut omne ubique servorum genus In sequiora cuncta transscripsit deus! Ad eumdem locum, in quo Zethus et Amphion erant, Dirce etiam venit *per bacchationem Liberi*, ut ait Hygin. Illo loco haud scio an collocandum fit fragm.

XIII. (XXXII.) apud Clem. Alex. Strom. I. p. 348. Sylb. (p. 418. Heins.) Εὐριπίδης ἐν Ἀντιόπῃ φησίν·

— — — — ἔνδον δὲ θαλάμοις βουκόλον
κομῶντα κισσῷ, στῦλον Εὐΐου θεοῦ.

Toup. ad Longin. Sect. XL. p. 364. ed. Oxon. em. ἔνδον δὲ θαλάμοις βουκόλου κομῶντα κισσῷ στῦλον E. Θ. vel βουκόλον-κοσμοῦντα κισσῷ. Sed prius haud dubie praestat.

Ad exitum totius fabulae spectant haec:

XIV. (XXXI.) Longin. s. XL. Ἐπὶ δὲ τῆς συρομένης ὑπὸ τοῦ ταύρου Δίρκης (Εὐριπίδης)

— — — — — — εἰ δέ που
τύχοι πέριξ ἑλίξας, εἷλχ' ὁμοῦ λαβὼν
γυναῖκα, πέτραν, δρῦν, μεταλλάσσων ἀεί.

Valcken. diatr. p. 66. τύχοι ad primum versum retulit, et in secundo post ἑλίξας inseruit ταῦρος, ut metro satisfieret:

εἰ δέ που τύχοι
πέριξ ἑλίξας ταῦρος, εἷλχ' - - - -

Locutionem πέριξ ἑλίξαι illustrat Valcken. ad Phoen. 717. extr.

„Chori verba quaedam, inquit Valck. p. 66. Dircen a scelerum vindice tarde quidem, punitam tamen, canentis illa suspicor esse quae sunt ex Antiopa"

XV. (II.) Stob. ecl. phys. p. 9. Cant. p. 123. Grot. T. I. p. 118. Heer.

Δίκα τοι δίκα χρόνιος· ἀλλ' ὅμως
ὑποπεσοῦσ' ἔλαθεν, ὅταν ἔχῃ
τίν' ἀσεβῆ βροτῶν.

Ius sero veniat licet, Ius est; attamen impio Poenas, quas decet, irrogans Tanquam ex insidiis latet. Versus sunt dochmiaci, quorum secundus e dochmio et cretico constat. Aliter distribuit Seidler de vers. dochm. p. 62.

Eamdem sententiam habent versus

XVI. (III.) ap. Stob. ecl. phys. apud Grot. ibid. T. I. p. 122. Heer.

Τήν τοι Δίκην λέγουσι παῖδ' εἶναι Χρόνου,
δείκνυσι δ' ἡμῶν ὅστις ἐστὶ * κακός.

Iustitia proles nuncupatur Temporis, Quae delitentes monstrat in nobis malos. Versum 2. explere voluit Grot. inserendo ἂν ante κακός, at refragante, ut recte monet Heath. Graeci sermonis indole. Ipse coni. ὅστις-

οὖν ἐστιν κακός, Codd. V. A. E. apud Heer. ὅστις ἐστι μὴ κακός. unde feliciter Porson. ad Aristoph. Plut. 886. ὅστις ἔστ' ἢ μὴ κακός. Simillimus locus est Andromed. fr. XXXIV.

Accommodatissimi etiam huic loco sunt versus

XVII. (XVIII.) Stob. tit. 68. p. 426. Gesn. 70. p. 292. Grot. et Gaisf.

— — — — πᾶσι δ' ἀγγέλλω βροτοῖς,
ἐσθλῶν ἀπ' ἀνδρῶν εὐγενῆ σπείρειν τέκνα·
[οὐ γάρ ποτ' ἂν πράξειαν ἐς τέλος κακῶς.]

Moneo nunc omnes semel, Ut ex honesto genere progeniem serant. Non illa quippe semper infelix erit; minus rectè, si *illa* ad *progeniem* retulit; πράξειαν intell. οἱ βροτοί, οἷς ταῦτα παραγγέλλει. Verba videntur esse Antiopae, sese filiorum ope servituti ereptam gratulantis. Tertius versus est ex Androm. 1259. monente Porsono advers. p. 274.

In eadem sede fortasse legebantur duo sequentia

XVIII. (XVII.) Stob. ibid. p. 425. Gesn. p. 291. Grot. et Gaisf.

Κῆδος καθ' αὑτὸν τὸν σοφὸν κτᾶσθαι χρεών.
Affinitates qui sapit quaeret pares.

XIX. Stob. tit. 70. p. 430. Gesn. 72. p. 297. Grot. et Gaisf.

Εἰ νοῦς ἔνεστιν· εἰ δὲ μή, τί δεῖ καλῆς
γυναικός, εἰ μὴ τὰς φρένας χρηστὰς ἔχοι;

Si bene animata est, perplacet; sin, quo mihi Formosa vultum, pectore intestabili? Recte est post εἰ νοῦς ἔνεστι supplet etiam Valck. in nota MS. mihi versus omissus esse videtur, ad quem hic referretur.

Distuli adhuc, quae de musica et bellicis artibus inter se disputantes Zethus et Amphion inducebantur, non quod ea ab Euripide post explicatum exitum fabulae, quam καταστροφὴν vocat, inepte tanquam per saturam adiecta esse existimarem, sed quod dubitabam, utrum ea ad illam scenam, ubi primum prodibant iuvenes, referrem, an ad eam, in qua matrem agnoscebant, an denique ad eam, ubi matre agnita, Dircen persequi instituebant. Mihi primum verisimillimum vi-

detur quod magis etiam appareret, si ex Antiopa sumti essent versus ap. Stob. fr. XL. Musgr.; sed nimis haec omnia incerta sunt, etiam quo ordine haec fragmenta ponere conveniat. Valcken. cap. VIII. p. 74. deinceps posuit XXI. (1-3.) XX. (4-7.) XXIX. (8-10.) XXX. (11-14.) XXXII. (15-18.) XXXI. (19-22.) XLIII. (23-27.) XXXIII. (28 sq.) XXXIV. (30 sq.) XXVIII. (32 sq.) XXIV. (34 sq.) XXIII. (36-41.) XXII. (42-45.) XXV. (46-51.) Videtur autem Eurip. sub Zethi persona durum aliquem, antiquae morum severitati et simplicitati assuetum civem Atticum, unum e *Μαραθωνομάχαις* illis induxisse, sub Amphionis autem persona hominem elegantiore novitiorum magistrorum ac sophistarum disciplina usum, et hanc disciplinam, quam multi tanquam mollem et effeminatam agitarent ut Aristophanes in Nubibus, iudice Suevermo, ipse hoc exemplo defendendam suscepisse.

XX. (XXXIV.) Plato Gorg. p. 484. E. *Συμβαίνει γὰρ τὸ τοῦ Εὐριπίδου, λαμπρός τ' ἐστιν ἕκαστος ἐν τούτῳ*

κἀπὶ τοῦτ' ἐπείγεται,
νέμων τὸ πλεῖστον ἡμέρας τούτῳ μέρος,
ἵν' αὐτὸς αὑτοῦ τυγχάνῃ βέλτιστος ὤν.

Vid. Valcken. p. 76 sq. cui praeivit Gatak. adv. misc. p. 130 sq. E Zethi oratione haec esse, non ex Amphionis, ut suspicatur Valcken. p. 77. indicant scholia p. 114. ed. Ruhnk. *Τὰ ἰαμβεῖα ταῦτ' ἐστιν ἐξ Ἀντιόπης τοῦ δράματος Εὐριπίδου ἐκ τῆς Ζήθου ῥήσεως πρὸς τὸν ἀδελφὸν Ἀμφίονα.* Initium sic supplere conatus est Valck. - - *ἐν τούτῳ γέ τοι Λαμπρός θ' ἕκαστος κἀπί* etc. V. ult. cur *τυγχάνει* scribendum existimaverint Steph. Gatak. Valck. Heindorf. etiam Bekkerus, non assequor. Libri *τυγχάνῃ*, ipse Bekkero teste: coniunctivum autem sine particula *ἄν* post relativa a poëtis poni, Heindorf. ostendit ad Phaedon. §. 16. Cf. ad Hecub. 250. *τυγχάνῃ* etiam Plutarch. de garrul. II. p. 514. A. qui *τυγχάνει* habet ib. Sympos. II, 1. p. 630. B. Utroque loco Plutarchus et Plat. Alcib. II. p. 146. A. *κράτιστος* pro *βέλτιστος*. Cf. Wyttenb. ad Plut. p. 369.

XXI. XXII. (XXXV. XLII.) Plat. ibid. p. 485. E. *Κινδυνεύω οὖν πεπονθέναι, ὅπερ ὁ Ζῆθος πρὸς τὸν Ἀμφίονα ὁ Εὐριπίδου, οὗπερ ἐμνήσθην. Καὶ γὰρ ἐμοὶ τοι-*

αὖτ' ἄττα ἐπέρχεταί πρός σε λέγειν, οἷα περ ἐκεῖνος πρὸς τὸν ἀδελφὸν, ὅτι ἀμελεῖς, ὦ Σώκρατες, ὧν δεῖ σε ἐπιμελεῖσθαι, καὶ φύσιν ψυχῆς ὧδε γενναίαν μειρακιώδει τινὶ διαπρέπεις μορφώματι, καὶ οὔτ' ἂν δίκης βουλαῖσι προθεῖο ἂν ὀρθῶς λόγον, οὔτ' εἰκὸς καὶ πιθανὸν ἂν λάβοις, οὔθ' ὑπὲρ ἄλλων νεανικὸν βούλευμα βουλεύσαιο. Ad hunc locum Olympiodorus MS. apud Valcken. p. 74. ὁρᾷς πῶς, Εὐριπίδου γυναικώδει εἰρηκότος, αὐτὸς μειρακιώδει εἶπε. Philostr. autem vit. Apollon. IV, 21. p. 160. οἳ (ἔφηβοι) - - νῦν ἴσως ὀμοῦνται - - κόρυν μὲν οὐδεμίαν φέρειν, γυναικομίμῳ δὲ μορφώματι κατὰ τὸν Εὐριπίδην. Hinc Grotius feliciter versum hunc eruit:

γυναικομίμῳ διαπρέπεις μορφώματι

vel διατρέπεις, ut ipse edidit in Excerpt. p. 373. διαστρέφεις legendum videbatur Valcken. et Heindorf. Similis versus est Sophoclis in fragm. inc. Brunck. XLVIII. p. 681. γυναικομίμοις ἐμπρέπεις ἐσθήμασιν. Superiora ita ad numeros redigere sibi visus est Valcken.

Ἀμφίον, ἀμελεῖς, ὧν ἐπιμελεῖσθαί σε δεῖ,
αἴσχρῶς τε ψυχῆς ὧδε γενναία φύσις
γυν.

τε ante ψυχῆς necessario produci non considerans. Grotius haec dederat: ψυχῆς ὧδε γενναίαν φύσιν γυναικομίμῳ διατρέπεις μορφώματι; *Animi sicne generosam indolem In morem et habitum feminarum emasculas?* Ad seqq. annotavit Olympiod. ὁ Εὐριπίδης εἶπεν· καὶ οὐκ ἂν ἀσπίδος κύτει προσομιλήσῃς. οὗτος δὲ φησὶ, δίκαις σχολάζει, ὦ Σώκρατες. Hinc Grotius hos versus procudit p. 373. οὔτ' ἐν ἀσπίδος Κύτει ὁμιλήσας ἂν ὀρθώσῃς (Gat. - σαις) στρατόν· Οὐ τεῖχος ἂν λάβοις σὺ, (δὴ, οὔτ' Gat.) οὔτ' ἄλλων ὕπερ Νεανικὸν βούλευμα βουλεύσαιό τι. *Non tu forte scutum habili manu Tractans labantem rem iuves exercitus; Non alta capias moenia, aut pro innoxii Salute calida capere consilia audeas.* Cf. et Gatak. adv. misc. p. 510. Valck, hos versus effinxit

οὔτ' ἐν δίκης βουλαῖσιν ὀρθῶς ἂν λόγον
προθεῖο πιθανὸν, οὔτ' ἂν ἀσπίδος ποτὲ
κυτει γ' ὁμιλήσειας, οὔτ' ἄλλων ὕπερ
νεανικὸν βούλευμα βουλεύσαιό τι.

e quibus priora οὔτ' ἐν δ. β. ὀρθὸν ἂν ποτε λόγον προθεῖ' ἢ πιθανόν, iam add. Gatak. qui versus nihil impe-

dit, quominus, si non Euripidei esse, ad Euripideos tamen proxime accedere videantur. Ipse haec Zetho tributa v. 42 sqq. posuit, quum superiora illa v. 1—3. fuissent. Mihi Euripidis mori magis convenire videtur, haec ab Amphione et Zetho continua oratione explicari. — Sed antequam ea quae apud Platonem sequuntur, persequar, comparandus videtur simillimus locus Euripidis

XXIII. (XXIX.) ap. Stob. tit. 30. p. 209. Gesn. ib. p. 133. Grot.

Ἀνὴρ γὰρ ὅστις, εὖ βίον κεκτημένος,
τὰ μὲν κατ' οἴκους ἀμελίᾳ παρεὶς ἐᾷ,
μολπαῖσι δ' ἡσθεὶς τοῦτ' ἀεὶ θηρεύεται,
ἀργὸς μὲν οἴκοις καὶ πόλει γενήσεται,
φίλοισι δ' οὐδείς· ἡ φύσις γὰρ οἴχεται,
ὅταν γλυκείας ἡδονῆς ἥσσων τις ᾖ.

Quicunque magna copia florens opum Domus regendae deserit custodiam Soloque cantu gaudet et fidium sono, Non civitati, non domo prodest suae, non ille amicis; ipsa natura excidit, Ubi quis subactus dat voluptati manus. Ex Antiopa locum sumptum esse, propter argumenti similitudinem sagaciter suspicatus est Gataker. Adv. misc. p. 510. C. idemque obversatus esse videtur Plat. Gorg. p. 484. D. καὶ γὰρ τῶν νόμων ἄπειροι γίγνονται τῶν κατὰ τὴν πόλιν (ἀργὸς πόλει) καὶ τῶν λόγων, οἷς δεῖ χρώμενον ὁμιλεῖν ἐν τοῖς συμβολαίοις τοῖς ἀνθρώποις καὶ ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ (ἀργὸς οἴκοις). Similiter Eurip. Heracl. 4. πόλει τ' ἄχρηστος καὶ ξυναλλάσσειν βαρύς i. e. ἐν τοῖς ἰδίοις ξυμβολαίοις. V. 2. ἀμελίᾳ est a Grotio pro ἀμελείᾳ, παρεὶς ἐᾷ a Valcken. p. 71. pro παρειάσει. Quatuor ultimi versus sunt etiam apud Sextum Empir. adv. Mathem. VI. §. 35. p. 363. sed ita ut versus quintus sic scriptus sit: φίλοισί τ' οὐθείς, ἀλλ' ἄφαντος οἴχεται, hemistichio huc fortasse relato ex Orest. 1552. Ex his οὐθείς cur praetulerit Valcken. non assequor; nunc satis constat, οὐθείς seriorum esse. Quid interesset inter οὐδείς ἐστι et οὐδέν ἐστι, docuit Elmsl. ad Eurip. Heracl. 168. Cf. Gramm. gr. §. 437. not. 1. p. 817. V. 4. pro οἴκοις Elmslei. ad Heracl. 4. coniicit ἀστοῖς, quod pugnat cum eo, quod paulo ante monuerat, solere plerumque tragicos in huiusmodi sen-

tentiis publica et privata officia distinguere. Sic infra fr. XXX. πόλεις et οἶκος inter se opponuntur. Barnes. hoc fr. alteri XXV. continuavit.

XXIV. (XXXVI.) Pergit. Plat. p. 486. B. καίτοι πῶς σοφὸν τοῦτ' ἐστιν, ὦ Σώκρατες, εἴ τις εὐφυᾶ λαβοῦσα τέχνη φῶτα ἔθηκε χείρονα, μήτε αὐτὸν αὑτῷ δυνάμενον βοηθεῖν μήδ' ἐκσῶσαι κ. τ. λ. Inde hos senarios eruit Grotius in Excerptis p. 373. (vid. Valck. p. 83.)

Καὶ πῶς σοφὸν τοῦτ' ἔστιν, εἴ τις εὐφυῆ
λαβοῦσα τέχνη φῶτ' ἔθηκε χείρονα;

Sapientiae quid in arte, quae recta accipit Ingenia, sed peiora discendo facit? In eorum priore Valcken. cum Luzacio scripsit εἴ τιν' εὐφ. Possis etiam: καίτοι σοφὸν πῶς ἐστιν. Tum hunc etiam ibidem latere vidit Valcken.

μήτ' αὐτὸν αὑτῷ δυνάμενόν γ' ἐπαρκέσαι.

Malim δυνάμενον προσαρκέσαι.

XXV. (XXXIII.) Plat. ibid. C. ἀλλ' ὠγαθὲ, ἐμοὶ πείθου, *παῦσαι δ' ἐλέγχων, πραγμάτων δ' εὐμουσίαν ἄσκει, καὶ ἄσκει ὁπόθεν δόξεις φρονεῖν, ἄλλοις τὰ κομψὰ ταῦτ' ἀφεὶς* εἴτε ληρήματα χρὴ φάναι εἶναι εἴτε φλυαρίας,

ἐξ ὧν κενοῖσιν ἐγκατοικήσεις δόμοις.

His interserit Stob. tit. 54. p. 369. Gesn. 56. p. 217. Grot. et Gaisf.

τοιαῦτ' ἄειδε, καὶ δόξεις φρονεῖν
σκάπτων, ἀρῶν γῆν, ποιμνίων ἐπιστατῶν,
ἄλλοις τὰ κομψὰ ταῦτ' ἀφεὶς σοφίσματα.

Olympiod. ad l. ἐκεῖνος εἶπε τῷ Ἀμφίονι, ὅτι *πολέμων* δὲ εὐμουσίαν ἄσκει, οὗτος δέ φησι *πραγμάτων*. Hinc hos versus sic concinnavit Grotius Exc. p. 373. Ἀλλ' ἐμοὶ πιθοῦ, Παῦσαι δ' ἀοιδῶν, Ἄρεος δ' εὐμουσίαν Ἄσκει. Tum novo fr. inchoato: Τοιαῦτ' ἄειδε, καί ποτ' ἂν δόξεις φρονεῖν et quae mox secundum Valck. dabo. *Audi me igitur: hoc cantus leves Omitte, teque ad Martis exerce sonum.* Totum autem locum sic constituerunt Gataker. adv. misc. p. 510. F. et Valcken. p. 84 sq.

— — — — — ἀλλ' ἐμοὶ πιθοῦ·
παῦσαι δ' ἀοιδῶν, πολεμίων δ' εὐμουσίαν
ἄσκει. τοιαῦτ' ἄειδε, καὶ δόξεις φρονεῖν
σκάπτων, ἀρῶν γῆν, ποιμνίοις ἐπιστατῶν,
ἄλλοις τὰ κομψὰ ταῦτ' ἀφεὶς σοφίσματα,
ἐξ ὧν κ. τ. λ.

Ut iudiceris sapere, quae dico cane: Fodias aresque, pecora fac pascas tua; Oblectet alios iste nugarum labor, Per quas inani tibi sit habitandum domo. ποιμνίοις Valck. scripsit ad vitandum ὁμοιοτέλευτον. Pro πολεμίων Gatak. πραγμάτων.

XXVI. (XXVI.) His praefigere eupiebat Valck. ea, quae ab Olympiod. et in scholiis ad h. l. p. 115. afferuntur: ὁ Ζῆθος φησὶ τῷ Ἀμφίονι, μουσικῷ ὄντι· Ῥίψον τὴν λύραν, κέχρησο δὲ ὅπλοις (Olymp. καὶ κέχρησο ὅ.) quae ita conformare tentabat p. 86.

Ῥίψον λύραν, Ἀμφίον, ἀλλ' ἐμοὶ πιθοῦ,
κέχρησ' ὅπλοισι, πολεμίων δ' εὐμουσίαν
ἄσκει - -

in quibus non video, quam accomodatum sit ἀλλά, ubi nihil opponitur. Quidni:

Πιθοῦ· κέχρησ' ὅπλοισι καὶ ῥίψον λύραν,
παῦσαι δ' ἀ.

Boiss. edidit ῥίψον σὺ τὴν λύραν· κέχρησο τοῖς ὅπλοις.

XXVII. Dio Chrysost. or. 73. p. 635. C. ὡς ἐκεῖνος (Zethus) ἐνουθέτει τὸν ἀδελφὸν, οὐκ ἀξιῶν φιλοσοφεῖν αὐτὸν οὐδὲ περὶ μουσικὴν διατρίβειν, ἐάσαντα τὴν τῶν ἰδίων ἐπιμέλειαν· ἔφη δὲ αὐτὸν ἄτοπόν τινα καὶ ἀσύμφορον μοῦσαν εἰσάγειν. ὥσπερ ἂν τυχὸν εἴποι τις, καὶ σὲ τοιαύτην προειρῆσθαι πρᾶξιν, οὐκ ἀργὸν, οὐδὲ φίλοινον οὐδαμῶς, χρημάτων μέντοι τῶν αὐτοῦ ἀτημελῆ ἴσως. καὶ νὴ Δία λέγοι ἂν καὶ τόδε τὸ ἔπος·

Ἐξ ὧν κενοῖσιν ἐγκατοικήσεις δόμοις.

Sextus Empir. adv. Math. VI, 27. p. 362. λέγομεν τοὐναντίον αὐτὴν ἀσύμφορον εἶναι καὶ ἀργὴν, φίλοινον, χρημάτων ἀτημελῆ. Inde Porson. ad Eurip. Med. 139. VII. hos versus formavit:

Μοῦσάν τιν' ἄτοπον εἰσάγεις, ἀσύμφορον,
ἀργὸν, φίλοινον, χρημάτων ἀτημελῆ.

Prioris locum fortasse tenebat versus citatus a Porsono ex Athenaeo XIV. p. 616. C. Plutarch. Symp. II, 1, 13. p. 634. F.

Κακῶν κατάρχεις τήνδε Μοῦσαν εἰσάγων

apud illos irrisionis causa ita deflexus τήνδ' ἐμοῦσαν εἰσάγων.

XXVIII. Stob. append. e Cod. Flor. apud Gaisford. T. IV. p. 382.

Ὃς δ' εὐγλωσσίᾳ
νικᾷ, σοφὸς μὲν, ἀλλὰ γὰρ τὰ πράγματα
κρεῖσσον νομίζω τῶν λόγων ἀεί ποτε.

Leg. κρείσσω. nec ἀλλὰ γὰρ verum videtur.

XXIX. (XXVIII.) Stob. tit. 80. p. 472. Gesn. 82. p. 345. Grot. et Gaisf.

Ἐκ παντὸς ἄν τις πράγματος δισσῶν λόγων
ἀγῶνα θεῖτ' ἂν, εἰ λέγειν εἴη σοφός.

Fandi peritus si qua se causa offerat, Pro parte utravis facile dissertaverit. Valcken. haec inter orationem Amphionis et Zethi posita Choro tribuit. Solet quidem Euripides, ubi duo de re aliqua in utramque partem disputarunt, iudicium chori interponere, sed ita tantum, ut ad ea, quae proxime dicta sunt, respiciat, non, his contraria opponi posse dicat et respondentem alterum quasi eliciat. Vid. v. c. Hec. 1159. Or. 531. Phoen. 497. Med. 517. Hippol. 978. Itaque, si Chori haec ῥῆσις est, aptius post utramque orationem ponetur. Sed possunt etiam Amphionis verba esse, fere ut Eteocles fratri responsurus orationem inchoat Phoen. 499. V. 1. δισσοῖν λόγοιν e Scaligeri coniectura dederunt Grot. et Valck. p. 82.

XXX. (V.) Stob. tit. 3. p. 36. Gesn. ib. p. 17. Grot.

Τὸ δ' ἀσθενές μου καὶ τὸ θῆλυ σώματος
κακῶς ἐμέμφθης· καὶ γὰρ εἰ φρονεῖν ἔχω,
κρεῖσσον τόδ' ἐστι καρτεροῦ βραχίονος.

Tu corpus in me molle et infirmum secus Non iure culpas; si mihi sapientia Concessa, plus hoc quam lacertorum tori. Vid. Valcken. p. 78. qui haec Amphionis esse

ad ea quae frater dixerat fr. XXI. respondentis, recte vidit, et *infirmum secus* Grotii improbat.

XXXI. (XII.) Stob. tit. 52. p. 359. Gesn. 54. p. 205. Grot. et Gaisf.

Γνώμῃ γὰρ ἀνδρὸς εὖ μὲν οἰκοῦνται πόλεις,
εὖ δ' οἶκος, εἴς τ' αὖ πόλεμον ἰσχύει μέγα,
σοφὸν γὰρ ἓν βούλευμα τὰς πολλὰς χέρας
νικᾷ· σὺν ὄχλῳ δ' ἀμαθία μεῖζον κακόν.

Sapiente cura civitas feliciter Domusque regitur; eadem et ad bellum valet. Sententia una vincit innumeras manus; Multi imperiti plena res discriminis. Vid. Valck. p. 78 sq. V. 1. Boissonad. γνώμαις γάρ. V. 3. ἓν βούλευμα pro εὐβούλευμα e Paris. A. se recepisse dicit Grotius, in quo est, teste Gaisf. εὐβούλευμα supra scr. γρ. ἕν. B. autem ἓν βούλ. et sic laudant Sext. Empir. adv. Math. I, 279. p. 277. Galen. Protrept. T. I. p. 35. ed. Kühn. Plutarch. T. II. p. 790. A. Eustath. ad Il. β. p. 182, 42. = 240, 42. Schol. Ven. Il. β', 372. et vetus inscriptio commemorata Villoison. anecd. gr. T. II. p. 144. V. ult. pro πλέον Sext. Empir. l. c. et Schol. Ven. habent πλεῖστον, quod recte probat Valcken. Galen. l. c. σὺν ὅπλοις δ' ἀμαθία χεῖρον ἢ κακόν, Boisson. dedit σὺν ὅπλῳ δ' ἀμ. Ultima interpretor: *Vulgo seu imperitae multitudini adest inscitia, maximum malum.*

XXXII. (VIII.) Stob. tit. 16. p. 153. Gesn. ib. p. 91. Grot.

Εἰ δ' εὐτυχῶν τις καὶ βίον κεκτημένος
μηδὲν δόμοισι τῶν καλῶν πειράσεται,
ἐγὼ μὲν οὔποτ' αὐτὸν ὄλβιον καλῶ,
φύλακα δὲ μᾶλλον χρημάτων εὐδαίμονα.

Quicunque largis opibus et gaza affluens Monumenta sortis nulla molitur suae, Non hic beatus iure nuncupabitur, Custos sed auri fortuito munere. V. 2. Codd. B. C. G. apud Schow. μήδ' ἐν δόμ. quod verum videtur. Boisson. edidit μηδὲν δ' ὅμως τι. ex Heathii coniectura, in quo quid δέ sibi velit, non assequor. V. 4. Vauvilliers. ad Soph. Phil. 1489. legi volebat ἢ 'υδαίμονα. Sed εὐδαίμων, ut εὐτυχής, est *felix e vulgi opinione*, cui opponitur ὄλβιος *vere felix* Med. 1218 sqq. Herod. I, 32, 12. Fortasse autem respicit A. ad ea quae Z. dixerat fr. XXIII.

XXXIII. (VII.) Stob. tit. 6. p. 79. Gesn. ibid. p. 43. Grot.

Καὶ μὴν ὅσοι μὲν σαρκὸς ἐς εὐεξίαν
ἀσκοῦσι βίοτον, ἢν σφαλῶσι χρημάτων,
κακοὶ πολῖται· δεῖ γὰρ ἄνδρ' εἰθισμένον
ἀκόλαστον ἦθος γαστρὸς ἐν ταὐτῷ μένειν.

Hi qui saginae manciparunt corpora, Periculosum civitatibus genus, Pecunia fugiente: ventri obnoxios Manendum iisdem rebus optandum foret. Vid. Valcken. p. 79. qui Grotii interpretationem ultimorum yss. recte vituperans eos sic vertendos esse monet: *adsuetus enim intemperantiae semper ventrem expleat necesse est.* Qui tamen ἦθος γαστρὸς diceret nondum inveni: nec ἐθίζεσθαι cum accusativo nominis substantivi iunctum me legere memini: diversum enim est illud Autolyc. fr. III. v. 8. ἔθη οὐκ ἐθισθέντες καλά. — γαστρὸς ἐν ταὐτῷ est a Valcken. pro ἐν αὐτῷ, confirmatum libris B. E. F. G. W. ap. Schow.

XXXIV. (VI.) Stob. tit. III. p. 38. Gesn. ibid. p. 23. Grot.

'Εγὼ μὲν οὖν ᾄδοιμι καὶ λέγοιμί τι
σοφόν, ταράσσων μηδὲν ὧν πόλις νοσεῖ·

Cantare promtum, dicere est promtum mihi, Quod iuvet et urbis neutiquam incendat mala. Vid. Valck. p. 81. Ex Antiopa petitum fr. etiam Paris. A. testatur, de quo immerito dubitat Seidler. ad Eurip. El. 292.

XXXV. (XIII.) Stob. tit. 56. p. 374. Gesn. 58. p. 221. Grot. et Gaisf.

Ὅστις δὲ πράσσει πολλά, μὴ πράσσειν παρόν,
μωρός, παρὸν ζῆν ἡδέως ἀπράγμονα.

Vitam otiosam qui potest traducere, Negotium si quaerit, haud recte sapit. Vid. Valcken. p. 82.

XXXVI. (XI.) Stob. tit. 46. p. 325. Gesn. 48. p. 183. Grot. et Gaisf.

Ὁ δ' ἥσυχος φίλοισί τ' ἀσφαλὴς φίλος
πόλει τ' ἄριστος. Μὴ τὰ κινδυνεύματα
αἰνεῖτ'· ἐγὼ γὰρ οὔτε ναυτίλον φιλῶ
τολμῶντα λίαν, οὔτε προστάτην χθονός.

Amans quietis animus et amicis bonus Et civitati: qui volet, famam sibi Quaerat periclis; ego nec audaces nimis Nautas, nec urbis praesides laudaverim. At αἰνεῖτ' esse αἰνεῖτε, monuit Erfurdt. in diario Ien. 1811. n. 17. ad Soph. Ai. 190. p. 518. Ad sententiam cf. Suppl. p. 508 sqq.

Ad hanc concertationem dubito an illud etiam referendum sit

XXXVII. (XXXVIII.) Philostr. Vit. Soph. II, 27, 4. p. 618. μελέτης δὲ ὁ Ἱππόδρομος οὔτε ἐν ἀγρῷ διαιτώμενος ἠμέλει οὔτε ὁδοιπορῶν, οὔτε ἐν Θετταλίᾳ, ἀλλὰ καὶ κρεῖττον ὄλβου κτῆμα ἐκάλει αὐτὴν ἐκ τῶν Εὐριπίδου τε ὕμνων καὶ Ἀμφίονος. Numeri enim videntur esse iambici. Valcken. p. 66. „Feceritne etiam Euripides, inquit, in Antiopa laetum Amphiona hymnum s. paeana canentem, non temere dixerim; et hoc tamen aliquis suspicaretur et ista Philostrati etc. Musgrav. dedit ὦ κρεῖττον ὄλβου κτῆμα. κρεῖσσον dixisset Euripides. Seidler. citat Eustath. p. 1192, 48. ed. Rom.

Sequentia quo pertineant, non dixerim, quamquam nonnullis sedes satis commoda assignari potest, non tamen ita, ut non alio quoque commode referas.

XXXVIII. (IV.) Stob. tit. 1. p. 1. Gesn. p. 5. Grot.

Τρεῖς εἰσὶν ἀρεταί, τὰς ἐχρῆν σ' ἀσκεῖν, τέκνον,
θεούς τε τιμᾶν, τούς τε φύσαντας γονεῖς,
νόμους τε κοινοὺς Ἑλλάδος. καὶ ταῦτα δρῶν
κάλλιστον ἕξεις στέφανον εὐκλείας ἀεί.

Tria iusta, fili, te peraequum est discere, Deos vereri, deinde genitores tuos, Tum sancta Graiis iura. Quod si feceris, Stat pulchra tibi corona rumoris boni. Videntur esse verba Antiopes ad Zethum: nam Amphioni hoc praecipi vix opus erat. V. 1. legebatur: ἀρεταί, ἅς χρή σ' ἀσκεῖν, ὦ τέκνον. Paris. τὰς χρή σ' ἀσκεῖν τέκνον, omisso ὦ, quod deest etiam in Trincav. Hinc Grotius edidit, — ἀρεταί, τὰς δὲ χρή σ' ἀσκεῖν, τέκνον, Seidler. ad Eurip. El. 292. - - ἀρεταί, ἅς ἐχρῆν σ' ἀ. τ. ἐχρῆν si verum est, significat, eum, quem his verbis alloquitur, debuisse quidem hoc facere, sed non fecisse. Vid. ad

Hecub. 262 etc. Sed ne hoc quidem in Zethum convenit, qui matrem colere non potuit, priusquam agnoverat. Ceterum parodiam horum versuum esse in verbis Alexidis ap. Plutarch. II. p. 21. D. sibi persuasit Wyttenb. ad Plut. p. 218.

XXXIX. (IX.) Stob. tit. 30. p. 210. Gesn. ib. p. 135. Grot.

Πολλοὶ δὲ θνητῶν τοῦτο πάσχουσιν κακόν·
γνώμῃ φρονοῦντες οὐ θέλουσ' ὑπηρετεῖν
ψυχῇ, τὰ πολλὰ πρὸς φίλων νικώμενοι.

Commune multis hoc malum mortalibus, Ut mente sapiant, obsequantur nec tamen Animo, cupitis gaudiis obnoxii. Videtur φίλων retulisse ad τὰ φίλα, ut fecit Luzac. Exercitat. acad. p. 32 sq. qui, τὰ φίλα sunt, inquit, *voluptates animo gratae, illecebrae, quae dulcedine sua mentem trahunt, gaudia praesertim Veneris;* qua vi unquamne quisquam usurpaverit τὰ φίλα, nescio, et, si hic usus, ne perspicuitatis quidem causa quemquam ita ὑπὸ φίλων dicturum fuisse opinor. Sed, quae recte senserint, saepe non facere, amicorum monitis a recta ratione abductos, imprimis homines in summo dignitatis fastigio collocatos, hodie quoque queruntur.

XL. (X.) Stob. tit. 36. p. 217. Gesn. ibid. p. 143. Grot.

Κόσμος δὲ σιγῆς στέφανος ἀνδρὸς οὐ κακοῦ·
τὸ δ' ἐκλαλοῦν οὐθ' ἡδονῆς μὲν ἅπτεται,
κακὸν δ' ὁμίλημ', ἀσθενὲς δὲ καὶ πόλει.

Silentium corona cordati viri est: Caret cupito gaudio loquacitas, Suspecta amicis, civitatibus gravis. V. 2. Elmsl. ad Eur. Heracl. 4. Add. citat τὸ δ' ἐκλαλοῦν τοῦθ' ἡδ. recte: nam οὔτε — μέν vix usquam vel legitur vel dici potest. Ita τὸ ἐκλαλοῦν erit pro ἡ ἐκλάλησις, ut τὸ νοσοῦν apud Soph. Phil. 675. pro ἡ νόσος, τὸ ποθοῦν Trach. 196. pro τὸν πόθον, τὸ δρῶν Oed. C. 1604. pro ἡ δρᾶσις. De sententia vid. Wyttenb. ad Plutarch. p. 328. Possunt esse verba pastoris excusantis se quod originem fratrum non prius indicasset.

XLI. (XXI.) Stob. tit. 96. p. 531. Gesn. 98. p. 407. Grot. et Gaisf.

Φεῦ φεῦ, βρότειαι πημάτων ὅσαι τύχαι,
ὅσαι τε μορφαί! τέρμα δ' οὐκ εἴποι τις ἄν.

Eheu malorum quot vices mortalibus Formaeque! nemo nuncuparit terminum. Inepte Wakefield. ad Alc. 807. em. ὅσαι πτύχαι. Clem. Alex. Strom. III. p. 435. C. citat βροτείων. Paris. B. βρότειοι.

XLII. (XXII.) Ibid.

Πόλλ' ἐστὶν ἀνθρώποισιν, ὦ ξένοι, κακά.

Permulta hominibus, hospites, veniunt mala.

XLIII. (XXIII.) Ibid. p. 409. Grot.

Ἔχει λόγον καὶ τοῦτο τῶν πολλῶν βροτῶν·
δεῖ τοὺς μὲν εἶναι δυστυχεῖς, τοὺς δ' εὐτυχεῖς.

Vera illa vulgi dictio: illum prospere Agere necesse est, rursus hunc improspere. Boisson. Heathii interpunctionem secutus est: ἔχει λόγον καὶ τοῦτο· τῶν πολλῶν βροτῶν Δεῖ τοὺς μὲν εἶν. κ. τ. λ. Sed tunc dici oportuit τῶν βροτῶν δεῖ τοὺς μέν - - - non τῶν πολλῶν βροτῶν. nam non *plurimorum* hominum alii infelices sunt, alii felices, sed *omnium* omnino hominum.

XLIV. (XXV.) Stob. tit. 103. p. 560. Gesn. 105. p. 433. Grot. et Gaisf.

Τοιόσδε θνητῶν τῶν ταλαιπώρων βίος·
οὐδ' εὐτυχεῖ τὸ πάμπαν οὔτε δυστυχεῖ,
εὐδαιμονεῖ τε καὖθις οὐκ εὐδαιμονεῖ.
Τί δῆτ' ἐν ὄλβῳ μὴ σαφεῖ βεβηκότες
οὐ ζῶμεν ὡς ἥδιστα, μὴ λυπούμενοι;

Plena est laborum vita data mortalibus: Non semper est infesta, non semper favens Fortuna; nunc res laeta, nunc improspera. Quando ergo nostra tam vaga est felicitas, Quin absque curis discimus vita frui? Τοιόσδε recte Gaisf. pro Τοῖος δέ. V. 2. leg. οὔτ' εὐτ. V. 4. Clem. Alex. Strom. VI. p. 623. ed. Sylb. citat Τί δή ποτ' ὄλβῳ. Valck diatr. p. 80. posuit ante fr. XXXIII. quod cum ultimis huius fr. versibus apte cohaerere videbatur, et Amphioni tribuit. Mihi sub finem fabulae ab Antiope pronuntiati videntur versus summam eorum, quae facta erant, complectentes: nam Antiope ex infelici conditione in felicem, contra Dirce transierat. Possunt vero etiam Lyci esse: nam Hyginus *Lycum cum occidere vellent,* inquit *vetuit*

eos Mercurius, et simul iussit Lycum concedere regnum Amphioni.

XLV. (XXVII.) Stob. tit. 61. p. 386. Gesn. 63. p. 239. Grot. et Gaisf.

Κόρος δὲ πάντων· καὶ γὰρ ἐκ καλλιόνων
λέκτροις ἐν αἰσχροῖς εἶδον ἐκπεπληγμένους·
δαιτὸς δὲ πληρωθείς τις ἄσμενος πάλιν
φαύλῃ διαίτῃ προσβαλὼν ἥσθη στόμα.

Rerum satietas omnium est. Turpes toros vidi sequentem, pulchra cui coniux domi: Et plenus epulis aliquis e vili cibo, Novitate commendante, cepit gaudia. V. ult. citat etiam Athen. X. p. 421. F. ubi est ἥσθην. Vid. Valcken. p. 64. cui haec Antiopes verba esse videntur ad ea, quae Amphion dixerat fr. VI. respondentis. Mihi vero mirum videretur, ullam unquam mulierem tam sui dissimilem fuisse, ut deum vel hominem e potentioribus aliquem suos amplexus expetiisse, satietate aliarum mulierum, etiam pulchriorum, captum diceret. In ed. Barn. autem haec adscripsit: *ad Antiopen opinor; iunge Add. ex Clem.* i. e. fr. VI. Rectius illa pro verbis pastoris habeantur, Amphionis dubitationem hoc modo coërcentis; possunt vero eiusdem etiam Lyci esse.

XLVI. (XLI.) Photius p. 31. Herm. p. 34. Porson. Εὔκρας, εὔκρατος, Εὐριπίδης

Βροτοῖσιν εὔκρας οὐ γένοιτ᾽ ἂν ἡδέως.

ἐν Ἀντιόπῃ. Sic locum restituit Bentlei. in epist. ad Mill. p. 466. ed. Lips. Schol. Plat. p. 211. ed. Ruhnk. Εὐκρὰς, εὔκρατος, ἢ εὐκέφαλος, ὡς Εὐριπίδης Ἀντιόπῃ. Εὐκραής legebatur etiam, ut apud Suid. s. v. ita apud Plat. Critia p. 112. D. Vid. ad Hesych. v. εὔκραξ. Fortasse hic etiam versus cum fr. XLIV. coniunctus erat.

XLVII. Hesych. Εὐθυδήμονα, ἁπλοῦν δημότην. Εὐριπίδης Ἀντιόπῃ.

XLVIII. Lex. Sangerman. in Bekk. anecd. p. 109, 17. et Photius: νόσον ἔχειν ἀντὶ τοῦ φαῦλον ἔθος ἔχειν. Εὐριπίδης Ἀντιόπῃ. Cf. Bast. ad Gregor. Cor. p. 296. not. * *

EX ARCHELAO.

Fabulam exposuit Hygin. f. 219. *Archelaus Temeni filius exsul a fratribus eiectus in Macedoniam ad regem Cisseum venit. Qui quum a finitimis oppugnaretur, Archelao regnum et filiam in coniugium dare pollicetur, si se ab hoste tutatus esset. Archelaus, quia ab Hercule esset oriundus — nam Temenus Herculis filius fuit — hostes uno proelio fugavit, et ab rege pollicita petit. Ille ab amicis dissuasus, fidem fraudavit eumque per dolum interficere voluit. Itaque foveam iussit fieri et multos carbones eo ingeri et incendi et super virgulta tenuia poni. Quo quum Archelaus venisset, ut decideret, hoc regis servus Archelao patefecit. Qui re cognita dicit, se cum rege colloqui velle secreto, arbitris semotis. Archelaus regem arreptum in foveam coniecit atque ita eum perdidit; inde profugit ex responso Apollinis, capra duce, oppidumque ex nomine caprae Aegas constituit. Ab hoc Alexander magnus oriundus esse dicitur.*

I. Arist. Ran. 1237.

Αἴγυπτος, ὡς ὁ πλεῖστος ἔσπαρται λόγος,
σὺν παισὶ πεντήκοντα ναυτίλῳ πλάτῃ
Ἄργος κατασχών.

ubi Schol. *Ἀρχελάου αὕτη ἐστὶν ἡ ἀρχή.* Quae in eo scholio sequuntur, non intelligo.

II. Anonym. de Nili increm. p. 788. post Herodot. Wessel. Cf. Athenaeum Schweigh. T. I. p. 279 sq. Strabo V. p. 339. A. VIII. p. 570. C.

Δαναὸς, ὁ πεντήκοντα θυγατέρων πατὴρ,
Νείλου λιπὼν κάλλιστον ἐκ γαίας ὕδωρ,
ὃς ἐκ μελαμβρότοιο πληροῦται ῥοὰς
Αἰθιοπίδος γῆς, ἡνίκ᾽ ἂν τακῇ χιὼν,
τεθριππ᾽ ὀχοῦντος ἡλίου κατὰ χθόνα,
ἐλθὼν εἰς Ἄργος ᾤκισ᾽ Ἰνάχου πόλιν,

Πελασγιώτας δ' ὠνομασμένους τὸ πρὶν
Δαναοὺς καλεῖσθαι νόμον ἔθηκ' ἀν' Ἑλλάδα.

Quinque ille decies virginum Danaus pater, Nili relinquens optimam in terris aquam, Qui discolore de solo Aethiopum sua Auget fluenta, quum liquefecit nives Titan quadrigis aethera incendens citis, Ut venit Argos, condit Inachias domos; Et queis Pelasgum nomen hucusque haeserat, Danaos vocari Graeciae morem facit. Grot. Exc. p. 374. Ex Anonym. sunt v. 1—5. e Strabone 6. 7. 8. Primus versus bis est apud Plutarch. T. II. p. 497. B. et p. 837. E. ubi inter τρεῖς ἀρχὰς δραμάτων Eurip. affertur. V. 2. 3. 4. citat Diod. Sic. I, 38. V. 2. pro ἐκ γαίας Valcken. diatr. p. 30. ex em. Luzacii scribit ἐν γύαις. Hoc pro ἐν γῇ, *pulcherrimam in terris aquam*, dicine possit, dubito. Mihi ἐκ γαίας cum λιπών coniungendum, et hoc dictum esse videtur ut ἐκλιπεῖν τὴν πόλιν εἰς τὰ ἄκρα τῆς Εὐβοίας pro ἐκλιπόντας τὴν πόλιν ἀπιέναι εἰς - - Sic h. l. λιπὼν Νείλου ὕδωρ καὶ ἀπελθὼν ἐκ γαίας. Tiberius rh. de figur. p. 70. habet εὐκταίης ὕδωρ quod ad veram lectionem ducere posse videtur Boissonadio: „nam ἐκ γαίης (sic) prorsus friget: vide Burgesii tentamen ad Suppl. p. 59." — V. 3. Valcken. ibid. ῥοαῖς, cuius mutationis causam non video. Pro ῥοάς Diod. Sic. Anon. habent θέρει. — V. 4. citat Stephan. Byz. v. Αἰθίοψ. qui habet ἡνίκα ταχῇ χ. V. 5. τεθρίππου ὄντος Anonym. edit. τεθριππεύοντος in MS. Cod. epit. Athen. quod, etsi metro repugnans, tuetur tamen Schweigh. Anim. T. I. p. 481. et ipse Porson. adv. p. 274=242. τέθριππ' ὀχοῦντος Grotius in Exc. p. 375. quod recepit Barnes. et probat Valck. l. c. τέθριππ' ἐλῶντος Iacobs. ut narrat Boissonad. qui recepit. δι' αἰθέρα est e coni. H. Stephani. Codex teste Schweigh. κατὰ χθόνα — Eustath. ad Il. β' p. 319 sq. non ad hunc locum, sed ad Orest. 921. respexit.

III. (XXXIII.) Dionys. Hal. de compos. verb. 25. p. 394. ed. Schaef. Τὸ δὲ ἐπὶ τούτῳ λαμβανόμενον κῶλον ἐξ ἀναπαίστων σύγκειται ῥυθμῶν, καὶ προάγει μέχρι ποδῶν ὀκτώ, τὸ αὐτὸ σχῆμα διασῶζον - - ὅμοιον τῷ παρ' Εὐριπίδῃ·

Ὦ βασιλεῦ χώρας τῆς πολυβώλου, Κισσεῦ,
πεδίον πυρὶ μαρμαίρει.

Non dubitavi hoc fragmentum cum Musgravio ad Archelaum referre propter mentionem Cissei. πολυβώλου dedit Schaef. e Cod. Colbertino, quum legeretur πολυβότου vel πολυβόλου. Valck. diatr. p. 248. coni. πολυόλβου. et locum in duos anapaesticos dimetros digessit:

Βασιλεῦ χώρας τῆς πολυόλβου,
Κισσεῦ, πεδίον πυρὶ μαρμαίρει.

Fortasse ad eamdem scenam referendus est locus.

IV. (XXIV.) Stob. tit. 94. p. 517. Gesn. 96. p. 385. Grot. et Gaisf.

Οὐ γὰρ ὑπερθεῖν κύματος ἄκραν
δυνάμεσθ'· ἔτι γὰρ θάλλει πενία,
κακὸν ἔχθιστον, φεύγει δ' ὄλβος.

Nondum nobis vada vasta datur Superare; manet fera paupertas, Immite malum; sors laeta fugit.

V. (XVIII. XIX.) Stob. tit. 86. p. 497. Gesn. 88. p. 359. Grot. et Gaisf.

Ἡμῶν τί δῆτα τυγχάνεις χρείαν ἔχων;
πατέρων γὰρ ἐσθλῶν ἐλπίδας δίδως γεγώς.
— — πένης γὰρ οὐκ ἐκεῖν' ἀπώλεσεν,
τὸ τοῦ πατρὸς γενναῖον — —

Effare nostri si quid auxilii indiges: Nam signa praebes genere prognati bono. Nec illi spiritus celsos patris Rapuit calamitas. Haec omnia ab initio tit. continua legi in libello Plut. pro nobilitate a Wolfio ed. p. 243. (T. V. p. 965. ed. Wytt.) usque ad ἀξίως adscripsit Valcken. ad marg. Stob. Grot. Apud Gesn. et Gaisf. hi versus continui leguntur; in duo fragm. distinxit Grotius, recte, ut opinor, siquidem sequitur ἀπώλεσεν, non ἀπώλεσας. Videntur esse verba Cissei ad Archelaum.

VI. (XX.) Stob. ibid. p. 498. Gesn.

Ἐν τοῖς τέκνοις γὰρ ἡ ἀρετὴ τῶν εὐγενῶν
ἐν ἔλαβε, κρείσσων τ' ἐστὶ πλουσίου γάμου.

Virtus parentum sequitur heredes suos: Plus dote magna nobilis coniunx valet. V. 1. scr. ὑρετή. V. 2. ἐνέλαβε Grot. edidit, sed in notis p. 547. ἐνέβαλε. „Sic emendavimus pro ἐν ἔλαβε." Eleganter Valcken. diatr. p. 162. ἐνέλαμψε. Pro κρείσσων Par. A. B. κρεῖσσον.

VII. (V.) Stob. tit. 8. p. 97. Gesn. ib. p. 53. Grot.

Ὁ δ' ἡδὺς αἰὼν ἡ κακή τ' ἀνανδρία
οὔτ' οἶκον οὔτε πόλιν ἀνορθώσειεν ἄν.

At vita mollis et pavens ignavia Non civitatem, non domum recte regunt. Sec. v. legebatur πόλιν ὀρθώσειεν ἄν. Ad sarciendum metrum Grotius ed. ἂν ὀρθώσειεν εὖ.. qui idem in MS. teste Gaisf. annotavit f. πόλεμον pro πόλιν. βίοτον pro πόλιν coniecerat Io. Pierson. ut notavit Valck. in margine ed. Barnes. Cf. Luzac exercit. acad, p. 16. Valcken. in annot. MS. ἀνορθώσειεν suasisse testatur Gaisf. in quod inciderunt etiam Porson. advers. p. 275. Blomfield. ad Aesch. Prom. 795. Erfurdt in schedis. Et hic locus et sequentes ex ea scena sumti esse videntur, in qua de belli gerendi cura Archelao committenda agebatur. Sed eosdem versus Stobaeus alio loco ex Erechtheo citat. Vid. fr. Erechth. IX.

VIII. (VII.) Stob. tit. 49. p. 354. Gesn. 51. p. 193. Grot. et Gaisf.

Νεανίαν γὰρ ἄνδρα χρὴ τολμᾶν ἀεί·
οὐδεὶς γὰρ ὢν ῥάθυμος εὐκλεὴς ἀνήρ,
ἀλλ' οἱ πόνοι τίκτουσι τὴν εὐδοξίαν.

Audere semper fortiter iuvenes decet; Nam gloriae exsors semper est ignavia; Celebritatem sanguis et sudor ferunt. Secundus et tertius versus sunt etiam apud Stob. tit. 29. p. 199. Gesn. ibid. p. 127. Grot. ubi Grotius sic vertit: *Nemo otiando peperit gloriam sibi: Generosus ardor pascitur laboribus.* Ibi pro εὐκλεὴς Paris. B. a m. sec. εὐγενής, quod supra scriptum est in A. et v. 3. εὐανδρίαν pro εὐδοξίαν etiam in edd. Videntur esse Archelai animum ad belli pericula suscipienda paratum ostendentis.

IX. (XII.) Stob. tit. 49. p. 355. Gesn. 51, p. 195. Grot. et Gaisf.

Ἐμὲ δ' ἄρ' οὐ
μοχθεῖν δίκαιον; τίς δ' ἀμόχθητος εὐκλεής;
τίς τῶν μεγίστων δειλὸς ὢν ὠρέξατο;

Me laborem sumere An est iniquum? quem pigrum fama accipit? Quis concupivit magna inerti pectore? Metri causa Grot. et Gaisf. τίς δ' ἄμοχθος εὐκλ.

X. (XXX.) Stob. tit. 29. p. 199. Gesn. ibid. p. 127. Grot.

Οὐκ ἔστιν, ὅστις ἡδέως ζητῶν βιοῦν
εὔκλειαν εἰσεκτήσατ᾽, ἀλλὰ χρὴ πονεῖν.

Nemo otiosam molliter vitam trahens Famam paravit, quae datur sudoribus.

XI. Ibid. p. 198. Gesn. p. 125. Grot. hoc etiam in ed. Gesn. et cod. Paris. B. ad Archelaum refertur: quod incerto auctori tribuit Grot. — nam locus deest in Paris. A. — et omisit Musgr.

Σοὶ δ᾽ εἶπον, ὦ παῖ, τὰς τύχας ἐκ τῶν πόνων
θηρᾶν· ὁρᾷς γὰρ σὸν πατέρα τιμώμενον.

Hoc es monendus, nate, fortunam labor Venatur; hinc est, quod coli patrem vides. Qui versus si ex Archelao decerpti sunt, ad orationem Cissei Archelaum ad suscipiendum bellum exemplo patris Temeni cohortantis pertinere videntur.

XII. Stob. tit. 29. p. 200. Gesn. p. 129. Grot.

Σὺν μυρίοισι τὰ καλὰ γίγνεται πόνοις.

Labores inter multa pulchra se exserunt. Ad Archelaum refertur in Voss. et Paris. apud Brunck. ad Aristoph. Eccl. 70. quo confirmatur etiam coniectura Heathii corrigentis μυρίοισι pro μυρίοις. Sed sic iam Trincav. habere notavit Porson. apud Dobraeum ad Eccl. 70.

XIII. (X.) Stob. tit. 52. p. 360. Gesn. 54. p. 205. Grot. et Gaisf.

- - - - - ὀλίγον ἄλκιμον δόρυ
κρεῖσσον στρατηγοῦ μυρίου στρατεύματος.

Modica sed fortis manus Multo imperanti melior immenso agmine. Nam Grotius dedit στρατηγῷ. Sed deest aliquid ad sententiam explendam: nam non omni immenso agmine melior est parva sed fortis manus, sed immenso exercitu *imbelli.* quod dici poterat κρεῖσσον κακάνδρου μυρίου στρατεύματος.

XIV. (XIII.) Stob. tit. 49. p. 355. Gesn. 51. p. 195. Grot. et Gaisf.

Ὀλίγοι γὰρ ἐσθλοὶ κρείσσονες πολλῶν κακῶν.

Imbelle vulgus anteeunt pauci et boni.

XV. (XI.) Stob. tit. 52. p. 360. Gesn. 54. p. 205. Grot. et Gaisf. et tit. 86. p. 497. Gesn. 88. p. 359. Grot. et Gaisf.

Ἔχει δὲ καὶ τοῦτ' οὐχὶ μικρὸν, εὐγενὴς
ἀνὴρ στρατηγῶν εὐκλεᾶ τ' ἔχων φάτιν.

Pars magna belli est inclitis maioribus Satus imperator, fama quem celebrat bona. Minus recte priore loco vertit Grot. Pro ἔχει - - οὐχί tit. 88. φέρει - - οὐ.

XVI. (III.) Schol. Eurip. Phoen. 1159.

Ἐγὼ δὲ τὸν σὸν κρᾶτ' ἀναστέψαι θέλω.

haud dubie propter victoriam de hostibus reportatam.

XVII. (XXI.) Stob. tit. 89. p. 502. Gesn. 91. p. 369. Grot. et Gaisf.

Τί δ' οὐκ ἂν εἴη χρηστὸς ὄλβιος γεγώς;

Quis non bonum se praestet in re prospera? Grot. Dedit enim τίς pro τί. Verte: *ad quam enim rem bonus et idoneus non sit qui fortunatus ac dives est?*

XVIII. (XXII.) Stob. ibid.

Μὴ πλούσιον θῇς· ἐνδεέστερος γὰρ ὢν
ταπεινὸς ἔσται. κεῖνο δ' ἰσχύει μέγα,
πλοῦτος, λαβών τε τοῦτον εὐγενὴς ἀνήρ.

Reddas caveto divitem: morem gerit Melius egestas; spiritus faciunt opes, Quas qui est adeptus nobilem se existimat. Videntur esse verba unius ex amicis Cissei, qui huic dissuadebant secundum Hyginum, ne regnum Archelao et filiam uxorem daret. Contra versum fr. V. a Cisseo pronuntiatum suspicor, Archelao opes tribuendas esse hac ratione defendente.

XIX. (XXV.) Stob. ibid.

Οὐκ ἔστι πενίας ἱερὸν, αἰσχίστης θεοῦ.
Μισῶ γὰρ ὄντως, οἵτινες φρονοῦσι μὲν,
Φρονοῦσι δ' οὐδενός γε χρημάτων ὕπερ.

Inopia templum non habet, turpis dea; Nam valde ego illos sperno, qui sapiunt quidem, Sed sola sapiunt ad lucra, ulterius nihil. V. 3. γε e Paris. A. recepit Gaisf. ut in margine coni. Gesn. Grotius edidit οὐδενὸς ἢ γε χρ. anapaesto in tertiam sedem illato atque inter duo vocabulo diviso. Herm. ad Eurip. Hec. 1192. coni. φρονοῦσι δ' οὐδὲν πλήν γε χρημάτων ὕπερ, in quo φρονεῖν ὑπέρ τινος pro περί mihi non e consuetu-

dine Graecorum dictum esse videtur. Verte: *qui superbi quidem sunt, sed nihil curant prae divitiis s. nihil quod divitiis praeferant.* ita ut in duplici vi v. φρονεῖν luserit poëta. Sed verum puto vidisse Musgravium, qui duo hic fragmenta coaluisse sibi videri dicit; primus enim versus cum secundo et tertio quomodo cohaereant, non assequor. Ita primus versus eidem tribui possit, cui fr. XVIII. assignavimus, Cisseum confirmanti et Archelaum, etsi de promisso violato iratum, nusquam auxilium petere posse ad ius suum persequendum, significanti; secundus autem et tertius ipsius esse Archelai, qui non tam opes sibi curae esse dicat, quam ut praemium virtuti suae debitum consequatur.

XX. (XIV.) Stob. tit. 50. p. 357. Gesn. 52. p. 201. Grot. et Gaisf.

Νεανίας τε καὶ πένης σοφός θ᾽ ἅμα·
ταῦτ᾽ εἰς ἓν ἐλθόντ᾽ ἄξι᾽ ἐνθυμήσεως.

Aetate iuvenis qui sit, in re paupere, Si sapiat animo, maximum miraculum est. imo haec tria consideratione digna sunt. Possunt esse verba Cissei Archelaum iuvenem, in quo hae virtutes inessent, magni faciendum et praemio condecorandum esse dicentis, vel post victoriam partam pronuntiata, vel tum, quum ille pugnam cum hostibus ineundam susceperat; possunt vero etiam esse eius, qui dissuadebat, ne iuvenem tantum extolleret Cisseus, qui verendum esset ne ipsum regem aliquando perderet.

XXI. (XV.) Stob. tit. 60. p. 387. Gesn. 62. p. 235. Grot. et Gaisf.

Κρεῖσσον γὰρ οὔτε δοῦλον οὔτ᾽ ἐλεύθερον
τρέφειν ἐν οἴκοις ἀσφαλὲς τοῖς σώφροσι.

Non alere servum, sed nec ingenuum, domi, Homini modesto praestat et tutissimum est. Grot. qui v. 2. κ᾽ ἀσφαλές edidit, quem tamen κ᾽ in MS. delevisse narrat Gaisf. in meo exemplo delevit Valck. κρείσσονα em. Th. Canter. nov. lect. II, 5. quod recepit Musgrav. κρέσσονα coniecisse Grotium Gaisf. scribit. Haec vero aperte sunt verba amici dissuadentis.

XXII. (VI.) Stob. tit. 20. p. 171. Gesn. ibid. p. 103. Grot.

Ὀργῇ δὲ φαύλῃ πόλλ' ἔνεστ' ἀσχήμονα.
ἔξω γὰρ ὀργῆς πᾶς ἀνὴρ σοφώτερος.
πόλλ' ἐστὶν ὀργῆς ἐξ ἀπαιδεύτου κακά.

Flagitia secum multa fert ira impotens. Plus quisque semper positus extra iram sapit. Ira imperita mater est magnis malis. In tria fragm. recte distinxit Grot. medium versum cum lemmate. *Idem Hypsipyle.* nam repetitus ex Hypsip. ib. p. 172. Gesn. apud Gaisf. n. 31, Videntur autem hi versus ad altercationem inter Cisseum et Archelaum ortam spectare.

XXIII. (Inc. XXIV.) Stob. tit. 20. p. 172. Gesn. p. 105. Grot.

Τῷ γὰρ βιαίῳ κἀγρίῳ τὸ μαλθακὸν
εἰς ταὐτὸν ἐλθόντου λίαν παρείλετο.

Violentiae si iuncta mollities fere Accedat, aufert id quod excedit modum. Ex Archelao petitum indicarunt Codd. Schow. V. 2. εἰς ταὐτόν Codd. B. C. E. apud Schow. et sic Grot.

XXIV. (XXXI.) Plutarch. de aud. poet. II. p. 20. D.

A. Πόλλ', ὦ τέκνον, σφάλλουσιν ἀνθρώπους θεοί.
B. Τὸ ῥᾷστον εἶπας, αἰτιάσασθαι θεούς.

Persaepe fili, dî solent nos fallere. Facile est, quod urges, nempe causari deos. Grot. Excerpt. p. 375. „Priorem versum citat ex Euripidis Archelao Iustin. Mart. de monarch. p. 108. C. alterum simpliciter Euripidis nomine memorat Plutarch. de Stoicorum repugn. p. 1049. E.“ Wyttenb. p. 211.

XXV. (XXXII.) Stob. ecl. phys. p. 125. Grot. p. 124. T. I. Heeren.

Τὰ γὰρ οὐκ ὀρθῶς πρασσόμεν' ὀρθῶς
τοῖς πράσσουσιν κακὸν ἦλθεν.

Male si quidquam facimus, poenae Merito facientibus adsunt. Recte hi versus e fabulae fine desumti esse videntur Musgravio. Eodem refero, sed ita ut priora fuerint,

XXVI. (XXVI.) Stob. tit. 103. p. 562. Gesn. 105. p. 437. Grot. et Gaisf.

Πάλαι σκοποῦμαι τὰς τύχας τὰς τῶν βροτῶν,
ὡς εὖ μεταλλάσσουσιν· ὃς γὰρ ἂν σφαλῇ,
εἰς ὀρθὸν ἔστη, χὠ πρὶν εὐτυχῶν πιτνεῖ.

Pridem ipse mecum specto res mortalium Quam sit caduca et fluxa; prostratus solo Surgit, beatus alter eversus cadit.

XXVII. (XXVII.) Stob. tit. 121. p. 613. Gesn. 123. p. 503. Grot. tit. 122. Gaisf.

Ἔστιν καὶ παρὰ δάκρυσι κείμενον
ἡδὺ βροτοῖς, ὅταν
ἄνδρα φίλον στενάχῃ τις ἐν οἴκτῳ.

Est et lachrymis iuncta voluptas Cum quis amici casus animo Miserante gemit.

Restant ea, quibus certum locum ne coniectando quidem assignare possum.

XXVIII. (IV.) Stob. tit. 7. p. 86. Gesn. ibid. p. 47.

Ἓν δέ σοι μόνον προφωνῶ, μὴ 'πὶ δουλείαν ποτε
ζῶν ἑκὼν ἔλθῃς, παρόν σοι κατθανεῖν ἐλευθέρως.

Una res est quam monebo, servitutem ne tibi Vivus accersas, perire dum licebit libero. *δουλείας* Grot. *δειλίαν* Paris. A. quod si verum est, locus ex ea scena sumtus videri poterit, ex qua sunt fr. VII—XII.

XXIX. (VIII.) Stob. tit. 34. p. 215. Gesn. ib. p. 141. Grot.

Ἁπλοῦς ὁ μῦθος, μὴ λέγ' εὖ· τὸ γὰρ λέγειν
εὖ δεινόν ἐστιν, εἰ φέροι τινα βλάβην.

Legebatur *μὴ λέγε*. Grot. *μὴ λάλει*. et vertit: *Breviter moneri vis? tace; grande est malum, Sua nocere sibimet eloquentia;* minus recte: malum eloquentiae in eo positum est, quod quis *aliis* nocet, non *sibi*. *λέγ' εὖ* coni. Valcken. diatr. p. 256 sq. ubi formulam illustrat. Cf. ad 290. Porson. adv. p. 274. *μὴ λέγῃς*. ignorans adhuc praeceptum, quod ipse dedit ad Hec. 1174. *δεινόν ἐστιν·* legitur etiam in Trincav. et Gesn. *ἐστι δεινόν* male Barnes.

XXX. (IX.) Stob. tit. 45. p. 322. Gesn. 47. p. 181. Grot. et Gaisf.

Τυραννὶς εἶναι θεῶν βίος νομίζεται·
τὸ μὴ θανεῖν γὰρ οὐκ ἔχει, τὰ δ' ἄλλ' ἔχει.

Regnum tenenti deſit ad vitam deûm Immunitate mortis excepta nihil. At Paris. A. τυραννίδα ἢ θεῶν β΄. Hinc Gaisf. ed. τυραννίδ', ἢ θεῶν δευτέρα νομίζεται, citans annotationem suam ad Hesiod. Theog. 126. ubi equidem nihil, quod ad h. l. pertineret, inveni. Commodam vero sententiam e lect. Gaisf. eruere non possum. Gaisford. secutus est Boisson. τὰ δ' ἄλλ' ἔχει est a Grot. pro τἄλλα δ' ἔχει.

XXXI. (XVI.) Stob. tit. 60. p. 383. Gesn. 62. p. 235. Grot. et Gaisf.

Ἔσωσα δούλην οὖσαν· οἱ γὰρ ἥσσονες
τοῖς κρείσσοσιν φιλοῦσι δουλεύειν βροτῶν.

Vitam dedi ut famula esset; aequum scilicet Ut sequiora serviant potioribus. Priora quomodo sic vertere potuerit, non assequor.

XXXII. (XVII.) Stob. tit. 77. p. 455. Gesn. 79. p. 339. Grot. et Gaisf.

Πατρὸς δ' ἀνάγκη παισὶ πείθεσθαι λόγῳ.

Natos necesse est patris imperium sequi.

XXXIII. (XXIII.) Stob. tit. 91. p. 507. Gesn. 93. p. 377. Grot. et Gaisf.

Πλουτεῖς; ὁ πλοῦτος δ' ἀμαθία δειλόν θ' ἅμα.

Es dives; at iners res et ignava est opes. Aristoph. Plut. 203. δειλότατόν ἐσθ' ὁ πλοῦτος. ubi Bergler. hunc locum et Phoen. 597. comparat.

XXXIV. (XXVIII.) Schol. Pind. Pyth. 55. πειρατὰς τοὺς κατὰ πέλαγος λῃστὰς λέγομεν, κυρίως δὲ τοὺς ἐν ὁδῷ κακουργοῦντας, παρ' ὃ δὴ καὶ ὁδουροὺς αὐτοὺς λέγουσιν. Εὐριπίδης ἐν Ἀρχελάῳ·

Ἔπαυσ' ὁδουροὺς λυμεῶνας.

XXXV. (XXIX.) Stob. tit. 29. p. 198. Gesn. ibid. p. 125. Grot.

Τὸ συνεχὲς ἔργον παντὸς εὑρίσκει τέλος.
Ubique finem reperit assiduus labor.

XXXVI. Stob. tit. 20. p. 171. Gesn. p. 103. Grot. et Gaisf.

Πολλοὺς δ' ὁ θυμὸς ὁ μέγας ὤλεσεν βροτῶν
ἥ.τ' ἀξυνεσία, δύο κακὼ τῷ χρωμένῳ.

Multorum opes evertit imperitia Et ira, gemina pestis obsequentibus. Tanquam ex Archelao proferuntur hi versus in Cod. Vossiano et Paris. B. ἥ τ' ἀξυνεσία Grot. pro ἥ τ' ἀσυνεσία. Miror Boisson. qui edidit ἡ τἀσυνεσία, quasi τε et α per crasin coalescere possint.

Versus quos citat Plutarch. *de Ei Delphico* in. (II. p. 384. D.) *Οὐ βούλομαι πλουτοῦντι δωρεῖσθαι πένης, Μή μ' ἄφρονα κρίνῃς, ἢ διδοὺς αἰτεῖν δοκῶ*, non videntur ex hac fabula petiti esse, sed ab Euripide Archelao regi, aequali suo, dicti: nam Plut. ἃ *Δικαίαρχος Εὐριπίδην οἴεται πρὸς Ἀρχέλαον εἰπεῖν*. Ex iis expressos esse versus Menandri apud auct. compar. Men. et Phil. p. 358. monuit Meineke fr. Menandri p. 239.

EX AUGE.

Fabulam exposuit Hygin. f. 99. 100. *Auge Alei filia ab Hercule compressa, quum partus adesset, in monte Parthenio peperit et ibi eum exposuit. Eodem tempore Atalante, Iasi filia, filium exposuit ex Meleagro natum. Herculis autem filium cerva nutriebat. Hos pastores inventos sustulerunt, atque nutrierunt, quibus nomina imposuerunt, Herculis filio Telephum, quoniam cerva nutrierat, Atalantes autem Parthenopaeum, quoniam virginem simulans, in monte Parthenio eum exposuerat. Ipsa autem Auge patrem suum timens profugit in Mysiam ad regem Teuthrantem, qui quum esset orbus liberis, hanc pro filia habuit.* Apollodorus II, 7, 4. III, 9, 1. puerum recens natum primum in templo Minervae a matre sacerdote deae, deinde inventum ab Aleo in Parthenio monte expositum esse narrat. Rem in tragoedia etiam ita gestam

propositam fuisse colligo e fr. I. et e schol. Aristoph. Ran. 1112. qui quum Aeschylus de Eurip. dixisset, οὐ προαγωγοὺς κατέδειξ' οὗτος, καὶ τικτούσας ἐν τοῖς ἱεροῖς, annotat: ἔγραψε γὰρ τὴν Αὔγην ὠδίνουσαν ἐν τῷ ἱερῷ. Strabo XIII. p. 915. B. Εὐριπίδης δ' ὑπὸ Ἀλέου φησὶ τοῦ τῆς Αὔγης πατρὸς εἰς λάρνακα τὴν Αὔγην κατατεθεῖσαν ἅμα τῷ παιδὶ Τηλέφῳ καταποντωθῆναι, Ἀθηνᾶς δὲ προνοίᾳ τὴν λάρνακα περαιωθεῖσαν ἐκπεσεῖν εἰς τὸ στόμα τοῦ Καΐκου· τὸν δὲ Τεύθραντα ἀναλαβόντα τὰ σώματα, τῇ μὲν ὡς γαμετῇ χρήσασθαι, τῷ δὲ ὡς ἑαυτοῦ παιδί. Haec omnia in una fabula exhiberi non potuerunt: nullus enim tragicorum graecorum rem, quam in scena ob oculos ponit, ex alio in alium locum traiicit, ita ut prior pars Tegeae, altera in Mysia ageretur. Itaque in hac tragoedia nihil amplius exhibitum fuisse suspicor, nisi ea quae Augae Tegeae acciderunt, donec Nauplio tradita et in mare cum filio coniecta est: quo facto Minerva in conspectum prodiisse et quomodo ipsa fortunam matris et filii moderatura esset, praedixisse videtur. Cetera, quae habent Strabo et alii, a Telepho in cognominis tragoediae prologo narrata puto. Cf. Paus. VIII, 4, 5. p. 606. 48, 5. p. 698. Diod. Sic. IV, 33. Alcidam. rh. p. 185, 24. ed. H. Steph. T. VIII, p. 70 sq. ed. Reiske.

I. (VIII.) Stob. tit. 18. p. 164. Gesn. ib. p. 99. Grot.

Νῦν δ' οἶνος ἐξέστησέ μ'· ὁμολογῶ δέ σε
ἀδικεῖν· τὸ δ' ἀδίκημ' ἐγένετ' οὐχ ἑκούσιον.

Vino coactus nempe feci iniuriam; Fateor; sed illud crimen haud spontis meae est. Haec locutus videtur Hercules: nam Alcid. l. c. v. 29. ἰδὼν δὲ ὁ Ἡρακλῆς τὴν παῖδα (Αὔγην) ἐν τῷ νεῷ ὑπὸ μέθης συνεγένετο. At num Herculem statim post concubitum cum Auge confabulantem et hanc in eadem fabula parientem ab Euripide inductam esse credamus? Absurdum vero hoc esset. An Herculem in alia quadam fabulae scena prodiisse et haec Augae dixisse dicamus? Obstat vero νῦν. Itaque nihil relinquitur, nisi ut Augen in prologo rem narrantem ipsius Herculis verbis usam esse iudicemus, ut Mercurius in prologo Ionis 29 ipsa fratris verba oratione recta quam vocant affert. V. 1. Barn. ὁμολογῶ δέ σοι ut esset ὁμολογῶ δέ σοι ἀδικεῖν με. Quasi

vero non ita dicendum fuisset ὁμολογῶ δὲ ἀδικεῖν σε, *fateor me tibi iniuriam fecisse*, ubi με addere non solent Graeci. V. 2. Gesn. τὸ ἀδίκημ'. Grotius e Paris. A. inseruit δ' quod idem est in Trincav. Ibid. Musgrav. ed. οὐκ ἀκούσιον, hac annotatione subiecta: Pro οὐκ ἀκούσιον sensus postulare videtur οὐχ ἑκούσιον. At hoc ipsum iam exstabat in Trincav. Gesner. Grot. et apud Barnes. Ruhnk. epist. crit. p. 175. comparat haec cum Callimachi epigr. 44. v. 3. et 6. Quod vero ibid. narrat Piersono hoc versus ob solutiores numeros Comici cuiusdam visos esse, non minus soluti sunt versus plerique Orestis.

II. (IX.) Clem. Alex. Strom. VII. p. 712. ed. Sylb. εὖ δὲ καὶ ἡ αὐτὴ (leg. ἡ Αὔγη. v. Valck. diatr. p. 164.) δικαιολογουμένη πρὸς τὴν Ἀθηνᾶν ἐπὶ τῷ χαλεπαίνειν αὐτῇ τετοκυίᾳ ἐν τῷ ἱερῷ λέγει·

— — — — — — σκῦλα μὲν βροτοφθόρα
χαίρεις ὁρῶσ' ἀπὸ νεκρῶν ἐρείπια,
κοὐ μιαρά σοι ταῦτ' ἐστιν· εἰ δ' ἐγὼ 'τεκον,
δεινὸν τόδ' ἡγῇ.

Lacera mortuorum corpora, Spolia et cruenta dulce spectare est tibi. Nullum hic piaclum est; at ego si peperi, nefas Tibi videtur. Grotius in Excerpt. p. 375. qui metri causa scripsit ὁρῶσα κἀπὸ νεκρῶν, quod receptum a Barnes. pro lectione edita habens Heath. em. καὶ νεκρ. quod probat Lobeck ad Soph. Ai. 306. Valck. diatr. l. c. χαίρεις ὁρῶσα, τῶν νεκρῶν ἐρείπια, Iacobs Exerc. in scr. vet. I. p. 216. ὁρῶσ' ἀπὸ νεκύων ἐρείπια. Boissonad. ὁρῶσα χαίρεις ἀπὸ ν. ε. recte; vel χαίρεις ὁρῶσ' ἀπὸ νεκύων ἐρ. ἀπό quidem adduci non possum errore librarii ortum esse, nec καί convenit, quum νεκρῶν ἐρείπια non diversa sint a σκύλοις. V. 3. Grot. μικρά pro μιαρά. — Huc Valcken. l. c. refert etiam glossam Hesych. ἀπενήσω, ἀπέβαλες. Εὐριπίδης Αὔγῃ.

III. (III.) Stob. tit. 61. p. 387. Gesn. 63. p. 243. Grot. et Gaisf.

Ἔρωτα δ' ὅστις μὴ θεὸν κρίνει μέγαν,
καὶ τῶν ἁπάντων δαιμόνων ὑπέρτατον,
ἢ σκαιός ἐστιν, ἢ καλῶν ἄπειρος ὢν
οὐκ οἶδε τὸν μέγιστον ἀνθρώποις θεόν.

Qui non amoris numen admirabile Supraque cunctos coelites positum putat, Aut stupidus ille aut orbus experientia Ignorat homini maximus quis sit deus. Versus 1. 3. 4. laudat etiam Athenaeus XIII. p. 600. D. sed ita Ὅστις Ἔρωτα μὴ μόνον κρίνει θεόν. Hinc expressos esse versus Caecilii apud Cicer. Tusc. IV, 32. notavit Victorius Var. lect. XIII, 4.

IV. (IV.) Stob. tit. 71. p. 433. Gesn. 73. p. 310. Grot. et Gaisf.

Γυναῖκές ἐσμεν· τὰ μὲν ὄκνῳ νικώμεθα,
τὰ δ᾽ οὐκ ἂν ἡμῶν θράσος ὑπερβάλλοιτό τις.

Sumus mulieres; saepe nos vincit pavor; Est quando superet nemo nos audacia. Haec de se ipsa dicere videtur Auge, quae prae timore patris puerum exposuerit, sed eo audaciae progressa sit, ut in Minervae templo eum exponeret. ὑπερβάλλοιτο Barnes. et sic Paris. A. B. pro ὑποβάλλοιτο. Gesn. ὑπλβάλλοιτο (sic). Eodem referendum videtur fragm.

V. (Inc. XXVIII.) Stob. tit. 22. p. 187. Gesn. p. 111.

Ποῖ; πῶς δὲ λήσει; τίς δὲ νῷν πιστὸς φίλος;
ζητῶμεν· ἡ δόκησις ἀνθρώποις κακόν,
καὶ τοὐπιχειρεῖν ἐξαμαρτάνειν φιλεῖ.

Ubi? qui latebis? certa quae nobis fides? Quaeramus: homini saepe credulitas nocet, Falluntque conantem exitus contrarii. Ad Augen retuli auctoritate Codd. Schow. qui etiam v. 2. 3. respondentis esse vult; probabiliter. Quaerit autem s. Auge, s. nutrix, ubi filium recens natum exponat. λήσῃ dedit Grot.

VI. (V.) Stob. tit. 76. p. 453. Gesn. 78. p. 333. Grot. et Gaisf.

Τίς δ᾽ οὐχὶ χαίρει νηπίοις ἀθύρμασιν;

Quem non tuentem lusus infantum iuvat? Valcken. supra νηπίοις in Barnes. scripsit: an ων? At vid. ad Erechth. fr. II, 21.

VII. (I.) Stob. tit. 37. p. 220. Gesn. ib. p. 147. Grot.

Τὸ γὰρ ἐπιεικὲς ὠφελεῖ τὰς συμφοράς.

Lenit miserias aequitas mentis probae. Τὸ γὰρ ἐπ. est a Grot. pro τὸ δ᾽ ἐπ.

VIII. (II.) Stob. tit. 44. p. 307. Gesn. 46. p. 179. Grot. et Gaisf.

Οὐ τῶν κακούργων οἶκτος, ἀλλὰ τῆς δίκης.

Miserari oportet iura, non homines malos. Ibid. paulo ante p. 177. Grot. idem versus positus est, tanquam e Sophocl. Tyro petitus apud Grotium, apud Gesn. sine lemmate. Singulos versus suis auctoribus tribuere Cod. Vindobon. scribit Brunck. ad fr. Tyr. X. Videtur esse Alei filiam increpantis.

IX. (VI.) Stob. tit. 93. p. 561. Gesn. 105. p. 433. Grot. et Gaisf.

Πᾶσιν γὰρ ἀνθρώποισιν, οὐχ ἡμῖν μόνον,
ἢ καὶ παραυτίκ', ἢ χρόνῳ δαίμων βίον
ἔσφηλε, κοὐδεὶς διὰ τέλους εὐδαιμονεῖ.

Fortuna nobis non negat solis fidem; Omnis levis fefellit aut sero aut cito; Felicitatem nemo perpetuam tulit. V. 1. Paris. B. apud Gaisf. ἡμῖν μόνοις.

X. (VII.) Stob. tit. 47. p. 343. Gesn. 49. p. 185. Philo Iud. p. 607.

Κακῶς δ' ὄλοιντο πάντες, οἳ τυραννίδι
χαίρουσιν ὀλίγῃ τ' ἐν πόλει μοναρχίᾳ·
τοὐλεύθερον γὰρ ὄνομα παντὸς ἄξιον,
κἂν σμίκρ' ἔχῃ τις, μεγάλ' ἔχειν νομίζεται.

Pereat profecto, quisquis aut regnum appetit, Aut civitatem tradit in paucas manus. At dulce nomen alma libertas mihi: Nam quisque minimum quod habet, magni facit. V. 2. ὀλίγων Grot. vulgatam scripturam sensu carere dicens. Duo postremi versus citantur etiam a Philone Iud. p. 886. C. ed. Hoeschel. V. 4. recte Gesn. Phil. ἔχῃ, non ἔχει, ut Grot. Phil. etiam σμίκρ' pro μίκρ'.

XI. Apollonius Dysc. in Bekk. anecd. p. 514, 10. καὶ ἐν Αὔγῃ·

καὶ βουθυτεῖν γὰρ ἠξίους ἐμὴν χάριν.

Cf. ad Gregor. p. 32. ed. Schaef. Videntur esse Minervae suo finem fabulae auxilium Augae pollicentis.

XII. Hesych. Διέφθειρε, διῆγεν. Εὐριπίδης Αὔγῃ. Legendum esse διέφερεν monuit Kuster.

XIII. Idem *Κέρας ὄρθιον. ἡ νευρά. Εὐριπίδης ἐν Αὔγῃ.*

XIV. Gramm. Sangerm. in Bekk. anecd. p. 116, 2. *Φιλοτραφής, ὃν ἡ συνήθεια φιλότροφον λέγει. Εὐριπίδης Αὔγῃ.*

Quem versum ex Euripidis Auge citat Diogen. Laert. II, 33. *Εὐριπίδου ἐν τῇ Αὔγῃ εἰπόντος περὶ ἀρετῆς·*

Κράτιστον εἰκῇ ταῦτ᾽ ἐὰν ἀφειμένα

quem Grotius Exc. p. 375. et Barnes. in fr. fabulae posuerunt v. 1. is est Electrae v. 377. Eumdem respicit Longin. de sublim. extr. ubi vid. Ruhnk. p. 267. Toup. p. 388.

EX AUTOLYCO,

DRAMATE SATYRICO.

Fabulam Autolyci enarrat Hygin. f. 201. *Mercurius Autolyco, ex Chione quem procreaverat, muneri dedit, ut furacissimus esset nec deprehenderetur in furto, ut, quidquid surripuisset, in quamcunque effigiem vellet transmutaretur, ex albo in nigrum vel ex nigro in album, in cornutum ex mutilo, in mutilum ex cornuto. Is quum Sisyphi pecus assidue involaret nec ab eo posset deprehendi, sensit eum furtum sibi facere, quod illius numerus augebatur et suus minuebatur. Qui ut eum deprehenderet, in pecorum ungulis notam imposuit. Qui cum solito more involasset, et Sisyphus ad eum venisset, et pecora sua ex ungulis deprehendit, quae ille involaverat, et abduxit. Qui quum ibi moraretur, Sisyphus Anticliam Autolyci filiam compressit, quae postea Laertae data est in coniugium, ex qua natus est Ulysses. Ideo nonnulli auctores dicunt Ypsipylon* (*Σισύφου υἱόν*) *Ob hoc Ulysses versutus fuit.* Autolyci ingenium et mores, prout in hac fabula ab Euripide repraesentantur, se expressisse profitetur Tzetzes Chiliad. VIII, 442 sqq. Duae eius dramatis fuisse editiones ex

Athen. X. p. 413. C. colligitur. Vid. Boeckh. de trag. p. 20. Fortasse e secunda tantum editione drama satyricum erat: nam fr. I. mihi quidem colorem satyricum habere non videtur.

I. (III.) Athen. X. p. 413. C. (Galen. προτρεπτ. λ. Tom. II. p. 10. Chart. I. p. 23. Kühn.) Εὐριπίδης ἐν τῷ πρώτῳ Αὐτολύκῳ λέγει·

Κακῶν γὰρ ὄντων μυρίων καθ' Ἑλλάδα,
οὐδὲν κάκιόν ἐστιν ἀθλητῶν γένους·
οἳ πρῶτα μὲν ζῆν οὔτε μανθάνουσιν εὖ,
οὔτ' ἂν δύναιντο· πῶς γάρ, ὅστις ἔστ' ἀνὴρ
γνάθου τε δοῦλος νηδύος θ' ἡσσημένος,
κτήσαιτ' ἂν ὄλβον εἰς ὑπερβολὴν πατρός;
οὐδ' αὖ πένεσθαι κἀξυπηρετεῖν τύχαις
οἷοί τ'· ἔθη γὰρ οὐκ ἐθισθέντες καλὰ,
σκληρῶς μεταλλάσσουσιν εἰς τἀμήχανα.
λαμπροὶ δ' ἐν ἥβῃ καὶ πόλεως ἀγάλματα
φοιτῶσ'· ὅταν δὲ προσπέσῃ γῆρας πικρὸν,
τρίβωνες ἐκβαλόντες οἴχονται κρόκας.
ἐμεμψάμην δὲ καὶ τὸν Ἑλλήνων νόμον,
οἳ τῶνδ' ἕκατι σύλλογον ποιούμενοι
τιμῶσ' ἀχρείους ἡδονὰς δαιτὸς χάριν.
τίς γὰρ παλαίσας εὖ, τίς ὠκύπους ἀνὴρ,
ἢ δίσκον ἄρας, ἢ γνάθον παίσας καλῶς,
πόλει πατρῴᾳ στέφανον ἤρκεσεν λαβών;
πότερα μαχοῦνται πολεμίοισιν ἐν χεροῖν
δίσκους ἔχοντες, ἢ δι' ἀσπίδων ποσὶ
θένοντες ἐκβαλοῦσι πολεμίους πάτρας;
οὐδεὶς σιδήρου ταῦτα μωραίνει πέλας
στάς. ἄνδρας οὖν ἐχρῆν σοφούς τε κἀγαθοὺς
φύλλοις στέφεσθαι, χὤστις ἡγεῖται πόλει
κάλλιστα, σώφρων καὶ δίκαιος ὢν ἀνήρ,
ὅστις γε μύθοις ἔργ' ἀπαλλάσσει κακὰ,
μάχας τ' ἀφαιρῶν καὶ στάσεις· τοιαῦτα γὰρ
πόλει τε πάσῃ πᾶσί θ' Ἕλλησιν καλά.

Cum multa mala sint Graeciae, nulla est tamen Gens peior his, qui ludicras pugnas cient. Primum quod est, vitam agere nec discunt bene, Nec utique possunt: quomodo vir serviens Malis et ipse ventris appendix sui, Opes lucretur, unde sit patriae utilis? Nec pauper aevum ferre, nec se casibus Aptare norunt; moribus

sueti malis Sed res in inopes cum gravi sensu cadunt. Pulchri, iuventa dum viret, spectaculum Sunt urbis; at cum venerit senii dies Restant velut lacerna cui villus perit. Ad hoc nec illum Graeciae morem probo, Coetus in horum quod celebrant gratiam, Quorum usus haud est ullus, illecti dape. Qui namque lucta pollet aut celeri pede, Discumve recte tollit aut os verberat, Quid patriam, ob hanc rem si coronetur, iuvat? An forte, cum res praelii est, discum manu Tenebit, aut per scuta cursantes pede Infesta pellet fine de patrio agmina? Nemo ista inepta cogitat, ferrum prope Cum stat. Sed alios fronde sapientes probos Ornare decuit, publicum si quis bonum Curat modestus, iuris ac recti tenax, Male facta verbis si quis avertens suis Dissidia pugnasque arcet: haec etenim urbibus Claros honores Graeciaeque omni ferunt. Grotius in Exc. p. 377. E Xenophanis elegiis haec expressa esse testatur Athenaeus; Euripides autem, ut in Antiope, sic in hac etiam fabula illa ad antiquam Atheniensium disciplinam irridendam, sophistarum autem, seu philosophorum ac rhetorum, scholas commendandas adhibuisse videtur.

V. 1. κακῶν γε Athen. κ. γάρ Galen. Utrumque versum citat etiam Eustath. ad Il. ψ'. p. 1299, 20. = 1411, 41.

V. 3. 4. οὐδὲ — οὐδ' ἂν Galen.

V. 5. ἡττημένος Gal.

V. 6. εἰς ὑπεκτροφὴν πατρός Galen. quod nimis sibi placere dicit Casaubon. Anim. p. 705. πατρός in πάτρας mutato, *ad alendam necessario tempore patriam.* Schweigh. etiam eo commendat, quod apud Xenophanem est, οὐ γὰρ πιαίνει ταῦτα μυχοὺς πόλεως. Sic etiam Grot. et Barn. Sed quis unquam τρέφειν vel adeo ὑπεκτρέφειν, πατρίδα dixit? εἰς ὑπερβολὴν πατρός est *plus patre, ita ut patrem pecuniae parandae solertia vincat*, ut Hippol. 936. Melanipp. fr. VII, 7. quos locos affert Musgrav.

V. 7. καὶ ξυνηρετεῖν Athen. κἀξυπηρετεῖν Galen. quod receperunt Grot. et Musgr. Sic Soph. Oed. T. 217. τῇ νόσῳ ὑπηρετεῖν, *ea facere, quae morbi natura et ratio exigit*, ut explicat Musgr. Valcken. vero diatr. p. 80. ex Athenaei scriptura elicuit καὶ ξυνηρετμεῖν, quod ver-

bum hoc sensu legitur apud Soph. Ai. 1329. et hoc ipsum perspicue hoc loco scriptum exhibere cod. suum epitomae dicit Schweighaeus. Mihi ὑπηρετεῖν communi consuetudini accommodatius ideoque Euripidis dictioni convenientius esse videbatur.

V. 8. Athen. διαλλάσσουσιν, Galen. μεταλλ. Illud praefert Casaub. vertens *rebus dubiis aegre sibi possunt consulere.* At hoc esset διαλλάσσονται τοῖς ἀμηχανοῖς. Tum Galen. εἰς τἀμήχανον.

V. 10—15. om. Galen. haec se praeteriisse significans his verbis, ὅτι δὲ καὶ τῶν ἐπιτηδευομένων αὐτοῖς ἕκαστον ἄχρηστόν ἐστιν, ἄκουε πάλιν, εἴπερ θέλεις, ἅ φησι· Τίς γὰρ παλαίσας εὖ κ. τ. λ. V. 10. citatur a Diogene Laert. I, 56. ita: τρίβωνας ἐκλείποντες, quod receperunt Grot. Barn. Musgr. Ferrem, si esset ἐκλιπόντες, nec ἐκλείπειν κρόκας esse potest *tramam reliquam facere.* ἐκβαλόντες citat etiam Porson. ad Aristoph. Plut. 314. ubi hanc consuetudinem particulas comparationis omittendi illustrat.

V. 13. 14. τὸν Ἑλλ. νόμον et τῶνδ' ἕκατι pro τῶν Ἑλλ. ν. et τόνδ' ἕκατι a Casaubono propositum confirmarunt ambo MSS. Schweigh.

V. 15. Quod e verbis δαιτὸς χάριν collegerat Casaub. ludorum sacrorum agonistas parta victoria solitos excipere spectatores, id Schweigh. locis Athenaei I, p. 3. D. E. F. IV, p. 168. F. confirmavit. Musgravius locum e coniectura futili mutare, quam illam explicationem sequi maluit. Coniecit autem τιμῶσ' ἀχρεῖον ἡδονῆς κάρτος χεροῖν, *oblectamenti causa robur inutile honorant.*

V. 16. Athen. τί γὰρ et τί δ' ὠκυπ. ἀν. Nostrum Galenus habet.

V. 17. πλήξας pro παίσας Galen.

V. 20. ποσί in fine praebuit Galen. pro χεροῖν. χεροῖν, et quod ex eo natum in duobus codd. Schweigh. χερί facile e praecedente versu irrepere potuit; ποσί quomodo inferri potuerit, vix dicas. Quod vero Schweigh. Galenum etiam in fine libri i. e. p. 33. χεροῖν habere dicit, habet hoc in fine versus 19. Celeritatem *pedum* in proelio nulli usui esse demonstraturus Eurip. neque enim *pedibus*, inquit, vel per scuta discurrunt vel scuta per-

rumpunt. Lobeck. ad Soph. Ai. 611. coni. ἢ δίχ' ἀσπίδων, *sine clypeo.*

V. 21. θείνοντες Athen. θέοντες Galen. θένοντες Musgr. utraque lectione coniuncta. θενεῖν aoristum esse verbi θείνειν nunc satis notum. Mihi θέοντες placet; quamquam hoc facilius e θείνοντες oriri potuit, quam contra θείνοντες e θέοντες.

V. 22. laudatur etiam a Plutarch. T. II. p. 581. F. 803. B.

V. 23 sqq. omisit Galenus.

II. (I.) Pollux X, 111. *Εὐριπίδης μὲν εἴρηκεν ἐν Αὐτολύκῳ Σατυρικῷ· Τοὺς ὄνους τοὺς λαρκαγωγοὺς οἴσειν ἐξ ὄρους ξύλα.* Ad metrum accommodavit Musgr.

Τοὺς ὄνους
τοὺς λαρκαγωγοὺς ἐξ ὄρους οἴσειν ξύλα.

Possis etiam uno versu trochaico tetrametro comprehendere.

III. (II.) Id. ib. 178. - - *καὶ Εὐριπίδου ἐν Αὐτολύκῳ εἰπόντος· Σχοινίνας γὰρ ἵπποισι φλοΐνας ἡνίας πλέκει.* Mirum ex his versum trochaicum effinxit Toup. Em. in Suid. T. IV. p. 399.

σχοινίνας γὰρ ἵπποισιν καὶ φλοΐνας ἡνίας πλέκει.

vel senarium etiam turpiorem

σχοινίνας γὰρ
ἵπποισι καὶ τὰς φλοΐνας ἡνίας πλέκει.

Ultimam syllabam v. φλοΐνας corripi posse credidisse videtur Barnesio. Musgr. ed. uno versu *σχοινίνας ἵπποισι γὰρ φλοΐνας ἡνίας πλέκει.*

E BELLEROPHONTE.

Propter hanc fabulam saepius Aristophanes irridet Euripidem, quippe qui heroem suum claudum, fortasse etiam caecum, et pannis tectum induxerat: Acharn. 425. ἀλλ' ἢ τὰ δυσπινῆ θέλεις πεπλώματα, Ἃ Βελλεροφόντης εἶχ' ὁ χωλὸς οὑτοσί; ubi Schol. εἰσήγαγε γὰρ καὶ τοῦτον καταβληθέντα ἐκ Πηγάσου καὶ ἐῤῥυπωμένα ἱμάτια ἔχοντα. et ad Pac. 146. ἀποτείνει (ἀποτείνεται Ven.) δὲ πρὸς Εὐριπίδην, ὃς ἐν δράματι χωλὸν εἰσάγει τὸν Βελλεροφόντην (Ven. ἐπειδὴ ἐκεῖνος δρᾶμα ἐποίησε τὸν Βελλεροφόντην, ἐν ᾧ χωλὸν εἰσήγαγεν αὐτὸν) διὰ τὸ πεπτωκέναι ἀπὸ τοῦ Πηγάσου. (βουλόμενον εἰς οὐρανὸν ἀνελθεῖν add. Ven.) Cf. ad Ran. 870. Fabulam iam attigit Pind. Isthm. 7, 64 sqq. cf. Ol. 13, 130. ubi Schol. Rec. ap. Boeckh. φασὶ γὰρ ὡς βουληθεὶς πρὸς οὐρανὸν ἀναπτῆναι σὺν τῷ Πηγάσῳ, ἐξοιστρωθέντος τοῦ ἵππου παρὰ τοῦ Διὸς, πίπτει καὶ χωλοῦται, κατὰ δέ τινας καὶ τυφλοῦται καὶ ἐκπλανᾶται κατὰ τὸ Ἀλήϊον χωλός. An itaque superbum hominem et altiora semper appetentem eum depinxerat Euripides? Cf. p. 108. avarum etiam significat Seneca epist. 115. qui, allatis versibus Dan. fr. XIII. (Beller. XV.) *Cum hi novissimi versus*, inquit, *in tragoedia Euripidis pronuntiati essent, totus populus ad eiiciendum et actorem et carmen consurrexit uno impetu, donec Euripides in medium ipse prosiluit, petens, ut exspectarent viderentque, quem admirator auri exitum faceret. Dabat in illa fabula poenas Bellerophontes, quas in sua quisque dat.* Huius tamen vitii se nullum in mythologis vestigium invenire recte monet Musgr. et vide quae de hoc loco monui ad fr. XIII. Dan. Ad argumentum spectat etiam, quod Schol. ad Arist. Pac. 135. annotavit: Τραγικώτερος] (πρακτικώτερος ἢ add. Cod. Ven. Bekk.) ἀξιοπιστότερος. αἰνίττεται δὲ εἰς τὸν Πήγασον καὶ τὸν Βελλεροφόντην (Εὐριπίδου add. Cod. Ven.) At quae ex illa fabula commemorantur, tam pauca

sunt, ut vix duabus vel tribus scenis sufficere videantur, iustum autem tragoediae ambitum nullo modo explere. Itaque alia etiam in ea fabula tractata fuisse verisimile, quae hodie ignoramus. Welckerus in libro de Aeschyli trilogiis scripto p. 340. not. 594. Bellerophontem et Stheneboeam non nisi duos titulos eiusdem fabulae videri scribit; quod quibus argumentis probare velit, non facile est dicere. Quae enim ad Stheneboeam pertinent, ea Tirynthe gesta traduntur; quae ad Bellerophontem, in Lycia.

E prologo suspicor petitum esse versum.

I. (XXVI.) apud Plutarch. π. δυσωπίας p. 529. E. οὐδὲ δεῖ τοῖς ἐπαίνοις κηλούμενον ἥδεσθαι -- μήδ' ὥσπερ ὁ Εὐριπίδου Πήγασος

"Επτησσ' ὑπείκων μᾶλλον ἢ θέλοι

τῷ Βελλεροφόντῃ, τοῖς δεομένοις ἑαυτὸν ἐκδιδόναι καὶ συνεκταπεινοῦν. Idem in praec. polit. p. 807. E. Ἀγησίλαος περὶ τὰς τῶν φίλων σπουδὰς αὐτὸς αὑτοῦ γινόμενος ἀσθενέστατος καὶ ταπεινότατος, ὥσπερ ὁ Εὐριπίδου Πήγασος

"Επτηξ' ὑπείκων μᾶλλον ἢ μᾶλλον θέλοι.

καὶ ταῖς ἀτυχίαις προθυμότερον βοηθῶν τοῦ δέοντος ἐδόκει συνεξοιμοιοῦσθαι ταῖς ἀδικίαις. Grot. Exc. p. 381. ἢ αὐτὸς θέλοι. Boissonad. „Frustra offendere VV. DD. ad duplex μᾶλλον. Forsan tamen θέλων.“ Vellem explicasset duplex illud μᾶλλον. Patet versum de Pegaso domando valuisse Prologi haud scio an fuerit etiam versus

II. (XXVII.) apud Schol. Eurip. Orest. (872.) 859-861. χῶμα, οὗ συμβαίνει τοὺς Ἀργείους δικάζειν. τύχα δ' ἂν τούτου καὶ ἐν Βελλεροφόντῃ μνημονεύοι εἰπών·

καὶ ξεστὸν ὄχθον Δαναΐδων ἑδρασμάτων.

ἑδράσματα legi vult Hermann. de Danaid. p. III sq. (Opusc. II. p. 322.)

III. (IX.) Stob. tit. 10. p. 127. Gesn. ibid. 69. Grot.

Ὡς ἔμφυτος μὲν πᾶσιν ἀνθρώποις κάκη·
ὅστις δὲ πλεῖστον μισθὸν εἰς χεῖρας λαβὼν
κακὸς γένηται, τῷδε συγγνώμη μὲν οὔ,
πλείω δὲ μισθὸν μείζονος τόλμης ἔχων
τὸν τῶν λεγόντων ῥᾷον ἂν φέροι ψόγον.

Innata quaedam pravitas mortalibus; At prava si quis emtus ingenti patrat Mercede, frustra speret indulgentiam, Pretium sed ingens sceleris ingentis ferens Convitiantum verba non magni facit. V. 2. Heathio sententia requirere videbatur παῦρον aut σμικρόν potius quam πλεῖστον. At haec sic cohaerent; ut quisque maximam facinoris mercedem tulit, ita aliorum vituperationem facillime fert, etsi ei venia danda non est.

IV. (VIII.) Stob. tit. 8. p. 96. Gesn. ibid. p. 51. Grot.

Δόλοι δὲ καὶ σκοτεινὰ μηχανήματα
χρείας ἀνάνδρου φάρμαχ' εὕρηται βροτοῖς.

Astus latentes atque fallentes doli Solertioris sunt reperta ignaviae.

V. (X.) Stob. tit. 38. p. 222. Gesn. ib. p. 151. Grot.

Φθονοῦσιν αὐτοὶ χείρονες πεφυκότες·
εἰς τἀπίσημα δ' ὁ φθόνος πηδᾶν φιλεῖ.

Quod se minores iudicant ideo invident; Illustriora livor infestus petit. Valcken. in nota Mpta coni. αὐτῷ, addens Io. Piersonum legisse ἀστοί. Neutro opus est: *aliis invident, quum ipsi inferiores sint.* Ita invidentes apponuntur iis, quibus invident. Male vero Grotius *quod se minores iudicant:* tales enim non solent invidere aliis, sed ii, qui, etsi inferiores natura, praestare tamen se aliis opinantur.

VI. (XXIX.) Stob. tit. 38. p. 222. Gesn. ibid. p. 151.

Ἤδη γὰρ εἶδον καὶ δίκης παραστάτας
ἐσθλοὺς πονηρῷ τῷ φθόνῳ νικωμένους.

Iam saepe vidi vindices iuris bonos Vinci veneno tristis invidentiae. Ad Bellerophontem refertur in Cod. Vossiano Leid. apud Valcken. diatr. p. 199. et Gaisford.

VII. (XXIII.) Stob. tit. 104. p. 565. Gesn. 106. p. 441. Grot. et Gaisf.

A. Τιμή σ' ἐπαίρει τῶν πέλας μᾶλλον φρονεῖν.
B. Θνήσκοιμ' ἄν· οὐ γὰρ ἄξιον λεύσσειν φάος
κακοὺς ὁρῶντας ἐκδίκως τιμωμένους.

Fidens honore spiritus tumidos geris. Ah moriar; almum cernere haud tanti est iubar, Ut honore plenos tuear indigno malos. Inter duas personas locum distribui, quia versus 1. cum sqq. alioqui non cohaerere videbatur. Pro θνήσκοιμ' ἂν fortasse rectius fuerit θνήσκοιμεν, *utinam moriar.* sed de hoc tunc demum iudicari posset, si integer locus exstaret. V. 3. durum est ὁρῶντας ad alios relatum, quam κακοὺς τιμωμένους; est enim pro ἐκείνους οἳ κακοὺς τιμωμένους ὁρῶσι. Itaque Heath. coni. ὁρῶντά γ' ἐκδ. τιμ. Valck. autem diatrib. p. 166. οὐ γὰρ ἀξιῶ λεύσσειν φάος Κακοὺς ὁρῶν πᾶσ' ἐκδ. τιμ. in quo πᾶσ' pro πᾶσι miror excidere potuisse tanto viro. οὐκ ἄξιον (ἐστι) *non operae pretium est* recte vertit Musgrav. post quod et dativus et accusat. cum infinit. sequitur. Musgr. coni. κακοὺς ὁρῶντ' ἴσ' ἐνδίκοις τιμ. Si quid mutandum, praeferam Heathii coniecturam, in qua γε non inane est, *quippe qui videant.* Sed negligentius locutus videtur Euripides, cuius generis alia etiam, si recte memini, apud eum exempla sunt.

VIII. Stob. Append. in MS. Florent. apud Gaisford. T. IV. p. 389. ed. Lips.

Ἀνὴρ δὲ χρηστὸς χρηστὸν οὐ μισεῖ ποτε,
κακῷ κακός τε συντέτηκεν ἡδοναῖς·
φιλεῖ δὲ θουμόφυλον ἀνθρώπους ἄγειν.

IX. (XII.) Stob. tit. 52. p. 360. Gesn. 54. p. 207. Grot. et Gaisf.

Νίκη γὰρ ἀνδρῶν φόνια καὶ μάχας χερῶν
δόλοισι κλέπτει· τῆς δ' ἀληθείας ὁδὸς
φαύλη τίς ἐστι, ψεύδεσιν δ' Ἄρης φίλος.

Cruenta gaudet vulnera obvolvi dolis Victoria, almum numen; exspes atque iners Via veritatis; Mars amat mendacia. An igitur φόνια (sic Grot. pro φωνία Gesn.) *cruenta vulnera* significare credidit? Et quomodo νίκη κλέπτει μάχας? Imo νίκη κλέπτεται δόλοις. Heath. qui recte τὸ φόνια hoc in loco vocem plane esse nihili et sensu prorsus carere dicit, coni. Νίκην γὰρ ἀνδρῶν φροντὶς - - κλέπτει. *Hominum enim prudentia victoriam — dolis anticipat,* bona certe sententia. Νείκη edidit Musgrav. eumque secutus Gaisf. hic etiam κλέπτειν e Trincav. et Paris. A.

X. (XI.) Stob. ib. p. 205. Grot.

Ἀεὶ γὰρ ἄνδρα σκαιὸν ἰσχυρὸν φύσει
ἧσσον δέδοικα τἀσθενοῦς τε καὶ σοφοῦ.

Magis timendus qui tener magnum sapit, Quam roboris qui plenus ingenio vacat. σοφόν dicere videtur astutum, ad insidias faciendas solertem.

In unum locum collegi ea, in quibus de invidia et dolis sermo est, ut, summa quasi eorum aliqua facta et sub uno conspectu posita, aliquantum ad totius fabulae argumentum et descriptionem perspiciendam profici posset. Illis affine est argumentum fr. IX. Inductus itaque videtur aliquis, qui invidia, dolo, fraude aliorum petitus erat, fortasse ipse Bellerophontes, ut colligi inde possit, etiam insidias Bellerophonti ab Iobate structas, ab illo superatas, (vid. Il. ζ', 187.) in fabula expositas fuisse. Mihi autem probabilius videtur, Bellerophontem μελαγχολῶντα et vitae inter homines fraudis et insidiarum plenae pertaesum (vid. Il. ζ', 200 sqq.) in coelum adscendere voluisse, ut securus inter deos ageret aevum, et hac occasione irridendi Euripidis arrepta Aristophanem in Pace fabula Trygaeum scarabaeo in coelum tendentem fecisse, ita ut illa Comici fabula pro parodia Euripideae haberi possit. Eodem spectare suspicor ea, quae proxime apposui.

XI. (XIV.) Stob. tit. 88. p. 501. Gesn. 90. p. 365. et Gaisf.

Οὐκ ἂν γένοιτο τραύματ', ἥν τις ἐγξύσῃ
θάμνοις ἐλείοις, οὐδ' ἂν ἐκ μητρὸς κακῆς
ἐσθλοὶ γένοιντο παῖδες εἰς ἀλκὴν δορός.

Nec vulnus ullum verberans inflixeris Iunco palustri, nec malae matris genus Librabit hastae pondus intrepida manu. τραύματ', ἥν e coniectura scripsi pro τραῦμα εἰ quod Grotium in notis Msptis coniecisse testatur Gaisf. Barn. τραῦμά γ', εἰ. Tum pro ἐγξύσῃ (Gesn. et Gaisf. ἐνξύσῃ) Heath. scribit ἐγξέσῃ, quia ἐγξύσῃ penultimam producat, θάμνους ἐλείους Salmas. ad Solin. p. 323. probantibus Grotio et Heath. Non probo, si est *cutem alicui radere.*

XII. (XIII.) Stob. tit. 71. p. 432. Gesn. 73. p. 309. Grot. et Gaisf.

Ὦ παγκακίστη καὶ γυνή· τί γὰρ λέγων
μεῖζόν σε τοῦδ᾽ ὄνειδος ἐξείποι τις ἄν;

O foeminarum pessima; hoc in nomine Nam continetur quidquid est opprobrii. An igitur dicamus, foeminam aliquam insidiatores, et in his filios suos, Bellerophonti submisisse? De Stheneboea cogitare vix licet propter ea, quae supra de argumento fabulae monui.

XIII. (XXII.) Stob. tit. 114. p. 585. Gesn. 116. p. 475. Grot. 115. Gaisf.

Ὦ παῖ, νέων τι δρᾶν μὲν ἔντονοι χέρες,
γνῶμαι δ᾽ ἀμείνους εἰσὶ τῶν γεραιτέρων·
ὁ γὰρ χρόνος δίδαγμα ποικιλώτατον.

Nate, efficaces hinc quidem iuvenum manus, Sed plus senes prudente consilio valent; Rerum magistra quippe multarum dies. Hunc locum respexit Cornutus s. Phurnutus de N. D. p. 222. ed. Gale. ὡς γὰρ νέων τι δρᾶν εὐτονώτεραι αἱ χεῖρές, οὕτω ψυχαὶ ἀμείνους τῶν γεραιτέρων πολύ. unde Valck. ad Eur. Phoen. 531. Hipp. 117. sic hos versus legi vult:

Ὦ παῖ, νέων δρᾶν εὐτονώτεραι χέρες,
γνῶμαι δ᾽ ἀμείνους τῶν γεραιτέρων πολύ.

His versibus senior aliquis Bellerophontem a conatu in coelum ascendendi avocare voluisse videtur; cui illum respondisse suspicor eo, quod est

XIV. (VII.) apud Stob. tit. 7. p. 86. Gesn. ibid. p. 45. Grot.

Θάρσος δὲ πρὸς τὰς συμφορὰς μέγα σθένει.

Adversa contra magna vis constantiae est. Fortasse in ea scena positus erat etiam versus

XV. ap. Stob. ecl. eth. p. 127. Grot. T. I. p. 154. Heeren.

Πρὸς τὴν Ἀνάγκην πάντα τἄλλ᾽ ἐστ᾽ ἀσθενῆ.

Infirma cuncta, si ingruat Necessitas. In Cod. Vatic. certe, teste Heer. adscriptum est lemma Εὐριπίδου Βελλεροφόντος. —

XVI. (I.) Schol. Arist. Vesp. 754. ad verba poëtae: Πάρες, ὦ σκιερά. Παρὰ τὰ ἐκ Βελλεροφόντου παίζει ταῦτα·

Πάρες, ὦ σκιερὰ φυλλάς· ὑπερβῶ
κρηναῖα νάπη· τὸν ὑπὲρ κεφαλῆς
αἰθέρ' ἰδέσθαι σπεύδω, τίν' ἔχει
στάσιν ἐνοδίας.

Pro *ἐνοδίας* ut in schol. editum est, Flor. Christian. scribi volebat *εὐοδίας*, quod recepit Barnes. idem reponendum edicit Toup. Em. in Suid. T. III. p. 165. et explicat Schaef. appar. Demosth. T. V. p. 397. Sed recte Heath. *Εἰνοδία* i. e. *Luna*. Vid. Valcken. diatr. p. 166 sq.

XVII. (III.) Schol. Aristoph. Pac. 75. ad verba poëtae: *Ὦ Πηγάσιόν μοι, φησὶ, γενναῖον πτερὸν, παρὰ τὸ ἐκ Βελλεροφόντου. ἐκεῖνος γὰρ διὰ τοῦ Πηγάσου τοῦ πτερωτοῦ ἐπεθύμει καὶ εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνελθεῖν·*

Ἄγ' ὦ φίλον μοι Πηγάσου πτερόν·

Eadem habet Suidas v. *ἑώρημα*, ubi pro *πτερὸν* habet *ταχύπτερον*, ut edidit Barnes. p. 519. Videtur hoc ad versum explendum excogitatum esse: debebat saltem duobus vocabulis scribi *ταχὺ πτερόν*. *Πηγάσου πτερὸν* Aristoph. habet etiam ibid. 134. Fortasse versus etiam 76. apud Aristoph. *ὅπως πετήσει μ' εὐθὺ τοῦ Διὸς λαβὼν*, ex parte saltem Euripideus est. Porsono versus quoque 139. *τί δ' ἢν ἐς ὑγρὸν πόντιον πέσῃ βάθος;* ex Euripidis Bellerophonte desumtus esse videbatur.

XVIII. Schol. Ven. Bekk. ad Arist. Pac. 115. *καὶ τάδε ἐκ τοῦ Βελλεροφόντου·*

Ἴθι χρυσοχάλιν' αἴρων πτέρυγας

τὸν κάνθαρον τῷ Πηγάσῳ ἐπεικάζων. Cod. *χρυσεοχάλινε*, quod corr. Seidler.

XIX. (II.) Arist. Equ. 1246.

Κυλίνδετ' εἴσω τόνδε τὸν δυσδαίμονα,

ubi Schol. *ταῦτα δὲ ἐκ Βελλεροφόντου Εὐριπίδου. τὸ δὲ κυλίνδετ' ἀντὶ τοῦ κομίζετε.* Infelix ille est Bellerophontes fracto femore claudus. Hoc vero casu meliora edoctus Bell. fit philosophus.

XX. (XVI.) Stob. tit. 95. p. 519 sq. Gesn. 97. p. 393. Grot. et Gaisf.

Ἐγὼ τὸ μὲν δὴ πανταχοῦ θρυλλούμενον
κράτιστον εἶναί φημι, μὴ φῦναι βροτῷ·
τρισσῶν δὲ μοιρῶν ἐγκρινῶ νικᾶν μίαν,
πλούτου τε, χὤτῳ σπέρμα γενναῖον προσῇ,
πενίας τ᾽· ἀριθμὸν γὰρ τοσόνδε προὐθέμην.
ὁ μὲν ζάπλουτος, εἰς γένος δ᾽ οὐκ εὐτυχὴς,
ἀλγεῖ μὲν, ἀλγεῖ, παγκάλως δ᾽ ἀλγύνεται,
ὄλβου διοίγων θάλαμον ἥδιστον χερί.
ἔξω δὲ βαίνων τοῦδε, τὸν πάρος χρόνον
πλουτῶν, ὑπ᾽ ἄτης ζεύγλαν ἀσχάλλει πεσών.
ὅστις δὲ γαῦρον σπέρμα γενναῖόν τ᾽ ἔχων
βίου σπανίζει, τῷ γένει μὲν εὐτυχεῖ,
πενίᾳ δ᾽ ἐλάσσων ἐστιν, ἐν δ᾽ ἀλγύνεται,
φρενῶν δ᾽ ὑπ᾽ αἰδοῦς ἔργ᾽ ἀπωθεῖται χεροῖν.
ὁ δ᾽ οὐδὲν οὐδεὶς, διὰ τέλους δὲ δυστυχῶν,
τοσῷδε νικᾷ· τοῦ γὰρ εὖ τητώμενος
οὐκ οἶδεν, αἰεὶ δυστυχῶν κακῶς τ᾽ ἔχων.
οὕτως ἄριστον μὴ πεπειρᾶσθαι καλῶν.
ἐκεῖνο γὰρ μεμνήμεθ᾽· οἷος ἦν ποτὲ
κἀγώ, μετ᾽ ἀνδρῶν ἡνίκ᾽ εὐτύχουν ποτέ!

Ego ex vetusta nobili sententia Mortalibus primum esse non nasci puto. At fortium cui de tribus victoriam Addico? nam sunt divites, sunt pauperes, Sunt genere clari; triplicem hic classem vides. Vir dives, ortu sequiori prosatus Dolet profecto, dolet, sed pulchre dolet, Opum recludens dulce conditorium. Verum inde provolutus irato deo Tanto ruina tristiore affligitur. At quisquis ortum stirpe generosa trahens Re vivit arcta, quo satu est felicior, Hoc gravius illum dura paupertas premit, Victum parare dum manu prohibet pudor. At ultimae qui sortis assidue est miser, Hoc vincit alios, se quod orbatum bonis Non sentit, usque assuetus infortunio. Meliora nunquam scisse tanto est tutius. Nam semper illud haeret; ah! qualis fui, Quantusque fatis usus olim prosperis! Duo priores versus leguntur etiam Stob. tit. 96. p. 531. Gesn. 98. p. 409. Grot. Utroque loco e Bellerophonte petiti dicuntur versus in Gesn. et Grot. apud Gaisf. etiam tit. 98. nam tit. 97. in Trinc. et Paris. A. nihil nisi Εὐριπίδου legitur. Ad priores versus respexisse Plutarch. T. II. p. 115. C. non nisi e vocabulo θρυλλούμενον coniicias. V. 3. Gesn. βροτῶν, sed in marg. μοιρῶν, et sic Paris. A. B. Tum ἐν κρίνω Trinc.

Paris. A. νίκαν Gesn. νικᾶν B. Hinc Grot. τρισσῶν δὲ μοιρῶν τίνι κρίνω νίκην μιᾷ; Debebat saltem κρινῶ, ob metrum, quod Heath monuit. Io. Pierson. ut Valck. in marg. annotavit, em. τρισσῶν δὲ μοιρῶν ἐγκρίνω (ἐγκρινῶ) νικᾶν μίαν. Similiter Gaisf. „An: ἐγκρινῶ νίκην μιᾷ?" Musgr. τρισσῶν δὲ βιότων ἑνὶ κρίνω νίκην μίαν, quod unde sumserit an ipse excogitaverit, ignoro. Ita explicari potest, quomodo βροτῶν scribi potuerit. Sed etiam β et μ saepe inter se confunduntur. Vid. Bast. comm. palaeogr. p. 708. — V. 4. χὤτῳ pro καὶ ὅτῳ Barn. — V. 5. πενίαν γ' scripsisse Pierson. annotavit Valcken. — V. 8. laudat Plutarch. T. II. p. 1069. A. sed πλούτου habet pro ὄλβου. — V. 10. Trinc. Gesn. ζεύς τ' ἀνασχάλλει Gesn. forte ἂν ἀσχάλλει, Grotius et Barn. εὐθὺς ἀσχάλλει. Salmas. ζεύγλαν ἀσχάλλει, ut μελανόζυγ' ἄταν Aesch. Suppl. 538. idem coni. Musgrav., conferri iubens Iphig. A. 444. (433.) Gaisf. ed. ζεῦγμ' ἂν ἀσχάλλῃ. nam Paris. A. ζεύς τ' ἂν ἀσχάλλῃ. At hoc soloecum est. Melius Boisson. ζεῦγμ' ἂν ἀσχάλλοι. Paris. B. ζῶν (m. s.) τ' ἂν ἀσχάλλοι. — V. 11—14. sunt etiam apud Stob. tit. 94. p. 517. = 96. p. 385. Pro γαῦρον Valck. in marg. coni. γαῦρος. — V. 13. ἐν δ' ἀλγ. Gesn. Grot. Gaisf. ἐν δ' ἀλγ. Barn. Musgr. V. 16. ἡττωμένος pro τητώμενος Gesn. legendum coni. in marg. et sic Paris. A. teste Gaisf. Recte vero distinctionem post τητώμενος sublatam post οἶδεν transtulit Heath: *nescit se bona fortuna carere, quum semper infelix sit.* — V. 18. ἄμεινον pro ἄριστον Gesn. in marg. et sic Paris. A.

XXI. (XXV.) Iustin. Martyr. de monarch. p. 108. C. ed. Colon. 1686.

Φησίν τις εἶναι δῆτ' ἐν οὐρανῷ θεούς;
οὐκ εἰσίν, οὐκ εἰσ'. εἴ τις ἀνθρώπων λέγει,
μὴ τῷ παλαιῷ μωρὸς ὢν χρήσθω λόγῳ.
σκέψασθε δ' αὐτά, μὴ 'πὶ τοῖς ἐμοῖς λόγοις
γνώμην ἔχοντες. φήμ' ἐγώ, τυραννίδα
κτείνειν τε πλείστους κτημάτων τ' ἀποστερεῖν,
ὅρκους τε παραβαίνοντας ἐκπορθεῖν πόλεις.
καὶ ταῦτα δρῶντες μᾶλλον εἰσ' εὐδαίμονες
τῶν εὐσεβούντων ἡσυχῇ καθ' ἡμέραν·
πόλεις τε μικρὰς οἶδα τιμώσας θεούς,
αἳ μειζόνων κλύουσι δυσσεβεστέρων,

λόγχης ἀριθμῷ πλείονος κρατούμεναι.
οἶμαι δ' ἂν, ὑμᾶς, εἴ τις ἀργὸς ὢν θεοῖς
εὔχοιτο, καὶ μὴ χειρὶ συλλέγοι βίον,
τὰ θεῖα πυργοῦσ', αἵ κακαί τε συμφοραί.

Vertit Grotius in Excerptis p. 379. *Et aliquis esse credit in coelo deos? Non sunt profecto: si quis esse existimat Ne se vetustae fabulae obtentu tegat Stolidus, negantem credulus nec me audiat, Res spectet ipsas. Nonne vis regum insolens Evertit illos opibus, hos tradit neci Et peierata diruit portas fide? Quaeque ista faciunt, multo agunt felicius Quam qui deos pacemque perpetuo colunt. Urbes minores video, sint quamvis piae, Maioribus parere, compulsas iugum Tolerare valido Marte numerosi agminis. Vestrum quoque aliquis si deos pertenderet Orare, victum nec sibi pareret manu, Documentum ab ipsis rebus acciperet brevi, Coelestis an vis calamitates arceat.*

V. 6. Grot. Barn. πολλοὺς pro πλείστους.

V. 7. παραβαίνοντες ed. Musgr. Oxon. operarum puto vitio. παραβαίνοντας dictum, quasi praecessisset τυράννους.

V. 11. Iustin. δυσσεβεστέρῳ. Corr. Grot.

V. 14. Post hunc versum Grotius inseruit illum: *βραχεῖ παρ' αὐτῶν πραγμάτων πεῖραν λαβεῖν*, et sq. versum ita scripsit: *τὰ θεῖ' ἀπείργουσ' εἰ κακὰς τὰς συμφοράς.* Utrumque recepit Barnes. Deesse aliqua post v. 14. manifestum est, et eam horum sententiam fuisse, quam Grotius expressit, probabile. Sed haud dubie aliud quid etiam excidit, ut *αἵ ἔνδειαι τὰ θεῖα πυργοῦσ' αἵ κακαί τε συμφοραί.* Nam hoc dicit, opinor; deorum opinionem procreavit inopia et calamitates, quum, qui inopia premuntur vel in calamitate sunt, hoc se erigant, quod divinum numen sibi auxilio fore putant. Quod argumentum est e genere *τῶν ἀντιστρεφόντων.* nam eodem fundamento nisi alii nullos deos esse collegerunt.

XXII. (XVIII.) Stob. tit. 98. p. 539. Gesn. 100. p. 419. Grot. et Gaisf.

Πρὸς τὴν νόσον τοι καὶ τὸν ἰατρὸν χρεὼν
ἰδόντ' ἀκεῖσθαι, μὴ 'πιτακτὰ φάρμακα
διδόντ', ἐὰν μὴ ταῦτα τῇ νόσῳ πρέπῃ.

Mali necesse est noscat ingenium, malo Qui vult mederi, more nec medicamina Adhibenda, sed quae tempus et res exigunt. Hic sine nota fabulae habet Paris. A. sed repetit paulo post cum lemmate *Θελλέροφοσ.* V. 2. A. *ἴὦσθαι.*

XXIII. (XIX.) Stob. ibid.

Νόσοι δὲ θνητῶν αἱ μέν εἰσ' αὐθαίρετοι,
αἱ δ' ἐκ θεῶν πάρεισιν, ἀλλὰ τῷ νόμῳ
ἰώμεθ' αὐτάς. ἀλλά σοι λέξαι θέλω,
εἰ θεοί τι δρῶσιν αἰσχρὸν, οὐκ εἰσὶν θεοί.

Sunt plurima homines sponte quae accersunt sua; Sunt alia rursus missa de coelo mala, Queis ars medetur. Caeterum hoc dictum volo, Faciunt dei si prava, iam non sunt dei. V. ult. citat etiam Plutarch. T. II. p. 21. A. et p. 1049. E. sed priore loco pro *αἰσχρὸν* habet *φαῦλον*, ut Iustin. M. p. 108.

XXIV. (V.) Plutarch. π. εὐθυμ. T. II. p. 475. C. *Πρὸς δὲ τὰ φύσει δοκοῦντα λυπεῖν, οἷα νόσοι καὶ πόνοι καὶ θάνατοι φίλων καὶ τέκνων, ἐκεῖνο τὸ Εὐριπίδειον·*

Οἴμοι! τί δ' οἴμοι; θνητά τοι πεπόνθαμεν.

Heu! sed quid heu? quod patimur, humanum est malum. Grot. Exc. p. 378. Versum *ἐκ τοῦ Βελλεροφόντου* petitum esse indicat Diogen. Laert. IV, 26. (et hinc Hesych. Miles. p. 23. ed. Meurs.) ubi Crantor hunc versum crebro usurpasse narratur, et Suidas v. *οἴμοι.* Hic Euripidis versui statim subiungit versus Soph. Trach. 1230. quo inductus Grotius (eumque secutus Barn.) in Exc. p. 379. hos etiam ut Euripideos posuit, quod notatum Gatak. adv. misc. p. 506. F.

XXV. (XXI.) Stob. tit. 110. p. 581. Gesn. 112. p. 465. Grot. 111. Gaisf.

Ὁρᾷς δ' ἀέλπτων μυρίων ἀναστροφάς.
πολλοὶ μὲν οἶδμα διέφυγον θαλάσσιον,
πολλοὶ δὲ λόγχαις πολεμίων ἀμείνονες
ἥσσους γεγῶτες κρείσσον' ἦλθον εἰς τύχην.

Spem praeter omnem mille sunt rerum vices; Multos remisit sospites mare naufragum; Multi minores hostico in certamine In res secundas rursus enisos vides. V. 3. pro ἀμείνονες Grot. ἀμεινόνων.

XXVI. (VI.) Stob. tit. 2. p. 30. Gesn. ib. p. 11. Grot. Theoph. ad Autolyc. p. 115. ed. Paris.

Οὐδέποτ' εὐτυχίαν κακοῦ ἀνδρὸς ὑπέρφρονά
τ' ὄλβον
βέβαιον εἰκάσαι χρεών,
οὐδ' ἀδίκων γενεάν· ὁ γὰρ οὐδενὸς ἐκφὺς
χρόνος δικαίους ἐπάγων κανόνας
δείκνυσιν ἀνθρώπων κακότητας ἐμοί.

Utcunque malis commodat auras Fortuna suas, utcunque ferox Partas subito quum spectat opes Raptor, spreto iure superbit, Nihil hic stabile est tutumque nihil: Negat heredem res rapta sequi. Tempus nullo genitore satum Aequat normis omnia rectis, Tandemque malas detegit artes. V. 1. ὑπέρφρονά τ' ὄ, Gesn. marg. et Schow. ex C. W. pro ὑπ. δ' ὄ. ἐμοί in fine male assutum censens Valck. abiecit, Iacobs addit. animadv. in Athen. p. 46. in ἀεί mutavit, Reisig autem Coniect. in Arist. I. p. 220. scribi iussit κακότητ' ἄσημον.

XXVII. (XX.) Stob. tit. 103. p. 560. Gesn. 105. p. 433. Grot. et Gaisf.

Ποῦ δὴ τὸ σαφὲς θνατοῖσι βιοτᾶς;
θοαῖσι μὲν ναυσὶ πόρον πνοαὶ κατὰ
βένθος ἅλιον ἰθύνουσι· τύχας δὲ θνητῶν
τὸ μὲν μέγ' εἰς οὐδὲν ὁ πολὺς χρόνος
μεθίστησι, τὸ δὲ μεῖον αὔξων.

Quid in humana certum vita est? Cursum ratibus venti celeres Per maris alti vada vasta regunt; At fortunas sublime sitas Hominum in praeceps agit ipsa dies Pressasque levat. V. 1. Musgr. θνητοῖσι βροτοῖς. V. 3. βένθους Gesn. Correxit Grot. et βένθος Arsen. s. Mosqu. Pro ἅλιον Paris. A. B. ἅλιαι. V. ult. Musgr. αὔξει. At vid. Gramm. gr. §. 631. 4. p. 1300.

XXVIII. (XXIV.) Stob. tit. 106. p. 568. Gesn. 108. p. 451. et Gaisf. Plutarch. π. εὐθυμ. T. II. p. 467. A. de vita Hom. p. 1194. ed. Wyttenb. Arrian. dissert. Epictet. II, 5.

Τοῖς πράγμασιν γὰρ οὐχὶ θυμοῦσθαι χρεών·
μέλει γὰρ αὐτοῖς οὐδέν· ἀλλ' ὁὐντυγχάνων,
τὰ πράγματ' ὀρθῶς ἢν τιθῇ, πράσσει καλῶς.

Nam neutiquam hominem rebus irasci decet: Nil quippe curant; vertere at in usus suos Quod casus offert, optimum ac tutissimum est. Iidem versus leguntur apud Stob. tit. 52. p. 360. Gesn. 54. p. 207. Grot. sed subiuncti duobus aliis, tanquam ex Erechtheo, ut lemma indicat, petiti. Hinc omnes quinque versus in fragm. Belleroph. posuit Musgrav. Mihi vero illi non inter se cohaerere videntur; nam primus et secundus de prudentia imperatoris agunt, isti de vitae ratione ad res externas accommodanda. Itaque secutus sum Barnes. qui v. 1. 2. inter fragm. Erechthei retulit. V. 2. Stob. 52. ap. Gesn. *μέλλει οὐδὲν γὰρ αὐτοῖς οὐδέν.* sed 106 ut edidimus. tum *ἀλλ' οὖν τυγχάνων* utroque loco Gesn. Plutarch. bis *ἀλλ' ὁ τυγχάνων*, quod recepit Grot. tit. 108. sed tit. 54. *μέλει γὰρ αὐτοῖς οὐδὲν ἄλλ' ἐπὶ τυγχάνον.* Paris. A. tit. 54. *ἄλλου τυγχ.* Hinc Valcken. ad Phoen. 221. *ἀλλ' ὁὐντυγχάνων* - -

XXIX. (XXVIII.) Aelian. hist. anim. V, 34. *Τοιοῦτόν τινα καὶ τὸν Βελλεροφόντην ἡρωϊκῶς καὶ μεγαλοψύχως εἰς θάνατον παρεσκευασμένον ὑμνεῖ ὁ Εὐριπίδης· πεποίηκε γοῦν πρὸς τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν λέγοντα αὐτόν·*

Ἦσθ' εἰς θεοὺς μὲν εὐσεβής, ὅτ' ἦσθ', ἀεὶ,
ξένοις τ' ἐπήρκεις, οὐδ' ἔκαμνες εἰς φίλους.

καὶ τὰ ἐπὶ τούτοις. Eras, tibi esse dum datum, in superos pius, Et hospitalis proque amicis impiger. Grotius in Excerpt. p. 379.

XXX. (IV.) Aristoph. Pac. 721.

Ὑφ' ἅρματ' ἐλθὼν Ζηνὸς ἀστραπηφορεῖ·

ubi Schol. *Ὁ στίχος ἐκ Βελλεροφόντου Εὐριπίδου.* Loquitur haud dubie deus aliquis, ut in Hippolyti et Helenae exitu.

Quos versus Grot. Exc. p. 379. tanquam e Belleroph. petitos habet *Πῶς μητέρ' ὄντα τὴν ἐμὴν, βραχὺς ὁ λόγος, Ἑκὼν ἑκοῦσαν, ἢ θέλουσαν οὐχ ἑκών.* (Barn. v. 24 sq.) sumtos ex Aristot. Ethic. Nicom. V, 19. ii ad Belleroph. vix accommodati sunt. Vid. fr. inc. fab. XC.

Sed huc referendus esse videtur locus apud Schol. Venet. Bekk. ad Aristoph. Pac. 96. *καὶ Εὐριπίδης ἔρχεσθαι ὀλολύζετ' ὦ γυναῖκες ὡς ἐλέχθη θεὰ ἡ χρυσὸν ἔχουσα γοργόνα ἐπίκουρος πόλει.* quae Seidler. sic emendavit: *Ὀλολύζειν ἀντὶ τοῦ εὔχεσθαι. Καὶ Εὐριπίδης·*

> *ὀλολύζετ', ὦ γυναῖκες, ὡς ἔλθῃ θεὰ*
> *χρυσῆν ἔχουσα Γοργόν' ἐπίκουρος πόλει.*

Nam quae paulo ante ex Euripide commemorata sunt, ea e Bellerophonte sumta esse annotatur.

BUSIRIS.

Fabulae argumentum habet Hygin. fab. 56. *In Aegypto apud Busiridem, Neptuni filium quum esset sterilitas et Aegyptus annis novem siccitate exaruisset, ex Graecia augures convocavit. Thrasius, Pygmalionis fratris filius, Busiridi monstravit, immolato hospite, venturos imbres, promissisque fidem ipse immolatus exhibuit.* Cf. Apollod. 2, 5, 11. Drama satyricum suisse Osann in Wolf. Anal. II. p. 536 sq. colligit e loco Diomedis Gramm. p. 488. Putsch. *Latina Atellana a Graeca satyrica differt, quod in satyrica fere satyrorum personae inducuntur, aut si quae sunt ridiculae similes satyris, Autolycus, Burris.* ubi e Codd. Paris. leg. *Busiris.*

I. Stob. tit. 60. p. 384. Gesn. 62. p. 235. Grot. et Gaisf.

> *Δούλῳ γὰρ οὐχ οἷόντε τἀληθῆ λέγειν,*
> *εἰ δεσπόταισι μὴ πρέποντα τυγχάνοι.*

Servo profari quamlibet verum nefas, Usus heriles ferre si verum negant. Blomfield. ad Aesch. Choeph. 71. *πρέποντα* explicat *δοκοῦντα, quae placita sunt,* quod vereor, ut cuiquam probet. Idem pro *τυγχάνοι* legi vult *τυγχάνει.* Sed vid. Gramm. gr. §. 524. not. 2. 3. p. 1017.

II. Hesych. Ἀγνίσαι, ἀποθῦσαι, Βουσίριδι, ubi VV. DD. Εὐριπίδης excidisse censent.

III. Idem. Ἀτρεκήσασα, ἀκριβωσαμένη. Εὐριπίδης Βουσίριδι.

CADMUS

tragoedia non nisi Probi ad Virg. Ecl. VI, 31. auctoritate nititur qui, Accipere debemus *aera*, inquit, quem Euripides in Cadmo χάος appellavit, sic: Οὐρανὸς ὑπὲρ ἡμᾶς καινῶς φοιτῶν ἕδος δαιμόνιον, τί δ' ἐν μέσῳ τοῦ οὐρανοῦ τε καὶ χθονὸς οἱ μὲν ὀνομάζουσι χάος. Locum tractatum iam a Scaligero Coni. in Varr. p. 81. sic scribi posse coni. Valcken. diatr. p. 12.

οὐρανός θ' ἡμᾶς ὕπερ·
καὶ Γῆ, βροτῶν κοινόν τε δαιμόνων θ' ἕδος·
τὸ δ' ἐν μέσῳ τοῦ τ' οὐρανοῦ τε καὶ χθονὸς
χάος μὲν ὀνομάζουσιν.

Luzacius autem Exercit. acad. p. 97. aerem ab Euripide dictum esse χάος non credens Probo emendat: οὐρανός θ' ἡμᾶς ὕπερ δίναισι φοιτῶν ἐστι δαιμόνων ἕδος, et pro χάος scribit φάος. Priora probo; χάος vero ab Aristophane etiam Av. 191. et Ibyco sec. Suidam dictum esse aerem, ostendit Huschke anal. crit. in anthol. gr. p. 108.

Ad hanc tragoediam Valcken. refert etiam, quae velut Euripidea nobis servavit Hermogenes p. 226. 227. (fr. inc. CLXVI. ap. Musgr.)

Οἴ μοι! δράκων μου γίγνεται τό γ' ἥμισυ,
τέκνον, περιπλάκηθι τῷ λοιπῷ πατρί.

collato Ovid. Metam. IV, 584. *me tange, manumque Accipe, dum manus est, dum non totum occupat anguis.*

CHRYSIPPUS.

Apollod. III, 5, 5. *Λάϊον δὲ ἐξέβαλον* Amphion et Zethus. *ὁ δὲ ἐν Πελοποννήσῳ διατελῶν ἐπιξενοῦται Πέλοπι, καὶ τούτου παῖδα Χρύσιππον ἁρματοδρομεῖν διδάξας.* Eum *ἐκ τῆς προτέρας γυναικὸς* Pelopi natum dicit Schol. Il. *β'*, 105. *ἔκ τινος Ἀξιόχης νόθον* Schol. Eurip. Or. 5. *ἐξ Ἀξιόχης νύμφης* Schol. Pind. Ol. 1, 144. Cf. Hygin. fab. 85. qui etiam propter formae dignitatem eum Nemeae ludis raptum scribit. Athenaeus XIII. p. 602. F. *ἄλλοι δέ φασι τῶν τοιούτων ἐρώτων (τοῦ παιδεραστεῖν) κατάρξασθαι Λάϊον ξενωθέντα παρὰ Πέλοπι καὶ ἐρασθέντα τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Χρυσίππου, ὅν καὶ ἁρπάσαντα καὶ ἀναθέμενον εἰς ἅρμα εἰς Θήβας φυγεῖν.* quod ex Euripide narrat Aelian. hist. anim. VI, 15. cf. argum. Aeschyl. S. c. Th. Schol. Eurip. Phoen. 1760. Pelopem bello eum recuperasse solus narrat Hyginus, qui ita pergit: *hunc Atreus et Thyestes matris Hippodamiae impulsu interfecerunt, Pelops quum Hippodamiam argueret, ipsa se interfecit.* Cf. Schol. Il. *β'*, 105. Schol. Eurip. Or. 5. Pausan. VI, 20, 4. p. 502. *τὴν δὲ Ἱπποδάμειάν φασιν ἐς Μιδέαν τὴν ἐν τῇ Ἀργολίδι ἀποχωρῆσαι, ἅτε τοῦ Πέλοπος ἐπὶ τῷ Χρυσίππου θανάτῳ ἐς ἐκείνην ἔχοντος τὴν ὀργήν.* Contra Schol. Eurip. Phoen. 1760. *ὁ δὲ Χρύσιππος ὑπὸ αἰσχύνης ἑαυτὸν διεχρήσατο τῷ ξίφει*, e Pisandro, ut videtur. Hoc secutum esse Euripidem in cognomine fabula suspicatur Valcken. diatr. p. 23 sq. De reliqua oeconomia fabulae nec Valcken. quidquam monuit, neque ob paucitatem fragmentorum doceri potest. In Agathonis gratiam tragoediam scriptam esse narrat Aelian. V. H. II, 21.

I. Clem. Alex. Strom. II. p. 388. B. ed. Sylb. (462, 17. ed. Heins.) *ὁ μὲν Λάϊος ἐκεῖνος κατὰ τὴν τραγῳδίαν φησίν·*

Λέληθεν οὐδὲν τῶνδέ μ' ὧν σὺ νουθετεῖς,
γνώμην δ' ἔχοντά μ' ἡ φύσις βιάζεται.

quod Grotius in Stobaei Floril. tit. 5. p. 173. intulit. *Ego esse vera et recta quae memoras scio, Sed improbata cogit ingenium sequi.* Cf. Excerpta p. 467. Ad Chrysippum referendum docuit Valckenaer. quem vide p. 21 sq.

II. Plutarch. T. II. p. 446. A. αἱ δὲ τῆς ἀκρασίας (φωναί) γνώμην ἔχοντά μ' ἡ φύσις βιάζεται, καὶ

Αἴ αἴ τόδ' ἤδη θεῖον ἀνθρώποις κακὸν,
ὅταν τις εἰδῇ τἀγαθὸν, χρῆται δὲ μή.

Idem est apud Stob. tit. 5. p. 63. Gesn. p. 35. Grot. ubi τόδ' ἤδη θεῖον legitur pro τὸ δὴ θεῖον ut est etiam apud Plut. T. II. p. 33. E. Utrumque locum ex Euripidis Chrysippo esse probabile fit loco Alcinoi Isag. in Plat. c. 24. p. 52. ed. Oxon. citatus a Valcken. p. 22. Utroque autem loco loquitur Laius. Grotius vertit: *Eheu! malum illud evenit divinitus, Quum quis videt meliora, nec sequitur tamen.*

III. Stob. tit. 64. p. 409. Gesn. 66. p. 271. Grot. et Gaisf.

Γνώμῃ σοφός μοι, καὶ χέρ' ἀνδρείαν ἔχοι·
δύσμορφος εἴην μᾶλλον ἢ καλὸς κακός.

Qui mente pollet, valeat et promta manu. Turpem esse praestat ore, quam pulchrum et malum. Valck. p. 20. legendum censet v. 2. δυσμ. εἴη μ. ut Pelopis sit votum vel alterius de filio loquentis. Sed ut καλὸς κακός dictum est, id est, ἢ καλὸς εἴη, κακὸς ὤν, sic etiam δύσμορφος aliud quid adiunctum habere debuit, δύσμορφος εἴη, σοφὸς καὶ ἀνδρεῖος ὤν. An igitur legendum: γνώμῃ σοφός μοι (ὤν) καὶ χέρ' ἀνδρείαν ἔχων δυσμ. εἴη μᾶλλον - - Pro ἔχοι Paris. A. ἔχειν.

IV. Stob. tit. 103. p. 560. Gesn. 105. p. 433. Grot. et Gaisf.

Ὦ δέσποτ', οὐδεὶς οἶδεν ἄνθρωπος γεγὼς
οὔτ' εὐτυχοῦς ἀριθμὸν οὔτε δυστυχοῦς.

Here, nemo novit sorte mortali satus, Mensura quae sit prosperi atque improsperi. Duriusculum sane est εὐτυχοῦς et δυστυχοῦς pro τοῦ εὐτ. τοῦ δυστ. i. e. τῆς

εὐτυχίας; τῆς δυστ. Vid. Valck. p. 20. C. Sensus, puto, est: *nemo scit, quot felices casus, quot contra infelices sibi obventuri sint.*

V. (VI.) Plutarch. Amator. T. II. p. 750. A. B. τί οὐκ ἄν τις προσδοκήσειεν, εἰ καὶ Πρωτογένης ἔρωτι πολεμήσων πάρεστιν, ᾧ καὶ παιδιὰ πᾶσα καὶ σπουδὴ περὶ ἔρωτα καὶ δι' ἔρωτος

λήθη μὲν λόγων, λήθη δὲ πάτρας

οὐχ ὡς τῷ Λαΐῳ πέντε μόνον ἡμερῶν ἀπέχοντι τῆς πάτρας. Hunc locum Musgravius ad Chrysippum retulit, sic in numeros redactum:

— — — — — λήθη λόγων
λήθη δὲ πάτρας — — — — —

VI. (VII.) Sextus Empir. adv. Mathem. VI, 17. p. 360. ὡσαύτως δὲ καὶ τὰ παρὰ τοῖς τραγικοῖς μέλη τὰ στάσιμα, φυσικόν τινα ἐπέχοντα λόγον, ὁποῖά ἐστι τὰ οὕτω λεγόμενα·

Γαῖα μεγίστη καὶ Διὸς αἰθήρ,
ὁ μὲν ἀνθρώπων καὶ θεῶν γενέτωρ,
ἡ δ' ὑγροβόλους σταγόνας νοτίους
παραδεξαμένη τίκτει θνατούς,
τίκτει δὲ βοράν, φῦλά τε θηρῶν,
ὅθεν οὐκ ἀδίκως
μήτηρ πάντων νενόμισται.

His Grotius in Excerpt. p. 417. proxime adiunxit ea quae sunt apud Philon. Iud. π. ἀφθαρσίας κόσμου p. 948. C. D. ed. Hoesch.

Χωρεῖ δ' ὀπίσω τὰ μὲν ἐκ γαίας
φύντ' εἰς γαῖαν, τὰ δ' ἀπ' αἰθερίου
βλαστόντα γονῆς εἰς οὐράνιον
πόλον ἦλθε πάλιν· θνήσκει δ' οὐδὲν
τῶν γιγνομένων, διακρινόμενον δ'
ἄλλο πρὸς ἄλλου
μορφὴν ἰδίαν ἀπέδειξε.

Totum sic vertit Grotius: *Maxima Tellus et Iovis Aether, Hic idem hominum divumque sator. Pluvios latices illa receptans Pariter generant genus humanum hominumque dapes brutumque pecus. - - - Retroque meant, quae terra dedit, Iterum in terram;*

quod ab aetherio Venerat ortu, coeleste poli Repetit templum; quae sunt horum Nihil emoritur, sed secretum Illud ab isto Propria sub imagine paret. Omisit enim vss. 6. 7. pro verbis Sexti habens, quos Euripidis esse iam Fabricius ad loc. docuit. Verba *τὰ μὲν ἐκ γαίας* v. 8. — *πάλιν* perturbato ordine affert M. Antonin. VII, 50. *χωρεῖ δ'* usque ad *βλαστόντα γονῆς* Heraclid. alleg. Hom. p. 440. ed. Gale. V. 10. *βλαστάνοντα γῆς* Philo, et v. 13. *ἄλλο πρὸς ἄλλο* tribus locis. V. 11. a verbis *θνήσκει δ' οὐδέν*, usque ad finem citat idem Philo p. 939. D. et 963. E. Plutarch. de plac. philos. V, 19. p. 908. D. Clem. Alex. Strom. VI, p. 626. qui e Chrysippo petitos esse dicit.

V. 3. Toup. ad Theocr. T. II. p. 395. *ἡ δ' ὑγροβόλος*, ut *γαῖα ὑγροβόλος* dicta sit, sicut *ὄρος νιφοβόλον*. Cum his Valcken. p. 51. comparat Lucret. II. p. 990 sq.

V. 10. *γένη* pro *γονῆς* M. Anton. et *εἰς αἰθέριον πάλιν ἦλθε πόλον*. Ad sententiam cf. Eur. Suppl. 532 sqq. et annot. Vid. Valck. p. 35. 54. Wyttenb. ad Plut. p. 734.

V. 12. *τῶν γενομένων* Musgr. *τῶν γινομένων* Clem. — Tum Plut. *μεταμειβόμενα* pro *διακρινόμενον* quod in *μεταμειβόμενον* mutatum praefert Valck. ad Phoen. 838.

V. 13. *ἄλλο πρὸς ἄλλου* Valck. et Heath. pro *ἄλλο πρὸς ἄλλο*.

V. 14. *ἑτέραν* pro *ἰδίαν* Philo p. 963. et Clem. quod probat Gatak. ad M. Anton. Valck. ad Phoen. hic tamen, ab Heathio admonitus, sententiam mutat diatr. p. 19. Tum Clem. *ἐπέδειξεν*. Plut. *μορφὰς ἔδειξεν*.

VII. (V.) Hesych. *Εἰάζων, εἶα ἐπικελεύων. Εὐριπίδης Χρυσίππῳ.*

CRESPHONTES.

Fabulam enarrat Hygin. f. 137. 184. *Polyphontes Messeniae rex Cresphontem Aristomachi filium quum interfecisset, eius imperium et Meropen uxorem possedit. Cum qua Polyphontes, occiso Cresphonte, regnum occupavit. Filium autem eius infantem Merope mater, quem ex Cresphonte habebat, abscondite ad hospitem in Aetoliam mandavit. Hunc Polyphontes maxima cum industria quaerebat, aurumque pollicebatur, si quis eum necasset. Qui postquam ad puberem aetatem venit, capit consilium, ut exsequatur patris et fratrum mortem. Itaque venit ad regem Polyphontem aurum petitum, dicens se Cresphontis interfecisse filium et Meropes Telephontem. Interim rex eum iussit in hospitio manere, ut amplius de eo perquireret. Qui quum per lassitudinem obdormisset, senex, qui inter matrem et filium internuntius erat, flens ad Meropen venit, negans eum apud hospitem esse nec comparere. Merope credens eum esse filii sui interfectorem, qui dormiebat, in Chalcidicum cum securi venit, inscia ut filium suum interficeret; quem senex cognovit et matrem ab scelere retraxit.* (vid. fr. XVII.) *Merope postquam vidit, occasionem sibi datam esse ab inimico se ulciscendi, redit cum Polyphonte in gratiam. Rex laetus quum rem divinam faceret, hospes falso simulavit se hostiam percussisse, eumque interfecit patriumque regnum adeptus est.* Cf. Pausan. IV, 3. p. 286. Apollodor. II, 8, 4. Meropes filio, qui ab aliis Aepytus vocatur, apud Euripidem nomen fuisse Cresphontis, ex Eustratio s. Aspasio ad Aristot. Ethic. III, 1. docuit Musgrav. καὶ ἔστι παρ᾽ Εὐριπίδῃ ἐν τῷ Κρεσφόντῃ ἐπιβουλεύουσα Κρεσφόντῃ τῷ υἱῷ, ὡς πολεμίῳ, δι᾽ ἄγνοιαν. Cf. fr. XV.

I—VII. (XII—XVIII.) Strabo VIII. p. 563. ed. Almelov. p. 191. Tauchn. Περὶ δὲ τῆς φύσεως τῶν τό-

πων καὶ τούτων καὶ τῶν Μεσσηνιακῶν ταῦτα μὲν ἀποδεκτέον λέγοντος Εὐριπίδου· τὴν γὰρ Λακωνικὴν φησιν ἔχειν

Πολλὴν μὲν ἄροτον, ἐκπονεῖν δ' οὐ ῥᾴδιον·
κοίλη γάρ, ὄρεσι περίδρομος, τραχεῖά τε,
δυσείσβολός τε πολεμίοις·

τὴν δὲ Μεσσηνιακὴν καλλίκαρπον

κατάῤῥυτόν τε μυρίοισι νάμασι
καὶ βουσὶ καὶ ποίμναισιν εὐβοτωτάτην,
οὔτ' ἐν πνοαῖσι χείματος δυσχείμερον,
οὔτ' αὖ τεθρίπποις ἡλίου θερμὴν ἄγαν.

καὶ ὑποβὰς τῶν πάλων φησιν, ὧν οἱ Ἡρακλεῖδαι περὶ τῆς χώρας ἐποιήσαντο, τὸν μὲν πρότερον γενέσθαι

γαίης Λακαίνης κύριον, φαύλου χθονός,

τὸν δὲ δεύτερον Μεσσήνης

ἀρετὴν ἐχούσης μεῖζον', ἢ λόγῳ φράσαι.

Τὴν δὲ Λακωνικὴν καὶ τὴν Μεσσηνίαν ὁρίζειν αὐτοῦ φήσαντος

Πάμισον εἰς θάλασσαν ἐξορμώμενον

οὐ συγχωρητέον - - Οὐκ εὖ δὲ οὐδ' ὅτι τῆς Μεσσηνίας ὁμοίως ἐπιθαλαττίας οὔσης τῇ Λακωνικῇ, φησὶν αὐτὴν

πρόσω ναυτίλοισιν

εἶναι. Ἀλλ' οὐδὲ τὴν Ἦλιν εὖ διορίζει,

Πρόσω δὲ βάντι ποταμὸν Ἦλις ἡ Διὸς
γείτων κάθηται - -

In fragm. primo leg. ἐκπ. δ' οὐ ῥᾳδίαν. V. 3. δυσείσβολός τε πολεμίοις pro δύσβολός τε πολέμοις coniectura assecutus est Casaub. Idem in *secundo* νάμασι pro ἅρμασι. Ibidem ποίμναισιν est a Valck. ad Eur. Phoen. 248. pro ποιμέσιν, εὐβοτωτάτην a Casaub. pro εὐβοτάτην. *Quintum* fragm. detexit Valck. diatr. p. 5. Ceterum recte Musgrav. monet haec nulli fere dramati Euripideo, praeterquam Cresphonti convenire, nec ulli fere Cresphontis parti, praeterquam prologo. Cur igitur extrema ea posuit?

VIII. (V.) Stob. tit. 92. p. 511. Gesn. 94. p. 381. Grot. et Gaisf.

Κέρδη τοιαῦτα χρή τινα κτᾶσθαι βροτῶν,
ἐφ' οἷσι μέλλει μή ποθ' ὕστερον στένειν.

Ea semper homines lucra sectari decet, Nullos dolores pone quae secum trahant. Quae sequuntur apud Stob. nullo lemmate ab isto distincta, ad Dictyem retulit Musgrav. e qua fabula citantur ibid. tit. 91. p. 507. Gésn. 93. p. 377. Grot. et Gaisf. Vid. Dict. fr. XI.

IX. (VI.) Schol. ad Eurip. Med. 85. τῇ δὲ διανοίᾳ ταύτῃ καὶ ἐν Κρεσφόντῃ κέχρηται οὕτως·

Ἐκεῖνο γάρ πέπονθ', ὅπερ ἅπαντες βροτοί,
φιλῶν μάλιστ' ἐμαυτὸν οὐκ αἰσχύνομαι.

Mihi hoc quod aliis evenit mortalibus, Minimum inter omnes quos amo noceo mihi. Grot. Exc. p. 390. V. 1. Musgr. ἐκεῖνο δὴ πέπ. φιλῶν pro φίλων scribendum vidit Gataker. ad M. Antonin. XII, 4. qui cum aliis etiam poëtarum dictis comparavit. Verba esse Polyphontis viduae fratris scelus suum excusantis monuit Valcken. diatr. p. 183. Hanc sententiam Plato de Leg. p. 606. C. secutus esse videbatur Wyttenbach. ad Plut. p. 417.

X. (VII.) Plutarch. T. II. p. 110. D. Ἡ δὲ Μερόπη λόγους ἀνδρώδεις προφερομένη κινεῖ τὰ θέατρα λέγουσα τοιαῦτα·

Τεθνᾶσι παῖδες οὐκ ἐμοὶ μόνῃ βροτῶν,
οὐδ' ἀνδρὸς ἐστερήμεθ'· ἀλλὰ μυρίαι
τὸν αὐτὸν ἐξήντλησαν ὡς ἐγὼ βίον.

Orbata natis mortuis, spolior viro Non sola ego hominum; mille sunt aliae, quibus Toleranda fuit haec vita, quae nunc est mihi. Grotius in Exc. p. 391. qui v. 2. ἄλλαι scripsit pro ἀλλά, sequacemque habuit Barnes. De sententia vid. Gatak. ad M. Anton. VII, 58. Davis. ad Tusc. III, 33. Valcken. ad Hippol. 834. diatr. p. 179. Brunck. ad Soph. El. 153.

XI. (II.) Schol. Eurip. Phoen. 159. περὶ δὲ τοῦ πλήθους τῶν Νιοβιδῶν αὐτὸς Εὐριπίδης ἐν Κρεσφόντῃ λέγει

- - - - - - καὶ δὶς ἕπτ' αὐτῆς τέκνα
Νιόβης θανόντα Λοξίου τοξεύμασιν.

Haec ex eadem oratione Meropes desumta esse, e qua fragm. X. monuit Valcken. ad Eur. Schol. p. 626 sq.

XII. (X.) Plutarch. de cap. ex host. utilitate T. II. p. 90. A. ἡ Μερόπη φησίν·

- - - - - αἱ τύχαι δέ με
μισθὸν λαβοῦσαι τῶν ἐμῶν τὰ φίλτατα
σοφὴν ἔθηκαν.

Fortunae mihi Pretium auferentes res mihi carissimas, Sapientiam indidere. Grot. Exc. p. 390. Vid. Wyttenb. ad Plut. l. c. p. 628. ed. Oxon.

XIII. (I.) Sextus Empir. Pyrrh. hypot. III, 24, 230. p. 186. Clem. Alex. Strom. III. p. 432. Sylb. Stob. tit. 119. p. 603. Gesn. 121. p. 495. Grot. 120. Gaisf.

Ἐχρῆν γὰρ ἡμᾶς σύλλογον ποιουμένους
τὸν φύντα θρηνεῖν, εἰς ὅσ' ἔρχεται κακὰ,
τὸν δ' αὖ θανόντα καὶ πόνων πεπαυμένον
χαίροντας εὐφημοῦντας ἐκπέμπειν δόμων.

Nam nos decebat celebre cum coetu modo Lugere genitum, tanta qui intraret mala, At qui labores morte finisset graves, Hunc laude amicos atque laetitia exsequi. Tres posteriores versus afferunt etiam Strabo XI. p. 790. A. Almel. Plutarch. de aud. poët. II. p. 36. E. Dio Chrysost. 23. p. 276. ex parte saltem, primum et secundum Aristid. T. II. p. 199. unum secundum Aeschin. Axiocho §. 10. ed. Fisch. Vide Gatak. adv. p. 530. F. Fabric. ad Sext. Empir. Ex Euripidis Cresphonte petitos esse versus docet Cicero Tusc. disp. I, 48. qui etiam vertit.

V. 1. Clem. Arist. ἔδει γάρ. Stob. ἐχρῆν μέν. γάρ expressit Cicero.

V. 2. Stob. τὸν ζῶντα. De accentu in φύντα vid. Schaef. ad Gregor. p. 284. not.

V. 3. Sext. καὶ κακῶν πεπ.

XIV. (VIII.) Gellius VII, 3. *Recte hoc vitio dat Lucilius poëtae Euripidae, quod, quum Polyphontes rex propterea se interfecisse fratrem diceret, quod ipse ante consilium de nece eius cepisset, Merope fratris uxor hisce eum verbis eluserit:*

Εἰ γάρ σ' ἔμελλεν, ὥς σὺ φῄς, κτείνειν πόσις,
χρὴ καὶ σὲ μέλλειν, ὡς χρόνος δῆθεν παρῇ.

Si te, ut ais, interficere vir voluit tuus (imo *meus*) *Sat erat tibi quoque velle quum tempus foret.* Grot. Exc. p. 390. Valck. diatrib. p. 183. em. χρῆν pro χρή, et sic iam Casaubonum scribi voluisse annotavit Abr. Gronov. Idem voluerat Barnes. sed dedit χρῆ hoc pro χρῆν dici posse opinatus. Pro ὡς Valck. ἕως, una syllaba pronuntiandum. At ἕως nunquam monosyllabum est apud Tragicos. vid. Brunck. ad Phoen. 89. Nec χρόνος pro καιρός, *occasio,* recte accipere videtur Heath. Ironice haec dicta esse, particula δῆθεν indicat; *quippe tempus scilicet* cunctandi *aderat*, satis temporis erat, ut cunctari et rem differre facile posses.

XV. (IV.) Stob. tit. 53. p. 367. Gesn. 55. p. 209. Grot. et Gaisf. Polyb. XII. T. III. p. 434. ed. Schweigh.

Εἰρήνη βαθύπλουτε καὶ
καλλίστα μακάρων θεῶν,
ζῆλός μοι σέθεν, ὡς χρονίζεις
δέδοικα δὲ μὴ πρὶν πόνοις
ὑπερβάλῃ με γῆρας,
πρὶν σὰν χαρίεσσαν προσιδεῖν ὥραν
καὶ καλλιχόρους ἀοιδὰς
φιλοστεφάνους τε κώμους.
ἴθι μοι, πότνια, πόλιν
τάνδ᾽· ἐχθρὰν στάσιν εἶργ᾽ ἀπ᾽ οἴκων
τὰν μαινομέναν τ᾽ ἔριν,
θηκτῷ τερπομέναν σιδάρῳ.

Pulcherrima diva dearum, Pax, circumfusa beato Sequitur quam copia cornu, Nimium nimiumque morantem Te te, dea, cernere flagro, Metuens ne plena laborum Senio mea vita fatiscat, Tua nectare plena priusquam Detur semel ora tueri Et carmina iuncta choreis Epulasque et florea serta. Ades huic venerabilis urbi, Longeque penatibus arce Dirae mala seditionis; Fugiat discordia, ferro Quae ludere gaudet acuto. Videtur haec Chorus senum pronuntiasse ab initio fabulae, fortasse post colloquium Meropes cum Polyphonte habitum, vigentibus adhuc discordiis civilibus inter optimatium factionem, quae per Polyphontem Cresphontem regem interfecerat, et populares viros, (vid. Paus. IV. p. 286.) quae timet chorus ne in bellum intestinum exardescant.

V. 1. Polyb. εἰρήνα et om. καὶ.

V. 4. πόνοις om. Polyb.

V. 6. Stob. Gesn. πρὶν γὰρ χαρ. πρόσιδε ὥραν. Polyb. πρὶν ἄν. E coni. Gesn. πρὶν σάν dedit Grot. πρίν περ Gaisf. e Paris. A. B. Tum προϊδεῖν Paris. A. B. Grot. προσιδεῖν Polyb. quod, ut sententiae accommodatius, auctoribus Heath. et Musgr. recepi.

V. 7. Stob. Gesn. καλλιχρόνους. Gesn. coni. καλλιχόρους, et sic A. Arsen. Polyb. καλλιχώρους Voss.

V. 9. 10. πόλιν τάνδ'. Sic recte interpunxit Boisson. pro πόλιν, τάνδ' ἐχθρ. vel τὰν δ' ἐ.

XVI. (IX.) Plutarch. consol. ad Apollon. T. II. p. 110. B. Ὁ Κρεσφόντης δέ που ὁ παρὰ τῷ Εὐριπίδῃ περὶ τοῦ Ἡρακλέους λέγων,

Εἰ μὲν γὰρ οἰκεῖ, φησὶ, νερτέρας ὑπὸ χθονὸς,
ἐν τοῖσιν οὐκέτ' οὖσιν, οὐδὲν ἂν σθένοι.

Si namque inhabitat mersa sub terram loca, Ut mortui, esse desiit nec quid potest. Grotius in Exc. p. 390.

XVII. (XI.) Plutarch. de esu carn. T. II. p. 998. E. Σκόπει δὲ καὶ τὴν ἐν τῇ τραγῳδίᾳ Μερόπην ἐπὶ τὸν υἱὸν αὐτὸν (αὐτῆς) ὡς φονέα τοῦ υἱοῦ πέλεκυν ἀραμένην καὶ λέγουσαν,

Ὁσιωτέραν δὴ τήνδ' ἐγὼ δίδωμί σοι
πληγήν,

ὅσον ἐν τῷ θεάτρῳ κίνημα ποιεῖ, συνεξορθιάζουσα φόβῳ, καὶ δέος, μὴ φθάσῃ τὸν ἐπιλαμβανόμενον γέροντα, καὶ τρώσῃ τὸ μειράκιον. Ὁσιωτέραν pro ᾿ωνητέραν Valck. diatr. p. 181. e MSS. Wyttenb. ne verbum quidem addidit.

XVIII. Plutarch. de discr. adul. et am. T. II. p. 63. A. Ὅθεν ἡ μὲν τραγικὴ Μερόπη παραινεῖ·

Φίλους δὲ τοὺς μὲν μὴ χαλῶντας ἐν λόγοις
κέκτησο, τοὺς δὲ πρὸς χάριν σὺν ἡδονῇ
τῇ σῇ πονηροὺς κλεῖθρον εἰργέτω στέγης.

Praecepta vitae regendae esse videntur, a matre filio, quum iam post peractam caedem regnum suscepisset, data, sicut sequens etiam. Sed Stob. tit. 3. p. 36. Gesn. p. 17. Grot. et tit. 14. p. 148. Gesn. p. 83. Grot. ex

Erechtheo petita habet; quod verius videtur Wyttenb. p. 489.

XIX. (III.) Stob. tit. 31. p. 212. Gesn. ibid. p. 137. Grot.

Αἰδὼς ἐν ὀφθαλμοῖσι γίγνεται, τέκνον.

O nate, in oculis nascitur castus pudor.

CRESSAE.

Fabula a Cressarum mulierum, quae Aëropen Catrei Cretensis filiam Argos comitatae erant, choro nominata. In ea Atrei et uxoris Aeropes (vid. Helen. 391. Orest. 18.) historiam exhibitam esse apparet e Schol. Aristoph. fr. I. et ostendit Bentlei. epist. ad Mill. p. 471 sqq. ed. Lips. Etiam schol. Arist. Ran. 873. *Ἀπολλώνιος δὲ ὅτι δύναται καὶ εἰς τὴν Ἀντιόπην* (leg. *Ἀερόπην*) *τὴν ἐν ταῖς Κρήσσαις* (sic Bentl. pro *Κρήταις*) *εἰρῆσθαι, ἣν εἰσήγαγε πορνεύουσαν.* Thyestae etiam in ea partes fuisse colligo e Schol. Aristoph. 432. ad verba *τῶν Θυεστείων ῥακῶν. ἤτοι τὰ τῶν Κρησσῶν, ἢ αὐτοῦ τοῦ Θυέστου.* Inducebatur igitur, puto, Thyestes ab Atreo post adulterium cum Aërope factum in exsilium eiectus, Hygin. f. 86. Reverso Thyestae fortasse convivium illud apparatum fuit, de quo fr. XII. XIII. Si vero etiam Cressae pannis obsitae prodibant, quod significare videtur illud scholion, plus iusto pannorum amans fuit Euripides. Quod vero Schol. Soph. Ai. 1297. narrat ad verba *ἐφῆκεν ἐλλοῖς ἰχθύσιν: Ἡ ἱστορία ἐν ταῖς Κρήσσαις Εὐριπίδου, ὅτι διαφθαρεῖσαν αὐτὴν* (*Ἀερόπην*) *λάθρα ὑπὸ θεράποντος ὁ πατὴρ Ναυπλίῳ παρέδωκεν ἐντειλάμενος ἀποποντῶσαι· ὁ δὲ οὐκ ἐποίησεν ἀλλ' ἐνεγγύησε Πλεισθένει,* id fortunam Aeropes vel in prologo eius fabulae vel ab Atreo opprobriis uxorem vexante expositum esse censeo. Ad hanc fabulam autem retuli etiam ea, quae ex Atreo vel Thyeste citantur, cuius nominis fabulas Euripideas nullas fuisse ostendit Valcken. diatr. p. 12.

I. Aristoph. Vesp. 759 sq.

τοῦτο δὲ
Ἅιδης διακρινεῖ πρότερον, ἢ 'γὼ πείσομαι

ubi Schol. ἐν Κρήσσαις Εὐριπίδου ὁ Ἀτρεὺς πρὸς τὴν Ἀερόπην κρινεῖ ταῦτα. ubi recte Toup. em. in Suid. T. III. p. 178. corrigit ὁ Ἀτρεὺς πρὸς τὴν Ἀερόπην φησίν, Ἅιδης διακρινεῖ ταῦτα. Haec sola verba, an totus versus cum parte praecedentis ex Euripide sumptus sit, non liquet.

II. (XI.) Stob. tit. 72. p. 437. Gesn. 74. p. 316. Grot. et Gaisf.

Οὐ γάρ ποτ' ἄνδρα τὸν σοφὸν γυναικὶ χρὴ
δοῦναι χαλινούς, οὐδ' ἀφέντ' ἐᾶν κρατεῖν·
πιστὸν γὰρ οὐδέν ἐστιν· εἰ δέ τις κυρεῖ
γυναικὸς ἐσθλῆς, εὐτυχεῖ κακὸν λαβών.

Non est viri prudentis, uxori nimis Laxare fraena et imperi vim cedere. Nil in muliere stabile; quod si cui bona Contigerit uxor, prosperum infortunium est. E Cressis haec petita esse, indicat lemma in Paris. A. et Voss.

III. (IV.) Stob. tit. 70. p. 430. Gesn. 72. p. 297. Grot. et Gaisf.

Γαμεῖτε νῦν, γαμεῖτε, κᾆτα θνήσκετε
ἢ φαρμάκοισιν ἐκ γυναικός, ἢ δόλοις.

Iam ducite, inquam, ducite uxores domum, Nempe ut veneno liceat aut fraude emori. Quae sequuntur apud Stob. et inde apud Barnes. et Musgrav. ea ex Eurip. Electr. (1101) 1091 sqq. petita esse iam Heath monuit.

IV. (VI.) Stob. tit. 107. p. 579. Gesn. 110. p. 459. Grot. 109. Gaisf.

Λύπη μὲν ἄτη περιπεσεῖν αἰσχρᾷ τινί·
εἰ δ' οὖν γένοιτο, χρὴ περιστεῖλαι καλῶς
κρύπτοντα, καὶ μὴ πᾶσι κηρύσσειν τάδε·
γέλως γὰρ ἐχθροῖς γίγνεται τὰ τοιάδε.

Grave est miseriis atque dedecore opprimi; At ferre si sors iubeat obducto mala Clependa velo, fama ne in vulgum exeat Turbaeque pariat hosticae ludibrium. Valcken. in marg. Stob. Grot. „A MS. λυπῶν μὲν αὕτη." αὕτη e Paris. A. commemorat etiam Gaisf. λυπεῖ scribendum coni. Valck. ad Eurip. Hipp. 247. quo vix opus. Cum

loco Eurip. Hipp. 464. Barn. hunc comparat Valck. ad l. I. II. III. IV. videntur esse Atrei de uxoris cum fratre adulterio conquerentis.

V. (II.) Etymol. M. p. 796, 10. *Εὐριπίδης παράγωγον ῥῆμα ἀπὸ τούτου ποιήσας φησὶν ἐν Κρήσσαις·*

- - πρὶν ἂν ἐκφλῆναί με καὶ μαθεῖν λόγον.

πρὶν γὰρ Sylburg. et Heath. ob metrum. *ἂν* etiam idcirco vitiosum, quod *πρίν* cum infinitivo praeteriti temporis iunctum *ἂν* non solet asciscere. Si *γὰρ* probes, deest apodosis. Haec autem perierit, an protasis, ignoramus. Ceterum recte Heath. vertit *priusquam ineptias exuerim et rationem didicerim.* Musgr. pro *με* malebat *σε*, quasi vero totius contextum loci nosset. Boisson. *πρὶν ἂν μὲν ἐκφλ.* scilicet ne syllaba deesset versui.

VI. (III.) Stob. tit. 29. p. 199. Gesn. ib. 127. Grot.

Οὐκ ἂν δύναιο μὴ καμὼν εὐδαιμονεῖν,
αἰσχρόν τε μοχθεῖν μὴ θέλειν νεανίαν.

Beatus esse non laborando nequis. Negotiorum turpis est iuveni fuga.

VII. (Thyest. II.) Stob. tit. 96. p. 530. Gesn. 98. p. 405. Grot. et Gaisf.

εἰ δ' ἄτερ πόνων
δοκεῖς ἔσεσθαι, μῶρος εἶ, θνητὸς γεγώς.

Desipis, quum sis homo, Si sine labore te usque victurum putas.

VIII. (V.) Stob. tit. 89. p. 502. Gesn. 91. p. 367. Grot. et Gaisf.

Ἐπίσταμαι δὲ καὶ πεπείραμαι λίαν,
ὡς τῶν ἐχόντων πάντες ἄνθρωποι φίλοι.

Experior equidem quam sit hoc verum nimis, Omnes amicos esse nunc locupletibus. Secundus versus est etiam apud Stob. tit. 90. p. 505. Gesn. 92. p. 375. et Gaisf. ubi tres versus subiiciuntur ex Heracl. 740. 1. 2. a Barnes. inter fragmenta relati. Loquitur Thyestes, ut videtur.

IX. (Thyest. I.) Stob. tit. 90. p. 505. Gesn. 92. p. 373.

Πλούτου δ' ἀποῤῥυέντος, ἀσθενεῖς γάμοι·
τὴν μὲν γὰρ εὐγένειαν αἰνοῦσιν βροτοί,
μᾶλλον δὲ κηδεύουσι τοῖς εὐδαίμοσιν.

Haud facile pauper nuptias invenerit. Nam celsa gentis decora qui laudant, tamen Opalentiores potius affines legunt. Duos postremos versus citat etiam Aristoteles π. εὐγενείας apud Stob. tit. 84. p. 495. Gesn. 86. nr. 25. Gaisf. ubi ex codd. A. B. scribendum: οὐκ ὀρθῶς ἐπιτιμῶσιν ὁ Θεόγνις οὐδὲ ὁ ποιητὴς ὁ ποιήσας, ὅτι Ὡς τὴν μὲν εὐγ. αἰν. βρ. μᾶλλον δὲ κηδ. τοῖσι πλουσίοις.

X. (VII.) Athen. III. p. 97. A.

- - νόμος δὲ λείψαν' ἐκβάλλειν κυσὶν

ἐν Κρήσσαις ὁ Εὐριπίδης ἔφη. *Reliquias mos habet canibus dari.* Grot. Exc. p. 391.

XI. (XII.) Apollon. Dysc. π. συνδέσμ. in Anecd. Bekk. p. 514, 5. Ἔτι μέντοι φησὶν ὁ Τρύφων, ὡς παρὰ [Εὐριπίδῃ] καὶ ἔτι ἄλλοις ποιηταῖς ὀνοματικῆς συντάξεως ἔτυχεν. ἐν μὲν γὰρ Κρήσσαις

Ἐγὼ χάριν σὴν παῖδας οὐ κατακτενῶ.

Bastius haec citans ad Gregor. Cor. p. 32. sic scripta habet: ἐγὼ χάριν σὴν παῖδά σου κατακτενῶ.

XII. (VIII.) Athen. XI. p. 504. B. Εὐριπίδης ἐν Κρήσσαις·

Τὰ δ' ἄλλα χαῖρε, κύλικος ἑρπούσης κύκλῳ.

Io. Pierson. teste Valcken. nota mspta ad Eur. Barn. coni. τὰ δ' ἄλλ' ἔχαιρε. Mitscherl. ad Horat. carm. I, 9, 9. locum sic scriptum laudat τὰ δ' ἄλλα χαίροι. Si recte coniecit Pierson. sermo esse de dapibus Thyesteis videri potest.

XIII. (IX.) Athen. XIV. p. 640. A. B. πολλάκις οὖν, ὡς ἔφην, τῶν τοιούτων ἡμῖν παρατιθεμένων ἐπιδορπισμάτων, ἔφη τις τῶν παρόντων·

Αἱ δεύτεραι πως φροντίδες σοφώτεραι.
τί γὰρ ποθεῖ τράπεζα; τῷ δ' οὐ βρίθεται;
πλήρης μὲν ὄψων ποντίων· πάρεισι δὲ
μόσχων τέρειναι σάρκες χηνεία τε δαὶς
καὶ πεπτὰ καὶ κροτητά, τῆς ξουθοπτέρου
πελάνῳ μελίσσης ἀφθόνως δεδευμένα.

φησὶν ὁ Εὐριπίδης ἐν Κρήσσαις. Primus versus dubito, an ab eo qui haec apud Athenaeum recitat, ex Hippol. 435. adiectus sit; quamquam Euripides non raro eosdem versus in diversis tragoediis posuit, ut monet Valcken. ad Hippol. l. c. Boeckh de trag. princ. p. 249. Si genuinus est hoc loco, videtur aliquis, qui e convivio abire voluerat, hoc versu moneri, ut mentem mutet: apparatissimas enim esse epulas. V. 4. vitiosus ob spondeum in quarta sede; itaque Heath legendum suspicabatur ἡ χηνεία δαίς, quasi de certo aliquo ferculo, vel de cibo fama hominum celebrato et aliunde noto sermo esset, Pierson. teste Valcken. nota mpsta ἡδεῖά τε δαίς, Musgr. σάρκε, χην. in quo τέρειναι σάρκε a Graecorum consuetudine abhorret, qui nec simpliciter sic duali pro plurali utuntur. Sq. v. πεπτά Schweigh. ad Athen. Animadv. T. VII. p. 499. interpretatur πέμματα. κροτητά haud dixerim cum eodem ea quae dum franguntur aut manducantur crepitent, nec κροτητὰ ἅρματα apud Soph. El. 714. esse videntur *currus crepitantes*, sed vel *inter se collisi*, vel *affabre facti* a ferro quo coniuncti sunt bene cuso, ut εὐκρότητος πρόχους Antig. 430. Quae sint autem κροτητά, equidem non sum rei culinariae ita peritus, ut diiudicare audeam, nisi forte sunt, ex eo genere, quod mulieres nostrae vocant *geschlagenen Kuchen; intrita* vertit Musgr. Versus duo postremi leguntur etiam apud Plutarch. T. II. p. 1097. D.

XIV. (X.) Achilles Tatius περὶ σφαίρας in Petavii Uranolog. p. 122. 140.

Δείξας γὰρ ἄστρων τὴν ἐναντίαν ὁδὸν
δήμους τ' ἔσωσα καὶ τύραννος ἱζόμην.

Cf. Strab. I. p. 43. A. ed. Almelov.

Ad Thyestem tragoediam Musgrav. retulit etiam versus apud Aristot. Rhet. II, 23.

Ἀλλ' εἴπερ ἐστὶν ἐν βροτοῖς ψευδηγορεῖν
πιθανόν, νομίζειν χρὴ γε καὶ τοὐναντίον,
ἄπιστ' ἀληθῆ πολλὰ συμβαίνειν βροτοῖς.

Nam scholiastes Aristot. (Paris. 1539. fol.*) fol. 43.

*) Liber est in bibl. regia Berolinensi, unde transcriptum locum benevole mecum communicavit Buttmannus.

vers. 27. ad hos versus. *Εὐριπίδου ταῦτα φησὶ πρὸς τὸν Θυέστην· ὅς ταῦτά φησι πρὸς τὸν Ἀτρέα, τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ.* Haec alieno loco, ut ait Musgr. id est post explicationem verborum *χρὴ σκοπεῖν* in versibus Theodectis §. 3. sequuntur. Sed suo loco ista: *εἰ ἐστὶν ἐν βρ. ψευδηγορεῖν πιθανά* (sic) *ἤτοι ψεύδεσθαι καὶ δοκεῖν πιθανὰ τοῖς πολλοῖς καὶ ἀληθῆ λέγειν, οὐ μέντοι γε δὲ ψευδῆ. Χρὴ νομίζειν καὶ τὸ ἐναντίον. ἤτοι ὅτι συμβαίνει πολλάκις ἀληθῆ μὲν λέγειν τινά, ἄπιστα δὲ καὶ ψευδῆ νομίζεσθαι τοῖς ἀκροαταῖς.* Sed sintne haec Thyestae verba, fratrem Atreum alloquentis, an Atrei Thyestem, e loco corrupto mihi quidem non liquet. Sententia eadem est, quae versuum Agathonis apud Aristot. rhet. II, 24. *τάχ' ἄν τις εἰκὸς αὐτὸ τοῦτ' εἶναι λέγοι, βροτοῖσι πολλὰ τυγχάνειν οὐκ εἰκότα.* quo philosophus respicit etiam poët. 18, 20. 26, 29.

Quod vero apud Dion. Cass. 58, 24. de Mamerco Aemilio Scauro narratur, eiusque tragoedia Atrei nomine inscripta: *παρῄνει δὲ τῶν ἀρχομένων τινὶ ὑπ' αὐτοῦ κατὰ τὸν Εὐριπίδην, ἵνα τὴν τοῦ κρατοῦντος ἀβουλίαν φέρῃ,* in eo haud dubie, ut monuit Heath, respexit ad Phoen. 393. *τὰς τῶν κρατούντων ἀμαθίας φέρειν χρεών.*

CRETENSES.

Huius fabulae argumentum optime explicavit Bentlei. epist. ad Mill. p. 470 sqq. ed. Lips. Schol. Aristoph. Ran. 873. ad verba: *ὦ Κρητικὰς μὲν συλλέγων μονῳδίας. ἐν γὰρ τοῖς Κρησὶν Ἴκαρον μονῳδοῦντα ἐποίησε. καὶ οἱ μὲν εἰς τὴν Ἰκάρου μονῳδίαν ἐν τοῖς Κρησί· θρασύτερον γὰρ δοκεῖ εἶναι τὸ πρόσωπον· Ἀπολλώνιος δὲ ὅτι δύναται καὶ εἰς τὴν Ἀντιόπην τὴν ἐν τοῖς Κρήταις εἰρῆσθαι - - Τιμαχίδας δὲ διὰ τὴν ἐν τοῖς Κρησὶ μίξιν Πασιφάης πρὸς τὸν ταῦρον.* Icari, Daedali filii, quae partes fuerint in fabula, portentosum Pasiphaes amorem tractante, si quaeris, vix aliud occurrit nisi hunc cum Daedalo patre ob vaccam ligneam fabricatam, in qua inclusa Pasiphae tauro copiam

sui faceret, in Labyrinthum carcerem coniectum inde aufugisse. Scena erat in Creta insula, chorus e mystis constabat. vid. fr. II. Tale argumentum in scena exhiberi potuisse minus fortasse miraberis, si idem in tabula propositum apud Philostr. Imag. I, 16. legeris. Nec illud absurdum fuerit suspicari, Euripidem, Anaxagorae discipulum, rationes physicas in hac fabula secutum esse; quo etiam mystarum chorus spectat. Aliud autem est e physicis rationibus fabulam interpretari, aliud tales rationes et symbolicam aliquam vim vetustissimae iam fabulae subiectam fuisse, eique originem dedisse.

I. Schol. ad Aristoph. Ran. 1398. ad verba *Ἀλλ' ὦ Κρῆτες, Ἴδης τέκνα, Τὰ τόξα λαβόντες ἐπαμύνατε* haec annotat: *ταῦτα δὲ παρὰ τὰ ἐκ Κρητῶν Εὐριπίδου.*

II. Porphyrius de abstinentia IV, 19. p. 172 sq. *Μικροῦ με παρῆλθε καὶ τὸ Εὐριπίδειον παραθέσθαι, ὅς τοὺς ἐν Κρήτῃ τοῦ Διὸς προφήτας ἀπέχεσθαί φησι διὰ τούτων. λέγουσι δὲ οἱ κατὰ τὸν χορὸν πρὸς Μίνω·*

Φοινικογενοῦς παῖ τῆς Τυρίας
τέκνον Εὐρώπας καὶ τοῦ μεγάλου
Ζανός, ἀνάσσων
Κρήτης ἑκατομπτολιέθρου,
ἥκω ζαθέους ναοὺς προλιπών,
οἷς αὐθιγενὴς τμηθεῖσα δοκοὺς
στεγανοὺς πυρέχει Χαλύβῳ πελέκει,
καὶ ταυρόδετος γ'
ἀτρεκεῖς ἁρμοὺς κυπάρισσος.
ἁγνὸν δὲ βίον τείνομεν, ἐξ οὗ
Διὸς Ἰδαίου μύστης γενόμην,
καὶ νυκτιπόλου Ζαγρέως βιοτὰς
τάς τ' ὠμοφάγους δαῖτας τελέσας,
μητρί τ' ὀρείᾳ δᾷδας ἀνασχών,
καὶ Κουρήτων
Βάκχος ἐκλήθην ὁσιωθείς.
πάλλευκα δ' ἔχων εἵματα, φεύγω
γένεσίν τε βροτῶν καὶ νεκροθήκης
οὐ χριμπτόμενος, τήν τ' ἐμψύχων
βρῶσιν ἐδεστῶν πεφύλαγμαι.

Tyriae magno Phoenice satae Genus Europae summique Iovis, O qui Cretae Centena per oppida regnas,

Sacra advenio templa relinquens, Quas prisca domos dedit indigena Quercus chalyba secta bipenni, Taurique sibi glutine iungens De vera tigna cupressu, Puram vitam ducimus, ex quo Factus magni sum mysta Iovis, Et noctivagi vitam Zagreos Et crudivoras claudens epulas, Iacto Mater tibi magna mater faces Et Curetum dici incipio Sacratus rite sacerdos, Niveosque gerens habitus fugio Partus hominum, quaeque sepultos Monumenta tenent, nullaque utor Dape quae venit ex animante. Grot. Exc. p. 392.

V. 1. 2. V. D. in Diario class. Angl. 9. p. 197. coni. *Φανικογενές* et *κὰκ τοῦ μεγ. Ζ.*

V. 5—9. citat Erotianus v. *ἀτρεκεῖς* p. 36. ed. Franz. sed corruptissime, *Εὐριπίδης ἐν κλεισί* pro *ἐν Κρησί* etc. nam vix operae pretium est omnia menda enotare.

V. 6. *δοκούς* Erotian. *δορός* vet. ed. Porph. *δρῦς* edd. Porph.

V. 7. *στεγανούς* Cod. Monac. pro *στεγανάς*.

V. 8. Porph. *ταυροδέτῳ κρηθεῖσ᾽*. Erot. *τορολέτῳ κολληθείς*. Grotius in Exc. p. 391. *ταυροδέτρῳ κραθεῖσ᾽* quod recte explodit Bentl. „Quin et *ταυρόδετος*, inquit, non alibi reperio; neque vero intelligo, qui commode dici potuerit. Ut *ἁλυσίδετος* est *ἁλύσει δεθείς*, *κηρόδετος κηρῷ* et si qua sunt alia, sic et *ταυρόδετος* fuerit *ταύρῳ δεδεμένος*, *tauro compactus*, non *glutine taurino*. Nam quis obsecro *ταῦρον* usurpavit *ἀντὶ τῆς ταυροκόλλας?*" Nihilominus tamen Toup. Em. in Suid. T. II. p. 549. „Dicitur *ταυρόδετος taurino glutine compactus*, ut *ἐλεφαντόδετος dente elephantino vinctus*. Sed haec non omnibus sapiunt." Sibi sapiat Vir egregius, sed immodicus sui aestimator, contemtor aliorum. *ἐλέφας* non tantum belluam significat, sed etiam dentem elephanti et ebur; at *ταῦρος* non item gluten taurinum. Ipse scribi iubet *καὶ ταυρόδετος δέ*, *Atque adeo*." Quod Graecae elegantiae est." Ad hoc Porson. in App. T. IV. p. 490. Quantocyus *Graecam* istam *elegantiam* dele et corrige *καὶ ταυροδέτους*, ipse tamen de vi vocis *ταυ-*

ῥάδετος securus. Bentl. etsi miratus, unde illa vox in Porphyrii et Erotiani codices irrepserit, id non temere factum existimans, et fassus se hoc prompte expedire non posse, ne tamen ἀσύμβολος veniat, donec melius aliquid occurrat, ταυροδέτῳ de medio tollendum censet, totumque locum sic legendum indicat.

ἥκω ζαθέους ναοὺς προλιπών,
οἷς αὐθιγενὴς τμηθεῖσα δοκοὺς
στεγανὰς παρέχει Χαλύβων πελέκει
καὶ κολληθεῖσ᾽
ἀτρεκεῖς ἁρμὰς κυπάρισσος.

Scaliger, ut annotatum est in Fabric. Bibl. gr. T. VI. p. 237. not. s. hos versus in cod. suo manu sua hunc in modum emendaverat: ἥ. ζ. ν. πρ. Οὓς αὐθ. τμηθ. δοκὸς Στεγ. παρ. χαλύβῳ πελέκει Καὶ ταυροδέτῳ κρηθεῖσ᾽ ἀτρεκεῖς Ἁρμοὺς κυπαρίσσῳ. Cod. Monac. ταυροδέτῳ κρηθεῖσ᾽ ἀτρεκεῖς ἁρμοὺς κυπαρίσσου. Tandem Hermann. apud Lobeck. de morte Bacchi (Viteb. 1810.) p. 11 sq. locum ita constituit:

ἥκω ζαθέους ναοὺς προλιπών,
οὓς αὐθιγενὴς τμηθεῖσα δοκοὺς
στεγανοὺς παρέχει Χαλύβῳ πελέκει
καὶ ταυροδέτῳ κόλλῃ κραθεῖσ᾽
ἀτρεκεῖς ἁρμοὺς κυπάρισσος.

quae verba ita ordinanda esse monet: οὓς στεγανοὺς παρέχει αὐθιγενὴς κυπάρισσος, τμηθεῖσα δοκοὺς (in tignos fissa) χαλύβῳ πελέκει καὶ ταυροδέτῳ κόλλῃ κραθεῖσ᾽ ἀτρεκεῖς ἁρμοὺς (securium acie et glutine firmiter compacta). Pro δοκοὺς ut apud Erotianum legitur vet. ed. Porphyrii, et, teste Herm. Cod. Monac. δορός. Haec verba apud Lobeck. errore scribentis excidisse postea me monuit Hermann. χαλύβῳ idem firmat exemplo Aesch. S. ad Th. 734.

V. 12. Pro βιοτάς Herm. praefert lectionem cod. Monac. βροντάς, „dummodo dorica forma aboleatur, quam librarii crebro induxerunt. Βροντὴ Ζαγρέως quemadmodum dicatur, apparet ex Nonno Dionys. VI, 165. X, 294. XXXI, 35. XXXVIII, 209. XXXIX, 71.“ Equidem vereor, ne βροντὴ Ζαγρέως allegoricis seu

mysticis seriorum commentis accommodatius sit, quam Euripidi. Lobeck quoque aliud quid requirebat, et minime sibi displicere ait *σπονδάς*. Maltby etiam ad Morell. Thes. prosod. p. 413. mendum inesse suspicatur in voc. *βιοτάς* aut aliquid omissum.

V. 13. *τελέσας* Musgr. vertit *valedicens*, quod an recte fieri non possit, iure dubitat Maltby l. c. Hermann. monuit his versibus „vitae communis cultum et consuetudinem indicari, quam paulisper, dum sacris operam dabant, intermittebant.“ quod Lobeck. confirmat exemplo Pythagoreorum, qui hostias adrodere sibi religioni non duxerunt. Miror tamen inter ea, quae mystis propria erant, quaeque ad designandum *ἁγνὸν* illum *βίον* valere debent, ea etiam commemorari, quibus a reliquorum hominum victu et cultu non abhorrebant. Maltby l. c. coni. *τάς τ' ὠμοφάγου δαιτὸς τελετάς*.

D A N A E.

Prologum huius fabulae primus e vetustis biblioth. Palatinae membranis edidit Hieron. Commelinus in editionis tragoediarum Euripidis parte altera. Sed illum Euripide prorsus indignum et hominis non antiquissimi foetum esse, ita demonstravit Iacobsius in Wolfii anal. p. IV. p. 392. ut mihi quidem omnem dubitationem exemerit. Assentitur etiam Wolfius l. c. Idem sibi quoque videri significaverat P. Elmslei. diar. class. n. 16. p. 432. (vid. Suppl. Markl. ed. Lips. p. 240.) in censura Edinburg. 37. p. 77. (Iphig. Markl. ed. Lips. p. 259.) et ad Heracl. 634. Itaque vitia et metri et dictionis, quae plurima in eo insunt, qui corrigere velit, videat ne non tam describentis librarii errores, quam insulsi versificatoris inscitiam corrigat. Equidem illud fragm. ita exhibui, ut in Commeliniana legitur.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΕΡΜΗΣ.
ΔΑΝΑΗ.
ΤΡΟΦΟΣ.
ΑΚΡΙΣΙΟΣ.
ΑΓΓΕΛΟΣ.
ΧΟΡΟΣ.
ΑΘΗΝΑ.

ΕΡΜΗΣ.

Δόμοι μὲν οἵδ' εὔπυργά τ' ἐρύματα χθονὸς
οὐκ ἐν πολυχρύσοισιν ἤσκηται χλιδαῖς·
ἀρχὴν δὲ τῶνδε καὶ θεῶν ἱδρύματα
Ἀκρίσιος εἴληχεν, τύραννος τῆσδε γῆς·
Ἕλλησι δ' Ἄργος ἡ πόλις κικλήσκεται.
οὗτος δ', ἔρωτι παιδὸς ἄρσενος σχεθεὶς,
Πυθῶδ' ἀφῖκτο, καὶ λέγει Φοίβῳ τάδε·
πῶς ἂν γένοιτο σπέρμα παιδὸς ἐν δόμοις,
τίνος θεῶν βροτῶν τε πρευμενοῦς τυχών.
κεῖνος δὲ δυσξύμβλητον ἐξήνεγκ' ὄπα·
ἔσται μὲν, ἔσται παιδὸς ἄρσενος τόκος
οὐκ ἐξ ἐκείνου· πρῶτα γὰρ θῆλυν σπορὰν
φῦσαι δεήσει. κατά πως κείνη ποτὲ
εὐνὴν κρυφαίαν γνοῦσα καὶ μὴ γνοῦσα δὴ
ὑπόπτερον λέοντα τέξεται πατρὶ,
ὃς τῆσδέ γ' ἄρξει χἀτέρας πολλῆς χθονός.
τοιαῦτ' ἀκούσας Λοξίου μαντεύματα
γάμων ἀπείχεθ'· ὁ μὲν δέ γε τίκτει λαθὼν,
πρὸς τοῦ παρόντος ἱμέρου νικώμενος.
Δανάην δ' ἐπωνόμαζε τήνδ', ὅθ' οὕνεκα
πολὺς παρῆλθεν εἰς γονὴν παίδων χρόνος.
ἐν παρθενῶσι δ' εὐθὺς, οἷς ἐδείματο,
δίδωσιν Ἀργείαισιν εὔφρουρον κόραις,
εἰς ἀνδρὸς ὄψιν εὐλαβούμενος μολεῖν.
εἶθ' ὡς ὁ μακρὸς ηὔξανεν ταύτην χρόνος,
καὶ κάλλος εἶχεν ἔξοχον καθ' Ἑλλάδα,

φίλτροις ἀφύκτοις Ζεὺς κατασχεθεὶς πατὴρ,
εὐνῇ συνελθεῖν λάθρα πως ἠβούλετο.
σαφῶς δὲ πείθειν οὐκ ἔχων εἰς μηχανὴν
τοιάνδ᾽ ἐχώρησ᾽, ὡς ἄπυρος χρυσὸς γεγὼς,
ποθεινὸν εἰδὼς τοῦτο κτῆμα τοῖς βροτοῖς,
διὰ στέγους ῥεύσειεν ἐν χερσὶν κόρης.
ἡ δ᾽ οὖν μὴ γνοῦσα τὸν κεκρυμμένον δόλον
κόλποισι τὸν θεὸν εἰσρέοντ᾽ ἐδέξατο.
χρόνῳ δ᾽ ἑαυτὴν ὡς κατεῖδ᾽ ἐγκύμονα,
εἰς θαῦμ᾽ ἰσῄει, κἀξεπέπληκτο σαφῶς,
ὡς εἰς τόδ᾽ ἦλθε, μέμψιν εὐλαβουμένη.
φυγῇ δὲ λάθρα τῆσδε γῆς ὁρμωμένην
μαθὼν πατήρ νιν, ἐγκατάκλειστον δόμοις
ὀργῇ χολωθεὶς καὶ σκότῳ κρύψας ἔχει,
τἀληθὲς ὄψει προσκοπούμενος μαθεῖν,
κἂν ταῦτ᾽ ἀληθῆ καὶ σαφῶς ἔχοντ᾽ ἴδῃ,
ἔγνωκεν ἄμφω ποντίους ἀφιέναι,
τὴν παῖδα καὶ τὸ τεχθέν. ὧν δέ γ᾽ ἐστάλην,
μύθους Δανάῃ τούσδ᾽ εὐπροσηγόρους ἄγων,
ἐκ Διὸς, ἀφίξομαι τάχιστα σημανῶν.
ὑπηρέτην γὰρ ὄντα τἀπεσταλμένα
πράσσειν προθύμως, ὅστις ἂν γ᾽ ᾖ νουνεχής.

ΧΟΡΟΣ.

Τίς ὁ καινοτρόπος οὗτος μῦθος
κατ᾽ ἐμὰν ἧκεν ἀκουάν;
ἔνθ᾽ ἀσπερχὲς μενεαίνουσα
τοῖσδε δώμασι κοιράνου
ἀμφίδοξος πελάζω.
τίς δεσπότιν ἐμὴν Δανάην
βάξις ἔχει κατὰ πτόλιν;
ἣν μή ποτ᾽ ὤφελ᾽ εἰς ὦτα φέρειν
ὁ πρῶτος τάδε φράσαι τολμήσας,
ὡς ἐγκύμων εἴληπται
χρανθεῖσα λέκτροις
ἀνδρός. πατὴρ δέ μιν κλήσας
ἐν παρθενῶσι σφραγῖσι
δέμας φυλάσσει.
ταῦτ᾽ ἐτήτυμα μαθεῖν θέλω.
ἀλλ᾽ εἰσορῶ γὰρ τύραννον χθονὸς τῆσδ᾽
Ἀργείας Ἀκρίσιον πρὸ δόμων στείχοντα·
φυγῇ βαρὺς, ὡς δόξαι, κέαρ.

ΑΚΡΙΣΙΟΣ.

σὺ δ', εἰ κατ' οἴκους εὐνοῶν ἐτύγχανες,
οὐκ ἄν ποτ' ἦλθες εἰς τόδε θράσους.
* * * * * * * *

V. 1—4. recte ut ineptos notat Iacobs. p. 398. cuius verba transcribere nolo, quum in omnium manibus sint Wolfii analecta. Idem operam perdidisse iudicat Musgravium, qui ita hos versus concinnari posse dixit: δ. μὲν οἶδε καὶ θεῶν ἱδρύματα Λύκει', ἃ πολυχρ. ἠσκ. χλ. Ἀρχὴν δὲ τῶνδ' εὔπυργά τ' ἐρύματα χθονὸς Ἀκρίσιος εἴληχ' ὢν τύραννος τῆσδε γῆς.

V. 6. Elmslei. ad Heracl. 634. „Aoristum passivum ἐσχέθην in genuinis tragicorum scriptis vel non reperi vel repertum enotare neglexi. Bis occurrit in Commeliniano Danaës fragmento, quod spurium esse alibi monui, v. 6. 27. In eodem fragmento v. 44. legitur passivum τεχθέν Tragicis prorsus ignotum." ἔρωτι παιδός ex Ione 67 sumtum videri monuit Iacobs. p. 400.

V. 7. ἀφῖκτο pro ἀφίκετο (vid. Buttmanni gramm. gr. uber. T. II, 1. p. 9 sqq.) Homericum est, a quo Tragici, praeterquam in melicis, prorsus abstinuerunt; sin plusquamperf. est pro aoristo, ne hic quidem usus a Tragicis receptus est. vid. Gramm. meam T. II. p. 959 sq.

V. 8. 9. Vid. Iacobs. p. 400 sq.

V. 10. Vid. id. p. 401. not. 9.

V. 11—15. Vid. id. ibid. Quis sanus ita loquatur: *tum illa* nescio quomodo, *clandestinum concubitum experta* — — — Pro καὶ μὴ γνοῦσα debuerat dici κοὐ γνοῦσα. Vides hominem ne graece quidem scientem. Ineptus etiam est lusus verborum εὐνὴν γνοῦσα καὶ μὴ γνοῦσα. concubitum quidem illa ἔγνω, nec potuit μὴ γνῶναι (modo γνῶναι εὐνὴν dici possit) sed non cognovit, quis esset, quocum concumberet.

V. 15. ὑπόπτερον est ex emendatione Bentl. ep. ad Mill. p. 465.

V. 18. Nota elegantem particularum concursum ὁ μὲν δέ γε. pro quo Barn. ὁ δέ γε μέν, Boisson. ὁ δέ γε

μήν. De ὅ ad idem, quod praecesserat, subiectum relatum vid. Gramm. gr. T. II. p. 582. not. 9. De τίκτει λαθών, *inscius gignit*, vid. Iacobs. p. 403.

V. 19. Sophocli apud Stob. tit. 28. p. 194, 19. sublectum esse monuit Iacobs. p. 402. not. 2.

V. 20. Monstrum vocis πρωνόμασε (pro προσωνόμασε) portentosius etiam reddidit Barnes. πρωνόμασσε. Musgr. leni mutatione scribit Δανάην δ' ἐπωνόμαζε. Boisson. Δ. δὲ παῖδ' ὠνόμασε τήνδ' - - τήνδε ridet Iacobs p. 403. De ὅθ' οὕνεκα vid. T. VII. p. 507. et Gramm. gr. 1270. Not. ubi locus scholiastae Sophocl. not. *t.* laudatus satis indicat, veteres etiam Grammaticos in his vocibus de elisione cogitasse. De etymologia vid. Iacobs. l. c.

V. 23. Pro εὔφρουρον Porson. Adv. p. 273=242. corr. εὖ φρουρεῖν.

V. 27. Commel. ἀφέκτοις. Correxit Barnes. De κατασχεθείς vid. ad v. 6.

V. 28. λάθρα πως contra metrum. Heath coni. λαθραίως, secunda correpta, ut in γεραιός, δείλαιος. De sententia horum versuum et sqq. vid. Iacobs. p. 404 sq.

V. 29. σαφῶς πείθειν quid sit, nescio.

V. 30. ὡς ἄπυρος anapaestus in quarta sede, qui facile tolli possit scribendo ἄπυρος ὡς cum Heathio; sed potest ipsius auctoris vitium esse. Porson. Adv. p. 274=242. ἵν' ἄπυρος χρυσός - -

V. 31. denuo anapaestus est in quarta sede, cui medeare scribens κτῆμα τοῦτο.

V. 32. ῥεύσειεν aoristus non solum Tragicis, sed omnino Graecis, antiquioribus certe, ignotus. Nec ἐν χερσίν pro εἰς χεῖρας incorruptam antiquorum temporum integritatem sapit. vid. Gramm. gr. p. 1141 sq. Mirum etiam, quod quum aurum in manus virginis defluxisset, illa κόλποισι τοῦτ' ἐδέξατο.

V. 33. Ut metrum restitueretur, Pierson. Veris. p. 137. emend. ἡ δ' οὖν δόλον μὴ γνοῦσα, ubi iterum μή pro οὐ positum est. Heath. ἣ δ' ἀγνοοῦσα τὸν κεκρ. δ.

V. 35. χρόνῳ δ' ἑαυτήν dedit Barn. pro χρ. δὲ αὐτήν. Sed quorsum ἑαυτήν, quasi vis esset in prono-

mine, *se ipsam*, *non aliam?* et quis unquam dixit ὁρῶ ἐμαυτὸν ἡμαρτηκότα pro ὁρῶ ἡμαρτηκώς? Elegans est, quod Iacobs. p. 406. scribi potuisse dicit a peritiore homine, χρόνῳ δὲ νηδὺν ὡς κατεῖδ᾽ ἐγκύμονα.

V. 36. De locutione ne graeca quidem εἰς θαῦμα εἰσιέναι vid. Iacobs. p. 406. κἀξεπέπληκτο contra metrum, et contra consuetudinem Atticorum, de qua vide ad v. 7. Barnes. edidit κἀξεπιπέπληκται, quo versus fit uno pede longior, nec temporum ratio constat. ἐκπλήττεσθαι, καταπλήττεσθαι, *consternari*, novimus, item ἐπιπλήττειν, *obiurgare*; at ἐξεπιπλήττεσθαι quid valet? idem quod simplex ἐκπλήττεσθαι, an *consternatum se ipsum obiurgare?* Pierson. l. c. servat κἀξεπέπληκτο sed ne quid metrum detrimenti capiat, pro σαφῶς legit σφοδρῶς. Et revera σαφῶς quo referendum sit, non liquet, iungendane ἐκπλήττεσθαι σαφῶς, quod nihili est, an ὡς σαφῶς εἰς τόδ᾽ ἦλθε, quae Heathii ratio est, non contorta illa solum, sed ne graeca quidem, si quidem vertit *quasi scienter hoc probrum admisisset*. Tandem Musgrav. κἀξεπλήχθη τἀσαφὲς *et rei obscuritate obstupuit*. Non intelligebat scilicet Danae, quomodo aurum eam vim habere posset, ut, quae illud accepisset puella, eam gravidam faceret.

V. 37. 38. 39. transponit Musgr. hoc ordine 38. 37. 39. nec tamen effecit, ut concinnior esset locus. Pannum Euripideum, εἰς τόδ᾽ ἐλθεῖν, sed non ea, qua hic legitur, constructione usurpatum, illustravit Pierson. l. c. Quo enim spectat τόδε? ὥστε ἐκπλαγῆναι, an ὥστε ἐγκύμονα ἑαυτὴν κατιδεῖν? Neutrum ineptae tautologiae crimine vacat.

V. 38. Commel. ὁρμωμένη. Barn. ὁρμωμένην. quod structurae certe ratio postulat. Nota τῆσδε γῆς ὁρμωμένην pro ἐκ τῆσδε γῆς. E sqq. intelligimus non idcirco iratum fuisse patrem quod gravida esset D. sed quod aufugerat; quod vero domi eam inclusit, nihil aliud fecit quam quod iam antea fecerat. Cf. Iacobs. p. 407.

V. 40. Balbutientis haec est oratio ὀργῇ χολωθεὶς καὶ σκότῳ, quasi etiam ὀργισθεὶς σκότῳ iungenda sint, ac non δόμοις καὶ σκότῳ κρύψας ἔχει.

V. 42. κἂν Musgrav. pro καί.

V. 44. vid. ad v. 6. Porson. ὧν δ' ἐγὼ 'στάλην· στέλλεσθαι τινός pro ἕνεκα τινός, vix Graecum. Genitivus enim ille causam indicans non nisi cum verbis animi affectum significantibus iungi solet.

V. 45. μύθους τούσδε, quosnam? quos iamdudum garrire non desiit, an epistolam aliquam monstrans haec dicit? Et quis unquam nominavit μύθους εὐπροσηγόρους et ἄγειν μύθους?

V. 46. ἀφίξομαι. Igitur nondum ad regiam Acrisii accessit, sed in medio inter coelum et terram intervallo pendet.

V. 48. Ad πράσσειν deest δεῖ, cuius ellipsis aliud exemplum non novi.

V. 50. De ἀκουάν vid. Iacobs. p. 409. Notanda locutio κατά τινος ἀκουάν ἥκειν, quae expressa esse videtur ex illo Phoen. 1480.

V. 51. ἀσπερχὲς μενεαίνειν Homericum sed in aliam sententiam detortum. vid. Iacobs. p. 409. Pro μενεαίνουσα consuetudo Tragicorum postulat μενεαίνων. vid. Gramm. gr. §. 436. 4. 6.

V. 52 sq. in duos divisit Heath. Mira haec est metrorum compositio, qua post versum anapaesticum sequitur glyconeus, tum duo cretici cum syllaba. Cuius generis metro scripti sint vss. 54. 58. 61. 64. 65. non dixerim. ἀμφίδοξος non proprie dictum: neque enim est in duas propensus ut dubitet utram praeferat, sed dubitans, haesitans, quum unum tantum commemoretur, de quo dubitat chorus.

V. 61. ineleganter iuncti duo dativi, quorum prior ad κλῄσας alter ad φυλάσσει referendus est.

V. 68. Eleganter Porson. App. ad Toup. emendat. p. 476. οὐκ ἄν ποτ' ἦλθες εἰς τόδ', εἰς ὃ νῦν, θράσους, qui versus, si recte memini, apud Sophoclem alicubi legitur.

Transeamus iam ad genuinae fabulae fragmenta, quae qui legat, eum recte Iacobs. monet longe diversam ab illo prologo et dictionem et vim poeticam, eamdemque aliis etiam Euripidis fabulis communem agniturum esse; quod idem accidisse memini nonnullis qui a lectione car-

minum Anacreonticorum, quae vulgo feruntur, ad eiusdem poëtae fragmenta transierunt. Argumentum fabulae quod fuerit et quae partium descriptio, difficile est dicere; nam qui loci ex ea laudantur, ii fere sententias ad universum genus pertinentes continent, ut ii in aliis etiam fabulis locum invenire potuerint. Unum fragmentum est I. e quo de temporum ratione ac personarum conditione ac fortuna aliquid suspicari possis: in eo quippe loquitur mulier, liberis adhuc carens, ut videtur, de voluptate e puero in sinu ludente percipienda, sermone ad patrem converso. Haec si Danae fuit, dicere illa non potuit Argis quum a Iove compressa, partus tempore instante, patris iram timeret. Nihil igitur restat, nisi ut Danaen Seriphi, Polydecti nuptam, e quo nondum pepererat, haec patri dixisse, qui Danaen et Perseum repetitum in Seriphum venerat, ut est apud Hygin. f. 63., statuamus. Similis sententia est fr. II. III. Cetera, quae ab Hygino narrantur, ab Euripide etiam in illa fabula exposita fuisse, quibus argumentis sibi persuaserit Welcker. in libro *de trilogia Aesch.* p. 389. non assequor. Quodsi vera sunt quae supra disputavimus, hoc etiam argumento colligi potest, prologum Commelin. qui scenam Argis esse indicat, non posse ad fabulam pertinere, cuius scena in Seripho, certe non Argis fuit. De choro Danaae valere videntur, quae Pollux habet IV, 16, 111. *Τῶν δὲ χορικῶν ᾀσμάτων τῶν κωμικῶν ἕν τι καὶ ἡ παράβασις, ὅταν ἃ ὁ ποιητὴς πρὸς τὸ θέατρον βούλεται λέγειν, ὁ χορὸς παρελθὼν λέγει ταῦτα. ἐπιεικῶς δὲ αὐτὸ ποιοῦσιν οἱ κωμῳδοποιηταί. τραγικὸν δὲ οὐκ ἔστιν, ἀλλ᾽ Εὐριπίδης αὐτὸ πεποίηκεν ἐν πολλοῖς δράμασιν. ἐν μέν γε Δαναΐδι* (sic MSS.) *τὸν χορὸν τὰς γυναῖκας ὑπὲρ αὑτοῦ τι ποιήσας παρειπεῖν, ἐκλαθόμενος ὡς ἄνδρας λέγειν ἐποίησε τῷ σχήματι τῆς λέξεως τὰς γυναῖκας.* *Δανάῃ* legendum esse, non *Δαναΐδι*, vix dubitari posse videtur. In ea igitur fabula *παράβασιν* fuisse apparet; at quomodo mulieres virorum sermone et genere dicendi usae fuerint, non intelligo: neque enim eum, qui haec scripserit, tragicae dictionis tam imperitum fuisse credere possum, ut nesciret mulieres chori quum de se loquentes plurali numero utantur, masculino genere uti.

I. (XI.) Stob. tit. 76. p. 453. Gesn. 78. p. 335. Grot. et Gaisf.

Τάχ' ἂν πρὸς ἀγκάλαισι καὶ στέρνοις ἐμοῖς
πηδῶν ἀθύροι καὶ φιλημάτων ὄχλῳ
ψυχὴν ἐμὴν κτήσαιτο· ταῦτα γὰρ βροτοῖς
φίλτρον μέγιστον, αἱ ξυνουσίαι, πάτερ.

Forte aut lacertis pectori aut ludens meo Assiliet atque innocua libans oscula Mulcebit animum; namque blanditiae hae, pater, In nostra magnam cor habent pellaciam. V. 3. ad *κτήσαιτο* Valck. in marg. ed. Barn. adscripsit: f. *κνήσαιτο*.

II. (VI.) Stob. tit. 69. p. 429. Gesn. 71. p. 293. Grot. et Gaisf.

Καὶ νῦν παραινῶ πᾶσι τοῖς νεωτέροις
μὴ πρὸς τὸ γῆρας τοὺς γάμους ποιουμένους
σχολῇ τεκνοῦσθαι παῖδας· — οὐ γὰρ ἡδονή,
γυναικί τ' ἐχθρὸν χρῆμα πρεσβύτης ἀνὴρ —
ἀλλ' ὡς τάχιστα· καὶ γὰρ ἐκτροφαὶ καλαί,
καὶ συννεάζων ἡδὺ παῖς νέῳ πατρί.

Audite, iuvenes; omnibus dictum volo, Differre thalamos ad senectae terminum Nolite: prolem serite, dum tempus sinit. Res est molesta feminae coniunx senex; Properate; iuvat hoc educandis liberis, Pulchrumque iuveni natus alludens patri. V. 4. ad Aristoph. Thesm. 420. apposuit Bergler. collato etiam Phoenic. fr. II.

III. (X.) Stob. tit. 73. p. 448. Gesn. 75. p. 327. Grot. et Gaisf.

Γύναι, φίλον μὲν φέγγος ἡλίου τόδε,
καλὸν δὲ πόντου χεῦμ' ἰδεῖν εὐήνεμον,
γῆ τ' ἠρινὸν θάλλουσα πλούσιόν θ' ὕδωρ,
πολλῶν τ' ἔπαινον ἐστί μοι λέξαι καλῶν·
ἀλλ' οὐδὲν οὕτω λαμπρὸν οὐδ' ἰδεῖν καλόν,
ὡς τοῖς ἄπαισι καὶ πόθῳ δεδηγμένοις
παίδων νεογνῶν ἐν δόμοις ἰδεῖν φάος.

Mulier, amicum solis hoc magni iubar, Dulce est tueri maria quum venti silent, Dulce est et amnis largus et vernans humus. Sunt alia pulchra multa, quae possum addere. Sed, crede, nullum gratius spectaculum est, Quam post querelas orbitatis tetricae Conspicere florem liberum orientem domi. V. 3. Musgrav. vertit, quasi esset *πλούσιόν θ' ἕλωρ*, *praeda dives*, infelici coniectura.

IV. (I.) Stob. eclog. phys. p. 16. Canter. p. 139 sq. Grot. T. I. p. 216. Heeren.

Ἐς ταυτὸν ἥκειν φημὶ τὰς βροτῶν τύχας
τόνδ' ὃν καλοῦσιν αἰθέρ', ᾧ τάδ' ἐστὶ δή.
Οὗτος θέρους τε λαμπρὸν ἐκλάμπει σέλας,
χειμῶνά τ' αὔξει συντιθεὶς πυκνὸν νέφος,
θάλλειν τε καὶ μή, ζῆν τε καὶ φθίνειν ποιεῖ.
Οὕτω δὲ θνητῶν σπέρμα· τῶν μὲν εὐτυχεῖ
λαμπρὰ γαλήνη, τῶν δὲ συννεφεῖ πάλιν·
ζῶσίν τε σὺν κακοῖσιν, οἱ δ' ὄλβου μέτα
φθίνουσ' ἐτείοις προσφερεῖς μεταλλαγαῖς.

Ego esse valde paria fortunam arbitror Et quem vocamus, quisquis est tandem, aethera. Aether serenae aestatis accendit iubar, Hiememque denso nubium stipat globo; Florere dat negatque; dat vitam et mori. Humana sic gens saepe blandientibus Fovetur auris, saepe inhorret nubilo. Hi difficilius, illi agunt felicius; Sed hos et illos exedunt ipsae vices.

V. 2. Grot. e coni. ed. τόν θ' ὃν κ. αἰ. ὅς τ' ἂν ἐστι δή. Hoc quidem plane soloecum est, ne dicam barbarum; elegantissimam coniecturam vocat Heeren. Nec τὸν δ' ὃν καλοῦσιν αἰθέρα Tragicorum consuetudini accommodatum est, qui sine articulo dicerent ὅν τε καλοῦσιν αἰθέρα. Equidem v. 1. cum Musgravio scribendum puto ταῖς βροτῶν τύχαις, τόνδε αἰθέρα εἰς ταυτὸν ἥκειν φημὶ ταῖς βροτῶν τύχαις, *hunc aetherem congruere dico cum fortuna hominum.* Mox pro ᾧ τάδ' ἐστι δή, Iacobs. in specim. p. 12. coni. ᾧ τάδ' ἐστ' ἤθη, melius Blomfield gloss. Aesch. Agam. 155. ὅστις ἐστὶ δή, accommodate ad Grotii interpretationem. — V. 7. λαμπρᾷ γαλήνῃ Barnes. Valcken. diatr. p. 5. et Heeren. Quod quominus reciperem, illud me impediit, quod Tragicos in comparando rem generatim proponere solere οὕτω δὲ θνητῶν σπέρμα, tum per partes explicare animadverteram. Proprie autem dicendum erat τῶν μὲν βίοτος εὐτυχεῖ, ὥσπερ λαμπρὰ γαλήνη quae duo deinde in unum contrahuntur, ut in illo *Rusticus exspectat dum defluat amnis.* Vid. ad Rhes. 56. Dobree ad Arist. Plut. 314. Nec in γαλήνῃ συννεφεῖ haerendum; sicut enim δεινῶν ἄημα πνευμάτων ἐκοίμισε πόντον, nimirum quum cessavit, sic γαλήνῃ συννεφεῖ, *coelum* antea *serenum nubibus obducitur.* — V. 8. ζῶσίν τε

id est καὶ οἱ μὲν ζῶσι. Miror Musgrav. ζῶσιν vertentem *divites sunt*. V. 9. ἐτείοις προσφερεῖς ex egregia emendatione Valcken. diatr. p. 6. pro αἰτίοις προσφόροις. Sed Musgrav. πρόσφοροι, ut Phoen. 132. ne nimis abundet littera sibilans. Utrum praeferam dubius haereo; nam paria sunt in utramque partem rationum momenta. Grotius edidit φθίνουσι δ' αὐτοὺς πρόσφοροι μεταλλαγαί, quod recepit Barnes. Heath autem φθίνουσι δ' αὖ τοὺς πρ. legendum coniecit.

V. (II.) Stob. tit. 7. p. 86. Gesn. p. 47. Grot.

Φεῦ τοῖσι γενναίοισιν ὡς ἁπανταχοῦ
πρέπει χαρακτὴρ χρηστὸς εἰς εὐψυχίαν.

Ah quam bonorum sanguinem semper decent Impressa celsi spiritus vestigia! V. 2. Grot. ed. τρέπει, hanc vulgatam lectionem esse existimans, deceptus edit. Stob. Gesner. a. 1559. et Genev. Hoc etiam in Schow. libris esse videtur, qui ad τρέπει nihil annotaverit. Inde Heath. fecit ῥέπει, Iacobs. Specim. p. 110. βλέπει. Paris. A. ed. Trincav. Gesn. a. 1549. πρέπει. quod praefert etiam Wyttenb. ad Plut. p. 603. Cf. Brunck. ad Arist. Eccles. 427. Similis Euripidis sententia est apud Plutarch. T. II. p. 85. A. Vid. fr. ino. CXIX.

VI. (III.) Stob. tit. 10. p. 127. Gesn. p. 69. Grot.

Κρείσσων γὰρ οὔτις χρημάτων πέφυκ' ἀνήρ,
πλὴν εἴ τις· ὅστις δ' οὗτός ἐστιν, οὐχ ὁρῶ.

Pecuniam qui spernat, haud quisquam est homo, Aut si quis est, hunc qui sit ignoro tamen. In Trincav. Sophocli tribuitur, in Paris. A. Euripidi in Danae; et iam Gesn. lemma habet: *Sophoclis al. Euripidis in Danae*, fortasse e Cod. Mendozae. V. 2. Porsoni Adv. 274. (242. Lips.) scribit πλὴν εἷς τις, collato loco Soph. Oed. T. 118. qui diversissimus est; ibi enim de certo homine sermo est, ὃς φόβῳ φυγὼν οὐδὲν εἶχε φράσαι, hic dubitanter loquitur. εἴ τις sanissimum est, vid. Herm. ad Soph. Ai. 179. et quae monui Gramm. gr. p. 1250 sq. f.

VII. (IV.) Stob. tit. 16. p. 153. Gesn. p. 91. Grot.

Ὅστις δόμους μὲν ἥδεται πληρουμένους,
γαστρὸς δ' ἀφαιρῶν σῶμα δύστηνος κακοῖ,
τοῦτον νομίζω καὶ θεῶν συλᾶν βρέτη,
τοῖς φιλτάτοις τε πολέμιον πεφυκέναι.

Quicunque plenam laetus adspectat domum, Et corpori ipse subtrahit succum suo, Hic mihi videtur sacra rapturus deûm, Natusque amicos impio ut bello petat. Gesn. δομοις πληρουμένοις. Grotius edidit δόμους — πληρούμενος et v. 2. δύστηνον, quod pro librorum lectione habens Luzac. Exercit. p. 9. Valcken. narrat emendasse δόμοις — πληρουμένοις et δύστηνος. Paris. A. B. Trincav. δόμους — πληρουμένους, in quod incidit etiam Schaefer ad Lamb. Bos. p. 26. δύστηνον etiam Paris A. B. sed m. sec. et Schow. codd. sex.

VIII. (V.) Stob. tit. 62. p. 398 sq. Gesn. 64. p. 261. Grot. et Gaisf.

Ἔρως γὰρ ἀργὸν κἀπὶ τοῖς ἀργοῖς ἔφυ·
φιλεῖ κάτοπτρα καὶ κόμης ξανθίσματα,
φεύγει δὲ μόχθους. ἓν δέ μοι τεκμήριον·
οὐδεὶς προσαιτῶν βίοτον ἠράσθη βροτῶν,
ἐν τοῖς δ' ἔχουσιν ἡβητὴς πέφυχ' ὅδε.

Res otiosa et operis est fugiens amor, Cui specula curae tinctaque in flavum coma. Odit labores; hoc tibi signum cape, Quod nemo amavit quaeritans victum stipe. Regnum ille molles inter opulentos tenet. V. 1. legebatur κἀπὶ τοῖς ἔργοις. Plutarch. Amat. II. p. 757. A. citat κἀπὶ τοιούτοις ἔφυ. Hoc Valcken. diatr. p. 7. reponendum censebat, ad vocem τοιούτοις adscriptum esse ἀργοῖς, et hinc ortam lectionem Stobaei; Pierson. contra Verisim. p. 134. κἀπὶ τοῖς ἀργοῖς ἔφυ reponebat. Eodem respicit Plut. p. 760. D. V. 5. in metrum peccat. Itaque Grotius edidit ἡδυπαθὴς πέφυχ' ὅδε, anapaesto in quartam sedem illato; Scaliger νηπύτης πέφ. ὅδε quod recte dubitat Pierson. l. c. an graecum non sit, Piers. ἔχουσι δ' ἐμπέφυκεν ἡβητὴς ὅδε, in quo non magis graecum est ἔχοντες pro οἱ ἔχοντες. Valck. l. c. ἐν τοῖς δ' ἔχουσ' ἔφηβος ἐμπέφυχ' ὅδε, quasi ἔφηβος unquam sit *vigens*; Heath. ἡγέτης πέφ. ὅ. Musgrav. infelicissima coniectura ἀμβάτης, *insessor*, quia ἐπιβαίνειν a Plutarcho et Libanio de iis usurpetur, qui impotentem dominationem exercent, et vertit: *at ille contra divitibus inequitare solet.* Poterat etiam Ciceronis loco uti Verr. 4, 20, 43. *iactabit se et in his equitabit equuleis.* Gaisford. ἐν τοῖς δ' ἔχουσι χρήματ' ἐμπέφυχ' ὅδε; tandem Iacobs. lect. Stob. p. 11. ἐν τοῖς δ' ἔχουσι θὴρ ἴτης πέφυχ' ὅδε, *in opulentiorum rebus haec*

bestia habitat et inhaeret, locutionem ibid. docte illustrans. Ne hoc quidem placet, nec tamen, quid scribendum sit, invenio. Boissonad. scripturam ἐν τοῖς δ' ἔχουσι πέφυκεν ἥβητὴς ὅδε lubens praetermitto.

IX. (VII.) Stob. tit. 75. p. 459. Gesn. 77. p. 331. Grot. et Gaisf.

Γυνὴ γὰρ ἐξελθοῦσα πατρῴων δόμων
οὐ τῶν τεκόντων ἐστὶν, ἀλλὰ τοῦ λέχους·
τὸ δ' ἄρσεν ἕστηκ' ἐν δόμοις ἀεὶ γένος
θεῶν πατρῴων καὶ τάφων τιμάορον.

Mulier paternis exiens penatibus Non iam parentum est propria, cum ducta est viro. At stirps virilis in domo semper manet, Et ius sepulchrûm servat et avitos deos. Duo priores versus Stob. affert etiam tit. 71. p. 432. Gesn. 73. p. 308. Grot. ubi γυνὴ μέν habet, altero loco γυνὴ γάρ. V. 4. legebatur τιμᾷ ὅρον, quod post Vales. ad Harpocr. p. 33. emendavit Stanlei. ad Aesch. Choeph. 141. Vocem illustrat Valcken. diatr. p. 7 sq. Legitimos familiarum ritus et deorum manium iura perpetua natorum successione servari solita hinc etiam ostendit Lobeck. diss. I. de Tritopatribus in Seebodii Misc. crit. I. p. 522.

X. (VIII.) Stob. tit. 71. p. 432. Gesn. 73. p. 309. Grot. et Gaisf.

Ἦν γάρ τις αἶνος, ὡς γυναιξὶ μὲν τέχναι
μέλουσι, λόγχη δ' ἄνδρες εὐστοχώτεροι.
εἰ γὰρ δόλοισιν ἦν τὸ νικητήριον,
ἡμεῖς ἂν ἀνδρῶν εἴχομεν τυραννίδα.

Ita fama perhibet, foeminas astu magis Pollere, ferri laude potiore viros. Nam si daretur fraudibus victoria, Virile nostras iret in leges genus. V. 2. μέλουσι Heath, pro μέλλουσι, et sic Paris. B.

XI. (IX.) Stob. ibid.

Συμμαρτυρῶ σοι· πανταχοῦ λελείμμεθα
πᾶσαι γυναῖκες ἀρσένων ἀεὶ δίχα.

Tecum fatebor: nil nisi spolium sumus Miserae mulieres, ni virûm virtus iuvet.

XII. (XII.) Stob. tit. 95. p. 519. Gesn. 97. p. 391. Grot. et Gaisf.

Φιλοῦσι γάρ τοι τῶν μὲν ὀλβίων βροτοὶ
σοφοὺς τίθεσθαι τοὺς λόγους, ὅταν δέ τις
λεπτῶν ἀπ' οἴκων εὖ λέγῃ πένης ἀνὴρ,
γελᾷν. ἐγὼ δὲ πολλάκις σοφωτέρους
πένητας ἄνδρας εἰσορῶ τῶν πλουσίων,
καὶ θεοῖσι μικρὰ χειρὶ θύοντας τέλη
τῶν βουθυτούντων ὄντας εὐσεβεστέρους.

Plerique plenum iudicant sapientia Quidquid profantur divites; si quid loqui Vir pauper audet gente proletaria, Rident: ego autem pauperes locupletibus Plerumque sapere rectius re comperi, Illisque salsa qui deos placant mola Minus pios hos esse qui mactant bovem. V. 2. legebatur σοφ. ἡγεῖσθαι. Grotius edidit καλῆσαι, quod ne graecum quidem est pro καλέσαι. Valcken. diatr. p. 8. τίθεσθαι, *putare, reputare.* V. 6. 7. Athenaeus citat II, p. 40. C. τέλη explicans θυσίας, unde θεοῖσι scripserunt Theod. Canter. V. L. II, 5. et Grot. pro θεοῖς, μικρά Grotius pro μικρᾷ, et sic Paris. A. Verba θεοῖσι μικρὰ χειρὶ θύοντας τέλη ex Athen. repetit Eustath. ad Il. μ'. p. 892, 39.

Praeterea hos versus ex Euripidis Danae affert Stob. tit. 74. p. 321. Grot. — nam in Trincav. et Gesner. deest locus — qui tit. 71. p. 433. Gesn. 73. p. 311. Grot. Alexidi tribuuntur

Οὐκ ἔστιν οὔτε τεῖχος οὔτε χρήματα,
οὔτ' ἄλλο δυσφύλακτον οὐδὲν ὡς γυνή.

quod est fragm. XIII. apud Musgrav.

XIII. (Belleroph. XV.) Athen. IV. p. 159. B. C. Stob. tit. 89. p. 501. Gesn. 91. p. 367. Grot. et Gaisf. Maxim. (in Gesn. ed. Stob. ap. Wechel. 1581.) p. 759.

Ὦ χρυσὲ, δεξίωμα κάλλιστον βροτοῖς,
ὡς οὔτε μήτηρ ἡδονὰς τοιάσδ' ἔχει,
οὐ παῖδες ἀνθρώποισιν, οὐ φίλος πατὴρ,
οἵας σὺ χοὶ σὲ δώμασιν κεκτημένοι.
εἰ δ' ἡ Κύπρις τοιοῦτον ὀφθαλμοῖς ὁρᾷ,
οὐ θαῦμ' ἔρωτας μυρίους αὐτὴν τρέφειν.

Primum versum citat etiam Sext. Empir. adv. Gramm. XI, 122. p. 713. Lucian. Gall. T. I, p. 153. (T. VI. p. 311. Bip.) quatuor priores Sext. Emp. ib. I, 279. p. 277. Athenag. apol. p. 117. = 33. ed. Colon. - - E Bellerophonte

petitos esse Seneca indicavit ep. 115. loco supra p. 104. adscripto, qui ita vertit:

> *Pecunia ingens generis humani bonum,*
> *Cui non voluptas matris aut blandae potest*
> *Par esse prolis, non sacer meritis parens.*
> *Tam dulce si quid Veneris in vultu micat,*
> *Merito illa amores coelitum atque hominum movet.*

Vid. Valck. diatr. p. 165. C. Hinc Grotius lemma addidit *Euripides Bellerophonte.* nam in Trinc. et Gesn. deest lemma. At apud Maximum e Danae petiti dicuntur, et sic etiam Cod. MS. Stob. quem Valcken. commemorat in nota Mpta, Vossianus, puto, Εὐριπίδης Δανάῃ, et Cod. Paris. A. apud Gaisf. De Seneca dubitari potest: nam nec quisquam antiquorum praeter illum de Bell. avaritia quidquam commemoravit, et quod ille in Bellerophonte docenda factum scribit, id Plutarch. T. II. p. 17. E. in Ixione locum habuisse narrat. Fieri autem poterat, ut et quod de Ixione lectum vel auditum meminerat, id errore abreptus ad Bellerophontem transferret, sicut Consol. ad Helv. 13. Aristidem pro Phocione posuit, de benef. III, 6. Macedonas pro Persis, et locum Danaes tanquam e Bellerophonte sumtum laudaret. Itaque rectius hic locus ad Danaen referatur. V. 1. Athenag. ὦ χρυσὲ, ἀξίωμα et pro βροτοῖς Lucian. κτέρας. V. 2. Stob. οὐδέ et τοίας, sed ibi etiam Codd. A. B. τοιάσδ'. V. 3. ἐν δόμοισιν pro ἀνθρώποισιν Athen. V. 4. legitur apud Athen. et Sextum Emp. deest apud Stob. et Senec. unde eum subdititium habebat Grotius, defendit Heath. V. 6. Athen. ἔχειν pro τρέφειν. Propter τρέφειν P. Leopard. Emend. III, 2. pro *movet* apud Senecam mavult *fovet.*

XIV. (falso cit. V. p. 593. ed. Oxon. p. 479. ed. Lips.) Stob. Grot. tit. 91. p. 371. 92. p. 375. Gaisf. tit. 92. 6. (Apud Gesn. tit. 90. p. 505. primus tantum versus legitur, additis καὶ τὰ λοιπά.)

> *Ἆρ' οἶσθ', ὅθ' οὕνεχ' οἱ μὲν εὐγενεῖς βροτῶν*
> *πένητες ὄντες οὐδὲν ἐμφαίνουσ' ἔτι,*
> *οἳ δ' οὐδὲν ἦσαν πρόσθεν, ὄλβιοι δὲ νῦν,*
> *δόξαν φέρονται τοῦ νομίσματος χάριν,*
> *καὶ συμπλέκοντες σπέρμα καὶ γάμους τέκνων;*
> *δοῦναι δὲ μᾶλλον πλουσίῳ πᾶς τις κακῷ*

πρόθυμός ἐστιν, ἢ πένητι κἀγαθῷ,
κακὸς δ' ὁ μὴ 'χων, οἱ δ' ἔχοντες ὄλβιοι.

At nonne cernis inclita stirpe editos, Si pauperescunt, claritatem amittere, At ante viles, rebus augescentibus, Opulentitate comparare gloriam Per liberûm coniugia et innexas domos? Deinde cuncti non probis, sed ditibus Donare malunt, quam probis et egentibus. Dites beati, pauperum infelix genus. In Grot. ed. lemma est: *Eurip. Hecuba:* sed p. 374. Valcken. iam sua manu correxit: *Danae MS. A.* Cf. Brunck. ad Eur. Hec. p. 308. Gaisf. ad Stob. tit. 92, 6. — V. 2. Codex utroque loco exhibet ἐμφαίνουσ'. *Brunck.* At Gaisford. qui totum loco e Paris. A. se dedisse profitetur, edidit ἀναφαίνουσ' Musgr. legit ἐκφανεῖς ἔτι, nescio qua de causa. — V. 5. Paris. priori loco συμπλέκοντες, sed postremae syllabae emendatio ab eadem manu superscripta αι. συμπλέκοντες tamen arripuit Musgrav. V. 8. ὁ μὴ 'χων scripsit iam Valcken. ad Eur. Phoen. 408.

DICTYS.

Apollodorus II, 4, 3. Perseus παραγενόμενος εἰς Σέριφον καὶ καταλαβὼν προσπεφευγυῖαν τοῖς βωμοῖς μετὰ τοῦ Δίκτυος τὴν μητέρα διὰ τὴν Πολυδέκτου βίαν (is enim Δανάης ἐρασθεὶς καὶ, ἠνδρωμένου Περσέως, οὐ δυνάμενος αὐτῇ συνελθεῖν - - Περσεῖ ἐπέταξε τῆς Γοργόνος κομίζειν τὴν κεφαλὴν ibid. 2.) εἰσελθὼν εἰς τὸν βασιλέα, συγκαλέσαντος τοῦ Πολυδέκτου τοὺς φίλους, ἀπεστραμμένος τὴν κεφαλὴν Γοργόνος ἔδειξε· τῶν δὲ ἰδόντων ὁποῖον ἕκαστος ἔτυχε σχῆμα ἔχων ἀπελιθώθη. Καταστήσας δὲ τῆς Σερίφου Δίκτυν βασιλέα κ. τ. λ. Hoc fabulae Euripideae argumentum fuisse suspicor ob fragm. I. in eo enim Dictys, teste Plutarcho, Danaen filii Persei mortem deflentem exemplo aliorum, qui non minus graves molestias perpessi sint, consolatur. Itaque nuntiata haud dubie erat, vel credebatur certe, mors Persei, haud dubie Polydecte

auctore, qui ita se Danae potiturum esse sperabat, ut in Hercule furente Lycus Herculem mortuum esse vel simulans vel credens vim parat. Hinc sententiae complures de vi amoris fr. VI. quae Polydectis, amore Danaes capti, personae congruunt; cui alius, Dictys, opinor, honestum amorem hominum proborum opponit. Insunt tamen nonnulla, quae ab aliis non narrantur, quaeque, quomodo ab Euripide administrata sint, incertum est, ut quod fr. IX. significatur, aliquem liberos habentem novum tamen coniugium, e quo novi liberi gignerentur, quaesivisse; obscurum est etiam fr. V. Cur vero Polydecten vim Danaae afferentem et culpam sibi contrahentem facere non licuerit Euripidi, quia tragoediarum eius vis ac natura genus vindictae respueret, quod Perseus in lapides conversis Polydecte eiusque amicis exegerit, de quo Welckerus disputat de trilog. Aesch. p. 389. mihi quidem non liquet.

I. (XIV.) Plutarch. consol. ad Apollon. Opp. T. II. p. 106. Ὁ δὲ παραμυθούμενος τὴν Δανάην δυσπενθοῦσαν Δίκτυς φησί·

Δοκεῖς τὸν ᾅδην σῶν τι φροντίζειν γόων
καὶ παῖδ' ἀνήσειν τὸν σόν, εἰ θέλοις στένειν;
παῦσαι· βλέπουσα δ' εἰς τὰ τῶν πέλας κακὰ
ῥάων γένοι' ἄν, εἰ λογίζεσθαι θέλοις,
ὅσοι τε δεσμοῖς ἐκμεμόχθηνται βροτῶν,
ὅσοι τε γηράσκουσιν ὀρφανοὶ τέκνων,
τούς τ' ἐκ μεγίστης ὀλβίας τυραννίδος
τὸ μηδὲν ὄντας· ταῦτά σε σκοπεῖν χρεών.

κελεύει γὰρ αὐτὴν ἐνθυμεῖσθαι τὰ τῶν ἴσα καὶ μείζω δυστυχούντων, ὡς ἐσομένην ἐλαφροτέραν. Grotius in Excerptis p. 381. ad Danaen retulit et vertit: *Orcumne credis fletibus flecti tuis Et redditurum, si gemas, natum tibi? Iam parce, quaeso; quod tuum est, melius feres Aliena spectans ad mala et tecum putans, Quot sint acerba quos coërcent vincula, Qui consenescunt liberûm exsorti domo, Qui devoluti regio de culmine Nil sunt; iuvabit ista te animadvertere.* V. 2. Musgrav. θέλεις. V. 4. Grotius ῥᾷον φέροις ἄν. male. vid. Bentlei. ep. ad Mill. p. 464. Wyttenb. ad Plutarch. p. 718. V. 5. Grotius scripsit ἐμμεμόχθηνται, quod recepit Barnes. reiiciens Bentlei. l. c. scriptum oportuisse di-

cit ἐμμεμόχλευνται vel ὅσοι τε δεσμοῖσι μεμόχλευνται βρ. Recte vulgatam defendit Wyttenb. l. c. et Philomath. II. p. 20. vertens *in vinculis defatigati, confecti, consumti contabuerunt.* V. 7. Valcken. in marg. ed. Barnes. adscripsit: f. ὀλβίους. Elmslei. ad Heracl. 168. τούς τ' ἐκ μέγιστον ὀλβίας τυραννίδος. Me quidem duplex adiectivum uni substantivo iunctum non offendit.

Eiusdem Dictyis ad Danaen verba esse videntur illa:

II. (II.) Stob. tit. 13. p. 145. Gesn. p. 83. Grot.

Θάρσει· τό τοι δίκαιον ἰσχύει μέγα.

Confide; robur grande iustitia obtinet.

III. (XV.) Schol. Soph. Ai. 787. *Τί μ' αὖ τάλαιναν.* πρὸς τὸ Εὐριπίδου ἐν Δίκτυϊ·

τί μ' ἄρτι πημάτων λελησμένην
ὀρθοῖς;

IV. (VIII.) Stob. tit. 81. p. 474. Gesn. 83. p. 347. Grot. et Gaisf.

Εἷς γάρ τις ἐστὶ κοινὸς ἀνθρώποις νόμος,
καὶ θεοῖσι τοῦτο δόξαν, ὡς σαφῶς λέγω,
θηρσίν τε πᾶσι, τέκνα τίκτουσιν φιλεῖν·
τὰ δ' ἄλλα χωρὶς χρώμεθ' ἀλλήλων νόμοις.

Communis haec lex stirpis est mortalium, Trahens et ipsos in sui assensum deos Ferasque, amare quidquid est ex se satum; In rebus aliis iure non uno utimur. Iungenda sunt: κοινός ἐστιν ἀνθρώποις νόμος θηρσίν τε πᾶσι, ita ut verba καὶ θεοῖσι — λέγω parenthesin constituant, *quum etiam diis idem videatur.* τίκτουσιν dictum est, non τίκτοντας, quia hoc refertur ad ἀνθρώποις θηρσίν τε. Videntur esse Danaes verba. V. 2. ὡς σαφῶς λέγω est e Grotii emendatione pro ὅ σαφῶς λ.

V. (XVI.) Stob. tit. 50. p. 357. Gesn. 52. p. 201. Grot. et Gaisf.

Νεός, πόνοις δέ γ' οὐκ ἀγύμναστος φρένας.

Iuvenis, sed animo ad laborem exercito. In Trincav. et Gesn. deest lemma, sed ad Dictyem refertur in Paris. A. quem secutus est Grotius. Sermo esse videtur de Perseo. Pro πόνοις δέ γ' Musgrav. ed. πόνοισι δ' quod

Valcken. etiam margini Stobaei Grot. allevit. Nihil opus: vid. Porson. ad Eurip. Or. 1234. Med. 814. Neque tamen δέ γε ibi tantum locum habet, ubi secunda persona loqui incipit, sed omnibus locis, quibus, quae praecedunt, augentur.

VI. (VI.) Stob. tit. 62. p. 399. Gesn. 64. p. 261. Grot. et Gaisf.

Κύπρις γὰρ οὐδὲ νουθετουμένη χαλᾷ,
ἄν τ' αὖ βιάζῃ, μᾶλλον ἐντείνειν φιλεῖ,
κἄπειτα τίκτει πόλεμον· εἰς δ' ἀνάστασιν
δόμων περαίνει πολλάκις τὰ τοιάδε.

Nihil remittit, multa si moneas, Venus; Quod si pares vim, tendit hoc contra magis, Deinde bellum parit, in excidia urbium Et vastitates haec solent prorumpere. Duos priores versus citat etiam Galen. de Hippocr. et Plat. dogm. IV. p. 282, 45. ed. Foesii (Vol. V. p. 411, ed. Kühn.) ubi pro οὐδέ scriptum est οὐδέν, duplicata littera ν, quae statim sequitur et v. 2, ἂν γὰρ βιάζῃ. Loqui videtur Polydectes, vehementiam sui erga Danaen amoris testificans, et fratris admonitiones (hinc νουθετουμένη v. 1.) repellens. De sententia vid. Gatak. advers. misc. p. 524. Valcken. ad Hippol. 444.

VII. (VII.) Stob. tit. 81. p. 474. Gesn. 83. p. 347. Grot. et Gaisf.

Πατέρα τε παισὶν ἡδέως συνεκφέρειν
φίλους ἔρωτας ἐκβαλόντ' αὐθαδίαν,
παῖδάς τε πατρί· καὶ γὰρ οὐκ αὐθαίρετοι
βροτοῖς ἔρωτες, οὐδ' ἑκούσια νόσος.
σκαιόν τι δὴ τὸ χρῆμα γίγνεσθαι φιλεῖ,
θεῶν ἀνάγκας ὅστις ἰᾶσθαι θέλει.

Morem, remota gerere contumacia, Amore capto filio debet pater, Natus parenti: non enim est hominum in manu Amor; nec illud spontis est nostrae malum. Audacia est insana, velle avertere Necessitates numine immissas deûm. Eadem sententia est in Hippol. 464. ubi vid. Valcken. Videntur haec etiam esse Polydectis verba.

VIII. (I.) Stob. eclog. phys. c. 12, p. 149, 151, Grot. T. I. p. 272. Heer.

Φίλος γὰρ ἦν μοι· καί μ' ἔρως ἕλοι ποτὲ
οὐκ εἰς τὸ μωρὸν, οὐδέ μ' εἰς Κύπριν τρέπων.
ἀλλ' ἔστι δή τις ἄλλος ἐν βροτοῖς ἔρως,
ψυχῆς δικαίας σώφρονός τε κἀγαθῆς.
καὶ χρῆν δὲ τοῖς βροτοῖσι τόνδ' εἶναι νόμον,
τῶν εὐσεβούντων οἵτινές γε σώφρονες,
ἐρᾶν, Κύπριν δὲ τὴν Διὸς χαίρειν ἐᾶν.

Amasse ego illum fateor; ille autem fuit Non stulta suadens, veneris aut illex amor. Nam datus et alius est amor mortalibus Iusti piique sobriique pectoris. Utinamque lex haec gentis humanae foret, ut amare sanctis moribus spectabiles Fas esset, omnis sed fugaretur Venus. V. 3. 4. laudat etiam Plutarch. T. II. p. 11. E. et ex Euripidis Theseo Stob. tit. 5. p. 63. Gesn. p. 37. Grot. ubi locus deest in Paris. A. V. 2. pro τρέπων malit τρέποι. Videntur esse verba Dictyis, Polydectem coërcere cupientis.

IX. (IX.) Stob. ibid. p. 349. Grot.

Ὄντων δὲ παίδων καὶ πεφυκότος γένους,
καινοὺς φυτεῦσαι παῖδας ἐν δόμοις θέλεις,
ἔχθραν μεγίστην σοῖσι συμβάλλων τέκνοις.

Quum sit tibi stirps, quum genus vivat tuum, Nova pares augere progenie domum; Hostilitatem mutuam proli seris. Supra voc. πεφυκότος Valck. in ed. Barn. adscripsit: an πεπηγότος. Num hac Polydecti a Dictye dicta sint, dubito, quum illum liberos iam habuisse aliunde non constet.

X. Stob. ibid. p. 347. Grot.

Ἐγὼ νομίζω πατρὶ φίλτατον τέκνον,
παισίν τε τοὺς τεκόντας, οὐδέ σύμμαχους
ἄλλους γενέσθαι φήμ' ἂν ἐνδικωτέρους.

Carissimum esse liberos patri puto, Natis parentem; nec societas firmior Datur inveniri, nec fides antiquior. In Paris. A. lemma est ἐν τῷ αὐτῷ i. e. ἐν τῷ Δίκτυϊ, ut ad fr. IX.

XI. (X.) Stob. tit. 84. p. 492. Gesn. 86. p. 351. Grot. et Gaisf.

*Εἰς δ' εὐγένειαν ὀλίγ' ἔχω φράσαι καλά·
ὁ μὲν γὰρ ἐσθλὸς εὐγενὴς ἔμοιγ' ἀνήρ,
ὁ δ' οὐ δίκαιος, κἂν ἀμείνονος πατρὸς
Ζηνὸς πεφύκῃ, δυσγενὴς εἶναι δοκεῖ·*

Praeconia a me haud magna nobilitas feret; Nam bonus et aequus nobilis me iudice est; Contemtor aequi, quamlibet claro satu Ipsum Tonantem superet, est ignobilis.

XII. (XII.) Stob. tit. 91. p. 507. Gesn. 93. p. 377. Grot. et Gaisf.

*Μή μοί ποτ' εἴη χρημάτων νικωμένῳ
κακῷ γενέσθαι, μήδ' ὁμιλοίην κακοῖς.*

Nunquam malus sim victus a pecunia; Sed nec malorum me illigem commercio. Hi versus apud Stob. tit. 92. p. 511. Gesn. 94. p. 381. Grot. iuncti sunt cum fr. Cresph. VIII. Sed sententiam quatuor versus non satis aptam inter se habent, ut verisimilius sit eos e diversis dramatis excerptos esse, altero autem loco lemma per incuriam omissum, quod nonnumquam factum in Stob. edd.

XIII. (IV.) Stob. tit. 37. p. 226. Gesn. 39. p. 155. Grot. et Gaisf.

*Εἰ δ' ἦσθα μὴ κάκιστος, οὔποτ' ἂν πόλιν
τὴν σὴν ἀτίζων τήνδ' ἂν εὐλόγεις πάτραν.*

Ni pravus esses, patriae nunquam tuae Contemtor haec externa laudares sola. Boissonadio πάτραν et πόλιν transponenda videntur.

XIV. (IV.) Stob. ibid.

*Ὡς ἕν γέ μοι κρίνοιτ' ἂν οὐ καλῶς φρονεῖν,
ὅστις πατρῴας γῆς ἀτιμάζων ὅρους
ἄλλην ἐπαινεῖ καὶ τρόποισιν ἥδεται.*

Nam me quidem censore non recte sapit Qui patriam collaudat alienam suae Contemtor, inque non suos mores abit. In exemplaribus Stobaei hi duo sunt diversi loci ex eadem fabula petiti; Musgrav. utrumque in unum coniunxit, ut iam antea Barnes. ἕν γέ μοι est *me iudice:* vid. Valck. ad Eur. Hipp. 324. Brunck. ib.

1550. quae non recordatus Heath. scribi iussit ὥς εὖ γέ μοι. Sed scribendum ἔν γ᾽ ἐμοί.

XV. (XI.) Stob. tit. 88. p. 500. Gesn. 90. p. 363. Grot. et Gaisf.

Φεῦ φεῦ παλαιὸς αἶνος ὡς καλῶς ἔχει·
οὐκ ἂν γένοιτο χρηστὸς ἐκ κακοῦ πατρός.

Quam vera vetus est, proh dolor, sententia, Malo parente non seri sobolem bonam. Haec omnia inde a fr. VII. Dictyis personae bene convenire videntur; sed in Polydecten quoque omnia cadere, quae obiiciuntur, ita ut ad eum oratio converti videri potuerit, non dixerim, ut fr. VIII. XI. XII.

XVI. (XIII.) Stob. tit. 104. p. 565. Gesn. 106. p. 441 sq. Grot. et Gaisf.

Πολλοῖς παρέστην κἀφθόνησα δὴ βροτῶν
ὅστις κακοῖσιν ἐσθλὸς ὢν ὅμοιος ᾖ,
λόγων ματαίων εἰς ἅμιλλαν ἐξιών.
τὸ δ᾽ ἦν ἄρ᾽ οὐκ ἀκουστὸν οὐδ᾽ ἀνασχετόν,
σιγᾶν κλύοντα δεινὰ πρὸς κακιόνων.

Iam saepe vidi, saepe et indigne tuli Bonos sequentes moris exemplum mali, Sermone cum certamen irato strepit. At illud ingens visu et auditu nefas, Aliquem tacentem probra peiorum pati. φθονεῖν est idem quod νεμεσᾶν, *indigne ferre eum, qui modum egreditur*, ut Teleph. fr. XI. Musgr. Heath. duos posteriores versus non eidem personae, cui priores, tribuendos existimant. Sed opponuntur inter se qui v. 1. 2. commemorantur, et qui v. 3. 4. 5. Videntur autem haec a Polydecte pronuntiata esse.

XVII. (III.) Stob. tit. 36. p. 217. Gesn. p. 145. Grot.

Τυραννικόν τι πόλλ᾽ ἐπίστασθαι λέγειν.

Semper loqui discupere nimis est regium. Grotius enim ἐφίεσθαι dederat pro ἐπίστασθαι, quia hoc sensum huic titulo περὶ ἀδολεσχίας minus convenientem habere videbatur. At quidni homo garrulus etiam, ὁ ἀδολέσχης, dici possit πόλλ᾽ ἐπίστασθαι λέγειν, sicut Thersites ἔπεα φρεσὶν ᾗσιν ἄκοσμά τε πολλά τε ᾔδη Il. β', 213. Ver-

sus autem ille in Paris. A. ut e Dictye desumtus notatur, quique hunc sequuntur duo Ἀνὴρ γὰρ ὅστις ἥδεται λέγων ἀεὶ, λέληθεν αὑτὸν τοῖς ξυνοῦσιν ὢν βαρύς e Sophoclis Alete. At in Gesneriana noster versus est Aeschyli, duo sequentes Euripidis e Dictye, et hinc Musgravius hos versus fr. XVII. posuit, quod eo magis mirum, quod alias Grotianam sequi solet, in qua tamen lemmata sunt e Paris. A. In Gesneriana confusa esse videntur lemmata, Aeschyli nomine, quod ad v. 32. adscriptum oportuerat, sumtum e Prometheo v. 329. ad v. 29. Τυραννικόν τι - - translato, Euripidis autem a v. 29. ad 30. 31. et omisso nomine Sophoclis.

XVIII. (V.) Stob. tit. 42. p. 276. Gesn. 44. p. 171. Grot. et Gaisf.

Μὴ νεῖκος, ὦ γεραιὲ, κοιράνοις τίθου,
σέβειν δὲ τοὺς κρατοῦντας ἀρχαῖος νόμος.

Noli tyrannis, o senex, contendere. Antiqua lex est ista, rectores cole. „Male Grotius secundum versum dat Menandro et Clericus.“ *Valck.* in nota Msta ad Eurip. Barn. Cf. Heath. V. 1. legebatur τυράννοις. Grotius κοιράνοις e Salmasii emendatione. Cf. Porson. adv. p. 153. (134. Lips.) Blomfield. ad Aesch. Prom. 994. Verba esse videntur chori Dictyn a iurgio cum Polydecte persequendo avocans. κοιράνοις quum dicit pro κοιράνῳ id est Πολυδέκτῃ, ut in illo τυράννοις ἐκποδὼν μεθίστασο Phoen. 40. ad totum genus transfert, quod de uno rege dicere volebat. Pro τοὺς κρατοῦντας Boisson. τοὺς ἄρχοντας, nescio unde.

ERECHTHEUS.

De Erechthei historia locus classicus est Lycurgi adv. Leocrat. p. 160, 9. ed. H. Steph. (apud Reisk. T. IV, 2. p. 201. ed. Bekk. Oxon. T. III. p. 261.) Φασὶν Εὔμολπον τὸν Ποσειδῶνος καὶ Χιόνης μετὰ Θρακῶν ἐλθεῖν τῆς χώρας ταύτης ἀμφισβητοῦντα, τυχεῖν δὲ κατ᾽ ἐκείνους τοὺς χρόνους βασιλεύοντα Ἐρεχθέα, γυναῖκα ἔχοντα Πραξιθέαν τὴν Κηφισοῦ θυγατέρα, μεγάλου δὲ στρατοπέδου μέλλοντός αὐτοῖς εἰσβάλλειν εἰς τὴν χώραν, εἰς Δελφοὺς ἰὼν ἠρώτα τὸν θεόν; τί ποιῶν ἂν νίκην λάβοι παρὰ τῶν πολεμίων. χρήσαντος δ᾽ αὐτῷ τοῦ θεοῦ, τὴν θυγατέρα εἰ θύσειε πρὸ τοῦ συμβαλεῖν τὼ στρατοπέδω, κρατήσειν τῶν πολεμίων, ὁ δὲ τῷ θεῷ πειθόμενος τοῦτ᾽ ἔπραξε καὶ τοὺς ἐπιστρατευομένους ἐκ τῆς χώρας ἐξέβαλε. διὸ καὶ δικαίως ἄν τις Εὐριπίδην ἐπαινέσειεν, ὅτι τά τε ἄλλ᾽ ὢν ἀγαθὸς ποιητὴς καὶ τοῦτον τὸν μῦθον προείλετο ποιῆσαι, ἡγούμενος κάλλιστον ἂν γενέσθαι τοῖς πολίταις παράδειγμα τὰς ἐκείνων πράξεις, πρὸς ἃς ἀποβλέποντας καὶ θεωροῦντας συνεθίζεσθαι ταῖς ψυχαῖς τὸ τὴν πατρίδα φιλεῖν. Cf. Heyne ad Apollod. III, 15, 4. Plutarch. parall. T. II p. 310 D. Ἐρεχθεὺς πρὸς Εὔμολπον πολεμῶν ἔμαθε νικῆσαι, ἐὰν τὴν θυγατέρα προθύσῃ· καὶ συγκοινωνήσας τῇ γυναικὶ Πραξιθέᾳ προέθυσε τὴν παῖδα. Μέμνηται Εὐριπίδης ἐν Ἐρεχθεῖ.

I. (XIII.) Clem. Alex. Strom. VI. p. 619. D.

- - - εὕδουσ᾽ ἐν ἀστρώτῳ πέδῳ,
πηγαῖσι δ᾽ οὐχ ὑδραίνουσιν πόδας.

De Sellis, oraculi Dodonaei sacerdotibus, qui ἀνιπτόποδες, χαμαιεῦναι vocantur Il. π', 234. haec dicta esse monuit Valcken. diatr. p. 170 sq. qui se non exputare fatetur, qua occasione in Erechtheo memorari potuerint et Selli et quae habet sequ. fr. Mihi oraculum de filia immolanda Erechtheo redditum esse Dodonae finxisse videtur Euripides et locus e prologo sumtus esse. V. 2.

Heath. scribebat πόδας δὲ πηγαῖς οὐχ ὑδραίνουσιν - - Valcken. πηγαῖσι Σελλοὶ δ' οὐχ ὑγρ. π. Musgrav. ἐν ἀστρώτῳ πέδῳ, εὕδουσι πηγαῖς δ' οὐχ ὑδρ. π. et πηγαῖς habet Eustath. ad Il. π', p. 1058, 4. = 1074, 41. Erfurdt. πηγαῖσι δ' ὕδατος οὐχ ὑγρ. π. — Ad eumdem locum de oraculo Dodonaeo pertinere arbitror sequens fr.

II. (XVIII.) Append. Vatic. II, 67. p. 292. *Μίασμα δρυός.* παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Ἐρεχθεῖ αἰνιττόμενον τὸ Θηβαῖον παρανόμημα εἰς τὸ ἐν Δωδώνῃ μαντεῖον - - ἠσέβησαν γὰρ εἰς τὴν ἱέρειαν εἰσβαλόντες αὐτὴν εἰς τὸν ἐν Δωδώνῃ λέβητα ζέοντα ἐρωτικῶς διατεθεῖσαν εἰς ἕνα τῶν θεωρῶν.

III. (XV.) Hesych. Ζεῦγος τριπάρθενον. Εὐριπίδης Ἐρεχθεῖ. Tres Erechthei filiae designari censeo, quamquam quatuor commemorat Lycurgus, sex Suidas v. παρθένοι e Phanodemo. Sed Theon schol. in Arat. 169. ubi Hyadas tres commemorari ab Euripide dixerat, paulo post Εὐριπίδης μὲν οὖν ἐν Ἐρεχθεῖ τὰς Ἐρεχθέως θυγατέρας Ὑάδας φησὶ γενέσθαι τρεῖς οὔσας.

IV. (IV.) Stob. tit. 52. p. 360. Gesn. 54. p. 205. Grot. et Gaisf.

Οὐδεὶς στρατεύσας ἄδικα σῶς ἦλθεν πάλιν.

Sine iure bellans non redit sospes domum. Musgrav. hoc fr. cum fr. VI. coniunctum exhibuit, quippe sensu cum eo cohaerens.

V. (III.) Stob. tit. 49. p. 355. Gesn. tit. 51. p. 197. Grot. et Gaisf.

Ὀλίγους ἐπαινῶ μᾶλλον, ἢ πολλοὺς κακούς.

Imbellium agmen sperno pro paucis bonis. Ὀλίγους nim. ἀγαθούς, omisso vocabulo, quod in opposito latet.

VI. (V.) Stob. tit. 52. p. 360. Gesn. 54. p. 205. Grot. et Gaisf.

Ὡς σὺν θεοῖσι τοὺς σοφοὺς κινεῖν δόρυ
στρατηλάτας χρή, τῶν θεῶν δὲ μὴ βίᾳ.

Volentibus dis arma sapientem decet Movere, non coeleste si imperium vetet.

VII. Stob. tit. 57. p. 378. Gesn. 59. p. 227. Grot et Gaisf.

Ναῦς ἡ μεγίστη κρεῖσσον, ἢ μικρὸν σκάφος.
Quaerenda navis magna prae tenui scapha. Omisit Musgr. sed apud Barnes. est v. 61. In ed. Gesn. et Grot. tanquam e Sophoclis Erechtheo affertur; at Trincav. Εὐριπίδου, Paris. A. Εὐριπίδου Ἐρεχθέως. Cf. Brunck. fr. Soph. p. 669. ed. min. f. 8.

VIII. Stob. tit. 52. p. 360. Gesn. 54. p. 207. Grot.

Μισῶ δ' ὅταν τις καὶ χθονὸς στρατηλάτης
μὴ πᾶσι πάντων προσφέρῃ μειλίγματα.

Odi creatum patriae et bello ducem, Qui ferre nescit casibus solatia. Vid. ad fr. Belleroph. XXVI.

IX. (X.) Stob. tit. 29. p. 199. Gesn. p. 127. Grot.

Ἐκ τῶν πόνων τοι τἀγάθ' αὔξεται βροτοῖς·
ὁ δ' ἡδὺς αἰὼν ἡ κακή τ' ἀτολμία
οὔτ' οἶκον οὔτε βίοτον οὐδὲν ὠφελεῖ.

Crescunt labore cuncta bona mortalium; At vita mollis atque iners ignavia Vitam nec hominum nec domos quidquam iuvant. Apud eumdem tit. 8. p. 97 = 53. ad Archelaum referuntur. Vid. Archel. fr. VII. ubi est ἡ κακή τ' ἀνανδρία. Potuerunt in utraque fabula poni, in Erechtheo inter admonitiones, quibus filii vitam regi vult moriens pater.

X. (IX.) Stob. tit. 92. p. 512. Gesn. 94. p. 333. et Gaisf.

Τὰς οὐσίας γὰρ μᾶλλον, ἢ τὰς ἁρπαγὰς,
τιμᾶν δίκαιον· οὔτε γὰρ πλοῦτος ποτὲ
βέβαιος ἄδικος — — — —

Decora res est, arte quae laudabili, Non vi, paratur; non habent solidam diu Male parta sedem.

XI. (XI.) Stob. tit. 120. p. 609. Gesn. 122. p. 499. Grot. 121. Gaisf.

ἐγὼ δὲ τοὺς καλῶς τεθνηκότας
ζῆν φημὶ μᾶλλον τοῦ βλέπειν τοὺς μὴ καλῶς.

Trincav. Gesn. τοῦ βλάπτειν, pro quo Gesn. in marg. Malim βλέπειν, quod ἀντὶ τοῦ ζῆν accipitur: et βλέπειν τοὺς MS. Colleg. Nov. apud Musgr. Paris. A. N. Voss. Arsen. βλέποντος μὴ κ. coni. Salmas. et rec. Grotius. At βλέπειν etsi saepe pro ζῆν ponitur, tamen num

βλέπειν καλῶς hoc sensu dici possit dubito. Nam illud eam tantum vitam significat, quae sensuum et totius corporis integritate continetur; *honeste* autem *vivere* non corporis est, sed animi. Neque tamen altera scriptura aptiorem sententiam praebet; quid enim hoc sibi vult: *qui honestam mortem oppetiverunt, eos vivere censeo potius quam vivere eos, qui non honeste vitam agunt?* Quidni simpliciter dixit ζῆν φημὶ μᾶλλον τῶν μὴ καλῶς ζώντων? An argutias captavit Euripides τοὺς ζῶντας, eos qui vere i. e. e ratione vivunt, opponens τοῖς βλέπουσιν seu iis, qui nihil nisi spiritum ducunt, edunt, bibunt, dormiunt, bestiarum, quam hominum, similiores?

XII. (XII.) Clem. Alex. Strom. VI. p. 741. ed. Paris. (621. B. Sylb.)

Αἰδοῦς δὲ καὐτὸς δυσκρίτως ἔχω πέρι·
καὶ δεῖ γὰρ αὐτῆς, κἄστιν οὗ κακὸν μέγα.

Difficile de pudore iudicium mihi est; Saepe eius opus est, est et ubi magnum malum. Sic H. Stephan. locum emendavit sched. V, 2. quum ederetur αἰδοῦς καὶ αὐτός quod ipsum retinuit Boissonad. vel αἰδοῦς δὲ αὐτός et ἔστιν οὐ. Bergl. ad Aristoph. Ran. 1481. citat αἰδοῦς γὰρ αὐτός. Cf. Valcken. ad Hippol. 385.

XIII. (VI.) Stob. tit. 53. p. 367. Gesn. 55. p. 211. Grot. et Gaisf.

Κείσθω δόρυ μοι μίτον ἀμφιπλέκειν
ἀράχναις, μετὰ δ' ἡσυχίας πολιῷ
γήρᾳ συνοικοίην·
ἀείδοιμι δὲ στεφάνοις κάρα
πολιὸν στεφανώσας,
Θρηΐκιον πέλταν πρὸς Ἀθηνᾶς
περὶ κίοσιν ἀγκρεμάσας θαλάμοις,
δέλτων τ' ἀναπτύσσοιμι γῆρυν,
ἂν σοφοὶ κλέονται.

In Stob. Gesn. primus versus scribitur: Ἀρκείτω μοι μίτον ἀμφιπλέκειν ἀράχνα. Paris. A. Arsen. ἀρκείσθω δόρυ μοι μ. Voss. ἀρκείτω δόρυ (σθω superscr.). δόρυ addit etiam Paris. B. E Voss. et Plutarch. Nicia p. 529. A. (c. 9.) versum emendavit Valck. diatr. p. 168. Pacem, sed non nisi parta de hostibus vi-

ctoria, exoptat chorus haud dubie senum, in qua armorum et telorum nullus usus est, eaque araneaum telae opplent, ut in loco Bacchylidis apud Stobaeum ibid. ἐν δὲ σιδαροδέτοισι πόρπαξι αἰθᾶν ἀραχνᾶν ἱστοὶ πέλονται. Plut. l. c. ἐπόθουν τὸν ἀμίαντον καὶ ἀπόλεμον βίον, ἡδέως μὲν ᾀδόντων τὰ τοιαῦτα χορῶν ἀκούοντες· Κείσθω - - V. 4. πέλταν pro πεάταν e coni. Salmasii edidit Grot. et sic Paris. B. Arsen. Vult a tecti περιστύλοις pendere scuta Thracica, spolia hostium superatorum, ut recte Heath. — V. ult. legebatur κλέωνται. κλέονται coniectura assecutus est Gaisf. De voce cf. ad Alcest. 460.

XIV. (XIX.) Etymol. M. p. 153, 31. Ἀσιάτις. Ἀσιάδος κρούματα, τῆς κιθάρας. οὕτως Ἀριστοφάνης εἶπε, παρῳδῶν τὸ ἐξ Ἐρεχθέως Εὐριπίδου. ἡ τρίχορδος κιθάρα οὕτω καλεῖται. Vid. Aristoph. Thesm. 126.

XV. (XVI.) Suidas, Ἀνάστατοι, πλακούντων εἶδος. — Αἱ δὲ σελῆναι πέμματά εἰσι πλατέα κυκλοτερῆ· πέλανοι δὲ τὰ εἰς θεοὺς πέμματα. — Καὶ ἐν Ἐρεχθεῖ τὰς σελήνας πελάνους εἴρηκεν Εὐριπίδης·

Καί μοι — πολὺν γὰρ πέλανον ἐκπέμπεις δόμων —
φράσον σελήνας τάσδε πυρίμου χλόης.

Eadem leguntur s. v. σελῆναι. ἐκπέμπεις h. l. est iam in edit. Basil. 1544. sed sub v. σελῆναι est ἐκπέμπει. Pro πυρίμου Toup. Em. in Suid. I. p. 53. πυρίνου, *placentas ex tritico factas*. Idem, Rogat scilicet virgo, inquit, fati sui nescia; quo iste tantus apparatus? *Dic mihi*, inquit ad patrem, *quo has placentas es missurus? Nam video te plurimas mittere.* Tum plura de σελήναις. Frustra cur haec moliri Toupium, quamquam ingeniose, dicat Musgravius, non video: quamquam potuit etiam alia persona haec interrogare.

XVI. (XVII.) Suid. v. βοῦς ἕβδομος. πέμματα κέρατα ἔχοντα κατὰ μίμησιν τῆς πρωτοφαοῦς σελήνης. ἐκάλουν δὲ αὐτὸν βοῦν προστιθέντες καὶ τὸ ἕβδομον, ἐπεὶ ἐπὶ ἓξ ταῖς σελήναις ἐπεθύετο οὗτος ἕβδομος. ὁμοίως δὲ αἱ σελῆναι πέμματα πλατέα κυκλοτερῆ, ἃ καὶ οὕτως ἐκάλουν. ἔστι δὲ παρὰ Εὐριπίδῃ ἐν Ἐρεχθεῖ καὶ παρ' Ἀχαιῷ ἐν Ἴριδι. ut dubites, utrum τὰς σελήνας an βοῦν ἕβδομον

commemoratum esse ab Euripide dicere voluerit Suidas; alterum tamen probabilius, quia sequitur *τάττεται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἄγαν ἀναισθήτων*.

XVII. (I.) Lycurg. l. c. *ἄξιον δὲ καὶ τῶν ἰαμβείων ἀκοῦσαι, ἃ πεποίηκε λέγουσαν τὴν μητέρα τῆς παιδός· ὄψεσθε γὰρ ἐν αὐτοῖς μεγαλοψυχίαν καὶ γενναιότητα ἀξίαν καὶ τῆς πόλεως καὶ τοῦ γενέσθαι Κηφισοῦ θυγατέρα.*

Τὰς χάριτας ὅστις εὐγενῶς χαρίζεται,
ἥδιστον ἐν βροτοῖσιν· οἳ δὲ δρῶσι μέν,
*χρόνῳ δὲ δρῶσι, δυσγενέστεροι * *·*
ἐγὼ δὲ δώσω τὴν ἐμὴν παῖδα κτανεῖν·
λογίζομαι δὲ πολλά· πρῶτα μὲν πόλιν
οὐκ ἄν τιν' ἄλλην τῆσδε βελτίω λαβεῖν,
ᾗ πρῶτα μὲν λεὼς οὐκ ἐπακτὸς ἄλλοθεν,
αὐτόχθονες δ' ἔφυμεν· αἱ δ' ἄλλαι πόλεις,
πεσσῶν ὁμοίως διαφοραῖς ἐκτισμέναι,
ἄλλαι παρ' ἄλλων εἰσὶν εἰσαγώγιμοι.
ὅστις δ' ἀπ' ἄλλης πόλεος οἰκίζει πόλιν,
ἁρμὸς πονηρὸς ὥσπερ ἐν ξύλῳ παγείς,
λόγῳ πολίτης ἐστί, τοῖς δ' ἔργοισιν οὔ.
ἔπειτα τέκνα τοῦδ' ἕκατι τίκτομεν,
ὡς θεῶν τε βωμοὺς πατρίδα τε ῥυώμεθα.
πόλεως δ' ἁπάσης τοὔνομ' ἕν, πολλοὶ δέ νιν
ναίουσι· τούτους πῶς διαφθεῖραί με δεῖ,
ἐξὸν πρὸ πάντων μίαν ὕπερ δοῦναι θανεῖν;
εἴπερ γὰρ ἀριθμὸν οἶδα καὶ τοὐλάσσονος
τὸ μεῖζον, οὑμὸς οἶκος οὐ πλεῖον σθένει
πταίσας ἁπάσης πόλεος, οὐδ' ἴσον φέρει.
εἰ δ' ἦν ἐν οἴκοις ἀντὶ θηλέων στάχυς
ἄρσην, πόλιν δὲ πολεμία κατεῖχε φλόξ,
οὐκ ἄν νιν ἐξέπεμπον εἰς μάχην δορὸς
θάνατον προταρβοῦσ'; ἀλλ' ἐμοί γ' εἴη τέκνα,
ἃ καὶ μάχοιτο καὶ μετ' ἀνδράσιν πρέποι,
μὴ σχήματ' ἄλλως ἐν πόλει πεφυκότα.
τὰ μητέρων δὲ δάκρυ' ὅταν πέμπῃ τέκνα,
πολλοὺς ἐθήλυν' εἰς μάχην ὁρμωμένους.
μισῶ γυναῖκας, αἵτινες πρὸ τοῦ καλοῦ
ζῆν παῖδας εἵλοντο καὶ παρῄνεσαν κακά.
καὶ μὴν θανόντες γ' ἐν μάχῃ πολλῶν μέτα
τύμβον τε κοινὸν ἔλαχον εὔκλειάν τ' ἴσην.
τῇμῇ δὲ παιδὶ στέφανος εἷς μιᾷ μόνῃ

πόλεως θανούσῃ τῆσδ' ὕπερ δοθήσεται,
καὶ τὴν τεκοῦσαν καί σε δύο θ' ὁμοσπόρω
σώσει· τί τούτων οὐχὶ δέξασθαι καλόν;
τὴν οὐκ ἐμὴν *, πλὴν φύσει, δώσω κόρην
θῦσαι πρὸ γαίας· εἰ γὰρ αἱρεθήσεται
πόλις, τί παίδων τῶν ἐμῶν μέτεστί μοι;
οὔκουν ἅπαντα γοῦν ἐμοὶ σωθήσεται·
ἄρξουσιν ἄλλοι· τήνδ' ἐγὼ σώσω πόλιν.
ἐκεῖνο δ', οὗ τὸ πλεῖστον ἐν κοινῷ μέρος,
οὐκ ἔσθ', ἑκούσης τῆς ἐμῆς ψυχῆς ἄτερ
προγόνων παλαιὰ θέσμι' ὅστις ἐκβαλεῖ.
οὐδ' ἀντ' ἐλάας χρυσέας τε Γοργόνος
τρίαιναν ὀρθὴν στᾶσαν ἐν πόλεως βάθροις
Εὔμολπος οὐδὲ Θρᾷξ ἀναστέψει λεὼς
στεφάνοισι, * * Παλλὰς δ' οὐδαμοῦ τιμήσεται.
χρῆσθ', ὦ πολῖται, τοῖς ἐμοῖς λοχεύμασιν,
σώζεσθε, νικᾶτ'· ἀντὶ γὰρ ψυχῆς μιᾶς
οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ τήνδ' ἐγὼ σώσω πόλιν.
ὦ πατρίς, εἴθε πάντες οἳ ναίουσί σε
οὕτω φιλοῖεν, ὡς ἐγώ· καὶ ῥᾳδίως
οἰκοῖμεν ἄν σε, κοὐδὲν ἂν πάσχοις κακόν.

V. 2. ἥδιστον. Osann et Bekk. ἥδιον, e Codd. ut ait Osann. De constructione vid. Schaef. ad not. Porson. in Eur. Phoen. 519. Gramm. gr. §. 632. 6. p. 1302 sq.

V. 3. Ad explendum versum Scaliger scribebat - - δρῶσι, πολλὰ δυσγενέστεροι, Grotius, in Exc. p. 363. et hinc Barnes. χρόνῳ δὲ πολλῷ δρῶσι, δυσγενέστεροι. Taylor. Reisk. ed. δρῶσι, πολλῷ δυσγενέστεροι, Heinrich δρῶσι δυσγενέστερον. Herm. in not. Mspt. δυσγενέστεροι φύσιν. Possis etiam coniicere δυσγενέστεροι μακρῷ vel δυσγενέστερον πέλει. δυσγενέστεροι videtur esse e correctione H. Steph. vel Taylori; δυσγενέστερον revocavit Bekk. Codd. auctoritate; quod tamen vereor ne e praec. ἥδιστον ortum sit.

V. 7. ἣ est ex emend. Grotii, quam firmat Vratisl. apud Osann. Plutarch. etiam de exsil. p. 604. D. ἥ, non οἱ, ut narrat Taylor. οἱ tamen Scalig. et Heinr. Vulgo ἡ.

V. 9. Plutarch. l. c. πεσσῶν ὁμοίως διαφορηθεῖσαι βολαῖς, quae lectio verior videri possit, altera Lycurgi

ab explicatore orta, qui adscripserit ἐκτισμέναι ὁμοίως πεσσοῖς. Plutarchi lectio magis genuina etiam videbatur Valcken. ad Herod. VII, 161. (p. 580, 78.) Sed recte iam Musgravius monuit calculos seu πεσσοὺς non iaci, quod proprium est τῶν κύβων, sed promoveri, κινεῖσθαι; tum vix intelligas, quomodo urbs e variarum hominum undique confluentium colluvie orta διαφορεῖσθαι dici possit, quod potius de urbe dissipata, incolis in varia loca alia translatis, dici posse videtur. Itaque Plutarchi lectio vitiosa esse videtur, et ita a recta ratione aliena, ut ne secundae quidem recensioni adscribi possit. Quae vero ad secundas librorum editiones probandas e varietate lectionis argumenta petuntur, ea mihi quidem infirmissima esse videntur. vid. ad Med. T. VI. p. 423. Si autem Lycurgi lectio vera est, ita iungenda sunt verba: ἐκτισμέναι διαφοραῖς ὁμοίαις πεσσῶν διαφοραῖς. at quid est διαφοραῖς κτίζεσθαι? Lenior fit structura, si e Plutarcho legamus ὁμοίως, ut edid. Taylor Reisk. Musgr. Heinr.

V. 10. εἰσαγώγιμοι Vratisl. apud Osann. et Bekk. Idem supra scriptum habet Burnei. pro εἰσαγώγιμαι. Plutarch. ἐξαγώγιμοι. Cives talium urbium comparantur cum mercibus aliunde importatis.

V. 11. πόλεος Grot. pro πόλεως. οἰκίζῃ ed. Musgrav. sine idonea causa.

V. 13. Pro πολίτης Reisk. πολίστης, quod novum et factum vocabulum videbatur, donec idem legi in Angl. A. B. ab Osanno edocti sumus. At quidni is, qui ex alia urbe profectus urbem condit, non re ipsa eius *conditor* appellari possit, ut κτίσται vocantur, qui coloniam aliquo deduxerunt? πολίτου nomine is minus dignus est, quippe non in eadem urbe natus. Accentus etiam indicare videtur πολίστης vitiose scriptum esse pro πολίτης: ut enim οἰκιστής, sic πολιστής scribi debuit. Similiter qui Lysiae p. 872. ed. Reisk. vocantur φύσει μὲν πολῖται, γνώμῃ δὲ χρώμενοι, ὡς πᾶσα γῆ πατρὶς αὐτοῖς ἐστιν vocari etiam possint λόγῳ μὲν πολῖται, τοῖς δ' ἔργοισιν οὔ. Vss. 11. 12. 13. om. Plutarch. et pro iis quinque alios habet, qui apud Lycurg. non leguntur. Eos Musgrav. post v. 13. inseruit; ego infra exhibui. Eos ab hoc loco alienos esse indicat allocutio γύναι.

V. 14. Legebatur ἔχητι. Sed. vid. Porson. ad Eurip. Or. 26.

V. 16. Legebatur πολ δ' ἀπ. τοὔνομ', ἐν πολλοῖς δέ μιν νόμοισι. Scalig. et Grot. τοὔνομ' ἕν, πολλοῖς δ' ἐνὶ νόμοισι. Musgr. τοὔνομ' ἕν, πολλοὶ δέ μιν νέμουσι. Osann e Codd. Heinr. et Bekk. πολλοὶ δέ νιν ναίουσι. In fine versus Boisson. πῶς διαφθεῖραί με χρῇ (sic).

V. 20. Legebatur ἑνὸς οἶκος, pro quo Taylor. εἷς μὲν οἶκος, quod rec. Boissonad. Reisk. ἐμὸς οἶκος, Bekk. coni. ὅμός. Vratisl. ἑνὸς μὲν οἴκ. anapaesto in secundum sedem illato.

V. 22. ἀντὶ θηλέων. Sunt τὰ θῆλεα. Reisk. coni. θηλειῶν vel saltem θηλέως sc. σταχύος, aut γόνου, vel σπόρου. Hoc recepit Musgrav. θηλέος tamen scribendum esse monens; illud probat Hermann. in nota mspta.

V. 24. legebatur μιν.

V. 25. Notam interrogationis post προταρβοῦσ' posuit Grot. Pro εἴη Bekk. ἔστι, haud dubie e cod. mspto. unde Herm. scribendum coni. ἔστω. Mihi hoc optare reginam aptius videtur, quam iubere.

V. 27. μὴ σχήματ' ἄλλως recte Scaliger, Grotius, Taylor pro μὴ σχήματα δ' ἄλλως

V. 28. ὅταν πέμπῃ, *quum comitantur, prosequuntur*. vid. Buttmann. ad Soph. Phil. 495.

V. 31. ζῆν παῖδας εἵλοντο, καὶ παρ. Scalig. et Grot. εἷλον. Reisk. ζ. παῖδας ἑλόμεναι παρῆν. et sic Boissonad. Heinr. om. ζῆν, εἵλοντο παῖδας καὶ παρῆν. Schaef. ad Lamb. Bos. p. 739. - - εἵλοντ' ἠδὲ κακὰ παρῆν. Herm. de ell. et pleon. p. 144. ζ. π. εἵλονθ' ὅτε παρῆν. in not. mspta. ζ. π. εἵλονθ', αἳ παρῆν. Mihi in mentem venit, εἵλοντ', ἢ παρ.

V. 34. Sic eleganter Tyrwhitt. (apud Schaef. melet. cr. p. 19.) quod recepit etiam Heinrich. pro στέφ. ἡ μία μόνη Π. θανοῦσα τῆσδ' ὕ. δ. in qua scriptura altera vocis μία syllaba contra morem producitur. Ex Tyrwh. em. et τύμβος κοινός ac στέφανος εἷς aptius sibi in oppositione respondent, nec θανοῦσα δοθήσεται contra leges linguae accipiendum erit pro θανουμένη δοθήσεται.

V. 36. δύο θ' ὁμοσπόρω Bekk. e scriptura codd. A. B. δύο θ' ὁμοσπόρων. Valck. ad Phoen. 1022. (cf. ad 585. Brunck. ad Aristoph. Ran. 1405.) δύο θ' ὁμοσπόρους, probante Heath.

V. 37. σώσει Grot. pro ὡς εἰ. — τί τούτων οὐχὶ δέξ. κ. Eurip. Suppl. 527. τί τούτων ἐστὶν οὐ καλῶς ἔχον; ubi hunc locum apposuit Markl.

V. 38. τὴν οὐκ ἐμὴν γάρ vel γοῦν leg. coni. Herm. recte; in libris γέ deest.

V. 41. Sex codd. apud Bekk. οὐκοῦν ἅπαντας γοῦν τ' ἐμὸν σωθήσεται. Reisk. coni. τοὐν ἐμοί *quantum in me (penes me) est.* Musgr. Οὔκουν ἀπαντᾷ νῦν· ἐμοὶ σωθήσεται. *Illud ergo in mentem mihi nunc non venit; servabitur urbs.* Heinrich. et Herm. Boissonad. Reiskii coniecturam probant, nisi quod hic etiam οὐκ οὖν scribit.

V. 42. ἄρξουσιν ἄλλοι. Sic duo codd. Bekk. pro ἄρξουσι δ' ἄλλοι, τήνδ' tres pro τὴν δ'. Musgr. coni. ἄρξουσί τ' ἄλλοι τῆδέ γ', εἰ σώσω, πόλει. Herm. commate post σωθήσεται interpungit, et haec superioribus continuat sic: ἄρξουσί τ' ἄλλ' οἷς τήνδ' ἐγὼ σώσω πόλιν;

V. 43. Herm. coni. κείνων δέ γ' οὗ μοι πλεῖστον ἐν κοινῷ μέρος; Reisk. haec verba per epexegesin explicari censet illis, προγόνων παλαιὰ θέσμια, quo mihi quidem nihil melius in mentem venit.

V. 44 sq. Pro ἄτερ Valck. l. c. ἄνερ, quod probatum Musgr. et Dobraeo ad Aristoph. Plut. 586. recepit Heinr. Herm. citat Soph. Antig. 4. ut eum ἑκούσης τῆς ἐμῆς ψυχῆς et τῆς ἐμῆς ψυχῆς ἄτερ posita esse ἐκ παραλλήλου, vel, si mavis, duas constructiones coniunctas censere suspicer, et ἄτερ ἐμῆς ψυχῆς repetita negatione dictum esse pro μετ' ἐμῆς ψυχῆς, *me volente.*

V. 45. Libri θέσμιά τις ἐκβάλλει. Scalig. et Grot. θέσμι' οὔτις ἐκβαλεῖ. Reisk. θέσμι' ὅστις ἐκβαλεῖ.

V. 46. οὐδ' ἀντ' ἐλάας e praeclara Dobraei l. c. coniectura pro οὐδ' ἂν τελείας recepit Bekker, probatum etiam Hermanno et Schaefero appar. Demosth. II. p. 343. Gorgonem cum Pallade nonnunquam commutari, ut a nostro Helen. 1316. monuit Müller Prolegom. p. 310. De

ἐλάᾳ et τριαίνῃ in Acropoli Dobraeus consuli iubet eos quos citet Meurs. Cecrop. XVIII—XXII. in quibus est Hegesias apud Strabon. IX. p. 396. (607. Almel.) ἔπεισι δὲ ὅ φησιν Ἡγησίας, ὁρῶ τὴν ἀκρόπολιν, καὶ τὸ περὶ τῆς τριαίνης ἔχει τι σημεῖον, citatus a Müllero in libro de Orchomeno p. 384. not. 2.

V. 48. ἀναστέψει Musgrav. pro ἀναστρέψει. Receperunt Heinr. et Bekk.

V. 49. Legebatur στεφάνοισιν οὐδαμοῦ τιμήσεται. Παλλὰς δ' e cod. A. recepit Osann. et e cod. Crippsio - Burneiano addendum monuit Dobraeus, addidit Bekk. etiam e Laurentiano. Sententiam his verbis declaravit Dobraeus: *Nunquam committam, ut Eumolpus Athenarum tutelam Palladi Poliadi ademtam patri suo Neptuno tribuat.* Boisson. edidit Οὐκ ἔσθ' ὅπως ὑμῖν ἐγὼ οὐ σώσω πόλιν.

V. 54. Olim ὡς ἐγώ· καί γε ῥαδίως. Taylor ὡς ἐγώ· καὶ ῥαδίως. Reisk. ὡς ἔγωγε· ῥαδίως.

Restat ut Hug. Grotii Exc. p. 382. interpretationem latinam addam. *Quum quid fit aliis corde generoso bene, Dulcissimum hoc hominibus: at qui differunt Procrastinantque merita, generosi minus. En ego meam ipsa filiam in mortem dabo Animo revolvens multa: primum urbem mea Reperire quae sit melior haud usquam licet; Cui non coactus populus alieno ex solo, Indigena sed gens; ceterae, scrupi velut, Urbes loco mutantur, ut iactus tulit, Aliaeque ab aliis sede pelluntur sua. At quisquis alio migrat et patriam fugit, Tanquam quod operi iungitur tignum malum, Verbo quidem ille est civis, at re non item. Deinde in hanc rem parere nos prolem iuvat, Ut protegamus patriam atque aras deûm. Tum civitatis nomen unum, in legibus Res posita multis: perdere has an fas mihi, Quum possit una vita pro multis dari? Si namque numeros, quidque sit plus aut minus, Percipimus animo, non malo unius domus Commune vinci, sed nec aequari potest. Quod si mihi pro stirpe foeminea mares Essent, et urbem Martis impeteret furor, Cunctarer illos mittere in pugnam, metu Abstenta mortis? talis at stirps sit mihi, Quae cernat armis, quae inter emineat viros, Non qui*

se inane praebeant spectaculum. Lamenta matrum prosequentum liberos Effeminarunt saepe pugnacem impetum. Odi sed illas, ante quae pulchre ferunt Vitam suorum, quae male hortantur suos. Quos pugna rapuit, hos solent communia Monumenta multis lausque ut ex cumulo sequi; Mea nata vero proprium accipiet decus, Quod se una tota pro urbe lustralem dabit, Matremque pariter atque germanas duas Servabit. Hic quid ergo non optabile? Dabo immolandam filiam non iam meam, Solo nisi ortu; namque si patriam capit Hostis, quid ad me pertinet proles mea? Nunc nostra habebunt se bene; hanc urbem regant Alii, salutem dum suam mihi debeat. Res, unde tantum publice orietur bonum, Animo nisi volente non fiet meo. Sic vetera nemo iura maiorum eruat, Sacram tridentem Gorgonis nec aureae, Stat urbis ipsa quae super fundamina, Eumolpus et Threïcia disiiciet manus, Attollet hostis nec coronatum caput. Cives, fruimini vos puerperio meo Et vincite et supereste; populum quominus Hunc anima redimat una, non possum pati. O patria, si te quotquot hoc habitant solum Pariter amarent ut ego, nos feliciter Ageremus et tu nulla patereris mala.

His subiungendus est locus apud Plutarch. II. p. 604. D. E. *Τίς γὰρ εἴρηκε τῆς ἑαυτοῦ πατρίδος ἐγκώμιον τοιοῦτον οἷον Εὐριπίδης;*

Ἡι πρῶτα μὲν λεὼς οὐκ ἐπακτὸς ἄλλοθεν,
αὐτόχθονες δ᾽ ἔφυμεν· αἱ δ᾽ ἄλλαι πόλεις
πεσσῶν ὁμοίως διαφορηθεῖσαι βολαῖς
ἄλλαι παρ᾽ ἄλλων εἰσὶν ἐξαγώγιμοι.
Εἰ δὲ πάρεργον χρή τι κομπάσαι, γύναι,
οὐρανὸν ὑπὲρ γῆς ἔχομεν εὖ συγκεκραμένον,
ἵν᾽ οὔτ᾽ ἄγαν πῦρ, οὔτε χεῖμα συμπιτνεῖ.
Ἃ δ᾽ Ἑλλὰς Ἀσία τε τρέφει κάλλιστα
τῆς γε δέλεαρ ἔχοντες συνθηρεύομεν.

Horum versuum 5-9. non potuerunt non post Lycurgi tempus demum addi, ideoque non ab ipso auctore fabulae, sed ex interpolatione histrionum, cuius generis multa exempla collegit Boeckh. in libro de Tragicis graecis, verius quam e secunda editione petiti esse videantur. V. 5. Musgr. scribendum censebat *εἰ δ᾽ ἐς πάρεργον χρή τι κομπάσαι, φίλαι,* quod ex parte amplectitur Hermann. pro *γυναῖκες*

tamen non *γύναι* legens cum Osanno sed *λόγου*. Boisson. edidit *εἰ δὴ πάρεργον*. — V. 6. Musgr. *εὖ κεκραμένον*. V. 8. 9. Valck. ad Herod. I, 142. (p. 70, 80.) em. *Ἃ δ' Ἑλλὰς Ἀσία τε κάλλιστα τρέφει, Γῆς τῆσδε δέλεαρ ἔχοντες οὐ θηρεύομεν*: qui versus revera sunt horribiles. Musgr. *ἅ δ' Ἑλλὰς Ἀσίς τ' ἐκτρέφει κάλλιστ', ἀεὶ Τῆς γῆς δέλεαρ ἔχοντες, οὐ θηρεύομεν*, Hermann. autem ad Soph. Ai. p. 629. ed. Erf. mai. *ἅ δ' Ἑλλὰς Ἀσία τ' ἐντρέφει κάλλιστα γῇ, δέλεαρ ἔχοντες οὐδὲν, οὐ θηρ.* at in not. Mpta. *πάντα συνθηρεύομεν*. Boisson. *Ἃ δ' Ἑλλὰς Ἀσία τ' ἐκτρέφει κάλλιστ' ἀεὶ, Τῆς γῆς δέλεαρ ἔχοντες, οὐ θηρεύομεν.*

XVIII. (VII.) Stob. tit. 74. p. 451. Gesn. 76. p. 331. Grot. et Gaisf.

Θετῶν δὲ παίδων ποῦ κράτος; τὰ φύντα γὰρ
κρείσσω νομίζειν τῶν δοκημάτων χρεών.

Stirpi insitivae nulla vis; praestantius Satu datum quam lege mentitum genus. *δοκήματα* sunt *οἱ δοκοῦντες*, ut *παιδεύματα οἱ παιδευθέντες*.

XIX. (VIII.) Stob. tit. 77. p. 454. Gesn. 79. p. 337. Grot. et Gaisf.

Οὐκ ἔστιν οὐδὲν μητρὸς ἥδιον τέκνοις.
ἐρᾶτε μητρὸς παῖδες· ὡς οὐκ ἔστ' ἔρως
τοιοῦτος ἄλλος, οἷος ἡδίων ἐρᾶν.

Grotius v. ult. *οἰκείων* pro *ἡδίων*. recte; et hoc rec. Boiss. *Nil est parente carius natis sua. Amate matrem, liberi: nam dulcior Nullus suorum quam suos erga est amor.* Barnesius hoc cum fr. XX. coniunxit, et sunt haec item, ut illa, patris ad liberos verba.

XX. (II.) Stob. tit. 3. p. 36. Gesn. p. 17. Grot.

Ὀρθῶς μ' ἐπήρου, βούλομαι δέ σοι, τέκνον, —
φρενεῖς γὰρ ἤδη κἀποσώσαι' ἂν πατρὸς
γνώμας φράσαντος, ἢν θάνω, — παραινέσαι
κειμήλι' ἐσθλὰ καὶ νέοισι χρήσιμα,
βραχεῖ δὲ μύθῳ πολλὰ συλλαβὼν ἐρῶ.
πρῶτον φρένας μὲν ἠπίους ἔχειν χρεών·
τῷ πλουσίῳ τε μὴ διδοὺς μεῖζον μέρος
ἴσον σεαυτὸν εὐσεβεῖν πᾶσιν δίδου.
δυοῖν παρόντοιν πραγμάτοιν πρὸς θάτερον
γνώμην προσάπτων τὴν ἐναντίαν μίσει.

ἀδίκως δὲ μὴ κτῶ κτήματ᾽, ἢν βούλῃ πολὺν
χρόνον μελάθροις ἐμμένειν· τὰ γὰρ κακῶς
οἴκους ἐσελθόντ᾽ οὐκ ἔχει σωτηρίαν.
ἔχειν δὲ πειρῶ· τοῦτο γὰρ τό τ᾽ εὐγενὲς
καὶ τοὺς γάμους δίδωσι τοὺς πρώτους ἔχειν.
ἐν τῷ πένεσθαι δ᾽ ἐστὶν ἥ τ᾽ ἀδοξία,
κἂν ᾖ σοφός τις, ἥ τ᾽ ἀτιμία βίου.
φίλους δὲ τοὺς μὲν μὴ χαλῶντας ἐν λόγοις
κέκτησο, τοὺς δὲ πρὸς χάριν σὺν ἡδονῇ
τῇ σῇ πονηροὺς κλεῖθρον εἰργέτω στέγης.
ὁμιλίας τε τὰς γεραιτέρας φίλει,
ἀκόλαστα δ᾽ ἤθη, λαμπρὰ συγγελᾶν μόνον,
μίσει· βραχεῖα τέρψις ἡδονῆς κακῆς.
ἐξουσίᾳ δὲ μήποτ᾽ ἐντυχὼν, τέκνον,
αἰσχροὺς ἐραστὰς δημοτῶν διωκάθειν,
ὃ καὶ σίδηρον ἀγχόνας τ᾽ ἐφέλκεται,
χρηστῶν πενήτων ἤν τις αἰσχύνῃ τέκνα.
καὶ τοὺς πονηροὺς μή ποτ᾽ αὔξειν ἐν πόλει·
κακοὶ γὰρ ἐμπλησθέντες ἢ νομίσματος,
ἢ πόλεος ἐμπεσόντες εἰς ἀρχήν τινα,
σκιρτῶσιν, ἀδόκητ᾽ εὐτυχησάντων δόμων.
ἀλλ᾽, ὦ τέκνον μοι δὸς χέρ᾽, ὡς θίγῃ πατὴρ,
καὶ χαῖρ᾽· ὑπ᾽ αἰδοῦς δ᾽ οὐ λίαν ἀσπάζομαι·
γυναικόφρονος γὰρ θυμὸς ἀνδρὸς οὐ σοφοῦ.

Quum iusta poscas, natè, quod poscis dabo. Nam tibi dat aetas sapere, nec me mortuo Sententiarum vis paternarum excidet. Dabo igitur gemmas, quae iuventutem iuvent, Sermone quamvis multa complectens brevi. Benignus esto semper et tractabilis; Nec diviti largire plus quam pauperi, Da te fruendum pariter ex aequo omnibus. Negotiorum de duobus quae imminent, Statim alteri animum adverte, ne procrastina. Fundare si vis solia mansurae domus, Opes iniquas sperne: nam quae per nefas Trans limen intrant stare non possunt diu. Fac aliquid habeas; inde nobilitas venit Et nuptiarum copia optimatium. At pauper adsit quamlibet sapientia, Expers honoris nomen habet inglorium. Tales amicos quaere, qui verum loqui Constanter ausint; obde ferratas fores His, qui infideles gratiae se mancipant. Adsuesce senibus; utile est commercium. Brevis voluptas saepe tristitiam parit. Ad dignitatis alta vectus culmina Ne civium corporibus illudas, cave. In sese

et enses acuit et laqueum vocat Quicunque honesti pauperis spurcat domum. Mandare noli non probis rempublicam: Namque impiorum natio gazam sibi Vel imperi vim nacta desultat ferox, Crevisse cernens spem supra subito lares. Et iam manum da, nate, tangendam patri, Valeque; nam te prohibet amplecti pudor: Cor quippe non muliebre sapientem decet.

Huius fragmenti versus 11. 12. 13. leguntur etiam apud Stob. tit. 92. p. 511. Gesn. = 94. p. 389. vv. 14—17. ib. tit. 89. p. 503. = 91. p. 371. v. 18. 19. 20. ib. tit. 14. p. 148. = p. 83. et apud Plut. T. II. p. 63. A. vv. 21. 22. 23. ib. tit. 114. p. 585. = 116. p. 475. vv. 24. 25. 26. 27. ib. tit. 17. p. 156. = p. 95. vv. 28. 29. 3 . 31. ibid. tit. 42. p. 276. = 44. p. 171. ubique ex Euripidis Erechtheo; quod lemma toti praeponit etiam Paris. A. Verba videntur esse Erechthei e vulnere in pugna accepta morientis (vid. Paus. I. 38, 4.) ad Cecropem filium.

V. 2. κἀποσώσαι᾽ ἂν Porson. praef. Eur. Hec. p. XXXIII. ed. Lond. tum quia ἂν verbo suo statim subiungi solet et quidem cum elisione, tum quia *meminisse* multo saepius est σώζεσθαι, quam σώζειν.

V. 3. ἢν scripsi pro ἂν, e consuetudine Tragicorum.

V. 7. Sic Gesn. Grot. μεῖζον om. Trinc. Voss. Paris. B. quorum ille τῷ τε μὴ διδοὺς μέρος, hic ποτε μὴ διδοὺς μέρος. Musgr. e MS. Coll. Nov. Oxon. scripsit τῷ πλουσίῳ δὲ τῷ τε μὴ διδοὺς μέρος. Hoc si sequamur, iungenda erunt διδοὺς μέρος ἴσον; tum denuo ἴσον σεαυτὸν δίδου. quae intricata est et contorta oratio. Nostram lectionem habere videntur etiam Paris. A. et Codd. Schowii.

V. 8. εὖ σέβειν Scalig. quo nihil proficitur. εὖ σέβων. Salmas. quod recepit Grotius. Valcken. in marg. ed. Barn. „an εὐσεβῆ ᾽ν?“ et εὐσεβῆ habet Paris. B. a m. sec. Si εὐσεβεῖν verum est, iungenda ἴσον εὐσεβεῖν, *parem in pietate praestanda*, quod haud scio an consuetudo Graecorum non patiatur: nam εὐσεβεῖν σεαυτὸν δίδου esset *venerandum te praebe*. Itaque cum Musgr. verum puto εὐσεβῶν. Boissonad. κεὐσεβῆ.

V. 10. μίσει in metrum peccat. Itaque Salmasius coni. τὴν ἐναντίαν μέθες. Grotius autem edidit γρ. προσάπτειν,

(e MS. recentiore, et sic Voss.) μήδ' ἐς αὔριον μένειν. Musgr. coni. γν. προσάπτειν τὴν ἐναντίαν μεθεὶς. Boisson. προσάπτειν τὴν ἐν. στύγει.

V. 11. ἂν pro ἦν Stob. tit. 92.

V. 12. τὰ γὰρ κακῶς. Sic Stob. tit. 92. pro eo quod hic habet Gesn. et Codd. τὰ δ' ἀδίκως, pro quo Grot. dedit τὰ γὰρ ἀδίκως. Sed ἀδίκως haud dubie scriptum ab eo, qui, quod antea commemoratum erat, hic etiam legi debere censeret.

V. 15. e Stob. tit. 89=91. inseruit Grot. propter τε praecedens. Pro τό τ' Cod. C. apud Schow. ποτ'

V. 17. Stob. tit. 3. ἀνανδρία τε ἢ τ' ἀτιμ. β. Nostrum e tit. cit. dedit Grot.

V. 18. 19. 20. Plutarch. haec tanquam a Merope dicta laudat. Vid. fr. Cresph. XVIII. Sunt autem eiusmodi, ut in multis etiam aliis Euripidis tragoediis locum habere potuerint. In libro de util. ex inimicis cap. non leguntur, quod Grot. falso annotavit. V. 18. Stob. tit. 14. φίλους. V. 18. Boisson. φίλων δὲ τοὺς μὲν μὴ χ.

V. 19. σὺν ἡδονῇ τῇ σῇ, supple λέγοντας, quod in λόγοις latet. Durius tamen hoc, et vellem liber aliquis praeberet τῇ σῇ λαλοῦντας. Hoc illud est quod Demaratus dicit apud Herod. 7, 101. extr. Βασιλεῦ, πότερα ἀληθηΐῃ πρὸς σὲ χρήσομαι, ἢ ἡδονῇ;

V. 21. 22. 23. sic leguntur tit. 116. Nam tit. 3. illa tantum ponuntur: ὁμιλίας τε τὰς γεραιτέρους θέλε. βραχεῖα τέρψις ἡδονῆς τίκτει λύπην. Ex illo titulo locum supplevit Barnes. non praeeunte Grotio, qui βρ. τέρψις ἡδ. λύπην τεκεῖ. Io. Pierson. ut annotavit Valck. τίκτει βλαβήν. Tit. 3. scribitur etiam τὰς γεραιτέρους, quod defendi potest. vid. Gramm. gr. §. 117. 11. not.

V. 24. ἐξουσίᾳ δὲ μήποτ' ἐντυχὼν Stob. tit. 17. unde recepit Grotius pro ἐξουσίαν δὲ μήποτ' εὐτυχῶν, quod hic legebatur, et servavit Boissonad.

V. 25. αἰσχρῶν ἐρ. Trinc.

V. 26. ὃ, nimirum τὸ αἰσχροὺς ἔρωτας δημοτῶν διωκάθειν, sed per abundantiam aliquam explicatur verbis

χρηστῶν πενήτων ἤν τις αἰσχύνῃ τέκνα. Vid. Gramm. gr. §. 476. p. 892. Schaef. app. Demosth. IV. ad p. 779. v. 13. in quo tamen se errasse confitetur senex candidissimus Tom. V. ad p. 1277. v. 10. Mihi altero loco errasse videtur; nam Isocratei ὅ δὲ πάντων σχετλιώτατον, ὅτι diversa est ratio, de qua vid. Gramm. gr. p. 806.

V. 28. αὔξειν ἐν πόλει scribitur tit. 42. αὐξάνειν πόλει tit. 3. Illud recte praetulit Grotius vulgari formae.

V. 31. ἀδόκητ' tit. 44. et apud Plutarch. ἀδίκως tit. 3.

V. 33. δ' om. Grot. σ' post λίαν inserendum censet Heath. recte.

XXI. (XIV.) Steph. Byz. v. Αἰθίοψ.

Αἰθιοπίαν νιν ἐξέσωσας ἐπὶ χθόνα.

Leg. εἰς χθόνα. Sermo esse videtur de eo, quod Apollodorus narrat III, 15, 4. Χιόνη δὲ Ποσειδῶνι μίγνυται. ἡ δὲ κρύφα τοῦ πατρὸς Εὔμολπον τεκοῦσα, ἵνα μὴ γένηται καταφανὴς, εἰς τὸν βυθὸν ῥίπτει τὸ παιδίον. Ποσειδῶν δὲ ἀνελόμενος εἰς Αἰθιοπίαν κομίζει. Hoc si verum est, Neptunus hic compellari putandus est, a quo, non assequor.

Ad Erechtheum Porson. advers. p. 256. (226.) refert etiam locum apud Plutarch. II. p. 809. D.

Φιλῶ τέκν', ἀλλὰ πατρίδ' ἐμὴν μᾶλλον φιλῶ.

Verba videntur esse Praxitheae.

EURYSTHEUS,

DRAMA SATYRICUM.

De argumento nihil explorati habeo. Herculis ad inferos descensum in eo tractatum esse, satis probabiliter e fr. VIII. (IX.) colligit Musgrav. Eodem pertinere videtur fr. III. Hoc si verum est, concidit Piersoni coniectura memorata ad fr. II. Fortasse in hac fabula posuit Euripides, quod narrat Apollodor. II, 5, 1. de Eurystheo: *φασὶ δὲ ὅτι δείσας καὶ πίθον αὑτῷ χαλκοῦν εἰσκρυβῆναι ὑπὸ γῆς κατεσκεύασε, καὶ πέμπων κήρυκα Κοπρέα Πέλοπος τοῦ Ἠλείου ἐπέταττε τοὺς ἄθλους*, quod Apollod. cum Tzetze Chiliad. II, 232 sqq. post leonem Nemeaeum occisum, Diodor. Sic. IV, 12. post captum aprum Erymanthium factam scribunt.

I. Pollux X, 108. *Σκεῦος δὲ μαγειρικὸν καὶ ἠθμός, Εὐριπίδου ἐν Εὐρυσθεῖ Σατυρικῷ εἰπόντος·*

— — — *ἢ κυάθον, ἢ χαλκήλατον*
ἠθμὸν προσίσχων τοῖσδε τοῖς ὑπωπίοις.

II. Id. ib. 145. *Ὅτι δὲ καὶ τὴν σπάθην ἐπὶ τοῦ ξίφους εἰρήκασιν, εὕροις ἂν ἐν Εὐριπίδου Εὐρυσθεῖ Σατυρικῷ· Πᾶς δὲ φασγάνῳ ἐξηθέριζεν ὥστε πύρινον σπάθῃ κολούων φασγάνου μελανδέτου.* *ἐξηθέριζε* vox est nihili; pro qua recte e Seberi MS. Pierson. Verisim. p. 256. scripsit *ἐξεθέρισεν*, deleta voce *φασγάνῳ* quae e glossemate ad sq. *σπάθῃ φασγάνου* adscripto orta est. Priorem versum addita voce *στάχυν* explerunt Pierson. et Heath. Minus bene Toup. Emend. in Suid. T. IV. p. 394. supplebat *στρατόν*. Sic igitur legendi hi versus:

Πᾶς δ' ἐξεθέρισεν, ὥστε πύρινον στάχυν
σπάθῃ κολούων φασγάνου μελανδέτου.

πᾶς suspectum est; hinc Pierson. tentabat etiam: A. *Πῶς δ' ἐξεθ.* B. *ὥστε πύρ. στ.* „Roganti alicui, fortasse

Eurystheo, quomodo Hercules capita hydrae excidisset, respondet nuntius: *veluti spicam triticeam gladio nigrum manubrium habente demetens.*" contra quod Musgrav. monet, ἐξεθέρισεν, vocem graphice rem depingentem interroganti atque adeo, quomodo res acta sit, ignoranti non convenire. Quidni conveniat, si nuntius antea eadem voce usus fuerat? Musgrav. edidit: πάντας δ' ἐξεθέρισεν, ὡς στάχυν Πύριτον, σπάθῃ κολούων φασγάνου μελανδέτου. Sed haec omnia nimis incerta sunt; potuit enim de alia etiam pugna sermo esse.

III. Erotianus v. τέρθρον p. 366. Τέρθρον ἔλεγον οἱ παλαιοὶ τὸ ἔσχατον καὶ ἐπὶ τέλει· ὡς καὶ Εὐριπίδης ἐν Εὐρυσθεῖ ποιεῖ τὸν Ἡρακλέα λέγοντα οὕτως·

Πέμψεις δ' ἐς ᾅδου ζῶντα καὶ τεθνηκότα,
καί μοι τὸ τέρθρον δῆλον εἰσπορεύομαι.

V. 2. Heath. scribit ὡς πορεύομαι, postulante scilicet constructione; Musgrav. autem, nisi gravius mendum latet, legendum εἰς ὃ πορεύομαι (voluit ἐς ὃ πορ. in quod incidit etiam Boissonad.) Erfurdt δῆλον οἷ πορεύομαι. Hi de usitatissima Graecorum ratione non cogitaverunt, qua membra ea, quae a relativo incipiunt, cum primaria sententiae parte coalescunt. Vide quae monui ad Bacch. 465. Gramm. gr. §. 472. 4. c. not. Idem est ac si dixisset: καὶ τὸ τέρθρον, ὃ εἰσπορεύομαι, δῆλόν μοί ἐστι.

IV. Stob. tit. 60. p. 384. Gesn. 62. p. 235. Grot. et Gaisf.

Πιστὸν μὲν οὖν εἶναι χρὴ τὸν διάκονον
τοιοῦτον εἶναι, καὶ στέγειν τὰ δεσποτῶν.

Fidum qui ministerium exhibet Res ille heriles celet et praestet fidem. Prior versus in metrum peccat. Itaque Grotius edidit: - - - πιστὸν οὖν χρὴ διάκονον, quasi διάκονος secundam brevem habeat; Heath: πιστὸν χρὴ μὲν οὖν διάκονον. Musgr. coni. πιστὸν μὲν οὖν αἰνῶ γε τὸν διάκονον Τοιαῦτά τ' εἶναι καὶ στ. Mihi εἶναι e secundo vs. huc retractum et in fine aliquid excidisse videtur: πιστὸν μὲν οὖν χρὴ τὸν διάκονον * Quod Beck. dicit τὸν omitti in edd. prioribus, falsum est de Gesneriana; Trincavellianam non inspexi. V. 2. Gesn. τοι-

αὐτόν τ' εἶναι. τέ delevit Grot. et deest in Paris. A. Gesn. στέργειν sed in marg. στέγειν, quod edidit Grotius et habent Paris. A. B. et MSS. Coll. Nov. apud Musgrav.

V. Stob. tit. 75. p. 452. extr. Gesn. 77. p. 333. Grot. et Gaisf.

Μάτην δὲ θνητοὶ τοὺς νόθους φεύγουσ' ἄρα
παῖδας φυτεύειν· ὃς γὰρ ἂν χρηστὸς φυῇ,
οὐ τοὔνομ' αὐτοῦ τὴν φύσιν διαφθερεῖ.

Vanum est quod adeo serere progeniem notham Plerique metuunt: si quis est recta indole, Non mutat huius vocis ingenium sonus. διαφθερεῖ est ex emendatione Heathii et Valcken. ad Ammon. p. 88.

VI. Stob. tit. 90. p. 505. Gesn. 92. p. 376. Grot. et Gaisf.

Νῦν δ' ἢν τις οἶκον πλουσίαν ἔχῃ φάτνην,
πρῶτος γέγραπται τῶν κακιόνων κράτει,
τὰ δ' ἔργ' ἐλάσσω χρημάτων νομίζομεν.

Nunc qui domum habitat divite instructam penu, Summis adaequat hunc malorum factio. Habemus omnes facta post pecunias. Pro οἶκον Grotius scripsit οἴκοι, quo vix opus. *τῶν κακιόνων κράτει* i. e. *τῇ τῶν κακιόνων γνώμῃ κρατούσῃ*, paulo insolentius dictum. Nec tamen cum Musgrav. *ἀμεινόνων* pro *κακιόνων* vel cum Erfurdtio *ἀρειόνων* legendum censeo, nec *πρῶτος* pro *πρότερος* accipiendum. Est primus honore ac dignitate inter plures.

VII. Stob. tit. 96. p. 531. Gesn. 98. p. 409. Grot. et Gaisf.

Οὐκ οἶδ' ὅτῳ χρὴ κανόνι τὰς βροτῶν τύχας
ὀρθῶς ἀθρήσαντ' εἰδέναι τὸ δραστέον.

Non video qua sint lance res mortalium Examinandae, ut quid sit e re appareat. Pro ἀθρήσαντ' Pierson. apud Valcken. diatr. p. 172. legendum censebat σταθμήσαντ'. At ἀθρεῖν cum sit *contemplari* (vid. ad Cycl. 378.) inest etiam *iudicandi* notio.

VIII. (IX.) Schol. Eurip. 821. *Τὸν Δαίδαλον φασὶ ποιεῖν εἴδωλα, καὶ μετὰ τὸ πληροῦν (ἀποπληροῦν) αὐτὰ*

ποιεῖν ταῦτα κινεῖσθαι καὶ φθέγγεσθαι. ὅτι δὲ ἐκινεῖτο καὶ προΐει φωνὴν, αὐτός τε Εὐριπίδης ἐν Εὐρυσθεῖ λέγει·

Οὐκ ἔστιν, ὦ γεραιὲ, μὴ δείσῃς τάδε·
τὰ Δαιδάλεια πάντα κινεῖσθαι δοκεῖ.
βλέπει τ' ἀγάλμαθ'· ὧδ' ἀνὴρ κεῖνος σοφός.

καὶ Κρατῖνος κ. τ. λ. Tzetz. Chiliad. I, 518. secundum et tertium versum affert, Platoni comico eos tribuens, V. 2. 3. Valcken. diatr. p. 171. corr. *κινεῖσθαι δόκει Βλέπειν τ' ἀγάλμαθ'*: et *βλέπειν* iam Barnes. in Add, p. 520, V. 3. *ὧδ'* legitur apud Tzetz. *ὅδ'* Schol. Sensus esse videtur: *Ut Daedali simulacra speciem tantum viventium habent, non revera vivunt, sic hic vir specie tantum sapiens est, non revera.* Minus recte vertit Grot. in Exc, p. 386, *Quae Daedaleum fecit ingenium, senex, Miratus opera, haec ire et obtutu frui Ne crede: non ars eius in tantum valet.* His Musgrav. ab Eurystheo irrideri censet senem, qui Herculem ex inferis redeuntem a se visum esse nuntiasset, Non repugno.

IX. (VIII.) Athenaeus XI. p. 498. E. *Εὐριπίδης δ' Εὐρυσθεῖ ἀρσενικῶς ἔφη*

Σκύφος τε μακρός — — —

Hinc Eustath. ad Od. *υ'*, 1775, 19. = 566.

X. Steph. Byz. v. *Τάρταρος.* — — *Ὁ οἰκήτωρ Ταρτάριος, καὶ διὰ τῆς ει διφθόγγου Εὐριπίδης ἐν Εὐρυσθεῖ Σατυρικῷ.*

HIPPOLYTUS PRIOR.

Fuit haec prior editio fabulae, quam postea correctam et expolitam Olymp. 87, 4. sub titulo Ἱππολύτου στεφανηφόρου in scenam protulit. vid. argum. Hippol. ad finem. *Καλυπτόμενον* priorem appellant Pollux IX, 50. et Schol. ad Theocr. II, 10. in libris Vaticanis. Bentlei. epist. ad Mill. p. 478. ed. Lips. sibi persuasissimum esse dicit, fabulam sic inscriptam esse ob v. 1448. (1458. Barn.) superstitis fabulae. Contra quem Valck. praef. Hipp. p. XIX. recte monet primum, eo versu tangi morem usitatissimum cadavera veste iniecta tegendi et faciem imprimis velandi, ut causa nulla fuerit, cur ob memoratum talem morem fabula ita nominaretur; deinde quum illos versus etiam in priore legi necesse fuerit, quippe a quibus illa titulum duxerit, nullam causam esse, cur duae editiones, in quarum utraque iidem versus legerentur, diversis tamen nominibus insignirentur. Ipse fabulam idcirco a Polluce ita appellari censet, quod posteriore editione prior obscurata sit. At ubi tandem fabula *καλύπτεσθαι* dicitur a posteriore recensione emendata? Musgravio verisimillimum videtur, Hippolytum, postquam raptu equorum laceratus esset, non vivum postea in scenam delatum esse, ut in superstite tragoedia, sed mortuum et *καλυπτόμενον*. At ita inscribi debebat Ἱππ. *καλυφθείς* vel potius *κεκαλυμμένος*. *καλυπτόμενος* enim significaret, eo ipso tempore, quum agebatur fabula, in scena coram spectatoribus eum operiri. Toup. cur. sec. in Theocr. ad II, 10. Hippolytum pudore suffusum, ideoque caput obvolventem exhibitum esse censet, et simili titulo insignitam Archippi Comici fabulam apud Athen. IX. p. 403. commemorat. Valck. quod fabulae haec inscriptio ab uno Polluce commemoretur, eam non a poeta ipso, sed a Grammatico ei inditam suspicatur, quum verum nomen

fuerit *Ἱππ. πρότερος.* Neque vero in singulis vocibus mutandis Euripidis substitit diligentia, sed utriusque fabulae, etsi idem argumentum fuit, descriptio tamen partium et *οἰκονομία* diversa. In priore Phaedram ipsam, non per interpretem, collocutam esse cum Hippolyto, eique amorem suum significasse colligi licet e fragm. VI. et sic post irritas nutricis adhortationes Phaedra ipsa Hippolyto amorem suum aperit apud Senecam v. 589 sqq. In eadem Lunam invocatam esse a Phaedra narrat Schol. Theocr. l. c. *Ταῖς ἔρωτι κατεχομέναις τὴν σελήνην μετακαλεῖσθαι σύνηθες, ὡς καὶ Εὐριπίδης ποιεῖ Φαίδραν πράττουσαν ἐν τῷ κατακαλυπτομένῳ* (vulg. *καλουμένῳ*) *Ἱππολύτῳ.* In priore etiam Theseum non ab oraculo reversum, sed ex inferis reducem in scenam prodiisse recte e fr. VII. colligere videtur Valcken. praef. p. XVIII. et ad v. 792. ut Seneca etiam rem tractavit. Sed longe aliter exitum in priore explicavit Eurip. siquidem Plutarch. de aud. poet. T. II. p. 28. A. *Καὶ ὁ σύσκηνος αὐτοῦ (Σοφοκλέους) πάλιν ὁρᾷς ὅτι τήν γε Φαίδραν καὶ προσεγκαλοῦσαν τῷ Θησεῖ πεποίηκεν, ὡς διὰ τὰς ἐκείνου παρανομίας ἐρασθεῖσαν τοῦ Ἱππολύτου.* Itaque in priore fabulae editione amorem suum confiteri debuit Phaedra, non accusare privignum, nisi forte se rem cum eo habuisse mentita est.

Prima pono ea, quae a Phaedra pronuntiata esse suspicor.

I. (II.) Stob. tit. 12. p. 140. Gesn. p. 78. Grot.

Ἔγωγε φημὶ καὶ νόμον γε μὴ σέβειν
ἐν τοῖσι δεινοῖς τῶν ἀναγκαίων πλέον.

Quoties periclum est, ex mea sententia Necessitati debet et lex cedere. Schow. lemma habet *Εὐριπίδης ἐν Ἱππολύτῳ τῷ καλυπτομένῳ*, e Codd. an e suo ingenio non habeo dicere. Brunck. in collectione fragm. ad calcem notarum in Hippol. p. 386. legendum conicit: *καὶ νόμον μὴ δεῖν σέβειν*, sine idonea causa, quum *δεῖν* post *φημί* etc. centies omittatur, quippe in ipso verbo latens. vid. Lamb. Bos. p. 596. Gramm. gr. §. 531. p. 1036. Quod Valcken. ad Hipp. 474. dicit, haec in oratione *nutricis* posita fuisse, festinanti excidit: pugnat enim cum iis, quae in praef. p. XVIII. ipse monuerat.

II. (IV.) Stob. tit. 49. p. 355. Gesn. 51. p. 195. Grot. et Gaisf.

Οὐ γὰρ κατ' εὐσέβειαν αἱ θνητῶν τύχαι,
τολμήμασιν δὲ καὶ χερῶν ὑπερβολαῖς
ἁλίσκεταί τε πάντα καὶ θηρεύεται.

Mortalium fortuna fas nescit sequi, Sed vi manuque cernimus quaeri et rapi, Quodcunque rerum est, occupandum audaciae.

III. (VI.) Stob. tit. 61. p. 388. Gesn. 63. p. 245. Grot. et Gaisf.

Ἐγὼ δὲ τόλμης καὶ θράσους διδάσκαλον
ἐν τοῖς ἀμηχάνοισιν εὐπορώτατον,
Ἔρωτα, πάντων δυσμαχώτατον θεῶν.

Mihi nil timentis auctor est audaciae Qui solus arcti invenit rebus viam, Amor, potestas omnium invictissima. Iterum nutricis haec verba esse dicit Valcken. ad Hippol. 522. Rectius ipsi Phaedrae tribuit Brunck. Nutrix certe dicere non poterat, se Amorem habere magistrum.

Respondet ad haec Hippolytus:

IV. (III.) Stob. tit. 31. p. 211. Gesn. p. 137. Grot.

Ὦ πότνι' Αἰδώς, εἴθε τοῖς πᾶσιν βροτοῖς
ξυνοῦσα τἀναίσχυντον ἐξῄρου φρενῶν.

Utinam teneres, sancte, tu mentes, Pudor, Ut impudicum quidquid est, evelleres.

V. (I.) Aristoph. Vesp. 748.

Μή μοι τούτων μηδὲν ὑπισχνοῦ

ubi Schol. Ἐξ Ἱππολύτου Εὐριπίδου. Sed haec Valcken. ad Hipp. 230. adscribi oportuisse iudicat ad v. 749. κείνων ἔραμαι, κεῖθε γενοίμαν. Haec enim in priore Hippolyto pro versu 229. editae Hippolyti lecta esse suspicatur. Mihi locum Aristoph. e versibus Hippol. et Alcestidis 884 sq. conflatum videri monui ad Hippol. 229.

Huc referendus etiam esset versus a Zenobio p. 18. Diogeniano p. 181. Suida et Apostolio in proverbiorum numero recitatus, quem Musgrav. inter fragm. XVII. posuit.

Ἄκαιρος εὔνοι' οὐδὲν ἔχθρας διαφέρει.

vel, ut Schol. Hipp. 592. affert παροιμίαν, εὔνοια ἄκαιρος οὐδὲν διαλλάσσει ἔχθρας, si eam Euripidis esse constaret: nusquam enim ut Euripideus citatur. vid. Porson. praef. Hecub. p. XIX.

VI. (V.) Plutarch. II. p. 778. B. Stob. tit. 61. p. 386. Gesn. 63. p. 239. Grot. et Gaisf.

Οἱ γὰρ Κύπριν φεύγοντες ἀνθρώπων ἄγαν
νοσοῦσ᾽ ὁμοίως τοῖς ἄγαν θηρωμένοις.

Qui dona Veneris spernit animi contumax, Nimium sequente non magis culpa vacat. vel, ut Muretus vertit *Namque Venerem quicunque refugiunt nimis, Peraeque aegrotant, atque qui appetunt nimis.* Sec. v. Stob. Trinc. Gesn. τοῖς διώκουσιν ἄγαν, Plutarch. τοῖς ἀγαθὰ ᾐρημένοις. Emendarunt Muret. V. L. IX, 18. Salmasius, Grotius ita ut in marg. G. Mez. scriptum invenit Wyttenbach. Senis haec verba esse, vel alius, quicum colloquebatur Hippolytus, suspicari se scribit Valcken. ad Hipp. 113.

VII. (VII.) Clem. Alex. Strom. VI. p. 622. B. (p. 742. Paris.) Stob. tit. 71. p. 432. Gesn. 73. p. 309. Grot. et Gaisf.

Ἀντὶ πυρὸς δὲ γὰρ ἄλλο πῦρ μεῖζον καὶ δυσμαχώτερον βλάστον γυναῖκες.

Sic apud Clem. legitur; at apud Stob. ἀντὶ πυρὸς γὰρ ἄλλο πῦρ μεῖζον ἐκβλαστοῦμεν γυναῖκες πολὺ δυσμαχώτερον. Haec feliciter sic in numeros redegit Grotius:

- - - - - *Ἀντὶ γὰρ πυρὸς*
πῦρ ἄλλο μεῖζον ἠδὲ δυσμαχώτερον
ἔβλαστον αἱ γυναῖκες.

Proque igni novus Successit ignis atque inexpugnabile malum mulieres. Verba videntur esse Hippolyti unius ob noxam Phaedrae totum genus mulierum exsecrantis, quibus similia leguntur in Hippol. coron. 611 sqq.

VIII. (XIV.) Stob. tit. 118. p. 601. Gesn. 120. p. 489 sq. Grot. 119. Gaisf.

Ὦ λαμπρὸς αἰθὴρ ἡμέρας θ' ἁγνὸν φάος,
ὡς ἡδὺ λεύσσειν τοῖς τε πράσσουσιν καλῶς
καὶ τοῖσι δυστυχοῦσιν, ὧν πέφυκ' ἐγώ.

O lucide aether, Solis o purum iubar O quam beatos vester adspectus iuvat Hominesque miseros pariter, inter quos ego. V. 2. Grotius male τοῖς γε πράσσ. Sequor Valcken. ad Hippol. 792. haec esse Thesei ab inferis, non Delphis, redeuntis.

IX. (X.) Stob. tit. 91. p. 507. Gesn. 93. p. 377. Grot. et Gaisf. Apostol. XIX, 82.

Ὕβριν τε τίκτει πλοῦτος, ἢ φειδὼ βίου.

Aut parcitas aut fastus est opibus comes. Haec et sequens fr. dicta esse videntur a Theseo in Hippolytum, quem noverca accusaverat, quod libidinose et proterve se tentasset.

X. (XI.) Stob. tit. 103. p. 562. Gesn. 105. p. 439. Grot.

Ὁρῶ δὲ τοῖς πολλοῖσιν ἀνθρώποις ἐγὼ
τίκτουσαν ὕβριν τὴν πάρος εὐπραξίαν.

Iam saepe vidi praeviam mortalium Felicitatem dedecus magnum sequi. Similiter apud Senecam Hippol. 204 sq. nutrix Phaedram castigans, *Quisquis*, inquit, *secundis rebus exsultat nimis Fluitque luxu, semper insolita appetit: Tunc illa magnae dira fortunae comes Subit libido* etc. ut in Euripidis etiam fabula haec nutricis ad Phaedram verba esse suspicari possis, vel Hippolyti.

XI. (VIII.) Stob. tit. 71. p. 434. Gesn. 73. p. 311. Grot. et Gaisf.

Θησεῦ, παραινῶ καὶ τὸ λῷστόν φρονεῖν.
γυναικὶ πείθου μηδὲ τἀληθῆ κλύων.

Ut sapere pergas moneo, Theseu: foeminae, Quamvis loquenti vera, nil credas velim. V. 1. Pierson. ad Moerid. p. 300. em. καὶ τὸ λῷστον νῦν φρονεῖν. Brunck. dedit π. καὶ τὸ λῷστόν σοι φρονεῖν, per errorem, se praeeunte Piersono ita scripsisse, dicens. Maxime mihi placet, quod Gaisford. coniecit et recepit Boissonad.: Θ. π. σοι τὸ λῷστον εἰ φρονεῖς. φρονεῖς quidem est in

Paris. A. B. V. 2. Blomfield. ad Aesch. Prom. 282. legi vult ex Elmsleii praecepto πιθοῦ γυναικί. At Atticus diceret μὴ πεισθῇς vel μὴ πίθῃ, non μὴ πιθοῦ. Haud dubie haec sunt Chori verba eo loco in priore editione posita, ubi nunc leguntur v. 864 sqq. iudice Valcken. ad Hipp. 901. ut ego arbitror, in ea scena, in qua Theseus filium graviter obiurgaverat, isque se defendit.

XII. (IX.) Stob. tit. 80. p. 472. Gesn. 82. p. 345. Grot. et Gaisf.

Φεῦ φεῦ! τὸ μὴ τὰ πράγματ' ἀνθρώποις ἔχειν
φωνήν, ἵν' ἦσαν μηδὲν οἱ δεινοὶ λέγειν.
νῦν δ' εὐρόοισι στόμασι τἀληθέστατα
κλέπτουσιν, ὥστε μὴ δοκεῖν, ἃ χρὴ δοκεῖν.

Eheu quod ipsis non datum est rebus loqui, Ut nil valeret erudita oratio: Nam nunc diserti callide verum clepunt Et sequiori mancipanti causae fidem. Duo priores versus citantur etiam a Plutarcho T. II. p. 802. A. unde v. 2. ἦσαν et οἱ δεινοὶ λέγειν pro ὦσι et οἱ δεινοὶ λόγοι scribendum docuit Valck. diatrib. p. 148. V. 3. et 4. habet etiam Clemens Alex. Strom. I. p. 290. Sylb. sed subiectos duobus versibus ex Alexandro fr. XIII. petitis, quibuscum nostros non cohaerere monuit Valcken. ibid. In iis εὐρόοισι στόμασι est e Clem. pro εὐρύθμοισι πιστώμασι apud Stob. probatum etiam a Valcken. l. c. prae coniectura εὐρύθμοισι στόμασι. Nec persuasit tamen Brunckio, qui non obstare sibi anapaestum in quarta sede dicit, quin credat Euripidis veram lectionem a Stobaeo servatam esse. At Porson. apud Monk. ad Hippol. 643. et Advers. p. 275. (243.) εὐτρόχοισι στόμασι, conferri iubens Eurip. Bacch. 268. Plut. vit. Pericl. T. I. p. 155. C. Nec hoc contentus Burgesius in censura ed. Monkianae (*Classic. journ.* 11. p. 81.) Verum haec Porsoni coniectura, inquit, cedat necesse est nostrae ab Hesychio haustae, εὐθρόοισιν, εὐήχοις. — Hos versus Valcken. diatrib. p. 256. lectos esse suspicatur loco versuum 486 et sqq. margini autem ed. Barnesi allevérati vid. Hipp. v. 1022 etc. vel 1074. vel 486. Mihi ex oratione Hippolyti Phaedrae criminationes refutantia sumti esse videntur.

XIII. (XIII.) Erotian. διεβλήθησαν, παρελογίσθησαν, ὡς καὶ Εὐριπίδης ἐν Ἱππολύτῳ φησίν·

Τί δ᾽ ἢν λυθεὶς με διαβάλῃς, παθεῖν σε δεῖ.

Legebatur λυθῇς με διαβαλεῖς. Correxit Musgr. et λυθεὶς est iam in ed. Charterii. Heath. citat: τί δ᾽ ἢν ψευδῆ με διαβαλεῖς, π. σε δεῖ. λυθείς potest esse *dimissus*, ut Musgr. vertit, ut in Soph. Phil. 979. 1003. 1016. 1054. συλλαβεῖν, συνδεῖν, ἀφιέναι non *vinculis constringere*, *vinctum dimittere* significat, sed *manibus* tantum *tenere*, *comprehensum dimittere*. Vid. Buttmann. ad v. 1016. Herm. ad 993. Ita verba haec essent Thesei ad Hippolytum, cui ille manus iniicere iusserat ministros.

XIV. (XVI.) Iustin. Mart. de monarch. p. 107. = 69. ed. Hutch.

Ἀλλ᾽ οὐ γὰρ ὀρθῶς ταῦτα κραίνουσιν θεοί.

XV. Stob. ecl. phys. p. 143. Grot. T. I. p. 235. Heeren.

Χρόνος διέρπων πάντ᾽ ἀληθεύειν φιλεῖ.

Labentia ferunt veritatem tempora. Ad Hippol. refertur in Codd. V. A. E. et hoc lemma in Canter. et Grot. ad locum proxime praecedentem adscriptum est. Verba videntur esse Hippolyti.

XVI. (XII.) Pollux IX. 50. *Καὶ στάσις ἵππων, ὡς Εὐριπίδης ἐν Ἱππολύτῳ καλυπτομένῳ·*

— — — πρὸς ἵππων εὐθὺς ὁρμήσας στάσιν.

De Hippolyto sermo est, vel Phaedrae amplexus fugiente, ut est apud Senecam 728. vel a patre abire iusso, quae Valcken. est sententia ad Hipp. 1183.

XVII. (XVIII.) Stob. tit. 5. p. 63. Gesn. p. 37. Grot.

Ὦ μάκαρ, οἵας ἔλαχες τιμάς,
Ἱππόλυθ᾽ ἥρως, διὰ σωφροσύνην·
οὔποτε θνητοῖς ἀρετῆς ἄλλη
δύναμις μείζων· ἦλθε γὰρ ἢ πρόσθ᾽,
ἢ μετόπισθεν
τῆς εὐσεβίας χάρις ἐσθλή.

Quos tu et quantos, Hippolyte heros, nactus honores Casto vitae tramite! namque haec Virtus homines

primis coronat. Cito vel sero sequitur semper Pietatem debita merces. Lemma apud Schow. est Τοῦ αὐτοῦ ἐν Ἱππολύτῳ ά. Idem e Codd. C. W. recepit τιμάς, ut pro τιμῶς ediderat Brunck, et nuper Gaisf. dedit. Musgrav. τιμῆς, ut scribendus erat Genitivus, quum sequantur illa σωφροσύνην, θνητοῖς, ἀρετῆς. Similiter apud Soph. Phil. 1115. pro ἐμὰς λαχόντ' ἀνίας alii legebant ἐμᾶς. V. ult. Gesn. εὐσεβείας, Grot. εὐσεβίης. Recte Valcken. ad Hipp. 1369. Brunck. Schow. Gaisf. εὐσεβίας. Cf. Monk. ad Hipp. 1365. Post εὐσεβείας addebatur ἡ, quod delendum monuit Valcken. in not. Mspta et deleverunt Musgr. Brunck. Schow. Gaisf.

XVIII. (XV.) Erotianus p. 118. ed. Franz. Διέπτα, τῷ τῆς νόσου ἐπιμελητῇ, παρὰ τὸ διεπτεύειν. Ἀττικὴ δὲ ἡ λέξις κειμένη καὶ παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Ἀττικαῖς λέξεσι καὶ παρ' Αἰσχύλῳ ἐν Σισύφῳ καὶ Εὐριπίδῃ ἐν Ἱππολύτῳ.

Ad hanc fabulam referendi etiam essent versus quinque, quorum tres priores Clemens Alex. Strom. VI. p. 823. Sylb. pro Euripideis citat, omnes ex Euripidis Phaedra (i. e. Hippolyto. vid. Valcken. Praef. p. XVI. diatr. p. 16.) petitos significat lemma cod. Vossiani Stob. tit. 61. p. 388. = 63. p. 245. in edd. Gesneri autem et Grot. e Sophoclis Phaedra esse notatur. Hinc Musgravius post Barnes. eos ad Euripidis Phaedram T. III. p. 579. Brunck. inter Phaedrae Sophocleae fragmenta p. 664. retulit. Sunt autem hi:

Ἔρως γὰρ ἄνδρας οὐ μόνους ἐπέρχεται,
οὐδ' αὖ γυναῖκας, ἀλλὰ καὶ θεῶν ἄνω
ψυχὰς ταράσσει κἀπὶ πόντον ἔρχεται.
Καὶ τόνδ' ἀπείργειν οὐδ' ὁ παγκρατὴς σθένει
Ζεύς, ἀλλ' ὑπείκει καὶ θέλων ἐγκλίνεται.

Non in virorum sola Amor se pectora Et feminarum insinuat; ipsas quin deûm Sollicitat animas et ferum ponti gregem. Nec ipse contra tendere omnipotens deûm Rex audet; ultro flexus imperium subit. Valckenaerio ad Hipp. 447. omnino non Sophoclei coloris esse hi versus videntur, et in nomine Tragici errasse Clemens. Huic ut cum dubitatione aliqua assentior, ita Musgravii miror iudicium, cui duo ultimi Sophocleum characterem referre videntur, reliqui Euripideum. V. 3.

Stob. χαράσσει. Gem. ταράσσει, quod praetulerunt Valck. l. c. Musgr. Brunck.

Quod fragmentum Heath. addi iubet e Schol. Aristoph. Vesp. 312. id e Theseo esse infra docebitur.

Ex Hippolyto priore sumtos etiam esse suspicatur Monk. ad Hippol. 1249. versus a Stobaeo tit. 86. p. 498. Gesn. 88. p. 361. servatos:

Τὸν σὸν δὲ παῖδα σωφρονοῦντ' ἐπίσταμαι
χρηστοῖς θ' ὁμιλοῦντ' εὐσεβεῖν τ' ἠσκηκότα.
Πῶς οὖν ἂν ἐκ τοιοῦδε σώματος κακὸς
γένοιτ' ἄν; οὐδεὶς τοῦτο μ' ἂν πίθοι ποτέ.

Primum versum sic emendavit Pierson. Veris. p. 138. quum legeretur τόσον δὲ παῖδας σωφρονοῦν ἐπ. παῖδα habet Paris. A. σωφρονοῦντ' A. B. Grotius e coni. dedit *Τοῦτον δὲ πατέρα σωφρονοῦντ' ἐπίσταμαι*, et vertit: *Novi parentem qui optimarum partium Pietate prisca, moribus sanctis fuit. Qui possit isto filius nasci malus Genitore? nemo est qui mihi hoc persuaserit.* Apud Musgrav. est in incertis LXII.

In hac etiam priore fabulae editione tabulam eam, qua Phaedra privignum accusarit, πεύκην appellatam esse, non δέλτον, ut in superstite fabula, Valcken. ad Hipp. 1253. colligit e loco Eustathii ad Il. ζ', p. 633. 21. = 489, 53. cui accedit Osann. ad Philem. gramm. p. 36. Ego non assentior, quia eius tabulae nullam mentionem factam esse in Hippol. priore, et longe aliam fabulae descriptionem fuisse existimo, de quo vide, quae ad initium Hippolyti prioris monui.

HYPSIPYLE.

Argumentum exposuit Apollod. III, 6, 4. Septem duces Thebas proficiscentes *παραγενόμενοι εἰς Νεμέαν, ἧς ἐβασίλευε Λυκοῦργος, ἐζήτουν ὕδωρ· καὶ αὐτοῖς ἡγήσατο τῆς ἐπὶ κρήνην ὁδοῦ Ὑψιπύλη, ἥτις νήπιον παῖδα ὄντα Ὀφέλτην ἀπολιποῦσα, ὃν ἔτρεφεν, Εὐρυδίκης ὄντα καὶ Λυκούργου — μισθόμεναι γὰρ αἱ Λήμνιαι ὕστερον Θόαντα σεσωσμένον, ἐκεῖνον μὲν ἔκτειναν, τὴν δὲ Ὑψιπύλην ἀπημπόλησαν· διὸ πραθεῖσα ἐλάτρευε παρὰ Λυκούργῳ· δεικνυούσης δὲ τὴν κρήνην, ὁ παῖς ἀπολειφθεὶς ὑπὸ δράκοντος διαφθείρεται. τὸν μὲν οὖν δράκοντα ἐπιφανέντες οἱ μετὰ Ἀδράστου κτείνουσι, τὸν δὲ παῖδα θάπτουσιν. Ἀμφιάραος δὲ εἶπεν ἐκείνοις τὸ σημεῖον τὰ μέλλοντα προμαντεύεσθαι. τὸν δὲ παῖδα Ἀρχέμορον ἐκάλεσαν. οἱ δὲ ἔθεσαν ἐπ' αὐτῷ τὸν τῶν Νεμέων ἀγῶνα κ. τ. λ.* Cf. Hygin. fab. 74. coll. f. 15. Groddeck in *Bibl. d. alt. Litt. u. Kunst.* 2. p. 109. not. e.

I. Aristoph. Ran. 1242. Macrob. Saturn. I, 18.

Διόνυσος, ὃς θύρσοισι καὶ νεβρῶν δοραῖς
καθαπτὸς ἐν πεύκαισι Παρνασὸν κάτα
πηδᾷ χορεύων παρθένοις σὺν Δελφίσιν.

ubi Schol. *Ὑψιπύλης ἡ ἀρχή.* et ad v. 1244. *τὸ δὲ λοιπὸν τοῦ ἰάμβου παρθένοις σὺν Δελφίσιν.* Haec enim omisit Aristoph. sicut Macrobius etiam. Eosdem versus ad Aristoph. Nub. 604. ad verba: *Παρνασίαν θ' ὃς κατέχων πέτραν σὺν πεύκαις σελαγεῖ Βάκχαις Δελφίσιν ἐμπρέπων Κωμαστὴς Διόνυσος,* citat Schol. *παρὰ τὸ Εὐριπίδειον· Διόνυσος, ὃς πεύκαισι καὶ νεβρῶν δοραῖς καθαπτὸς ἐν πεύκαισι Π. κάτα πηδᾷ χορεύων σὺν παρθένοις.* Bacchum memorari, quia is Hypsipylen in servando patre Thoante, filio suo adiuverit, e Statii Theb. V, 265. monuit Musgr. Verba *νεβρῶν δοραῖς καθαπτὸς* illustrat Wesseling. ad Diod. Sic. T. I. p. 15. (I, 11, 34.) Cf. P. Leop. Emend. V, 12. Verba *καθαπτὸς ἐν πεύκαισι*

Παρνασσοῦ ex Euripide citat Etymol. M. p. 1, 38. qui locus cum Hesych. v. *καθαπτός* indicatus est a Valck. in marg. Barn.

II. III. Schol. Arist. Ran. 1355. (Verba Aristophanis sunt *Οἰνάνθας γάνος ἀμπέλου*) παρὰ τὰ ἐξ Ὑψιπύλης Εὐριπίδου·

Οἰνάνθα φέρει τὸν ἱερὸν βότρυν.

καὶ τὸ

Περίβαλ' ὦ τέκνον

ἐξ Ὑψιπύλης. Apud Aristoph. ad verba *περίβαλ' ὦ τέκνον* additur *ὠλένας*. Videntur esse verba Hypsipylae ad Ophelten, quem ulnis fovens inducebatur.

IV. (X.) Macrob. Saturn. V, 18. *Licet abunde ista sufficiant ad probationem moris antiqui, quo ita loquendi usus fuit, ut Achelous commune omnis aquae nomen haberetur; tamen his quoque Euripidis nobilissimi tragoediarum scriptoris additur auctoritas, quam idem Didymus grammaticus in his libris, quos τραγῳδουμένης λέξεως scripsit, posuit his verbis:* Ἀχελῷον πᾶν ὕδωρ Εὐριπίδης φησὶν ἐν Ὑψιπύλῃ. λέγων γὰρ περὶ ὕδατος ὄντος σφόδρα πόῤῥω τῆς Ἀκαρνανίας (ἐν ᾗ ἐστὶ ποταμὸς Ἀχελῷος) φησί·

Δείξω μὲν ἀργεννοῖσιν Ἀχελῴου ῥόον.

Pro ἀργεννοῖσιν Barnes. scripsit Ἀργείοισιν, at Valcken. in marg. Leg. ἀργεννοῦσιν A. ῥόοις. Elmsl. ad Eur. Bacch. 625. pro ῥόον legi vult vel ὕδωρ vel ῥοάς.

V. (V.) Plutarch. π. πολυφιλίας II. p. 93. D. et Sympos. IV, 1, p. 664. F. — ὥσπερ ὁ τῆς Ὑψιπύλης τρόφιμος

εἰς τὸν λειμῶνα καθίσας
ἔδρεπεν ἕτερον ἐφ' ἑτέρῳ αἰρόμενος
ἀγρευμ' ἀνθέων ἡδομένᾳ ψυχᾷ,
τὸ νήπιον ἄπληστον ἔχων.

Vertit Grotius in Exc. p. 463. *In prato residens puer Nunc hunc, nunc alium cupit Florem carpere; gaudio Mens perfunditur; innocens Expleri studium nequit* Euripidis versus esse ex eo collegit Valck. diatr. p. 212. quod Hypsipyles drama, qui sibi innotuerit, nemo scripserit praeter Euripidem. Ibidem comparat venustum

Statii locum Theb. V, 786. Versus distinxi ex parte cum Seidlero de vers. dochm. p. 69. V. 4. Plut. Symp. ἄπληστον, priore loco ἄχρηστον.

VI. (IV.) Plutarch. consol. ad Apoll. T. II. p. 110 sq. Clem. Alex. Strom. IV. p. 495 = 588. Stob. tit. 106. p. 568. Gesn. 108. p. 449. et Gaisf. Plutarchi haec sunt verba: Οὐ φαύλως γὰρ ἂν δόξειεν ὁ παρὰ τῷ ποιητῇ Ἀμφιάρεως παραμυθεῖσθαι, τὴν Ἀρχεμόρου μητέρα δυσχεραίνουσαν ὅτι νήπιος ὢν ὁ παῖς καὶ ἄγαν ἄωρος ἐτελεύτησε· φησὶ γὰρ οὕτως·

Ἔφυ μὲν οὐδεὶς ὅστις οὐ πονεῖ βροτῶν·
θάπτει τε τέκνα χἄτερ' αὖ κτᾶται νέα,
αὐτός τε θνήσκει. καὶ τάδ' ἄχθονται βροτοὶ
εἰς γῆν φέροντες γῆν· ἀναγκαίως δ' ἔχει
βίον θερίζειν ὥστε κάρπιμον στάχυν,
καὶ τὸν μὲν εἶναι, τὸν δὲ μή. τί ταῦτα δεῖ
στένειν, ἅπερ δεῖ κατὰ φύσιν διεκπερᾶν;
δεινὸν γὰρ οὐδὲν τῶν ἀναγκαίων βροτοῖς.

His solus Clemens illum praeponit:

Ἅ γ' οὖν παραινῶ, ταῦτά μου δέξαι, γύναι.

quem Grotius Stobaeanis inseruit. In eo Porson. ad Eur. Hec. 539. legi iubet ταῦτά μοι δέξαι. V. 1. Stob. ὅστις οὐκ ἀεὶ πονεῖ. Nostrae lectioni favet Cicero, qui sic vertit Tusc. III, 25. *Mortalis nemo est, quem non attingat dolor Morbusque.* V. 2. Stob. θάπτειν τε τέκνα χἄτερα (Grot. χἄτερ' αὖ) κτᾶσθαι πάλιν, Αὐτοὺς δὲ (Grot. αὐτός τε) θνήσκειν. Clem. σπείρει pro κτᾶται. Cicero: *multi sunt humandi liberi, Rursum creandi.* unde colligas hunc etiam legisse σπείρει. V. 3. pro καὶ τάδ' Stob. κατὰ δ'. quod Grotius emendavit scribens κᾆτα δ'. „κᾆτα est indignantis.“ Recte; at tunc non solet addi δέ. Musgr. κάρτα δ' ἄ. quod frigere videtur. τάδε explicatur sequentibus, εἰς γῆν φέροντες γῆν, *et ob haec indignantur,* nimirum *quod* etc. καί etiam videtur indignationi significandae inservire. V. 4. Plut. φέροντες· τὴν δ' ἀν. ἔχει. Stob. τὴν ἀν. ἔ. Grotius correxit e Cicerone, *Reddenda est terrae terra.* V. 7. Clem. στέγειν, tum δεῖ δ' ἐκπερᾶν. V. ult. sic citat Plutarch. p. 117. D. Οὐδὲν γὰρ δεινὸν τῶν ἀναγκαίων βροτοῖς. Clem. οὐ δεινὸν οὐδὲν τῶν ἀν βρ. Cf. Gatak. ad

M. Anton. VII, 40. Valck. diatr. p. 213. Wyttenb. ad Plut. p. 736 sq.

VII. (VI.) Stob. tit. 10. p. 127. Gesn. p. 71. Grot.

Κακοῖς τὸ κέρδος τῆς δίκης ὑπέρτερον.

Apud malos utilia plus iustis valent.

VIII. (VII.) Stob. tit. 20. p. 171, 50. et 172, 41. Gesn. p. 103. Grot.

Ἔξω γὰρ ὀργῆς πᾶς ἀνὴρ σοφώτερος.

Plus quisque semper positus extra iram sapit. Priore loco in Stob. Gesn. est σοφώτατος.

IX. (VIII.) Stob. tit. 109. p. 580. Gesn. 111. p. 463. Grot. 110. Gaisf.

Ἄελπτον οὐδὲν, πάντα δ' ἐλπίζειν χρεών.

Nil est supra spem, cuncta sperari data.

X. (IX.) Schol. Arist. Ran. 1363. (*ἀνὰ τὸ δωδεκαμήχανον Κυρήνης μελοποιῶν*) Κυρήνη ἑταίρα τις ἐπίσημος, δωδεκαμήχανος ἐπικαλουμένη διὰ τὸ τοσαῦτα σχήματα ἐν τῇ συνουσίᾳ ποιεῖν. ἔστι δὲ παρὰ τὸ ἐξ Ὑψιπύλης Εὐριπίδου·

Ἀνὰ τὸ δωδεκαμήχανον ἄντρον.

Eadem sunt apud Suidam v. δωδεκαμήχανος, qui pro ἄντρον habet ἄστρον. Neutrum intelligere se fatetur Musgr. Nec ego plus video.

XI. (XI.) Galen. T. V. p. 615. ed. Basil. XII. p. 376. Chart. de voc. ἀέτωμα οἴκου s. ἀετός· καὶ Εὐριπίδης ἐν Ὑψιπύλῃ φησίν·

Ἰδοὺ πρὸς αἰθέρ' ἐξαμιλλῆσαι κόραι
*γραπτοὺς * * * οἶσι προσβλέπειν τύπους.*

Egregie Valcken. diatr. p. 214. emend. ἐξαμιλλῶνται et lacunam ita explevit: γρ. ἐν αἰετοῖσι προσβλ. τ. Ego vero nolim κόραι interpretari *puellae*, sed *oculi*. ἐξαμιλλᾶσθαι enim per se vix valet *intueri aliquid conniti*. Fortasse tamen legendum hoc sensu κόραις.

XII. (XII.) Eustath. ad Il. ν' p. 959, 42 = 940, 46. Philem. gramm. p. 147. ed. Osann.

Εὔσημα καὶ σᾶ καὶ κατεσφραγισμένα.

εὔσημα est e correctione Valcken. diatr. p. 214. pro εὔφημα. De σῦ pro σῶα vid. Gramm. graec. §. 124. p. 247. Buttm. I. p. 250.

XIII. Harpocrat. Ἀρκτεῦσαι. Λυσίας ἐν τῷ ὑπὲρ Φρυνίχου θυγατρὸς, εἰ γνήσιος, τὸ καθιερωθῆναι πρὸ γάμων τὰς παρθένους τῇ Ἀρτέμιδι τῇ Μουνυχίᾳ ἢ τῇ Βραυρωνίᾳ, τὰ δὲ συντείνοντα εἰς τὸ προκείμενον εἴρηται παρά τε ἄλλοις καὶ Κρατίνῳ ἐν τοῖς ψηφίσμασιν. ὅτι δὲ ἀρκτευόμεναι παρθένοι ἄρκτοι καλοῦνται, Εὐριπίδης Ὑψιπύλῃ.

XIV. Hesych. Ἀναδρομαὶ, αὐξήσεις, βλαστήσεις. Εὐριπίδης Ἱκέτισιν, Ὑψιπύλῃ.

XV. Lexicon Sangerm. s. Bekker. anecd. p. 93, 26. Ἐκδημία, οὐ μόνον ἀποδημία. Εὐριπίδης Ὑψιπύλῃ.

XVI. Id. ibid. p. 109, 15. Νεαρὸς, ἀντὶ τοῦ νέος. Εὐριπίδης Ὑψιπύλῃ.

I N O.

Fabulam Inonis secundum Euripidem exponit Hygin. fab. 4. *Athamas in Thessalia rex quum Inonem uxorem, ex qua duos filios [susceperat] perisse putaret, duxit Nymphae filiam Themistonem uxorem; ex ea geminos liberos procreavit. Postea rescit Inonem in Parnaso esse, quam bacchationis causa eo pervenisse. Misit qui eam adducerent; adductam celavit. Rescit Themisto eam inventam esse; sed quae esset nesciebat. Coepit velle filios eius necare. Rei consciam, quam captivam esse credebat, ipsam Inonem sumpsit et ei dixit, ut filios suos candidis vestimentis operiret, Inonis filios nigris. Ino suos candidis, Themistonis pullis operuit. Tunc Themisto decepta suos filios occidit. Id ubi rescit ipsa se necavit. Athamas autem in venatione per insaniam Learchum maiorem filium interfecit; at Ino cum minore filio Melicerte in mare se deiecit et dea est facta.* Videmus igitur hanc fabulam ex eo genere fuisse, in quo artibus, insidiis, fraudibus omnia geruntur. (*ein In-*

triguëhstück) Patinos, quibus haud dubie induta fuit, ridet Aristoph. Ach. 434. ὦ παῖ (loquitur Euripides) δός αὐτῷ Τηλέφου ῥακώματα· Κεῖται δ' ἄνωθεν τῶν Θυεστείων ῥακῶν Μεταξὺ τῶν Ἰνοῦς. Schol. ad Arist. Vesp. 1404. (γυναικὶ — ἐοικὼς θαψίνῃ, Ἰνοῖ κρεμαμένῃ πρὸς ποδῶν Εὐριπίδου) θαψίνῃ, ὠχρᾷ. τοιαύτη γὰρ ἡ θάψος. - - - Παρὰ δ' Εὐριπίδῃ γέγραπται ἡ Ἰνὼ κρεμαμένη καὶ ὠχρὰ ὑπὸ τῆς κακοπαθείας. (Cod. Venet. Bekk. εἰσήγαγε δὲ Εὐρ. τὴν Ἰνὼ ὠχρὰν ὑπὸ τῆς κακοπαθείας et ad 1405. ἀντὶ τοῦ ὑπ' Εὐρ. ἐκ τῶν ποδῶν ἡ Ἰνὼ κρέμαται.) Videtur igitur Euripides κρεμάμενος sensu translato posuisse, quo Latini *suspensum animo* dicunt, et hoc risisse Aristophanes. *Sit flebilis Ino* Horat. A. P. 123. Quae extrema commemorat Hygin. idem schol. habet: Ἰνὼ κατὰ χόλον Ἥρας μανεῖσα, ἔῤῥιψεν αὑτὴν εἰς τὴν θάλασσαν ἅμα τῷ υἱῷ αὐτῆς Μελικέρτῃ. unde patet recte Valcken. in diatr. p. 180. haec secundum Euripidis fabulam narrata esse censuisse, frustra contradicente Elmsleio ad Med. 1251. Praeterea de hac fabula cf. Welcker de tril. Aesch. p. 340 sq. et de re ipsa Müller. de Orchom. p. 171.

I. Schol. Pind. Isthm. 41, 39. ad verba poetae: ἀλλ' ἀνεγειρομένα χρῶτα λάμπει· τῷ αὐτῷ τρόπῳ καὶ Εὐριπίδης κέχρηται·

Ἰδοῦσα δ' Ἰνοῦς συμφορὰν πολὺν χρόνον
νῦν ὄμμ' ἐγείρει.

Sic Pierson. apud Valcken. diatr. p. 173. locum restituit pro eo, quod legebatur: ἰδοῦσ' ἀδινοῦς συμφ. Idem hoc de Venere dictum suspicabatur, de qua Ovid. Metam. IV, 530. *At Venus immeritae neptis miserata labores.* At Musgr. edidit εὕδουσα δ' Ἰνοῦς συμφορὰ π. χ. νῦν ὄ. ἔ. hanc veram lectionem esse e contextu patere dicens. *Inus calamitas, postquam diu obdormiit, nunc oculum attollit* nihil aliud esse potest, nisi *calamitas nunc redintegratur, denuo saevit,* quod de Inone in insaniam coniecta dici potuit. At Musgr. hoc e prologo desumtum videtur, quasi esset *Ino ex calamitate denuo excitatur.* Debebat etiam esse εὑδήσασα, postquam obdormiit, non εὕδουσα, *dum dormit.* Si sermo est de Venere, commode illa dici potuit vultum Inonis, antea ob calamitatem et tristitiam deiectum, denuo erigere.

II. (VI.) Stob. tit. 39. p. 237. Gesn. 41. p. 159. Grot. et Gaisf. Plut. T. II. p. 507. B. Schol. Pind. Pyth. 3, 66.

Ἴστω δὲ μηδεὶς ταῦθ᾽, ἃ σιγᾶσθαι χρεών·
μικροῦ γὰρ ἐκ λαμπτῆρος Ἰδαῖον λέπας
πρήσειεν ἄν τις, καὶ πρὸς ἄνδρ᾽ εἰπὼν ἕνα
πύθοιντ᾽ ἂν ἀστοὶ πάντες, ὧν κρύπτειν χρεών.

Tacenda quae sunt nemo per te intelligat. Fax parva facile montis Idaei nemus Totum cremarit; dixeris uni, cito Rumor per urbem fiet arcanum tuum. Plut. versus 2. et 3. habet cum parte quarti, Schol. Pind. secundum et partem tertii. Pro λαμπτῆρος Scal. apud Valck. diatr. p. 174. legendum coniiciebat σπινθῆρος. Pro Ἰδ. λέπας schol. Pind. Ἰδ. σέλας. V. 3. Stob. κἂν πρὸς ἓν εἴποις ποτε. E Plutarcho correxit Valcken. l. c. V. 4. ὧν est ex emendatione Erfurdti ad Soph. Ai. p. 633. pro ἅ. Possis etiam scribere ἅν. Verba sunt Themistonis, Inoni, quam pro serva habebat, consilium suum de necandis Inonis filiis significantis.

III. (XIV.) Stob. tit. 87. p. 500. Gesn. 89. p. 363. Grot. et Gaisf.

Ἐπίσταμαι δὲ πάνθ᾽, ὅσ᾽ εὐγενῆ χρεών,
σιγᾶν θ᾽ ὅπου δεῖ καὶ λέγειν ἵν᾽ ἀσφαλές,
ὁρᾶν θ᾽ ἃ δεῖ με, κοὐχ ὁρᾶν ἃ μὴ χρεών,
γαστρὸς κρατεῖν δέ· καὶ γὰρ ἐν κακοῖσιν ὢν
ἐλευθέροισιν ἐμπεπαίδευμαι τρόποις.

Quae scire par est nobilem, didici omnia, Quum res iubet, tacere, quum tutum est, loqui, Quae fas, videre, nec videre, quae nefas, Ventri imperare; quamlibet pressum malis Cor disciplinas liberales imbibit. Apud Gesner. locus petitus esse dicitur e Sophoclis Ino, sed Paris. A. Εὐριπίδου Ἰνοῖ, quod confirmant Plutarch. T. II. p. 506. C. 606. A. Gellius N. Att. 13, 18. qui secundum versum citant. Inonis haec verba esse intelligimus e Plut. p. 506. ἡ δ᾽ Εὐριπίδειος Ἰνὼ παῤῥησίαν ἄγουσα περὶ αὑτῆς, εἰδέναι φησι Σιγᾶν κ. τ. λ. iisque Ino ad versus fr. II. respondisse videtur Valcken. diatr. p. 174. V. 2. θ᾽ post σιγᾶν habent Plut. utroque loco et Gellius et Stob. cod. Paris. B. Pro ὅπου Plut. p. 506. ὅπῃ. Versum expressum esse ex Aeschyleo ἐν τῷ πυρ-

φόρῳ Προμηθεῖ (cf. S. c. Th. 625. Choeph. 580. Eumenid. 277. vid. Valck. Gatak. adv. misc. p. 508. A.) σιγῶν θ' ὅπου δεῖ καὶ λέγων τὰ καίρια monet Gellius. V. 4. κρατεῖν τε Valcken. Ibid. iam Valcken. offendit ὤν de muliere. Is quidem tueri lectionem conatur loco Eurip. Ion. 973. (ubi Aemil. Portus, Commelin. et Barnes. θνητὸς ὤν pro θνητὸς οὖσ', ut est in Ald. rell.) et Soph. Antig. 461. ubi tamen θνητὸν ὄντα non ad Antigonen referendum est, plerisque tamen placituram opinatur elegantem Luzacii coniecturam legentis κἂν γὰρ ἐν κακοῖσιν ὦ. Cf. Luzac. Exercit. p. 22 sq. Mihi etiam illud γαστρὸς κρατεῖν τε ab Inonis persona alienum videtur, ut non multum absit, quin duos ultimos versus a prioribus segregandos et ab alio quodam pronunciatos esse suspicer. V. 5. ἐμπεπαίδ. marg. Gesn. et Paris. B. pro ἐκπεπ.

IV. (X.) Stob. tit. 83. p. 483. Gesn. 85. p. 349. Grot. et Gaisf.

Τοιάνδε χρὴ γυναικὶ πρόσπολον ἐᾶν,
ἥτις τὸ μὲν δίκαιον οὐ σιγήσεται,
τὰ δ' αἰσχρὰ μισεῖ καὶ κατ' ὀφθαλμοὺς ἔχει.

Talis profecto famula matronam decet, Quae ius et aequum non tegat silentio, Quodcunque foedum est lumine infesto intuens. V. 1. Grot. μ' ἐᾶν, Heath. γ' ἐᾶν, Valcken. σ' ἐᾶν, vel περᾶν ex Hippol. 640. Boissonad. προσπόλων ἐᾶν, quod non intelligo. Mihi Valck. ratio optima esse videtur. V. 3. Heath. καὶ κατ' ὀφθ. ἔχει, quod probat Valcken.

V. (XII.) Stob. tit. 86. p. 498. Gesn. 88. p. 361. Grot. et Gaisf.

Τό τ' εὐγενὲς
πολλὴν δίδωσιν ἐλπίδ', ὡς ἄρξουσι γῆς.

Spem fore ut regni sola Olim capessant alta nobilitas facit. Haeccine Themistonem de Inonis filiis dixisse credamus? Idem de sequenti fragm. dictum volo.

VI. (XIII.) Stob. ib.

Τὴν εὐγένειαν, κἂν ἄμορφος ᾖ γάμος,
τιμῶσι πολλοὶ πρὸς τέκνων χάριν λαβεῖν,
τό τ' ἀξίωμα μᾶλλον ἢ τὰ χρήματα.

Proli creandae coniuges multi parant Forma invenusta, nobili propagine, Claroseque honores ante divitias habent. χάριν λαβεῖν non puto dictum esse pro ἵνα χάριν λάβωσι vel ὥστε λαβεῖν, sed iis verbis explicatio continetur τῆς εὐγενείας, quasi dictum esset τὴν εὐγένειαν τιμῶντες πρὸς τέκνων χάριν λαβεῖν ζητοῦσι.

VII. (XV.) Stob. tit. 9. p. 99. Gesn. p. 55. Grot. et tit. 92. p. 511. Gesn. 94. p. 381. Grot. et Gaisf.

Κέκτησο δ' ὀρθῶς ἂν ἔχῃς, ἄνευ ψόγου,
καὶ μικρὰ σῶζου τῇ δίκῃ ξυνοῦσ' ἀεί.
μηδ' ὡς κακὸς ναύκληρος εὖ πράξας ποτὲ
ζητῶν τὰ πλείον' εἶτα πάντ' ἀπώλεσιν.

Totum legitur altero Stobaei loco; tit. 9. duo tantum priores versus, sed non in Paris. A. Ii tit. 9. laudantur in Gesn. et Grot. tanquam Euripidis, sed nomine fabulae non addito; Εὐρ. ἐν Ἰνοῖ ibi etiam est in A. B. C. apud Schow. V. 1. verba ἂν ἔχῃς desunt tit. 9. suppleta a Valck. diatr. p. 177. quum Grotius dedisset ὅσα κέκτησ'. V. 2. tit. 94. est καὶ μ. σῶζου τοὔνεχ' ὃν σέβειν πρέπει. apud Grot. οὕνεκ' εὐσεβεῖ πρέπει (*quoniam id iustos decet*) minus graece, iudice Valck. l. c. qui ξυνών scripsit. Idem in fine dedit μηδὲ πάντα γ' ἀπολέσῃς, infeliciter. De vi particulae εἶτα Gaisf. citat Dawes. Misc. cr. p. 284. Porson. adv. p. 275. (243. Lips.) Instituta oratio postulabat: μηδὲ τὰ πλείονα ζητοῦσα — ἀπολέσῃς, sed haec relata ad ναύκληρος, ut in locis iis, quos attuli Gramm. gr. §. 631. 2. p. 1297 sq. Vid. Porson. ad Or. 1035. Grotius vertit (tit. 9. *Intacta labis posside quod possides, Modicamque rem tuere iustitiam sequens*) *Sine labe parta fac probe custodias Parceque rem tuteris: id iustos decet. At nauta cupidus, antea felix satis, Dum plura quaerit, quod tenebat, perdidit.* Verba esse suspicor Inonis Themistonem a suscepto filios trucidandi consilio dehortari cupientis.

VIII. (VIII.) Stob. tit. 71. p. 432. Gesn. 73. p. 309. Grot. et Gaisf.

Φεῦ!
ὅσῳ τὸ θῆλυ δυστυχέστερον γένος
πέφυκεν ἀνδρῶν· ἔν τε τοῖσι γὰρ καλοῖς
πολλῷ λέλειπται κἀπὶ τοῖς αἰσχροῖς πλέον.

Quanto virili sexus infelicior Est feminarum! quippe quantum linquimur Virtute, tantum scelere superamus viros. V. 2. Grot. ἔν τε τοῖσι καὶ καλ., minus recte, iudice Valcken. diatr. p. 176. Verba esse videntur Inonis vel post communicatum secum Themistonis impium consilium, vel in fine fabulae pronunciata. Illud verius videtur: nam interfecto Learcho ab Athamante patre dici non poterat mulieres ἐν τοῖς αἰσχροῖς πλέον λείπεσθαι τῶν ἀνδρῶν. Eodem spectare videntur duo fr.

IX. (IX.) Stob. ibid.

Ὦ θνητὰ πράγματ', ὦ γυναικεῖαι φρένες,
ὅσον νόσημα τὴν Κύπριν κεκτήμεθα!

O misera vita! pectora o muliebria! Truculenta quam nos pestis exercet Venus!

X. (V.) Stob. tit. 38. p. 222. Gesn. p. 149. Grot.

Τίς ἄρα μήτηρ ἢ πατὴρ κακὸν μέγα
βροτοῖς ἔφυσε τὸν δυσώνυμον φθόνον;
ποῦ καί ποτ' οἰκεῖ σώματος λαχὼν μέρος;
ἐν χερσὶν, ἢ σπλάγχνοισιν, ἢ παρ' ὄμματα
ἔσθ' ἡμῖν; ὡς ἦν μόχθος ἰατροῖς μέγας
τομαῖς ἀφαιρεῖν ἢ ποτοῖς ἢ φαρμάκοις
πασῶν μεγίστην τῶν ἐν ἀνθρώποις νόσων.

Quae mater, aut quis genitor infelix malum Inauspicatam sevit invidentiam? Ubi, quas adepta corporis partes sedet? Tenetne media viscera, an geminas manus, An luminum orbes? quanta laus medicis foret Ferro vel herba vel salubri poculo Auferre generi pessimam humano luem! Versum 2. respicit, monente Valcken. diatr. p. 176. Aelian. hist. anim. III, 17. λέγει μὲν οὖν Εὐριπίδης δυσώνυμον ὄντα τὸν φθόνον. Ibid. φύειν de matre illustrat Porson ad Phoen. 34. V, 3. Valck. scribi malebat: ποῦ δή ποτ' οἰκεῖ. Vix opus: duae coniunctae sunt interrogandi formulae, ποῦ καὶ οἰκεῖ, et ποῦ ποτ' οἰκεῖ. V. 5. Heath. Grammaticas rationes, inquit, postulare puto ut rescribatur: ὡς ἦν μόχθος ἂν ἰατροῖς μέγας. Reniuntur rationes metricae, nec grammatica se violari queratur. vid. Gramm. gr. §. 508. not. 2. p. 968. V. 6. ante Wyttenbach. ad Plut. p. 702. ἢ ποτοῖσι φαρμάκοις scribendum esse monuit Valcken. ad Hipp. 516. et sic iam Barnes. Haec pronuntiasse mihi videtur Ino, cognita

Themistonis invidia, qua agitata Inonis filios interficere tentabat.

XI. (III.) Stob. tit. 4. p. 52. Gesn. p. 27. Grot.

Πολλοί γε θνητῶν τῷ θράσει τὰς συμφορὰς
ζητοῦσ' ἀμαυροῦν κἀποκρύπτεσθαι κακά.

Multi feroces spiritu indomabili Sua obtenebrant damna vel clades tegunt. Ex Inone petitum notatum in Paris. A. et Schow. Codd. B. C. Ad θράσει Valcken. annotavit: Sic MS. N. in A. πάθει. V. 2. κἀποκρύπτ. pro κἀπικρύπτ.. Gesn. marg. Paris. A. Schow. codd. B. C. W. Potuit haec Ino pronuntiare.

XII. (IV.) Stob. tit. 10. p. 127. Gesn. p. 71. Grot. et tit. 91. p. 507. Gesn. 93. p. 377. Grot. et Gaisf.

Βίᾳ νῦν ἕλκετ', ὦ κακοί, τιμάς, βροτοί,
καὶ κτᾶσθε πλοῦτον, πάντοθεν θηρώμενοι
σύμμικτα, μὴ δίκαια καὶ δίκαι' ὁμοῦ·
ἔπειτ' ἀμᾶσθε τῶνδε δύστηνον θέρος.

Ite improbi; tenete vi partum decus, Et undecunque trahite congestas opes Per fas nefas, profana miscentes sacris; Manet metenda magna damnorum seges. sed tit. 93. *Nunc ite; honorum decora captate improbi, Venaticoque more rem conquirite, Fas aestimantes et nefas promiscue, Ut vos metenda cladium exspectet seges.* Tit. 93. legitur Καὶ νῦν ἐφέλκετ', ὦ - - - Reliquam varietatem consulto omitto. V. 4. Porson Tracts p. 211. coni. ἐπεὶ τόδ' ἐξαμᾶσθε δύστηνον θέρος. Haec etiam ab Inone pronuntiata esse verisimile mihi est, sed utro loco, a Themistonis colloquio digressa, an post καταστροφήν, non ausim decernere; illud tamen probabilius videtur.

XIII. (VII.) Stob. tit. 66. p. 420. Gesn. 68. p. 281. Grot. et Gaisf.

Νόμοι γυναικῶν οὐ καλῶς κεῖνται πέρι·
χρῆν γὰρ τὸν εὐτυχοῦνθ' ὅτι πλείστας ἔχειν
γυναῖκας, εἴπερ ἂν τροφὴ δόμοις παρῇ,
ὡς τὴν κακὴν μὲν ἐξέβαλλε δωμάτων,
τὴν δ' οὖσαν ἐσθλὴν ἡδέως ἐσώζετο.
νῦν δ' εἰς μίαν βλέπουσι, κίνδυνον μέγαν
ῥίπτοντες· οὐ γὰρ τῶν τρόπων πειρώμενοι
νύμφας ἐς οἴκους ἑρματίζονται βροτοί.

Haud scripta recte iura sunt connubiis. Decuit beatum pluribus se uxoribus Sociare, quantas alere sufficeret domus, Ut inaudientem pelleret penatibus, Bonam volenti corde servaret sibi. Nunc una sola accipitur immenso nimis Vitae periclo: nam priusquam intrat domum Nova nupta, nulla moris exploratio est. Versu 2. necessario cum Grotio scribendum fuit χρῆν, non χρή. sermo est enim de re, quae non fit, quum fieri debeat: vid. Gramm. gr. §. 505. not. p. 958 sq. Pro ὅτῳ πλείστας Erfurdt ad Soph. Ai. p. 630 scribit ὅπως πλείστας, ne a contra morem Atticorum ante πλ. producatur. V. 3. ἂν post εἴπερ vitiosum mihi esse videtur: neque enim unquam post εἴπερ et cum imperfecto positum memini, neque, quomodo addi possit, video. Pro eo Paris. B. δή. V. 4. Heath. ἐξέβαλλ' ἂν δωμάτων. soloece. vid. Valcken. diatr. p. 176. ad Hipp. 928. v. 18—26. Brunck. ad Aristoph. Ran. 919. Gramm. gr. §. 519. Male etiam Musgr. post παρῆν plene interpunxit, et ὡς vertit *sic*. At recte ἑρματίζονται vertit *velut saburram recipiunt*. minus recte Heath, *quasi fulcrum accersent* (sic.) Themistonis haec verba esse videbantur Welckero de tril. Aesch. p. 341. Ego vero vehementer dubito an nulli unquam feminae tale quid vel sentire vel dicere in mentem venire potuerit. At simulate loquitur. Quid opus erat, quum eam, quacum colloquebatur, Inonem esse nesciret? et quid hac simulatione se assecuturam esse sperabat, quum facinora, quae eo ipso tempore parabat, cum hac oratione pugnarent? Itaque ea a viro potius aliquo, fortasse Athamante, pronuntiata esse suspicor.

XIV. (XX.) Stob. tit. 111. p. 582. Gesn. 113. p. 467. Grot. 112. Gaisf.

Μὴ σκυθρωπὸς ἴσθ' ἄγαν
πρὸς τοὺς κακῶς πράσσοντας ἄνθρωπος
γεγώς.

Infelicibus Ne durus esto, te quoque esse hominem memor. His Athamantem compellari puto.

XV. (Antiop. XL.) Stob. tit. 16. p. 153. Gesn. p. 91. Grot.

Ἀμουσία τοι μήδ' ἐπ' οἰκτροῖσιν δάκρυ
στάζειν· κακὸν δὲ, χρημάτων ὄντων ἅλις,
φειδοῖ πονηρᾷ μηδὲν εὖ ποιεῖν βροτῶν.

Sicco miserias ore despicere est ferum; Sed turpe et illud, opibus et magnis mala tenacitate demereri neminem. In Trincav. et Gesn. deest lemma, in hac tamen a fragm. Antiopes separatum. Εὐριπ. Ἰνοῖ Schow. et Gaisf. hic e Paris. B. Verba ἀμουσία — στάζειν repetuntur apud Stob. tit. 112. p. 583. ex Oeneo apud Gesn. 114. p. 469. ex Inone apud Grot. et sic e Paris. A. apud Gaisf. tit. 115.

XVI. (XXII.) Pollux VII, 178. Εὐριπίδης ἐν Ἰνοῖ·

Κοίλοις ἐν ἄντροις ἄλυχνος, ὥστε θὴρ μόνος.

De Athamante hoc dictum esse suspicatur Valcken. diatr. p. 180. Cf. Müller de Orchom. p. 174. ὥστε e MS. reponendum esse monuit Porson praef. Hec. p. XXXII. ed. Lond.

XVII. (II.) Plutarch. T. II. p. 556. A. τῆς Ἰνοῦς ἐν τοῖς θεάτροις λεγούσης ἀκούομεν ἐφ' οἷς ἔδρασε μεταμελομένης,

Φίλαι γυναῖκες, πῶς ἂν ἐξ ἀρχῆς δόμους
Ἀθάμαντος οἰκήσαιμι, τῶν πεπραγμένων
δράσασα μηδέν!

Ἰνοῦς in omnibus libris legi, non Οἰνοῦς, ut edidit Steph. testatur Wyttenbach. Πῶς ἄν, *utinam* explicavit Valck. diatr. p. 173. Quum μηδέν dicat, non οὐδέν, significat haec etiam de cogitatione accipienda esse, *utinam nihil eorum fecissem, et denuo habitare possem.*

XVIII. (XVII.) Stob. tit. 103. p. 561. Gesn. 105. p. 435. Grot.

Ἄνασσα, πολλοῖς ἐστιν ἀνθρώπων κακά,
τοῖς δ' ἄρτι λήγει, τοῖς δὲ κίνδυνος μολεῖν.
κύκλος γὰρ αὐτὸς καρπίμοις τε γῆς φυτοῖς
θνητῶν τε γενεᾷ· τοῖς μὲν αὔξεται βίος,
τῶν δὲ φθίνει τε καὶ θερίζεται πάλιν.

In Gesn. ex Eur. Oeneo citatur. Sed Paris. A. Εὐριπ. Ἰνοῖ, ut Grotius edidit. Tres postremi versus leguntur etiam apud Plut. T. II. p. 104. B. unde Gataker ad M. Anton. VII, 40. et Musgr. scripsit κύκλος γὰρ αὐτός, quum apud Stob. esset κύκλῳ γὰρ ἕρπει, Valcken. diatr. p. 6. κ. γὰρ ὡὑτός. V. 4. Stob. Gesn. et Grot. γενεά. Plut. γενεᾷ. Valck. γέννᾳ, et τῶν μὲν αὔξ. β. V. 5. Musgr. κἀκθερίζεται. Ea-

dem sententia est versuum Epicharmi apud Diogen. Laert. III, 10. ubi vid. Casaub. Grotius vertit: *Regina, multos opprimunt hominum mala: Ab his recedunt, rursus illis imminent. Eunt in orbem, terra quas fruges parit Hominumque soboles; quippe pars surgens viret, Pars iam metenda exspectat exitii diem.* Verba videntur esse consolantis Inonem vel Themistonem.

XIX. (XVIII.) Stob. tit. 109. p. 580. Gesn. 111. p. 461. Grot. 110. Gaisf.

Ἐν ἐλπίσιν χρὴ τοὺς σοφοὺς ἔχειν βίον.

Spe semper aliqua, qui sapit, vitam fovet.

XX. (XIX.) Stob. ibid.

Μήτ' εὐτυχοῦσα πᾶσαν ἡνίαν χάλα,
κακῶς τε πράσσουσ' ἐλπίδος κεδνῆς ἔχου.

Nec tibi remittat frena Fortunae favor, Adversa nec spem pectori excutiant tuo.

XXI. (XXI.) Stob. tit. 123. p. 615. Gesn. 125. p. 507. Grot. 114. Gaisf.

Γίγνωσκε τἀνθρώπεια, μήδ' ὑπερμέτρως
ἄλγει· κακοῖς γὰρ οὐ σὺ πρόσκεισαι μόνη.

Quae sors sit hominum, disce, nec nimium dole. Mihi crede, non tu sola conflictas malis.

XXII. (XVI.) Stob. tit. 103. p. 559 sq. Gesn. 105. p. 431. Grot. 104. Gaisf.

Ὁρᾷς, τυράννους διὰ μακρῶν ηὐξημένους
ὡς μικρὰ τὰ σφάλλοντα, καὶ μί' ἡμέρα
τὸν μὲν καθεῖλεν ὑψόθεν, τὸν δ' ἦρ' ἄνω.
ὑπόπτερος δ' ὁ πλοῦτος· οἷς γὰρ ἦν ποτε,
ἐξ ἐλπίδων πίπτοντας ὑπτίους ὁρῶ.

Vides tyrannos longa quos fovit dies Ut saepe res exigua momento brevi Deturbet, alios rursus in celsum levet. Pennata res fortuna; iam multos ego Vidi supinos spe procul volvi sua. Ex Inone petitos esse versus (nam apud Stob. Euripidi tribuuntur sine fabulae nomine) vidit Gataker. adv. misc. p. 534 sq. citans Philostr. vit. Apoll. VII, 4. Ὁ ὑποκριτὴς ἤδη ἐπέραινε τὰ ἰαμβεῖα (ἐπὶ τῇ Ἰνοῖ τῷ δράματι), ἐν οἷς ὁ Εὐριπίδης διὰ μακρῶν ηὐξη-

θέντας τοὺς τυράννους ἁλίσκεσθαί φησιν ὑπὸ μικρῶν. Ex hoc loco idem ηὐξημένους legendum vidit pro ἠσκημένους, ut apud Stob. legitur. Idem vidit Grotius in notis MSS. apud Gaisf. V. 2. 3. laudat Plutarch. T. II. p. 104. A. sed ita scriptum v. 2. μικρότατα τὰ σφάλλοντα. — V. 3. Stob. Gesn. ὑψωθέντα δὴρ' ἄγῳ, quod emendavit Grotius et Theod. Canter. V. L. I. 21. e Plutarcho, qui τὰ μὲν καθεῖλεν ὑψόθεν, τὰ δ' ἦρ' ἄνω, quam scripturam non multum abest quin veram putem. Sed Philo etiam p. 588. C. B. laudatus Gatakero, ἡ μία γὰρ, ὥς ἔφη τις, ἡμέρα τὸν μὲν καθεῖλεν ὑψόθεν, τὸν δ' ἦρ' ἄνω. item Io. Lydus de mensibus p. 61. ed. Schow. citatus Valcken. diatr. p. 177. Ante v. 4. eum ponendum esse, qui legitur in Phoen. 561. allatus eodem loco Plutarcho, censebat Valck. ad Phoen. l. nimiam tautologiam obtrudens Euripidi; nec persuasit Porsono ibid. 567.

XXIII. (XI.) Stob. tit. 84. p. 493. Gesn. 86. p. 353. Grot. et Gaisf.

Φειδώμεθ' ἀνδρῶν εὐγενῶν, φειδώμεθα,
κακοὺς δ' ἀποπτύωμεν, ὥσπερ ἄξιοι.

Parcamus artis inclita ex propagine, Et exsecremur, ut merentur, improbos. His verbis Inonem persuadere voluisse Themistoni, ne ipsius filios interficeret, idcirco vix crediderim, quod hi παῖδες esse videntur, non ἄνδρες, nec convenit, quod sequitur κακοὺς δ' ἀποπτ.

Ex Inone fabula sumti etiam sunt versus, quos ex Athenagorae leg. pro Christ. c. 26. (p. 33. ed. Colon. ad calc. Iustin. M.) adscripsit Valcken. diatr. p. 180. καὶ Ἰνὼ μετὰ τὴν μανίαν - „ - θεὸν δοξάζουσι γεγονέναι

Πόντου πλάνητες Λευκοθέαν ἐπώνυμον,

καὶ τὸν παῖδα αὐτῆς

Σεμνὸς Παλαίμων ναυτίλοις κεκλήσεται.

Sed Sophoclis, an Euripidis versus essent, dubitabat etiam Valcken.

Ad Euripidis Inonem a Schowio refertur etiam locus apud Stob. tit. 13. p. 145. Gesn. p. 83. Grot. quem Musgr. inter incerta XXI. retulit, sed cuius codicis MS. auctoritate illud lemma addiderit, non indicavit Schow.

IXION.

Ixionis fabulam narrat. Apoll. Rh. schol. II, 62. e Pherecyde. *φησὶ δὲ, ὡς γαμήσας Δίαν τὴν Ἠϊονέως θυγατέρα πολλὰ ὑπέσχετο δώσειν δῶρα. Ἐλθόντος δὲ ἐπὶ ταῦτα τοῦ Ἠϊονέως, βέρεθρον ποιήσας καὶ πυρακτώσας σκεπάζει αὐτὸ λεπτοῖς ξύλοις καὶ κόνει λεπτῇ· ἐμπεσὼν δὲ ὁ Ἠιονεὺς ἀπόλλυται. Λύσσα δὲ τῷ Ἰξίονι ἐνέπεσε διὰ τοῦτο, καὶ οὐδεὶς αὐτὸν ἤθελεν ἁγνίσαι οὔτε θεῶν οὔτε ἀνθρώπων· πρῶτος γὰρ ἐμφύλιον ἄνδρα ἀπέκτεινεν. Ἐλεήσας δὲ αὐτὸν ὁ Ζεὺς ἁγνίζει, καὶ ἁγνισθεὶς ἠράσθη τῆς Ἥρας. Ὁ δὲ Ζεὺς νεφέλην ὁμοιάσας Ἥρᾳ παρακοιμίζει αὐτῷ, καὶ ὕστερον ποιήσας τετράκνημον τροχὸν καὶ δεσμεύσας αὐτὸν τιμωρεῖται.* Ad hanc fabulam haud dubie spectat, quod Plutarch. narrat T. II. p. 19. E. *ὁ Εὐριπίδης εἰπεῖν λέγεται πρὸς τοὺς τὸν Ἰξίονα λοιδοροῦντας ὡς ἀσεβῆ καὶ μιαρὸν, Οὐ μέντοι πρότερον αὐτὸν ἐκ τῆς σκηνῆς ἐξήγαγον, ἢ τῷ τροχῷ προσηλῶσαι.* Videtur igitur sub finem fabulae deorum aliquis prodiisse, qui hoc narraret, non spectatoribus, sed iis, qui Ixionem oppugnaverant.

I. Plutarch. T. II. p. 18. E. Stob. tit. 2. p. 30. Gesn. p. 11. Grot.

Τοῦ μὲν δικαίου τὴν δόκησιν ἄρνυσο,
τὰ δ' ἔργα τοῦ πᾶν δρῶντος ἔνθα κερδανεῖς.

Iusti capesse nomen, at facta occupa Quidvis agentis; parta sic tibi res erit. Loquitur Ixion.

II. (III.) Stob. tit. 49. p. 355. Gesn. 51. p. 197. Grot. et Gaisf.

Τά τοι μέγιστα πάντ' ἀπεργάζεται βροτοῖς
τολμ' ὥστε νικᾶν· οὔτε γὰρ τυραννίδες
χωρὶς πόνου γένοιντ' ἄν, οὔτ' οἶκος μέγας.

Consilia cuncta ducit ad victoriam Intrepida virtus; sine laborum impendio Nec regna fiunt magna, nec crescunt domus. V. 1. Grot. ἀπειργάσθη, rectius Heath. et Musgr. ἀπείργασται, (Boisson. ἐργάζεται.) sed minus recte idem v. sq. τόλμαις τὸ νικᾶν. Androm. 693. εἰ τόλμα προσγένοιτο. Haec etiam Ixionis verba esse videntur, modo ne τόλμαν cum Grotio vertas *intrepidam virtutem.*

III. (IV.) Schol. Apoll. III, 62. Φλεγύου δὲ παῖς καὶ Ἰξίων ὡς καὶ Εὐριπίδης·

Φλεγύαντος υἱὲ, δέσποτ' Ἰξίων * *

Sic Cod. Paris. pro Φλεγύου. Vid. Schaef. ad loc. p. 224. qui trimetrum explet addito ἄναξ.

IV. (II.) Stob. tit. 10. p. 126. Gesn. p. 67. Grot.

Ὅστις γὰρ ἐπὶ τὸ πλέον ἔχειν πέφυκ' ἀνὴρ,
οὐδὲν φρονεῖ δίκαιον, οὐδὲ βούλεται,
φίλοις τ' ἄμικτός ἐστι καὶ πάσῃ πόλει.

Habere quisquis parte plus quaerit sua, Nil ille iusti cogitat, nil expetit, Urbi atque amicis pariter insociabilis. Versum 1. et 3. habet Stob. tit. 22. p. 187. Gesn. p. 111. Grot. sed primum melius scriptum ὅστις γὰρ ἀστῶν πλέον ἔ. π. ἀ.

V. Diogen. L. IX, 55. φησὶ δὲ Φιλόχορος, πλέοντος αὐτοῦ (Πρωταγόρου) ἐς Σικελίαν τὴν ναῦν καταποντωθῆναι, καὶ τοῦτο αἰνίττεσθαι Εὐριπίδην ἐν Ἰξίονι.

Ex Ixione Pollux IX, 27. profert etiam versum Εὔβοια Ἀθήναις ἐστί τις γείτων πόλις. Sed pro Ἰξίονι (sic Codd.) leg. ἐν Ἴωνι. Versus enim est Ion. 297.

L A M I A

non commemoratur nisi a scholiaste Platonis p. 61. Ruhnk. *Δευτέρα δὲ (Σίβυλλα) Λίβυσσα, ἧς μνήμην ἐποιήσατο ἐν τῷ τῆς Λαμίας προλόγῳ Εὐριπίδης*, et Lactantius Instit. div. I, 6. qui ex eodem fonte hausit: *secundam* (Sibyllam) *Libyssam, cuius meminit Euripides in Lamiae prologo.* Cf. Valck. ad Adoniaz. p. 346. Haec causa fuit cur Elmsleio ad Eurip. Med. p. 71. not. k. Lamia e numero Euripidis fabularum eximenda videretur. Ad hanc autem fabulam referunt, quod Diodor. Sic. ex Euripide citat XX, 41. *Ὅτι δὲ κατὰ τὴν Λιβύην γέγονεν αὕτη (ἡ Λαμία) καὶ τὸν Εὐριπίδην δεῖξαι τις ἂν μαρτυροῦντα. λέγει γάρ·*

Τίς τοὔνομα τὸ ἐπονείδιστον βροτοῖς
οὐκ οἶδε Λαμίας τῆς Λιβυστικῆς γένος;

Priorem versum magis etiam corrupit Barnes. scribens: *τίς τοὔνομα πᾶσι τουπον. βρ.* Scalig. et Is. Vossius scribendum coniiciebant: *τίς τοὔνομ' αἰσχρὸν κἀπονείδιστον βρ.* soloece. Musgrav. *τίς τοὔνομ' ἀκοῇ τοὐπονείδιστον βροτοῖς.* Possis etiam *τίς τοὔνομ' ὑμῶν τοὐπ.* Ceterum de prologo Lamiae Fabric. bibl. gr. T. II. p. 251. citat Photium quaest. 160. ad Amphilochum.

L I C Y M N I U S.

Licymnius Electryonis e Midea filius, frater Alcmenae, iam senex a Tlepolemo invito occisus est post mortem Herculis et Eurysthei. Apollod. II, 8, 2. Sed quod argumentum fabulae Euripideae fuerit, ignoratur. Schol. Aristoph. Av. 1242. ad verba poëtae *Λικυμνίαις βολαῖς* haec annotat: *ὁ μὲν Καλλίμαχος γράφων οὕτως· Λικυμνίοις βολαῖς, φησὶ, ταύτης τῆς διδασκαλίας οὐ μέμνηται. ἐν δὲ ἐνίοις τῶν σχολικῶν ὑπομνήματα ταυτὶ γέ-*

γέγραπται· ἴσως ὁ Λικύμνιος ἐνεπύρισε τινῶν οἰκίας. ἐν τοῖς ἐπιγεγραμμένοις Ἀπολλωνίου ταῦτα γέγραπται, ὅτι ἡμίφλεκτόν τινα εἰσάγει εἰς τοιοῦτό τι κεκεραυνωμένον ἀπὸ τῆς περιστάσεως ἐκείνης. εἴη δ᾽ ἂν τοῦ Εὐριπίδου μεμνημένος ἀγγέλου τοῦ ἐν τῷ Λικυμνίῳ. λέγει γὰρ ἐπὶ τελευτῆς ἐκεῖνος. ἐν Λικυμνίοις (Cod. Rav. Λικυμνίῳ) δὲ, δράματι Εὐριπίδου, εἰσήχθη τις κεραυνοβολούμενος. Hesych. v. Λικυμνίοις βολαῖς· τῶν (sic MS.) ἐν τῷ Εὐριπίδου Λικυμνίῳ μνημονεύοι ἂν ἴσως. κεραυνοῦται γὰρ ἡ ναῦς κατὰ τὸν ἐκεῖ λόγον, οὐχ ὡς αὐτοῦ τοῦ Λικυμνίου τῆς Φωκίδος κατεσκεμμένο . . (-νου.) Sed neutro loco multum lucramur, nisi quod sive hominem sive navem fulmine tactam fuisse intelligimus, et hoc nuntium aliquem in scena pronunciasse.

I. Diogen. L. III, 63. ὁ γοῦν φαῦλος λέγεται παρ᾽ αὐτῷ (Πλάτωνι) καὶ ἐπὶ τοῦ ἁπλοῦ, ὡς καὶ παρὰ Εὐριπίδῃ ἐν Λικυμνίῳ φέρεται ἐπὶ τοῦ Ἡρακλέους οὑτωσί·

Φαῦλον, ἄκομψον, τὰ μέγιστ᾽ ἀγαθόν,
πᾶσαν ἐν ἔργῳ περατάμνομενον
σοφίαν, λέσχης ἀτρίβωνα.

Fuci vacuum magnaeque bonum Ad res, cui non garrula solis Constat sapientia factis. Grot. Exc. p. 392. Primum versum citat etiam Eustath. ad Il. ω', 1492, 28. Etymol. M. p. 789, 34. ubi φαῦλον explicat ἁπλοῦν καὶ ἀπονήρευτον, Suidas v. φαῦλον, Photius p. 469. Herm. Schol. Plat. p. 84. ἐπὶ δὲ τοῦ ἐπαίνου Εὐριπίδης φαῦλον, ἄκ. τὰ μέγ. ἀγ. Bachmann. anecd. gr. I. p. 412, 7. ubi est Εὐρ. ἐν Ἡρακλεῖ. Plutarch. Marc. p. 310. C. (Μάρκελλον δὲ ᾐτιῶντο, ὅτι τὸν δῆμον εἰθισμένον πολεμεῖν ἢ γεωργεῖν, τρυφῆς δὲ καὶ ῥαθυμίας ἄπειρον ὄντα καὶ κατὰ τὸν Εὐριπίδειον Ἡρακλέα, Φαῦλον, ἄκομψον [ὄν], τὰ μέγιστά τε ἀγαθόν σχολῆς ἐνέπλησε κ. τ. λ.) Cim. p. 480. E. ubi versus non aliter scriptus legitur quam apud Diogen. — De voce ἀτρίβων pro ἀτριβής *imperitus* vid. Schaef. ad Dionys. Hal. p. 415.

II. Stob. tit. 29. p. 198. Gesn. p. 125. Grot.

Πόνος γάρ, ὡς λέγουσιν, εὐκλείας πατήρ.

Ut fama perhibet, gloriae pater est labor. Cf. Apostol. XVI, 29. Sed Sophocli versum tribuit Schol. Her-

mogen. p. 577. apud Ruhnk. ad Xenoph. Mem. II, 1, 20.

III. Stephan. Byz. v. Τευθρανία. Λέγεται καὶ Τευθράντιος. Εὐριπίδης Λικυμνίᾳ (leg. - μνίῳ.)

Τευθράντιον δὲ σχῆμα Μυσίας χθονός.

IV. Macrob. Saturn. I, 18. *Et ne quis opinetur diversis diis Parnassum montem dicatum, idem Euripides in Licymnio Apollinem Liberumque unum eumdemque deum esse significans scribit:*

Δέσποτα φιλόδαφνε Βάκχε, Παιὰν Ἄπολλον εὔλυρε.

V. Stob. ecl. phys. p. 129. Grot. T. I. p. 156. Heeren.

Τὸ τῆς ἀνάγκης οὐ λέγειν ὅσον ζυγόν.

Necessitatis onus inenarrabile. Lemma in ed. Canter. p. 10. est Εὐριπ. ἐν Διδύμοις, et sic etiam Codd. V. A. E. apud Heer. pro quo Valcken. diatrib. p. 17. legendum monuit ἐν Λικυμνίῳ. Apud Musgrav. unum hoc fragmentum est Didymorum fabulae.

VI. (V.) Hesych. Θριάζειν, φυλλολογεῖν, ἐνθουσιᾶν, ἐνθουσιάζειν. Εὐριπίδης Λικυμνίῳ καὶ Σοφοκλῆς Ὀδυσσεῖ μαινομένῳ.

Quos versus Stob. ecl. phys. p. 129. Cant. T. I. p. 1006. Heer. servatos Valcken. diatr. p. 17. ex Euripidis Licymnio petitos censebat, eos rectius ad Licymnium poetam lyricum Chium retulit Heeren l. c.

MELANIPPE.

Quae Eratosth. cataster. c. 18. et Hygin. Poet. Astron. II, 18. (vid. fr. IV.) narrant, ea non argumentum fabulae, sed ea tantum, quae in eius loco aliquo, fortasse in prologo, memorata erant, continent. Vid. fr. III. IV. Partem argumenti habet Dionys. Halicarn. τέχν. ῥητορ. c. 9. §. 11. (T. V. p. 354 sq. Reisk.) qui ex eadem fabula narrat: ἡ Μελανίππη ἡ σοφὴ, τὸ δρᾶμα Εὐριπίδου, ἐπιγέγραπται μὲν σοφὴ, ὅτι φιλοσοφεῖ καὶ διὰ τοῦτο τοιαύτης (i. e. σοφῆς) μητρός ἐστιν, ἵνα μὴ ἀπίθανος ᾖ ἡ φιλοσοφία. Sequitur fr. VI. Tum pergit: ἡ δὲ Μελανίππη ἐπαιδεύθη (ἐπλήσθη Valck. diatr. p. 181.) μὲν ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος, γέγονε δὲ ταύτῃ παιδία, ἐξέθηκε δ' αὐτὰ εἰς τὰ τοῦ πατρὸς βουφόρβια. ὁ δὲ πατὴρ ἡγεῖται ἐκ βοὸς εἶναι καὶ ὡς τέρας βούλεται κατακαῦσαι. βοηθοῦσα αὐτῇ ἡ Μελανίππη ἀποφαίνεσθαι πειρᾶται, ὅτι τέρας οὐδέν ἐστιν κ. τ. λ. Cf. id. ib. 8, 10. p. 300 sq. Ab his multum discrepant, quae sunt apud Hygin. fab. 186. *Melanippen, Desmontis filiam, sive Aeoli, ut alii poëtae dicunt, formosissimam Neptunus compressit, ex qua procreavit filios duos. Quod quum Desmontes rescisset, et Melanippen excaecavit et in munimento conclusit; cui cibum atque potum exiguum praestari iussit, infantes autem feris proiici. Qui quum proiecti essent, vacca lactans veniebat ad infantes et ubera praestabat Quod quum armentarii vidissent, tollunt eos ut educarent. Interim Metapontus rex Icariae a coniuge Theano petebat, ut sibi liberos procrearet, aut regno cederet. Illa timens mittit ad pastores, ut infantem aliquem explicarent, quem regi subderet. Qui miserunt duos inventos, ea regi Metaponto pro suis supposuit. Postea autem Theano ex Metaponto peperit duos. Quum autem Metapontus priores valde amaret, quod formosissimi essent, Theano quaerebat, ut eos tolleret et filiis suis*

regnum servaret. Dies advenerat, ut Metapontus exiret ad Dianam Metapontinam ad sacrum faciendum. Theano occasione nacta indicat filiis suis eos priores suppostitios esse. Itaque quum in venationem exirent, eos cultris interficite. Illi autem matris monitu quum in montem exissent, praelium inter se commiserunt. Neptuno autem adiuvante, Neptuni filii vicerunt et eos interfecerunt. Quorum corpora quum in regiam allata essent, Theano cultro venatorio se interfecit. Ultores autem Boeotus et Aeolus ad pastores, ubi educati erant, confugerunt. Ibi Neptunus eis indicat ex se esse natos et matrem in custodia teneri. Qui ad Desmontem pervenerunt eumque interfecerunt et matrem custodia liberarunt, cui Neptunus lumen restituit. Eam filii perduxerunt in Icariam ad Metapontum regem et indicant ei perfidiam Theanus. Post quae Metapontus duxit coniugio Melanippen, eosque sibi filios adoptavit, qui in Propontide ex suo nomine condiderunt Boeotus Boeotiam, Aeolus Aeoliam. De Metaponto eadem ex Euripide, ut e verbis *Μελ. τὴν δεσμῶτιν* colligo narrat Strabo VI. p. 406. C. ed. Almel. *Ἐνταῦθα δὲ καὶ τὸν Μετάποντον μυθεύουσι καὶ τὴν Μελανίππην τὴν δεσμῶτιν καὶ τὸν ἐξ αὐτῆς Βοιωτόν, δοκεῖ δ' Ἀντίοχος τὴν Μελανίππην οὐ πρὸς τοῦτον, ἀλλὰ πρὸς Δῖον κομισθῆναι· ἐλέγχειν ἡρῷον τοῦ Μετάβου, καὶ Ἄσιον τὸν ποιητὴν φήσαντα, ὅτι τὸν Βοιωτὸν, Δίου ἐνὶ μεγάροις τέκεν εὐειδὴς Μελανίππη, ὡς πρὸς ἐκεῖνον ἀχθεῖσαν τὴν Μελανίππην, οὐ πρὸς τὸν Μέταβον.* Eodem spectare videtur locus Athenaei XII. p. 523. E. *Ὠνομάσθη δ' ἡ Σίρις, ὡς μὲν Τίμαιός φησι καὶ Εὐριπίδης ἐν Δεσμώτιδι ἢ Μελανίππῃ ἀπὸ γυναικός τινος Σίριδος.* Hinc verisimile est, Hygini narrationem ex parte saltem exsequi ea quae in Euripidis tragoedia exposita erant. Neque vero omnia quae Hygin. narrat, in una fabula locum habere potuerunt: illa enim spatium sedecim minimum annorum implent, et plures personas habent quam una fabula capere poterat. Itaque duas Euripidis fabulas fuisse suspicor, alteram *Μελανίππης τῆς σοφῆς* nomine inscriptam, alteram *Μελαν. τῆς δεσμώτιδος*; in priore exposita fuisse ea, quae gesta esse narrantur usque ad illud tempus, quo Melan. in carcere inclusa est, in altera exhibitam esse primum

Melanippen in custodia vinctam eo tempore, quum eius filii, interfectis Theanûs filiis, Neptuni ope matrem liberarunt, et cum ea ad Metapontum in Icariam abierunt. Melan. τὴν σοφὴν et δεσμῶτιδα distinguit etiam Fabric. Bibl. gr. T. II. p. 251. ed. Harles. Desmontis autem patris Melanippes nomen vereor ne e titulo fabulae ἡ δεσμῶτις per errorem Hygini ortum sit.

Ἐκ Μελανίππης τῆς σοφῆς.

I. (I. II.) Plutarch. T. II. p. 756. B. C. Ἀκούεις δὲ δήπου τὸν Εὐριπίδην ὡς ἐθορυβήθη ποιησάμενος ἀρχὴν τῆς Μελανίππης, Ζεὺς γὰρ οἶδα πλὴν λόγῳ — ἤλλαξε τὸν στίχον, ὡς νῦν γέγραπται,

Ζεὺς, ὡς λέλεκται τῆς ἀληθείας ὕπο.

Priorem versum citat etiam Lucian. Iov. trag. 41 Tom. V. p. 274. ed. Bip.

Ζεὺς, ὅστις [ἐστὶν] ὁ Ζεύς· οὐ γὰρ οἶδα πλὴν λόγῳ
κλύων — —

tum Athenag. p. 23. Iustin. M. p. 41. E. Versum restituit, eiecto ἐστιν, Porson. ad Eurip. Or. 412. cui frustra obloquitur Blomfield. gloss. Agam. 155. Grotius vertit Exc. p. 392. *Quicunque tandem est Iuppiter: nam nil scio Nisi fama quod narravit.* Versu correcto utitur Aristoph. Ran. 1275. ubi Schol. Μελανίππης τῆς σοφῆς ἡ ἀρχή. Pleniorem locum habet Gregor. Cor. comm. in Hermog. in Reisk. Orat. gr. T. VIII. p. 949. ἐν δὲ τῇ Μελανίππῃ παρεισάγει ταύτην προοιμιαζομένην·

Ζεὺς, ὡς λέλεκται τῆς ἀληθείας ὕπο,
Ἕλλην᾽ ἔτικτε — —

Idem versus est in Pirithoo fr. V. apud Musgr. quod iam monuit Gregorius p. 948.

II. (XXVIII.) Steph. Byz. v. Βοιωτία de Boeoto; Νικοκράτης δέ φησιν, ὅτι Ποσειδῶνος καὶ Ἄρνης ἦν παῖς. Εὐφορίων· — — καὶ Εὐριπίδης·

Τὸν δ᾽ ἀμφὶ βοῦν ῥιφέντα Βοιωτὸν καλεῖν.

Probabiliter ad Melanippam retulit Musgrav. Barnes. inter incerta posuit v. 433. καλεῖ scripserunt Barn. et

Musgr. Si ex Melanippa est versiculus, nulla ei accommodatior sedes est quam in prologo. In altero versu videtur fuisse ἔθηκα, ἔθηκα αὐτὸν καλεῖν.

III. (XXVII.) Clem. Alex. Strom. I. p. 306. B. ed. Sylb. = p. 361, 8. ed. Heinsii (Cyrill. c. Iulian. IV. p. 134. B.) Ἱππὼ δὲ, ἡ θυγάτηρ τοῦ Κενταύρου (Chironis), συνοικήσασα Αἰόλῳ ἐδιδάξατο αὐτὸν τὴν φυσικὴν θεωρίαν, τὴν πάτριον ἐπιστήμην. μαρτυρεῖ δὲ Εὐριπίδης περὶ τῆς Ἱππους ὧδέ πως·

Ἣ πρῶτα μὲν τὰ θεῖα προὐμαντεύσατο
χρησμοῖσι σαφέσιν ἀστέρων ἐπ' ἀντολαῖς.

Versus apud Cyrill. melius scriptos illo modo emendavit Valcken. ad Phoen. 506. Quam Clem. hic et p. 333. D. Ἱππώ dicit, Ἵππην vocant et Cyrill. et Hygin. loco ad fr. IV. adscripto.

IV. Eratosthenes Cataster. c. 18. Εὐριπίδης δέ φησι Μελανίππην εἶναι (leg. cum Valck. ad Phoen. 506. φησὶν ἐν Μελανίππῃ, Ἵππην εἶναι) τὴν τοῦ Χείρωνος θυγατέρα, ὑπ' Αἰόλου δὲ ἀπατηθεῖσαν φθαρῆναι καὶ διὰ τὸν ὄγκον τῆς γαστρὸς φυγεῖν εἰς τὰ ὄρη· κακεῖ ὠδινούσης αὐτῆς τὸν πατέρα ἐλθεῖν κατὰ ζήτησιν, τὴν δ' εὔξασθαι καταλαμβανομένην πρὸς τὸ μὴ γνωσθῆναι μεταμορφωθῆναι καὶ γενέσθαι ἵππον. Διὰ γοῦν τὴν εὐσέβειαν αὐτῆς τε καὶ τοῦ πατρὸς ὑπ' Ἀρτέμιδος εἰς τὰ ἄστρα τεθῆναι, ὅθεν τῷ Κενταύρῳ οὐχ ὁρατή ἐστιν. Eadem habet Hygin. Poet. Astron. II, 18. *Euripides in Melanippa Hippen Chironis Centauri filiam Thean* (l. *Thetin*) *antea appellatam dicit; quae quum aleretur in monte Pelio et studium in venando maximum haberet, quodam tempore ab Aeolo Hellenis filio Iovis nepote persuasam concepisse, quumque iam partus appropinquaret, profugisse in silvam, ne patri, quum virginem speraret, nepotem procreasse videretur. Itaque quum parens eam persequeretur, dicitur illa petisse a deorum potestate, ne pariens a parente conspiceretur. Quae deorum voluntate postquam peperit, in equam conversa inter astra est constituta.*

V. (XXI. XXIII.) Dionys. Halic. τέχν. ῥητ. p. 301. ed. Reisk. ὁ δὲ τῆς Μελανίππης (σχηματισμός), Τίς τὰ παιδία ἐξέθηκεν εἰς τὰ τοῦ πατρὸς βου-

φόρβια; et p. 356. Melanippae γέγονε παιδία· ἐξέθηκε δ᾽ αὐτὰ εἰς τὰ τοῦ πατρὸς βουφόρβια· ὁ δὲ πατὴρ ἡγεῖται ἐκ βοὸς εἶναι καὶ ὡς τέρας βούλεται κατακαῦσαι. βοηθοῦσα αὐτῇ ἡ Μελανίππη ἀποφαίνεσθαι πειρᾶται, ὅτι τέρας οὐδέν ἐστιν — — —. περιεργομένη γὰρ πάσας αἰτίας τοῦ σῶσαι τὰ παιδία, λέγει· εἰ δὲ παρθένος φθαρεῖσα ἐξέθηκε τὰ παιδία, καὶ φοβουμένη τὸν πατέρα, σὺ φόνον δράσεις; Hos duos locos comparanti vix dubium esse potest, quin utroque iidem Euripidis versus respiciantur. Sed priore loco duplex articulus non satis sapit dictionem tragicam, nec παιδίον alibi apud Sophoclem vel Euripidem legitur. Priori incommodo medetur Musgrav. his in unum versum trochaicum conclusis n. XXI.

Τίς τὰ παιδί᾽ ἐξέθηκεν εἰς πατρὸς βουφόρβια; Sed quum secundo loco eadem fere verba tanquam rhetoris recurrant, priora etiam Dionysii potius quam Euripidis esse videntur, poetae vero tribuenda, quae p. 356. leguntur, sic emendata a Valcken. p. 183.

> εἰ δὲ παρθένος
> φθαρεῖσά γ᾽ ἐξέθηκεν εἰς βουφόρβια,
> φοβουμένη τὸν πατέρα, σὺ δράσεις φόνον;

quae sic vertit Grotius Exc. p. 394. *Si qua ergo sua Corrupta virgo pignora exposuit, patrem Reverita, tunc caede maculabis manum.*

VI. (XXII.) Dionys. Halic. T. V. p. 355. (Diod. Sic. T. I. p. 11. (c. 7. extr.) Euseb. praep. evang. I. p. 20. D.) Ἀναξαγόρᾳ προσεφοίτησεν Εὐριπίδης. Ἀναξαγόρου δὲ λόγος ἐστίν, ὅτι πάντα ἐν πᾶσιν, εἶτα ὕστερον διεκρίθη. (vid. Schaubach. fr. Anaxag. p. 64.) μετὰ ταῦτα ὡμίλησε καὶ Σωκράτει, καὶ ἐπὶ τὸ ἀπορώτερον ἤγαγε τὸν λόγον. ὁμολογεῖ οὖν τὴν διδασκαλίαν τὴν ἀρχαίαν διὰ τῆς Μελανίππης·

> Κοὐκ ἐμὸς ὁ μῦθος, ἀλλ᾽ ἐμῆς μητρὸς πάρα·
> ὡς οὐρανός τε γαῖά τ᾽ ἦν μορφὴ μία·
> ἐπεὶ δ᾽ ἐχωρίσθησαν ἀλλήλων δίχα,
> τίκτουσι πάντα κἀνέδωκαν εἰς φάος
> δένδρη, πετεινά, θῆρας, οὕς θ᾽ ἅλμη τρέφει,
> γένος τε θνητῶν.

Primum versum solus habet Dionys. sed adiuncto secundo, ut dubium non sit, quin recte illum toti fragmento praeposuerint Barnes. et Musgrav. Cf. Theod. Cant. var. lect. II, 15. Eum qui imitando expresserunt, commemorat Valcken. ad Hippol. 352. Heusde spec. in Plat. p. 11 sq. V. 5. δένδρη, πετεινὰ Diod. Sic. δένδρα πτηνὰ Euseb. Hanc Melanippes ῥῆσιν, tanquam παράδειγμα τοῦ ἀπρεποῦς καὶ μὴ ἁρμόττοντος vituperat Aristot. poet. c. 15, 8. Dubito autem an hoc fragm. ante tertium ponendum sit ob locum Dionys. p. 356. Totum locum sic vertit Grotius Exc. p. 395. *Non hic meus, sed matris est sermo meae, Figura ut una fuerit et coeli et soli; Secreta quae mox ut receperunt statum, Cuncta ediderunt haec in oras luminis, Feras, volucres, arbores, ponti gregem, Homines quoque ipsos.*

VII. Schol. Arist. Ran. 100. ad verba poëtae αἰθέρα Διὸς δωμάτιον haec habet: ἐκ Μελανίππης Σοφοκλέους·

Ὄμνυμι δ' ἱερὸν αἰθέρ', οἴκησιν Διός.

qui versus legitur apud Aristoph. Thesm. 279. Pro Σοφοκλέους legendum esse σοφῆς vel τῆς σοφῆς ad locum Thesm. monuit Bergler. Cf. Valck. diatr. p. 49. cuius verba quomodo Beckius in ed. Eurip. Lips. ita accipere potuerit, ut eum hunc versum Euripidi abiudicare diceret, non assequor. Et cod. Ravennas: αἰθέρα Διός. Εὐριπίδου ἐκ Μελανίππης· ὄμνυμι κ. τ. λ. Scholia illa Aristoph. compilavit Suid. v. παρακεκινδυνευμένον.

Ἐκ τῆς δεσμώτιδος Μελαννίππης.

VIII. (XIX.) Stob. tit. 123. p. 616. Gesn. 125. p. 509. Grot. 124. Gaisf.

Τί τοὺς θανόντας οὐκ ἐᾷς τεθνηκέναι
καὶ τἀκχυθέντα συλλέγεις ἀλγήματα;

Quid interemtos interemtos non sinis? Quid tibi repetitur iam sat effusus dolor? τί τ' ἐκχαθέντα Gesn. sed in marg. al. ἐκχυθέντα. ἐκχυθέντα Grot. e Paris. A. sed male scripsit τ' ἐκχυθ. Musgr. τὰ 'κχυθέντα. Paris. B. recte τἀκχυθέντα, ut dedit Gaisf. Verba esse videntur ad consolandam Melanippen interemtos esse filios arbitrantem adhibita.

IX. (XII.) Stob. tit. 74. p. 451. Gesn. 76. p. 331. Grot. et Gaisf.

Ἴστω δ' ἄφρων ὤν, ὅστις ἄτεκνος ὢν τὸ πρὶν,
παῖδας θυραίους εἰς δόμους ἐκτήσατο,
τὴν μοῖραν εἰς τὸ μὴ χρεὼν παραστρέφων.
ᾧ γὰρ θεὸς δίδωσι μὴ φῦναι τέκνα,
οὐ χρὴ 'γκαλεῖσθαι πρὸς τὸ θεῖον, ἀλλ' ἐᾶν.

Amens et excors, prole qui propria carens Aliena domui pignora asciscit suae, Arbitria fati more pervertens malo. Cui stirps negata numine est coelestium, Tolerare debet, non deos incessere. V. 4. Gesn. Grot. Barn. Gaisf. Musgr. ᾧ γὰρ θεοὶ δίδωσι, ad quod mirari satis non possum neminem editorum offendisse; unus Valck. adscripsit: leg. θεός. Potest etiam scribi: θεοὶ διδῶσι pro διδῶσιν ἄν. Pro φῦναι libenter legerim φῦσαι. — Fortasse haec pronuntiabat Melanippe nuntio accepto de filiis a Metaponto adoptatis.

X. (VI.) Stob. tit. 60. p. 384. Gesn. 62. p. 237. Grot. et Gaisf.

Δοῦλον γὰρ ἐσθλὸν τοὔνομ' οὐ διαφθερεῖ,
πολλοὶ δ' ἀμείνους εἰσὶ τῶν ἐλευθέρων.

Obstare servo nomen haud aequum est probo. Est quando virtus famula superat liberos. διαφθερεῖ Grot. pro διαφθείρει.

XI. (XIV.) Stob. tit. 84. p. 493. Gesn. 86. p. 353. Grot. et Gaisf.

Ἐγὼ μὲν οὐκ οἶδ' ὅπως δὴ σκοπεῖν χρεὼν
τὴν εὐγένειαν· τοὺς γὰρ ἀνδρείους φύσιν
καὶ τοὺς δικαίους τῶν κενῶν δοξασμάτων,
κἂν ὦσι δούλων, εὐγενεστέρους λέγω.

Habenda quo sit alta nobilitas loco Nequeo videre: nam quibus mens est pia Animusque fortis, sint licet servis sati, Vincunt tumentes nominis vani sono. V. 1. correxit Grot. ἐγὼ μὲν οὐδὲν οἶδ' ὅπως σκοπ. χρ. in quo οὐδέν pro οὐκ positum offendit. Musgrav. ἐγὼ μὲν οὐδὲν οἶδα, πῶς σκ. χρ. Herm. conf. Ἐγὼ μὲν οὖν οὐκ οἶδ' ὅπως με δεῖ σκοπεῖν. Mihi in mentem venit scribere: ἐγὼ μὲν οὐκ οἶδ' ὡς τόδε σκοπεῖν χρεών, τὴν εὐγέν. vel Ἐγώ μὲν οὖν οὐκ οἶδ' ὅπως σκ. χρ. V. 3. κενῶν,

quod iam Gesn. in marg. coniecerat, pro *τέκνων* suppeditavit Paris. B. apud Gaisf. *τὰ κενὰ δοξάσματα* sunt *οἱ κενοῖς δοξάσμασιν ἐπαιρόμενοι*, *abstractum pro concreto* quod vocant.

XII. (III.) Stob. eclog. phys. p. 121. Grot. T. I. p. 108 sq. Heer.

A. *Δοκεῖτε πηδᾶν τἀδικήματ' εἰς θεοὺς*
πτεροῖσι, κἄπειτ' ἐν Διὸς δέλτου πτυχαῖς
γράφειν τίν' αὐτὰ, Ζῆνα δ' εἰσορῶντά νιν
θνητοῖς δικάζειν; οὐδ' ὁ πᾶς ἂν οὐρανὸς
Διὸς γράφοντος τὰς βροτῶν ἁμαρτίας
ἐξαρκέσειεν, οὐδ' ἐκεῖνος ἂν σκοπῶν
πέμπειν ἑκάστῳ ζημίαν· ἀλλ' ἡ Δίκη
ἐνταῦθά που 'στιν ἐγγὺς, εἰ βούλεσθ' ὁρᾶν.
B. *Ταύτας μὲν ἀνθρώποισιν, ὦ γύναι, θεοὶ*
τίσεις διδοῦσιν, οὓς ἂν ἐχθαίρωσ', ἐπεὶ
οὔ σφιν πονηρόν ἐστιν - - -

Volare pennis scelera ad aetherias domos Putatis, illic in Iovis tabularia Scripto referri, tum Iovem lectis super Sententiam proferre? sed mortalium Facinora coeli quantaquanta est regia Nequeat tenere, nec legendis Iuppiter Et puniendis par sit. Est tamen ultio; Sed si intuemur, illa nos habitat prope.
In Canter. et Codd. continuo tenore hic locus scriptus est; Grotius versus 9. 10. 11. separavit, ut pro fragmento incerti poëtae essent. Recte Heeren. eos praecedentibus denuo continuavit, his responderi ad priora videns. Locum illustravit Valcken. diatr. p. 184 sq. Verba sunt Melanippae. V. 4. interrogationis nota post *δικάζειν* interpunxit Valck. Ibidem Cant. *ὁπωσοῦν*, pro quo idem in marg. coni. *ὁ πᾶς οὖν*, quod confirmant codd. V. E. A. Sed recte Grot. et Valck. *ὁ πᾶς ἂν ἐξαρκ.* Musgr. *οὐδ' ἅπας ἂν οὐρ.* V. 7. Porson. adv. p. 275 = 243. coni. *πέμψει'*, vulgatam sine syntaxi esse dicens. Recte vero Boisson. repetendum esse monet *ἐξαρκέσειεν*. V. 8. legebatur *ἐνταῦθα ποῦ 'στιν*. Tum amicus Valcken. legendum coni. *εἰ κοὐκ ἔσθ' ὁρᾶν*, soloece pro *εἰ καὶ μὴ ἔστιν*. V. 10. *τίσεις* dedit Grot. pro *τοῖσι*.

XIII. (XXV.) Stob. Ecl. phys. p. 143. Grot. T. I. p. 232. Heer.

Οὐκ ἔστι πράττοντάς τι μοχθηρὸν λαθεῖν·
ὀξὺ βλέπει γὰρ ὁ χρόνος, ὅς τὰ πάνθ᾽ ὁρᾷ.

Securitatem sceleribus non est dare; Dies acutum cernit et nil non videt. Apud Cant. et Grot. lemma est: *Euripides Penelope;* sed quum Euripides Penelopem nullam scripserit, teste Aristoph. Thesm. 554. Musgr. ad Melanippen retulit, Boisson. inter incerta ξέ.

XIV. (VII.) Stob. tit. 67. p. 423. Gesn. 69. p. 287. Grot. et Gaisf.

Τῆς μὲν κακῆς κάκιον οὐδὲν γίγνεται
γυναικός, ἐσθλῆς δ᾽ οὐδὲν εἰς ὑπερβολὴν
πέφυκ᾽ ἄμεινον, διαφέρουσι δ᾽ αἱ φύσεις.

Nil invenitur femina peius mala; Bona nihil reperitur excellentius. Tam varia sexus unus ingenia obtinet. Eosdem versus affert Eusebius Praep. evang. X. p. 466. e Porphyrio et comparat Simonidis versus (in Gaisf. poet. gr. min. III. p. 208. CCXXIV. ed. Lips.) ductos e loco Hesiodi ἔ. κ. ἡμ. Tacit. v. Agric. 6. *in bona uxore tanto maior laus, quanto in mala plus culpae est.*

XV. (VIII.) Stob. tit. 68. p. 425. Gesn. 70. p. 291. Grot. et Gaisf.

Γάμους δ᾽ ὅσοι σπεύδουσι μὴ πεπρωμένους,
μάτην πονοῦσιν· ἡ δὲ τῷ χρεὼν πόσει
μένουσα κἀσπούδαστος ἦλθεν εἰς δόμους.

Non destinatum sorte si quaeris torum, Frustra laboras; quae manet fato virum, Sponte in penates veniet et sine ambitu. V. 2. τῷ χρ. Voss. Arsen. Gesn. marg. quod et ob metrum et ob sensum praeferendum est. τῷ χρεὼν dici licuit, ut τοῦ χρεὼν Eur. Herc. f. 21. Hipp. 1270. Confirmat Paris. A. qui habet τῷ. Praeterea pro πόσει leg. πόσιν, ut iam Heath. monuit. Herm. in not. Mpta. ἣ δὲ τῷ χρεὼν πόσει μένουσα, *quae vero ei, quem oportet, marito manet* (i. e. *semet servat*) *etiam non quaerens domum deducitur.* Boisson. μένουσα τὸ χρεὼν πόσει vertit *exspectans fatum viro habendo, ut virum habeat.* quod non intelligo.

XVI. (IX.) Stob. ibid.

Ὅσοι γαμοῦσι δ᾽ ἢ γένει κρείσσους γάμους,
ἢ πολλὰ χρήματ᾽, οὐκ ἐπίστανται γαμεῖν.

τὰ τῆς γυναικὸς γὰρ κρατοῦντ' ἐν δώμασιν
δουλοῖ τὸν ἄνδρα, κοὐκέτ' ἔστ' ἐλεύθερος.
πλοῦτος δ' ἐπακτὸς ἐκ γυναικείων γάμων
ἀνόνητος· αἱ γὰρ διαλύσεις οὐ ῥᾴδιαι.

Sublimiori genere qui natas petunt, Opibusve opimas coniuges, optant male. Ubi namque potior res domi est uxoria, Vir mancipatus iura non retinet sui. Dotalis iste census infelix viro est, Qui difficilius efficit divortium. V. 6. οὐ ante ῥᾴδιαι addidit Grot. auctore Scaligero.

XVII. (X.) Stob. tit. 72. p. 431. Gesn. 72. p. 307. Grot. et Gaisf.

Μετρίων λέκτρων, μετρίων δὲ γάμων
μετὰ σωφροσύνης
κύρσαι θνητοῖσιν ἄριστον.

Sors coniugii Media, et parvo contenta domus Mortalibus optima res est.

XVIII. (XXVI.) Stob. tit. 67. p. 424. Gesn. 69. p. 289. Grot. et Gaisf.

Ἄλγιστόν ἐστι θῆλυ μισηθὲν γένος·
αἱ γὰρ σφαλεῖσαι ταῖσιν οὐκ ἐσφαλμέναις
αἶσχος γυναιξὶ, καὶ κεκοίνωνται ψόγον
ταῖς οὐ κακαῖσιν αἱ κακαί· τὰ δ' εἰς γάμους
οὐδὲν δοκοῦσιν ὑγιὲς ἀνδράσιν φρονεῖν.

Odio esse postquam coepit, heu miserum genus Muliebre, culpa sontium insontes gravat, Malaeque castas in probri partem trahunt, Et ad ista, quae sors exigit connubii, Cunctas mariti sapere nos credunt nihil. Vertit Grot. quasi mulier loqueretur; et fortasse haec etiam sunt Melanippes verba. V. 3. supplendum αἶσχος γυναιξὶν εἰσί. Hinc comma servavi post γυναιξί, quod expunxit Musgrav. sic verba, puto, iungens: αἱ γὰρ σφαλ. ταῖσιν οὐκ ἐσφαλμ. κεκοίνωνται αἶσχος καὶ ψόγον, nimirum αἱ κακαὶ ταῖς οὐ κακαῖσιν. Imperite Lenting. ad Eurip. Med. 809. se unum hunc locum nosse dicit, ubi forma verbi passivi hoc significatu *communicandi* legatur; quasi non omnia verba media ut κοινώσασθαι per-

fecto formae passivae utantur. Idem corrigit ταῖς οὐ καλαῖσιν αἱ καλαί, quamvis hic non de forma, sed de ingenio et moribus sermo sit.

XIX. (XI.) Stob. tit. 71. p. 432. Gesn. 73. p. 309. Grot. et Gaisf.

Πλὴν τῆς τεκούσης θῆλυ πᾶν μισῶ γένος.

Genitrice demta mulierum omne odi genus. Potuit hoc a Boeoto pronuntiari, ut superius a Melanippa, quum Theanus insidiae patefactae essent.

XX. Stob. tit. 72. p. 437. Gesn. 74. p. 317. Grot. et Gaisf.

Τίσασθε τήνδε. καὶ γὰρ ἐνταυθοῖ νοσεῖ
τὰ τῶν γυναικῶν· οἱ μὲν ἢ παίδων πέρι
ἢ συγγενείας οὕνεκ' οὐκ ἀπώλεσαν
κακὴν λαβόντες· εἶτα δ' οὕτω τἄδικον
πολλαῖς ὑπερῤῥύηκε καὶ χωρεῖ πρόσω,
ὥς ἐξίτηλος ἀρετὴ καθίσταται.

Afficite poena hanc: inde enim labem trahunt Mores mulierum, quod malis parcunt viri Aut proximorum aut pignorum reverentia. Contagiosa sceleris est impunitas, Lateque serpit omne securum nefas: Ita alma virtus fracta atque afflicta occidit. In edd. Gesn. et Grot. Antiphani tribuitur. Tragici locum esse vidit Porson. advers. p. 304 = 269. et Euripidi Melanippe tribuitur in Paris. A. et a Gaisf. ad quem referendum censebat Elmslei. ad Iphig. T. 1010. (vid. Eurip. Iphig. ed. Markl. Lips. p. 228 sq.) V. 1. Elmsl. l. c. quia ἐνταυθοῖ Attice non dicatur, scripsit ἐντεῦθεν. V. 4. Gesn. ἔστι δ' οὐ τότ' ἄδικον. et in marg.: lego οὗ. Grot. εἶτα δ' οὕτω ἄδ. melius in notis οὕτω τἄδικον. Porson. l. c. εἶτα τοῦτο τἄδικον. Elmsl. εἶτα δ' ὧδε τἄδικον. V. ult. recte Elmsl. ὥστ' ἐξ. ἀρετή.

XXI. (IV.) Stob. tit. 30. p. 210. Gesn. p. 135. Grot.

Ἀργὸς πολίτης κεῖνος ὡς κακός γ' ἀνήρ.

Vir otiosus civis est idem malus. Trinc. et Gaisf. nihil nisi Εὐριπίδου. Gesn. *Eur. Melanippe*, Grot. *Euripides Menesippa.* Qui hunc versum apud Gesn. et Grot. continuo sequuntur duo versus, sunt ex Electr. 80.

XXII. (V.) Stob. tit. 50. p. 357. Gesn. 52. p. 200. Grot. et Gaisf.

Παπαῖ! νέος καὶ σκαιὸς οἷός ἐστ᾽ ἀνήρ!

Quam dira res est iuvenis eximie malus!

XXIII. (XVII.) Stob. tit. 114. p. 585. Gesn. 116. p. 475. Grot. 115. Gaisf.

Παλαιὸς αἶνος· ἔργα μὲν νεωτέρων,
βουλαὶ δ᾽ ἔχουσι τῶν γεραιτέρων κράτος.

Antiqua fatur dictio, iuvenum quidem Plus opera, sed consilia plus pollent senum.

XXIV. (XIII.) Stob. tit. 81. p. 473. Gesn. 83. p. 345. et Gaisf.

Ὅστις δ᾽ ἀμείλικτον πατέρ᾽ ἔχει νεανίας
στυγνόν τ᾽, ἐν οἴκοις μεγάλα κέκτηται κακά.

Cuicunque pater est durus, inclamans domi, Gravi atque grandi premitur adolescens malo. Vocis νεανίας duarum priorum syllabarum in unam coalescentium exemplum aliud non habeo, nisi in versibus glyconeis Phoen. 147. Hel. 666. Hinc Heath. et Porson. App. ad Toup. in Suid. T. IV. p. 460. pro ἀμείλικτον legunt ἄμικτον.

XXV. (XV.) Stob. tit. 92. p. 511. Gesn. 94. p. 381. Grot. et Gaisf.

Ὦ τέκνον, ἀνθρώποισιν ἔστιν οἷς βίος
ὁ μικρὸς εὐκρὰς ἐγένεθ᾽, οἷς δ᾽ ὄγκος κακόν.

O nate, multis convenit mortalibus Moderata rerum copia; at moles nocet. Legebatur ὁ μ. εὔκρατος· ἐγένετο δ᾽ ὄγκος κακόν. εὐκρὰς legendum monuisse Valcken. annotavit Gaisford. sic certe Porson. ad Eur. Med. 1363. qui etiam sqq. correxit. Valcken. in marg. ed. Barnes. testatur, Piersonum legendum coniecisse: εὔκρατος ἐγένεθ᾽, ὁ δ᾽ ὄ. κ. de constructione citantem Viger. de idiot. p. 195. et not.

XXVI. (XVI.) Plutarch. T. II. p. 116. F. sq. Stob. tit. 106. p. 568. Gesn. 108. p. 451. Grot. et Gaisf.

Τὰ τυγχάνοντα δ᾽ ὅστις εὖ φέρει βροτῶν,
σοφὸν νομίζω, σωφρονεῖν τέ μοι δοκεῖ.

Quicunque didicit dura mortalis pati, Hic iure sapiens et gravis censebitur. Apud Plut. pro τυγχάνοντα est προσπεσόντα, quod, ut magis Euripideum, praefert Wyttenbach. ad loc. Plut. p. 774. tum τέ μοι. Versus, ut a Plutarcho citantur, inter fragm. incerta CXXI. posuit Musgrav.

XXVII. (XVIII.) Stob. tit. 115. p. 590. Gesn. 117, p. 479. Grot. 116. Gaisf.

Τί δ' ἄλλο, φωνὴ καὶ σκιὰ γέρων ἀνήρ.

Vox est senex et umbra, praeterea nihil. Quod φωνήν vocat senem, videtur ad Tithonum respexisse. Sed Toup. apud Gaisf. legit τί δ' ἄλλο, πλὴν ὄνου σκιά.

XXVIII. (XXIV.) Erotianus v. ἀλάστορες p. 62. Βακχεῖος μὲν ἐν πρώτῳ φονεῖς φησὶν ἐκ τῆς Εὐριπίδου Μελανίππης·

Ἴσως ἀλάστορας οὐκ ἐτόλμησε κτανεῖν.

Lege ἀλάστορ' cum Elmsleio ad Med. 1338.

XXIX. (XX.) Athen. XIV. p. 614. D. καὶ Εὐριπίδης δὲ ἐν τῇ δεσμώτιδι Μελανίππῃ ἔφη·

Ἀνδρῶν δὲ πολλοὶ τοῦ γέλωτος οὕνεκα
ἀσκοῦσι χάριτας κερτόμους· ἐγὼ δέ πως
μισῶ γελοίους, οἵτινες μὲν ἐπὶ σοφῶν
ἀχάλιν' ἔχουσι στόματα, κεἰς ἀνδρῶν μὲν οὐ
τελοῦσ' ἀριθμόν, ἐν γέλωτι δ' εὐπρεπεῖς,
οἰκοῦσι δ' οἴκους καὶ τὰ ναυστολούμενα
ἔσω δόμων σῴζουσι.

Grotius in Exc. p. 393. *Est excitandis risibus natum genus Conviciosa venere; sed tales ego Lepidos perodi; quippe sapientes solent Ore impudenti laedere, in rebus virûm Nullius usus, gratiosi in risibus; Bene interim habitant, atque corrasas opes Intra coercent limen.* Verba οἱ γέλ. εἵνεκα (sic) ἀσκοῦσι χάριτας κερτόμους εὐπρεπεῖς ὄντες ἐν γέλωτι. citat etiam Eustath. in Od. σ' p. 1837, in = 655, 31. V. 3. Codd. οἵ τινες τι ἐπί τι σοφῶν. Boissonad. οἵτινες σοφῶν ἔπι. V. 4. ἀχάλινα στόματα illustrat Bergler. ad Arist. Ran. 862. V. 5. εὐπρεπεῖς scil. εἰσί. Vid. Erfurdt. ad Soph. Oed. T. 1105. ed. min. Gramm. gr. §. 306. p. 608. V. 6. οἰκοῦσι δ'

οἴκους Toup. Em. in Suid. T. I. p. 447. not. recte vertit *domos administrant*, nisi quod ille *divitum* addidit. Significantur ii, qui de republica securi, sua tantum curant.

XXX. Schol. Plat. p. 68. ed. Ruhnk. Ἀδώνιδος κήπους] Ἀδώνιδος κῆποι ἐπὶ τῶν ἀώρων καὶ ὀλιγοχρονίων καὶ μὴ ἐῤῥιζωμένων. Ἐμνήσθη δὲ αὐτῆς (αὐτῶν) καὶ Εὐριπίδης Μελανίππῃ καὶ ἐνταῦθα Πλάτων.

MELEAGER.

De Meleagro nota omnia. Vid. Il. ι', 529 sqq. Diod. Sic. IV, 34. Ovid. Metam. VIII. a v. 270. Apollod. I, 8. Hygin. fab. 174. Usque ad mortem Meleagri num fabulam perduxerit Euripides, affirmare non audeo, quamquam eius rei vestigium esse videtur in fr. XV. Titionem, quo salvo vita Meleagri continebatur, commemoravit etiam Attius in fabula ex Euripidea expressa apud Nonium p. 15.

I. Pseudo - Plutarch. Parall. T. II. p. 312. A. Ἄρης Ἀλθαίᾳ συνῆλθε καὶ Μελέαγρον ποιήσας, ὡς Εὐριπίδης ἐν Μελεάγρῳ. An: — συνῆλθε καὶ Μελέαγρον ἐγέννησε (vel ἐτέκνωσε) ὡς Εὐρ. ἐν Μελ. ἐποίησεν? Sed non multum fidei habendum est falsario isti, quippe qui et historiolas finxerit et auctorum nomina ementitus sit, iudice Wyttenbachio ad tit. T. II. p. 252.

II. (I.)

Καλυδὼν μὲν ἥδε γαῖα, Πελοπίας χθονὸς
ἐν ἀντιπόρθμοις πεδί' ἔχουσ' εὐδαίμονα.
Οἰνεὺς δ' ἀνάσσει τῆσδε γῆς Αἰτωλίας,
Πορθάονος παῖς, ὅς ποτ' Ἀλθαίαν γαμεῖ,
Λήδας ὅμαιμον, Θεστίου δὲ παρθένον.

Duo priores versus sunt apud Demetr. Phaler. de eloc. 58. Lucian. conviv. 25. T. IX. p. 67. Bip. primus etiam apud Aristot. Rhetor. III, 9, 4. et Schol. Arist. Ran. 1269.

Tres posteriores e commentatore Aristot. Rhet. l. c. addidit Heath. His Valcken. diatr. p. 137. et Musgrav. subiunxerunt versus ex Aristoph. Ran. 1269. petitos:

> *Οἰνεύς ποτ' ἐκ γῆς πολύμετρον λαβὼν στάχυν,*
> *θύων ἀπαρχὰς*

ubi Schol. Ἔστι μὲν ἐκ Μελεάγρου μετὰ ἱκανὰ τῆς ἀρχῆς· ἡ δὲ ἀρχὴ τοῦ δράματος, Καλυδὼν μὲν ἥδε γαῖα Πελοπίας χθονός. Τὸ δὲ λοιπὸν τοῦ στίχου· οὐκ ἔθυσεν Ἀρτέμιδι. Quum trimeter iambicus tribracho claudi non possit, Heath. legendum coniecit οὐκ ἔθυσεν Ἐνοδίᾳ, Pierson. ap. Valcken. diatr. p. 138. οὐκ ἔθυσε παρθένῳ Ἀρτέμιδι, Valcken. ipse οὐκ ἔθ. Διὸς κόρῃ Ἀρτέμιδι, Musgrav. οὐκ ἔθυσεν ἐν μέρει Ἀρτέμιδι, Toup. autem Emend. in Suid. T. II. p. 512. not. quod longe lepidissimum οὐκ ἔθυσεν Ἀρτμίδι. Pro Οἰνεύς, ut versus cum praecedentibus continuari possint, Valck. et Musgrav. scripserunt Οὗτος. Verba θύων ἀπαρχὰς hinc citat Eustath. ad Il. ι', p. 770, 21.

III. (VI.) Macrob. Saturn. V, 18. *In Euripidis tragoedia, quae Meleager inscribitur, nuntius inducitur describens, quo quisque habitu fuerit ex ducibus, qui ad aprum capiendum convenerant; in eo hi versus sunt:*

> *Τελαμὼν δὲ χρυσοῦν αἰετὸν πέλτης ἔπι,*
> *πρόβλημα θηρός, βότρυσι δ' ἔστεψεν κάρα,*
> *Σαλαμῖνα κοσμῶν πατρίδα τὴν εὐδαίμονα.*
> *Κύπριδος δὲ μίσημ' Ἀρκὰς Ἀταλάντη κύνας*
> *καὶ τόξ' ἔχουσα· πελέκεως δὲ δίστομον*
> *γένυν, πέπλ' ἀλλακάταιος· οἱ δὲ Θεστίου*
> *κόροι τὸ λαιὸν ἴχνος ἀνάρβυλοι ποδός,*
> *τὸν δ' ἐν πεδίλοις, ὡς ἐλαφρίζον γόνυ*
> *ἔχοιεν, ὃς δὴ πᾶσιν Αἰτωλοῖς νόμος.*

V. 4. *Κύπριδος δὲ μίσημ'* e cod. MS. restituit Th. Canter. nov. lect. I, 21. pro καὶ πρὸς δὲ μίσημ'. V. 6. Schrader. Observ. I. p. 15. egregie emendavit: γένυν ἀνέπαλλ' Ἀγκαῖος, cui non praeferam coniecturam Valcken. diatr. p. 145. γένυν γ' (vel γεννῇδ') ἔπαλλ' A. V. 7. κόροι Aristot. libr. II. de poët. apud Macrob. l. c.

pro παῖδες. De more Aetolorum vss. 7. 8. 9. commemorato vid. Valcken. ad Eur. Phoen. schol. p. 624.

IV. (IV.) Aristoph. Ran. 1419.

Σιδηροβριθές τ' ἔλαβε δεξιᾷ ξύλον.

ubi Schol. τὸ δὲ σιδηροβριθὲς ἐκ Μελεάγρου. τ' omisit Musgrav.

V. (II.) Etymol. M. p. 576, 30. Μελέαγρος. ἐτυμολογεῖ Εὐριπίδης·

Μελέαγρε, μελέαν γάρ ποτ' ἀγρεύεις ἄγραν.

Eodem respicit Grammat. in Bekk. anecd. p. 1163. ad p. 740, 3. τέταρτον δεῖ καὶ αὐτὸν οἰκείως τοῖς πράγμασι ποιεῖν τὰς ἀναπτύξεις τῶν ὀνομάτων, ἵνα μὴ τὸν Μελέαγρον, ὥσπερ Εὐριπίδης, κακῶς ἐτυμολογήσῃ διὰ τὴν μελέαν ἄγραν· οὐ γὰρ εἰκὸς τὸν πατέρα αὐτοῦ ἀπαίσιον ὄνομα θέσθαι τῷ παιδί· ἄμεινον οὖν ᾧ μέλει τὰ τῆς ἄγρας. Valck. diatrib. p. 138. scribit ἀγρεύσεις, versum in prologo locum habuisse existimans.

VI. (VII.) Stob. tit. 8. p. 96. Gesn. p. 51. Grot.

Δειλοὶ γὰρ ἄνδρες οὐκ ἔχουσιν ἐν μάχῃ
ἀριθμόν, ἀλλ' ἄπεισι κἂν παρῶσ' ὅμως.

Numerare timidos parce, quum pugna imminet, Sed hos, ut adsint, maxime absentes puta.

VII. (IX.) Stob. tit. 68. p. 425. Gesn. 70. p. 291. Grot. et Gaisf.

Εἰ δ' εἰς γάμους ἔλθοιμ', ὃ μὴ τύχοι ποτέ,
τῶν ἐν πόνοισιν ἡμερευουσῶν ἀεὶ
βελτίον' ἂν τέκοιμι σώμασιν τέκνα.
Ἐκ γὰρ πατρὸς καὶ μητρὸς ὅστις ἐκπονεῖ
σκληρὰς διαίτας οἱ γόνοι βελτίονες.

Mihi si, quod omen magnus avertat deus, Ducenda coniunx, sit meae proli parens, Quam durus habuit usque labor exercitam. Stirps illa quippe egregia, cui geminus parens Vixere legis sub severa regula. Melius vertit Musgr. *Quod si in coniugium veniam — praestantiores corpore liberos pariam, quam eae, quae semper in aedibus vitam agunt.* Nam v. 2. idem probabiliter coni. ἐν δόμοισιν ἡμ. Iacobs lect. Stob. p. 112.

sq. τῶν ἐν ἀπόνοισιν ἡμ. tum Valck. diatr. p. 143. τινί pro ἀεί nescio qua de causa. V. 3. βελτίον᾽ ἂν Heath. et Valcken. ibid. pro βέλτιον ἄν. Ibid. Gesn. Grot. δώματι. δώμασιν Valcken. l. c. σώμασιν coni. Musgrav. V. 4. 5. citantur etiam a Clem. Alex. Strom. VI. p. 620. qui habet ἐκπονουμένων pro ὅστις ἐκπονεῖ, (hoc habet etiam cod. Flor. apud Gaisford. T. IV. p. 402. ed. Lips.) et comparantur cum loco Critiae. Lectio Clem. potior videtur. Pro οἱ γόνοι Flor. οἱ πόνοι. Atalantam loqui monuerunt Valck. et Musgrav.

VIII. (X.) Stob. tit. 70. p. 431. Gesn. 72. p. 307. Grot. et Gaisf.

Ἡγησάμην οὖν, εἰ παραζεύξειέ τις
χρηστῷ πονηρὸν λέκτρον, οὐκ ἂν εὐτεκνεῖν;
ἐσθλοῖν δ᾽ ἀπ᾽ ἀμφοῖν ἐσθλὸν ἂν φῦναι γόνον.

Si sequiori iunxeris fortem toro, Sperare non sit inclitam propaginem. Bono ex utroque semine et proles bona est. V. 3. edebatur: ἐσθλὸν δέ τ᾽ ἀμφοῖν ἐσθλὸν ἀμφοῖν ἔκγονον. Valck. diatr. p. 142. correxit: ἐσθλοῖν δέ γ᾽ ἀμφοῖν ἐσθλὸν ἂν φῦναι γόνον. At Paris. A. ἐ. δ᾽ ἀπ᾽ ἀμφοῖν unde Gaisf. fecit quod edidi. Haec quoque Atalantae verba esse videntur.

IX. (XII.) Stob. tit. 72. p. 439. Gesn. 74. p. 321. Grot. et Gaisf.

Ἔνδον μένουσαν τὴν γυναῖκ᾽ εἶναι χρεὼν
ἐσθλήν, θύρασι δ᾽ ἀξίαν τοῦ μηδενός.

Lare contineri feminae officium probae est; Foris vagantes nullius pretii puta. V. 2. Valck. diatr. p. 143. legendum coniiciebat vel θύραθεν δ᾽ ἀξίαν, vel, quod praetulit, θυραῖαν δ᾽ ἀξίαν τοῦ μ. Forma adverbii θύρασιν non amplius offendet post ea, quae et Elmslei. ad Soph. Oed. C. 401. et Schaefer app. crit. Demosth. T. III. p. 434 sq. monuerunt. At dura est constructio pro τὴν δὲ θύρασι (οὖσαν, στρωφωμένην) sed defendi potest locis Soph. Oed. T. 1043. et Eurip. Hec. 891. quos adscripsi in Gramm. gr. §. 272. a. not.

X. (XI.) Stob. tit. 71. p. 432. Gesn. 73. p. 309. et Gaisf.

Εἰ κερκίδων μὲν ἀνδράσιν μέλοι πόνος,
γυναιξὶ δ' ὅπλων ἐμπέσοιεν ἡδοναί.
ἐκ τῆς ἐπιστήμης γὰρ ἐκπεπτωκότες
κεῖνοί τ' ἂν οὐδὲν εἶεν, οὐδ' ἡμεῖς ἔτι.

Telae laborem si viri sumant sibi, Contra capessat arma femineus furor, Nobis et illis arte deiectis sua Non usus esset, non honos ullus super. Valcken. l. c. hos versus cum proximis superioribus cohaerere existimans, v. 1. scripsit *γάρ* pro *μέν*. Tum ne apodosi destituerentur priores versus, Grot. dedit v. 3. *ἐκ τῆς ἐπ. μὲν ἐκπεπτ.* in quo *μέν* nihil habet, quo referatur, Valcken. autem *ἐκ τῆς ἐπ. παρεμπεπτωκότες.* sed sive vertas *intercidere, iuxta excidere ex arte sua,* sive *clanculum excidere,* neutrum sententiae convenit. V. 4. Gesn. *εἰσιν*, sed in marg. *εἶεν*, et sic Paris. A. B. Voss. Tum *οὐδ' ἡμεῖς* Trinc. Gesn. Grot. *οὔθ' ἡ.* e Paris. B. et Voss. dedit Gaisf. pro *οὐδ' ἡμ.* quomodo locum laudat Elmslei. ad Soph. Oed. C. 367. Denique Valcken. scripsit *κεῖται*, quia haec sive ab Ancaeo et Cepheo, sive a Thestiadis pronuntiata esse suspicabatur. Sed Althaeae etiam partes in hac tragoedia fuisse e fragm. X. apparet. Haec Meleagrum filium propter amorem Atalantae obiurgasse et his verbis et fr. VIII. videtur.

XI. (XIII.) Stob. tit. 73. p. 448. Gesn. 75. p. 327. Grot. et Gaisf.

Καὶ κτῆμα δ', ὦ τεκοῦσα, κάλλιστον τόδε,
πλούτου δὲ κρεῖσσον· τοῦ μὲν ὠκεῖα πτέρυξ,
παῖδες δὲ χρηστοί, κἂν θάνωσι, δώμασι
καλὸν τὸ θησαύρισμα, τοῖς τεκοῦσί τε
ἀνάθημα βιότου, κοὔποτ' ἐκλείπει δόμους.

O mater, ingens hoc et eximium est bonum, Aequare nullis quod sit auri copiis, Habere pulchra prole fundatam domum. Thesaurus ille insignis et clarum decus Vitae parentum, flosque perpetuus laris. V. 3. *θάνωσι* nequaquam stare posse, quum sententiae et poetae menti prorsus repugnet, censens Heath. legendum coniicit vel *κἂν στένωσι δ.* vel *κἂν πένησι δ.* V. 4. Paris. A. B. *καλόν τε θησ.* quod recepit Gaisf. Mihi facilius *τε* e sequenti *τε* oriri, quam, si *τέ* ab initio scriptum fuisset, hoc in *τό* mutari potuisse videtur.

τὸ θησαυρ. recte Grotius vertit *Thesaurus ille insignis*, quem tu tantopere praedicas. V. 5. ἀνάθημα illustravit Iacobs. ad anthol. Palat. p. 104. nr. 227. Mox Trinc. οὔποτ᾽ ἂν ἐκλείπει Paris. A. οὔποτ᾽ ἐκλίποι. in quo duae lectiones confusae videntur οὔποτ᾽ ἐκλείπει et οὐκ ἂν ἐκλίποι.

XII. (XIV.) Stob. tit. 85. p. 497. Gesn. 87. p. 357. Grot.

Μόνον δ᾽ ἂν αὐτὰ χρημάτων οὐκ ἂν λάβοις,
γενναιότητα κἀρετήν· καλὸς δέ τις
κἂν ἐκ πονηρῶν σωμάτων γένοιτο παῖς.

Duo sunt parari merce quae nulla queunt, Probitas et animus fortis; ignavo quoque Ex semine oritur saepe generosus puer. Iacobs. lect. Stob. p. 130. tentat: μόνον δ᾽ ἂν ἀντὶ χρημάτων vel μόνον γὰρ ἀντὶ χρημ. Neutrum necessarium puto. Od. α', 159. τούτοισιν μὲν ταῦτα μέλει, κίθαρις καὶ ἀοιδή. Vid. Gramm. gr. §. 880. e. V. 3. Musgrav. κἀκ τῶν πονηρ. σ. pessime. His verbis Meleager suum Atalantae amorem defendisse mihi videtur.

XIII. (XVII.) Stob. tit. 120. p. 491. Grot. (in Trinc. et Gesn. deest) 119. Gaisf.

Τερπνὸν τὸ φῶς μοι· τὸ δ᾽ ὑπὸ γῆν ᾅδου σκότος
οὐδ᾽ εἰς ὄνειρον οὐδεὶς ἀνθρώπους μολεῖν.
Ἐγὼ μὲν οὖν γεγῶσα τηλικήνδ᾽ ὅμως
ἀπέπτυσ᾽ αὐτὸ, κοὔποτ᾽ εὔχομαι θανεῖν.

In MS. erat ἄτερπνον et ὑπὸ γῆν δι᾽ ᾅδου. Correxit Grot. ita ut dedi. Sed Gaisf. Τερπνὸν τὸ φῶς μοι, τὸδ᾽ ὑπὸ γῆν δ᾽ ᾅδου σκότος, in quo desidero articulum. De ὑπὸ γῆν pro ὑπὸ γῆς vid. ad Hec. 144. Gramm. gr. §. 593. c. p. 1188. Versum 2. quamvis mendosum reliqui ut in Cod. scriptus erat. Sed Grotius ed. οὐδεὶς ἂν εἶδεν αὖ ἐς ἀνθρώπους μολών, *cui nemo semel inclusus in lucem redit.* Hiatum Barnes. sustulit scribendo ἄψ pro αὖ, quod adverbium *in scena Attica inauditum*, inquit Valck. Osann. anal. cr. p. 99. αὖτ᾽ ἐς, quod non magis Atticum est. Valck. duos versus sic scribendos existimabat p. 140. Ἡδύ γε τὸ φῶς μοι· τὸ δ᾽ ὑπὸ γῆν ᾅδου σκότος Ἄτερπνον οὐδεὶς εἶλετ᾽ ἀνθρώπων

ἰδεῖν, audacter quidem, sed ita ut eius mutationis idonea ratio reddi possit, si ἄτερπνον a parum cauto librario e secundo in primum versum translatum veram vocem expulisse dicas. Sed in fine scribi poterat ἄνθρωπος μολεῖν. Musgr. sic corrigere tentabat: οὐδ' εἰς ὄνειρον ἀδεὲς ἀνθρώποις (Boissonad. ἀνθρώπους) μολεῖν, *etiam in somnio homini visa formidolosa est*, quasi vero εἰς ὄνειρον idem esse possit, quod ἐν ὀνείρῳ, et ἀδεές, *formidolosum*. Hermann. ad Hecub. p. 81. sic corrigebat: - - τὸ δ' ὑπὸ γῆν ᾅδου σκότος οὐδείς, ὀνείρων οὖδας, ἂν θρασὺς μόλοι, quam leniorem medicinam vocat Valckenaeriana, ὀνείρων autem οὖδας, quod in locis inferis δῆμον ὀνείρων ponat Homerus, et ὄνειροι Νυκτὸς παῖδες appellentur ab Euripide, Aristophane, aliis. Gaisford. ed. οὐδ' εἰς ὄνειρον οὐδ' εἰς ἀνθρώπους μολεῖν. Ego iudicium aliis relinquere, quam proferre, quod ne mihi ipsi quidem satisfaciat, malo. V. 3. τηλικῇδ' ὅμως e Valcken. coniectura scripsi pro τηλίκη δόμου. Osann. l. c. τηλικῇδ', ὁμοῦ, quod non intelligo, Gaisf. τηλίκη δόμοις. Verba esse videntur Althaeae.

XIV. (V.) Etymol. M. p. 803, 46. Φῷ ἀντὶ τοῦ φωτὶ σὺν τῷ ι. Εὐριπίδης Μελεάγρῳ·

Τὸ μὲν . . ἐν φῷ, τὸ δὲ κατὰ σκότος κακόν.

γὰρ post μέν excidisse vidit iam Sylburg. ad l. Etym. Pro κατὰ recte Valcken. diatr. p. 140. κάτω. Hunc versum cum superiore coniunxit Valck., ante eum inserto eo, qui apud Musgr. est inter fragm. incerta LXXIX. Ψυχῆς γὰρ οὐδέν ἐστι τιμιώτερον, sed suo loco legitur Alcest. 313.

XV. (XVIII.) Schol. Pind. Nem. 10, 12. Τυδεὺς — ἀπεγεύσατο τῶν Μελανιππείων κρεῶν, ὡς καὶ Εὐριπίδης ἐν τῷ Μελεάγρῳ φησίν.

Εἰς ἀνδροβρῶτας ἡδονὰς ἀφίξεται
κάρηνα Τυδεὺς γέννσι Μελανίππου σπάσας.

Legebatur ἀνδροβώτους et Περσεὺς pro Τυδεύς. Utrumque correxit Grotius in Exc. p. 395. Sic χαρμοναὶ ἀνδροβρῶτες Herc. f. 381 sq. Pro Περσεὺς Scaliger ad aram Dosiadae p. 157. et Heath. coni. πυρσαῖς γέν. Hoc apte componitur cum ἐξανδρούμενος Phoen. 32. cum σπάσας non item. V. 2. Grot. et Barn. πάσας pro σπάσας, quod iure reiicit Valcken. diatr. p. 141 sq. Grotius vertit: *Tydea*

voluptas effera humanae dapis Tentabit, ut edat ore Melanippi caput. Videntur hi versus esse ex oratione dei vel deae alicuius, fortasse Dianae, fata futura Oenidarum praedicentis, quod non nisi in fine carminis fieri potuit.

XVI. (XIX.) Suid. v. νῦν δή et Photius p. 223.

Ὁρᾷς σὺ νῦν δή μ' ὡς ἐπράϋνας, τύχη.

Legebatur τύχην. νῦν δή γ' - τύχην coni. Valck. diatr. p. 142. Sed MS. Suid. Leid. τύχη, quod recepit Musgr. Grot. l. c. vertit: *Ut mitigaris iam meos casus, vides.*

XVII. (III.) Aristoph. Ran. 1349 sqq. εἱλίσσεται δακτύλοις φάλαγγες ἱστότονα πηνίσματα καὶ

κερκίδος ἀοιδοῦ μελέτας.

ubi Schol. τὸ δὲ κερκίδος ἐκ Μελεάγρου Εὐριπίδου.

XVIII. (VIII.) Stob. tit. 60. p. 383. Gesn. 62. p. 233. Grot. et Gaisf.

Ὡς ἡδὺ δούλοις δεσπότας χρηστοὺς λαβεῖν,
καὶ δεσπόταισι δοῦλον εὐμενῆ δόμοις.

Quam dulce servo facilis ac clemens herus, Heroque servus qui praestat domo fidem!

XIX. (XV.) Stob. tit. 96. p. 527. et 120. p. 609. Gesn. 98. p. 397. et 122. p. 501. Grot. 98. et 121. Gaisf.

Τοὺς ζῶντας εὖ δρᾶν· κατθανὼν δὲ πᾶς ἀνὴρ
γῆ καὶ σκιά· τὸ μηδὲν εἰς οὐδὲν ῥέπει.

Viventibus te impende: nam qui est mortuus, Humus est et umbra; nil quod erat in nil abit. Sic hi vss. leguntur altero loco; in priore - - εὖ δρᾷ. κατθανὼν οὐδεὶς ἀνὴρ γῆ καὶ σκιά, τὸ μηδὲν εἰς οὐδὲν βλέπει. Hinc Boisson. - δρᾶν. Κατθ. οὐδεὶς ἀνήρ. Γῆ καὶ σκιά, τὸ μηδὲν εἰς οὐδὲν βλέπει. Sed ibi quoque Paris. A. δρᾶν, cuius interpretamentum est δρᾷ Imperat. E priore βλέπει praetulit Valcken. diatr. p. 144. quod mihi vix commodum sensum habere videtur. Fortasse his respondebatur ad ea, quae Meleager dixerat, se manes Thestiadarum occisorum expiaturum esse.

XX. (XVI.) Stob. tit. 103. p. 563. Gesn. 105. p. 439. Grot.

Φεῦ! τὰ τῶν εὐδαιμονούντων ὡς τάχα στρέφει θεός.

Divitum res heu secundas quam cito evertit Deus! τάχα Grotius scripsit pro τάχιστα.

XXI. (XXII.) Stob. tit. 62. p. 399. Gesn. 64. p. 261. Grot. et Gaisf.

Ἡ γὰρ Κύπρις πέφυκε τῷ σκότῳ φίλη,
τὸ φῶς δ' ἀνάγκην προστίθησι σωφρονεῖν.

Amica tenebris est Venus; namque ipsa lux Necessitatem castimoniae facit.

XXII. (XXI.) Hesych. Ἀντήλιοι θεοὶ, οἱ πρὸ τῶν πυλῶν ἱδρυμένοι. Εὐριπίδης Μελεάγρῳ.

XXIII. (XX.) Id. Καθαιρίωσε, κατέδυσε. Sic locum emendavit Bentlei. ep. ad Mill. p. 480. ed. Lips. pro κατέλυσε.

Ad Meleagrum Valck. diatr. p. 145. referebat etiam locum, qui est apud Hermogenem p. 564. Schol. Aristot. Rhet. III, 9. Aristid. in cap. περὶ συνθέσεως, etiam, sed sine nomine auctoris, apud Eustath. in Iliad. p. 753, 12.

Ὦ Ζεῦ, γένοιτο καταβαλεῖν τὴν σὺν ἐμέ.

qui versus verbo tenus fere convenit cum Ovidiano Metamorph. VIII, 351. - - *Phoebe, ait, Ampycides, Da mihi, quod petitur, certo contingere telo.*

Denique e Meleagro in Cod. Vossiano notatur petitos esse versus apud Stob. tit. 71. p. 434. Gesn. 73. p. 310. Grot. et Gaisf.

Μισῶ γυναῖκας, ἐκ πασῶν δὲ σὲ πλέον,
ἥτις πονηρὰ τἄργ' ἔχουσ' εἶτ' εὖ λέγεις.

Omnes mulieres exsecror, te maxime, Quae prava facta voce blandiloqua tegis. πλέον suspectum est, quia et syllaba brevis ante πλ. producitur contra morem Atticorum, et vox deest in Paris. A. B. et Voss. Fortasse fuit:

Μισῶ δ' ἐγὼ γυναῖκας, ἐκ πασῶν δὲ σέ.

V. 2. ἔχουσ' εἶτ' εὖ λ. est ex emendatione Dobraei ad Aristoph. Plut. 278. pro ἔχουσα εὖ λ. quum Valcken. ad Hippol. 664. hiatum inserto γ' suo vitare studuisset.

OEDIPUS.

Haec quoque fabula notior est, quam ut eam pluribus verbis exponere opus sit. De Euripidei autem dramatis dispositione hoc unum scimus, quod ad fr. II. e Scholiaste notatum est.

I. (XVI.) Aelian. hist. anim. XII, 7. Erotian. p. 378. de Sphinge:

Οὐρὰν δ' ὑπίλασ' ὑπὸ λεοντόπουν βάσιν
καθέζετ'.

Priore versu utitur etiam Athen. XV. p. 701. B. Apud Aelian. erat ὑπήλλασα, pro quo Gesn. et Schneid. ὑπειλοῦσα; apud Erotian. ὑπείλλει, apud Athen. ὑπήλασ'. Valck. ad Phoen. Schol. p. 790. ὑπίλλουσ', diatr. p. 193. ὑπίλασ'. De voce vid. Hemsterhus. in Ruhnk. nota ad Timaeum p. 71. Lobeck. ad Phryn. p. 29 sq. Pro καθέζετ' Valcken. ἐκαθέζετ' contra usum Tragicorum. vid. Porson. praef. Hec. p. XIX. ed. Lips. Locus esse videtur e prologo.

II. (III.) Schol. Eurip. Phoen. 61. ἐν δὲ τῷ *Οἰδίποδι οἱ Λαΐου θεράποντες ἐτύφλωσαν αὐτόν.*

Ἡμεῖς δὲ Πολύβου παῖδ' ἐρείσαντες πέδῳ
ἐξομματοῦμεν καὶ διόλλυμεν κόρας.

Grotium, qui in Exc. p. 395. sequentia Scholiastae verba in senarios redegerat, recte exagitavit Valcken. ad Phoen. Schol. p. 612.

III. (XV.) Stob. Ecl. Phys. p. 149. Grot. I. p. 270. Heeren.

Ἑνὸς δ' ἔρωτος ὄντος οὐ μί' ἡδονή·
οἱ μὲν κακῶν ἐρῶσιν, οἱ δὲ τῶν καλῶν.
ὁ δ' εἰς τὸ σῶφρον ἐπ' ἀρετήν τ' ἄγων ἔρως
ζηλωτὸς ἀνθρώποισιν· ὧν εἴην ἐγώ.

Amore ab uno multiplex est gaudium: Nam pars cupiscit pulchra, pars deformia. Sed amor modestas qui docet recti vias Facit beatos; inter hos poni velim. δ' post ἔρος add. Grotius, non Heeren. Male etiam Heer. οὐ μί' ἡδονή, *non eadem semper est voluptas* i. e. mox dolorem mox voluptatem affert. Verum vidit Grotius. Duos postremos versus laudat etiam Aeschin. c. Tim. p. 21. ed. H. Steph. (p. 154. Reisk. p. 355. Bekk.) et Hermogenes.

IV. (I.) Stob. tit. 67. p. 424. Gesn. 69. p. 289. Grot. et Gaisf.

Πᾶσα γὰρ δούλη πέφυκεν ἀνδρὸς ἡ σώφρων γυνή,
ἡ δὲ μὴ σώφρων ἀνοίᾳ τὸν ξυνόνθ' ὑπερφρονεῖ.

Casta se matrona totam mancipat servam viro; Quae mala est, spernit feroce coniugem vecordia. Sententiam harum versuum habet etiam Clem. Alex. Strom. IV. p. 499. ed. Sylb. πᾶσα γὰρ δούλη ἐστιν ἀνδρὸς ἡ σώφρων γυνή· ἡ δὲ μὴ σώφρων ἀνοίᾳ ξυνόντα ὑπερφέρει. Prior versus est etiam apud Stob. tit. 65. p. 411. Gesn. 67. p. 275. Grot.

V. (II.) Clem. Alex. Strom. IV. p. 499. Stob. tit. 71. p. 432. Gesn. 73. p. 309.

Πᾶσα γὰρ ἀνδρὸς κακίων ἄλοχος,
κἂν ὁ κάκιστος
γήμῃ τὴν εὐδοκιμοῦσαν.

Minor est uxor vili, quamvis Clarissima, nupta marito. Ad κακίων media brevi offendens Valcken. in marg. ed. Barn. coni. πᾶσα κακίων ἀνδρός γ' ἄλοχος. Gaisf. ad Markl. Suppl. p. 209. (p. 189. ed. Lips.) probat lectionem a viro quodam docto propositam χείρων pro κακίων, quam recepit Boisson. Sed anapaesti, affines dactylis, servare posse videntur prosodiam Ionicam.

VI. (VIII.) Stob. tit. 64. p. 409. Gesn. 66. p. 271. Grot. et Gaisf.

Νοῦν χρὴ θεάσασθαι· [οὐδὲν] τί τῆς εὐμορφίας
ὄφελος, ὅταν τις μὴ φρένας καλὰς ἔχῃ.

Spectanda mens est; nil decus formae iuvat, Si pulcher absit animus et recta indoles. Pro θεάσασθαι Grot.

θεᾶσθ', et sic B. At Attici non solent αι finalem elidere. vid. Gramm. gr. p. 109 sq. Hinc Erfurdt. ad Soph. Aiac. 150. p. 518. legi volebat τὸν νοῦν θεᾶσθ' i. e. θεᾶσθε. in quo articulus non nisi ad fulciendum versum additus est. Elmslei. ad Med. 635. νοῦν χρὴ θεᾶσθαι, νοῦν· τί τῆς εὐμορφίας ὄφ. ad observationem Porsoni Hec. 296. provocans, qui *Saepe interrogativam*, inquit, *expulit negativa.* Sed melius, ut mihi quidem videtur, Gaisf. ab eadem observatione profectus, οὐδὲν uncis inclusit. V. 2. Trinc. Paris. A. τὰς φρένας καλὰς ἔχῃ. ut Antiop. fr. XIX. Hinc Pierson. apud Valcken. nota MS. expunxit τις, ὄφ. ὅταν μὴ τὰς φρένας καλὰς ἔχῃ, scil. ἡ εὐμορφία.

VII. (IX.) Stob. tit. 65. p. 411. Gesn. 67. p. 275. Grot. et Gaisf.

Μεγάλη τυραννὶς ἀνδρὶ τέκνα καὶ γυνή·
ἴσην γὰρ ἀνδρὶ συμφορὰν εἶναι λέγω
τέκνων θ' ἁμαρτεῖν καὶ πάτρας καὶ χρημάτων
ἀλόχου τε κεδνῆς· ὡς μόνων τῶν χρημάτων
ἡ κρεῖσσόν ἐστι τἀνδρί, σώφρον' ἂν λάβῃ.

Viro sua uxor et domus regni est est; Nam par calamitas, iudico si quid bene, Amissa proles, patria et patrimonium, Et casta coniunx; nam viro pretiosior Opibus opimis uxor est industria. V. ult. ἡ Gesn. Grot. Gaisf. ἢ Musgr. Neutrum accommodatum videtur. Heath καὶ κρεῖσσόν ἐστιν Musgr. κράτιστόν ἐστι. Sed nec superiora offensione carent. Quid enim? solisne opibus praestantior est casta uxor, non item reliquis bonis, quae commemorata sunt? Suspicor penultimi versus exitum et initium ultimi mutilum fuisse, et expletum ab eo, qui sententiam parum curaret.

VIII. (X.) Stob. tit. 71. p. 431. Gesn. 73. p. 308. Grot. et Gaisf.

Ἄλλως δὲ πάντων δυσμαχώτατον γυνή.

ἄλλως Gaisf. e Trinc. Paris. A. Voss. Arsen. pro ἄλλων. Grotius: *Res inter omnes mulier insuperabile est.*

IX. (V.) Stob. tit. 1.

Οὔτοι νόμισμα λευκὸς ἄργυρος μόνον
καὶ χρυσός ἐστιν· ἀλλὰ κἀρετὴ βροτοῖς
νόμισμα κεῖται πᾶσιν, ᾗ χρῆσθαι χρεών.

Non solus ille est quem dat argenti nitor Aurique nummus, sed genus potissimum Nummi ipsa virtus usuique aptissimum. V. 3. Heath. χἠρετή, quod recepit Gaisford. Sed nihil opus est articulo, etsi eum habet Clem. Alex. Strom. IV. p. 484. A. ed. Sylb. Οὔκουν μόνον τοῦτο νόμισμα λευκὸς ἄργυρος ἢ χρυσός ἐστιν, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀρετὴ βροτοῖς, ὥς φησιν ὁ Σοφοκλῆς. De voce νόμισμα vid. Erf. et Herm. ad Soph. Antig. 296.

X. (VII.) Stob. tit. 38. p. 222. Gesn. p. 149. Grot.

Φθόνος δ' ὁ πολλῶν φρένα διαφθείρων βροτῶν
ἀπώλεσ' αὐτὸν κἀμὲ συνδιώλεσεν.

Pestifera multis mentibus mortalium Invidia pariter meque et illum perdidit.

XI. (VI.) Stob. tit. 7. p. 86. Gesn. p. 47. Grot.

Πότερα γενέσθαι δῆτα χρησιμώτερον
συνετὸν ἄτολμον, ἢ θρασύν τε κἀμαθῆ;
τὸ μὲν γὰρ αὐτῶν σκαιὸν, ἀλλ' ἀμύνεται,
τὸ δ' ἡσυχαῖον ἀργόν· ἐν δ' ἀμφοῖν νόσος.

Uter vir utri praestat? an prudens simul Timidusque, an audax et carens prudentia? Haec est ferina vita sed vindex mali; Placidior illa; neutra sed vitio caret. In Gesn. et Schow. lemma est *Eur. in Hercule* Εὐρ. ἐν Ἡρακλεῖ; rectius Grotio suppeditavit Paris. A. V. 2. τ' post ἄτολμον, ἄτολμόν τ', addit Porson. ad Arist. Av. 705. Tum Gesn. κ' ἐμμανῆ. at ex καὶ ε per crasin fit non κε sed κα, nec καί elisionem patitur. Recepit tamen Boisson. κἀμαθῆ Grot. e Paris. A. ut ipse ait, sed falso, teste Gaisf. Hoc tamen verum et necessarium adeo videtur; nam ut θρασύς opponitur τῷ ἀτόλμῳ, sic συνετός contrarium flagitat, quale est ἀμαθής. V. 3. Scalig. et Grot. αὐτοῖν. V. 4. ἀργόν scripsi e verissima Musgr. coniectura, probata etiam Iacobsio lect. Stob. p. 56 sq.

XII. (XI.) Stob. tit. 103. p. 562 sq. Gesn. 105. p. 439. Grot. et Gaisf.

Πολλάς γ' ὁ δαίμων τοῦ βίου μεταστάσεις
ἔδωκεν ἡμῖν μεταβολάς τε τῆς τύχης.

Mutavit aevum saepe iam nobis deus, Variasque tribuit sortis alternae vices.

XIII. (XII.) Stob. ibid.

Ἀλλ' ἡμέρα τοι μεταβολὰς πολλὰς ἔχει.

Mutationes una fert multas dies. Similis versus est Chaeremonis apud Stob. eclog. phys. I, p. 212. Heer. Τὸ τῆς τύχης τοι μεταβολὰς πολλὰς ἔχει. Cf. Erfurdt. ad Soph. Ai. 131.

XIV. (XIII.) Stob. tit. 108. p. 579. Gesn. 110. p. 459. Grot. 109. Gaisf.

Ἐκμαρτυρεῖν γὰρ ἄνδρα τὰς αὑτοῦ τύχας
εἰς πάντας ἀμαθές· τὸ δ' ἐπικρύπτεσθαι
σοφόν.

Vulgare casus asperos vecordiae, At quod ferendum est, ferre clam sapientiae est.

XV. (XIV.) Stob. tit. 110. p. 581. Gesn. 112. p. 465. Grot. 111. Gaisf.

Ἐκ τῶν ἀέλπτων ἡ χάρις μείζων βροτοῖς
φανεῖσα, μᾶλλον ἢ τὸ προσδοκώμενον.

Plerumque nec sperata delectant magis Quam quae sibi antecepit exspectatio. τέρπει addidit Musgrav. et hoc Grotius etiam in animo habuisse videtur. Sed cogitari etiam potest μείζων ἐστι. e quo ad τὸ προσδοκώμενον repetendum χάριεν ἐστι. Post φανεῖσα recte interpunxit Musgrav. ne μείζων μᾶλλον iungerentur.

XVI. Stob. eclog. phys. tit. 7. p. 119. Grot. tit. 4. p. 104. T. I. Heer.

Ὁρῶ γὰρ ἐν χρόνῳ
δίκην ἅπαντ' ἄγουσαν εἰς φάος βροτοῖς.

Ius sed, ut video, dei In lucis oras cuncta fert mortalium. Ex Euripidis Oedipode hi versus citantur in Stob. codd. V. A. ita tamen ut incertum sit, utrum hoc nomen ad hunc an proximum locum (φθείρει γὰρ ἡ πρόνοια τὴν ἀβουλίαν) pertineat, ut monet Heeren.

XVII. Hesych. Ἄναρθρος, ἄτονος, ἀσθενής. Εὐριπίδης Οἰδίποδι. Vid. Valcken. ad Phoen. 1538.

Huc pertinere videbatur Hermanno versus apud Sueton. Neron. 46. *Observatum etiam fuerat, novissimam*

fabulam cantasse eum publice Oedipodem exulem, atque in hoc desisse versu:

θανεῖν μ' ἄνωγε σύγγαμος, μήτηρ, πάτηρ.

Obstat, quod ex Oedipode *exule* hic versus citatur. Oedipodem autem docuerunt etiam Achaeus, Carcinus, Diogenes, Philocles, Theodectes, Xenocles.

Ad hanc fabulam duo praeterea fragmenta retulit, alterum IV. e Stobaei ecl. phys. tit. 7. etc. alterum XVII. e Stobaeo, Athenaeo, Plutarcho, aliis, sed neutrum certo aliquo auctore: itaque illud inter dubia posui hoc inter fr. incert. fab. III, 6.

OENEUS.

Argumentum fabulae exponit Scholiastes ad Aristoph. Acharn. 417. *Γέγραπται τῷ Εὐριπίδῃ δρᾶμα Οἰνεύς. μετὰ δὲ τὸν θάνατον Τυδέως καὶ ἐπιστράτευσιν Διομήδους κατὰ Θηβαίων ἀφῃρέθη τὴν βασιλείαν Οἰνεὺς ὑπὸ τῶν Ἀγρίου παίδων, καὶ περιῄει ταπεινὸς, ἄχρις οὗ ἐπανελθὼν Διομήδης Ἄγριον μὲν ἀνεῖλε, τὴν βασιλείαν δὲ Οἰνεῖ παρέδωκε.* Versus ipsius poëtae haec sunt: *Τὰ ποῖα τρύχη; μῶν ἐν οἷς Οἰνεὺς ὁδὶ, Ὁ δύσποτμος γηραιὸς ἠγωνίζετο;* Cf. Apollod. I, 8, 4. et Heyne ἡ δὲ ἱστορία παρὰ Φερεκύδει addit Schol. Il. ξ', 120.

I. Scholiastes Aristot. Rhet. III, 16,

Ὦ γῆς πατρῴας χαῖρε φίλτατον πέδον
Καλυδῶνος, ἔνθεν αἷμα συγγενὲς φυγὼν
Τυδεὺς, τόκος μὲν Οἰνέως, πατὴρ δ' ἐμὸς
ᾤκησεν Ἄργος, παῖδα δ' Ἀδράστου λαβὼν
συνῆψε γέννας.

O patria salve terra, pergratum solum Calydonis, unde sanguinem amicum luens, Tydeus, meus qui genitor, Oeneo satus Habitavit Argos, filiam Adrasti toro iungens. Τυδεὺς αἷμα συγγενὲς φεύγων χθονός Suppl. 147. Ad *γέννας* Valcken. in marg. ed. Barn. adscripsit: f. κῆδος. Verba sunt Diomedis, prologum agentis. Is in Aeto–

liam venisse videtur, eorum, quae avo acciderant ignarus, et haec e servis demum Oenei rescivisse.

II. (IX.) Stob. tit. 104. p. 565. Gesn. 106. p. 443. Grot. et Gaisf.

Ὅταν κακοὶ πράξωσιν, ὦ ξένοι, καλῶς
ἄγαν κρατοῦντες κοὐ νομίζοντες δίκην
δώσειν, ἔδρασαν πάντ' ἐφέντες ἡδονῇ.

Fortuna, amici, quum malos nimium fovet, Illi insolentes; liberi poenae metu, Quidquid lubido dictat audacter patrant. Diomedem cum socio itineris (Διομ. ἐξ Ἄργους παραγενόμενος μετ' ἄλλου κρύφα Apollod.) alloquitur Oeneus, ut Valcken. visum, ut Musgr. famulus Oenei.

III. (II.) Schol. Arist. Ran. 72. Οἱ μὲν γὰρ οὐκέτ'], Εὐριπίδου ἐξ Οἰνέως·

Σὺ δ' ὧδ' ἔρημος ξυμμάχων ἀπόλλυσαι;
Οἱ μὲν γὰρ οὐκέτ' εἰσίν, οἱ δ' ὄντες κακοί.

Adeone sociis orba res periit tua? Oen. Partim fuerunt, quique superant, sunt mali. Grot. Exc. p 396. Secundum versum Oeneo dandum esse, vidit Grotius priorem Diomedi, Valcken. et Musgrav.

IV. (III.) Erotianus p. 362. Τιμωρέουσα, βοηθοῦσα, ὡς καὶ Εὐριπίδης ἐν Οἴνῃ (sic) φησίν·

Ἐγὼ δὲ πατρὸς αἷμ' ἐτιμωρησάμην
σὺν τοῖς ἐφηβήσασι τῶν ὀλωλότων.

Ultus mei sum patris animose necem Cum mortuorum filiis, qui adoleverant. Grot. ibid. καί post ἐφηβήσασι addit Erot.

V. (V.) Suid. v. Ἡρακλεία λίθον τινὲς τὴν Μαγνησίαν ἀπέδοσαν διὰ τὸ τὴν Ἡρακλείαν τῆς Μαγνησίας εἶναι. οἱ δὲ ὅτι ἡ μὲν ἐπισπωμένη τὸν σίδηρον Ἡρακλειῶτις, ἡ δὲ Μαγνῆτις ἀργύρῳ ὁμοία ἐστίν, ὡς Εὐριπίδης ἐν Οἰνεῖ·

τὰς βροτῶν
γνώμας σκοπῶν, * ὥστε Μαγνῆτις λίθος
τὴν δόξαν ἕλκει καὶ μεθίστησιν πάλιν.

οὐ λέγει νῦν ὑπὸ τῆς Μαγνήτιδος λίθου τὸν σίδηρον, ἀλλὰ τὴν τῶν θεωμένων δόκησιν ἕλκεσθαι πλανωμένων ὡς ἐπὶ ἀργύρῳ.

Sententias Speculatus hominum, sic trahit mentem ut lapis Herculeus, et mox rursus aliorsum rapit. Grot. ib.

Ad hunc locum respexit Plato Ione p. 533. D. ἔστι γὰρ τοῦτο τέχνη μὲν οὐκ ὂν παρὰ σοὶ περὶ Ὁμήρου εὖ λέγειν, ὃ νυν δὴ ἔλεγον, θεία δὲ δύναμις ἥ σε κινεῖ, ὥσπερ ἐν τῇ λίθῳ, ἣν Εὐριπίδης μὲν Μαγνῆτιν ὠνόμασεν, οἱ δὲ πολλοὶ Ἡρακλείαν. καὶ γὰρ αὕτη ἡ λίθος οὐ μόνον αὐτοὺς τοὺς δακτυλίους ἄγει τοὺς σιδηροῦς, ἀλλὰ καὶ κ. τ. λ. Quo ex loco perspicuum est Platonem Μαγνῆτιν λίθον apud Euripidem de eo lapide accepisse, quem nos cum Latinis *magnetem* vocamus, contra quam Grammatici volunt, ut Suidas l. c. Hesych. v. Μαγνῆτις λίθος et Ἡρακλεία λίθος. Hos secuti Salmasius Exerc. Plin. 776. et Buttmann. in *Museum der Alterthumsw.* II. p. 12 sqq. Μαγνῆτιν λίθον etiam apud Eurip. de eo lapide intelligi volunt, qui propter argenti similitudinem oculos decipiat, hic etiam addit de magnete cogitari non posse, quia ei tribui non possit τὸ μεθιστάναι πάλιν. Verum; ad Graeci saepe tribuunt rei vel personae quae non nisi cessante illarum efficacitate locum habere possunt, ut δεινῶν ἄημα πνευμάτων ἐκοίμισε πόντον, non quum flat, sed quum flare desiit (vid. Gramm. gr. §. 634. p. 1308.) Sic igitur h. l. magnes τὴν δόξαν μεθίστησι, quum vis eius defecit. Non magis Μαγνῆτις λίθος qui proprie dicitur s. *talcum* τὴν δόξαν μεθιστάναι dici potest, nisi quum falsa opinio, lapide illo commota, accuratiore contemplatione, non lapide ipso, expulsa est. Ego vero persuadere mihi non possum, lapidem illum, quod *talcum* vocant, vel aliam quamcunque rem, quae falsa specie oculos capit, dici posse ἕλκειν τὴν δόξαν. Itaque in Platonis sententia acquiescendum puto, et locum intelligendum esse de eloquente, qui sensus hominum speculans et observans mentes eorum quo vult rapit. Boisson. „Psellus de Magnete (cf. not. ad Herodian. Epimer. p. 52.) ὃ μέν τις ἐπισπᾶται τὸν σίδηρον, ὃ δὲ ἀποπτύει. Hinc lux Euripideae metaphorae." Sed in illis versibus deest aliquid ad metri integritatem. Itaque Grotius pro σκοπῶν scripsit σκοπήσας, quod verbum equidem nusquam legere me memini, Heath. post σκοπῶν inseri voluit γάρ, Musgrav. edidit σκοτίζων, in quo metaphoram non servatam esse recte monet Buttmann. l. c. p. 14. not. Buttmann. denique legendum coni.

κλοπεύων, quae vox minime est tragici coloris. Quid? si Suidas ea tantum attulit quae ad propositum suum spectarent, omissis alienis, et verba poëtae haec sunt:

- - τὰς βροτῶν τύχας σκοπῶν,
- - -. - ὥστε Μαγνῆτις λίθος
τὴν δόξαν ἕλκει κ. τ. λ.

VI. (VII.) Stob. tit. 112. p. 583. Gesn. 114. p. 469. Grot. 113. Gaisf.

Σχολὴ μὲν οὐχί· τῷ δὲ δυστυχοῦντί πως
τερπνὸν τὸ λέξαι κἀποκλαύσασθαι πάλιν.

Non tempus usque est; attamen miseros iuvat Iterare luctus saepe narrando suos. Apud Galen. de Hipp. et Plat. dogm. IV. p. 153. T. V. Chart. p. 423. T. V. Kühn. legitur: τοῖς δὲ δυστυχοῦσί πως τερπνὸν τὸ κλαῦσαι κἀποδυρᾶσθαι τύχας. Galeni lectionem praetulerunt Musgrav. et Porson. advers. p. 152 sq. = 134. sed recte monere videtur Huschke anal. crit. in anthol. p. 57. a Galeno duos diversorum scriptorum locos confusos esse, unum Euripidis, alterum Aeschyli Prom. 642. (658. Blomf.) cui adstipulatur V. D. in *Classical journ.* nr. XVI. p. 285.

VII. (VI.) Stob. tit. 73. p. 448. Gesn. 75. p. 327. Grot. et Gaisf.

Ὡς οὐδὲν ἀνδρὶ πιστὸν ἄλλο, πλὴν τέκνων·
κέρδους δ' ἕκατι καὶ τὸ συγγενὲς νοσεῖ.

Ut nulla certa est liberos extra fides! Cognationem studia corrumpunt sua. qua interpretatione graeca magis perspicua sunt. Utrumque fragmentum ex oratione Oenei sumtum videtur.

VIII. (IV.) Clem. Alex. Strom. VI. p. 619 sq. ed. Sylb. Εὐριπίδης δ' ἐν Οἰνεῖ φησίν·

Ἀλλ' ἄλλος ἄλλοις μᾶλλον ἥδεται τρόποις.

Sed alius aliis moribus capitur magis. Grot. Exc. p. 396. Cf. Gatak. adv. misc. p. 487. F.

IX. (VIII.) Athen. XV. p. 666. C. κότταβος δ' ἐκαλεῖτο (καὶ) τὸ τιθέμενον ἆθλον τοῖς νικῶσιν ἐν

τῷ πότῳ, ὡς Εὐριπίδης παρίστησιν ἐν Οἰνεῖ λέγων οὕτως·

Πυκνοῖς δ' ἔβαλλον Βακχίου τοξεύμασιν
κάρα γέροντος, τὸν βάλλοντα δὲ στέφειν
ἐγὼ 'τετάγμην ἆθλα κότταβον διδούς.

κότταβον recte Casaubon. et Schweigh. pro κοττάβων, quod tuetur Musgrav. κόσσυβον scribi iubet Valcken. citans Eustath. ad Il. τ' p. 1232, 43. et sic scribitur in fr. Plisthenis apud Athen. XV. p. 668. B. Κάρα γέροντος est, Manes, ut recte Schweigh. De cottabo elegans et erudita est disputatio Fr. Iacobsii in Wielandi *Museo Attico*. De filiis Agrii haec narrari monuit Valcken. fortasse a famulorum aliquo.

X. (X.) Philostr. Heroic. p. 663. Olear. p. 12. Boisson. Νυνὶ δέ μοι ἐκεῖνο εἰπέ. οἰκεῖα γεωργεῖς ταῦτα, ἢ δεσπότης μὲν αὐτῶν ἕτερος, σὺ δὲ τρέφοντα τοῦτον τρέφεις, ὥσπερ τὸν τοῦ Εὐριπίδου Οἰνέα; ubi Schol. apud Boissonad. τὶς τρέφει τὸν Οἰνέα τρέφοντα αὐτόν. Ὁ τρέφων igitur est Oeneus, herus. Versus efficiatur, si scribas:

σὺ δὴ τρέφοντά νιν τρέφεις ˘ –

XI. Hesych. Ἀκρίζων, ἄκροις ποσὶν ἐπιπορευόμενος. Εὐριπίδης Οἰνεῖ. Quos ad eum l. citat Alberti, nihil ad Euripidem conferunt.

Apud Aristoph. Ach. 471. καὶ γάρ εἰμ' ἄγαν Ὀχληρὸς οὐν δοκῶν γε κοιράνους στυγεῖν. ubi Schol. Τοῦτο πεπαρῴδηται ἀσήμως ἐξ Οἰνέως Εὐριπίδου. Ὁ δὲ Σύμμαχος καὶ ἐκ Τηλέφου φησὶν αὐτό.

OENOMAUS.

Fabula notissima est. Argumentum autem quomodo descripserit Euripides, e fragmentis, quae servata sunt, exsculpere non potui.

I. Stob. tit. 56. p. 374. Gesn. 58. p. 226. Grot. et Gaisf.

Ὁ πλεῖστα πράσσων πλεῖσθ' ἁμαρτάνει βροτῶν.

Peccare quisque plus solet, quo plus agit. In πλεῖστα πράσσειν cogitandum de πολυπραγμοσύνῃ.

II. Stob. tit. 74. p. 451. Gesn. 76. p. 329. et Gaisf.

Ἀμηχανῶ δ' ἔγωγε κοὐκ ἔχω μαθεῖν,
εἴτ' οὖν ἄμεινόν ἐστι γίγνεσθαι τέκνα
θνητοῖσιν, εἴτ' ἄπαιδα καρποῦσθαι βίον.
ὁρῶ γὰρ, οἷς μὲν οὐκ ἔφυσαν, ἀθλίους,
ὅσοισι δ' εἰσὶν, οὐδὲν εὐτυχεστέρους.
Καὶ γὰρ κακοὶ γεγῶτες ἐχθίστη νόσος,
κἂν αὖ γένωνται σώφρονες, κακὸν μέγα·
λυποῦσι τὸν φύσαντα, μὴ πάθωσί τι.

Ambiguus animi cernere haud valeo satis, An sit propago liberûm mortalibus, An sterilis aevi vita fortunatior. Conspicio miseros nulla queis proles domi est. Sed nec parentum maior est felicitas: Nam dira pestis moribus proles malis; Quod si bonos sors dederit, hoc certe malum est, Quod his parentes ne quid eveniat timent. V. ult. Musgr. legi vult λυποῦσι γὰρ φυσ. quod mihi necessarium non videtur. Vid. Herm. ad Soph. Phil. 928. quamquam rarior est particulae omissio, ubi non praecedit τόδε vel τοῦτο. Ad sententiam cf. fr. inc. trag. CXLVIII.

III. Stob. tit. 97. p. 538. Gesn. 99. p. 415. Grot. et Gaisf.

Ἓν ἐστι πάντων πρῶτον εἰδέναι τόδε,
φέρειν τὰ συμπίπτοντα μὴ παλιγκότως.
χοὖτός γ' ἀνὴρ ἄριστος, αἵ τε συμφοραὶ
ἧσσον δάκνουσιν. ἀλλὰ ταῦτα γὰρ λέγειν
ἐπιστάμεσθα, δρᾶν δ' ἀμηχάνως ἔχει.

Ego illud ante cuncta discendum puto; Ferre haud gravate si quid evenit mali. Hoc qui scit ipse est melior, et mordent minus Eum dolores; nos sed ista haec dicere Callemus omnes, facere positum in arduo est. Trinc. Gesn. ἔνεστι πάντων πρῶτον εἰδέναι τουτί, quae verba Grotius sic transposuit: ἔνεστι πάντων τουτὶ πρῶτον εἰδέναι, non cogitans τουτί utramque syllabam producere et Comicorum esse, non Tragicorum. In promtu erat corrigere τόδε, quod iam copiec. Pierson. apud Valcken. et habet Paris. B. ἕν ἐστι scribendum viderunt Erfurdt. et Wunder. teste Hermanno in sched., et Gaisf. ad Stob. V. 3. legebatur καὶ οὗτος ἀνήρ. Heath. κ' οὗτός (sic) γ' ἀνήρ minus apte hic inseri particulam δέ iudicans. καὶ οὗτός γε Trincav. Paris. A. οὗτος γε sine καί Par. B. καὶ οὗτος ἀνήρ, nimirum ὅς ἂν τὰ συμπίπτοντα μὴ παλιγκότως φέρῃ. Pro αἵ τε συμφ. Pierson. apud Valcken. corrigebat ὅν γε συμφ. V. 4. ἧσσον Voss. pro ἧττον. Musgravii coniecturas satius est silentio praeterire.

IV. Stob. tit. 115. p. 590. Gesn. 117. p. 477 sq. Grot. 116. Gaisf.

Ὅστις δὲ θνητῶν βούλεται δυσώνυμον
εἰς γῆρας ἐλθεῖν, οὐ λογίζεται καλῶς·
μακρὸς γὰρ αἰὼν μυρίους τίκτει πόνους.

Inominatam qui senectutem assequi Mortalis optat, non sibi bene consulit: Nam longa vita mille moestitias parit. V. 3. marg. Gesn. Voss. νόσους pro πόνους. male. vid. Polyid. fr. XIII. μακρὸς γὰρ αἰὼν συμφορὰς πολλὰς ἔχει.

V. Stob. tit. 121. p. 613. Gesn. 123. p. 503. Grot. 122. Gaisf.

Ἀλλ' ἔστι γάρ δὴ κἀν κακοῖσιν ἡδονὴ
θνητοῖς, ὀδυρμοὶ δακρύων τ' ἐπιῤῥοαί.

ἀλγηδόνας δὲ ταῦτα κουφίζει φρενῶν
καὶ καρδίας ἔλυσε τοὺς ἄγαν πόνους.

Etiam voluptas rebus afflictis sua est, Genae madentes atque lamentatio. Namque ista minuunt cordis anxietudines Aestuque nimis pectus obsessum levant. Burges, ad Troad. 617. (610.) qui locus nostro simillimus est, citat θρῆνοι τ' ὀδυρμοί.

VI. Clem. Alex. Strom. VI. p. 625. A. ed. Sylburg.

Τεκμαιρόμεσθα τοῖς παροῦσι τἀφανῆ.

Quae non patent, colligimus ex his quae patent. Grot. Exc. p. 396. Cf. Phoenic. fr. I. Musgr.

PALAMEDES.

Res Palamedis exponunt Schol. Eur. Or. 422. Tzetz. ad Lycophr. p. 46. ed. Potter. Hygin. fab. 105. et verbosior ceteris Philostr. Heroic. p. 708. Olear. Fabulam actam esse Ol. 91, 1. docuit Valck. diatr. p. 190. duodecim annis ante Socratis mortem.

I. (III.) Stob. tit. 89. p. 503. Gesn. 91. p. 371. Grot. et Gaisf.

Ἀγάμεμνον, ἀνθρώποισι πᾶσιν αἱ τύχαι
μορφὴν ἔχουσι· συντρέχει δ' εἰς χρήματα.
τούτων δὲ πάντες, οἵ τε μουσικῆς φίλοι,
ὅσοι τε χωρὶς ζῶσι, χρημάτων ὕπερ
μοχθοῦσιν· ὃς δ' ἂν πλεῖστ' ἔχῃ, σοφώτατος.

V. 1. Gesn. marg. et Paris. A. χρήματα pro αἱ τύχαι, et v. 2. iidem συντρέχει δ' εἰς ἓν τόδε. Grot. ed. παντοῖαι τύχαι μορφὴν ἔχ. et hinc Barnes. ut locum laudat Valck. ad Phoen. 1331. μορφὴν ἔχειν non addito adiectivo, non video quid sibi velit; et πᾶσιν ad ἀνθρώποισι otiose adiectum. An παντοίαν τύχαι μορφὴν ἔχ.? ut πολλαὶ μορφαὶ τῶν δαιμονίων κ. τ. λ. quibus verbis clauditur Alcestis, Andromache, Bacchae, Helena. Ion. 384. πολλαί γε πολλοῖς εἰσὶ συμφοραὶ βροτῶν, μορφαὶ δὲ διαφέρουσιν. Cf. fr. Antiop. XLI. V. 3. τούτου δὲ πάντες Gesn. τούτων

Gesn. marg. Pariss. A. B. sed vereor ne liberior consecutio verborum propter sequens χρημάτων mutata sit a grammatico, quum Euripides scripsisset τούτου, sc. τοῦ χρήματα ἔχειν, ad quod explicandum deinde post interiecta nonnulla additum sit χρημάτων ὕπερ. V. ult. soloecismus ὃς δ' ἂν πλ. ἔχει a Gaisfordo demum expulsus est, nec nisi auctoritate Paris. A. Verba haec esse Ulyssis, fortasse, ut coni. Musgr. Palamedem criminantis, suspicatur Valcken. ad Phoen. 1331. Grotius, quae interpolavit, sic vertit: *Quodcunque fortunae aliud, Agamemnon, datur, Habet querelam; sed in opes solas coit Genus omne laudum; tum quibus Musae placent, Tum cura quibus est alia, nummo omnes student. Quo plus habet quis hoc, habetur doctior.*

II. (II.) Stob. tit. 79. p. 469. Gesn. 81. p. 343. Grot. et Gaisf.

Τὰ τῆς γε λήθης φάρμακ' ὀρθώσας μόνος
ἄφωνα καὶ φωνοῦντα, συλλαβάς τε θεὶς
ἐξεῦρον ἀνθρώποισι γράμματ' εἰδέναι,
ὥστ' οὐ παρόντα ποντίας ὑπὲρ πλακὸς
τἀκεῖ κατ' οἴκους πάντ' ἐπίστασθαι καλῶς,
παισίν τ' ἀποθνήσκοντα χρημάτων μέτρον
γράψαντας εἰπεῖν, τὸν λαβόντα δ' εἰδέναι.
Ἃ δ' εἰς ἔριν πίπτουσιν ἀνθρώποις κακὰ,
δέλτος διαιρεῖ, κοὐκ ἐᾷ ψευδῆ λέγειν.

V. 1. Hemsterh. ad Lucian. iud. vocal. 5. T. I. p. 305. ed. Bip. em. ἁρμόσας μόνος, tametsi, si quis illud tueri velit, pro *in commodum rectumque ordinem digerere,* quomodo fere Iphig. A. 24. τὰ θεῶν οὐκ ὀρθωθέντα id est ὀρθῶς διοικηθέντα, διατεθέντα, non valde se repugnaturum dicens. μόνος pro μόνον iam Grot. et sic Paris. B. V. 2. pro φωνοῦντα Hemsterh. corrigebat φωνήντα, quod epicorum esse recte monet Schaef. ad Dionys. H. p. 155. φωνοῦντα comparans cum φωνὴν ἔχοντα apud Aristot. poët. c. XII. (20.) συλλαβάς τε θεὶς Heath. et Hemsterh. pro συλλτιθείς in Paris. A. oculi librarii ab hoc εἰδέναι ad alterum v. 7. aberrantes intermedia ὥστ' — εἰδέναι omiserunt. V. 4. 5. Vales. ad Harpocr. p. 108. „Illa ποντίας ὑπὲρ πλ. eo spectant, quod Pal. fingitur a tragicis per tabulas scriptas et in mare proiectas Nauplio significasse omnia, quae vellet, quum secundus ventus tabulas ad

Nauplium deferret, ut memorat Schol. Aristoph. et Suidas." Huc spectat Aristoph. Thesm. 768. Br. φέρε, τίν' ἄν, τίν' ἄγγελον Πέμψαιμ' ἐπ' αὐτόν; οἶδ' ἐγὼ καὶ δὴ πόρον Ἐκ τοῦ Παλαμήδους. ὡς ἐκεῖνος, τὰς πλάτας Ῥίψω γράφων. ubi Schol. Ravenn. ὁ γὰρ Εὐριπίδης ἐν τῷ Παλαμήδει ἐποίησε τὸν Οἴακα τὸν ἀδελφὸν Παλαμήδους ἐπιγράψαι εἰς τὰς ναῦς τὸν θάνατον αὐτοῦ, ἵνα φερόμεναι ἑαυταῖς ἔλθωσιν εἰς Ναύπλιον τὸν πατέρα αὐτοῦ καὶ ἀπαγγείλωσι τὸν θάνατον αὐτοῦ. (Ἄλλως) Ὥσπερ Οἴαξ τῷ Ναυπλίῳ γράφει ἐν τῷ Παλαμήδει Εὐριπίδου. ὁ γὰρ Οἴαξ ἐγχαράττει πολλαῖς πλάταις τὰ περὶ τὸν Παλαμήδη, καὶ ἀφίησιν εἰς θάλασσαν, ὥστε μιᾷ γε τινι τὸν Ναύπλιον περιπεσεῖν, et ad v. 773. πίνακες γὰρ ἦσαν ἐν τῷ ἱερῷ καὶ ἀπὸ τούτων λαβὼν γράφει καὶ ῥίπτει αὐτὰς λέγων ἀπέλθετε, σημάνατε Εὐριπ. Cf. Suidas v. Παλαμήδης, unde sua exscripsit Bourdin. ad Thesm. V. 6. 7. χρημάτων μέτρον γράψαντα λείπειν Grotius e Scaligeri emendatione, eleganter et fortasse vere. V. 8. Hemsterh. σάφα pro κακά, „quod utcunque cesserit emendatio, corruptum profecto est." Iungo ἀνθρώποις πίπτουσιν εἰς ἔριν, ἃ δὲ κακά ἐστιν ἀνθρώποις π. εἰς ἔριν. Haec ex Palamedis sese defendentis oratione sumta esse videntur. Grotius sic vertit: *Ego ille mutas coniugans vocalibus Monstravi hominibus litterarum foedera; Oblivionis tenebricosae remedium, ut qui vagatur alta trans ponti vada Conspiciat inde quod suae geritur domi; Ut morte functus liberis dictet pater Hereditatis dividendae regulas; Sed et nocentis litium discordias Sequestra dirimit tabula, mentiri vetans.*

Euripidis etiam esse et e Palamede petitos censet Hermannus versus apud Stob. Ecl. phys. I, c. 2. p. 4. ed. Heer. qui ibidem Aeschyli versibus e Prometheo 454. subiecti leguntur:

> Ἔπειτα πάσης Ἑλλάδος καὶ ξυμμάχων
> βίον διῴκησ' ὄντα πρὶν πεφυρμένον
> θηρσίν θ' ὅμοιον. πρῶτα μὲν τὸν πάνσοφον
> ἀριθμὸν εὕρηκ' ἔξοχον σοφισμάτων.

Dictio certe est Euripideae, quam Aeschyleae similior: βίος πεφυρμένος καὶ θηριώδης commemoratur etiam Suppl. 200 sq. Iidem versus cum praecedentibus Aeschyli le-

guntur etiam in Observ. misc. VII. p. 182. e cod. Augustano descripti.

Fortasse huc spectant etiam quae Plato habet de rep. VII. p. 522. D. *Παγγέλοιον γοῦν, ἔφην, στρατηγὸν Ἀγαμέμνονα ἐν ταῖς τραγῳδίαις Παλαμήδης ἑκάστοτε ἀποφαίνει. ἢ οὐκ ἐννενόηκας ὅτι φησὶν ἀριθμὸν εὑρὼν τάς τε τάξεις τῷ στρατοπέδῳ καταστῆσαι ἐν Ἰλίῳ καὶ ἐξαριθμῆσαι ναῦς τε καὶ τἄλλα πάντα;* Sed fuit etiam Aeschyli et Sophoclis Palamedes; et Aeschyli fragmentum 168. apud Schütz. p. 114. cum argumento loci Platonici consentit.

III. (I.) Stob. tit. 52. p. 360. Gesn. 54. p. 205. Grot. et Gaisf.

Σρατηλάται τἂν μυρίοι γενοίμεθα,
σοφὸς δ' ἂν εἷς τις ἢ δύ' ἐν μακρῷ χρόνῳ.

Duces reperias mille; at unum atque alterum Qui corde sapiat longa vix dederit dies. Agamemnon loqui videtur Musgravio, nec iniuria; simile quid enim Agamemnon optat Il. β', 371. V. 1. τἂν e Voss. recepit Gaisf. pro δ' ἄν.

IV. (VIII.) Eustath. Il. β'. p. 179 = 236, 29. σολοικοφανῆ, οἷον τοῦ Εὐριπίδου τὸ

- - πάλαι δέ σ' ἐξερωτῆσαι θέλων,
σχολή μ' ἀπεῖργε.

E Palamede haec petita esse indicat scholion ad Il. β', 353. e Leidensi cod. primum editum a Valck. ad Phoen. 292. *ἀστράπτων.* ὅτι ἀκαταλλήλως εἴρηται (ἔδει γὰρ ἀστράπτοντα καὶ φαίνοντα) ὡς καὶ Εὐριπίδης ἐν Παλαμήδει·

Λάϊε, πάλαι δή σ' ἐξερωτῆσαι θέλων
σχολή μ' ἀπεῖργε.

Pro *Λάϊε* Valcken. l. c. legendum coniicit *Αἶαν* vel *Αἴας*. σχολῇ e MS. Leid. citat Valck. sed σχολή Venet. B. et Lips. apud Bekk. Figuram illam σολοικοφανῆ illustravi Gramm. gr. §. 562. 1. p. 1108. *σχολή μ' ἀπεῖργε, otii absentia.* vid. ad Oenei fr. V.

V. (IX.) Stob. tit. 9. p. 101. Gesn. p. 59. Grot.

Εἷς τοι δίκαιος μυρίων οὐκ ἐνδίκων
κρατεῖ, τὸ θεῖον τήν δίκην τε συλλαβών.

Vir iustus unus millia immensa improbûm Superat favente fretus et iure et deo. E Palamede versus petitos esse indicat Vossian. apud Valcken. diatr. p. 198. Codd. A. B. apud Schow. Valckenaerio Palamedis persona dignissimi videntur.

VI. Stob. append. Flor. p. 11 = 382. Gaisf.

Ὅστις λέγει μὲν εὖ, τὰ δ' ἔργ' ἐφ' οἷς λέγει
αἴσχρ' ἐστὶν αὐτοῦ, τοῦτον οὐκ αἰνῶ ποτέ.

VII. (V.) Strabo X. p. 720. C. Almelov. (Τὴν κοινωνίαν τῶν περὶ τὸν Διόνυσον ἀποδειχθέντων ἱερῶν νομίμων παρὰ τοῖς Ἕλλησι καὶ τῶν παρὰ τοῖς Φρυξὶ περὶ τὴν μητέρα τῶν θεῶν συνοικειῶν ἀλλήλοις Εὐριπίδης τε ἐν ταῖς Βάκχαις τὰ παραπλήσια ποιεῖ - - -) καὶ ἐν Παλαμήδῃ φησὶν ὁ χορός·

Οὐ σὺν Διονύσῳ κωμῶν
ὃς ἀν' Ἴδαν τέρπεται σὺν ματρὶ φίλᾳ
τυμπάνων ἰάκχοις.

ἀν' Ἴδαν scripsit Heath. pro ἂν Ἴ. ἰαχαῖς Barn. puto ἰακχαῖς. Vid. ad Or. 814.

VIII. (VII.) Philostr. Heroic. p. 718. Olear. p. 168. ed. Boisson. Ὅθεν καὶ τὸν θρῆνον τὸν παρ' Εὐριπίδῃ ἐπαινεῖ, ὁπότε Εὐριπίδης ἐν Παλαμήδους μέλεσιν,

Ἐκάνετε (φησὶν) ἐκάνετε τὰν πάνσοφον, ὦ
Δαναοί,
τὰν οὐδὲν ἀλγύνουσαν ἀηδόνα Μουσᾶν.

καὶ τὰ ἐφεξῆς μᾶλλον, ἐν οἷς φησὶ καὶ ὅτι πεισθέντες ἀνθρώπῳ δεινῷ καὶ ἀναιδεῖ λόγῳ ταῦτα δράσειαν. Iidem versus citantur a Tzetze ad Lycophr. 384. exeg. in Iliad. p. 44. ed. Herm. Diog. L. II, 44. Auctor argum. Isocr. Busir. haec habet: ἐκάνετε, ἐκάνετε τῶν Ἑλλήνων τὸν ἄριστον. quae Valcken. ad Phoen. 321. vel his versibus subiungi vel statim post ἐκάνετ', ἐκάνετε poni volebat. Idem l. c. et versus digessit (paulo aliter tamen diatr. p. 190.) et οὐδέν' scribi iussit; quo vix opus. Grotium, qui in Exc. p. 397. in iambos descripserat, (ἐκτάνετε, Δαναοί, ἐκτάνετε τὰν πάνσοφον Μουσῶν καὶ οὐδέν' ἀλγύνουσαν ἀηδόνα) recte deseruit Barnes. Quod addunt Diogenes et auctor argum. Busir. ὅτι τὸ θέατρον ἅπαν ἐδάκρυσε, διότι περὶ Σωκράτους ᾐνίττετο, refutavit Valck. diatr. p. 190.

Boeckh autem *de princip. tragic.* p. 185. hos versus ab interpolatore additos esse censet, quum fabula post Socratis mortem repeteretur.

IX. (IV.) Pollux X, 145. *Καὶ Εὐριπίδης μὲν ἐν Παλαμήδει λέγει κώπην χρυσόκολλον.*

X. (VI.) Harpocrat. *Διεκωδώνισε Δημοσθένης ἐν τῇ περὶ παραπρεσβείας ἀντὶ τοῦ διεπείρασε καὶ ἐξήτασεν. ἡ δὲ μεταφορὰ ἤτοι ἀπὸ τῶν περιπολούντων σὺν κώδωσι νυκτὸς τὰς φυλακάς, Εὐριπίδης Παλαμήδει, ἢ ἀπὸ τῶν δοκιμαζόντων τὰς μαχίμους ὄρτυγας τῷ ἤχῳ τοῦ κώδωνος, ὡς Ἀρίσταρχος*, quae mihi non significare videntur voce *διεκωδώνισεν* usum esse Euripidem, sed mentionem tintinnabulorum in Palamede fecisse. Barnes. fr. VIII. et IX. in unum coniunxit *κώπην χρυσόκολλον διεκωδώνισε*, *auro nitentem vaginam* (imo manubrium) *exploraverat.*

XI. Hesych. *Ἔμβολα· Εὐριπίδης Παλαμήδῃ καὶ Σκίρωνι.*

Valcken. ad Phoen. 1331. ad Euripidis Palamedem refert etiam hos versus, quos commemorat Plutarch. T. II. p. 20. D.

- - - τί δῆτα δεῖ σε κάμνειν; κατθανεῖν
ἄμεινον· οὐδεὶς κάματος εὐσεβεῖν θεούς

quos sic scriptos exhibet Grotius in ed. libri Plutarchei Stobaeo praemissa p. 29. 23, et in Excerpt. p. 429. et 467.

A. *Τί δεῖ θεοὺς σέβειν σε κατθανούμενον;*
B. *Ἄμεινον· οὐδεὶς κάματος εὖ σέβειν θεούς.*

V. Wyttenb. Animadv. p. 212. Valcken. autem priorem Agamemnoni, alterum Palamedi tribuit, et secundum sic legit: *Ἀγάμεμνον, οὐδεὶς κάματος εὖ σέβειν θεούς.*

P E L E U S.

In hac fabula Peleum exsulem exhibitum esse Musgrav. colligit ex Horatio a. poet. 96. *Telephus et Peleus, quum pauper et exsul uterque Proiicit ampullas* etc. probabiliter: nam Telephus Euripidis fuit tragoedia et is personas miserabili conditione affectos exhibendo praeter modum indulgebat: Sophoclis autem Peleus senex est et Phthiae rex. In exsilium autem pulsus erat ab Aeaco patre ob caedem Phoci fratris. vid. Apollod. III, 12, 6. 7. De Sophoclis an Euripidis Peleo capiendum sit dubito quod Aristot. habet de poet. c. 18. (Τραγῳδία) ἡ μὲν πεπλεγμένη - - ἡ δὲ παθητική - - ἡ δὲ ἠθική, οἷον αἱ Φθιώτιδες καὶ ὁ Πηλεύς. nam Phthiotides fabula fuisse Sophoclis videtur Casaubono ad Athenaeum VII, 4. et fortasse Sophoclis Peleus utroque nomine appellabatur.

I. Aristoph. Nub. 1153. Βοάσομ᾽ ἄρα τὰν ὑπέρτονον βοάν. ubi Schol. παρὰ τὰ ἐκ Πηλέως Εὐριπίδου. ἐπιφέρει γὰρ

Ἰὼ πύλαισιν ἥτις ἐν δόμοις.

Heath. corr. Ἰώ, ἰώ, πύλαισιν εἴ τις ἐν δ. Blomfield ad Aesch. Choeph. 642. Ἰώ, ἰώ, πύλαισιν· ἤ τις ἐν δόμοις; Sed quid illud πύλαισιν sibi velit, non assequor. Fortasse fuit: ἰώ (vel ὠή) τίς ἐν πύλαισιν, ἤ τίς ἐν δόμοις; Sic Phoen. 1067. ὠή, τίς ἐν πύλαισι δωμάτων κυρεῖ; Praeter hunc versum alia etiam ex Eur. Peleo sumta esse ab Aristoph. e scholiasta colligo.

II. Stob. ecl. phys. p. 133. Grot. T. I. p. 170.

Κλῦτ᾽ ὦ Μοῖραι, Διὸς αἵτε παρὰ
θρόνον ἀγχόταται θεῶν ἑζόμεναι.

Audite, Parcae, quae solio Iovis Magni sedetis proxima numina. Sic versus disposuit Seidler. de vers.

dochm. p. 21. not. nisi quod hic κλῦετ' ὦ M. habet, quum in Stob. et Codd. et editt. esset κλῦτε Μοῖραι. Post Διός interpunxit Seidler; mihi aptius videbatur παρὰ θρόνον Διός iungere, tum ἀγχόταται θεῶν. Versus autem non solum in codd. V, A. E. sed iam a Grotio ad Peleum referuntur.

III. Stob. tit. 88. p. 500 sq. Gesn. 90. p. 365. Grot. et Gaisf.

Οὐκ ἔστιν ἀνθρώποισι τοιοῦτο σκότος,
οὐ δῶμα γαίας κλειστὸν, ἔνθα τὴν φύσιν
*ὁ δυσγενὴς κρύψας ἂν * εἴη σοφός.*

Nulla inter homines tanta vis caliginis Specuumve nigror, quo suum ingenium clepat Vir pravus ortu, sapiat immensum licet. Grot. ed. ὁ δυσγενὴς κρύψεις κἂν εἴη σοφός. Sed recte Heath monet non abesse posse ἄν. Itaque scribi iubet: κρύψει' ἄν εἰ κ' εἴη σοφός. bene; modo usitata esset crasis κεἴη pro καὶ εἴη, etsi κἆτα, κεἰ, κεἰς pervulgata sunt. Gaisfordio in ἂν εἴη latere videtur νομισθείη. quod, receptum a Boissonad. in eamdem Heathii reprehensionem incurrit.

IV. Stob. tit. 91. p. 507. Gesn. 93. p. 377. Grot. et Gaisf.

Τὸν ὄλβον οὐδὲν οὐδαμοῦ κρίνω βροτοῖς,
ὅν γ' ἐξαλείφει ῥᾷον, ἢ γράφει, θεός.

Opulentitatem nullius pretii puto, Quam facile fingit, facilius delet deus.

V. Stob. tit. 114. p. 585. Gesn. 116. p. 475. Grot. et Gaisf.

Τὸ γῆρας, ὦ παῖ, τῶν νεωτέρων φρενῶν
σοφώτερον πέφυκε, κἀσφαλέστερον,
ἐμπειρία τε τῆς ἀπειρίας κρατεῖ.

Plus, nate, senium corde iuvenili valet Maturitate mentis et vi consili, Inscitiamque vincit experientia. Tertius versus legitur etiam in Stob. Gesn. tit. 3. p. 37. inter γνώμας μονοστίχους a Gesnero insertas, et inter Menandri sententias singulares p. 319. v. 169. ed. Meinek. In eo Porson. apud Blomf. ad Aesch. S. c. Th. 556. legi volebat ἡ 'μπειρία. Articulum quidem non necessa-

rium esse ex iis patet, quae congessi Gramm. gr. §. 268. not. 1. p. 553 sq. sed hic causa nulla excogitari potest, cur Euripides maluerit ἐμπειρία ponere, quum sequatur τῆς ἀπειρίας. et cf. Phoen. 529.

VI. Ioh. Lydus de magistrat. III, 25. p. 192.

- - τὰ δ' ἔνθεν οὐκέτ' ἂν φράσαι λόγῳ
δακρύων δυναίμην χωρὶς - - -

κατὰ τὸν Εὐριπίδου Πηλέα. Legebatur φράσας, quod correxit Boissonad.

PELIADES.

Fabulam exposuerunt Paus. VIII, 11. Apollod. I, 9, 27. Tzetz. ad Lycophr. 175. Ovid. Metam. 7, 297 sqq. Hygin. f. 24.

I. II. Eurip. Med. 688.

Τί χρῆμα δράσας; φράζε μοι σαφέστερον.

ubi Schol. σεσημείωται ὁ στίχος, ὅτι καὶ ἐν Πελιάσιν ἐστὶν, ὧν ἡ ἀρχή·

Μήδεια, πρὸς μὲν δώμασιν τυραννικοῖς.

III. Stob. ecl. eth. p. 174. Grot. T. II. p. 336. Heer.

Οὐκ ἔστι τὰ [τῶν] θεῶν ἄδικ', ἐν ἀνθρώποισι δὲ
κακοῖς νοσοῦντα σύγχυσιν πολλὴν ἔχει.

Iniusta non sunt quae placent superis; sua Aegros sed homines dant mala in vertiginem. τῶν delendum esse, ne anapaestus esset pes secundus, recte monuit Porson. adv. 275 = 243. et sic iam Io. Pierson. apud Valck. not. MS. in marg. Barn. cum interpretatione: i. e. οἱ θεοὶ οὐκ εἰσὶν ἄδικοι. Barnes. etiam τῶν deleverat. Erfurdt. in sched. Hunc versum, inquit, maiori, quam par erat, molimine correxit Iacobs in Stobaeo Heer. P. II. T. 2. p. 238. scribens: *Τὰ τῶν θεῶν δίκαι' ἐν ἀ. δ.* Lego: *Οὐκ ἔστι τὰ θεῶν ἄδικ' κ. τ. λ.*

IV. Stob. tit. 3. p. 37. Gesn. p. 18. Grot. Schol. Pind. Pyth. 2, 173. ed. Boeckh.

Πρὸς κέντρα μὴ λάκτιζε τοῖς κρατοῦσί σου.

Stimulis potentum ne recalcitres cave.

V. Stob. tit. 47. p. 343. Gesn. 49. p. 187. Grot. et Gaisf.

Τὸ δ' ἔσχατον δὴ τοῦτο θαυμαστὸν βροτοῖς,
τυραννίς· οὐχ εὕροις ἂν ἀθλιώτερον.
φίλους τε πορθεῖν καὶ κατακτανεῖν χρεών·
πλεῖστος φόβος πρόσεστι, μὴ δράσωσί τι.

Exlex potestas ista, quam vulgo stupent, Nil aliud est quam splendida infelicitas. Nam qui suorum est ipse praedo et carnifex, Molitiones semper aliorum timet. Sententia eadem est in Hieronis Xenophontei loco, quem ibidem attulit Stob. Sed v. 3. 4. male cohaerent. V. 2. Herm. in sched. coni. οὐχ εὕροις ἂν ἄθλιον τόδ', εἰ φίλους τε π. et v. 4. ἐπεὶ φόβος πρόσεστι.

VI. Stob. tit. 72. p. 440. Gesn. 74. p. 323. Grot. et Gaisf.

Αἰνῶ· διδάξαι δ', ὦ τέκνον, σὲ βούλομαι,
ὅταν μὲν ᾖς παῖς, μὴ πλέον παιδὸς φρονεῖν,
ἐν παρθένοις δὲ παρθένου τρόπους ἔχειν,
ὅταν δ' ὑπ' ἀνδρὸς χλαῖναν εὐγενοῦς πέσῃς,
* * *
τὰ δ' ἀλλ' ἀφεῖναι μηχανήματ' ἀνδράσιν.

Laudo; sed hoc te, filia, admonitam volo: Donec puella es, quod puellarum est sape, Et virginum una virginis mores tene. Quod si subieris coniugis clari togam, Contenta curae parte mandata tibi, Permitte rerum quidquid est ultra viris. Inter v. 4. et 5. haud dubie versiculus excidit, quod sensisse videtur Grotius, qui ad sententiam explendam versum de suo inseruit, *Contenta* etc. Boisson. v. ult. scripsit τάδ' ἄλλ' ἀφ. Idem de locutione ὑπὸ χλαῖναν πεσεῖν citat notam suam ad Nicet. Eugen. p. 120.

VII. Stob. tit. 90. p. 505. Gesn. 92. p. 375. Grot. et Gaisf.

Ὁρῶσι δ' οἱ διδόντες εἰς τὰ χρήματα.

Donare nemo iam solet nisi diviti. In Paris. A. lemma est *Εὐριπ. Πελοπίσι*, quod recepit Grot. quum in Gesn. sine indice auctoris et fabulae legeretur.

VIII. Aelian. hist. animal. 7, 47. *τῶν ὑστρίχων — τὰ ἔκγονα ὄβρια καλεῖται· καὶ μέμνηται Εὐριπίδης ἐν Πελιάσι τοῦ ὀνόματος, καὶ Αἰσχύλος ἐν Ἀγαμέμνονι καὶ Δικτυουλκοῖς.* „Ad indicium Aeschyli scribi facile potuerat *ὀβρίκαλα καλεῖται. Αἰσχύλος ὀβρίκαλα καλεῖ τοὺς λεοντιδεῖς* Eustath. in Il. γ'. p. 288, 36." Valcken. diatr. p. 200.

IX. Stob. app. Flor. p. 12. = 382. *Εὐριπίδου Πελιάσι· Φθείρου· τὸ γὰρ δρῶν οὐκ ἔχων λόγους ἔχεις.*

X. Ibid. p. 20 = 389. et p. 33 = 400.

Ὁ γὰρ ξυνὼν, κακὸς μὲν ἢν τύχῃ γεγὼς,
τοιούσδε τοὺς ξυνόντας ἐκπαιδεύεται,
χρηστοὺς δ' ὁ χρηστός· ἀλλὰ τὰς ὁμιλίας
ἐσθλὰς διώκειν, ὦ νέοι, σπουδάζετε.

Altero loco v. 1. est *γένος* pro *γεγώς*. v. 2. priore l. minus bene *τοιούτους δὲ τοὺς ξυν. ἐκπορίζεται*. v. 3. *χρηστοὺς δὲ χρηστός*.

XI. Ibid. p. 31 = 398.

Ἐν τοῖσι μὲν δεινοῖσιν ὡς φίλοι φίλων!
ὅταν δὲ πράξωσ' εὖ, διωθοῦνται χάριν,
αὐτοὶ δι' αὐτοὺς εὐτυχεῖν ἡγούμενοι.

XII. Hesych. *Ἀρταμεῖν, κατακόπτειν. Εὐριπίδης Πολιάσιν.* ubi corrigunt *Πελιάσιν*. Idem *Ἀντεμμάσσασθαι, ἀνταποδοῦναι, ἐπιπλῆξαι. Εὐριπίδης Πολιάσιν.* Duas voces commiscuisse Hesychius videtur Alberto. Mihi *ἐμμάσσασθαι* eiusdem stirpis esse videtur, cuius est *ἐμμάσαι, ἐνερεῖσαι* apud Hesych. *ἐπιμάσσασθαι, εἰσμάσσασθαι* apud Homerum, quod verbum etsi a scena Attica alienum est, in carmine lyrico locum habere potuit.

XIII. Lexicon Sangerman. in Bekk. anecd. p. 95, 23. *Εὐστόχως: Εὐριπίδης Πελιάσιν.*

XIV. Ibid. p. 106, 27. *Λύσιμον θηλυκῶς λέγει Εὐριπίδης Πελιάσιν.*

XV. Schol. Plat. p. 137. Ruhnk. *Κατηβολή, τὸ ἐπιβάλλον. Εὐριπίδης Τημένῳ καὶ Πελιάσι.* Eadem glossa

est apud Hesych. v. *Καταβολή* p. 200. ubi *κατηβολή* legendum esse litterarum series monstrat, et MS. habet apud Schow. p. 423.

Praeterea Elmslei. ad Eur. Med. 1019, 20. hnc referendam etiam censet glossam Hesychii: *Κάκη. πελία. ἢ κακία, ἀλλὰ τῆς ἐμῆς κάκης. κακουχίας.* quam sic corrigit: *Κάκη. κακία. Πελιάσιν. ἀλλὰ τῆς ἐμῆς κάκης. κακουχίας.* Nec obstare, quod idem hemistichium etiam in Medea 1040. legitur, patet e fr. I. II.

PHAETHON.

Nec de huius fabulae argumento dicere quidquam attinet; notum est enim omnibus vel ex Ovidii Metamorph. l. 1. exeunte et initio l. 2. Sed insigne incrementum ceperunt eius fabulae fragmenta, detectis in Parisino codice duobus foliis, in quibus Phaethontis reliquiae aliquot scriptae erant, sed superinducta alia scriptura rursus deletae. Is est codex Claremontanus epistolarum S. Pauli, olim notatus num. 2245, nunc 107. apud Griesbachium littera D. signatus, litteris maiusculis in membrana tenuissima et levigata nitidissime scriptus. Post folium 161. deficiente, ut videtur, charta pergamena librarius duo folia alius codicis arripuit et, antiqua scriptura, lixivio fortasse, deleta, epistolam *ΠΡΟC ΚΟΡΝΘ Δ̄* inscripsit. De eo disseruerunt Wetstenius in Prolegom. in N. T. vol. II. p. 6. (p. 544. ed. Seml.) Michaelis *Einleitung in die Schriften des N. B.* vol. I. p. 594 sqq. Griesbach. in Symbol. crit. Vol. II. p. 51. et inde Hug Einleit. in das N. T. I. p. 241. Versus nonnullos ex iis fragmentis edidit Wetstein, sed parum diligenter, emendando etiam restituere et ipse conatus est et post eum Semlerus, sed audacius uterque, quam peritius. Primus folia rescripta accuratius examinavit Vir doctissimus, Henr. Hase, nunc Dresdae asservandis antiquis statuis praefectus, tum quum anno 1818. et sq. Parisiis versabatur, et omnes reliquias accuratissime, ut oculorum aciem et natura acrem et delineando exercitatam habebat,

descripsit, adiutus etiam ab affine Hasio V. Cl. qui Bibliothecae regiae Parisiensi praefectus est. Eorum, quae repererat, specimen dedit in Gailii libro, qui inscriptus est *le Philologue* Vol. IV. postea autem totum apographum, codice denuo recognito, ad me misit, ut illud Wolfio Analectis litterariis inserendum transmitterem. Sed Wolfius, quae ipse ederet, aliorum censurae ex nova lege submittere, quum ipse olim aliorum scriptorum censuram egisset, nolens, totum consilium Analectorum edendorum abiecerat, neque tamen apographum cum Hasii dissertatione remisit, etsi omnibus precibus, obiurgationibus, minis etiam a me lacessitus. Interea Imm. Bekkerus, quum ex Gallia et Britannia Berolinum rediens Lipsiam venisset, fragmenta illa a se descripta cum Hermanno communicavit; qui, certior factus, apographum alterum apud Wolfium servari, alterum penes Hasium, et prius a Wolfio recuperavit, et hoc ab Hasio accepit. His subsidiis usus fragmenta illa, summa sagacitate restituta, edidit in libello academico, qui deinde repetitus est in Seebodii *Miscell. crit.* Vol. I. p. 1. Eo autem ordine ponenda esse fragmenta, quo Hermann. posuit, ex argumento eorum apparet; nam fragmentum primum, in quo Phaethon a matre Clymene excitatus consilium adeundi patris aperit, et nuptias instare dicit, necessario praecedere debuit tertium, in quo eiusdem corpus in regiam affertur fulmine percussum et fumans. Itaque, etsi Hasius scribit folia antiqui codicis inversa esse, ita ut summa pars antiquae scripturae ima facta sit et contra, non tamen persuadere mihi possum, eam, quae prima pagina fuerit antiquae scripturae, nunc esse quartam, et post p. 161. statim sequi debere, quod nunc est folium 163. versum, deinde idem rectum, tum fol. 162. versum et rectum, et primum fragmentum esse, quod apud Hermann. est secundum *ΠΥΡΟϹΘΕΡΙΝΥϹ* p. 13. quod autem apud hunc primum est in codice fol. 162. verso, i. e. pagina tertia antiqui codicis post prius demum sequi. Deinde fr. III. cum IV. ita apte cohaeret, numeris etiam continuatis, ut altera folii prioris columna, quam vocant, periisse existimanda sit. Nec inter I. et II. fragm. tot versus intercidisse probabile est, quot explendae tali columnae necessariae fuerint.

Ita iudicari etiam licet de ingeniosissimo lusu magni poëtae Goethii, qui in libello *Kunst und Alterthum* inscripto IV, 2. p. 26. VI, 1. p. 749. ex his fragmentis tragoediam ipsam restituere conatus est. De codicis antiqui scriptura ita Hasius:

„Litterae hinc illinc tantopere evanuerunt, ut omne prioris atramenti vestigium absit, nonnunquam quoque membrana liquoris acritudine sit consumta. Maior igitur versuum pars non aliter legi potest, nisi quum folium soli adverso obtenditur. Ita fol. Cod. hodierni 163. *rectum*, et fol. 163. *versum* se habent. Utriusque folii pagina altera litteris paulo fulvioribus inducta est, quae tamen, quia charta a scriba posteriore levigata est, non nisi summae oculorum contentioni apparent. — Forma litterarum tam atroci manu exstinctarum crassiuscula, simillima illi videtur, quae in epp. D. Pauli invenitur, nisi quod magis rotundam dixerim. Correctiones, quas serior manus, casui tamen his pagellis fatali anterior, necessarias addidit, litteris minoribus iisque magis inclinatis distinguuntur. Iam Griesbachio enim hunc codicem sagacissime examinanti indicia haud pauca probaverunt, eum ab homine latino litterarum graecarum parum gnaro esse exaratum. Habent hae pagellae rescriptae similia quaedam, eodem scriptore digna. Errores ab eo commissos litterator quidam correxit, accentus quoque et apostrophos imprimis addens. Sic, ut pauca memorem, in paginae tertiae versu tertio a fine scripserat librarius *ΑΓΕΙ* quod a litteratore seriore in *ΑΧΕΙ* est mutatum; in eadem pagina loco ceterum perturbatissimo *Ξ* per *ΚC* expresserat. Pag. 4. *ΕΔΩΚΕΙ*, postea *ΤΥΠΑΟΥΝ* legebatur. Serior hic calligraphus nomina personarum margini apponens de fragmento hocce optime meruit. Sunt illae personae *ΦΑΕΘ*. *ΜΕΡΟΨ*, *ΘΕΡΑΠ*. χ° et *ΤΡΟ*. Accuratissime hae correctiones et personae a litteratore additae rubro liquore sunt notatae. Sed nonnunquam notae illae nihil ad textum explicandum, mutilum illum, uti nunc est, faciunt, quandoquidem tenebras reddunt obscuriores, ut in fragmenti linea extrema. Ii versus, qui rubro colore celantur, cui scriba in folio 163. *verso* minime pepercit, nobis prorsus interierunt; pars sub nigris litteris latet, et ii, qui in purioribus

foliorum partibus scripti supersunt, oculatissimos paene homines effugiunt. Litteras quam diligentissime poteram describere antiquissimum habui; litteras dubias asteriscis notavi."

Haec ille. Equidem in his fragmentis ita versandum mihi duxi, ut primum Hasianum apographum quam accuratissime fieri posset arte lithographica descriptum darem, tum quae Bekkerus in codice legerat, e schedis eius ab Hermanno humanissime mihi concessis adderem. In quibus ab initio nonnunquam dubius haesi, utrum, quae revera in codice scripta legisset, dederit Vir in legendis manu scriptis codicibus exercitatissimus et perspicacissimus, an ingeniosa coniectura ductus ea, quae legi non poterant, ex ingenio emendaverit: tantopere nonnunquam Bekkeriana ab apographo illo dissident. Sed mox vanam esse illam suspicionem intellexi. Tandem versus adscripsi, quales ab Hermanno editi sunt. Sed ordinem sequamur, et prima ponamus ea fragmenta, quae ante Parisina locum habuisse apparet.

I. Strab. I. p. 33. ed. Casaub. p. 58 sq. Almel. *Ὁ Εὐριπίδης ἐπὶ τῷ Φαέθοντι τὴν Κλυμένην φησὶ*

δοθῆναι Μέροπι τῆσδ' ἄνακτι γῆς,
ἣν ἐκ τεθρίππων ἁρμάτων πρώτην χθόνα
Ἥλιος ἀνίσχων χρυσέᾳ βάλλει φλογί.
Καλοῦσι δ' αὐτὴν γείτονες μελάμβροτοι
Ἕω φαεννὰν Ἡλίου θ' ἱπποστάσεις.

Νῦν μὲν δὴ κοινὰς ποιεῖται τὰς ἱπποστάσεις τῇ τε Ἠοῖ καὶ τῷ Ἡλίῳ· ἐν δὲ τοῖς ἑξῆς πλησίον αὐτάς φησιν εἶναι τῇ οἰκήσει τοῦ Μέροπος. Καὶ ὅλῃ γε τῇ δραματουργίᾳ τοῦτο παραπέπλεκται, οὐ δήπου τῆς κατ' Αἴγυπτον Αἰθιοπίας ἴδιον ὄν, μᾶλλον δὲ τῆς παρ' ὅλον τὸ μεσημβρινὸν κλίμα διηκούσης παραλίας. Versus quatuor posteriores ita vertit Grotius Exc. p. 410. *Quae prima tellus, quadriiugos cum Sol agit Currus renascens, auream sentit facem: Haec a propinquis regio nigricoloribus Oriens vocari Solis et statio solet.* Locus quin sit e prologo, dubitari non licet. Diogen. L. II, 10. de Anaxagora: *φασὶ δ' αὐτὸν προειπεῖν τὴν περὶ Αἰγὸς ποταμὸν γενομένην τοῦ λίθου πτῶσιν, ὃν εἶπεν ἐκ τοῦ ἡλίου πεσεῖσθαι· ὅθεν καὶ Εὐριπίδην μαθητὴν ὄντα αὐ-*

τοῦ χρυσέαν βῶλον εἰπεῖν τὸν ἥλιον ἐν τῷ Φαέθοντι. unde Valcken. diatr. p. 31. suspicabatur Diogenem v. 3. legisse χρυσέᾳ βώλῳ φλέγει. quod idem Barnesio in mentem venisse videtur, qui addiderit: al. χρυσέᾳ βώλῳ φλέγει. Mirum vero Diogenem e Phaethonte citare, quod etiam in Oreste v. 974. legitur nec quam commode Sol dicatur χρυσέᾳ βώλῳ φλέγειν, intelligo. Itaque memoriter citans Diogenes Phaethontem pro Oreste nominasse mihi videtur. Ante hunc locum vero sedem fuisse fr. XVIII. videri, infra ad eum locum indicavi.

II. Fragm. 1. Paris. fol. 162. verso. vid. Tab. I.

V. 1—4. Bekker.

> Μνησθεὶς ὅ μοί ποτ' εἶφ', ὅτ' εὐνάσθη, θεός,
> αἰτοῦ τί χρήζεις ἕν· πέρα γὰρ οὐ θέμις
> λαβεῖν σε. κἂν μὲν τυγχάνῃς ε . . . . . .
> θεοῦ πέφυκας· εἰ δὲ μή, ψευδὴς ἐγώ.

Sic etiam Herm. V. 3. ad litteram ε... Bekker in marg. appinxit: (ἐτητύμως?) Hermanno in vestigiis apographi latere potius videbatur σάφ' ἴσθ' ὅτι, idque reposuit. In secundo versu non concoquo verba αἰτοῦ τί χρήζεις ἕν. Neque enim hoc pro αἰτοῦ ὅ τι χρήζεις accipere patitur linguae ratio. An scribendum: αἰτοῦ· τί χρήζεις ἕν; *quid hoc unum est quod petis?* Ibid. pro οὐ θέμις e vestigiis apographi coniecceram οὐ καλόν. Quod restat, Hermann. recte monet, scenam, cuius hoc fragmentum sit, non longe a principio fabulae fuisse videri; unde carmen chori, quod sequitur, parodum fuisse verisimile esse. Haec vero verba sunt Clymenes.

V. 5—8. Bekker.

> Φαεθ. πῶς οὖν πρόσειμι δῶμα θερμὸν Ἡλίου;
> — κείνῳ μελήσει σῶμα μὴ βλάπτειν τὸ σόν.
> — ἐπεὶ πατὴρ πέφυκεν. οὐ καλῶς λέγεις.
> σάφ' ἴσθι· πεύσῃ δ' αὐτὸ τῷ χρόνῳ σαφῶς.

Supra ἐπεί v. 7. scripsit: corr. εἴπερ, quod recepit Hermannus, qui eodem v. scripsit κοὐκ ἄλλως λέγεις. V. 6. 7. 8. vices personarum lineola tantum indicatae sunt, quam in v. 8. neglexisse videtur Bekker. Igitur hunc etiam versum Herm. Clymenae tribuit.

V. 9—18. Bekk.

ἀρκεῖ. πέποιθα γάρ σε μὴ ψευδῆ λέγειν.
ἀλλ' ἕρπ' ἐς οἴκους· καὶ γὰρ αἵδ' ἔξω δόμων
δμωαὶ περῶσιν, αἵ πατρὸς .. τας γάμους
σαίρουσι δῶμα, καὶ δόμων κειμήλια
καθ' ἡμέραν φοιβῶσι, κἀπιχωρίοις
ὀσμαῖσι θυμιῶσιν εἰσόδους δόμων,
ὅταν δ' ὕπνου γεραιὸς ἐκλιπὼν πατὴρ
πύλας ἀμείψῃ, καὶ λόγους γάμων πέρι
λέξῃ πρὸς ἡμᾶς, ἡλίου μολὼν δόμους
τοὺς σοὺς ἐλέγξω, μῆτερ, εἰ ψευδεῖς λόγοι.

V. 11. ita explet Herm. αἵ πατρὸς κοιμωμένου, in reliquis Bekkerum sequens. V. 15. ἐκλιπὼν ὕπνου dictum est ut ἐκφυγεῖν νόσου et similia, de quibus vid. Gramm. gr. §. 353. V. 18. pro τοὺς σοὺς ἐλέγξω — λόγους. Similiter Eur. Herc. f. 842. γνῷ μὲν τὸν Ἥρας οἷος ἔστ' αὐτῷ χόλος. Vid. Porson ad Eur. Hec. 1030. Post hunc versum Bekkerus ita:

versus vacuus
κατα γαν a manu corr.
— α ab eadem
versus vacuus.

V. 19—32. Bekker.

μέλπει δὲ δένδρεσι λεπτὰν
ἀηδὼν ἁρμονίαν
ὀρθρευομένα γόοις
Ἴτυν Ἴτυν πολύθρηνον.
σύριγγας δ' οὐριβᾶται (sic)
κινοῦσιν ποίμνας ἐλαταί.
ἔγρονται δ' εἰς βοτάναν
ξανθᾶν πώλων συνζυγίαι.
ἤδη δ' εἰς ἔργα κυναγοὶ
στείχουσιν θηροφόνοι,
πηγαῖς τ' ἐπ' Ὠκεανοῦ
μελιβόας κύκνος ἀχεῖ.
ἄκοντοι δ' ἀνάγονται ὑπ' εἰρεσίας,
ἀνέμων τ' εὐαέσιν ῥοθίοις,
ἀνὰ δ' ἱστι - - - - - -

Hermann. priores versus usque ad 23. stropham esse, v. 23—30. antistropham animadvertit, tum a v. 31. incipit στρ. β'. cui respondeat in fragm. quod sequitur, antistropha v. 2. Hinc v. 21. ordine verborum mutato scripsit γόοις ὀρθρευομένα. V. 31. apertum est legendum esse ἄκατοι.

Cum isto, paucis deperditis cohaeret fr. III.

III. Fragm. Paris. II. vid. Tab. II.

V. 1—17. Bekker.

σινδὼν δὲ πρόγονον ἐπὶ μέσον πελάσει.
τὰ μὲν οὖν ἑτέροισι μέριμνα πέλει
κοσμεῖν· ὑμεναίῳ δὲ δεσποσύνων
ἐμὲ καὶ τὸ δίκαιον ἐάγει καὶ ἔρως
πτ
ὑμνεῖν· δμωσὶν γὰρ ἀνάσσων
εὐάμεροι προσιοῦσαι
μολπαὶ θράσους αιου
σ' ἐπιχαρματα εἰ δὲ τύχα τι τέκοι
βαρὺν βαρεῖα φόβον ἔπεμψεν οἴκοις.
ὁρίζεται δὲ τὸ φάος γαμων τελος
τὸ δή ποτ' εὐχαῖς ἐγὼ
λισσομένα προσεβην
ὑμέναιον ἀεῖσαι
φίλον φίλων δεσποτᾶν.
θεος ελω κεχχρονος εκρανε
λέχος ἐμοῖσιν ἀρχέταις.
ἴτω τελεία γάμων ἀοιδά.

V. 1. Herm. πρότονον et πελάσσει. A v. 2. incipit antistropha β' respondens strophae β vv. 31. fragm. I. In strophico tamen 32. deest syllaba ad explendum anapaestum tertium: ⏑⏑– – –⏑– ⏑⏑– quam in antistrophico sit – –⏑⏑– – –⏑⏑– V. 3. Herm. κῶμον δ' pro κοσμεῖν, deleto δέ ante δεσποσύνων. V. 4. ἄγει pro εαγει. V. 7. 8. idem egregie θράσος αὔξουσ' ἐπὶ χάρματ'· εἰ δὲ τ. τι τ. — V. 10 sqq. epodum efficiunt apud Herm. qui τόδε φάος dedit. V. 12. 13. idem in unum versum coniunxit λισσομένα προσέβαν ὑμέναιον ἀεῖσαι. V. 15. θεὸς ἔδωκε, χρόνος ἔκρανε, ut est in apographo.

V. 18 — 24. Bekker.

ἀλλ᾽ ὅδε γὰρ δὴ βασιλεὺς πρὸ δόμων
κῆρύξ θ᾽ ἱερὸς καὶ παῖς Φαέθων
δι corr.
βαίνουσι τριπλοῦν ζεῦγος· ἔχειν χρὴ
στόμ᾽ ἐν ἡσυχίᾳ.
περὶ γὰρ μεγάλων γνώμας δείξει,
θ λ
παῖδ᾽ ὑμεναίοις, ὥς φησι, λέγων
ζεῦξαι νύμφης τε λεπάδνοις.

Sic etiam Hermann. v. 20. τριπλοῦν. 23. θέλων.

V. 25 — 34. Bekker.

ὠκεανοῦ πεδίων οἰκήτορες
εὐφαμεῖτ — ὦ,
ε
ἐκτόπιοί τε δόμων ἀπαείρατε
ωτε λαοι
κηρύσσω δ᾽ ὁσίαν βασιληιον
αυτωδανδαν
εὐτεκνίαν τε γάμοις ὧν ἔξοδας
ὥδ᾽ ἕνεχ᾽ ἥκει
παιδὸς πατρός τε τῆδ᾽ ἐν ἡμέρᾳ λέχη
σῖγ᾽
κρᾶναι θελόντων. ἀλλά τηδ᾽ ἔστω λεώς.
μεροψ - - - - - - - - - -
- - - - - εἰ γὰρ εὖ λέγω

Pauca in his corrigenda erant, quae occupavit Herm. v. 28. ὦ ἴτε λαοί. v. 30. αἰτῶ δ᾽ αἶσαν. V. 29. 30. vertit: *Indico reverentiam regis, precorque felicitatem et bonam prolem connubio, cuius caussa adveniunt.* Ego vero nec ὁσίαν usquam de *reverentia* vel *pietate* usurpatum legere me memini, nec αἶσαν per se *felicitatem* significare puto, nec ionicam terminationem -ήϊος unquam apud Tragicos ne in choricis quidem observavi. Tum quid est ἔξοδος ἥκει? Itaque hunc locum ampliandum censeo.

Post hoc fragmentum in scena haud dubie spectanda proponebantur sacra nuptialia ipsa; inter quae Phaethon abit patrem inquisiturus, clam tamen Merope,

quem nihil de hoc filii consilio rescivisse atque adeo ne suspicatum quidem esse sequens fr. indicat. Interea Phaethon currum a Sole patre in unum diem impetrat, sed quum equos regere nesciret, fulmine de coelo deiectus et iam mortuus in regiam defertur eo ipso tempore, quo chorus hymenaeum canens exit.

IV. Fragm. Paris. III. fol. 163. verso. Vid. tab. III.

V. 1. 2. Bekk. sic scripta exhibet:

πυρος Θερινυς ἐν νεκροῖς θερηνναι
ζωσα ηδ ἀνίησι ἀτμὸν ἐμφανη,

unde Hermannus fecit:

Πυροῦσσ' Ἐριννὺς ἐν νεκροῖς θερήϊον
ζῶσ' ἤδ' ἀνίησ' ἀτμὸν ἐμφανῆ - - -

Καπνοῦ ex coniectura adiici posse monet Hermann. qui „Locus hic, inquit, ad emendandum difficillimus est, ut et corruptus et mutilus, et perditis, quae praecesserunt. Θερήϊον pro θέρειον neque defendam neque damnem, siquidem fieri potuit, ut haec forma ex aliqua epicorum auctoritate usurparetur de eo, quod ureret vel ignem redoleret. Aliter in promtu est θερηγενῆ scribere. — — Si nihil praecessit, quod ad ἐν νεκροῖς referretur, veluti γυίοις, universe dictum sit ἐν νεκροῖς necesse cum admiratione, etsi de solo Phaethonte intelligendum. Ἐριννύς autem non ad ignem in mortui corpore aestuantem spectat, sed ad culpam Clymenae eiusque culpae poenam trahendum: *ignea Furia in mortuis vivens manifestum excitat igneum spiritum fumi.*“ Idem orationem Clymenae esse monet, quae e mortui Phaethontis corpore fumi odorem spargi animadvertens, metuit, ne palam fiat marito ex se illum esse prognatum. Ego tamen in nonnullis adhuc haereo: primum enim non assequor, quae Furiae in his partes esse potuerint, et quam culpam admiserit sive Clymene sive Phaethon, quam Furia persequatur; neque enim omnia scelera et facinora ulciscuntur Furiae, sed ea tantum, quae ex caede cognati alicuius concepta sunt. Πυροῦσσ' Ἐριννὺς haud scio an nusquam appelletur, nec magis Ἐριννὺς ζῶσα ἐν νεκροῖς.

V. 3—5. Bekker.

> ἀπωλόμην. οὐκ οἴσετ' εἰς δόμους νεκυν;
> ποσις ποσις μολπαισιον γαμηλίους
> μολπαις ἀϋτεῖ παρθένοις ἡγούμενος.

Primum v. id est tertium eodem modo scripsit Hermann. sed duos reliquos sic:

> ἴθ', ὡς πόσις μοι πλησίον γαμηλίους
> μολπὰς ἀϋτεῖ, παρθένοις ἡγούμενος.

Notabile autem patrem ipsum vel qui patris certe vices gerit, hymenaeum canere, μολπὰς γαμηλίους ἀϋτεῖν, et chorum puellarum ducere.

V. 6—11. quos apographum non habet, ita scripta habet Bekker.

> οιθασσεουσουμολγον ἐξομόρξετε
> εἴ πού τις ἐστιν αἵματος χαμαὶ πεσών.
> ΕΠΕΙΓΕΤΕΑΙΑΔΜΩΔες κρύψω δέ νιν
> ξειστοῖσι θαλάμοις, ἔνθ' ἐμῷ κεῖται πόσει
> χρυσός, μόνη δὲ κλῇθρα ἐγὼ σφραγίζομαι.

Hinc Hermann.

> οὐ θᾶσσον; οὐκ ἄμολγον ἐξομόρξετε,
> εἴ που κ. τ. λ.
> ἐπείγετ', εἶα, δμωΐδες. κρύψω δέ νιν
> ξεστοῖσι κ. τ. λ.

Ἄμολγος, quidquid turbidum est, significat, inquit Hermann. de quo mihi non constat. Vid. Buttmann. Lexilog. II. p. 43 sqq. V. 8. non dubito, quin optime sanaverit Hermann.

V. 12. 13. 14. Bekker.

> ὦ καλλιφεγγὲς ἥλιε, ὥς μ' ἀπώλεσας
> καὶ τόνδε. ἀπόλλων δ' ἐν βροτοῖς ὀρθὸς καλῇ,
> ὅστις τὰ σιγῶντ' ὀνόματ' οἶδε δαιμόνων.

Versus 12. 13. afferunt etiam Macrob. Saturn. I, 17. (*Alii cognominatum Apollinem putant* ὡς ἀπολλύντα τὰ ζῶα. *exanimat enim et perimit animantes, cum pestem intemperie caloris immittit, ut Euripides in Phaethonte.* Ὦ χρυσοφεγγὲς Ἥλι', ὥς μ' ἀπώλ. Ὅθεν σ' Ἀπόλλων ἐμφανῶς κλήζει βροτός) et Schol. Eurip. Orest. 1373. qui sic scriptos affert Ὦ καλλιφεγγὲς Ἥλιον, ὥς μ' ἀπώλεσας, Καὶ τοῦδ' Ἀπόλλων οὕτως εἰ κλήζει

βροτοῖς. Porson. ad Orest. 584. *ἐκ τοῦδ' Ἀπόλλων ἐμφανῶς κλῄζει βροτοῖς.* Hermann.

καὶ τόνδ'· Ἀπόλλω δ' ἐν βροτοῖς σ' ὀρθῶς καλεῖ
ὅστις τὰ σ. κ. τ. λ.

Apollinis cum Sole confusi hoc antiquissimum exemplum est, atque adeo, nisi fallor, apud antiquos scriptores, id est eos qui ante Alexandri M. tempora vixerunt, unicum. *τὰ σιγῶντα ὀνόματα* sunt, puto, reconditiora, quorum vim et significationem non capit vulgus, non ea, quae vulgo non usurpantur. Sed illa vis quomodo inesse possit in voce *σιγᾶν,* non perspicio.

V. 15—32. Pervenimus iam ad locum, qui facilius et legi et emendari potest. Cum apographo Bekkeri scriptura plerumque conspirat, nisi quod v. 17. habet *ταν ερωταν ποτνιαν ταν παρθενο . .* v. 18. *ἀφροδίταν.* v. 19. *πότνια σοὶ τάδ' ἐγὼ νυμφιας . .* v. 20. *κύπρι θεῶν καλλίστα.* v. 32. *πωλω τὸν ἐν αἰθέρι κρύπτει* i? V. 24. *ἀγὸν μέγαν* pro *ΔΙΟΝΥΣΟΝ* v. 25. *τῆσδε πόλεως βασιλῃ' νυμφεύεται.* v. 26. *ἀστερωτοῖσι δόμοισι χρυσέων* v. 28. *ω μακαρων βασιλευς μειζωνστολβος,* sed litteris *ωνσ* et ultima v. *ὄλβος* linea subducta notatis. v. 29. *τηλευσεις·* v. 30. *καὶ μόνος ἀθανάτων.* v. 32. *ὑμνήσεται.* Hinc Hermannus hos versus confecit:

Ὑμήν, Ὑμήν,
τὰν Διὸς οὐρανίαν ἀείδομεν,
τὰν ἐρώτων πότνιαν, τὰν παρθένοις
γαμήλιον Ἀφροδίταν.
πότνια, σοὶ τάδ' ἐγὼ νυμφεῖ' ὀφείλω,
Κύπρι, θεῶν καλλίστα,
τῷ τε μονόζυγι σῷ
πώλῳ, τὸν ἐν αἰθέρι κρύπτεις
σῶν γάμων γένναν·
ἃ τὸν μέγαν
τᾶσδε πόλεως βασιλῆ νυμφεύετε,
ἀστερωποῖσιν δόμοισι χρυσέοις
ἀρχὸν, φίλον Ἀφροδίτᾳ.
ὦ μάκαρ, ὦ βασιλέως μείζων ἔτ' ὄλβον,
ὃς θεὰν κηδεύσεις,
καὶ μόνος ἀθανάτοις
γαμβρὸς δι' ἀπείρονα γαῖαν
θνατὸς ὑμνήσῃ.

Pleraque ex his verissime restituta videntur; haereo tamen v. 16. 17. in verbis τὰν παρθένοις γαμήλιον, *quae virginibus nuptias conciliat*, qua potestate alibi γαμήλιος usurpatum non inveni. Videtur aliud quid latere, quod tamen expiscari nondum potui. γαμήλιον φάος ἀνίσχων Venus dici poterat. Tum vero quomodo Amorem ἐν αἰθέρι κρύπτειν Venus dici potest? quod in Baccho Iovem fecisse Euripides narrat Bacch. 271 sqq. Ita in loco obscuro ne νεόζυγι quidem mutare audeo, quo vocabulo quum Amor declarari non possit, Herm. non dubitavit μονόζυγι scribere. V. 23. ἃ ad νυμφεῖα refert Hermann. At num νυμφεῖα *dona pro sponsa oblata, sacrificia sponsalia* dici possunt νυμφεύειν τινά.

V. 33—37. Secundum Bekker. ita leguntur:

Μ ε ρ ο ψ. Χώρει σὺ καὶ τάσδ' εἰς δόμους ἄγων κόρας
γυναῖκ' ἄνωχθι πᾶσι τοῖς κατὰ στόμα
θεοῖς χορεῦσαι κανκυμωσασθαι ˆ μοι
σεμναῖσιν ὑμεναίοισιν, ἑστίας θ' ἕδος,
ἀφ' ἧς τι σώφρων παρων . αρχετ.
εὐχὰς π. . . . .

quae Hermann. sic emendavit, ut v. 35. scriberet καὶ κυκλώσασθαι δόμους et v. 37. ἀφ' ἧς τὸ σῶφρον πᾶς ἂν ἄρχεσθαι θέλοι Εὐχὰς π[οιεῖσθαι]. Offendunt me in his οἱ κατὰ στόμα θεοί, quae verba nihil aliud significare posse videntur nisi *deos adversos s. faciem saltantibus obvertentes*, ut Rhes. 406. Θρῃκῶν ἀρίστοις ἐμπεσὼν κατὰ στόμα. 487. τάξον μ' Ἀχιλλέως καὶ στρατοῦ κατὰ στόμα. et v. 506 sq. λάθρα et κατὰ στόμα inter se opponuntur. At per se patet *aversis* diis nec preces fieri nec saltari. Boissonad. „E vestigiis qui κατὰ στόμα fecerunt, non explicabunt id facile: κατ' ἀστέρας est probabilius. In Cyclope 353. Σύ τ', ὦ φαεννῶν ἀστέρων οἰκῶν ἕδρας, Ζεῦ.“

Post v. 38. non tantum quatuor versus, quod monet Hermann. sed ex observatione Hasii, quam supra memoravi, tota altera paginae columna quam vocant, deest.

V. Fragm. Paris. IV. fol. 163. recto. Vid. Tab. IV.

V. 1—10. Bekker.

θεᾶς προσελθιν τέμενος ἐξ ἐμῶν δόμων

δέσποτα
Θεραπ. ὦ πάτερ, ἔστρεφα ἐκ δόμων ταχὺν πόδα.
συγαρ συζωσης εμναθηραυσμιτα
χρυσοῦ δε᾽ ἁρμῶν ἐξαμείβεται πύλης.
καταινουμελαινα νως ἔνδοθεν στέγης.
προσθεὶς πρόσωπον φλόγα μὲν οὐχ ὁρῶ πυρός,
γέμοντα δ᾽ οἶκον μέλανος ἔνδοθεν καπνοῦ.
ἀλλ᾽ ἔσιθ᾽ ἐς οἶκον, μή τιν᾽ ἥφαιστος χόλον
δόμοις ἐπεισφρεὶς μέλαθρα συμφλέξῃ πυρί
ἐν τοῖσιν ἡδίστοισιν Φαέθοντας γάμοις.

quorum versuum correctio egregie cessit Hermanno, qui v. 3. scripsit: οὐ γὰρ σὺ σώζῃ σεμνὰ θησαυρίσματα, et v. 5. καπνοῦ μέλαινα λιγνὺς ἔνδ. στ. Nam v. 1. in promtu erat scribere προσέλθῃ. v. 2. ὦ δέσποτ᾽, ἔστρεψ᾽ ἐκ δ.

V. 11—19. Bekkerus:

Μεροψ. πῶς φῄς; ὕρα μὴ θυμάτων πυρουμένων
κατ᾽ οἶκον ἀτμὸν κεῖσε ἀποσταλέντ᾽ ἴδῃς.
Θερ. ἅπαντα ταῦτ᾽ ἤθρησε κανπωταυσεχει,
Μερ. οἶδεν δ᾽ ἐμὴ ἢ οὐκ ἐπίσταται δάμαρ;
Θερ. θυηπολοῦσα θεοῖς ἐκεῖσ᾽ ἔχει φρένας.
Μερ. ἀλλ᾽ εἶμι, ἐπεί τοι καὶ φιλεῖ τὰ τοιάδε
ληφθέντα φαύλως ἐς μέγα χειμῶνα δι.
σὺ δ᾽, ὦ πυρὸς δέσποινα, δήμητρὸς κόρη,
ἥφαιστέ τ᾽ εἴητ᾽ εὐμενεῖς δόμοις ἐμοῖς.

V. 13. Herm. ἅπαντα ταῦτ᾽ αἴθρῃ τ᾽ ἀκαπνωτοί θ᾽ ὁδοί. Boisson. ed. - ἤθρησα· καπνὸς ἔτ᾽ ὅσσ᾽ ἔχει. quae ipsi explicanda relinquo. Idem v. 17. - - ἐς μέγαν χειμῶν᾽ ἄγειν. Reliqua ut Bekk. Proserpina hoc uno loco, quod sciam, πυρὸς δέσποινα vocatur.

V. 20—33. Tandem aliquando ad versus pervenimus, nec ad legendum nec ad emendandum difficiles, quique et in apographo et apud Bekker. paucis exceptis conspirant. Itaque eos adscribam, prout ab Hermanno emendati sunt:

Χορ. Τάλαιν᾽ ἐγώ, τάλαινα, ποῖ πόδα
πτερόεντα καταστάσω;
τίν᾽ αἰθέρ᾽, ἢ γᾶς ὑπὸ κεῦθος ἄφαντον ἐξαμαυρωθῶ;
ἰώ μοί μοι, καταφανήσεται
βασίλεια τάλαινα, παῖς τ᾽ ἔσω

κρυφαῖος νέκυς.
ὀτοτοτοῖ, κεραύνιοί τ' ἐκ Διὸς
πυρίβολοι πλαγαὶ λέχεά θ' Ἁλίου.
ὦ δυστάλαινα τῶν ἀμετρήτων κακῶν
Ὠκεανοῦ κόρα,
πατρὸς, ἴθι, πρόσπεσε
γόνυ λιταῖς, σφαγὰς,
σφαγὰς οἰκτρά τ' ἀρκέσαι σᾶς δειρᾶς.

V. 23. servare malim ἐξαμαυρώσω, ut hoc etiam ad πόδα referatur. Et vix puto eum qui se abscondat ἐξαμαυρωθῆναι dici posse. V. 33. legendum coniicio σφαγὰς οἰκτρὰς ἀρκέσαι, ut edidit Boissonad.

V. 34 etc. Hanc particulam duobus dimidiatis versiculis auctam habet Bekker. v. 37. καλεῖ τὸν οὐ κλύοντα δυστυχῆ γόνον - - - - - ὀμμάτων ὁρᾶν σαφῆ. V. 35. Bekker. ἤκουσ' ἀπ' ἀρχῆς δ. στεν. sed recte Hermann. scripturam Codicis servavit, interrogationis nota in fine posita: ἤκουσατ' ἀρχὰς δεσπότου στεναγμάτων;

VI. (IX.) Plut. Sympos. IV, 2. p. 665. C. Πολλοὶ γὰρ οὔτε καίουσιν οὔτε κατορύττουσιν, ἀλλ' ἐῶσι περιφράξαντες, ὥστε ὁρᾶσθαι τοὺς νεκροὺς ἀσήπτους ἀεὶ, τὴν Εὐριπίδου Κλυμένην ἐλέγχοντας ἐπὶ τοῦ Φαέθοντος εἰποῦσαν·

φίλος δέ μοι
ἀλλ' οὗτος ἐν φάραγξι σήπεται νέκυς.

Eleganter Musgrav. legendum coni. ἄλουτος pro ἀλλ' οὗτος. Verisimile vero est Phaethontis corpus in gaza regia a matre conditum Meropis iussu inde protractum et in voraginem aliquam proiectum esse, alioqui hoc fragm. cum fr. IV, 3. 4. V, 1—10. pugnat. Hoc autem fr. cum sq. ante reliqua posui, quia Euripidis consuetudo ferre videbatur, ut primum calamitates personarum depingeret, et tum demum rem, prout gesta sit, exponentem aliquem induceret, cuius narratione miseria levaretur. Fortasse huc etiam referendus locus apud Plutarch. ibid. p. 666. C. Καὶ μυρίους ἤδη τεθνηκότας ἰδεῖν ἐστιν ὑπὸ βροντῆς, οὐδὲν οὔτε πληγῆς ἴχνος οὔτε καύσεως ἔχοντας, ἀλλ' ὑπὸ φόβου τῆς ψυχῆς, ὡς ἔοικεν, ὄρνιθος δίκην ἀποπταμένης τοῦ σώματος.

Πολλοὺς γάρ, ὡς ὁ Εὐριπίδης φησίν, βροντῆς πνεῦμ' ἄναιμον ὤλεσεν.

quod apud Musgrav. est fragm. inc. 137. In eo Theo Smyrnaeus de musica c. 2. p. 75., citatus a Boeckhio de trag. gr. legit *τραῦμ' ἄναιμον*, quod non praeferam cum Boeckh.

VII. (XI.) Plutarch. consol. ad uxor. p. 608. D. E. *Ἀλλὰ δέδια πάλιν μὴ συνεκβάλωμεν τῷ λυποῦντι τὴν μνήμην, ὥσπερ ἡ Κλυμένη λέγουσα,*

Μισῶ δ' εὐάγκαλον
τόξον κρανείας, γυμνάσια δ' οἴχοιτο

Heath ad explendum metrum scribi iubet *Μισῶ δὲ τοῦδ' εὐάγκαλον Τόξ.* et in fine sec. v. *μοι*. Equidem de suis exercitationibus loqui putabam Clymenen, quas nunc moerore ob filium interemtum afflicta omissuram se dicat, non de Phaethontis arcu. Musgrav. - - *τόξον. Κρανεῖαι γυμνάσια τ' οἴχοιτο*, nescio qua de causa. Boissonad. ed. *Στυγῶ δ' εὐάγκαλον Τόξον κρανείας· γυμνάσια δ' οἴχοιτό μοι.*

VIII. (VI.) Clem. Alex. Paedag. III, 2. p. 222. Sylb. non memorato auctore neque fabula:

Μὴ θίγῃς ἡνιῶν, παιδίον, ἄπειρος ὢν
μηδὲ ἀναβῇς τὸν δίφρον ἐλαύνειν μὴ μαθών.

quos versus Grotius in Exc. p. 411. sic constituit:

Τῶν ἡνιῶν, παῖ, μὴ θίγῃς, ἄπειρος ὤν,
μηδὲ ἀναβῇς τὸ δίφρον, ἐλαύνειν μὴ μαθών.

sic versos: *Ah parce habenas tangere ignara manu, Currusque, fili, scandere agitandi rudis.* Alterum versum se emendasse, si *γ'* inseruisset, *μηδέ γ' ἀναβ.* putabat Heath. Musgrav. rectius sic:

- - - - - *Μὴ θίγῃς οὖν ἡνιῶν,*
ἄπειρος ὤν, ὦ παιδίον, μήδ' ἐς δίφρον
ἀναβῇς, ἐλαύνειν μὴ μαθὼν - -

IX. X. (VII. VIII.) Longin. de sublim. 15. *Τῷ γοῦν Φαέθοντι παραδιδοὺς τὰς ἡνίας ὁ Ἥλιος,*

Ἔλα δὲ μήτε Λιβυκὸν αἰθέρ' ἐμβαλών·
κρᾶσιν γὰρ ὑγρὰν οὐκ ἔχων ἁψῖδα σὴν
κάτω διήσει — — —

φησίν· εἶθ' ἑξῆς·

Ἵει δ' ἐφ' ἑπτὰ Πλειάδων ἔχων δρόμον.
Τοσαῦτ' ἀκούσας εἶτ' ἔμαρψεν ἡνίας,
κρούσας δὲ πλευρὰ πτεροφόρων ὀχημάτων
μεθῆκεν· αἱ δ' ἔπταντ' ἐπ' αἰθέρος πτύχας.
πατὴρ δ' ὄπισθε νῶτα σειραίου βεβὼς
ἵππευε, παῖδα νουθετῶν· ἐκεῖσ' ἔλα,
τῇ ῥα στρέφ' ἅρμα, τῇ δέ - - -

Ἀῤ' οὐκ ἂν εἴποις, ὅτι ἡ ψυχὴ τοῦ γράφοντος συνεπιβαίνει τοῦ ἅρματος καὶ συγκινδυνεύουσα τοῖς ἵπποις συνεπτέρωται; οὐ γὰρ ἄν, εἰ μὴ τοῖς οὐρανίοις ἐκείνοις ἔργοις ἰσοδρομοῦσα ἐφέρετο, τοιαῦτ' ἄν ποτε ἐφαντάσθη. Grotius in Excerpt. p. 410. *Agitare parce Libyca qua coeli plaga est: Expers madoris quippe destituet rotas, Infraque mittet. - - - Septem per astra Pleiadum cursum tene. Haec cum audisset frena transsumsit puer, Et latera fodiens illico alipedes equos Dimisit. illi spatia per coeli volant. Funalis at equi terga Sol genitor premens Adest, monetque filium; heus isthac age, Huc flecte currum.* In secundo versu male Grotius et cum eo Barnes. παῖς pro εἶτ', peius etiam Toup. χέρσ' ἔμ. ἡ. Vid. Monk. ad Eur. Hipp. 1183. εἶτα est *tamen*. Vid. quos citavi Gramm. gr. §. 566. 3. p. 1116. not. *u*. §. 603. p. 1211. not. *a*. et Porson. advers. p. 243. Lips. — V. 3. πλευρά pro πλευρὰν MS. Paris. quod probat Toup. Vid. Porson. ad Eur. Or. 217. ad Hec. 214. πτεροφόρων ὀχημάτων, *equorum*. Vid. Heath. qui commode laudat Rhes. 617. 793 sq. V. 4. πτυχαῖς male Barn. quum apud Grot. esset πτύχας. V. 5. σειραίου Rutgers. V. L. I, 10. p. 47. recte pro σειρίου, et ita Grot. Heath. Musgr. Σειρίου cum Salmasio exercit. Plin. p. 630. b. defendit Toup. *Pater autem pone, dorso canis sideris invectus, equitabat;* singulis enim sideribus suos equos fuisse. Quasi vero Sirius comitetur Solis currum, ut hic pater filium! nam apud Quint. Cal. VIII, 20. nihil eiusmodi legitur. Vid. etiam Heath. qui in eo tamen fallitur, quod ὄπισθε νῶτα iungit, *pone tergum*, pro quo esse

debebat ὄπισθε νώτων, et ἱππεύειν vertens *properare*. Solem post currum pedibus incedere fingit. νῶτα σειραίου βεβὼς dictum est ut ἕζεσθαι νῶτα pro ἐν νώτοις. vid. Gramm. gr. §. 409. 4. b. p. 748. In fine pessime Grot. ἐλᾷ (sic) ἐκεῖ, στρέφ᾽ ἅρμα τῇδε. Barn. ἔλα γ᾽ ἐκεῖ. Salmas. ultimum versum sic explet: Τῇ ῥα στρέφ᾽ ἅρμα, τῇδ᾽ ἄρ᾽ οὔ, soloece. ῥα merito suspectum est Boissonadio.

Ad hanc scenam referendum etiam videtur

XI. (XIII. XIV.) Stob. ecl. phys. p. 157. Grot. T. I. p. 540. Heer. et Vitruv. IX, 4. (IX, 1, 13. ed. Schneid.)

Θερμὴ δ᾽ ἄνακτος φλὸξ ὑπερτέλλουσα γῆς
καίει τὰ πόῤῥω, τἀγγύθεν δ᾽ εὔκρατ᾽ ἔχει.

Binos versus coniungendos esse, quorum alter apud unum Vitruv. legitur, vidit iam Barnes. et post eum Valcken. diatrib. p. 32. In edd. Vitruvii legebatur καίει τὰ πόῤῥω, τὰ δ᾽ ἐγγὺς εὔκρατ᾽ ἔχει. Infelices Schotti Obs. V, 25. Grotii et Heathii emendationes praetereo; nostra lectio eidem Valckenaerio debetur. Grotius vertit priorem in ed. Stob. alterum in Excerpt. p. 411. *Flammata scandens fax dei terram super Remota adurit, posita quae propius sinit Bene temperata,* Locus Vitruvii hic est: *Si radii* (Solis) *per omnem mundum fusi circinationibus vagarentur, neque extentionibus porrecti ad trigoni formam linearentur, propiora flagrarent. Id autem etiam Euripides animadvertisse videtur; ait enim quae longius a sole essent, haec vehementius ardere, propiora vero eum temperata habere. Itaque scripsit in fabula Phaethonte sic: Καίει κ. τ. λ.*

XII. (XVI.) Theon. schol. in Arati Phaenom. 169. Οὐκ ἀνωνύμως, φησὶ, φέρονται αἱ Ὑάδες ἐν τῷ μετώπῳ τοῦ ταύρου. Θαλῆς μὲν οὖν δύο αὐτὰς εἶπεν εἶναι, τὴν μὲν βόρειον, τὴν δὲ νότιον· Εὐριπίδης δ᾽ ἐν τῷ Φαέθοντι τρεῖς.

Subiiciam ea, quibus certum locum assignare non potui.

XIII. (XII.) Athenaeus XI. p. 503. D. *Εὐριπίδης Φαέθοντι·*

ψυκτήρια
δένδρεα φίλαισιν ὠλέναισι δέξεται.

Ita versus descripsit Heath. *δένδρη* pro *δένδρεα* scribit Valcken. ad Hippol. 199. Verbane esse dicamus Meropis locum, ubi sepeliatur Phaethon, sic demonstrantis?

XIV. (II.) Stob. tit. 38. p. 230. Gesn. 40. p. 159. Grot. et Gaisf.

Ὡς πανταχοῦ γε πατρὶς ἡ βόσκουσα γῆ.

Ubicunque recte vixeris, patriam puta.

XV. (III.) Stob. tit. 41. p. 239. Gesn. 43. p. 163. Grot. et Gaisf.

Ἐν τοῖσι μωροῖς τοῦτ' ἐγὼ κρίνω, βροτῶν
ὅστις πατὴρ ὢν παισὶ μὴ φρονοῦσιν εὖ
ἢ καὶ πολίταις παραδίδωσ' ἐξουσίαν.

Animi ille vecors est mea sententia, Quicunque natis mente non pollentibus Popularibusve frena tradit imperi. V. 1. Gesn. *τοῦτον ἐγώ*, sed in marg. *τοῦτ'* et sic Trincav. Paris. A. B. Barnes. et Toup., laudatus a Gaisf. *τόνδ' ἐγώ.* Musgr. *τοῦτον ἐγκρίνω.* Nostra lectio eadem est, quam ad Erechth. fr. I. illustravi, modo *βροτῶν* ad sequens *ὅστις* referas. V. 2. est ex emendatione Grotii pro *ὅστις τῶν πατέρων.*

XVI. (IV.) Stob. ibid. Apostolius XIII, 56.

Ναῦν τοι μί' ἄγκυρ' οὐδαμῶς σώζειν φιλεῖ,
ὡς τρεῖς ἀφέντι, προστάτης θ' ἁπλοῦς πόλει
σφαλερός, ὑπὼν δὲ κἄλλος οὐ κακὸν πόλει.

Haud tuta navis una quam tenet anchora, Ut quae tribus se credit; haud recte regat Vir unus urbem, sdtius adiungi alterum. Euripidis Phaethonti assignat Apostolius et ed. Gesn. Ex ea fabula si desumti sunt versus, in initio locum habere debuerunt, ubi fortasse de eo agebatur, utrum recte faceret Merops necne, Phaethontem socium regni assumens. Pro *ἀφέντι* Heath. *ἀφεῖνται ad tres usque numero proiici solent.* V. 4. Barn. marg. al. *πέλει.*

XVII. (V.) Stob. tit. 91. p. 507. Gesn. 93. p. 377. Grot. et Gaisf.

Δεινόν γε τοῖς πλουτοῦσι τοῦτο δ' ἔμφυτον,
σκαιοῖσιν εἶναι. τί ποτε τούτου τἄιτιον;
ἆρ' ὄλβος αὐτοῖς ὅτι τυφλὸς συνηρεφεῖ,
τυφλὰς ἔχουσι τὰς φρένας καὶ τῆς τύχης.

Res misera, verum propria divitibus tamen, Bona carere mente; quid causae rear? An caeca quoniam diva largitrix opum Caecas alumnis efficit mentes suis? V. 2. τούτου αἴτιον Gesn. τούτῳ τ' αἴτιον Grot. Paris. A. Voss. τοῦτο ταἴτιον. B. τούτου ταἴτιον B. τοῦδε ταἴτιον Gaisf. ob canonem Porsonianum. Seidlero ad Electr. 369. scribendum videtur: δειλόν γε τοῖς πλουτοῦσι, τοῦτο δ' ἔμφυτον, σκαιοῖσιν εἶναι. τί ποτε τοῦδ' οὖν αἴτιον; ob locos Archel. fr. XXXII. Phoen. 597. Durior tamen constructio δειλὸν τοῖς πλουτοῦσι pro δειλὸν ὁ πλοῦτος. Dicere voluerat δεινόν γε τὸ τοὺς πλουτοῦντας σκαιοὺς εἶναι, sed ultima ex interposita sententia nexuit. Fortasse tamen scribendum τοῦτό γ' ἐμφ. De constructione vid. Gramm. gr. p. 805. V. ult. Heath. coni. vel τὴν τύχην vel τὰς τύχας. „Ita τὸ καί eamdem hic significationem habet ac ὥσπερ." Boissonad. ed. τυφλὰς ἔχουσι τὰς φρένας καὶ τὴν ψυχήν. spondeo versum iambicum claudens. Musgrav. haec verba ad sequentia pertinere videbantur.

XVIII. (XV.) Eustath. ad Od. κ'. p. 502, 32. = 1731, 54. ἡ δὲ τοιαύτη προὶξ ὅτι καὶ φερνὴ λέγεται, δηλοῖ, φασὶν, ἐν Φαέθοντι Εὐριπίδης εἰπών·

Ἐλεύθερος δ' ὢν δοῦλος ἐστι τοῦ λέχους,
πεπραμένον τὸ σῶμα τῆς φερνῆς ἔχων.

Cum liber esset, factus est servus thori, Pretioque dotis ipse sese vendidit. Grot. in Exc. p. 411. Eodem respicit Plutarch. εἰ αὐτάρκης ἡ κακία in. T. II. p. 498. B. Vid. Valcken. diatr. 274. Fortasse verba sunt Phaethontis, conditionem a patre propositam in colloquio cum matre recusantis; cui ut se subtraheret, ad Solem patrem profectus esse videtur.

Ad hanc fabulam referendum etiam esse, quod ex Euripide commemorat Plin. hist. natur. 37, 2. probabiliter suspicabatur Ruhnken. apud Luzac. Exerc. acad. p. 52. *Phaethontis fulmine icti sorores fletu mutatas in arbores populos, lacrymis electrum omnibus annis fundere iuxta Eridanum amnem, quem Padum vocamus, et*

electrum appellatum, quoniam Sol vocitatus sit ἠλέκτωρ, plurimi poëtae dixere, primique, ut arbitror, Aeschylus, Philoxenus, Nicander, Euripides, Satyrus, et paulo post: *Nam quod Aeschylus in Iberia, hoc est in Hispania, Eridanum esse dixit eundemque appellari Rhodanum, Euripides rursus et Apollonius in Adriatico littore confluere Rhodanum et Padum, faciliorem veniam facit ignorati succini in tanta orbis ignorantia.* Nam in his locum Eurip. Hippol. 730 sqq. respici, quae Luzacii est sententia l. c. vix credibile, quum ibi nec de nomine electri, ab ἠλέκτωρ derivandi, nec de Rhodano et Eridano confluentibus quidquam dicatur.

Ad Phaethontem Barnesius retulit etiam locum incerti auctoris apud Plut. de exsilio p. 600. F. Stob. tit. 38. p. 236. Gesn. 40. p. 159. Grot. Ὅθεν ὁ μὲν (εὖ μὲν Stob.) Ἡρακλῆς εἶπεν (ἐρωτηθείς add. Stob.)

Ἀργεῖος, ἢ Θηβαῖος· οὐ γὰρ εὔχομαι
μιᾶς· ἅπας μοι πύργος Ἑλλήνων πατρίς.

Male: quod e verbis praefixis patet.

PHILOCTETES.

Huius fabulae descriptionem magna ex parte exposuit Dio Chrysost. or. 52. p. 550. extr. et sqq. ed. Morell. (p. 549. A. ἥ τε γὰρ τοῦ Αἰσχύλου μεγαλοφροσύνη - - *) ἥ τε τοῦ Εὐριπίδου (1)*) σύνεσις καὶ περὶ πάντα ἐπιμέλεια, ὥστε μήτε ἀπίθανόν τι καὶ παρημελημένον ἐᾶσαι, μήτε ἁπλῶς τοῖς πράγμασι χρῆσθαι, ἀλλὰ μετὰ πάσης ἐν τῷ εἰπεῖν (5) δυνάμεως, ὥσπερ ἀντίστροφός ἐστι τῇ τοῦ Αἰσχύλου, πολιτικωτάτη καὶ ῥητορικωτάτη οὖσα καὶ τοῖς ἐντυγχάνουσι πλείστην ὠφέλειαν παρασχεῖν δυναμένη. εὐθὺς γοῦν πεποίηται προλογίζων αὐτῷ ὁ Ὀδυσσεὺς (10) καὶ ἄλλα τινὰ ἐνθυμήματα πολιτικὰ στρέφων ἐν ἑαυτῷ· καὶ πρῶτόν γε διαπορῶν ὑπὲρ αὐτοῦ, μὴ ἄρα δοκῇ μὲν τοῖς πολλοῖς σοφός τις εἶναι καὶ διαφέρων τὴν σύνεσιν, ᾖ δὲ τοὐναντίον·

*) Numeri indicant versus edit. Morell. quos apposui, ut quae postea monenda duxero, facilius quo referri debeant, reperiri possit.

ἐξὸν γὰρ αὐτῷ ἀλύπως καὶ ἀπραγμόνως ζῆν, ὁ δὲ ἑκὼν ἀεὶ ἐν πράγμασι καὶ κινδύνοις γίνεται. τούτου δέ φασιν αἴτιον εἶναι τὴν τῶν εὐφυῶν καὶ γενναίων ἀνδρῶν φιλοτιμίαν· δόξης γὰρ ἀγαθῆς ἐφιέμενοι καὶ τοῦ εὐκλεεῖς παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις εἶναι μεγίστους καὶ χαλεπωτάτους ἑκόντες πόνους ὑφίστανται· οὐδὲν γὰρ οὕτω γαῦρον, ὡς ἀνὴρ ἔφυ (sic Heath. pro *εὐφυής*). *ἔπειτα σαφῶς καὶ ἀκριβῶς δηλοῖ τὴν τοῦ δράματος ὑπόθεσιν καὶ οὗ ἕνεκεν ἐλήλυθεν εἰς τὴν Λῆμνον, φησίν τε ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἠλλοιῶσθαι, ὥστε ἐντυγχάνοντα τῷ Φιλοκτήτῃ μὴ γνωσθῆναι ὑπ᾽ αὐτοῦ, μιμησάμενος κατὰ τοῦτο Ὅμηρον· καὶ γὰρ ἐκεῖνος τοῖς τε ἄλλοις καὶ τῷ Εὐμαίῳ καὶ τῇ Πηνελόπῃ πεποίηκεν ἐντυγχάνοντα τὸν Ὀδυσσέα ἠλλοιωμένον ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς. φησί τε πρεσβείαν μέλλειν παρὰ τῶν Τρώων ἀφικνεῖσθαι πρὸς τὸν Φιλοκτήτην δεησομένην αὐτόν τε καὶ τὰ ὅπλα ἐκείνοις παρασχεῖν ἐπὶ τῇ τῆς Τροίας βασιλείᾳ, ποικιλώτερον τὸ δρᾶμα παρασκευάζων καὶ ἀνευρίσκων λόγων ἀφορμάς, καθ᾽ ἃς εἰς τὰ ἐναντία ἐπιχειρῶν εὐπορώτατος καὶ παρ᾽ ὅντιν᾽ ἱκανώτατος φαίνεται. οὐ μόνον δὲ πεποίηκε τὸν Ὀδυσσέα παραγινόμενον, ἀλλὰ μετὰ τοῦ Διομήδους, Ὁμηρικῶς καὶ τοῦτο. καὶ τὸ ὅλον, ὡς ἔφην, δι᾽ ὅλου τοῦ δράματος πλείστην μὲν ἐν τοῖς πράγμασι σύνεσιν καὶ πιθανότητα ἐπιδείκνυται, ἀμήχανον δὲ καὶ θαυμαστὴν ἐν τοῖς λόγοις δύναμιν, καὶ τά τε ἰαμβεῖα σαφῶς καὶ κατὰ φύσιν καὶ πολιτικῶς ἔχοντα, καὶ τὰ μέλη οὐ μόνον ἡδονήν, ἀλλὰ καὶ πολλὴν πρὸς ἀρετὴν παράκλησιν.*

Mutatam fuisse Ulyssis formam, ne a Philoctete agnosceretur, idem Dio dicit p. 549. B. ubi Aeschylum hac formae mutatione opus non habuisse monet. De choro Dio p. 549. D. *καὶ μὴν ὁ χορὸς αὐτῷ* (*Αἰσχύλῳ*) *παραιτήσεως, ὥσπερ ὁ τοῦ Εὐριπίδου, οὐδὲν ἐδεήθη· ἄμφω γὰρ ἐκ τῶν Λημνίων ἐποίησαν τὸν χορόν, ἀλλ᾽ ὁ μὲν Εὐριπίδης εὐθὺς ἀπολογουμένους πεποίηκε περὶ τῆς πρότερον ἀμελείας, ὅτε δὴ τοσούτων ἐτῶν οὔτε προσέλθοιεν πρὸς τὸν Φιλοκτήτην, οὔτε βοηθήσαιεν οὐδὲν αὐτῷ.* Tum pergit: *ὁ δ᾽ Αἰσχύλος ἁπλῶς εἰσήγαγε τὸν χορὸν αὐτῷ πάνυ* (an *πολὺ*) *τραγικώτερον καὶ ἁπλούστερον, τὸ δ᾽ ἕτερον πολιτικώτερον καὶ ἀκριβέστερον.* (Ultima haud dubie de Euripideo choro valent ob locum supra v. 6. 10. ut pro *τὸ δ᾽ ἕτερον* legendum videatur *ὁ δ᾽ ἕτερος* vel *ὁ δὲ τὸν ἕτερον.*) *Καὶ γὰρ εἰ μὲν ἐδύναντο πάσας διαφεύγειν τὰς ἀλογίας ἐν ταῖς τραγῳδίαις, ἴσως ἂν εἶχε λόγον μηδὲ τοῦτο παραπέμψαι. νῦν δὲ*

πολλάκις ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ παραγιγνομένους ποιοῦσι τοὺς κήρυκας πλειόνων ἡμερῶν ὁδόν. ἔπειτα οὐδὲ ἐξ ἅπαντος ἦν μηδὲ προσελθεῖν αὐτῷ μηδένα μηδὲ ἐπιμεληθῆναι μηδέν. δοκεῖ γάρ μοι, οὐδ᾽ ἂν διεγένετο τὰ δέκα ἔτη μηδεμιᾶς τυγχάνων βοηθείας, ἀλλ᾽ εἰκὸς αὐτὸν τυγχάνειν μὲν, σπανίως δὲ καὶ οὐδειὸς μεγάλου, καὶ μηδένα αἱρεῖσθαι οἰκίᾳ ὑποδέξασθαι καὶ νοσηλεύειν διὰ τὴν δυσχέρειαν τῆς νόσου. αὐτὸς γοῦν ὁ Εὐριπίδης τὸν Ἕκτορα εἰσάγει ἕνα Λημνίων, ὡς γνώριμον τῷ Φιλοκτήτῃ προσιόντα καὶ πολλάκις συμβεβληκότα. Quae sequuntur, ad Aeschyli fabulam spectare videntur.

Prologum fabulae, id est μέρος ὅλον τραγῳδίας τὸ πρὸ χοροῦ παρόδου, ut loquitur Aristotel. poet. 12, 4. pedestri oratione seu paraphrasi exposuit idem Dio or. 59. p. 574. D. Eam paraphrasin Valckenaer. inseruit diatribae p. 117. adiectis versibus Euripidis, qui ab aliis servati sunt. Eius exemplum sequi optimum factu videbatur. De illo autem prologo Schol. Soph. Phil. v. 1. Καὶ παρὰ τούτῳ προλογίζει ὁ Ὀδυσσεὺς, καθὰ καὶ παρ᾽ Εὐριπίδῃ· ἐκεῖνο μέντοι διαφέρει, παρ᾽ ὅσον ὁ μὲν Εὐριπίδης πάντα τῷ Ὀδυσσεῖ περιτίθησιν, οὗτος δὲ τὸν Νεοπτόλεμον παρεισάγων διὰ τούτου οἰκονομεῖ. Hic igitur prologum vocat eam tantum partem, quae dialogum antecedit, et quum Sophocles dialogo etiam ea exsequatur, quae ad praeparandos animos auditorum pertinent, Euripides, ut in reliquis fabulis, sic in hac quoque per unam personam statum causae proposuisse significatur. Haec vero est Dionis paraphrasis.

Φοβοῦμαι, μή ποτε μάτην κατ᾽ ἐμοῦ φανῶσιν αὐτὴν οἱ σύμμαχοι τὴν δόξαν εἰληφότες, (5) ὡς ἀρίστου δὴ καὶ σοφωτάτου τῶν Ἑλλήνων. καίτοι ποιά τις ἡ τοιαύτη σοφία καὶ φρόνησις, δι᾽ ἥν τις ἀναγκάζεται πλείω τῶν ἄλλων (sic Valck. pro Ἑλλήνων) πονεῖν ὑπὲρ τῆς κοινῆς σωτηρίας καὶ νίκης, ἐξὸν ἕνα ἀρκοῦντα τοῦ πλήθους μηδενὸς ἔλαττον ἐν τούτοις ἔχειν τῶν ἀρίστων. ἀλλὰ γὰρ ἴσως χαλεπὸν εὑρεῖν οὕτω μεγαλόφρον ἅμα καὶ φιλότιμον ὁτιοῦν, ὡς ἀνὴρ πέφυκεν. (Sic Heath. e Wolfii anecd. T. I. p. 280.)· τοὺς γὰρ φανεροὺς καὶ πλεόνων ἅπτεσθαι τολμῶντας σχεδὸν τούτους ἅπαντες (sic Gatak. et Valck.) θαυμάζομεν καὶ τῷ ὄντι ἄνδρας ἡγούμεθα.

Huc spectant haud dubie versus sex, quorum priores tres affert Aristot. Ethic. Nicom. VI, 8. Eudem. V, 8. Plutarch. T. II. p. 544. C. quartum schol. Aristoph. Ran. 284.

Quintus et sextus sunt apud Stob. tit. 29. p. 199. Gesn. p. 127. Grot. ut incerti poëtae, sed eos Theod. Canter. V. L. I. c. 2. et Gataker. ad M. Anton. IV, 3. p. 97. F. ex Euripidis Philoctete sumtos viderunt, quod confirmat Paris. B. apud Gaisf. Quinque, omisso quarto, coniunxit Grotius in Excerpt. p. 413.

I. Πῶς δ' ἂν φρονοίην, ᾧ παρῆν ἀπραγμόνως
ἐν τοῖσι πολλοῖς ἠριθμημένῳ στρατοῦ
ἴσον μετασχεῖν τῷ σοφωτάτῳ τύχης;
οὐδὲν γὰρ οὕτω γαῦρον, ὡς ἀνὴρ, ἔφυ·
τοὺς γὰρ περισσοὺς καί τι πράσσοντας πλέον
τιμῶμεν, ἄνδρας τ' ἐν πόλει νομίζομεν.

Quid? egone sapiam, cui procul laboribus Licuit, ut uni plebe de tanta, assequi Cum quamlibet sapiente fortunam parem? (*Nil tam superbum quam viri ferocia.* alio loco ib.) *Sed inquietos quique plus aliis agunt, Miramur; hi sunt quos viros populus putat.* V. 2. ἠριθμημένον habet Aristot. Ethic. Nicom. l. c. sed vide Zell. p. 223 sq. V. 3. V. D. in Diario classico (*Classical journal*) 2. p. 345. legi vult: ὃς ἴσα μετασχὼν τῷ σοφωτάτῳ τύχῃ, nescio qua constructione haec cum praecedentibus coniungens: παρῆν enim v. 1. infinitivum requirit, et post ὃς ἴσα μετασχὼν sequi debet verbum finitum. V. 4. Valck. scripsit Ἀλλ' οὐδὲν οὕτω γαῦρον, ὡς ἀ. ἔ. cui refragatur et locus Plut. T. II. p. 779. D. ubi idem versus citatur, et Aristophanis imitatio Ran. 284. οὐδὲν γὰρ οὕτω γαῦρον ἔσθ', ὡς Ἡρακλῆς. et locus Dionis or. 52. v. 22. γὰρ positum est, quia in praecedentibus latet sententia: ἀλλ' οὐχ ᾕρημαι ζῆν ἀπραγμόνως, quam optime expressit Dio l. c. v. 16—21. Versum illum a studioso lectore in margine positum in orationem Dionis irrepsisse vereor ut Valcken. cuiquam persuadeat. V. 6. Maltby ad Morell. thes. pros. T. II. p. 638. leg. coni. ἄνδρας τ' ἐν τέλει σεβίζομεν, V. D. in Diar. cl. l. c. ἀνδρός τ' ἐν τέλει νομ. Neutrum necessarium videtur. Quo verbo Dio Euripideum περισσοὺς exposuit, id idem V. D. in Diar. cl. mutari vult in ὑπερηφάνους.

Pergit Dio: ὑφ' ἧς φιλοτιμίας κἀγὼ προάγομαι πλεῖστα πράγματα ἔχειν καὶ ζῆν ἐπιπόνως παρ' ὁντινοῦν, ἀεί τινα προσδεχόμενος καινὸν κίνδυνον, ὀκνῶν διαφθεῖραι τὴν ἐπὶ

τοῖς πρόσθε γεγονόσιν εὔκλειαν. Haec est sententia fragmenti

II. Plut. T. II. p. 544. C.

Ὀκνῶ δὲ μόχθων τῶν πρὶν ἐκχέαι χάριν,
καὶ τοὺς παρόντας οὐκ ἀπωθοῦμαι πόνους.

Ne gratia abeat antefactorum timens Subeo labores, quotquot occurrunt, novos. Grot. Exc. p. 413. V. 1. est etiam apud Stob. tit. 29. p. 199. Gesn. p. 127. Grot. In eo Heath. legi volebat ὀκνῶν propter paraphrasin, contra Valcken. apud Dionem legendum censebat ὀκνῶν. Neutro opus videtur. ἐκχέας Stob. Gesn. et Grot. quod in ἐκχέαι mutandum iam Th. Canterus monuit L. II, 5. et sic Paris. B. V. 2. τοὺς παρόντας Wyttenbach. dedit ex D. et ex ed. Xyl. Legebatur πίπτοντας, quod Heath. et Valck. mutabant in πιτνοῦντας.

Νῦν οὖν κατὰ πρᾶξιν πάνυ ἐπισφαλῆ καὶ χαλεπὴν δεῦρ' ἐλήλυθα εἰς Λῆμνον, ὅπως Φιλοκτήτην καὶ τὰ Ἡρακλέους τόξα κομίζοιμι τοῖς συμμάχοις. ὁ γὰρ μαντικώτατος Φρυγῶν Ἕλενος ὁ Πριάμου κατεμήνυσεν, ὃς ἔτυχεν αἰχμάλωτος ληφθείς, ἄνευ τούτων μήποτ' ἂν ἁλῶναι τὴν πόλιν.

Haec quoque Valcken. in trimetros redegit, in iis quae litteris diductis scripta sunt, vestigia senariorum deprehendens, reliqua sic constituens:

- - - - τὸν Φιλοκτήτην ὅπως
Ἡρακλέους τε τόξα τοῖσι ξυμμάχοις
φέροιμ'· ὁ γὰρ δὴ μαντικώτατος Φρυγῶν
Ἕλενος ὁ Πριάμου δουρίληπτος ἐμήνυσεν
ἄνευ γε τούτων μήποτ' ἂν πέρσαι πόλιν.

in quibus ἐμήνυσεν in metrum peccat. Ion. 750. σημήνατ'· εἰ γάρ ἀγαθά μοι μηνύσετε. Mitto anapaestum in quinta sede. Ἕλενος ἐμήνυσε μήποτ' ἂν πέρσαι esset Helenus praedixit *se* nunquam eversurum esse. Quomodo haec tragico sermone efferantur, monstrabit Soph. Phil. 604 sqq.

Πρὸς μὲν δὴ τοὺς βασιλέας οὐχ ὡμολόγησα τὴν πρᾶξιν ἐπιστάμενος τὴν τοῦ ἀνδρὸς ἔχθραν, ᾧ γε αὐτὸς αἴτιος ἐγενόμην καταλειφθῆναι, ὅτε δηχθεὶς ἔτυχεν ὑπὸ χαλεπῆς καὶ ἀνιάτου ἐχίδνης. οὐκ ἂν οὖν ᾤμην οὐδὲ πειθὼ τοιαύτην ἐξευρεῖν, ὑφ' ἧς ἄν ποτε ἐκεῖνος ἐμοὶ πρᾴως ἔχοι, ἀλλ' εὐθὺς ἀπο-

θανεῖσθαι ᾤμην ὑπ' αὐτοῦ· ὕστερον δὲ, τῆς Ἀθηνᾶς μοι παρακελευσαμένης καθ' ὕπνους, ὥσπερ εἴωθε, θαῤῥοῦντα ἐπὶ τὸν ἄνδρα ἰέναι — αὐτὴ γὰρ ἀλλάξειν μου τὸ εἶδος καὶ τὴν φωνὴν, ὥστε λαθεῖν αὐτῷ ξυγγενόμενον — οὕτως δὴ ἀφῖγμαι θαῤῥήσας. πυνθάνομαι δὲ καὶ παρὰ τῶν Φρυγῶν πρέσβεις ἀπεστάλθαι κρύφα, ἐὰν πως δύνωνται τὸν Φιλοκτήτην πείσαντες δώροις, ἅμα καὶ διὰ τὴν ἔχθραν τὴν πρὸς ἡμᾶς, ἀναλαβεῖν εἰς τὴν πόλιν αὐτόν τε καὶ τὰ τόξα. Τούτου οὖν προκειμένου ἄθλου (sic Heath. e Wolf. anecd.) *πῶς οὐ πάντα γίγνεσθαι χρὴ ἄνδρα πρόθυμον, ὡς διαμαρτάνοντι τῆς πράξεως ταύτης πάντα τὰ πρότερον εἰργασμένα μάτην πεπονῆσθαι ἔοικε. Παπαί! πρόσεισιν ὁ ἀνὴρ αὐτὸς ὅδε, ὁ Ποίαντος παῖς, οὐκ ἄδηλος τῆς ξυμφορᾶς, μόλις καὶ χαλεπῶς προβαίνων. ὦ τοῦ χαλεποῦ καὶ δεινοῦ ὁράματος! οὕτως τό τε γὰρ εἶδος ὑπὸ τῆς νόσου φοβερὸν, ἥ τε στολὴ ἀήθης, δοραὶ θηρίων καλύπτουσιν αὐτόν.*

Valcken. hos iterum senarios effinxit:

> *Παπαί· πρόσεισιν· αὐτός ἐστ' ἀνὴρ ὅδε*
> *ὁ τοῦ Ποίαντος παῖς* . . . .
> *μόγις προβαίνων. ὦ θεάματός γε δὴ*
> *δεινοῦ.*

Sed haec in posterum satius erit silentio transmittere. Speciem et habitum, quo in scenam prodit Philoctetes Euripideus, ridet Aristoph. Acharn. 423. *Ἀλλ' ἢ Φιλοκτήτου τὰ τοῦ πτωχοῦ λέγεις;* ubi Schol. *εἰσήγαγε γὰρ τὸν Φιλοκτήτην ἐν τῇ Λήμνῳ πενόμενον.*

Ἀλλὰ σὺ ἄμυνον, ὦ δέσποιν' Ἀθηνᾶ, καὶ μὴ μάτην φανῇς ἡμῖν ὑποσχομένη τὴν σωτηρίαν.

Φιλοκτ. Τί δὴ βουλόμενος, ὅστις εἶ ποτὲ σὺ, ἢ τίνα τόλμαν λαβὼν, πότερον ἁρπαγῆς χάριν ἥκεις ἐπὶ τήνδε τὴν ἄπορον στέγην, ἢ κατάσκοπος τῆς ἡμετέρας δυστυχίας;

Οδυσσ. Οὔτοι γε ὁρᾷς ἄνδρα ὑβριστήν.

Φιλ. Οὐ μὴν εἰωθώς γε πρότερον δεῦρο ἥκεις.

Οδ. Οὐ γάρ' εἰωθώς. εἴη δὲ καὶ νῦν ἐν καιρῷ ἀφῖχθαι.

Φιλ. Πολλὴν ἔοικας φράζειν ἀλογίαν τῆς δεῦρ' ὁδοῦ.

Ὀ δ. Ἔν τοίνυν ἴσθ᾽, οὐ χωρὶς αἰτίας με [νῦν] ἥκοντα, καὶ σοί γε οὐκ ἀλλότριον φανησόμενον.

Φ ι λ. Πόθεν δή; τοῦτο γὰρ πρῶτον εἰκός με εἰδέναι.

Ὀ δ. Ἀλλ᾽ εἰμὶ Ἀργεῖος τῶν ἐπὶ Τροίαν πλευσάντων.

Φ ι λ. Πόθεν; εἰπὲ πάλιν, ὡς εἰδῶ σαφέστερον.

E postremis feliciter hos senarios eruit Valcken.

Πόθεν δέ; τοῦτο πρῶτα μ᾽ εἰκὸς εἰδέναι.
Ἀργεῖος εἰμὶ τοῦ πρὸς Ἴλιον στόλου.
Πόθεν; λέγ᾽ αὖθις, ὡς μάθω σαφέστερον.

Ὀ δ. Οὐκοῦν ἔτι δεύτερον ἀκούεις, τῶν ἐπὶ Ἴλιον στρατευσάντων Ἀχαιῶν εἶναί φημι.

Φ ι λ. Καλῶς δῆτα ἔφης ἐμὸς εἶναι φίλος, ὁπότε γε τῶν ἐμοὶ πολεμιωτάτων Ἀργείων πέφηνας. τούτων δὴ τῆς ἀδικίας αὐτίκα μάλιστα (imo μάλα) ὑφέξεις δίκην.

Ὀ δ. Ἀλλ᾽ ὦ πρὸς θεῶν, ἐπίσχες ἀφεῖναι τὸ βέλος.

Φ ι λ. Οὐ δυνατὸν, εἴπερ Ἕλλην ὢν τυγχάνεις, τὸ μὴ ἀπολωλέναι σε ἐν τῇδε τῇ ἡμέρᾳ.

Valck. ἐπίσχες ὦ πρὸς θεῶν, ἀφιέναι βέλος.
οὐκ ἔσθ᾽ ὅπως οὐ κατθανῇ τῇδ᾽ ἡμέρᾳ.

quae possis continuare: ἐπείπερ Ἕλλην τυγχάνεις - - - De aliis autem Graecis nunc cogitare non potest Philoct. quam de iis, qui nunc Troiam oppugnant.

Ὀ δ. Ἀλλὰ πέπονθα γε ὑπ᾽ αὐτῶν τοιαῦτα, ἐξ ὧν δικαίως σοὶ μὲν ἂν φίλος εἴην, ἐκείνων δ᾽ ἐχθρός (ἐξ ὧν δικαίως σοὶ μὲν ἄν γ᾽ εἴην φίλος, Ἐχθρὸς δ᾽ ἐκείνοις).

Φ ι λ. Καί τί δὴ τοῦτό ἐστιν ὃ πέπονθας οὕτω χαλεπόν;

Ὀ δ. Φυγάδα με ἤλασεν ἐκ τοῦ στρατοῦ Ὀδυσσεύς.

Φ ι λ. Τί δὲ ἔδρας, ἐφ᾽ ὅτῳ ταύτης τῆς τύχης ἔτυχες;

Ὀ δ. Οἶμαί σε εἰδέναι τοῦ Ναυπλίου παῖδα Παλαμήδην.

Valck. Τί δὴ πέπονθας ὧδε δεινὸν, ὦ ξένε;
Φυγάδα μ᾽ Ὀδυσσεὺς τοῦ στρατοῦ γ᾽ ἀπήλασεν.
Τί δρῶν γε τῆσδε τῆς τύχης ἐτύγχανες;
Οἶμαι Παλαμήδην σ᾽ εἰδέναι τὸν Ναυπλίου.

Φιλ. Οὐ γὰρ δὴ τῶν ἐπιτυχόντων, οὐδὲ ὀλίγου ἄξιος συνέπλει οὔτε τῷ στρατῷ οὔτε τοῖς ἡγεμόσι.

Οδ. Τὸν δὴ τοιοῦτον ἄνδρα ὁ κοινὸς τῶν Ἑλλήνων λυμεὼν διέφθειρεν. (ὁ κοινὸς ἡμῶν λυμεὼν ἔφθειρ᾽ ἑλών.)

Φιλ. Πότερον ἐκ τοῦ φανεροῦ μάχῃ κρατήσας, ἢ μετὰ δόλου τινός;

Piérson. ad Moerid. p. 407.

Μάχῃ κρατήσας ἢ δόλου τινὸς μετά;

Possis etiam praecedentem versum ita conformare

Πότερον κατ᾽ ὄμματ᾽ ἐμφανῶς κατασταθεὶς
μάχῃ κ. τ. λ.

Οδ. Προδοσίαν ἐπενεγκὼν τοῦ στρατοῦ τοῖς Πριαμίδαις.

Φιλ. Ἦν δὲ κατ᾽ ἀλήθειαν οὕτως ἔχον, ἢ ἐπεπόνθει κατεψευσμένος;

Οδ. Πῶς δ᾽ ἂν δικαίως γένοιτο τῶν ὑπ᾽ ἐκείνου γιγνομένων ὁτιοῦν τοῦ μηδενὸς ἀποσχομένου τῶν χαλεπωτάτων;

Φιλ. Ὦ λόγῳ τε καὶ ἔργῳ πανουργότατε ἀνθρώπων Ὀδυσσεῦ, οἷον αὖ τοῦτον τὸν ἄνδρα ἀνῄρηκας; ὃς οὐδενὸς ἧττον ὠφέλιμος ἦν τοῖς ξυμμάχοις, ἧπερ, οἶμαι, τὰ κάλλιστα καὶ σοφώτατα ἀνευρίσκων καὶ συντιθεὶς, ὥσπερ ἀμέλει κἀμὲ ἐξέθηκας, ὑπὲρ τῆς κοινῆς σωτηρίας καὶ νίκης περιπεσόντα τῇδε τῇ ξυμφορᾷ, (δεικνύντα τὸν Χρύσης βωμὸν,) οὐ θύσαντες κρατήσειν ἔμελλον τῶν πολεμίων, εἰ δὲ μὴ, μάτην ἐγίγνετο ἡ στρατεία. Ἀλλὰ τί δή σοι προσῆκον τῆς Παλαμήδου τύχης;

Valck. Ἀτὰρ τί σοι προσῆκε Παλαμήδους τύχης;

Οδ. Εὖ ἴσθι, ὅτι ἐπὶ πάντας τοὺς ἐκείνου φίλους ἦλθε τὸ κακόν, καὶ πάντες ἀπολώλασιν ὅστις μὴ φυγεῖν ἠδυνήθη. οὕτως δὲ κἀγὼ τῆς παροιχομένης νυκτὸς διαπλεύσας μόνος δεῦρο ἐσώθην.

Valck. Οὕτω δὲ κἀγὼ τῆς πάροιθεν εὐφρόνης Δεῦρ᾽ ἐξεσώθην ὧδε διαπλεύσας μόνος. In praecedentibus etiam ἦλθε τὸ κακόν poëtici sermonis vestigia agnoscere mihi videor.

. Σχεδὸν μὲν οὖν ἔγωγε, ἐν ὅσῃ χρείᾳ καθέστηκας αὐτὸς (οἶδα addit Wyttenb. Bibl. cr. III, 1. p. 53. ad Iulian.)· ἣν δ' οὖν ἔχων τινὰ μηχανὴν ξυμπροθυμηθῇς ἡμῖν περὶ τὸν οἴκαδε ἀπόπλουν, ἡμᾶς τε εὖ πεποιηκὼς ἔσῃ, καὶ ἅμα ἄγγελον ἀποπέμψεις πρὸς τοὺς ἑαυτοῦ οἴκαδε τῶν σοὶ παρόντων κακῶν (Valck. τῶν σοὶ παρόντων ἄγγελον πέμψεις κακῶν).

Φιλ. Ἀλλ', ὦ δύστηνε, πρὸς τοιοῦτον ἕτερον ἥκεις ξύμμαχον, αὐτόν τε ἄπορον καὶ ἔρημον φίλων, ἐπὶ τῆσδε τῆς ἀκτῆς ἐῤῥιμμένον (Φίλων ἔρημον κἀπὶ τῇσδ' ἐῤῥιμμένον Ἀκτῆς Valck.) γλίσχρως καὶ μόλις ἀπὸ τῶνδε τῶν τόξων πορίζοντα καὶ τροφὴν καὶ ἐσθῆτα, ὡς ὁρᾷς. ἡ γὰρ ἡμῖν ἦν ἐσθὴς πρότερον, ὑπὸ τοῦ χρόνου ἠνάλωται. εἰ δὲ δὴ τοῦδ' ἐθελήσεις κοινωνεῖν τοῦ βίου μεθ' ἡμῶν ἐνθάδε, ἕως ἂν ἑτέρα σοι παραπέσῃ σωτηρία ποθὲν, οὐκ ἂν φθονοῖμεν· δυσχερῆ γε μὴν τἄνδον ὁράματα,

E postremis hos versiculos fecit Valck. Εἰ δ' οὖν θελήσεις τοῦδε κοινωνεῖν βίου. „Ἔστ' ἂν ποθέν σοι παραπέσῃ σωτηρία, Οὐκ ἂν φθονοῖμεν· δυσχερῆ δὲ θεάματα Τἄνδον, ξέν', εἰσίν." de quibus Porson. ad Eur. Med. 139. 140. V. p. 30. ed. nov. Lips. Quanto melius erat, inquit, pro tot versibus, quos non scripsit Euripides, unum, quem scripsit, posuisse! . Is est apud

III. Plutarch. T. II. p. 521. A.

Δύσμορφα μέντοι τἄνδον εἰσιδεῖν, ξένε.

quem versum fabulae isti adscribendum vidit Gataker ad M. Anton. IV, 3. p. 92.

τελαμῶνές τε ἀνάπλεοι καὶ ἄλλα σημεῖα τῆς νόσου, αὐτός τε οὐχ ἡδὺς ξυγγενέσθαι, ὅταν ἡ ὀδύνη προσπέσῃ. καίτοι λελώφηκε τῷ χρόνῳ τὸ πολὺ τῆς νόσου,

IV. (III.)

. *κατ' ἀρχὰς δ' οὐδαμῶς ἀνεκτὸς ἦν.*

Verba τελαμῶνες ἀνάπλεοι respondent Sophocleis Phil. 39. ῥάκη βαρείας του νοσηλείας πλέα. Quae ante fr. IV. addit Gatak. adv. p. 505. praetermittere satius est. Boissonad. dedit:

Χρόνῳ λελώφηκεν νόσου Τὸ πολὺ· κατ' ἀρχ.

V. Stob. tit. 119. p. 602. Gesn. 121. p. 493. Grot. 120. Gaisf.

Ἅλις, ὦ βιοτά· πέραινε, πρίν τινα συντυχίαν
ἢ κτέατεσσιν ἐμοῖς, ἢ σώματι τῷδε γενέσθαι.

Satis est; iam desine vita Ante meas nova quam Sors populetur opes, aut morbo membra fatiscant. Verba sunt chori Philocteten miserantis.

VI. (VII.) Iustin. M. π. μοναρχ. p. 109. B. ed. Colon.

Ὁρᾶτε δ' ὡς κἂν θεοῖσι κερδαίνειν καλόν,
θαυμάζεται δ' ὁ πλεῖστον ἐν ναοῖς ἔχων
χρυσόν· τί δῆτα καὶ σὲ κωλύει λαβεῖν
κέρδος παρόν γε, κἀξομοιοῦσθαι θεοῖς.

Videte ut ipsis sunt opes pulchrum diis. Suspicitur is qui plurimum templis habet Auri; quid ergo te quoque oblatum vetat Accipere lucrum, similis ut fias diis? Grot. Exc. p. 413. Ab initio Valck. diatr. p. 115. ὁρᾷς γ' ὅπως. Musgr. ὅρα τ' ἔθ' ὡς κἂν θ. pessime. V. 3. λαβεῖν addidit Grotius. Oratores illos Troianos, quos commemorat Dio or. 52, v. 31., ista non dedecent, iudice Valcken. l. c.

VII. (VI.) Stob. ecl. eth. p. 171. Grot. T. II. p. 4. Heeren.

Τί δῆτα θώκοις ἀρχικοῖς ἐνήμενοι
σαφῶς διόμνυσθ' εἰδέναι τὰ δαιμόνων
οἱ τῶνδε χειρώνακτες ἄνθρωποι λόγων;
Ὅστις γὰρ αὐχεῖ θεῶν ἐπίστασθαι πέρι,
οὐδέν τι μᾶλλον οἶδεν, ἢ πείθει λέγων.

Quid vos, sedentes otiosis sedibus Iactatis omnes nosse res coelestium, Temerarii rumoris audaces fabri? Divina qui se scire profitetur, nihil Scit ille plus quam credulis persuaserit. Legebatur ἀργικοῖς, vox ne graeca quidem, etsi Barnes. crediderat, ἀργικός esse vel pro Ἀργεῖος, ut Πελασγικός, vel pro ἀργός, et Grot. vertit *otiosis.* Emendavit Valcken. diatr. p. 116. V. 3. χειρώνακτας λόγων Boissonad. comparat cum Senecae *oratione manu facta* epist. 115. Quod v. 3. Valcken. ad Ammon. legendum coniecerat θνητῶν δὲ χειρ. propter Heathii monita ipse retractavit in diatr. Ultimorum sententiam recte declaravit Heath: *Nihil amplius neque ipse scit, neque aliis oratione persuaserit.* Ad vaticinationem Heleni quin

respiciatur, vix videtur dubitandum esse. Quod si haec verba sunt legati Troum, quae Musgravii est coniectura, is responsum illud, ab Ulysse et Diomede prolatum, infirmare voluisse videtur. Sed possunt etiam a Philoctete pronuntiata esse, ea quae a Graecorum legatis demonstrata erant, quibus ei persuaderent ut secum Troiam abiret, irridente. Quis locum e prologo sumtum esse dixerit, quod narrat Heeren. non inveni.

VIII. (IV.) Aristotel. poet. 22, 13. οἷον, τὸ αὐτὸ ποιήσαντος ἰαμβεῖον Αἰσχύλου καὶ Εὐριπίδου, ἓν δὲ μόνον ὄνομα μετατιθέντος, ἀντὶ κυρίου εἰωθότος γλῶτταν, τὸ μὲν φαίνεται καλὸν, τὸ δ' εὐτελές. Αἰσχύλος μὲν γὰρ ἐν τῷ Φιλοκτήτῃ ἐποίησε·

φαγέδαινα, ἥ μου σάρκας ἐσθίει ποδός,

ὁ δὲ ἀντὶ τοῦ ἐσθίει τὸ θοινᾶται μετέθηκε. Itaque Euripidis hic versus fuit

Φαγέδαινα ἥ μου σάρκα θοινᾶται ποδός.

Hiatum ita tollebat Barnes. sit φαγέδαινά γ' ἥ scriberet, versum post eum ponens, in quo desinit Dionis paraphrasis κατ' ἀρχὰς οὐδαμῶς ἀνεκτὸς ἦν Φαγέδαινά γ', ἥ - - - Hermann. apud Aristot. scripsit φαγέδαιναν, ἥ - - apud Aeschylum tamen δέ aut tale quid secutum esse monens; Boeckh. de trag. gr. p. 245. Φαγέδαινα δή μου σάρκα θ. π. Boisson. Φαγέδαιν' ἀεὶ μου σάρκας θοινᾶται π. in quo quarta sedes spondeum habet pro iambo. Quid desit in versu qui nunc omni nexu solutus affertur, vix invenias. Versum in dramate sedem diversam ab ea, quam ei assignavit Barnes. tenuisse suspicatur Valcken. diatr. p. 126. fortasse in ea oratione, qua se Troianos ad Troiam secuturum negabat.

IX. (IX.) Plutarch. adv. Colot. II. p. 1108. B. Diog. Laert. V, 3. Cicer. de orat. III, 35. Quintil. Instit. III, 1, 14.

Ὑπέρ γε μέντοι παντὸς Ἑλλήνων στρατοῦ
αἰσχρὸν σιωπᾶν, βαρβάρους δ' ἐᾶν λέγειν.

Alterum versum habent Diogen. Cic. Quint. sed pro βαρβάρους δ' ille Ξενοκράτη δ', Quintil. καὶ Ἰσοκράτην vel Ἰσοκράτη δ'; sed in Euripidis versu fuisse βαρβάρους δ' apparet e Ciceronis verbis: *Aristoteles, quum florere Isocratem nobilitate discipulorum videret, — — ver-*

sum quandam de Philocteta paulo secus dixit. Ille enim turpe sibi ait tacere, quum barbaros, hic autem quum Isocratem pateretur dicere. Ex *Euripidis* Philoctete esse non patet quidem e Cicerone, ut ait Gataker. opusc. posth. p. 525. sed verisimile tamen est, potius quam ex Aeschyli Philoctete, quae est Gesneri ad Quint. locum dubitatio. Priorem versum solus praeponit Plutarchus: Ἀλλ᾽ ἴσως ἂν ἐπὶ τούτοις καὶ γελάσειέ τις ἐννοήσας τὴν Σωκράτους πρᾳότητα καὶ χάριν.

Ὑπέρ γε μέντοι παντὸς Ἑλλήνων στρατοῦ.
τῶν ἄλλων φιλοσόφων — — οὐ μόνον
αἰσχρὸν σιωπᾶν
ἀλλ᾽ οὐδὲ ὅσιον ἐνδοῦναί τι. - - - - Versus a Philoctete pronunciatos esse e Ciceronis loco colligo, puto, quibus legatorum Troianorum orationem refutaret. Quod vero Cicero (cf. Tusc. III, 4.) et Quint. narrant, contra Isocratem hoc versu usum esse Aristotelem, id temporum rationibus repugnat, ut iam monuit Aldobrand ad Diog. L. locum, si quidem Isocrates vita excessit Ol. 110, 3. Aristoteles autem Ol. 111, 2. demum Athenis scholam aperuit. Sed fortasse illud de Aristotele, non Stagirita, sed Siculo valet, quem Diog L. V, 35. scribit πρὸς τὸν Ἰσοκράτους Πανηγυρικὸν ἀντιγεγραφέναι, vel de iis quae Aristotelem Stagiritam ipsum contra Isocratem iam mortuum scripsisse, ῥυπαίνειν τὸν ἄνδρα βουλόμενον, narrat Dionys. Halic. iud. de Isocr. 18. T. V. p. 577. ed. Reisk. ubi etiam apologiam Isocratis, a Cephisodoro scriptam ἐν ταῖς πρὸς Ἀριστοτέλη ἀντιγραφαῖς commemorat.

X. (X.) Stob. tit. 20. p. 172. Gesn. p. 105. Grot.

Ὥσπερ δὲ θνητὸν καὶ τὸ σῶμ᾽ ἡμῶν ἔφυ,
οὕτω προσήκει μηδὲ τὴν ὀργὴν ἔχειν
ἀθάνατον, ὅστις σωφρονεῖν ἐπίσταται.

Mortale quando corpus est homini datum, Nec odia gerere debet immortalia Quisquis magistra sapere natura valet. Locum respexit auctor epp. Phalarid. 24. θνητοὺς γὰρ ὄντας ἀθάνατον ὀργὴν ἔχειν, ὥς φασί τινες, οὐ προσήκει, quae ipsa poëtae verba esse credebat Porson. ad Eurip. Med. 139. 140. p. 28. ed. nov. Θνητοὺς γὰρ ὄντας ἀθάνατον ὀργὴν ἔχειν Οὔτοι προσήκει - - Dissentit Erfurdt. sed mirum tamen, locum imitando expressum

integrum trimetrum efficere, ut hunc etiam Phalaridis locum poëtae alicuius esse, sed ex Euripideo ductum existimem; quamquam quid impedit, quominus Euripidem eandem sententiam bis protulisse, sed commutatis verbis, credamus? Illis autem verbis Ulysses persuadere studebat Philocteti, ut cum Graecis in gratiam rediret.

XI. (XIII.) Aristot. rhetor. ad Alex. c. 18. (al. 19.) ubi de προκαταλήψεσιν loquitur: κέχρηται δὲ καὶ Εὐριπίδης ἐν Φιλοκτήτῃ τεχνικῶς τούτῳ τῷ εἴδει διὰ τοῦδε·

Λέξω δ' ἐγὼ, κἄν μου διαφθείρας δοκῇ
λόγους ὑποστὰς αὐτὸς ἠδικηκέναι·
ἀλλ' ἐξ ἐμοῦ γὰρ τἀμὰ μαθήσῃ κλύων·
ὃ δ' αὐτὸς αὐτὸν ἐμφανίζει σοι λέγων.

Dicam, ille quamquam fuerit in me iniurius, Destruere dum sic verba praeproperat mea. Verum ego te ut a me res meas discas rogo; Ipse inde quis sit fatibus prodat suis. Grot. in Exc. p. 412. qui in Graecis v. 1. dedit δοκεῖ, in quarto ἐμφανίζῃ, utrumque soloece. V. 2. Casaub. scribendum coniec. ὑπεκστὰς, quod Buhle recepit *purgans se ipsum ab iniuria.* Sed ὑπεκστὰς ἠδικηκέναι pro ὑπ. τοῦ ἠδ. an dici possit, dubito; nam diversi generis sunt loci Gramm. gr. §. 542. b. γ. p. 1064 sq. δοκεῖν requirit infinitivum; itaque iungenda sunt κἂν δοκῇ αὐτὸς ἠδικηκέναι; *quamquam ipse iniuriam mihi fecisse videtur in eo, quod orationem meam evertere conatus est.* Qui enim videtur ipse iniuriam alteri fecisse, is suos ipse mores et ingenium suum prodit, et inde refutatione vix dignus est Grotius οὗτος pro αὐτὸς, quod miro modo vertit Heath. *quamquam meos evertisse sermones iste sibi visus sit,* (iunxit igitur δοκῇ διαφθείρας) *cum se probaturum promiserit, me eum iniuria affecisse.* Itaque ὑποστὰς ἠδικηκέναι dictum accepit pro ἐμὲ ἠδικ. quod fieri non potest. V. 3. μαθήσῃ in metrum peccat; itaque Grotius et Boisson. ediderunt σὺ μαθήσῃ. Musgr. coni. φρασθήσῃ. Buhle ed. τἀμὰ μαθήσεαι, imperitissime, etsi Sylburgium se secutum esse profitetur. Equidem legi posse opinabar τἀμ' ἀκούσεται vel τἀμὰ γνώσεται, nam secunda etiam persona incommoda est. V. 4. Heath. ἐμφανίζει pro ἐμφανιεῖ. Musgr. ἐμφανῆ στήσει λ. Boisson. ἐμφανῆ θήσει.

XII. (VIII.) Stob. tit. 57. p. 377. Gesn. 59. p. 227 sq. Grot. et Gaisf.

Μακάριος, ὅστις εὐτυχῶν οἴκοι μένει.
ἐν γῇ δ' ὁ φόρτος καὶ πάλιν ναυτίλλεται.

Beatus ille, qui domi felix manet, Solidoque merces locat et a ponto abstinet. Prior versus est etiam apud Clem. Alex. Strom. VI. p. 620. ed. Sylb. et apud Stob. tit. 37. p. 226. Gesn. 39. p. 157. Grot. et Gaisf. V. 2. pro *καὶ* Gesn. in marg. coni. *κοῦ*, quod receperunt Grot. et Musgr. At Boissonad. „Verba sunt nautae pavidi, „inquit," *μακάριος* - *μένει* otium et oppidi rura sui laudantis: mox, expositis praeter spem in littore mercibus, reficit quassas rates, rursus navigaturus." Quod commode ad Philoctetem accommodare poterat, qui perfidiam Graecorum iam satis expertus, tamen ad eos denuo se abstrahi patitur.

XIII. (XII.) Stob. tit. 38. p. 230. Gesn. 40. p. 159. Grot. et Gaisf.

Πατρὶς καλῶς πράσσουσα τὸν εὐτυχοῦντ' ἀεὶ
μείζω τίθησι, δυστυχοῦντα δ' ἀσθενῆ.

Fortuna laeta patriae levat altius Stantes, iacentes durius contra premit. Anapaestus in quarta sede, isque in tres voces discerptus, ferri non potest. Valcken. in marg. Stob. Grot. annot. *πράσσουσά γ' εὐτ.* Vid. Gramm. gr. §. 271. not. sed *γε* alienum. Fortasse leg. *τὸν τυχόντ' ἀεί*, quod mutatum propter sequens *δυστυχοῦντα*. Boisson. coni. *τὸν ἀτυχοῦντ' ἀεί.* Pro hoc Paris. B. apud Gaisf. *δυστυχοῦσα δ' ἀ.* quod rectius videtur.

XIV. Hesych. *Αἴρειν νοεῖς, δοξάζειν ἡγῇ. Εὐριπίδης Φιλοκτήτῃ.* ubi Toup. Em. in Suid. T. III. p. 300. legendum coni. *αἱρεῖς, νοεῖς, δοξάζεις, ἡγῇ* etc. paene ut Schrevel. et sic lex. Sangerm. apud Bekk. anecd. p. 359, 22. *αἱρεῖς, δοξάζεις, ἡγῇ.* at T. IV. p. 89. *Αἱρεῖν νόον, νοεῖν, δοξάζειν.* p. 280. autem: Scribo *Αἱρεῖν* (sic).

XV. Idem v. *αἰών. Εὐριπίδης δὲ Φιλοκτήτῃ αἰῶνα τὴν ψυχὴν λέγει· ἀπέπνευσεν αἰῶνα.*

XVI. Idem. *Ἀκριβές, ἄκρον, Εὐριπίδης Φιλοκτήτῃ.*

Musgrav. inter fragmenta Philoctetae retulit etiam locum citatum a Plutarch. T. II. p. 789. A. *Ὥσπερ γὰρ ὁ*

γαμεῖν παρασκευαζόμενον γέροντα ἐστεφανωμένον καὶ μυριζόμενον ἀποτρέπων καὶ λέγων τὰ πρὸς τὸν Φιλοκτήτην·

Τίς δ' ἄν σε νύμφη, τίς δὲ παρθένος νέα
δέξαιτ' ἄν; εὖ γοῦν ὡς γαμεῖν ἔχεις τάλας,

οὐκ ἄτοπός ἐστι κ. τ. λ. Partem alterius versus idem citat in vit. Solon. p. 89. E. ἀλλὰ γέροντι νέαν ἀγομένῳ φαίη τις ἂν ἐμμελῆς ἄρχων ἢ νομοθέτης τὸ πρὸς τὸν Φιλοκτήτην· - - εὖ γ' οὖν ὡς γαμεῖν ἔχεις τάλας. Hinc Musgr. hoc l. correxit scripturam εὖ γ' ὡς. Sed neutro loco auctor fabulae commemoratur; quare Aeschyli editores hos versus inter huius quoque poëtae fragmenta retulerunt. In tragoedia quomodo Philoctetes senex induci potuerit, puellam ducere volens, non video; fortasse locus est Strattidis comici, cuius Philoctetes ab Athenaeo, Polluce et Suida commemoratur.

PHOENIX.

Fabulae argumentum his verbis exponit Valcken. diatr. p. 269. Pellex Amyntoris, a Phoenice iuvene secundum Euripidem passa repulsam, credulum senem falsis facile criminibus impulit ut castum iuvenem coecaret. Cf. Apollod. III, 13, 8. Mutavit igitur fabulam Homeri Il. ι', 447 sqq. ut heroem suum ἄπταιστον, ut ait Eustath. vel, ut Schol. Ven. ad Il. ι', 453., ἀναμάρτητον servaret, Pherecydem fortasse secutus, quae Valcken. est coniectura. Fabulam egit Molo histrio sec. Demosth. π. παραπρ. p. 418, 5. Sed legendum est totum diatribae caput XXIV. Hinc Aristoph. Ach. 417. 420. Τὰ ποῖα τρύχη; - - τὰ τοῦ τυφλοῦ Φοίνικος.

I. (IV.) Stob. tit. 69. p. 429. Gesn. 71. p. 292. Grot.

Μοχθηρόν ἐστιν ἀνδρὶ πρεσβύτῃ τέκνα
δίδωσιν ὅστις. οὐκέθ' ὡραῖος γαμεῖ·
δέσποινα γὰρ γέροντι νυμφίῳ γυνή.

Primi versus sententiam, si separetur a reliquis in universum sumtam, falsam esse recte iudicat Valcken. diatr.

p. 273. „τέκνα δίδωσιν ὅστις absurdum est." Boisson. ded. M. ἐστιν, ἀ. πρ. τέκνα Διδ. ὅστις οὐκ ἔθ' ὡραίῳ γαμεῖν. Heath. primum versum a reliquis disiunctum legi oportere putans, v. 2. leg. coni. δείλαιος ὅστις etc. Disiungendum esse primum censet etiam Valck. diatr. p. 273. et in eo scribendum Μοχθ. ἐστιν ἀνδρὶ πρεσβύτῃ νέα, omissa voce γυνή, in alterius versus initio posita. In sqq. quae eidem alibi in Phoenice poni potuisse videntur, v. 2. corr. δμώς ἐστιν, ὅστις - - - Porson. in Kiddii *misc. tract.* p. 227. corr. Μοχθ. ἐστιν ἀ. πρ. τέκνα κἂν δμωσὶν ὅστις οὐκέθ' ὡρ. γαμεῖ. cuius scripturae non video quam accommodata sit sententia. Grotius vertit: *Res senibus importuna matrimonium. Et triste natos tollere aetate in mala: Seni marito quippe matrona imperat.*

II. (V.) Stob. ibid. Grot. p. 295.

Πικρὸν νέᾳ γυναικὶ πρεσβύτης ἀνήρ.

Senex maritus feminae ingratissimus. Cf. fr. Danaae II. Similem versum, una voce πικρόν in αἰσχρόν mutata ex Aristophane profert Clem. Alex. Str. VI. p. 623. D. Vid. Valck. diatr. p. 272 sq. Potuit Euripidis versus a pellice iuvencula pronuntiari, ut coniecisse videtur Valck.

III. (VIII.) Stob. tit. 115. p. 592. Gesn. 117. p. 483. Grot. 116. Gaisf.

Ὦ γῆρας, οἷον τοῖς ἔχουσιν εἶ κακόν!

Quantum es mali, senecta, te gestantibus! τοῖς σ' ἔχουσιν. em. Markland. ad Eurip. Suppl. 1108. probante Valcken. diatr. p. 271. In senem amatorem et suspicacem Amyntora haec dicta videntur Valcken. p. 271.

IV. (IX.) Aeschin. in Timarch. p. 21. Tayl. 154. Reisk. et in Stob. Append. Vat. p. 12 (383.) ed. Gaisf. *Πάλιν τοίνυν ὁ αὐτὸς ποιητής (ὁ οὐδενὸς ἧττον σοφὸς τῶν ποιητῶν Εὐριπίδης). ἐν τῷ Φοίνικι ἀποφαίνεται ὑπὲρ τῆς γεγενημένης αὐτῷ πρὸς τὸν πατέρα διαβολῆς ἀπολογούμενος· καὶ ἀπεθίζων τοὺς ἀνθρώπους μὴ ἐξ ὑποψίας, μηδὲ ἐκ διαβολῆς, ἀλλ' ἐκ τοῦ βίου τὰς κρίσεις ποιεῖσθαι·*

Ἤδη δὲ πολλῶν ᾑρέθην λόγων κριτής,
καὶ πόλλ' ἁμιλληθέντα μαρτύρων ὕπο
τἀναντί' ἔγνων συμφορᾶς μιᾶς πέρι.
Κἀγὼ μὲν οὕτω χὤστις ἔστ' ἀνὴρ σοφὸς

λογίζομαι τἀληθὲς εἰς ἀνδρὸς φύσιν
σκοπῶν δίαιταν ἥνπερ ἐμπορεύεται.
Ὅστις δ' ὁμιλῶν ἥδεται κακοῖς ἀνήρ,
οὐ πώποτ' ἠρώτησα, γιγνώσκων, ὅτι
τοιοῦτός ἐστιν, οἷσπερ ἥδεται ξυνών.

Ego saepe iudex lectus ad causas fui; Et saepe dictis testium contraria Arbitria feci, teste mihi vita rei. Ego namque certis scire dum quaero notis, Probus an sit aliquis, speculor ingenium viri, Et quod sequatur usque vivendi genus. Si quis malorum pascitur consortio, Inquirere ultro parco, compertum hoc habens, Talem esse quemque quali amicitia utitur. Grotius in Exc. p. 414. Haec ab amico Phoenicis pronuntiata esse coni. Valcken. diatr. p. 270. V. 3. πάρα Grot. scripsit pro πέρι, ut ipse profitetur. Idem dedit Reisk. Valcken. diatr. p. 270. scribit Ἐναντί' ἔγνων σ. μ. ὕπερ. V. 2, 3. male vertit Grot. rectius Musgrav. *et multa contraria de eodem casu a testibus ultro citroque dicta novi.* V. 6, Stob. App. Flor. βλέπων pro σκοπῶν et ἱμερεύεται pro ἐμπορεύεται „F. ἡμερεύεται." Gaisf. Boisson. δίαιταν θ'. In eadem desunt vv. 7. 8. 9. quos citat etiam Diod. Sic. XII, 14. Eosdem in Aeschinem retorquet notante Valcken. l. c. Demosthen. π. παραπρ. p. 417, 17. ed. Reisk. V. 9. ἐστιν οἷσπερ revocavit Bekker. a Wolfio, Tayloro, Reisk. Valck. mutatum in ἔσθ' οἷοισπερ. Pronominis ὅς pro οἷος usurpati exempla dedi in Gramm. gr. §. 480. not. 4. p. 900. Apud Demosth. in nonnullis libris et Plin. epist. IV, 27, 6. legitur τοιοῦτός ἐσθ' (vel ἐστιν) ἕκαστος οἷσπερ ἥ. ξ. His illa annexa habet Stob. App. Florent.

καὶ τῷδε δηλώσαιμ' ἄν, εἰ βούλοιο σύ,
τἀληθές, ὡς ἔγωγε καὐτὸς ἄχθομαι,
ὅστις λέγειν μὲν εὐπρεπῶς ἐπίσταται,
τὰ δ' ἔργα χείρω τῶν λόγων παρέσχετο.

Sed hi versus seiungendi videntur Boissonadio.

V. (I.) Clem. Alex. Strom. VI. p. 625, A. Εὐριπίδου δὲ ἐν μὲν τῷ Οἰνομάῳ γράφοντος (v. Oenom. fr. VI.) — ἐν δὲ τῷ Φοίνικι,

Τἀφανῆ τεκμηρίοισιν εἰκότως ἁλίσκεται.

Ὑπερίδης λέγει· ἀ δ' ἐστιν ἀφανῆ, ἀνάγκη τοὺς διδάσκοντας τεκμηρίοις καὶ τοῖς εἰκόσι ζητεῖν. Grotius in Exc. p. 415.

et Musgr. iambicum metrum praetulerunt: νάφανῆ Τεκμηρ. Ille vertit: *Inaspicuum quod est Per signa credibilia venari decet.* A Clemente sumsit Theodoret. Therap. VI. p. 102, 12.

VI. (II.) Stob. tit. 38. p. 222. Gesn. p. 151. Grot.

Φθόνον οὐ σέβω, φθονεῖ-
σθαι δ᾽ ἐθέλοιμ᾽ ἂν ἐπ᾽ ἐσθλοῖς.

Invidiam haud probo: Sed invideri res bonas propter velim. In cod. Leid. teste Valcken. diatr. p. 270. est *Εὐρ. Φοινίσσαις.*

VII. Stob. append. Flor. p. 11. (382.)

Οἱ πεῖραν οὐ δεδωκότες
μᾶλλον δοκοῦντες ἢ πεφυκότες σοφοί.

VIII. (X.) Erotianus p. 132. *Διηπέτης, ἀντὶ τοῦ διαυγὴς καὶ καθαρός. Ὡς καὶ Εὐριπίδης ἐν Φοίνικι λέγων·*

Δμωσὶ δ᾽ ἐμοῖσιν εἶπον, ὡς ταυτηρίαις πυρίδες καὶ
διηπέτη κτεῖναι.

Quae sic emendavit Valck. diatr. p. 274.

Δμωσὶν δ᾽ ἐμοῖσιν εἶπον, ὡς καυτήρια
ἐς πῦρ ἔδει καὶ [ταῦτα] δὴ διϊπετῆ
θεῖναι.

Voluitne, inquit Valcken. ferro candente oculos exurere filio saevus ille senex furiis amoris accensus?

IX. (X.) (fr. inc. LXXXI.) Stob. tit. 120. p. 608. Gesn. 122. p. 499. Grot. 121. Gaisf.

Καίτοι ποτ᾽ εἴ τιν᾽ εἰσίδοιμ᾽ ἀνὰ πτόλιν
τυφλὸν προηγητῆρος ἐξηρτημένον,
εὐδαιμονῶν ταῖς συμφοραῖς ἐλοιδόρουν,
ὡς δειλὸς εἴη θάνατον ἐκποδὼν ἔχων.
καὶ νῦν λόγοισι τοῖς ἐμοῖς ἐναντίως
πέπτωχ᾽ ὁ τλήμων. ὦ φιλόζωοι βροτοί,
οἳ τὴν ἐπιστείχουσαν ἡμέραν ἰδεῖν
ποθεῖτ᾽ ἔχοντες μυρίον ἄχθος κακῶν.
οὕτως ἔρως βροτοῖσιν ἔγκειται βίου.
τὸ ζῆν γὰρ ἴσμεν· τοῦ θανεῖν δ᾽ ἀπειρίᾳ
πᾶς τις φοβεῖται φῶς λιπεῖν τόδ᾽ ἡλίου.

Ego si quis antehac captus oculorum orbibus Pedes per urbem regeret aliena manu, Non desinebam arguere socordem metum, Quod abstineret morte tantam miseriam. Nunc quo volutus in meas sententias En ipse pecco. Misera gens mortalium Quam cupida vitae! posteram semper lubet Lucem tueri, mille quae vectat mala. Tantos amores vita hominibus suscitat. Nam vita quid sit scimus; at mortis rudes Ideo timemus linquere hoc solis iubar. Ad tres posteriores versus in Paris. A. adscriptum est Εὐριπίδου Φοινίσσαις, ut notavit idem Valck. qui apertus error est pro Φοίνικι. Hinc Boissonad. omnes ad hanc fabulam retulit. Et sane optime ei conveniunt, quum homo loquatur oculis privatus. V. 2. προηγητῆρος est a Grotio pro προηγήτορος. V. 3. Gesn. ἀ δαιμόνων. Grot. κακοδαίμονος. Valck. ad Phoen. 841. et diatr. p. 231. εὐδαιμονῶν, quod mihi languidum videtur, non item, si αὐτὸς εὐδαιμονῶν legeretur. Salmas. coni. ἀδημονῶν, Wyttenbach. ad Plut. de sera num. vind. p. 138. ἀδημονοῦντα συμφοραῖς, quod recepit Musgr. Et hoc mihi quoque verum videtur. V. 8. legebatur πόθον, pro quo Grotius ποθοῦσ', ἔχ. Debebat scribere ποθεῖν', ut ed. Musgrav. nisi forte Homericum illud secutus est Il. ρ', 248. ὦ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες, οἵτε παρ' Ἀτρείδῃς - - δήμια πίνουσιν καὶ σημαίνουσιν ἕκαστοι λαοῖς. Sed vid. Huschk. ad Tib. I, 6, 39. V. 10. Paris. A. τοῦ βίου δ' ἐμπειρίᾳ, si recte notavit Valck. in marg. Stob. Grot.

X. (III.) Stob. tit. 39. p. 226. Gesn. p. 155 sq. Grot.

Σὺ δ', ὦ πατρῴα χθὼν ἐμῶν γεννητόρων,
χαῖρ'· ἀνδρὶ γάρ τοι, κἂν ὑπερβάλλῃ κακοῖς,
οὐκ ἔστι τοῦ θρέψαντος ἥδιον πέδον.

Salve meorum terra maiorum parens. Eheu, ut homini quamlibet presso malis Altrice nulla dulcior tellus humo. ἐμῶν pro ἐμή Paris. A. apud Valck. diatr. p. 271.

XI. (VI.) Stob. tit. 71. p. 434. Gesn. 73. p. 312. Grot. et Gaisf.

Γυνή τε πάντων ἀγριώτατον κακόν.

Mulier malorum est omnium immanissimum. πάντων Grot. Paris. A. B. pro πάντως Gesn. quod tamen probare

videtur Valcken. diatr. p. 271. „Occasione pessimae pellicis, cuius fraudulenta libidine Phoenix a patre fuit oculorum lumine privatus, potuit osor mulierum Euripides ingenio suo morem gerere, atque in ista oratione hunc versum collocare.“ Valcken. ib.

XII. (VII.) Stob. tit. 88. p. 500. Gesn. 90. p. 363 sq. Grot. et Gaisf.

Μέγιστον ἆρ' ἦν ἡ φύσις· τὸ γὰρ κακὸν
οὐδεὶς τρέφων εὖ χρηστὸν ἂν θείη ποτέ.

Invicta res natura, nec quisquam malum Bene educando vertet in mores bonos.

XIII. Hesych. Ἀμνήστευτος γυνή, ἡ παλλακή. Εὐριπίδης Φοίνικι.

Quod in schol. Ven. Il. γ', 354. ed. Villoison. legitur Εὐριπίδης Φοίνικι· λιθοβόλον εἶμα κατειργάσω, id apud Bekker. recte scribitur Εὐρ. ἐν Φοινίσσαις. v. 1062.

PHRIXUS.

Phrixi fabula satis nota. Sed quomodo Euripides eam tractaverit, e paucis, quae supersunt, fragmentis confici vix poterit. Quae Scholiastes Apollonii Rhod. habet ad II, 382. Ὅτι δὲ ἡ νῆσος αὕτη ὄρνιθας ἔχει τοξευούσας τοῖς πτεροῖς ὡς βέλεσιν, ἱστορεῖ καὶ Εὐριπίδης ἐν Φρίξῳ, ea narrari ab aliquo, fortasse ab ipso Phrixo, potuerunt. Bis editam esse fabulam auctor est Schol. Aristoph. fr. I.

I. Aristoph. Ran. 1256.

Σιδώνιόν ποτ' ἄστυ Κάδμος ἐκλιπὼν
Ἀγήνορος παῖς - -

ubi Schol. ἔστι δὲ τοῦ β'. Φρίξου Εὐριπίδου ἡ ἀρχή· τὸ λοιπὸν δὲ τοῦ στίχου

ἵκετ' ἐς Θήβης πέδον.

Priorem versum ab Isocrate, accepto nuntio de clade Chaeronensi pronuntiatum memorant etiam Lucian. Macrob. 23. T. VIII. p. 128. ed. Bip. Plut. dec. rhet. vit. p. 837. E. Hesych. Γλυκερῷ Σιδωνίῳ. δρᾶμα δέ ἐστιν, ἐν ᾧ τῆς θυμέλης ἄρχεται οὕτως·

Σιδώνιόν ποτ' ἄστυ Κάδμος ἐκλιπὼν
Ἀγήνορος παῖς - -

Διεβεβόητο δὲ τὸ μέρος τοῦτο. Locum haec et sqq. habuerunt in prologo, quia Ino, Phrixi noverca, filia erat Cadmi.

II. Schol. Eurip. Phoen. 6. ἐν γοῦν τῷ Φρίξῳ φησίν· ἦσαν γὰρ Ἀγήνορος παῖδες,

Κίλιξ, ἀφ' οὗ καὶ Κιλικία κικλήσκεται,
Φοίνιξ, ὅθενπερ τοὔνομ' ἡ χώρα φέρει
καὶ Θάσος - -

Barnes. tanquam primum hunc versum dedit turpissimum: Ἦσαν γὰρ οἱ μὲν παῖδες οἱ Ἀγήνορος. Valcken. ad Phoen. p. 596. verba videbantur Scholiastae ἦσαν γὰρ Ἀγήνορος παῖδες, Euripidea autem Ἀγήνορος κόροι. Musgr. Ἦσαν γάρ, ὡς λέγουσ', Ἀγήνορος κόροι. quod praeter verba ὡς λέγουσ'. recepit Boissonad. recte: nam omnia illa scholiastae verba esse, quum praecesserit ἐν γοῦν τῷ Φρίξῳ φησίν, vix verisimile est. — Ad hunc prologum Valcken. l. c. refert etiam versum, qui sine nomine auctoris legitur apud Plutarch. T. II. p. 607. B. καὶ ὁ τοῦ Διονύσου πάππος, ὃς ἐξεπέμφθη τὴν Εὐρώπην ἀνευρεῖν, οὐδὲ αὐτὸς ἐπανῆλθε,

Φοῖνιξ πεφυκώς, ἐκ δ' ὁρίζεται γένος.

εἰς τὰς Θήβας παραγενόμενος. In eo pro γένος Valcken. legendum coni. χθονός.

III. Eratosth. Cataster. 14. Ταῦρος. Οὗτος λέγεται ἐν τοῖς ἄστροις τεθῆναι, διὰ τὸ Εὐρώπην ἀγαγεῖν ἐκ Φοινίκης εἰς Κρήτην διὰ τοῦ πελάγους, ὡς Εὐριπίδης φησὶν ἐν τῷ Φρίξῳ. Idem narrant schol. Germanic. Eudocia p. 392. et Hygin. poet. astron. 21. Cf. Malalae chron. 35. Vid. Bentl. epist. ad Mill p. 488. ed. Lips.

IV. Etymol. M. p. 714, 17. Σιροί, τὸ ἐπιτήδειον ἀγγεῖον εἰς ἀπόθεσιν πυρῶν καὶ τῶν ἄλλων ὀσπρίων. Ἀμμώ-

νιος δὲ ἱστορεῖ, ὡς οἱ Ἀττικοὶ ὀξύνοντες τὸ ὄνομα τὸ ι βραχύνουσι, καὶ ἡ τριβὴ τῆς ἀναγνώσεως ἐκτείνεται. εὑρίσκεται δὲ καὶ βραχὺ, ὡς παρ' Εὐριπίδῃ Φρίξῳ·

- - ἀνοῖξαι μὲν σιρούς οὐκ ἠξίου.

Cf. Draco de metr. p. 82. Versum explet Cod. MS. Leidensis apud Valck. diatrib. p. 217. *Καὶ μῶν ἂν*. Legendum cum Valck.

Καὶ νῷν ἀνοῖξαι μὲν σιρούς οὐκ ἠξίου.

Et nobis quidem granaria aperire recusabat. At illud νῷν utrum pro ἡμῖν positum dicamus, cuius usus auctoritatem desidero; an de duobus, ut alibi, valere, de Phrixo et Helle?

V. (XII.) Stob. tit. 71. p. 433. Gesn. 72. p. 310. Grot. et Gaisf.

Ὡς οὐδὲν ὑγιές φασι μητρυιὰς φρονεῖν
νόθοισι παισίν· ὧν φυλάξομαι ψόγον.

Male velle semper ante genitis liberis Fama est novercas; hoc ego effugio probrum. μητρυιάς Musgrav. ridicule vertit *materteras*; sed notabile, quod liberi e legitimo quidem matrimonio, sed e priore uxore suscepti, ut Phrixus et Helle, νόθοι vocantur. Nam novercam Phrixi et Helles omnes vocant Ino.

VI. (XI.) Stob. tit. 65. p. 411. Gesn. 67. p. 277. Grot. et Gaisf.

Γυνὴ γὰρ ἐν κακοῖσι καὶ νόσοις πόσει
ἥδιστόν ἐστι, δώματ' ἢν οἰκῇ καλῶς,
ὀργήν τε πραΰνουσα καὶ δυσθυμίας
ψυχὴν μεθιστᾶσ'· ἡδὺ κἀπάται φίλων.

Quoties maritus in malo aut morbo iacet, Dulcissimum, uxor si domum recte regat. Iram illa lenit; illa mentem liberat Moerore; dulcis ipsa fraus amantium. Eosdem versus affert Antipater apud Stob. ibid. p. 417. Gesn. ubi v. 1. est ἐν νόσοισι καὶ κακοῖς. κἀπάται vs. 4. Paris. B. pro καὶ ἀπάται, ut iam ediderat Barnes.

VII. (XIII.) Stob. tit. 72. p. 441. Gesn. 74. p. 325. Grot. et Gaisf.

Δίκαι᾽ ἔλεξε· χρὴ γὰρ εὔναιῳ πόσει
γυναῖκα κοινῇ τὰς τύχας φέρειν ἀεί.

Recte locuta est; namque id uxorem decet, Socialiter tolerare fortunam viri.

VIII. (V.) Sextus Empir. adv. Math. I, 13, 274. et 287. οἷόν ἐστι καὶ τὸ παρὰ Εὐριπίδῃ λεχθὲν ἐν Φρίξῳ·

ὅστις δὲ θνητῶν οἴεται καθ᾽ ἡμέραν
κακόν τι πράσσων τοὺς θεοὺς λεληθέναι,
δοκεῖ πονηρὰ καὶ δοκῶν ἁλίσκεται,
ὅταν σχολὴν ἄγουσα τυγχάνῃ Δίκη.

Iidem versus leguntur apud Clement. Alex. Strom. V. p. 606. C. D. Euseb. Praep. evang. XIII, 13. p. 684. sed tanquam Diphili, Iustin. Mart. de monarch. p. 38 sq. = 106. B. ed. Colon. 1686. Stob. ecl. phys. p. 121. Grot. T. I. p. 116. Heer. Apud Iustin. hic versus praemittitur immodulatus:

ἄφθονον βίου μῆκος δίδωσι πρὸς κρίσιν.

apud Clem. autem hic

ὅς τοῖς ἁμαρτάνουσι πρὸς μῆκος βίου
δίδωσιν· εἴ τις δ᾽ οἴεται κ. τ. λ.

V. 1. καθ᾽ ἡμέραν Sext. Empir. 274. at 287. τοὐφήμερον. τοὐφ᾽ ἡμέραν Clem. Stob. Quintum versum addit Stob. τιμωρίαν ἔτισεν ὧν ἦρξεν κακῶν. Eum Musgrav. ab hoc loco alienum putat, quia nulla copula cum praecedentibus cohaereat; addi tamen eum posse fatetur sic scriptum: τιμωρίαν τ᾽ ἔτισεν, vel quod edidit τιμωρίᾳ τ᾽ ἔτισεν, quia τιμωρίαν τίνειν dubitat an nemo dixerit. τιμωρίαν τινὸς τίνειν analogia certe defendi potest dictum pro τίνειν τι. In asyndeto non haerendum; est enim eadem ratio, quam illustravi ad Hecub. 777. p. 88. Gramm. gr. §. 630. e. p. 1292. modo sic interpungas: ἁλίσκεται·

ὅταν σχολὴν ἄγουσα τυγχάνῃ Δίκη,
τιμωρίαν ἔτισεν ὧν ἦρξεν κακῶν.

qui duo versus explicationem continent eius quod praecessit, ἁλίσκεται. Quem sententiarum nexum quum non perspicerent ii, qui hos versus laudarunt, vel alterum

versum a proposito suo alienum viderent, omiserunt. Boissonad. v. 3. post 4. posuit.

Post hos versus quinque alios subiiciunt Iustin. M. et Clemens:

Ὁρᾶθ', ὅσοι νομίζετ' οὐκ εἶναι θεὸν
δὶς ἐξαμαρτάνοντες οὐκ εὐγνωμόνως.
ἔστιν γὰρ, ἔστιν· εἰ δέ τις πράσσει κακῶς
κακὸς πεφυκὼς, τὸν χρόνον κερδαινέτω·
χρόνῳ γὰρ οὗτος ὕστερον δώσει δίκην.

Sed hos versus a Iudaeo aliquo vel Christiano homine subditos esse recte contendit Valcken. diatr. de Aristobulo cap. I. et II. Cf. Luzac. Exercit. p. 143 sqq. Boeckh. de trag. gr. p. 158. Nam etsi in nonnullis erravit Valcken. v. c. quod θεόν sing. non ab antiquis usurpatum esse censet pro plurali (vid. Huschk. in Wolfii anal. T. I. p. 180 sq.) totus tamen sonus et color orationis ab Euripideo atque adeo ab antiquorum dictione abhorret, nec eorum sententia valde diversa est a quinque prioribus versibus. Recte etiam Valck. offendit ad δὶς ἐξαμ. v. 2. „Cur, obsecro, dicuntur δὶς, *bis, stulte peccantes gravissime?*“ V. 1. Clem. ὁρᾶθ' ὅσοι δοκεῖτε οὐκ turpi hiatu: nam quod Valcken. negat unquam in Euripideis meminisse se legere δοκῶ· οὐκ εἶναι θεούς recte refutavit Huschk. l. c. — V. 3. πράσσει κακῶς esset *miser est*, non *male agit*, quod esset κακῶς ποιεῖ vel κακὰ πράσσει. Itaque Barnes. Musgr. ediderunt πράσσει καλῶς, quod vix probabile videtur Valck. credo quod, ita emendato loco, hoc argumentum ad locum convincendum sibi eripi videbat. Sed κακῶς facile scribi potuit propter κακὸς, quod sequitur. — V. 4. τὸν χρόνον κερδαινέτω. Decem continuos versus sic vertit Grotius in Exc. p. 414. *Mortalium nunc si quis admittit scelus Latere posse credit ultores deos, Sperat profana, speque captatur sua, Ubi coeperit vacare divina ultio Supplicia pendens iusta factorum male. Advertite, esse qui deum non creditis, pravaque mente duplicatis crimina. Est, est, profecto; qui mala admittit malus, Hic temporis sibi ducat usuram lucro: Nam post futura aetate supplicium dabit.*

IX. (VI.) Iustin. de monarch. p. 41. D. (= 109.)

Εἰ δ' εὐσεβὴς ὢν τοῖσι δυσσεβεστάτοις
εἰς ταὔτ' ἔπρασσον, πῶς τάδ' ἂν καλῶς ἔχοι,
εἰ Ζεὺς ὁ λῷστος μηδὲν ἔνδικον φρονεῖ.

Si ius sequentem cum profano atque impio Sors aequa sequitur, quomodo bene res eant, Si nulla iuris optimo cura est Iovi? Grot. in Exc. p. 414. Pro ἔπρασσον vel ἔπραττον, ut est apud Iustin. Grot. et Barn. ἔπραττεν.

X. (XVI.) Stob. tit. 121. p. 613. Gesn. 123. p. 503. Grot. 122. Gaisf.

Καὶ γὰρ πέφυκε τοῦτ' ἐν ἀνθρώπου φύσει·
ἢν καὶ δίκῃ θνήσκῃ τις, οὐχ ἧσσον ποθεῖ
πᾶς τις δακρύειν τοὺς προσήκοντας φίλους.

Cor hominibus natura tam tenerum dedit, Ut iure quis sit caesus, haud minus hoc suos Sibi quisque ademptos prosequi lacrymis amat. V. 2. ἣν καὶ edd. quod in ἢν γὰρ mutavit Musgr. eodem errore ductus, quem notavi ad fr. VIII.

XI. (XIV.) Stob. tit. 92. p. 511. Gesn. 94. p. 381. Grot. et Gaisf.

Κρείσσων δὲ βαιὸς ὄλβος ἀβλαβὴς βροτοῖς,
ἢ δῶμα πλούτῳ δυσσεβῶς ὠγκωμένον.

Res modica melior, testis innocentiae, Quam culmen altum per nefas auctae domus. βαιός ex emendatione Scaligeri dedit Grot. pro βίος.

XII. (IX.) Stob. tit. 41. p. 239. Gesn. 43. p. 163. Grot. et Gaisf.

Αἱ γὰρ πόλεις εἴσ' ἄνδρες, οὐκ ἐρημία.

Non solitudo, sed viri sunt civitas. Hinc πεπαρῳδημένον esse senarium proverbialem in Schotti adagiis p. 604. v. 464. Ἄνδρες γάρ εἰσιν αἱ πόλεις, οὐκ οἰκίαι, censet Blomfield. gloss. in Pers. 355. ubi similes aliorum sententias profert. Cf. Valcken. diatr. p. 216 sq. et quae monui ad Alcaei fr. p. 20 sq.

XIII. (VIII.) Stob. tit. 8. p. 97. Gesn. p. 51 sq. Grot.

Ἀνὴρ δ' ὃς εἶναι φῄς, ἀνέρος οὐκ ἄξιον
δειλὸν κεκλῆσθαι καὶ νοσεῖν αἰσχρὰν
νόσον.

Vir vis vocari; sed virum minime decet Trepidantis animi mollis aegrimonia. Nexus hic esse videtur: *Qui te virum esse dicis, scito non decere virum ignavum vocari*, ut haec sit conversio structurae pro ἀνὴρ δ' ὃς εἶναι φῂς ἐνθυμήθητι οὐκ ἄξιον ὂν α. At Valcken. diatr. p. 216. corrigit: ἀνέρα δέ σ' εἶναι φῄς; ἀν. Sed usitatius φημὶ εἶναι ἀνήρ, quam φημί με εἶναι ἄνδρα. Notanda autem forma ἀνέρος, quae alibi apud Tragicos non legitur pro ἀνδρός, quod ipsum h. l. habent Paris. A. Trincav.

XIV. (XV.) Stob. tit. 119. p. 602. Gesn. 121. p. 495. Grot. 120. Gaisf.

Τίς δ' οἶδεν, εἰ ζῆν τοῦθ', ὃ κέκληται θανεῖν,
τὸ ζῆν δὲ θνήσκειν ἐστί· πλὴν ὅμως βροτῶν
νοσοῦσιν οἱ βλέποντες, οἱ δ' ὀλωλότες
οὐδὲν νοσοῦσιν, οὐδὲ κέκτηνται κακά.

Quis scit morine vivere atque hoc vivere Quod nos vocamus sit mori? hoc certe liquet: Morbis laborat vita; qui summum diem Obiit, miseriis pariter et morbo vacat. Cum alio fragmento e Polyido hoc confuderunt Schol. Aristoph. Ran. 1114. 1525. Schol. Plat. p. 119. ut Polyidi fragm. cum loco Hippolyti v. 190 sqq. Schol. Aristoph. ib. 1525. Vel in Polyido vel in Phrixo haec a muliere pronuntiata esse videntur, quia Aristoph. 1114, ex Euripide memorat τὰς φασκούσας οὐ ζῆν τὸ ζῆν. Ad eum locum Schol. Ὅτι παρὰ τὰ ἐκ Φρύξου Εὐριπίδου· Τίς δ' οἶδεν εἰ τὸ ζῆν - - - Ἀλλ' ὁ λέγων (sic Ald. et sic iam citavit Bergler. ad loc. Aristoph. Cf. Porson. adv. p. 41. ed. Oxon.) ἐστι Φρίξος. οὗτος δὲ ὡς παρὰ γυναικὸς αὐτὸ λέγει εἰρημένον. ἰδεῖν οὖν χρὴ μήποτε τὸν αὐτὸν νοῦν παρ' Εὐριπίδῃ γυνὴ λέγῃ, καὶ μήποτε τὸ ὑπὸ τῆς τροφοῦ ἐν Ἱππολύτῳ εἰρημένον· Ἀλλ' ὅ τι τούτου κ. τ. λ. Quum is Phrixum pro Polyido commemoraverit, videndum, ne

ὁ λέγων ἐστι Φρίξος dixerit pro ὁ λέγων ἐστι Πολύϊδος. De sententia cf. Gatak. Adv. Misc. p. 522 sq.

XV. (III.) Etym. M. p. 410, 43. τὸ προστακτικὸν ζῆ, ὡς παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Ἰφιγενείᾳ (Iph. T. 682.) καὶ ἐν Φρίξῳ,

Δι' ἐλπίδος ζῆ καὶ δι' ἐλπίδος τρέφου.

Spei per auram vive, eadem pascere. Grot. in Exc. p. 414.

XVI. (VII.) Athen. VI. p. 264. C. καὶ Εὐριπίδης δὲ ἐν Φρίξῳ· λάτριας αὐτοὺς ὀνομάζει διὰ τούτων

Λάτρις πενέστης ἁμὸς ἀρχαίων δόμων.

Hinc Eustath. in Il. π' p. 1120, 22. = 1090, 50.

XVII. (X.) Stob. tit. 60. p. 384. Gesn. 62. p. 237. Grot. et Gaisf.

Πολλοῖσι δούλοις τοὔνομ' αἰσχρὸν, ἡ δὲ φρὴν
τῶν οὐχὶ δούλων ἐστ' ἐλευθερωτέρα.

Infame servis nomen est, mens interim Quum liberis sit saepe liberalior. τῶν οὐχὶ δούλων dictum esse videtur pro τῆς τῶν οὐχὶ δούλων φρενός. Vid. Gramm. gr. §. 453. cum not. 1.

XVIII. Photius: Πύγωνα πυρός, τὴν ἀναφορὰν τοῦ πυρός. Εὐριπίδης Φρίξῳ. Huc respexisse Pollucem II, 88. monuit Valcken. ad Phoen. 1261. extr.

videtur Valcken. diatr. p. 271. „Occasione pessimae pellicis, cuius fraudulenta libidine Phoenix a patre fuit oculorum lumine privatus, potuit osor mulierum Euripides ingenio suo morem gerere, atque in ista oratione hunc versum collocare.“ Valcken. ib.

XII. (VII.) Stob. tit. 88. p. 500. Gesn. 90. p. 363 sq. Grot. et Gaisf.

Μέγιστον ἆρ' ἦν ἡ φύσις· τὸ γὰρ κακὸν
οὐδεὶς τρέφων εὖ χρηστὸν ἂν θείη ποτέ.

Invicta res natura, nec quisquam malum Bene educando vertet in mores bonos.

XIII. Hesych. Ἀμνήστευτος γυνή, ἡ παλλακή. Εὐριπίδης Φοίνικι.

Quod in schol. Ven. Il. γ', 354. ed. Villoison. legitur Εὐριπίδης Φοίνικι· λιθόβολον εἶμα κατειργάσω, id apud Bekker. recte scribitur Εὐρ. ἐν Φοινίσσαις. v. 1062.

PHRIXUS.

Phrixi fabula satis nota. Sed quomodo Euripides eam tractaverit, e paucis, quae supersunt, fragmentis confici vix poterit. Quae Scholiastes Apollonii Rhod. habet ad II, 382. Ὅτι δὲ ἡ νῆσος αὕτη ὄρνιθας ἔχει τοξευούσας τοῖς πτεροῖς ὡς βέλεσιν, ἱστορεῖ καὶ Εὐριπίδης ἐν Φρίξῳ, ea narrari ab aliquo, fortasse ab ipso Phrixo, potuerunt. Bis editam esse fabulam auctor est Schol. Aristoph. fr. I.

I. Aristoph. Ran. 1256.

Σιδώνιόν ποτ' ἄστυ Κάδμος ἐκλιπὼν
Ἀγήνορος παῖς - -

ubi Schol. ἔστι δὲ τοῦ β'. Φρίξου Εὐριπίδου ἡ ἀρχή· τὸ λοιπὸν δὲ τοῦ στίχου

ἵκετ' ἐς Θήβης πέδον.

Priorem versum ab Isocrate, accepto nuntio de clade Chaeronensi pronuntiatum memorant etiam Lucian. Macrob. 23. T. VIII. p. 128. ed. Bip. Plut. dec. rhet. vit. p. 837. E. Hesych. Γλυκερῷ Σιδωνίῳ· δρᾶμα δέ ἐστιν, ἐν ᾧ τῆς θυμέλης ἄρχεται οὕτως·

Σιδώνιόν ποτ᾽ ἄστυ Κάδμος ἐκλιπὼν
Ἀγήνορος παῖς - -

Διεβεβόητο δὲ τὸ μέρος τοῦτο. Locum haec et sqq. habuerunt in prologo, quia Ino, Phrixi noverca, filia erat Cadmi.

II. Schol. Eurip. Phoen. 6. ἐν γοῦν τῷ Φρίξῳ φησίν· ἦσαν γὰρ Ἀγήνορος παῖδες,

Κίλιξ, ἀφ᾽ οὗ καὶ Κιλικία κικλήσκεται,
Φοίνιξ, ὅθενπερ τοὔνομ᾽ ἡ χώρα φέρει
καὶ Θάσος - -

Barnes. tanquam primum hunc versum dedit turpissimum: Ἦσαν γὰρ οἱ μὲν παῖδες οἱ Ἀγήνορος. Valcken. ad Phoen. p. 596. verba videbantur Scholiastae ἦσαν γὰρ Ἀγήνορος παῖδες, Euripidea autem Ἀγήνορος κόροι. Musgr. Ἦσαν γάρ, ὥς λέγουσ᾽, Ἀγήνορος κόροι. quod praeter verba ὥς λέγουσ᾽. recepit Boissonad. recte: nam omnia illa scholiastae verba esse, quum praecesserit ἐν γοῦν τῷ Φρίξῳ φησίν, vix verisimile est. — Ad hunc prologum Valcken. l. c. refert etiam versum, qui sine nomine auctoris legitur apud Plutarch. T. II. p. 607. B. καὶ ὁ τοῦ Διονύσου πάππος, ὅς ἐξεπέμφθη τὴν Εὐρώπην ἀνευρεῖν, οὐδὲ αὐτὸς ἐπανῆλθε,

Φοίνιξ πεφυκώς, ἐκ δ᾽ ὁρίζεται γένος

εἰς τὰς Θήβας παραγενόμενος. In eo pro γένος Valcken. legendum coni. χθονός.

III. Eratosth. Cataster. 14. Ταῦρος. Οὗτος λέγεται ἐν τοῖς ἄστροις τεθῆναι, διὰ τὸ Εὐρώπην ἀγαγεῖν ἐκ Φοινίκης εἰς Κρήτην διὰ τοῦ πελάγους, ὡς Εὐριπίδης φησὶν ἐν τῷ Φρίξῳ. Idem narrant schol. Germanic. Eudocia p. 392. et Hygin. poët. astron. 21. Cf. Malalae chron. 35. Vid. Bentl. epist. ad Mill. p. 488. ed. Lips.

IV. Etymol. M. p. 714, 17. Σιροί, τὸ ἐπιτήδειον ἀγγεῖον εἰς ἀπόθεσιν πυρῶν καὶ τῶν ἄλλων ὀσπρίων. Ἀμμώ-

τοῦτο μάλιστα πάσχουσιν οἱ φιλόσοφοι καὶ χαρίεντες, ὡς Θησεὺς τῷ Πειρίθῳ κολαζομένῳ καὶ δεδεμένῳ·

Πέδαις ἀχαλκεύτοισιν ἔζευκται πόδας.

Ad hunc versum respexit etiam Plutarch. p. 763. F. κοινωνίας, οὐχ οἵαν Εὐριπίδης φησὶν ἀχαλκεύτοισιν ἐζεῦχθαι πέδαις, tum p. 482. A. et 533. A. ubi pro πέδαις habet αἰδοῦς, mutato propter disputationis argumentum vocabulo, ut monuit Gataker. adv. posth. p. 520 sq. Αἰδοῦς expressit Grotius in Excerpt. p. 429. vertens: *Non aere vinctus, sed pudoris vinculo.*

V. Gregor. Cor. in Hermogen. p. 948. in Reisk. orat. gr. T. VIII. ἐν μὲν τῷ Πειρίθῳ παρεισάγεται Ἡρακλῆς ἐν ᾅδου κατελθὼν κατὰ κέλευσιν Εὐρυσθέως, καὶ ὑπὸ τοῦ Αἰακοῦ ἐρωτώμενος, ὅστις ἐστὶ, καὶ ἀποκρινόμενος·

Ἐμοὶ πατρὶς μὲν Ἄργος, ὄνομα δ' Ἡρακλῆς·
θεῶν δὲ πάντων πατρὸς ἐξέφυν Διός.
Ἐμῇ γὰρ ἦλθε μητρὶ κεδνῇ πρὸς λέχος
Ζεύς, ὡς λέλεκται τῆς ἀληθείας ὕπο.
ἥκω δὲ δεῦρο πρὸς βίαν Εὐρυσθέως.

V. 3. expendi mereri monet Porson. praef. Hec. p. XXXIX. (XLII. Lips. nov.) quia in canonem eius peccat. Hinc V. D. in Censura Edinburg. n. 37. p. 75. corr. μητρὶ πρὸς κεδνὸν λέχος. κεδνὸν λέχος est etiam Hipp. 829. Cf. Diar. class. n. 7. p. 155. Sic etiam Herm. elem. doctr. metr. p. 116.

VI. Stob. Ecl. eth. 7. p. 175. Grot. T. II. p. 336. Heeren.

Ὁ πρῶτος εἰπὼν οὐκ ἀγυμνάστῳ φρενὶ
ἔῤῥιψεν ὅστις τόνδ' ἐκαίνισεν λόγον,
ὡς τοῖσιν εὖ φρονοῦσι συμμαχεῖ τύχη.

Pectus subactum gessit experientia, Qui primus istam protulit sententiam: Sociam dat et Fortuna se prudentibus.

VII. Stob. tit. 37. p. 220. Gesn. p. 147. Grot. et Gaisf.

Τρόπος ἐστὶ χρηστὸς ἀσφαλέστερος νόμου.
τὸν μὲν γὰρ οὐδεὶς ἂν διαστρέψαι ποτὲ
ῥήτωρ δύναιτο, τὸν δ' ἄνω τε καὶ κάτω
λόγοις ταράσσων πολλάκις λυμαίνεται.

Securiores lege sunt mores boni: His numquam fraudem nullus orator facit, Illam repertis saepe qui coloribus Sursum deorsum vertit atque adulterat. In edd. lemma est Πειρίθου, *Pirithi, Pirithous.* Paris. A. πειρζ. Ex Euripidis Pirithoo versus esse ostendit Valck. diatr. p. 197 sqq. V. 1. scriptum fuisse puto, Τρόπος δὲ χρ. ne anapaestus in duo vocabula distrahatur. Sed vid. Herm. elem. d. metr. p. 119 sq. V. 4. recte Valcken. l. c. p. 200. λόγῳ σπαράσσων, nisi quod λόγοις non opus erat mutare.

VIII. Stob. tit. 120. p. 608. Gesn. 122. p. 501. Grot. 121. Gaisf.

Οὔκουν τὸ μὴ ζῆν κρεῖττόν ἐστ', ἢ ζῆν κακῶς.

Indecore vita satius est non vivere. E Pirithoo versum esse e Par. A. didicerat Grotius. Gaisf. edidit: Οὐκ οὖν — κακῶς; Boisson. Οὔκουν — κακῶς; ἢ ζῆν pro ἢ τὸ ζῆν, ut apud Soph. El. 264. ἐκ τῶνδ' ἐμοὶ λαβεῖν θ' ὁμοίως καὶ τὸ τητᾶσθαι πέλει.

PLISTHENES.

Variae fuerunt narrationes de Plisthene, Pelopis filio; sed quae earum argumentum huic fabulae suppeditaverit, ignoratur. Barnesius nihil nisi Plisthenem patrem fuisse Agamemnonis et Menelai ex Aerope, quos moriens Atreo fratri educandos commiserit. Vid. Apollod. III, 2, 2. Schol. Eurip. Or. 5. Musgrav. pro argumento habet, quod Hyginus narrat fab. 86. *Thyestes — Atrei filium Plisthenem, quem pro suo educaverat, ad Atreum interficiendum misit, quem Atreus credens fratris filium esse, imprudens filium suum occidit.* Et ad hoc argumentum referri potest fr. I. Sed fr. II. esse videtur potius ex oratione patris filio regnum tradentis.

I. Schol. Ven. Il. δ', 319.

Οὐ τὸν μὲν ἔκταν πατέρα πολέμιόν γε μήν.

II. (I.) Stob. tit. 46. p. 325. Gesn. 48. p. 181. Grot. et Gaisf.

Δήμῳ δὲ μήτε πᾶν ἀναρτήσῃς κράτος,
μήτ' αὖ κακώσῃς, πλοῦτον ἔντιμον τιθείς·
μηδ' ἄνδρα δήμῳ πιστὸν ἐκβάλῃς ποτέ,
μηδ' αὖξε καιροῦ μεῖζον· οὐ γὰρ ἀσφαλές,
μή σοι τύραννος λαμπρὸς ἐξ αὐτοῦ φανῇ.
κώλυε δ' ἄνδρα παρὰ δίκην τιμώμενον·
πόλει γὰρ εὐτυχοῦντες οἱ κακοὶ νόσος.

Nec tota vulgo fraena committe imperi, Tribuens nec opibus plus satis, plebem preme. Plebis tuentem iura nec pelle exsulem, Nec honore nimium tolle, ne popularibus Suffultus auris vindicet regnum sibi. Hunc, qui secures raptat indignus, cave: Gravissima urbi noxa felices mali. V. 5. Pierson. Veris. p. 38. coni. ἐξ ἀστοῦ. et v. 6. κόλουε pro κώλυε, quam coniecturam Wakefield. tribuit Gaisf.

III. (VI.) Stob. tit. 91. p. 507. Gesn. 93. p. 379. Grot. et Gaisf.

Ὦ πλοῦθ', ὅσῳ μὲν ῥᾷστον εἶ βάρος φέρειν·
πόνοι δὲ κἂν σοὶ καὶ φθοραὶ πολλαὶ βίου
ἔνεισ'· ὁ γὰρ πᾶς ἀσθενὴς αἰὼν βροτοῖς.

O copia auri, facile onus gestantibus; Sed cura te comitatur et durus labor. Adeo a dolore nulla pars vitae vacat. Primus versus tit. 89. p. 502. Gesn. 91. p. 369. Grot. et Gaisf. ex Euripidis Phoenice citatur. Ed. Gesn. utroque loco ad Phoenicem refert. V. 3. ed. Gesn. βίον, errore, puto, operarum: versum enim est *aetas*.

Ad hanc fabulam Musgrav. nr. II. retulit etiam versum, qui apud Stob. ibid. p. 507. Gesn. 379. Grot. legitur.

Πολλῶν τὰ χρήματ' αἴτι' ἀνθρώποις κακῶν.

Mala multa hominibus parere divitiae solent. Sed is in una ed. Gesn. ad Plisthenem refertur; nec Valcken. diatr. p. 228. quem Gaisf. etiam citat, ad Plisthenem eum retulit, sed in iis versibus posuit, quos Barnes. p. 508. post v. 164. omiserit.

IV. (III.) Ammon. v. βωμός. Παρὰ Εὐριπίδῃ ἐσχάρα ἀντὶ τοῦ βωμοῦ κεῖται ἐν Πλεισθένει·

Μηλοσφαγεῖτε δαιμόνων ἐπ' ἐσχάραις.

Eustath. ad Il. ζ' p. 1564, 30. λέγει δὲ καὶ Εὐριπίδης μηλοσφαγεῖ τε δαιμόνων ἐπ' ἐσχάραις. Utrum rectius sit, tunc demum iudicare poterit, si narrantisne haec oratio sit, an imperantis quod faciendum sit, constabit.

V. (V.) Steph. Byz. v. Ἄργος. λέγεται καὶ Ἀργόλας. - - Εὐριπίδης ἐν Πλεισθένει·

— Ἐγὼ δὲ Σαρδιανὸς, οὐ γὰρ οὐκέτ' Ἀργόλας.

Barnes. in Add. p. 522. dedit Σαρδιανὸς, οὐκέτ' Ἀργόλας, ut versus pro trochaico, una syllaba truncato, esset iambicus. Valck. in nota MS. pro Σαρδιανός vocem disyllabam requiri censet. Potest autem scribi: ἐγὼ δὲ Λυδὸς, οὐ γὰρ οὐκέτ' Ἀργόλας.

VI. (IV.) Athenaeus XV. p. 668. B. τῶν ἐρωμένων ἐμέμνηντο, ἀφιέντες ἐπ' αὐτοῖς τοὺς λεγομένους κοσσάβους. διὸ καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ἰνάχῳ Ἀφροδισίαν εἴρηκε τὴν λάταγα - - καὶ Εὐριπίδης ἐν Πλεισθένει·

Πολὺς δὲ κοσσάβων ἀραγμὸς
Κύπριδος προσῳδὸν
ἀχεῖ μέλας ἐν δόμοισιν.

Haec Barnes. in duos iambicos descripsit, quorum prior satis immodulatus:

Πολὺς δὲ κοσσάβων ἀραγμὸς Κύπριδος
ἠχεῖ προσῳδὸν ἐν δόμοισι σοῖς μέλος

unde progressus Piersonus teste Valcken. in not. MS. secundo versu scribebat προσῳδὸν ἐν δόμοισιν ἀνταχεῖ μέλος. Recte Toup. epist. crit. in Suid. p. 57. (Em. in Suid. Oxon. 1790. Vol. II. p. 471.) e choro petitum dicit fragm. qui ibi de hoc more etiam disputat. Huc respexit Hesych. Κίτταβος, λάταξ, Εὐριπίδης Πλεισθένει. Eustath. ad Il. τ', p. 1170, 53. κότταβον, ὃν ὁ φιλοσίγματος Εὐριπίδης ἐν δυσὶ σσ γράφει. et ad υ', 57. χρῆσις δὲ κοσσάβου ἐν τῷ Πολὺς κοσσάβων ἀραγμός.

VII. Lex. Sangerman. in Bekk. anecd. p. 107, 10. Μέμφον τὴν μέμψιν. Εὐριπίδης Πλεισθένει.

POLYIDUS SEU GLAUCUS.

Fabulam exposuerunt Apollod. III, 3, 1. et ex eo Schol. Lycophr. 811. Hygin. f. 136. Hic, ut alibi, sic hoc loco tragoediae alicuius argumentum exponere videtur his verbis: *Glaucus, Minois et Pasiphaae filius, dum ludit pila* (Apollod. μῦν vel μυῖαν διώκων) *cecidit in dolium melle plenum. Quem quum parentes quaererent, Apollinem sciscitati sunt de puero. Quibus Apollo* (Κουρῆτες Apoll.) *respondit: monstrum vobis natum est, quod si quis solverit* (τὸν δὲ τὴν ταύτης τῆς βοὸς θέαν ἄριστα εἰκάσαι δυνηθέντα καὶ ζῶντα τὸν παῖδα ἀποδώσειν Apoll.), *puerum vobis restituet. Minos sorte audita coepit monstrum a suis quaerere; cui dixerunt natum esse vitulum, qui ter in die colorem mutaret per quaternas horas, primum album, secundum rubeum, deinde nigrum. Minos autem ad monstrum solvendum augures convocavit. Qui quum non invenirent, Polyidus Coerani filius monstrum demonstravit, eum arbori moro similem esse; nam primum album est, deinde rubrum, quum permaturuit, nigrum. Tunc Minos ait ei: ex Apollinis responso filium mihi oportet restituas. Quod Polyidus dum auguratur, vidit noctuam super cellam vinariam sedentem atque apes fugantem. Augurio accepto, puerum exanimem de dolio eduxit. Cui Minos ait: corpore invento, nunc spiritum restitue. Quod Polyidus quum negaret posse fieri, Minos iubet eum cum puero in monumento includi et gladium poni. Qui quum inclusi essent, draco repente ad corpus pueri processit. Quod Polyidus aestimans eum velle consumere, gladio repente percussit et occidit. Altera serpens parem quaerens vidit eam interfectam et progressa herbam attulit, atque eius tactu serpenti spiritum restituit; idemque Polyidus fecit. Qui quum intus vociferarentur, quidam praete-*

riens Minoi nuntiavit; qui monumentum iussit aperiri et filium incolumem recuperavit, Polyidum cum multis muneribus in patriam remisit. Quae de noctua narrat, ea ex Euripide sumta esse ostendit Aelian. de nat. anim. V, 2. *Ἔοικεν ὁ Εὐριπίδης ἀβασανίστως πεποιηκέναι τὸν Πολύϊδον, ὁρῶντα (γλαῦκα) καὶ ἐξ αὐτῆς τεκμηράμενον ὅτι εὑρήσει καὶ τὸν Γλαῦκον τὸν τεθνεῶτα τοῦ Μίνω τὸν υἱόν.* Nimirum negaverat in Creta noctuas reperiri. Etiam de bove tricolore Schol. Aristid. T. II. p. 307. ed. Iebb. *Τραγικῆς βοός. Δρᾶμα πεποίηται Εὐριπίδου, ἐν ᾧ βοῦν τρίχρωμον ποιεῖ εὑρῆσθαί τισι.* Utrumque locum indicavit Valcken. diatrib. p. 201. Idem p. 200. nomen vatis usitato more ab Euripide scriptum esse *Πολύειδον*, producta paenultima suspicatur, quia de Sophocle notatum a Grammaticis, nomen ipsi scriptum paenultima correpta, *Πολύϊδον*.

I. Schol. in Hermog. p. 416. ed. Laurent. II. p. 254. ed. Sturm. ad ista rhetoris verba: *Τὸ Εὐριπίδου ἐν Πολυΐδῳ. Οὕτως ἔχουσι τὰ τοῦ Πολυΐδου ῥήματα·*

Ἔα ἔα,
Ὁρῶ γ' ἐπ' ἀκταῖς νομάδα κυματοφθόρον
ἀλιαίετον· τὸν παῖδα χερσεύει μόρος.
εἰ μὲν γὰρ ἐκ γῆς εἰς θάλασσαν ἵπτατο
ὁ κύματ' οἰκῶν ὄρνις, ἡρμήνευσεν ἂν
τὸν παῖδ' ἐν ὑγροῖς κύμασιν τεθνηκέναι·
νῦν δ' ἐκλιπὼν ἤθη τε καὶ νόμον βίου
δεῦρ' ἔπτατ'· οὔκουν ἔσθ' ὁ παῖς ἐν οἴδμασιν.

Vid. Valck. diatr. p. 201 sq. Grotius ex Schol. tum edito habet tantum vss. 3. 4. 5. in Exc. p. 401. quos sic vertit: *Nam si volasset a solo salsa ad vada Maris habitatrix ales, indicium daret, Natum inter undas humida exstinctum nece.* V. 1. pro *κυματοφθόρον* Ruhnk. apud Valcken. em. *κυματότροφον*, probante Valcken. V. 2. insolens dictio *τὸν παῖδα χερσεύει μόρος*, *mors puerum in terra retinet.* V. 3. legendum *ἔπτατο* pro *ἵπτατο*. Vid. Porson. ad Eurip. Med. 1. Cf. Eustath. p. 900, 33.

II. (IX.) Eratosth. ep. de cubi duplicatione apud Eutocium comm. in Archim. de sphaera et cyl. p. 20.

Τῶν ἀρχαίων τινὰ τραγῳδοποιῶν φασὶν εἰσαγαγεῖν τὸν Μίνω τῷ Γλαύκῳ κατασκευάζοντα τάφον· πυθόμενον δὲ, ὅτι πανταχοῦ ἑκατόμπεδος εἴη, εἰπεῖν·

Μικρόν γ' ἔλεξας βασιλικοῦ σηκὸν τάφου.
διπλάσιος ἔστω· τοῦ κύβου δὲ μὴ σφαλῇς.

Sic hos versus emendavit Valcken. diatr. p. 203. quum legeretur βασιλεικοῦ, διπλάσιον, τοῦ δὲ τοῦ κύβου. Idem ad Polyidum eos referendos esse suspicatus est.

III. (VII.) Stob. tit. 3. p. 36. Gesn. p. 19. Grot.

Ὅστις νέμει κάλλιστα τὴν αὑτοῦ φύσιν,
οὗτος σοφὸς πέφυκεν εἰς τὸ συμφέρον.

Quisquis suae ipse fraena naturae tenet, Consulere recte commodis novit suis. Haec „Polyido neganti fieri posse, quod mortui filioli pater desiderabat, dicere potuit Minos" inquit Valcken. p. 202. τὴν αὑτοῦ φύσιν Gesn. marg. et Paris. A. pro τοῖς αὑτοῦ φίλοις. Scribendum videtur τὴν αὑτοῦ φύσιν. Vid. quae notavi ad Iphig. A. p. 368. v. 10. T. VII. p. 508. V. 2. πρὸς τὸ συμφέρον Paris. A. quod praetulit Gaisf.

IV. (VIII.) Schol. Ven. Il. κ', 56. de voc. τέλος. ποτὲ δὲ τὸ δαπάνημα, ὡς Εὐριπίδης ἐν Πολυείδῳ

Μάτην γὰρ οἴκῳ σὸν τόδ' ἐκβαίη τέλος.

Primus hoc fr. protulit Valck. e schol. Leidens. diatr. p. 202. ubi ἐκκαίει scriptum est pro ἐκβαίῃ. Omisso dramatis nomine eumdem versum citat Eustath. in Il. κ'. p. 702, 47. = 789, 14. ubi scribitur μάτην δ' εἰκοστὸν τόδ' ἐκβ. τ. ut habet schol. cod. Lips. et Philemon gr. p. 161. ed. Osann. οἴκῳ σῷ est e corr. Valck. Blomf. gloss. Aesch. S. ad Th. 246. nescio cur ἐκκαίεις legat pro ἐκκαίει vel ἐκβαίῃ. Sed deest ἄν, quare legerim: μάτην γ' ἂν οἴκῳ - - -

V. (VI.) Stob. tit. 122. p. 613. Gesn. 124. p. 505. Grot. 123. Gaisf.

— — — — ἀνθρώπων δὲ μαίνονται φρένες,
δαπάνας ὅταν θανοῦσι πέμπωσιν κενάς.

Stulta mens mortalium Non sentientes sumtibus Manes colit.

VI. (X.) Plutarch. de vita iuc. sec. Epic. p. 1104. D. Ἐκ δὲ τούτου παρατροπῆς γενομένης καὶ ὅπλα καὶ σκεύη καὶ ἱμάτια συνήθη τοῖς τεθνηκόσι, καὶ ὡς ὁ Μίνως τῷ Γλαύκῳ

Κρητικοὺς
αὐλοὺς, θανούσης κῶλα ποικίλης νεβροῦ
συνθάπτοντες ἥδιον ἔχουσιν. Hinc tragicum colorem Cleobulinae dicto apud Plut. Symp. VII. sap. p. 150. E. Νεβρογόνος κνήμη κεράσφορον οὖας ἦξε θαυμάζειν ἔκατι κρούσεως, Plutarchum addidisse videri monet Wyttenbach. ad locum Plut. T. I. p. 594. Tragicus color quis ibi sit, ac non lyricus, non intelligo; nec, cur non uterque per se de tibia dicere potuerit, quod verum erat.

VII. (II.) Sext. Empir. Pyrrhon. hypotyp. III, 229. p. 185. Diog. Laert. IX, 73. Schol. Plat. p. 119. Ruhnk.

Τίς δ' οἶδεν, εἰ τὸ ζῆν μέν ἐστι κατθανεῖν,
τὸ κατθανεῖν δὲ ζῆν κάτω νομίζεται.

κάτω νομίζεται etiam schol. Plat. Pro eo Diog. L. habet νομίζεται βροτοῖς. Reliqui, ut Plato Gorg. p. 492. E. Clem. Alex. Strom. p. 432. D. Origenes in Celsum VII. p. 366. Schol. Eur. Hipp. 191. Schol. Arist. Ran. 1114. (vid. fr. Plirix. XIV.) priorem et alterum usque ad ζῆν tantummodo citant. Schol. Ran. 1526. post ζῆν addit ὑπνοῦν δὲ τὸ κατθανεῖν. simile illud Shakspeariano *To die, perhaps to sleep.* Hinc valde vereor ne varia ista supplementa non ab Euripide profecta sint, sed ab aliquo qui secundum versum mutilum esse aegre ferret. Quod vero Schol. Arist. addit, verba, quae attulit Comici alicuius esse vel metrum ostendit. E Polyido totum esse ostendunt Schol. Hippol. et Plat. Cf. Bentl. epist. ad Mill. p. 478. ed. Lips. De sententia vid. Gatak. adv. posth. p. 523 sq. Davis. ad Cic. Tusc. I, 31.

VIII. (III.) Stob. tit. 59. p. 382. Gesn. 61. p. 231. Grot. et Gaisf.

Οἱ τὰς τέχνας δ' ἔχοντες ἀθλιώτεροι
τῆς φαυλότητος. τοιγὰρ ἐν κοινῷ ψέγειν
ἅπασι κεῖσθαι δυστυχὲς, οὐκ εὐτυχές.

Vitam hominis artes praegravant, non sublevant. Nam sustinere crimen imperitiae Censore quovis sortis est durae nimis. Grotius, eumque, ut semper, secutus Barnes. ἀθλιώτατοι, ita esse in Paris. A. dicens; quod contra Gaisf. in eo satis perspicue scriptum esse ἀθλιώτεροι monet. Τῆς φαυλότητος i. e. τῶν φαύλων, τῶν τὰς τέχνας οὐκ ἐχόντων. Pro τοιγάρ, quod est a Grotio pro τε γάρ, recte Musgrav. legendum coniicit καὶ γάρ. Boisson. plena interpunctione post ἀθλιώτεροι posita iungit Τῆς φαυλότητός τοι γὰρ ἐν μ. κ. ψ. V. 3. pro οὐκ εὖ. Grot. dedit κοὐκ εὖ. ut Musgrav. etiam legendum putat; male: nam contraria subiunguntur etiam sine copula. Vid. Gramm. gr. §. 608. p. 1224.

IX. (IV.) Stob. tit. 89. p. 502. Gesn. 91. p. 367. Grot. et Gaisf.

Οὐ γὰρ παρὰ κρατῆρα καὶ θοίνην μόνον
τὰ χρήματ' ἀνθρώποισιν ἡδονὰς ἔχει,
ἀλλ' ἐν κακοῖσι δύναμιν οὐ μικρὰν φέρει.

Non tantum opum vis ad voluptatem valet Dulcesque ad epulas Liberique ad pocula, sed calamitati grande subsidium ferunt. παρὰ κρατῆρα non magis mirum, quam παρὰ θρόνον Eur. Heracl. 756. vid. Elmsl. ad v. 753. Seidler. ad Eurip. El. 1053.

X. (V.) Stob. tit. 93. p. 514. Gesn. 95. p. 383. Grot. et Gaisf.

Πλουτεῖς· τὰ δ' ἄλλα μὴ δοκεῖς ξυνιέναι·
ἐν τῷ γὰρ ὄλβῳ φαυλότης ἔνεστί τις,
πενία δὲ σοφίαν ἔλαχε διὰ τὸ δυστυχές.

Es dives; at scis praeter hoc unum nihil. Id adesse vitium quippe divitiis solet; Magis malo coacta paupertas sapit. Versus tertius in proverbium abiit. vid. Clem. Alex. Strom. IV. p. 483 sq. Zenob. V, 72. In eo Clem. διὰ τὸ συγγενές pro διὰ τὸ δυστυχές. De numeris vid. Porson. ad Orest. 485. Similis sententia est Theocriti ἁ πενία - μόνα τὰς τέχνας ἐγείρει. Cf. Themist. p. 164. B. Bergler ad Arist. Plut. 511. Exstare Theodori Prodromi ἀνατροπὴν τοῦ πενίη σοφίην ἔλαχε a Fed. Morello gr. et lat. editam Paris. 1608. monuit Beck. in ed. Lips. Hic titulus eo fere ducere videtur

Boissonadio, ut credatur e poëta gnomico et heroico Euripidem esse mutuatum.

XI. (Glauc. I.) Stob. tit. 22. p. 187. Gesn. p. 111.

Βαρὺ τὸ φόρημ' οἴησις ἀνθρώπου κακοῦ·
ὅστις γὰρ ἀστῶν πλέον ἔχειν πέφυκ' ἀνήρ,
φίλοις τ' ἄμικτός ἐστι καὶ πάσῃ πόλει.

Fastus mali hominis res est intolerabilis. [Nam] *Habere quisquis parte plus quaerit sua, Nil ille iusti cogitat, nil expetit.* V. 1. in Gesn. adscriptum est lemma: *Euripidis*; v. 2. et 3. *Eiusdem in Glauco.* In Paris. A. et Schow. Codd. A. C. tres versus coniuncti sunt, et omnibus praefixum lemma Εὐριπίδης Γλαύκῳ. Grotius autem primum versum Glauco assignavit, reliquos duos Ixioni, credo quod ex Ixione a Stob. tit. 10. citantur tres versus eamdem sententiam continentes, quorum tertius idem est, qui hic tertius legitur. vid. Ixion. fr. IV. At eosdem versus saepius poni ab Euripide notum est. Vid. Boeckh. de trag. p. 247 sqq. V. 1. φόρημ' e coniectura Salmasii scripsit Grotius. De vi voc. οἴησις, *arrogantia*, vid. Wyttenbach. ad Plut. p. 39. D.

XII. (Glauc. II.) Stob. tit. 43. p. 302. Gesn. 45. p. 173. Grot. et Gaisf.

Ὅταν κακός τις ἐν πόλει πράσσῃ καλῶς,
νοσεῖν τίθησι τῶν ἀμεινόνων φρένας,
παράδειγμ' ἔχοντας τῶν κακῶν ἐξουσίαν.

Quoties secundis rebus exsultat nocens, Victae bonorum languidae mentes iacent, Specimen tuentes improbae licentiae.

XIII. (Glauc. III. IV.) Stob. tit. 115. p. 590. Gesn. 117. p. 477. Grot. 116. Gaisf.

Φεῦ φεῦ! τὸ γῆρας ὡς ἔχει πολλὰς νόσους!
γέροντι δ' οὐχ οἷόν τε μηκύνειν χρόνον·
μακρὸς γὰρ αἰὼν συμφορὰς πολλὰς ἔχει.

Heu quam senectus multa fert secum mala, Nec est ut aevi spatia producat senex. Nam longa multis vita proiecta est malis. Versum tertium a superioribus seiunxit Grotius, tanquam qui novam sententiam in-

ciperet. Idem versus paulum immutatus legitur etiam inter fr. Oenom. IV.

XIV. Erotian. v. διεβλήθησαν p. 130. post ea quae ad Hipp. fr. XIII. adscripsi, addit: Μέμνηται τῆς λέξεως καὶ ἐν Πολυείδῳ καὶ ἐν Ὀρέστῃ.

XV. Gregor. Cor. p. 17 sq. ἀλλὰ καὶ Εὐριπίδης ἐν Πολυΐδῳ τῷ δράματι·

Οἶσθ᾿ οὖν ὃ δρᾶσον

ἀντὶ τοῦ δράσεις ἐξήνεγκε: Ibi in aliis libris legitur ἐν Πολυδώρου δράματι, Meerm. ἐν Πολυξένῃ τῷ δράματι. De vera scriptura dissentiunt cum Koenio ad eum l. Bastius et Schaefer. Mihi vix probabile videtur, si genuina scriptura esset ἐν Πολυδώρου vel ἐν Πολυξένῃ δράματι, quae satis nota sunt, si non fabularum, at personarum nomina, alium substituisse titulum minus notae fabulae ἐν Πολυΐδῳ. Hoc itaque verum puto quamquam idem hemistichium est Hec. 222. Et sic Schol. Ravenn. Bekk. ad Arist. Thesmoph. 870. σύνηθες τὸ σχῆμα. Μένανδρος οἶσθ᾿ ὃ ποίησον. Σοφοκλῆς Πηλεῖ μὴ ψεῦσον ὦ Ζεῦ, μή μ᾿ ἕλῃς ἄνευ δόρος. οἶσθ᾿ οὖν ὃ δρᾶσον Εὐριπίδης Πολυΐδῳ.

PROTESILAUS.

Hygin. f. 103. *Achivis fuit responsum, qui primus littora Troianorum attigisset, periturum. Quum Achivi classes applicuissent, ceteris cunctantibus, Iolaus, Iphicli et Deidamiae filius, primus e navi prosilivit, qui ab Hectore confestim est interfectus; quem cuncti appellarunt Protesilaum, quoniam primus ex omnibus perierat. Quod uxor Laodamia Acasti filia quum audisset eum periisse, flens petit a diis, ut sibi cum eo tres horas colloqui liceret: quo impetrato a Mercurio reductus, * tres horas cum eo collocuta est. Quod iterum quum obisset Protesilaus, dolorem pati non potuit Laodamia.* Schol. Aristid. T. II. p. 228. ed. Iebb. Ὁ Πρωτεσίλαος δρᾶμα γέγρα-

πται τῷ Εὐριπίδῃ. λέγεται δὲ ὅτι γαμήσας καὶ μίαν ἡμέραν μόνον συγγενόμενος τῇ γυναικὶ ἠναγκάσθη μετὰ τῶν Ἑλλήνων κατὰ Τροίας ἀπελθεῖν, καὶ πρῶτος ἐπιβὰς τῆς Τροίας ἐτελεύτησε. καὶ φασὶν ὅτι τοὺς κάτω δαίμονας ᾐτήσατο καὶ ἀφείθη μίαν ἡμέραν καὶ συνεγένετο τῇ ἑαυτοῦ γυναικί. Cf. Tzetz. Chil. II, 760 sqq.

I. Schol. Soph. Oed. C. 10. Βέβηλος τόπος ἐστὶν ὁ ἀκάθαρτος καὶ βατὸς πᾶσι. Καὶ βέβηλος ἀνὴρ, ὁ μιαρός. Εὐριπίδης Πρωτεσιλάῳ·

Οὐ γὰρ θέμις βέβηλον ἅπτεσθαι δόμων.

Nefas profano limen est attingere. Grot. Exc. p. 400. Hinc Suidas v. βέβηλος.

II. Plutarch. T. II. p. 10. A. (Stob. tit. 5. p. 63. et 19. p. 168. Gesn. p. 37. et 161. Grot.) Οὐ τὸ νικᾶν μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ ἡττᾶσθαι ἐπίστασθαι καλὸν, ἐν οἷς τὸ νικᾶν βλαβερόν· ἔστι γὰρ ὡς ἀληθῶς καὶ νίκη Καδμεία. Ἔχω δὲ μάρτυρα τούτων καὶ Εὐριπίδην τὸν σοφὸν ἐπαγαγέσθαι, λέγοντα·

Δυοῖν λεγόντοιν, θατέρου θυμουμένου,
ὁ μὴ ἀντιτείνων τοῖς λόγοις σοφώτερος.

Certantibus (loquentibus) duobus, irato altero, Certare qui desistit, est sapientior. Locum esse e Protesilao, indicat Stob. tit. 19. Articulum v. 2. non tantum e Plutarcho, sed ex ipso Stobaeo tit. 19. addere poterat Toup. Em. in Suid. T. III. p. 147. et Porson. ib. T. IV. p. 504, nec a Grotio demum additus est, sed legitur iam in Trincav. et Gesn.

III. Stob. tit. 67. p. 423. Gesn. 69. p. 287. Grot. et Gaisf.

Ὅστις δὲ πάσας συντιθεὶς ψέγει λόγῳ
γυναῖκας ἑξῆς, σκαιός ἐστι κοὐ σοφός.
πολλῶν γὰρ οὐσῶν τὴν μὲν εὑρήσεις κακὴν,
τὴν δ', ὥσπερ αὕτη, λῆμ' ἔχουσαν εὐγενές.

Quicunque passim feminas uno ordine Vituperat omnes, errat et pravum sapit. In classe tanta nempe reperire est malas; Sunt rursus aliae, ut ista, generosa indole. Similiter Hec. 1159 sq. μηδὲ τοῖς σαυτοῦ κακοῖς τὸ θῆλυ συνθεὶς ὧδε πᾶν μέμψῃ γένος. et quae sequuntur.

IV. Stob. tit. 96. p. 532. Gesn. 98. p. 409. Grot. et Gaisf.

Οὐ θαῦμ' ἔλεξας, θνητὸν ὄντα δυστυχεῖν.

Miserum esse narras qui sit homo; res non nova est.

V. Stob. tit. 123. p. 615. Gesn. 125. p. 507. Grot. 124. Gaisf.

Πέπονθεν, οἷα καὶ σὲ καὶ πάντας μένει.

Tulit ille, quod te pariter atque omnes manet.

VI. Stob. tit. 110. p. 581. Gesn. 112. p. 465. Grot. et Gaisf.

Πόλλ' ἐλπίδες ψεύδουσιν αἱ ἄλογοι βροτούς.

Spes vana multis saepe, quos laetat, necet. Trincav. Paris. A. καὶ ἄλογοι, unde Musgrav. fecit κἄλογοι. Scribendum videtur 'ἄλογοι' i. e. 'αἱ ἄλογοι ut ἄτεραι pro αἱ ἕτεραι, vel αἱ 'λογοι. In Boissonad. est φρένες pro βροτούς, errore, puto, operarum.

VII. Dio Chrys. or. 37. p. 467. B. φασὶ Περσῶν τοὺς ὁμοτίμους λαμβάνειν πληγὰς ἀντὶ τοῦ σώματος τὸν κάνδυν. Πέρσαι μὲν οὖν ἐπὶ τοσοῦτο δυσφοροῦσιν, Ἕλλην δ' ἀνὴρ παρεῖχε τύπτειν τὸ σῶμα, ὡς κάνδυν, ὡς ἱμάτιον. ἡμεῖς δ' οὐ παρέχομεν τὸν ἀνδριάντα χορεύειν, ἂν αἰσθάνηται; νῦν δ' ὁ μὲν κρείσσων αἰσθήσεως, ἐγὼ δὲ καὶ (leg. cum Gatak. κατὰ) τὴν Εὐριπίδου Λαοδάμειαν

οὐκ ἂν προδοίην καίπερ ἄψυχον φίλον.

Gatak. adv. posth. p. 518 sq. comparat Hec. 308. Iph. T. 700. Herc. f. 263.

VII. Suidas v. πενθερά, Photius p. 300. Herm. p. 410. Pors. Πενθερά, τῷ νυμφίῳ ἡ τῆς κόρης μήτηρ, καὶ πενθερὸς ὁ πατήρ. Εὐριπίδης δὲ γαμβρὸν αὐτὸν παρὰ τάξιν λέγει. ὁ γοῦν Ἀλκμαίων (fr. Alcm. III.) --- καὶ ὁ Πρωτεσίλαος τῷ Ἀλκάθῳ φησίν·

- - - - - - ἄξιος δ' ἐμὸς
γαμβρὸς κέκλησαι, παῖδά μοι ξυνοικίσας.

Valcken. ad Eur. Phoen. 431. corr. ἄξιος — κεκλῆσθαι. Musgrav. dedit ἀξίως — κέκλησαι, ut scripsit Heath. quod probat Hermann. ad Soph. Antig. 634.

VIII. Clem. Alex. Strom. VI. p. 628. A. Πλάτωνος ἐν πολιτείᾳ εἰπόντος κοινὰς εἶναι τὰς γυναῖκας, Εὐριπίδης ἐν Πρωτεσιλάῳ γράφει·

Κοινὸν γὰρ εἶν' ἄρα καὶ γυναικεῖον λέχος.

Musgr. coni. κοινὸν γὰρ εἶν' ἀρκεῖ γυναικεῖον λ. in quo εἶν' pro εἶναι barbarum. Boisson. κοινὸν γὰρ ἦν ἄρα καὶ γυν. λ. anapaesto in tertiam sedem illato. Recte Sylburg. eumque secutus Barnes. εἶναι καὶ γυν. λ. vel κοινόν γ' ἄρ' εἶναι καὶ γ. λ.

IX. Stob. tit. 73. p. 448. Gesn. 75. p. 325. Grot. et Gaisf.

Ὦ παῖδες, οἷον φίλτρον ἀνθρώποις φρενός!
O nati, quanti animo estis humano illices!

RHADAMANTHUS.

De argumento nihil novimus, nisi quod scenam fabulae in Boeotia fuisse e fr. II. colligere licet. Eo autem Rhadamanthus e Creta exsul se contulerat et post Amphitryonis mortem Alcmenam duxerat. vid. Apollod. II, 4, 11. ubi vid. Heyn. III, 1, 2. Sed fabulam istam νοθεύεσθαι dicit Grammat. apud Elmsl. ad calcem ed. Bacch.

I. (II.) Stob. ecl. p. 177. Grot. T. II. p. 342. Heer. Floril. tit. 62. p. 401. Gesn. 64. p. 269. Grot. et Gaisf.

Ἔρωτες ἡμῖν εἰσὶ παντοῖοι βίου.
ὁ μὲν γὰρ εὐγένειαν ἱμείρει λαβεῖν·
τῷ δ' οὐχὶ τούτου φροντὶς, ἀλλὰ χρημάτων
πολλῶν κεκλῆσθαι βούλεται πατὴρ δόμοις·
ἄλλῳ δ' ἀρέσκει μηδὲν ὑγιὲς ἐκ φρενῶν
λέγοντι πείθειν τοὺς πέλας τόλμῃ κακῇ·

οἱ δ' αἰσχρὰ κέρδη πρόσθε τοῦ καλοῦ βροτῶν
ζητοῦσιν. οὕτω βίοτος ἀνθρώπων πλάνη.
Ἐγὼ δὲ τούτων οὐδενὸς χρῄζω τυχεῖν,
δόξαν δὲ βουλοίμην ἂν εὐκλείας ἔχειν.

Vitam hanc amores alios aliorsum trahunt. Est qui vocari nobilis magnum putat; Hac spernit alius, et pater divi domus Florentis emtum quamlibet magno velit. Sunt queis libido est, prava quum dicant, tamen Trahere audientes pestilente audacia. Multos honesto cernimus praevertere Lucrum: omnis ita vita plena erroribus. Me nulla tentat id genus cupidinum, Sed nomen optem ferre rumoris boni. Flor. Paris. A. Εὐρ. Ῥαδάμανθος, Trincav. simpl. Ῥαδαμάνθυος. In Gesn. deest lemma, et in Ecl. tantum est *Euripidis.* Duo ultimi versus omissi sunt in Floril. quo factum, ut Barnes. quoque eos omitteret. In ult. coniecturam Musgrav. δὲ βουλοίμην ἂν pro δ' ἐβουλόμην ἂν confirmant Codd. V. A. apud Heer. Sermo enim est de re praesente. Vid. Gramm. gr. §. 509. a. p. 969 sq. Schaefer. tamen melet. cr. p. 124. cur. Musgr. ita legere maluerit, se non intelligere fatetur.

II. (I.) Strabo VIII. p. 546. A. Εὐριπίδης ἐν Ῥαδαμάνθυι [καλεῖ πόλιν τὴν χώραν]

Οἳ γῆν ἔχουσ' Εὐβοῖδα πρόσχωρον πόλιν.

III. Grammat. Sangerman. ap. Valck. diatr. p. 203. Bekker. anecd. p. 93 sq. Ἐξαίρειν, ἀντὶ τοῦ ἀπαίρειν. Εὐριπίδης δὲ Ῥαδαμάνθυι·

Οὐδεὶς γὰρ ἡμᾶς . . . . ἐξαιρήσεται

αὐτὸν post ἡμᾶς supplevit Pierson.

SCIRON,

DRAMA SATYRICUM.

Fabulam Scironis exponunt Plutarch. Thes. c. 10. Pausan. I, 44, 12. p. 108. Ovid. Metam. VII, 443. Hygin. fab. 38. Schol. Hippol. 976.

I. Pollux X, 35. *Τῶν ἀδοξοτέρων ἡ χαμεύνη καὶ τὸ χαμεύνιον. ἐν γοῦν τῷ Σατυρικῷ Σκίρωνι Εὐριπίδης φησί·*

Σχεδὸν χαμεύνη σύμμετρος Κορινθίας
παιδὸς, κναφάλλου δ' οὐχ ὑπερτείνεις πόδα.

ad quem locum Hemsterh. *χαμεύνη*, inquit, est capienda de lectulo meretricio, quem alter ad alterum tanquam opportunum et iustae longitudinis collaudat, siquidem suo pede non superaret inferiorem spondam. Memineris hic *χαμαιτυπείων* et *χαμαιτύπης*. Hermann. in sched. laudat Böttiger Vasengemälde I, 2. p. 147 sq.

II. (V.) Pollux IX, 75. *τάχα δ' ἂν εἴη κόρη, ὡς Εὐριπίδης ὠνόμασε παρθένον ἐν Σκίρωνι, λέγων περὶ τῶν ἐν Κορίνθῳ ἑταιρουσῶν·*

Καὶ τὰς μὲν ἄξῃ πῶλον ἂν διδῷς ἕνα,
τὰς δὲ ξυνωρίδ', αἳ δὲ κἀπὶ τεσσάρων
φοιτῶσιν ἵππων ἀργυρῶν· φιλοῦσι δὲ
τὰς ἐξ Ἀθηνῶν παρθένους, ὅταν φέρῃς
πολλάς - - -

Τὰς μὲν οὖν παρθένους λέγοι ἂν τὰς κόρας, αἷς ἐνεκεχάρακτο Ἀθηνᾶς πρόσωπον (§. 74. *κόρη νόμισμα παρ' Ἀθηναίοις ἦν*)· *ὅθεν τὸ νόμισμα τοῦτ' Εὔβουλος ἐν Ἀγκίσῃ καλεῖ Παλλάδας· πῶλον δὲ τὸ νόμισμα τὸ Κορίνθιον, ὅτι Πήγασον εἶχεν ἐντετυπωμένον.* Sensus igitur

est, quem optime Salmasius in nota Iungermanni explicavit: meretrices aliae copiam sui facient, si unum numum Corinthiacum dederis, aliae si duos; aliae quatuor numis conductae (φοιτᾶν vocabulum est de meretricibus proprium) aliae multis numis Atticis. Cf. Valcken. diatr. p. 247.

III. (II.) Athen. III. p. 76. C. Μνημονεύει δὲ τῶν ἐρινῶν σύκων Εὐριπίδης ἐν Σκίρωνι·

ἢ προσπηγνῦναι
κράδαις ἐριναῖς - - -

ἐριναῖς Schweigh. recte pro ἐρίναις, iudice Dobraeo ad Aristoph. Plut. 586. p. 129. ed. Lips.

IV. (III.) Athen. IX. p. 368. D. Καὶ Εὐριπίδης ἐν Σκείρωνι·

- - - - οὐδὲ κωλῆνες νεβρῶν

νεβρῶν pro νεκρῶν e coniectura Casauboni edidit Schweigh. Barnes. tamen κωλῆνας νεκρῶν Euripidi dictas esse putat eas corporum partes, quas Sciron hospitibus detruncasset.

V. (IV.) Stob. tit. 44. p. 307. Gesn. 46. p. 179. Grot. et Gaisf.

— — — — ἔστι τοι καλὸν
[τοὺς] κακοὺς κολάζειν.

Res pulcherrima est Punire sontes. τούς, ut versui adversans, expunxit Grotius. Boisson. ed.

Ἔστι τοι καλὸν κολάζειν τοὺς κακούς - - -

VI. Vid. fragm. Palam. VII.

SCYRIAE.

Hic fabulae titulus a solo Stobaeo memoratur; videtur autem chorum e puellis Scyriis constantem significare. Iam quum Sextus Empir. Lycomedem regem Scyri, eiusque filiam Deidamiam, quam Achilles sub puellari habitu latens compressit et ex ea Neoptolemum procreavit, in aliqua Euripidis fabula exhibitum esse commemoret, recte Gatak. p. 520. B. hoc fabulae argumentum fuisse coniecit.

I. Sextus Empir. adv. Mathem. I. §. 308. ἢ τὰ παρὰ τῷ Εὐριπίδῃ ἐπὶ τῇ Λυκομήδους θυγατρὶ Δηϊδαμείᾳ λεγόμενον·

A. Ἡ παῖς νοσεῖ σου κἀπικινδύνως ἔχει.
B. Πρὸς τοῦ; τίς αὐτὴν πημονὴ δαμάζεται;
Μῶν κρυμὸς αὐτῆς πλευρὰ γυμνάζει χολῆς;

πυνθάνεται γὰρ, μή τι πλευριτικὴ γέγονε διὰ τὸ τοὺς πλευριτικοὺς βήσσοντας ὑπόχολον ἀνάγειν. *tussientes pituitam biliosam excreare*, interprete Valcken. diatr. p. 34. Grotius in Exc. p. 431. dedit νοσεῖ τε κἀπικ. B. πρὸς τοῦδε; τίς μιν πημ. δαμ. primum versum Lycomedi tribuens, quem secutus Barn. secundum et tertium medico assignavit. *Lyc. Non sine periclo filia aegrotat mea.* B. *Quae causa? An latera vexat frigus e bile excitum?* Cf. Gatak. adv. p. 520. V. 3. Valck. l. c. scripsit χολῇ, pro γυμνάζει Ruhnk. ibid. χειμάζει. His versibus quartum addidit Barnes. e Cicer. epist. famil. XVI, 8.

Ψύχος δὲ λεπτῷ χρωτὶ πολεμιώτατον

inquit Euripides; non absurde, iudice Valcken. l. c. Eo loco Graevius e MS. Palat. malebat λεπτόχρωτι. Apud Musgrav. fr. est XCV. inter incerta.

II. Stob. tit. 103. p. 561. Gesn. 105. p. 435. Grot. et Gaisf.

Φεῦ! τῶν βροτείων ὡς ἀνώμαλοι τύχαι!
οἳ μὲν γὰρ εὖ πράσσουσι, τοῖς δὲ συμφοραὶ
σκληραὶ πάρεισιν εὐσεβοῦσιν εἰς θεούς,
καὶ πάντ᾽ ἀκριβῶς κἀπὶ φροντίδων βίον
σὺν τῷ δικαίῳ ζῶσιν αἰσχύνης ἄτερ.

Quam sors iniqua contigit mortalibus! His ridet, illos cladibus diris premit Fortuna, quamvis rite venerentur deos, Castumque ab omni pectus arcentes probro Sectentur aequi itinera sollicito pede. Gesn. e Scyreo citat. Paris. A. *Σκύριοι.* Gatak. autem Adv. posth. p. 534. ad Syleum refert. Tres priores versus leguntur etiam in Anthol. Palat. T. II. p. 311. eosdem affert Ioh. Lydus de mens. p. 60. et 108. qui priore loco illum etiam vs. praeponit: *Θεοῦ γὰρ ἐκτὸς οὐδεὶς εὐτυχεῖ βροτῶν* (al. *βροτός*). Sed hic vix accommodatus ante exclamationem *φεῦ!* V. 3. Ioh. Lyd. et Anthol. *εὐσ. πρὸς θεούς*. V. 5. *σὺν τῷ δικαίῳ* est e coniectura Gesn. pro *οὐ τῷ δικαίῳ*. Sic vel *οὕτω δικαίως* legendum monet Valck. in not. MS. Hoc recepit Boissonad.

III. Stob. tit. 108. p. 579. Gesn. 110. p. 459. Grot. 109. Gaisf.

Σοφοὶ δὲ συγκρύπτουσιν οἰκείας βλάβας.

Meminere damna tegere, qui sapiunt, sua. Apud Gesn. e Scirone esse annotatur. At Paris. A. *Εὐρ. Σκυρίοις.*

IV. Hesych. *Ζεύγλας, ζυγοὶ, ἢ μέρη τοῦ ζυγοῦ. καὶ ζευκτῆρες ἱμαντάδεσμοι. καὶ τροπωτῆρες μεταφορικῶς. Εὐριπίδης Σκυρίοις.*

SISYPHUS.

Sisyphum ab Euripide in scenam productam esse Ol. 91, 1. testatur Aelianus V. H. II, 8. sed drama satyricum. Qui vero a Sexto Empirico ex ea fabula laudantur versus, minime habent colorem dictioni fabularum satyricarum proprium. Et illud Sextus ipse Critiae tyranno tribuit, is qui nomen Plutarchi mentitus est Euripidi; nec iniuria Valcken. diatr. p. 209. ad Phoen. 527. p. 192. 711. p. 267. Euripidi illos abiudicat. Cf. Porson. ad Med. 284. extr. Fortasse e satyrico dramate petita sunt, quae affert Etymol. M. et Hesych. Neutrius fabulae argumentum et *οἰκονομία* cognita est.

I. Sextus Empir. adv. Mathem. IX, 54. p. 562. *καὶ Κριτίας δὲ, εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις τυραννησάντων, δοκεῖ ἐκ τοῦ τάγματος τῶν ἀθέων ὑπάρχειν, φάμενος ὅτι οἱ παλαιοὶ νομοθέται ἐπίσκοπόν τινα τῶν ἀνθρωπίνων κατορθωμάτων καὶ ἁμαρτημάτων ἔπλασαν τὸν θεὸν ὑπὲρ τοῦ μηδένα λάθρα τὸν πλησίον ἀδικεῖν, εὐλαβούμενον τὴν ὑπὸ τῶν θεῶν τιμωρίαν. ἔχει δὲ παρ᾽ αὐτῷ τὸ ῥητὸν οὕτως·*

Ἦν χρόνος, ὅτ᾽ ἦν ἄτακτος ἀνθρώπων βίος
καὶ θηριώδης ἰσχύος θ᾽ ὑπηρέτης,
ὅτ᾽ οὐδὲν ἆθλον οὔτε τοῖς ἐσθλοῖσιν ἦν,
οὔτ᾽ αὖ κόλασμα τοῖς κακοῖς ἐγίγνετο.
κἄπειτά μοι δοκοῦσιν ἄνθρωποι νόμους
θέσθαι κολαστάς, ἵνα δίκη τύραννος ᾖ
[γένους βροτείου,] τήν θ᾽ ὕβριν δούλην ἔχῃ·
ἐζημιοῦτο δ᾽, εἴ τις ἐξαμαρτάνοι.
ἔπειτ᾽, ἐπειδὴ τἀμφανῆ μὲν οἱ νόμοι
ἀπῆγον αὐτοὺς ἔργα μὴ πράσσειν βίᾳ,
λάθρα δ᾽ ἔπρασσον, τηνικαῦτά μοι δοκεῖ
πυκνός τις [ἄλλος] καὶ σοφὸς γνώμην ἀνὴρ

γνῶναι * * θνητοῖσιν ἐξευρὼν ὅπως
εἴη τι δεῖμα τοῖς κακοῖσι, κἂν λάθρα
πράσσωσιν ἢ λέγωσιν ἢ φρονῶσί τι.
ἐντεῦθεν οὖν τὸ θεῖον εἰσηγήσατο,
ὡς ἔστι δαίμων, ἀφθίτῳ θάλλων βίῳ,
νόῳ τ' ἀκούων καὶ βλέπων φρονῶν τε καὶ
προσέχων τε ταῦτα καὶ φύσιν θείαν φορῶν
πᾶν μὲν τὸ λεχθὲν ἐν βροτοῖς ἀκούσεται,
ἐς δρώμενον δὲ πᾶν ἰδεῖν δυνήσεται.
ἐὰν δὲ σὺν σιγῇ τι βουλεύῃς κακόν,
τοῦτ' οὐχὶ λήσει τοὺς θεούς· τὸ γὰρ φρονοῦν
ἔνεστι· * * τούσδε τοὺς λόγους λέγων
διδαγμάτων ἥδιστον εἰσηγήσατο,
ψευδεῖ καλύψας τὴν ἀλήθειαν λόγῳ.
ναίειν δ' ἔφασκε τοὺς θεοὺς ἐνταῦθ', ἵνα
μάλιστ' ἂν ἐξέπληξεν ἀνθρώπους ἄγων,
ὅθεν περ ἔγνω τοὺς φόβους εἶναι βροτοῖς
καὶ τὰς ὀνήσεις τῷ ταλαιπώρῳ βίῳ,
ἐκ τῆς ὕπερθε περιφορᾶς, ἵν' ἀστραπῆς
κατεῖδ' ἐναύσεις, δεινὰ δὲ κτυπήματα
βροντῆς τό τ' ἀστερωπὸν οὐρανοῦ δέμας,
χρόνου καλὸν ποίκιλμα, τέκτονος σοφοῦ,
ὅθεν τε λαμπρὸς ἀστέρος στείχει μύδρος,
ὅ θ' ὑγρὸς εἰς γῆν ὄμβρος ἐκπορεύεται.
τοιούσδε περιέστησεν ἀνθρώποις φόβους,
δι' οὓς καλῶς τε τῷ λόγῳ κατῴκισε
τὸν δαίμον' * * κἀν πρέποντι χωρίῳ,
τὴν ἀνομίαν τε τοῖς νόμοις κατέσβεσε.

καὶ ὀλίγα δὲ προσδιελθὼν ἐπιφέρει·

II. Οὕτω δὲ πρῶτον οἴομαι πεῖσαι τινὰ
θνητοὺς νομίζειν δαιμόνων εἶναι γένος.

Fuit illud olim tempus, exlex quum fuit Ferinaque hominum vita, vim dominam ferens; Honor nec ullus tunc habebatur bonis, Supplicia nec tunc ulla terrebant malos. Post mihi videtur condita a mortalibus Censura legum, nempe regina ut foret Iustitia, famulam comprimens iniuriam. Ex hinc secuta est poena delictûm comes. At posteaquam, quae palam per vim meram Fieri vetabat valida legum auctoritas, Ea clam patrabant, tunc videtur quis mihi Vir exstitisse

doctus idem et callidus, Incutere qui quum quaereret mortalibus Pravis pavorem, siquid auderent mali Agere, profari, clam vel animo volvere, Induxit ideo numinis reverentiam; Florere vita nempe perpetua deum, Natura cui sit potior, et cui mens vigil Quaecunque fiunt curet atque intelligat, Hominum profata qui repente exaudiat Actusque cernat, nescius falli arbiter, Silentio, aiens, si quod inceptes scelus, Aut non latebit hoc deos, mens est quibus Omnitua: tales saepe sermones serens Gratissimae auctor exstitit sententiae; Verum sub umbra contegens mendacii. Magisque ut animos credulos perculleret, Habitare in illa sede memoravit deos, Hominibus unde norat enasci metum Aevique miseri semper aerumnas novas, Motu ex superno, fulminum unde ignes ruunt Gravesque sonitus horridorum tonitruum, Conspersus astris fulget ubi caeli globus, Quod tempus arte effinxit, egregius faber; Unde et micantes saepius stellae cadunt, Pluviusque terrae fertur in gremium liquor. Tantos hominibus ille terrores dedit, Quos propter etiam talia adscripsit loca Dis, quae decerent, parque rationi ut fuit.

III. *Hoc aliquis astu, sic reor, mortalibus Persuasit, esse ut crederent primum deos.* Grot. in Exc. p. 402 sq. V. 1. 2. tum 17. 18. citat Pseudo Plutarchus, et eorum quae interiecta sunt, sententiam exprimit de placit. phil. p. 880. E. F. Καὶ Εὐριπίδης ὁ τραγῳδοποιὸς ἀποκαλύψασθαι μὲν οὐκ ἠθέλησε, δεδοικὼς τὸν Ἄρειον πάγον, ἐνέφηνε δὲ τοῦτον τὸν τρόπον· τὸν γὰρ Σίσυφον εἰσήγαγε προστάτην ταύτης τῆς δόξης, καὶ συνηγόρευσεν αὐτοῦ ταύτῃ τῇ γνώμῃ· Ἦν χρόνος — ὑπηρέτης. Ἔπειτα φησι τὴν ἀνομίαν λυθῆναι νόμων εἰσαγωγῇ· ἐπεὶ γὰρ ὁ νόμος τὰ (μὲν) φανερὰ τῶν ἀδικημάτων εἴργειν ἐδύνατο, κρύφα τὲ (δὲ) ἠδίκουν πολλοί, τότε τις σοφὸς ἀνὴρ ἐπέστησεν, ὡς δεῖ ἀεὶ ψευδεῖ λόγῳ τυφλῶσαι τὴν ἀλήθειαν, καὶ πεῖσαι τοὺς ἀνθρώπους, Ὡς ἔστι δαίμων κ. τ. λ.

V. 3. legebatur ἄεθλον. ἆθλον dedit iam Barnes.

V. 7. γένους βροτείου addidit Grotius supplendo versui. Petit. observ. misc. I, 1. ita scribit: Θέσθαι

κολ. τοῖς κακοῖς, ἵν' ἡ δίκη κρατῇ τύραννος τὴν θ. ὑ. δ. ἔ.

V. 10. ἀπῆγον αὐτοῖς Grot. Barn. ἀπεῖργον αὐτοὺς coni. Normann. ad Aristid. p. 484. quia apud Plut. est εἴργειν. Probant Heath. et Musgr. nec ego improbo, nisi eadem sententia est v. ἀπάγειν.

V. 12. ἄλλος addidit Grot. ὄντως Norm. Petiti soloecismos refugio.

V. 13. Codd. γνῶναι δὲ ὅς. Grotius γεγονέναι ὅς turpi hiatu; quem sequitur Barnes. Petit. γνῶναι δέος, quod recte ob sequens δεῖμα repudiavit Heath. ipse scribendum coniiciens: γνῶναι τόδ', ὅς. Musgr. γνῶναι δ' ἔπος θν. ἐξ. in quo nescio quid sibi velit δέ. Mihi Heathii ratio placet.

V. 15. τι post φρονῶσι addidit Grot.

V. 16. Grot. ἐξηγήσατο, male.

V. 18. 19. Grot. φρονῶν τ' ἀεὶ προσέχων τὰ πάντα. Ita saltem tollitur importunum illud τέ post προσέχων. At προσέχειν τι pro τινί vix usquam, nisi apud Aristidem, quem laudat Fabric., de dictione civili lib. I. p. 226. legitur; nec satis grave verbum est προσέχειν ad designandum id, quod sententiae accommodatum est; et vertendo expressit Grot. *cui mens quaecunque fiunt curet.* Potest etiam legi: συνέχων ἅπαντα. Non minus turbatum est in sqq. deest enim ὅς, ad quod referatur verbum ἀκούσεται, ὡς ἔστι δαίμων, ὃς ἀκούσεται. Apud Sextum editur: ὑφ' οὗ πᾶν μὲν τὸ λεχθὲν ἐν βροτοῖς ἀκούεται, ὃς δρώμενον δὲ πᾶν ἰδ. δυν. ubi Fabric. verba ὑφ' οὗ Sexti esse monet, qui versus quosdam videatur hoc loco omisisse, atque per illa hos, quos subiungit, connectere. Sed adversatur sequenti versu ἰδεῖν. δυνήσεται, ex quo recte Normann. ἀκούσεται legendum esse vidit. Grot. ἀφ' οὗ τὸ λεχθὲν ἐν βροτοῖς ἀκούεται. Πᾶν· δρώμενον δὲ πᾶν ἰδεῖν δυνήσεται. Salmas. ὃς πᾶν τὰ λεχθὲν ἐν βρ. ἀκούεται, ἐς δρώμενον τε πᾶν. At aliud est ἰδεῖν s. βλέπειν εἴς τι, aliud ἰδεῖν τι. vid. Gramm. gr. §. 412. 8. Hic ἐς non suo loco esse videtur. Boisson. edidit φρονῶν τ' ἄγαν, Προσέχων τε ταῦτα.

V. 22. Grot. Barn. ἐὰν τι. σὺν deest in Sexti MS. Savil. Hinc Heath. ἐάν περ σὺν σιγῇ.

V. 24. Grot. ἔνεστι· τοὔσδε τοὺς λόγους αὐτοῖς λέγων. Normann. θεοῖς ἔνεστι· τοὔσδε τοὺς λόγους λέγων. Heath. αὐτοῖς ἔνεστι·, τούσδε τοὺς λ. λ. Musgrav. ἔν ἐστι θείων.

V. 26. E Plutarcho pro καλύψας Fabric. et Porson. adv. p. 275 = 243. legere malint τυφλώσας, frustra.

V. 27. εἶναι δ' ἔφασκε est a Grotio pro αἰεὶ δ' ἔφ. Quidni scripsit ναίειν δ' ἔφ. Sic etiam Boissonad.

V. 28. Grot. μάλιστα ἐκπλήξειεν ἀνθρ. λέγων. Fabric. in Sexto ed. μάλιστα γ' ἐκπλήξειεν ἀνθρ. λέγων. Cf. Toup. Emend. in Suid. T. I. p. 227.

V. 32. Legendum puto δεινά τε κτύπ. cum Normanno et Barnesio. Grot. δεινά τ' ἐκτυπώματα, quum apud Sextum ederetur δεινὰ δ' ἐκτυπώματα. Musgrav. δεινὰ δ' αὖ κτυπήματα, fortasse quod δέ ante κτ corripi putabat.

V. 30. Boisson. καὶ τὰς πονήσεις. quod vocabulum nondum apud quemquam legi.

V. 31 sq. Boisson. ed. ἵν' ἀστραπάς κατεῖδεν οὔασας.

V. 33. Pseudo Plutarch. de placit. philos. I, 6. p. 879. F. citat:

τὸν ἀστερωπὸν οὐρανοῦ σέλας
χρόνου, καλὸν ποίκ. τέκτ. σοφοῦ

V. 35. ἀστέρος MS. Ciz. et Cod. H. Steph. et sic Grot. Barnes. Normann. Musgrav. ἀστέρας σπέρχει μύδρος, *globus candens stellas fugat*, qua vi σπέρχειν nondum mihi occurrit. Sed, etsi ἄστρον sol nonnunquam dicitur, ἀστήρ tamen de eodem nondum legere me memini, nec ἀστέρος μύδρος commode dici posse videtur. Barnes. leg. coni. ἀστέρων στείχει χορός. Boisson. ed. αἰθέρος στείχει μ. Quod vero idem scribit hunc locum aperte Euripidem auctorem fateri, hoc tunc demum verum esset, si nullum alium, praeter Euripidem, hanc Anaxagorae sententiam probasse constaret.

V. 36. Grot. Barn. εἰσπορεύεται. Musgrav. ἐκπορίζεται.

V. 37. τοιούσδε Grot. et Norm. pro τοιούτους. E περιέστησεν, quum Aeschylo, Sophocli, Euripidi inusitata sint

verba ex περί sequente vocali composita, Porsonus colligit rectius hoc fragmentum Critiae tribui ad Med. 284. extr.

V. 38. Musgrav. hoc et superiore versu scripsit, φόβου στοίχους καλῶς τε, in hoc fragmento se inusitatam sibi licentiam sumsisse fassus. κατώκισε MS. Cis. et H. Steph. pro κατῴκισε, quod per se spernendum non erat, sed propter sequens κατέσβεσε.

V. 39. mutilus. Grot. τοὺς δαίμονας καὶ ἐν πρέποντι χωρίῳ. Scalig. τὸ δαιμόνιον καὶ ἐν πρ. χ. Musgr. τὸν δαίμον' ὀικῶν ἐν πρέποντι χωρ. Ego nil nisi κἀν pro καὶ ἐν scripsi.

V. 40. neglexit Musgrav. Eum apud Barnesium subiungi notatur in ed. Lips. quasi apud Sextum Emp. non exstet. Omisso eo τε v. 38. non habet, quo referatur.

III. Suidas. Χαίρω δοτικῇ τὸ εὐφραίνομαι, καὶ χαίρω σε ἐληλυθότα. Ὠρωπικοὶ οὕτω λέγουσιν. Εὐριπίδης Σισύφῳ·

Χαίρω τέ γέ σ', ὦ βέλτιστε Ἀλκμήνης τέκος
- - - - - τόν τε μιαρὸν ἐξολωλέτα.

Priora Χαίρω σὲ ἐλ. — Σισύφῳ habet etiam Etymol. M. p. 808, 4. Valcken. ad Phoen. 711. ita versus emendavit et supplevit:

Χαίρω μὲν, ὦ βέλτιστον Ἀλκμήνης τέκος
σ' ἐλθόντα τόν τε μιαρὸν ἐξολωλότα.

in diatr. p. 209. χαίρω σέ γ', ὦ βέλτ. Ἀλκμ. τ. Ἐλθόντα - - - - ut coniecerat Heath. Porson. adv. p. 275 = 243. Ἐληλυθότα χαίρω σέ γ', Ἀλκμήνης τόκος Βέλτιστε. Toupii coniecturas Emend. Suid. T. II. p. 371. χαίρω τε σ', ὦ βέλτιστέ γ' Ἀλκμ. τ. Ἐληλυθότα τόν τε μ. ἐξ. vel ib. p. 372. not. χαίρω δέ σ', ὦ βέλτιστε, τ' Ἀλκμ. τ. Ἐληλ. vix attinet commemorare. Welcker. in libro de trilog. Aeschyl. graviter castigat Musgr. quod ἐξολωλότα verterit *penitus exstinctum:* eamdem enim eius verbi hoc loco vim esse, quae sit Herc. f. 1364. πάντες ἐξολώλαμεν, Ἥρας μιᾷ πληγέντες ἀθλίῳ τύχῃ. Dubito.

IV. Hesych. Ἑλίσσων, πλέκων, ψευδόμενος, οὐκ ἐπὶ εὐθείας λέγων ἢ κινῶν. Εὐριπίδης Σισύφῳ. Suspicor non ἑλίσσων per se solum, sed adiuncto vocabulo λόγους hac vi usurpatum esse ab Euripide.

STHENEBOEA.

De amore, quo Stheneboea, Proeti uxor, Bellerophontem deperibat, locus classicus est Hom. Il. ζ, 160. apud quem mulier vocatur Ἄντεια. Cf. ibi Eustath. et Schol. Apollod. II, 3. Hygin. f. 57. De Stheneboeae exitu Hygin. *Stheneboea, re audita* (rebus a Belleroph. in Lycia fortiter gestis et in matrimonium ducta Iobatis filia) *ipsa se interfecit*. et Schol. Arist. Ran. 1075. ἐλθόντος οὖν ἐκείσε Βελλεροφόντου καὶ καθαροῦ φανέντος, μὴ φέρουσα τὴν αἰσχύνην ἡ Σθενέβοια κωνείῳ ἐχρήσατο. Contra scholion Venet. ad Arist. Pac. 140. quod descripsit Bekker. Τοὺς τραγικοὺς παίζει διὰ τὰ περὶ Ἰκάρου λεγόμενα, ἢ ἐπεὶ δοκεῖ ὁ Βελλεροφόντης τὴν τοῦ Προίτου γυναῖκα μετὰ τὴν τῆς Χιμαίρας ἀναίρεσιν ἐπανελθὼν εἰς Κόρινθον ἀπατῆσαι καὶ ἔξον (ὡς ἔξων Bekk.) καὶ ἐπιβιβάσας τοῦ Πηγάσου εἰς μέσην ῥῖψαι τὴν θάλασσαν. Utram narrationem secutus sit Euripides, incertum est; mihi tamen priorem ille probasse videtur, propterea quod schol. Ven. Aristoph. Pac. 140. Euripidem ob Aristophanis irrisionem praecipue respexisse videtur, et Euripidem apud eumdem his verbis v. 1082. castigat Aeschylus: ὅτι γενναίους καὶ γενναίας ἀνδρῶν ἀλόχους ἀνέπεισας κώνεια πίνειν, αἰσχυνθείσας διὰ τοὺς σοὺς Βελλεροφόντας. Scena fuisse videtur Tirynthe, ubi regia erat Proeti; argumentum simile Hippolyto, amorem, quo Stheneboea in Bellerophontem, suis iam criminationibus expulsum, aestuabat, et mortem mulieris, falso de interitu Bell. nuntio allato, describens.

I, (I.) Aristoph. Ran. 1250 sqq. (1217 sqq. Br.)

Οὐκ ἔστιν ὅστις πάντ' ἀνὴρ εὐδαιμονεῖ·
ἢ γὰρ πεφυκὼς ἐσθλὸς οὐκ ἔχει βίον,
ἢ δυσγενὴς ὢν — —

ubi schol. τὸ λοιπὸν τοῦ ἰάμβου

πλουσίαν ἀροῖ πλάκα.

'Ἐκ Σθενεβοίας δὲ ἡ ἀρχή. *Felix ab omni parte nusquam est homo: Aut gente clarus vivit in re paupere, Aut vilis ortu divites campos arat.* Grotius Exc. p. 402. Primo versu usus est Nicostratus Comicus apud Stob. tit. 103. p. 563. Gesn. 105. p. 439. Grot. Philippides ib. tit. 106. p. 568. Gesn. 108. p. 449. Grot. Plutarch consol. p. 103. B. ad quem locum vid. Wyttenb. p. 708.

II. (II.) Schol. Arist. Vesp. 111. (ad verba poëtae Τοιαῦτ' ἀλύει, νουθετούμενος δ' ἀεὶ μᾶλλον δικάζει) παρὰ τὰ Εὐριπίδου ἐκ Σθενεβοίας·

Τοιαῦτ' ἀλύει νουθετούμενος ἔρως.

Sententiam explet Plutarch. de discern. adul. et am. II. p. 71. A. οὐ γὰρ ἁπλῶς νουθετούμενος ἔρως μᾶλλον πιέζει κατ' Εὐριπίδην κ. τ. λ. et Galen. de dogm. Hippocr. et Plat. IV, 7. p. 282, 45. Basil. T. V. p. 411, ed. Kuhn. νουθετούμενος δ' ἔρως μᾶλλον πιέζει. Hinc Gataker adv. p. 524. C. D. hos versus composuit:

Τοιαῦτ' ἀλύει, νουθετούμενος δ' ἔρως
μᾶλλον πιέζει.

Nam Grotius in Exc. p. 401. priorem tantum versum posuerat inserto γ' ante ἔρως, et vertit: *Tanto aestuat furore, si reprimas, amor.*

III. (VIII.) Plutarch. Symp. T. II. p. 622. C. Πῶς εἴρηται τὸ

Μουσικὴν δ' ἄρα
Ἔρως διδάσκει, κἂν ἄμουσος ᾖ τὸ πρίν.

Euripidis locum esse idem monstrat T. II. p. 405. F. Ὁ δ' Εὐριπίδης εἰπὼν, ὡς Ἔρως ποιητὴν διδάσκει, κἂν ἄμουσος ᾖ τὸ πρίν, ἐνενόησεν ὅτι ποιητικὴν καὶ μουσικὴν ἔρως δύναμιν οὐκ ἐντίθησιν, ἐνυπάρχουσαν δὲ κινεῖ καὶ ἀναθερμαίνει λανθάνουσαν καὶ ἀργοῦσαν. et p. 762. B. καίπερ ὢν ἐρωτικὸς ὁ Εὐριπίδης τὸ σμικρότατον ἀπεθαύμασεν, εἰπὼν Ποιητὴν ἄρα Ἔρως διδάσκει κἂν ἄμουσος ᾖ τὸ πρίν. Cf. Aristid. T. I. p. 30. ed. Iebb. (p. 55.) et p. 198. (345.) E Stheneboea petitos esse versus docet schol. Aristoph. Vesp. 1069. qui fallitur, quum totum Aristophanis versum, ῥᾳδίως διδάξω, κἂν ἀμ. ᾖ τὸ πρίν ex ea fabula sumtum, et τὸ ἡ ἀντὶ τοῦ ἦν positum dicit. Errorem notavit Bentlei. epist. ad Mill. p. 469 sq. ed. Lips. ubi Μουσικὸν

legendum esse docet pro *μουσικήν*, quae correctio firmatur duobus aliis Plut. locis, ubi est *ποιητήν*. Valcken. autem diatr. p. 206. *ποιητήν* pro *μουσικήν* legi mavult. Eumdem locum respicit Plato Sympos. p. 196. E. (p. 63. ed. Wolf.) πᾶς γοῦν ποιητὴς γίγνεται, κἂν ἄμουσος ᾖ τὸ πρίν, οὗ ἂν Ἔρως ἅψηται. Cf. Valcken. diatr. l. c. Grotius sic vertit in Exc. p. 400. *Artem carminum Docet Cupido carminum ignaros prius*, verba tamen, quibus Plutarchus p. 762. poëtae dictum in aliam sententiam deflectit, pro poëtae verbis habens addidit *σύνετόν τε ποιεῖ κἂν ῥάθυμος ᾖ τὸ πρίν*, nec minus Barnesius.

IV. (III.) Athenaeus X. p. 421 sq. Ἐν Σθενεβοίᾳ δ' ὁ Εὐριπίδης περὶ εὐτελείας λέγων·

βίος δὲ πορφυροῦς θαλάσσιος
οὐκ εὐτράπεζος, ἀλλ' ἐπάκτιοι φάτναι·
ὑγρὰ δὲ μήτηρ, οὐ πεδόστιβής τροφὸς,
θάλασσα· τήνδ' ἀροῦμεν, ἐκ ταύτης βίος
βρόχοισι καὶ πέδαισιν οἴκαδ' ἔρχεται.

Grotius in Exc. p. 401. ed. περίφορος pro πορφυροῦς. quod probat Musgrav. „ut sit locutio ducta a ferculis, quae in coenis lautioribus περιφέρεσθαι moris erat." Praeterea Musgr. conj. θαλασσίοις, *Maris incolis non circumfertur victus*; quasi περιφέρεσθαι et περίφορος satis sit ad lautam coenam designandam; quidni enim apud tenuiores etiam homines, quum plures una coenant, cibi circumferantur? βίος θαλάσσιος vocari videtur πορφυροῦς, quia ipsum mare est πορφύρεον. V. 3. Grot. et ex eo Barnes. τρίβος pro τροφός, Musgr. conj. οὐ πεδοστιβής Τροφὰς τελοῦσα. Recte Casaubon. vertit: *Nostra est nutrix mater humida, non illa quae calcatur pedibus, mare, inquam*, nisi quod graecis magis consentaneum videtur *Mater vero nobis est humida, non nutrix, in qua ingredimur*. — V. ult. Grot. et Barn. βρόχοισι. *Non mensis nitet Vaga vita pelagi, hospitia littoreae casae. At mater humens, pedibus haud praebens iter Salacia; hanc aramus, hinc altricia Laqueo atque vinclis spolia pertrahimus domum*. Suspicor haec verba esse piscatorum, nuntium de Bellerophontis exitu afferentium.

V. (IV.) Athen. X. p. 427. E. Τοῖς δὲ τετελευτηκόσι τῶν φίλων ἀπένεμον τὰ πίπτοντα τῆς τροφῆς ἀπὸ τῶν τρα-

πεζῶν. διὸ καὶ Εὐριπίδης περὶ τῆς Σθενεβοίας φησὶν, ἐπειδὴ νομίζειν (Casaub. ad Athen. p. 722. νομίζοι vel νομίσειε, ad Diog. L. VIII, 34. not. 165. νομίζει, ut e MS. Epit. ed. Schweigh.) τὸν Βελλεροφόντην τεθνάναι·

Πεσὸν δέ νιν λέληθεν οὐδὲν ἐκ χερὸς,
ἀλλ' εὐθὺς αὐδᾷ, τῷ Κορινθίῳ ξένῳ.

Locum ridet Aristoph. Thesm. 403 sq. ἀνὴρ ἐρωτᾷ, Τῷ κατέαγεν ἡ χύτρα; οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ τῷ Κορινθίῳ ξένῳ. ubi Schol. Ravenn. ἐκ Σθενεβοίας Εὐριπίδου. διαβάλλει δὲ ὡς μοιχοὺς τοὺς Κορινθίους. Cf. Hesych. v. Κορίνθιος ξένος, quem locum emendat Pierson. ad Moerid. p. 258 sq.

VI. (VI.) Stob. tit. 83. p. 483. Gesn. 85. p. 351. Grot. et Gaisf.

Κομίζετ' εἴσω τήνδε· πιστεύειν δὲ χρὴ
γυναικὶ μηδὲν, ὅστις εὖ φρονεῖ βροτῶν.

Abripite famuli hanc; quisquis est mortalium, Cui sapere cordi est, feminae credat nihil. In fine dramatis haec posita fuisse Valckenaerio quoque in nota MS. videbantur. Verba suspicor fuisse Proeti, uxorem, hausto iam veneno moribundam, postquam falsas Bellerophontis criminationes marito confessa est, intus abduci iubentis.

VII. (IX.) Photius lex. Ξεναπάτας. ἰδίως ἐπὶ τῶν (lacunae signa apposuit Bentl. epist. ad Mill. p. 469.) ὅταν μὴ τοιοῦτοι πνέωσιν ἄνεμοι ἐν τοῖς πελάγεσιν, ἁποῖοι ἐν τοῖς λιμέσιν. Εὐριπίδης Σθενεβοίᾳ·

Τίς ἄνδρα τιμᾷ ξεναπάτην.

Pollux III, 58. εἴρηται δὲ ξεναπάτη (—της corr. Bentl. l. c.) παρ' Εὐριπίδῃ. Bentl. et hinc Musgr. citant τίς ἄ. τινὰ ξεναπ. De voce ξεναπ. cf. Elmslei. ad Eur. Med. 1359. Haeccine verba esse dicamus Proeti, ob deceptum et proditum hospitem, Bellerophontem, se ipsum culpantis?

VIII. (VII.) Stob. tit. 66. p. 420. Gesn. 68. p. 281. Grot. et Gaisf.

Πολλοὺς δὲ πλούτῳ καὶ γένει γαυρουμένους
γυνὴ κατῄσχυν' ἐν δόμοισι νηπία.

Multos superbos opibus, ortu nobiles Dedecore vecors femina affecit domi. Barnesius inter fragm. et Bellerophontis v. 57 sq. et Stheneboeae v. 17 sq. retulit.

IX. (V.) Stob. tit. 29. p. 199. Gesn. ib. p. 129. Grot.

Ἄνευ τύχης γὰρ, ὥσπερ ἡ παροιμία,
πόνος μονωθεὶς οὐκέτ' ἀλγύνει βροτούς.

Desertus a favente fortuna labor Non defatigat, ut vetus fert dictio. Barnes. laudat Apostolium cent. 3. §. 42. Pro ἀλγύνει Musgr. coni. ἀλδαίνει.

X. Schol. Venet. Arist. Pac. 123. ὁ λόγος ἐκ τῆς Σθενεβοίας (leg. ἐκ Σθενεβοίας) Εὐριπίδου, τινὲς δὲ οἴονται ἐκ Βελλεροφόντου παρῳδῆσαι. ἔστι δὲ ἐν τῇ Σθενεβοίᾳ παρὰ Τραγικῷ οὕτως. πέλας δὲ ταύτης δεινὸς ἵδρυται κράτ ἔνθηρος ἡ λῄστης φρουρεῖται κλύδωνι δεινῷ βροτοστόνῳ βρέμει πτηνὸς πυρεύγει (Cod. 475. πορεύει.) Locus Euripidis miserandum in medum laceratus videtur. Primus versus videtur esse iambicus trimeter

πέλας δὲ ταύτης δεινὸς ἵδρυται κράτος

tum iambicorum reliquiae lacerae

ἔνθηρος ἢ λῄστης ⏑ φρουρεῖται ⏑–
κλύδωνι δεινῷ — βροτοστόνῳ βρέμει
πτηνὸς πορεύει.

Designari locum monstris et periculis plenum in aperto est, et fortasse his verbis aliquis Stheneboeam amore percitam a consilio Bellerophontem in Lyciam sequendi deterrere conatus est.

SYLEUS.

Sylei, ab Hercule occisi, fabulam exponit Apollod. II, 6, 3. *Ἡρακλῆς δὲ Ὀμφάλῃ δουλεύων τοὺς μὲν παρὰ τὴν Ἔφεσον Κέρκωπας συλλαβὼν ἔδησε, Συλέα δὲ — τοὺς παριόντας ξένους σκάπτειν ἀναγκάζοντα σὺν ταῖς ῥίζαις τὰς ἀμπέλους σκάψας μετὰ τῆς θυγατρὸς Ξενοδίκης ἀπέκτεινε.* Cf. Diod. Sic. IV, 31. Tzetz. chil. II, 432. Quod apud Apollod. legitur *ἐν Αὐλίδι* post *Συλέα δὲ* mihi ex *ἐν Λυδίᾳ* depravatum videtur. Quantillum enim distant *ΕΝΛΥΔΙΑΙ* et *ΕΝΑΥΛΙΔΙ*? et Tzetz. *Συλέα τὸν Λύδιον.* Drama satyricum videbatur Valcken. diatr. p. 204. 209. et Elmsleio ad Heracl. 418. Add. quod probabile tum propter ipsum argumentum, tum ob fragm. VI. VII.

I. (II.) Philo Iud. p. 98. ed. Hoesch. p. 537. D. E. 869. A. 880. B. Eusebius praep. evang. VI. p. 242. Artemid. IV, 59.

Πρὸς ταῦτ' ἴτω μὲν πῦρ, ἴτω δὲ φάσγανα·
πίμπρη, κάταιθε σάρκας, ἐμπλήσθητί μου
πίνων κελαινὸν αἷμα· πρόσθε γὰρ κάτω
γῆς εἶσιν ἄστρα, γῆ δ' ἄνεισ' εἰς αἰθέρα,
πρὶν ἐξ ἐμοῦ σοι θῶπ' ἀπαντῆσαι λόγον.

(*Ad haec vel ensem mi, vel ignes admove.*) *Ure haec cremaque membra, et impletor mei Potans rubentem sanguinem; in terram prius Descendet aether, terra se in coelum feret, Quam blanda de me veniat ad te oratio.* Grot. Exc. p. 429. qui primum versum omisit, ego e Gatakeri interpretatione advers. p. 520. ad M. Anton. VIII, 41. adieci. Philo p. 537. tantum eum habet; p. 880. haec praefatur *οἷα παρ' Εὐριπίδῃ φησὶν ὁ Ἡρακλῆς.* Idem legitur Phoen. 521. V. 1. Euseb. *φάσγανον*, omissis vv. *πρὸς ταῦτ'*. V. 2. *πίμπρη* scripsi pro *πίμπρα* ex emend. Piersoni ad Moerid. p. 209. Pro eo Euseb.

habet σέμνε, Artemidori ὄπτα, quod notatum a Porson. adv. p. 216 = 189. V. 4. Euseb. γαίης ἴαπον, ita ut in γαίης praecedens vs. desinat, et secundus versus in πίνων.

II. (III.) Philo Iud. p. 880. C. ed. Hoesch. πάλιν τὸν αὐτὸν σπουδαῖον οὐχ ὁρᾷς, ὅτι οὐδὲ πωλούμενος θεράπων εἶναι δοκεῖ, καταπλήττων τοὺς ὁρῶντας, ὡς οὐ μόνον ἐλεύθερος ὢν, ἀλλὰ καὶ δεσπότης ἐσόμενος τοῦ πριαμένου; ὁ γοῦν Ἑρμῆς πυνθανομένοις ἡμῖν ὡς φαῦλός ἐστιν, ἀποκρίνεται·

Ἥκιστα φαῦλος, ἀλλὰ πᾶν τοὐναντίον,
πρόσχημα σεμνὸς κοὐ ταπεινὸς, οὐδ' ἄγαν
εὔογκος, ὡς ἂν δοῦλος, ἀλλὰ καὶ στολὴν
ἰδόντι λαμπρὸς καὶ ξύλῳ δραστήριος.

Nihil est in illo vile, sed vultus gravis Habitusque pariter, sordidum, ut servis, nihil, aut mole tardum; splendida aspectu nitet Ubique vestis, corpus ad agendum veget. Grot. in Exc. p. 406. V. 4. legebatur ζήλῳ. ξύλῳ Barnes. ante Mangèyum.

III. (IV.) Pergit Philo Iud.

Οὐδεὶς δ' ἐς οἴκους δεσπότας ἀμείνονας
αὑτοῦ πρίασθαι βούλεται· σὲ δ' εἰσορῶν
πᾶς τις δέδοικεν· ὄμμα γὰρ πυρὸς γέμεις,
ταῦρος λέοντος ὡς βλέπων πρὸς ἐμβολήν,

εἶτ' ἐπιλέγει

τὸ ἦθος αὐτοῦ * * οὐ κατηγορεῖ
σιγῶντος, ὡς εἴης ἂν οὐχ ὑπήκοος,
τάσσειν δὲ μᾶλλον ἢ 'πιτάσσεσθαι θέλοις.

In duas partes dissecuit Grot. in Exc. p. 407. quarum altera incipit a verbis σοῦ κατηγορῶ, omissis τό τ' ἦθος αὐτοῦ. Secutus est Barn. interiecto etiam inter duas partes fr. IV. *Nemo profecto est qui sibi pretio suo Dominos parare cupiat; at te qui videt Pavet omnis: oculos namque flammantes geris, Taurus leonis ut se ad incursum parans. — Culpo quod ita praefracte siles, Quasi non herilem sub potestatem datus Ipse imperare, non regi imperio velis.* V. 1. Musgrav. malebat δεσπότης. v. 5. Grot. τό τ' ἦθος. Musgrav. coni. τό τ' ἦθος αὐτόθεν

τι σοῦ κατηγορεῖ, Elmslei. ad Heracl. 418. τά τ' εἶδος αὐτ' αὐθαδίαν κατηγορεῖ Σ. sed in addendis. Τό τ' ἦθος αὐθαδές τι σου κατηγορεῖ, in quo nescias τὸ ἦθος αὐθαδές τι utrum nominativo an accusativo casu accipi voluerit; si nominativo, quomodo τὸ ἦθος *ingenium et mores*, prodere vel indicare aliquid dici potest, quum de moribus ipsis ex habitu externo coniectura fiat; sin accusativo, quid est illud, quo prodi aliquid dicitur i. e. subiectum verbi κατηγορεῖ. Equidem legerim: τό τ' ἦθος αὐτὸ τοῦτό σου κατηγορεῖ σιγ. *hoc ipsum*, quod ὄμμα πυρὸς γέμεις, *ingenium tuum prodit*, nimirum ὡς εἴης ἂν οὐχ ὑπήκοος. haec enim declarando vocabulo ἦθος inserviunt. Nam quod Elmslei. dicit verum sibi videri, * * τό γ' εἶδος αὐτὸ σοῦ κατηγορεῖ, ita ut pes primus desit hoc est eludere difficultatem, non tollere. Sylei haec verba esse suspicabatur Barnes. Ego vero mirarer, si homo ferox, qualis Syleus describitur, ita de se loqueretur. Itaque Mercurii potius verba esse putem, Herculem, ut vultum ad modestiam componat, quo facilius emtorem inveniat, monentis. Et sic Philo, apud quem ἐπιλέγει ad Ἑρμῆς, quod praecedit, refertur.

IV. (V.) Philo Iud. ibid. E. ubi ita pergit: ἐπεὶ δὲ καὶ πριαμένου Συλέως εἰς ἀγρὸν ἐπέμφθη, διέδειξεν ἔργοις τὸ τῆς φύσεως ἀδούλωτον· τὸν μὲν γὰρ ἄριστον τῶν ἐκεῖ ταύρων καταθύσας Διῒ πρόφασιν εὐωχεῖτο, πολὺν δ' οἶνον ἐμφορήσας ἄθρουν εὖ μάλα κατακλιθεὶς ἠκρατίζετο. Συλεῖ δὲ ἀφικομένῳ καὶ δυσανασχετοῦντι ἐπί τε τῇ βλάβῃ καὶ τῇ τοῦ θεράποντος ῥαθυμίᾳ καὶ ἐπὶ τῇ περιττῇ καταφρονήσει, μηδὲν μήτε τῆς χρόας, μήτε ὧν ἔπραττε καταβαλὼν εὐτολμότατα φησί:

Κλίθητι καὶ πίωμεν· ἐν τούτῳ δέ μου
τὴν πεῖραν εὐθὺ λάμβαν', εἰ κρείττων ἔσῃ.

Accumbe; compotemus, extemplo mei. Hinc fac periculum sisne me praestantior. V. 2. leg. εὐθὺς λάμβαν'.

V. (I.) Stob. tit. 44. p. 306. Gesn. 46. p. 177. et Gaisf.

Τοῖς μὲν δικαίοις ἔνδικος, τοῖς δ' αὖ κακοῖς
πάντων μέγιστος πολέμιος κατὰ χθόνα.

Iustis amicus et bonis, contra malis, Ubique quot sunt, hostis infestissimus. Haec de se ipso dicere videtur Her-

cules. E Syleo citatur iam a Gesnero, quod confirmat Par. B. At Grot. *Oileo*, quem errorem ipse correxit in notis.

VI. (VI.) Lex. Sangerman. ap. Valck. diatr. p. 204. Bekk. anecd. p. 85, 10. Βαυβᾶν ἀντὶ τοῦ καθεύδειν. Εὐριπίδης Συλεῖ·

Βαυβῶμεν εἰσελθόντες· ἀπόμορξαι σέθεν τὰ δάκρυα.

Haec Hercules Xenodicae dicere videtur; certe neque Syleum neque Herculem decebant τὰ δάκρυα.

VII. (VII.) Eustath. in Il. α' p. 107, 45 = 80. extr. Etymol. M. p. 294, 45. Apollon. π. ἀντων. p. 353. C.

Εἶα δή, φίλον ξύλον
ἔγειρέ μοι σεαυτὸ, καὶ γίγνου θρασύ.

E Syleo esse locum, ex Eustath. discimus. Is ante ξύλον addit φίλον, quod apud reliquos deest. Ἔγειρε est apud Apollon. ut scribi voluit Porson. advers. p. 275. extr. = 243. pro ἄγειρε, quod habet Etymol. et probat Blomf. gloss. Agam. 1640. Apud Eustath. est ἔκτεινέ μοι σεαυτό. Explicavit locum Valck. diatr. p. 204. *nervum viri* intelligi monens.

VIII. Alium locum tanquam e Syleo afferunt Grot. Exc. p. 407. Barnes. v. 21. e Philone, puto, depromtum:

Ἐγὼ δ' ἐμαυτοῦ καὶ κλύειν ἐπίσταμαι,
ἄρχειν θ' ὁμοίως, τῇ 'ρετῇ σταθμώμενος
τὰ πάντα - - -

Ego, ut tulit res, et mihi didici obsequi, Et imperare, cuncta virtutis modo Dimensus - -

TELEPHUS.

Hygin. f. 101. *Telephus, Herculis et Auges filius, ab Achille in pugna Chironis hasta percussus dicitur.* (Cf. Pind. Ol. 9, 107 sqq. Isthm. 5, 52. 8, 107.) *Ex quo vulnere quum indies tetro cruciatu angeretur, petit sortem ab Apolline, quod esset remedium. Responsum est, ei neminem mederi posse, nisi eandem hastam, qua vulneratus erat. Hoc Telephus ubi audivit, ad regem Agamemnonem venit, et monitu Clytaemnestrae Orestem infantem de cunabulis rapuit, minitans se eum occisurum, nisi sibi Achivi mederentur. Achivis autem quod responsum erat, sine Telephi ductu Troiam capi non posse, facile cum eo in gratiam redierunt, et ab Achille petierunt, ut eum sanaret. Quibus Achilles respondit, se artem medicam non nosse. Tunc Ulysses ait: Non te dicit Apollo, sed auctorem vulneris hastam nominat. Quam quum rasissent, remediatus est. A quo quum peterent, ut secum ad Troiam expugnandam iret, non impetrarunt, quod is Laodicen Priami filiam uxorem haberet, sed ob beneficium, quod eum sanarunt, eos deduxit, locos autem et itinera demonstravit; inde in Mysiam est profectus.* Scenam dramatis Argis fuisse multa indicare dicit Musgrav. Ego nullum eius modi indicium deprehendere potui, nisi forte locus apud Dionys. Hal. T. II. p. 59. huc pertinere iudicandus est, qui sine titulo citatur. Sed Argis rem geri e Libanii narratione sibi persuaserat Musgrav. Rectius Heath. scenam in castris Graecorum ad Troiam poni docet. Nullam autem fabulam gravius ista sibi exagitandam sumsit Aristophanes, imprimis in Acharnensibus. Nam quod heroem minime decebat, claudus et mendicans (χωλὸς, προσαιτῶν Acharn. 428. πτωχός Nub. 921.) in scenam prodibat, pannis obsitus, (Ach. 437.) idem tamen disertus, στωμύλος, δεινὸς λέγειν. Πιλίδιον habebat, ut in itinere so-

lebant, Acharn. 437. *Κἀκεῖνα μοι δὸς τἀκόλουθα τῶν ῥακῶν, Τὸ πιλίδιον περὶ τὴν κεφαλὴν τὸ Μύσιον.* Telephum inductum esse oculis in terram deiectis ex Amphidis et Alexidis locis monstravit Victor. V. L. XVII, 23.

I. (VIII.) Aristoph. Ach. 439 sq.

Δεῖ γάρ με δόξαι πτωχὸν εἶναι τήμερον,
εἶναι μὲν, ὅσπερ εἰμὶ, φαίνεσθαι δὲ μή.

Schol. *Οἱ δύο στίχοι οὗτοι ἐκ Τηλέφου Εὐριπίδου. Hodie necesse est quippe mendicus puter, Et sim quidem qui sum ipse, non credar tamen.* Grot. Exc. p. 406. ὅσπερ iam Grotius dederat ante Brunckium, et sic locum affert Suidas v. *εἶναι* et *φαινόμενα.* ubi addit *τουτέστι μὴ ἀλλάξαι τὴν φύσιν, ἀλλὰ τὴν μορφήν.*

II. Alium locum e Diogen. Epist. 5. in Notit. MSS. T. 10, 2. p. 241. inter fr. Telephi retulit Boisson.

Πτώχ' ἀμφίβληγτα σώματος λαβὼν ῥάκη
ἀρκτήρια τύχης.

III. (IV.) Eustath. ad Il. π', p. 1084, 2.

Βέβληκ' Ἀχιλλεὺς δύο κύβω καὶ τέτταρα.

ἤγουν δύω μονάδας καὶ τέτταρα. ὃν στίχον Εὐριπίδης ἐν Τηλέφῳ θεὶς, ὅπου κυβεύοντας ἥρωας εἰσήγαγε, καὶ μαθὼν ἐπ' αὐτῷ χλευασθῆναι ὡς εὐτελεῖ, καθὰ σκώπτει καὶ ὁ κωμικὸς, αἰδεσθεὶς περιεῖλεν ὅλον τὸ ἐπεισόδιον. Eadem fere habet ad Odyss. α' p. 1397, 20. Cf. Zenob. cent. 2, 85. App. Vat. 1, 29. Suidas et Photius v. *τρὶς ἓξ ἢ τρεῖς κύβοι.* Versu utitur Aristoph. Ran. 1447. Kust. 1400. Br. ubi schol. *Ἀρίσταρχος φησιν ἀδεσπότως τοῦτο προφέρεσθαι. ὡς Εὐριπίδου πεποιηκότος κυβεύοντας ἐν τῷ Τηλέφῳ, οὓς καὶ περιεῖλε. μή ποτε οὖν ἐκεῖθεν ἦν, μᾶλλον δὲ ἐσχεδιακὼς ἂν εἴη Ἀριστοφάνης. οὐδὲ γὰρ τὸν Εὐριπίδην τοῦτο προφερόμενον, ἀλλὰ τὸν Διόνυσον χλευάζοντα. τινὲς δὲ ὅτι ἐν τῷ Φιλοκτήτῃ ἦν ὁ τόπος, οἱ δὲ ἐν τῇ Ἰφιγενείᾳ τῇ ἐν Αὐλίδι.* Similiter Zenob. et app. Vatic. *Τοῦτο Εὐριπίδου ἐστί. καὶ Ἀριστόξενος δὲ φησὶν, ὅτι Εὐριπίδης διορθῶν τὸν Τήλεφον, ἐξεῖλε τὴν πεττείαν.* Suid. et Phot. de hoc loco *δύο μὲν κενοὺς αὐτόν φησι βαλεῖν, ἕνα δὲ τὸν τέταρτον,* i. e. tertium, qui latus quatuor punctis notatum habebat. Cf. Blomfield. gloss. Agamemn. 32. Hoc *ἐπεισόδιον* in initio dramatis, quum Telephus primum in Graecorum castra

intrabat, positum fuisse coniicio, non dissimile illud lepidissimo Schilleri dramati, quod *Wallensteins Lager* inscribitur, nisi quod hoc proluditur tantum fabulae.

IV. (XV.) Aristoph. Lys. 707.

Ἄνασσα πράγους τοῦδε καὶ βουλεύματος,
τί μοι σκυθρωπὸς ἐξελήλυθας δόμων;

Schol. ἐκ *Τηλέφου Εὐριπίδου*. Clytaemnestram alloqui videtur Telephus, si fides habenda est Hygino, de quo dubito, quum nullus alius Clytaemnestram virum ad Troiam secutum esse narraverit. Fortasse ex eadem scena est versus Aristoph. ib. 714. *Ἀλλ' αἰσχρὸν εἰπεῖν, τὸ δὲ σιωπῆσαι βαρύ*, ubi schol. ἐξ *Εὐριπίδου* et v. 717. *Ἰὼ Ζεῦ! Τί Ζῆν' ἀϋτεῖς;*

V. (XVI.) Stob. tit. 13. p. 145. Gesn. p. 83. Grot.

Ἀγάμεμνον, οὐδ' εἰ πέλεκυν ἐν χεροῖν ἔχων
μέλλοι τις εἰς τράχηλον ἐμβαλεῖν ἐμόν,
σιγήσομαι, δίκαιά γ' ἀντειπεῖν ἔχων.

Non, si minante iam securigera manu Cervix sub ictu staret, Agamemnon, mea, Munitus aequo liberam vocem premam. Hinc τὸ ἐπιξήνιον sumsisse videtur Aristophanes in Acharn. cui adstans causam dicit Dicaeopolis. De sententia cf. Gataker ad M. Antonin. III, 7.

VI. Aristoph. Ach. 470 sq. *καὶ γὰρ εἴμ' ἄγαν Ὀχληρὸς οὐν δοκῶν γε κοιράνους στυγεῖν.* Schol. *Τοῦτο πεπαρῴδηται ἀσήμως ἐξ Οἰνέως Εὐριπίδου. ὁ δὲ Σύμμαχος καὶ ἐκ Τηλέφου φησὶν αὐτό.* Elmsl. ad Aristoph. locum: Telephus, *πτωχικὴν στολὴν* indutus, celatoque nomine, Graecorum duces in concione obiurgavit; cuius verba *παρῳδεῖ* noster inferius v. 497—556. Hinc postea ad Chorum, ut coniicere licet, questus est: *molestus sum, quum principes viros odio habere videar.*

VII. (XI.) Schol. Aristoph. Ach. 496. *Ἐκ Τηλέφου Εὐριπίδου·*

Μή μοι φθονήσητ', ἄνδρες Ἑλλήνων ἄκροι,
εἰ πτωχὸς ὢν τέτληκ' ἐν ἐσθλοῖσιν λέγειν.

Ne, Graeciae flos, vertite hoc vitio mihi Quod optimatum in classe mendicus loquor. Grot. Exc. p. 406. Hoc versu Alexidem etiam uti apud Athen. XV. p. 691. F.

ante Elmslei. monuit iam Valcken. ad Theocr. Adoniaz. p. 414. Totam illam Acharnensium scenam e Telepho ludicra imitatione expressam esse dicit argumenti scriptor: *Δικαιόπολις - ἐλθὼν ὡς Εὐριπίδην πτωχικὴν στολὴν αἰτεῖ, καὶ στολισθεὶς τοῖς Τηλέφου ῥακώμασιν παρῳδεῖ τὸν ἐκείνου λόγον.*

VIII. (XII.) Arist. Ach. 539.

Ἐρεῖ τις, οὐ χρῆν· ἀλλὰ τί χρῆν; εἴπατε.

Schol. *καὶ τοῦτο ἀπὸ Τηλέφου Εὐριπίδου.* Pro *τί χρῆν* Erfurdt. ad Soph. Ai. p. 630. corrigi volebat *πῶς χρῆν*, ne *τί* ante *χρ.* produceretur, sed recte aliud eius productionis exemplum ex Eurip. Iph. A. 1345. protulit Dindorf. ad l. Arist. *δηλαδὴ ξανθῆς ἐθείρης. ἐμὲ δὲ τί χρὴ δρᾶν τότε;* Cf. Gramm. gr. §. 25. In loco Telephi supplendum videtur: *ἐρεῖ τις, οὐ χρῆν* sc. *στρατὸν συλλέγειν*, *et Graecos appellendo prohibere*, ut apud Aristoph. scholia recte addunt *οὐκ ἐχρῆν πόλεμον κινῆσαι τοὺς Λακεδαιμονίους.* Nam, ut illa apud Aristoph. Dicaeopolis, sic haec Telephus apud Euripidem locutus esse videtur, quod e sqq. magis etiam apparebit.

IX. (XIII.) Arist. Ach. 542.

Καθῆσθ' ἂν ἐν δόμοισιν; ἢ πολλοῦ γε δεῖ.

Schol. *ἀντὶ τοῦ οὐδὲ ὅλως. καὶ τοῦτο ἐκ Τηλέφου.* nimirum non sola verba *ἢ πολλοῦ γε δεῖ*, sed totus versus, quod vidit Heath.

Ad hanc Telephi orationem Elmslei. ad Ach. 1091. refert etiam v. 1078. *Ἰὼ στρατηγοὶ πλέονες, ἢ βελτίονες,* licet nihil de eo monuerit Schol.

X. (XIX.) Stob. tit. 29. p. 200. Gesn. p. 130. Grot.

Οὐ τἄρ' Ὀδυσσεύς ἐστιν αἱμύλος μόνος·
χρεία διδάσκει, κἂν βραδύς τις ᾖ, σοφόν.

Solius haud Ulyssis eloquentia est; Hebetes disertos efficit necessitas. Chori haec sententia esse videtur post Telephi orationem auditam pronunciata. *Οὐ τἄρ'* est e Porsoni emendatione pro *οὐ γάρ τ' Ὀδ.* ubi *τ'* omittit Cod. Leid. apud Valcken. diatr. p. 206. et Paris. A. Trincav. Hic legi volebat *Οὐκ ἄρ' Ὀδ.*

XI. Aristoph. Thesm. 517. Br. 524. Kust. Ταῦτ᾽ οὐ ποιοῦμεν τὰ κακά; νὴ τὴν Ἄρτεμιν, Ἡμεῖς γε. κᾆτ᾽ Εὐριπίδῃ θυμούμεθα, οὐδὲν παθοῦσαι μεῖζον, ἢ δεδράκαμεν; Schol. Ravenn. παρὰ τὰ ἐκ Τηλέφου Εὐριπίδου.

εἶ δὴ θυμούμεθα
παθόντες οὐδὲν μᾶλλον ἢ δεδρακότες.

F. εἶτα δὴ θυμούμεθα. Videntur esse verba unius e Graecorum ducibus Telepho patrocinantis.

XII. (XIV.) Aristoph. Ach. 554.

Ταῦτ᾽ οἶδ᾽ ὅτι ἂν ἐδρᾶτε. τὸν δὲ Τήλεφον
οὐκ οἰόμεσθα; νοῦς ἄρ᾽ ὑμῖν οὐκ ἔνι.

Schol. Τὸν δὲ Τήλ.] καὶ ταῦτα ἐκ Τηλέφου Εὐριπίδου. Priora non esse ex Euripide, monstrat hiatus ὅτι ἄν, Heath. et Boisson. ὅτι γ᾽ ἄν. Verba om. Musgr. Nec verba νοῦς ἄρ᾽ ὑμῖν οὐκ ἔνι tragicum colorem habent. Apte Valcken. diatr. p. 211. comparavit Aristid. T. II. p. 16. ed. Iebb. ἡμῖν τ᾽ αὖ ἀποδεικτέον αὖ τοὐναντίον, φησίν, ὡς ἐπ᾽ εὐτυχίᾳ τῇ μεγίστῃ παρὰ θεῶν ἡ τοιαύτη μανία δίδοται. τὸν δὲ Τήλεφον οὐκ οἴει τὰ αὐτὰ ταῦτα; ubi Schol. Τίς τῶν ποιητῶν εἰσάγει τὸν Τήλεφον ἐλέγχοντα τὸν Ὀδυσσέα ἐκ τῶν αὐτοῦ λόγων, οὓς πρὸς τὸν Τήλεφον εἶπε. Itaque haec non desumta sunt ex oratione, quam Telephus, sub amictu mendici latens, in Graecorum consessu habuit, quod illam etiam ob causam non verisimile est, quod tum Telephus et genus et nomen dissimulabat.

XIII. (VII.) Schol. Arist. Ach. 8. Ἄξιον γὰρ Ἑλλάδι] Τοῦτο παρῳδία καλεῖται, ὅταν ἐκ τραγῳδίας μετενεχθῇ. ἔστι δὲ τὸ ἡμιστίχιον ἐκ Τηλέφου Εὐριπίδου, ἔχον οὕτω·

Κακῶς ὄλοιτ᾽ ἄν· ἄξιον γὰρ Ἑλλάδι.

Elmslei. ad loc. Ach. em. κακῶς ὀλοίτην, recte, ut mihi quidem videtur.

XIV. (V.) Schol. Aristoph. Equ. 806. Br. 810. Kust. Ὦ πόλις Ἄργους, κλύεθ᾽ οἷα λέγει] - -

Ὦ πόλις Ἄργους

ἀπὸ Τηλέφου Εὐριπίδου· τὸ δὲ Κλύεθ᾽ οἷα λέγει ἀπὸ Μηδείας (v. 170). Hoc non recte dictum videtur Elmsleio ad Med. 165. sed omnia illa verba Ὦ πόλις Ἄργους, κλύεθ᾽ οἷα λέγει, ex Euripidis Telepho sumta esse; Me-

nelai autem verba esse. Suspicio Elmsleii confirmatur scholio ad Plut. 601. ubi totum versum repetit Aristoph. *Ταῦτα, φασὶν, ἐκ Τηλέφου Εὐριπίδου τραγικεύεται. μετείληπται δὲ ὁ στίχος ἐκ Φοινισσῶν Εὐριπίδου, Πολυνείκους λέγοντος.* quamquam ultima vel mutilata, vel depravata sunt, vid. Dobree ad locum.

XV. (X.) Aristoph. Ach. 453. *Τί δ' ὦ τάλας γε τοῦδ' ἔχεις πλέκους χρέος;* Schol. *καὶ τοῦτο δὲ παρὰ τὰ ἐκ Τηλέφου Εὐριπίδου·*

Τί δ', ὦ τάλας, σὺ τῷδε πείθεσθαι θέλεις;

θέλεις scribi iussit Valcken. diatr. p. 210. pro *μέλλεις*. Boisson. edidit *σοὶ τῷδε πείθεσθαι μέλει;*

XVI. (IX.) Aristoph. Ach. 445. *Εὐδαιμονοίης, Τηλέφῳ δ' ἁγὼ φρονῶ.* Schol. *παρὰ τὰ ἐκ Τηλέφου Εὐριπίδου.*

Καλῶς ἔχοιμι, Τηλέφῳ δ' ἁγὼ φρονῶ.

Athen. V. p. 186. C. D. habet *Εὖ σοι γένοιτο, Τηλέφῳ δ' ἁγὼ νοῶ.* quem tanquam sincerum Euripidis versum recepit Brunck. recte hoc nomine reprehensus ab Elmsleio. Ortus ille videtur ex eo quod aliquis ad *Τηλέφῳ* adscripserat *γένοιτο*.

XVII. (XXIII.) Clem. Alex. Strom. VI. p. 624. C. ed. Sylb. *Καὶ μὲν ἐν Τηλέφῳ Εὐριπίδου εἰπόντος·*

Ἕλληνες ὄντες βαρβάροις δουλεύσομεν;

Θρασύμαχος ἐν τῷ ὑπὲρ Λαρισσαίων λέγει· Ἀρχελάῳ δουλεύσομεν, Ἕλληνες ὄντες βαρβάρῳ; *Ergone Graeci serviemus barbaris.* Grot. Exc. p. 408.

XVIII. (XXIV.) Ammonius π. διαφ. λεξ. v. *Πρόξενος. Πρόξενος πόλεως καὶ ἔθνους, ὡς παρὰ Θουκυδίδῃ, ξένος δὲ ὁ εἷς ἑνός· ὁ δὲ αὐτὸς καὶ ἰδιόξενος. οὐκ ὀρθῶς οὖν Εὐριπίδης ἐν Τηλέφῳ πρόξενον εἴρηκε τὸν ἰδιόξενον·*

Κακός τις ἐστι προξένῳ σοι χρώμενος.

Sit malus oportet, quod ministro te utitur vertit Grotius Exc. p. 408. ad mentem Ammonii minus recte, inquit Valcken. ad Amm. p. 119. Hoc fragm. et quod praecedit e Menelai oratione desumtum videtur.

XIX. Schol. Venet. ad Pac. 527. *ἐσχημάτισται δὲ (τὸ πλέκος) ὡς ἀπὸ τοῦ βλέπω βλεπτὶς καὶ Ἀττικῶς βλέπος, καὶ*

ὡς ἀπὸ τοῦ ῥέω ῥέος. ἔστι δὲ Εὐριπίδου ἐκ Τηλέφου ἢ Τληπολέμου τὸ

Ἀπέπτυσ' ἐχθροῦ φωτὸς ἔχθιστον τέκος.

XX. (II.) Aristot. Rhetor. III, 2, 10. τὸ δὲ, ὡς ὁ Τήλεφος Εὐριπίδου φησὶ, κώπας ἀνάσσειν καὶ ἀποβὰς εἰς Μυσίαν, ἀπρεπὲς, ὅτι μεῖζον τὸ ἀνάσσειν, ἢ κατ' ἀξίαν. Reliqua supplet Scholiastes

Κώπης ἀνάσσει κἀποβὰς εἰς Μυσίαν
ἐτραυματίσθη πολεμίῳ βραχίονι.

De quo haec dicantur, vix expedias. De Telepho valere non possunt, quippe qui non εἰς Μυσίαν ἀποβῆναι potuerit. De nauclero quodam, ut ait Musgrav.? At quaenam huius narrationis vis esse potuit in tragoedia. Puto esse ex iis, quae Menelaus ad impugnandum Telephum protulit.

XXI. (VI.) Aristoph. Equ. 1237. Kust.

Ὦ Φοῖβ' Ἄπολλον Λύκιε, τί ποτέ μ' ἐργάσει;

Schol. Ὁ στίχος ἐκ Τηλέφου Εὐριπίδου. Videtur Telepho tribuendus esse.

XXII. (III.) Schol. Aristoph. Nub. 888. Ἴθ' ὅποι χρήζεις] Τοῦτο ἐκ Τηλέφου Εὐριπίδου·

Ἴθ' ὅποι χρήζεις· οὐκ ἀπολοῦμαι
τῆς Ἑλένης οὕνεκα - -

Verba esse Agamemnonis ad Menelaum videntur Elmsleio ad Iph. T. 118. *Quo libet ito: non mihi tanti est Helena, ut peream.* Grot. Exc. p. 407. qui Ἑλένης ἕνεκα dedit. Fortasse τῆς delendum.

XXIII. (XX.) Stob. tit. 37. p. 226. Gesn. 39. p. 157. Grot. et Gaisf.

Σπάρτην ἔλαχες· κείνην κόσμει,
τὰς δὲ Μυκήνας ἡμεῖς ἰδίᾳ.

Spartam, tibi quae contigit, orna, Nobis fuerint cura Mycenae. Haec quoque Agamemnonis verba esse cum Elmsleio puto. Priorem versum sine nomine auctoris citat etiam Plutarch. de exsil. T. II. p. 602. B. qui scribit Σπάρταν, et ταύτην κόσμει, Diogen. prov. cent. 8, 18. Σπάρταν et κείναν, ibid. 46. ἣν ἔλαχες Σπάρταν κόσμει.

XXIV. (XVII.) Stob. tit. 20. p. 173. Gesn. p. 107. Grot.

Ὥρα σε θυμοῦ κρείσσονα γνώμην ἔχειν.

Consilia ut irae praeferas tempus iubet. Schow. hunc versum cum duobus sequentibus ita coniunxit, ut ad primum alter ex interlocutoribus duobus proximis responderet. At hi sunt e Medea 1068 sq. quod iam vidit Grotius. Hinc Bergler. versum Acharn. 392. ductum putat: Ὥρα 'στὶν ἤδη καρτερὰν ψυχὴν λαβεῖν.

XXV. (inc. XXX.) Stob. tit. 22. p. 189. Gesn. p. 117. Grot.

Σὺ δ' εἶκ' ἀνάγκῃ, καὶ θεοῖσι μὴ μάχου.
τόλμα δὲ προσβλέπειν με, καὶ φρονήματος
χάλα. τά τοι μέγιστα πολλάκις θεὸς
ταπεῖν' ἔθηκε καὶ συνέστειλεν πάλιν.

Necessitati cede; ne pugna diis, Iam respice ad me, deque magno spiritu Aliquid remitte; saepe res magnas deus Minuit repente, celsaque in planum tulit. Lemma Τηλέφῳ e suis Schow. e Paris. B. addidit Gaisf. Haec quoque ad Menelaum mitigandum ab Agamemnone dicta esse videntur, quum Menelaus obniteretur, ne Telepho concederent Graeci, Agamemnon autem Ulyssis in Sophoclis Aiace partes ageret.

XXVI. (XXV.) Plutarch. de audit. T. II. p. 46. F. Οὐ γὰρ μόνον, ὡς Εὐριπίδης φησὶ, τὸ Τηλέφου τραῦμα

πριστοῖσι λόγχης θέλγεται ῥινήμασιν,

ἀλλὰ καὶ τὸν ἐκ φιλοσοφίας ἐμφυόμενον εὐφυέσι νέοις δηγμὸν αὐτὸς ὁ τρώσας λόγος ἰᾶται. Cf. Wyttenb. animadv. p. 400.

XXVII. (XVIII.) Stob. tit. 29. p. 198. Gesn. p. 125. Grot.

Μοχθεῖν ἀνάγκη τοὺς θέλοντας εὐτυχεῖν.

Opus est laboret, esse qui felix cupit.

XXVIII. (XXII.) Sext. Empir. adv. Eth. p. 702. ed. Fabric. Stob. tit. 91. p. 507. et 95. p. 519. Gesn. 93. p. 379. et 97. p. 391. Grot. et Gaisf.

Τί γάρ με πλοῦτος ὠφελεῖ νοσοῦντά γε;
σμίκρ' ἂν θέλοιμι καὶ καθ' ἡμέραν ἔχων
ἄλυπον οἰκεῖν βίοταν, ἢ πλουτῶν νοσεῖν.

(*Quid non valentem maximae iuvant opes*) *Tenui paratu vivere equidem mavelim, Quam possidere divitem aegrimoniam.* E Telepho hos versus esse annotatum in Stob. Apud eum deest primus versus utroque loco. V. 2. praetuli scripturam Sexti, nisi quod pro μικρὰ e tit. 93. scripsi σμικρά. μίκρ' ἂν θέλοιμι etiam Stob. tit. 95. Gesn. sed 91. Gesn. σμικρὰν θέλοιμ' ἂν καὶ κ. ἡ. ἔχων Τροφὴν ἐνοικεῖν μᾶλλον, pro quo 95. apud Gesn. est — ἔχων ἄλυπος οἰκεῖν μᾶλλον. Grotius etiam secundo loco prioris scripturam adscivit. Mihi Stobaei lectio tum ex eo orta esse videtur, quod aliquis inter versus post οἰκεῖν adscripserat μᾶλλον, id supplendum esse significans, tum ex insolentiore locutione οἰκεῖν βίοτον, quam tamen satis tuetur locus Eurip. Iph. A. 1482 sq. ἕτερον αἰῶνα καὶ μοῖραν οἰκήσομεν. ἄλυπος autem necessarium est, quia requiritur quod opponatur voci νοσεῖν.

XXIX. (XXI.) Stob. tit. 49. p. 355. Gesn. 51. p. 195. Gesn.

Τόλμ' ἀεὶ κἄν τι τρηχὺ νέμωσι θεοί.

Aude aliquid, quamvis dent tibi dura dei. Versus elegiacus, quales in Andromache sunt vv. 103 sqq. in carmine lugubri, unde etiam ionica forma remansit τρηχύ. Alioqui pro quatuor creticis habere possis, modo νέμωσιν scribas.

XXX. Schol. Plat. p. 50. Ψυκτὴρ, σκεῦος, ἔνθα δινίζουσι τὰ ποτήρια, ἢ ποτηρίου εἶδος, ὡς Εὐριπίδης Τηλέφῳ.

TEMENUS VEL TEMENIDAE.

Utroque nomine citatur haec tragoedia. Verum autem nomen esse *Τημενίδαι*, contendit Musgrav. ob Dioscoridae epigr. Brunck. anal. T. II. p. 497. XX. Anthol. Palat. T. II. p. 377. n. 195.

Γάλλον Ἀρισταγόρης ὠρχήσατο· τοὺς δὲ φιλόπλους
Τημενίδας ὁ καμὼν πολλὰ διῆλθον ἐγώ.
χὠ μὲν τιμηθεὶς ἀπεπέμπετο, τὴν δὲ τάλαιναν
Ὑρνηθὼ κροτάλων εἷς ψόφος ἐξέβαλεν.

Titulus *Τημενίδαι* bis tantum commemoratur, ab Aeliano fr. XVIII. Musgr. et Polluce fr. XVI. Apud Stobaeum constanter scribitur *Τημενίσιν*. In hoc ut *Τημενίδες* et *Τημενίδαι* confusa esse concedamus, mirum tamen est bis apud Stob. post locum e *Τημενίσιν* allatum statim adscribi alios e *Τημένῳ* fr. VII. IX. X. coll. XI. Sic etiam ap. Clem. Alex. fr. III. Stob. fr. IV. et quatuor locis apud Hesych. XIX-XXII. Accedit, quod, quae e Temeno citantur, eorum pleraque admonitiones ad fortitudinem et scientiam belli gerendi spectantes continent, ut fr. III. VII. VIII. IX. X. quae vix dicas quomodo in Temenidis locum invenire potuerint. Itaque de Musgravii sententia dubitandum puto, et duas fuisse fabulas suspicor, quarum altera *Temenus* inscripta fuerit, et ad rem aliquam ex iis, quae in expeditione ab Heraclidis in Peloponnesum suscepta gestae sunt, quo etiam pertinent fr. XX. XXII. spectaverit; altera *Τημενίδαι*. Quod vero epigr. Dioscor. *Τημενίδας* tantum commemorat, ex eo, fuisse fabulam hoc nomine inscriptam effici potest, nullam fuisse fabulam Euripidis *Τήμενον* non sequitur. Itaque *Τημένου* fragm. a fragm. *Τημενιδῶν* distinguenda puto. Quoniam vero restant nonnulla etiam ad bellum gerendum spectan-

tia, sed quae diserte e *Τημενίσιν* commemorantur, malui Musgravii ordinem servare. Temenidarum argumentum fuisse Musgrav. suspicatur esse quod narrat Pausan. II, 19. in. *Τήμενος ἐκ μὲν τοῦ φανεροῦ Δηϊφόντῃ τῷ Ἀντιμάχου τοῦ Θρασυάνορος τοῦ Κτησίππου τοῦ Ἡρακλέους στρατηγῷ πρὸς τὰς μάχας ἐχρήσατο ἀντὶ τῶν υἱῶν, καὶ σύμβουλον εἰς πάντα εἶχεν, ἅτε αὐτόν τε ἐκεῖνον πεποιημένος πρότερον ἔτι γαμβρὸν καὶ τῶν παίδων ἀρεσκόμενος τῇ Ὑρνηθοῖ μάλιστα* - - - et c. 28. p. 175 sq. *Κεῖσος καὶ οἱ λοιποὶ Τημένου παῖδες μάλιστα ᾔδεσαν Δηϊφόντην λυπήσαντες, εἰ διαλῦσαί πως ἀπ᾽ αὐτοῦ τὴν Ὑρνηθὼ δυνηθεῖεν. ἀφίκοντο οὖν ἐς Ἐπίδαυρον Κερύνης καὶ Φάλκης· οὗτοι δὲ στήσαντες τὸ ἅρμα ὑπὸ τὸ τεῖχος κήρυκα ἀποστέλλουσι παρὰ τὴν ἀδελφὴν, ἐλθεῖν δῆθεν ἐς λόγους αὐτῇ βουλόμενοι. ὡς δὲ ὑπήκουσε καλοῦσιν, ἐνταῦθα οἱ νεανίσκοι πολλὰ μὲν Δηϊφόντου κατηγόρουν, πολλὰ δὲ αὐταὶ ἱκέτευον ἐκείνην, ἐπανήκειν ἐς Ἄργος, ἄλλα τε ἐπαγγελλόμενοι καὶ ἀνδρὶ δώσειν αὐτὴν Δηϊφόντου τὰ πάντα ἀμείνονι καὶ ἀνθρώπων πλειόνων καὶ γῆς ἄρχοντι εὐδαιμονεστέρας. Ὑρνηθὼ δὲ τοῖσι λεχθεῖσιν ἀλγήσασα ἀπεδίδου σφίσι τὴν ἴσην, Δηϊφόντην μὲν αὐτῇ τε ἄνδρα ἀρεστὸν εἶναι φήσασα καὶ Τημένῳ γενέσθαι γαμβρὸν οὐ μεμπτόν, ἐκείνοις δὲ Τημένου προσήκειν σφαγεῦσιν ὀνομάζεσθαι μᾶλλον ἢ παισί. Καὶ τὴν μὲν οὐδὲν ἔτι ἀποκρινάμενοι συλλαμβάνουσιν, ἀναθέντες δὲ ἐς τὸ ἅρμα ἀπήλαυνον· Δηϊφόντῃ δὲ ἀγγέλλει τις τῶν Ἐπιδαυρίων, ὡς Κερύνης καὶ Φάλκης οἴχοιντο ἄγοντες ἄκουσαν Ὑρνηθώ. ὁ δὲ αὐτός τε ὡς τάχους εἶχεν ἤμυνε, καὶ οἱ Ἐπιδαύριοι πυνθανόμενοι προσεβοήθουν. Δηϊφόντης δὲ Κερύνην μὲν ὡς κατελάμβανεν ἀναιρεῖ βαλὼν, Φάλκην δὲ ἐχόμενον Ὑρνηθοῦς βαλεῖν μὲν ἔδεισε, μὴ ἁμαρτὼν γένοιτο αὐτῆς* (leg. *αὐτὸς*) *ἐκείνης φονεὺς, συμπλακεὶς δὲ ἐπειρᾶτο ἀφαιρεῖσθαι. Φάλκης δὲ ἀντεχόμενος καὶ ἕλκων βιαιότερον ἀπέκτεινεν ἔχουσαν ἐν γαστρί. καὶ ὁ μὲν συνεὶς, οἷα ἐς τὴν ἀδελφὴν ἐξειργασμένος ἔργα ἦν, ἤλαυνε τὸ ἅρμα ἀφειδέστερον, προλαβεῖν τῆς ὁδοῦ σπεύδων, πρὶν ἅπαντας ἐπ᾽ αὐτὸν συλλεχθῆναι τοὺς Ἐπιδαυρίους· Δηϊφόντης δὲ σὺν τοῖς παισὶν (ἐγεγόνεσαν γὰρ καὶ παῖδες αὐτῷ πρότερον ἔτι* - - -) *τότε δὲ ἀναλαβόντες τὸν νεκρὸν τῆς Ὑρνηθοῦς κομίζουσιν ἐς τοῦτο τὸ χωρίον, τὸ ἀνὰ χρόνον Ὑρνήθιον κληθέν.*

I. Stob. tit. 1. *Temenisin* Grot. *Τημενίδων* Gaisf.

Ἀρετὴ δὲ κἂν θάνῃ τις, οὐκ ἀπόλλυται,
ζῇ δ' οὐκέτ' ὄντος σώματος· κακοῖσι δὲ
ἅπαντα φροῦδα συνθανόνθ' ὑπὸ χθονός.

Virtus, ubi quis interit, non interit, Sed vivit et post corpus; at si quis malis Intereat, eius cuncta sub terram cadunt. Primus apud Stob. locum edidit Gesner. e codice, puto, Mendozae: nam in Trincav. et MSS. non legitur, omissus etiam a Schowio. Primum versum citat etiam Sext. Empir. adv. Gramm. 271. sine nomine auctoris. Cf. Gatak. adv. misc. p. 513. D. ad M. Anton. II, 17. p. 59. A. Porson. in append. ad Toup. emend. T. IV. p. 448.

II. Stob. tit. 13. p. 145. Gesn. p. 83. Grot.

Καλόν γ' ἀληθὴς κἀτενὴς παῤῥησία.

Egregia res est vera constanter loqui. Apud Gesner. lemma est *Eur. in Menesia.* Paris. A. Grot. Schow. Gaisf. *Τημενίσιν.*

III. Clem. Alex. Strom. VI: p. 621. C. πάλιν Εὐριπίδου μὲν ἐν Κτιμένῳ· (leg. *Τημένῳ.*) Τῷ γὰρ πονοῦντι καὶ θεὸς συλλαμβάνει. quod fragm. uno versu auctum exhibet Schol. Ven. ad Il. δ', 249.

αὐτός τι νῦν δρᾶ, χοὔτω δαίμονας κάλει·
τῷ γὰρ πονοῦντι χὠ θεὸς συλλαμβάνει.

Prior versus citatur etiam a Suida v. *Αὐτός τι* et *Σὺν Ἀθήνῃ* sic scriptus: *Αὐτός τι νῦν δρῶν εἶτα δαίμονας κάλει.* quam scripturam probat Porson. praef. Hec. p. XXXVIII. Alter versus affertur etiam a Stob. tit. 29. p. 199. Gesn. p. 127. Grot. sed ex Euripidis Hippolyto, quo eum retulerunt etiam Barnes. et Boissonad. Quod in schol. legitur χὠ θεός, id minus necessarium esse dicit Schaefer. ad Gregor. Cor. p. 25. Verum; at nec articulus improbandus. Aesch. Pers. 748. ἀλλ' ὅταν σπεύδῃ τις αὐτός, χὠ θεὸς ξυνάπτεται. ubi Blomfield. citat Arist. Equ. 230. χὠ θεὸς ξυλλήψεται. Afferri dicitur versus etiam ab Apostol. XIX, 75.

IV. Stob. tit. 31. p. 211. *Eurip. in Timaeo.* Gesn. p. 137. Grot. qui nil nisi *Euripides* adscripsit, sed in annotat. MSS. *Temenisin* scribendum dicit.

Αἰδὼς γὰρ ὀργῆς πλεῖον ὠφελεῖ βροτούς.
Plus semper ira mos verecundus iuvat.

V. Stob. tit. 37. p. 226. Gesn. p. 155. Grot.

Εἰκὸς δὲ παντὶ καὶ λόγῳ καὶ μηχανῇ
πατρίδος ἐρῶντας ἐκπονεῖν σωτηρίαν.

Omnes amantes patriae pro publica Salute verbis reque conniti decet. *Εὐριπ.* *Τημενίαι* MS. Voss. apud Valck. diatr. p. 199. et Paris. B.

VI. Stob. tit. 48. p. 351. Gesn. 50. p. 189. Grot. et Gaisf.

- - - φιλεῖ τοι πόλεμος οὐ πάντ' εὐτυχεῖν·
ἐσθλῶν δὲ χαίρει πτώμασιν νεανιῶν,
κακοὺς δὲ μισεῖ. Τῇ πόλει μὲν οὖν νόσος
τόδ' ἐστί, τοῖς δὲ κατθανοῦσιν εὐκλεές.

Mutat favorem saepe bellorum alea; Florem iuventae Mars superbus pignerat, Oditque segnes: civitati nascitur Hinc luctus ingens, mortuis ingens decus. Primo versui *καὶ γάρ* praefigit Valcken. diatr. p. 226.

VII. Stob. tit. 49. p. 354. Gesn. 51. p. 193. Grot. et Gaisf.

Οὐκ ἔστι κρεῖττον ἄλλο πλὴν κρατεῖν δορί.

Pulcherrimum est certamen armis vincere. Lemma est *Εὐρ.* *Τημενίδων*, at sequentis *Εὐρ.* *Τημένῳ* iam apud Gesner.

VIII. Stob. ib.

Τολμᾶν δὲ χρεών· ὁ γὰρ ἐν καιρῷ
μόχθος πολλὴν εὐδαιμονίαν
τίκτει θνητοῖσι τελευτῶν.

Audere decet; tempestivi Namque labores hominum generi Finem peperere beatum.

IX. Stob. tit. 52. p. 360. Gesn. 54. p. 207. Grot. et Gaisf.

Τὸ δὲ στρατηγεῖν τοῦτ' ἐγὼ κρίνω, καλῶς
γνῶναι τὸν ἐχθρόν, ᾗ μάλισθ' ἁλώσιμος.

Ars imperantis prima nosse hostem suum, Et scire qua sit parte concessus capi. Apud Gesn. est *in Timeno,* in Paris. A. *Τιμένῳ.*

X. Ibid. ἐν τῷ αὐτῷ.

Ἄρξεις ἄρ' οὕτω· χρὴ δὲ τὸν στρατηλάτην
ὁμῶς δίκαιον ὄντα ποιμαίνειν στρατόν.

Sic imperabis ergo. Dux autem bonus Aequo necesse est iure regat exercitum. Pro ὁμῶς Valck. ad marg. Barnes. f. νόμῳ. recte: nam ὁμῶς non usurpatur a tragicis, ὅμως autem, ut edidit Barn. sententiae non convenit.

XI. Ibid. *Timenisi* Gesn. Temenisi Grot. Τημενίσι Paris. A.

Ῥώμη δέ τ' ἀμαθὴς πολλάκις τίκτει βλάβην.

Saepe imperiti robur in damnum patet. Leg. δέ γ' ἀμ.

XII. Stob. tit. 54. p. 369. βουτημένῳ Gesn. 56. p. 217. *Butemeno* Grot. et Gaisf. Βουτημένῳ Paris. A.

Ἄλλη πρὸς ἄλλο γαῖα χρησιμωτέρα.

Alios ad usus alia tellus aptior.

XIII. Stob. tit. 86. p. 497. Gesn. 88. p. 359. Grot. et Gaisf. Τημενίσι.

Φεῦ φεῦ! τὸ φῦναι πατρὸς εὐγενοῦς ἄπο
ὅσην ἔχει φρόνησιν ἀξίωμά τε.
κἂν γὰρ πένης ὢν τυγχάνῃ χρηστὸς γεγὼς,
τιμὴν ἔχει τίν', ἀναμετρούμενος δέ πως
τὸ τοῦ πατρὸς γενναῖον ὠφελεῖ τρόπῳ.

Proh! quanta res est, quam valens ad gratiam, Claro parente ducere excelsum genus. Nam qui bonis est natus, in re paupere Retinet honorem, et decoris antiqui memor Sese ipse contra tela fortunae erigit. Hinc sumsit compilator libelli περὶ εὐγενείας, qui inter Plutarcheos est Tom. V. ed. Wytt. p. 965. V. 3. Valcken. in marg. Barnes. coni. χρηστοῦ, quod verum videtur. Ultima vereor ut recte verterit Grotius; rectius Musgr. *et animo versans genitoris laudes in maius promovet moribus.* ἀναμετρεῖσθαι eadem vi legitur Ion. 1270. ἐν συμμάχοις γὰρ ἀνεμετρησάμην φρένας τὰς σὰς, ὅσον μοι πῆμα δυσμενὴς τ' ἔφυς.

XIV. Stob. tit. 104. p. 565. Gesn. 106. p. 443. Grot. et Gaisf. Τημενίσι.

Πολλοὶ γεγῶτες ἄνδρες οὐκ ἔχουσ' ὅπως
δείξωσιν αὐτοὺς, τῶν κακῶν ἐξουσίᾳ.

Egregia saepe sese exserere indoles Duro malorum pressa dominatu nequit. V. 2. scribendum puto δείξουσιν. nam etsi non sum nescius Dawesianum canonem non usquequaque verum esse — vid. Gramm. gr. p. 999 sq. — ita tamen solennis est ille futuri usus post ὅπως, ut, ubi nihil nisi ω et ου permutanda sunt, futurum restituendum censeam, imprimis quum librarii saepissime coniunctivos pro futuris scripserint, λήσῃ pro λήσει, καταλείψωσι pro καταλείψουσι. Etiam αὑτούς pro αὐτούς recte mihi scripsisse videtur Musgrav. τῶν κακῶν ἐξουσία hac significatione est etiam Polyid. fr. XII. Cf. Erechth. fr. II, 24. Phaeth. fr. XV.

XV. Stob. tit. 123. p. 617. Gesn. 125. p. 513. Grot. 124. Gaisf. *Τημενίσι.*

Τοῖς πᾶσιν ἀνθρώποισι κατθανεῖν μένει.
κοινὸν δ' ἔχοντες αὐτὸ κοινὰ πάσχομεν
πάντες· τὸ γὰρ χρεὼν μεῖζον, ἢ τὸ μὴ χρεών.

Quos nutrit homines terra, mors omnes manet: Communis est natura; patiendum quod est Commune: fato quod caret, fato est minus. Pro μένει Valck. in marg. Barnes. coni. μέλει, quod minus accommodatum videtur: neque enim commode dici potest *omnibus hominibus curae esse ut moriantur;* nec magis aptum, si ex Homerico usu μέλει esse dicas *in mente versari*, ut Il. ω', 152. μηδέ τί οἱ θάνατος μελέτω φρεσὶ, μηδέ τι τάρβος. non magis enim de *omnibus* hominibus dici licet, eos mortem animo propositam habere, seu de ea cogitare. An μένει hoc loco cum dativo iunctum dicamus, quia idem sit, quod πέπρωται, εἵμαρται? Ultima rectius Grotio vertit Musgrav. *Quod enim fatale est, plus valet, quam quod non fatale.*

XVI. Stob. tit. 4. p. 52. *in Metusiis.* Gesn. (*Μετουσίαις* Schow.) p. 26 sq. Grot. *Τημενίσιν* Paris. A. Grot.

Ἀσύνετος, ὅστις ἐν φόβῳ μὲν ἀσθενὴς,
λαβὼν δὲ μικρὸν τῆς τύχης φρονεῖ μέγα.

Vesordiae res plena, deiectum metu, Fortuna si quid afflet, animos tollere. V. 2. τύχης pro ψυχῆς marg. Gesn. et codd. Schow. B. C. W.

XVII. Pollux IX, 27. τοῖς γὰρ ποιηταῖς καὶ τὰς κώμας λέγουσι πόλεις οὐ προσεκτέον, ὡς παρ' Εὐριπίδῃ — ἐν Τημενίδαις·

Ἅπασα Πελοπόννησος εὐτυχεῖ πόλις.

XVIII. Aelian. hist. anim. VII, 39. ἐν δὲ τοῖς Τημενίδαις τὸ Ἡράκλειον ἆθλον ἔλαφον κέρατα ἔχειν ὁ αὐτὸς Εὐριπίδης φησὶ τὸν τρόπον τόνδε ᾄδων·

Ἦλθε δ' ἐπὶ χρυσόκερων ἔλαφον μεγάλων
ἄθλων ἵνα (marg. Gesn. χρῆμα) δ'ε̣ινὸν ὑποστὰς
κατ' ἐναύλους ὀρέων ἀβάτους ἐπί τε λειμῶνας ποιμενιά τε ἄλση.

Versus anapaesticos esse in aperto est. Itaque v. 1. legendum videtur ἦλθεν δ' ἐπὶ χρ. ne altera voc. ἐπὶ syllaba contra morem ante χρ producatur. Tum pro ἵνα Valcken. diatr. p. 168. τινά, quod vehementer languet, et ὑπο - στάς inter duos versus divisum legi anapaestorum repugnat; Heath. μεγάλων ἄθλων δεινὸν ὑποστάς omisso ἵνα. at quid est δεινὸν μεγάλων ἄθλων? num ἄθλους μεγάλους καὶ δεινούς? Equidem suspicor μεγάλων ἄθλων δείματ' ὑποστάς. Iacobs ad Brunck. Anal. I. p. 498. XX. (Animadv. Vol. I, 2. p. 387.) coni. μεγάλων ἄθλων κίνδυνον ὑποστάς. Mox τέ post ἐπὶ deleverunt Heath. et Valcken. uno versu conclusis illis κατ' ἐναύλους ὀρέων ἀβάτους ἐπί. In fine Gesn. in marg. ποιμενικά τ' ἄλση, Heath. ποιμνήϊα τ' ἄ. Valcken. ποίμνιά τ' ἄλση, Ποίμνιος adiectivum nondum usquam legi ut nec ποιμένιος. ποιμνήϊος forma ionica apud Atticos non reperitur, nisi Phaeth. fr. IV, 1. et requiri videtur paroemiacus. Fortasse fuit

ἦλθεν δ' ἐπὶ χρυσόκερων ἔλαφον,
μεγάλων ἄθλων δείματ' ὑποστάς,
βὰς κατ' ἐναύλους ἀβάτους ἐπί τε
κλιτῦς, ποιμνήϊά τ' ἄλση.

XIX. (XV.) Hesych. *Αἰσίως, καλῶς, δεξιῶς, Εὐριπίδης Τημένῳ.*

XX. (XXI.) Hesych. Ἀνανομὴν, ἀναδασμόν. ἀνανέμειν γὰρ τὸ μερίζειν. Εὐριπίδης Τημένῳ.

XXI. (XIX.) Idem Ἄπυργος, ἀτείχιστος. Εὐριπίδης Τημένῳ.

XXII. Idem T. II. p. 200. Κατηβολή (sic MS. apud Schow. p. 423.) τὸ ἐπιβάλλον. Εὐριπίδης Τημένῳ καὶ Πελιάσιν (fr. XV.) Eadem leguntur in scholiis Platon. p. 137. unde Hesychii locus corrigendus.

T E N N E S.

Hoc titulo fabulam scripseritne Euripides, dubitat Valcken. diatr. p. 15. semel enim tantum ea commemoratur, a Stobaeo, ubi Τημένῳ legendum coniicit; et ἐν Τημένῳ apud Stob. scriptum in codd. B. et C. invenit Schow. At scriptor vitae Euripidis, quam e codice Mediolanensi edidit Elmslei. ad calcem Baccharum, de numero fabularum Euripidis loquens, σώζεται δὲ ση, inquit. τούτων νοθεύεται τρία, Τέννης, Ῥαδάμανθυς, Πειρίθους. Et Boissonad. ad haec fr. Euripidi, inquit, fuisse tragoediam Τέννης tributam evincit locus grammatici a me editi t. 1. p. 11. Cf. Gaisford ad Stob. [tit. 2. n. 17.] Larcher. Acad. Inscr. t. 48. p. 291. Historiam Tennis persequuntur Diod. Sic. V, 83. Pausan. X, 14. p. 831. Kuhn. Tzetz. ad Lycophr. 234. Schol. Il. α', 38. Conon. narrat. 29. Cf. Plutarch. II. p. 297. D. E. F.

Stob. tit. 2. p. 30. *in Tenne* Gesn. p. 13. *in Tenye* Grot. Τεννῦ Paris. A. sed abscissa in fine nominis fabulae litterula. ἐν Τημένῳ Schow. codd. B. C.

Φεῦ!
Οὐδὲν δίκαιόν ἐστιν ἐν τῷ νῦν γένει.
Aetate in ista quam nihil recti est super.

THESEUS.

De argumento vid. fr. III. IV.

I. Schol. Arist. Ran. 476. Ὁ τόπος οὗτος παρὰ τὰ ἐν Θησεῖ Εὐριπίδου·

Κάρα τε γάρ σου συγχέω κόμαις ὁμοῦ·
ῥανεῖ τε δ' ἐγκέφαλον· ὀμμάτων δ' ἄπο
αἱμοσταγεῖς πρηστῆρες ῥεύσονται κάτω.

Emendare conatus est Casaubonus ad Athen. p. 136. sed parum feliciter. V. 2. Barnes. ed. *ῥανεῖ τε γῆν ἐγκέφαλον* (imo *ἐγκέφαλος*) quod e Grotii emendatione ductum dicit Musgrav. verisimiliter. Musgrav. *ῥανεῖ τε πέδον*. Hermann. ad Soph. Trach. 778. *κάρα τε γάρ σου συγχέων κόμαις ὁμοῦ, ῥάνας τε πεδόσ' ἐγκέφαλον· ὀμμάτων δ' ἄπο αἱμοσταγεῖς πρηστῆρες ὕσονται κάτω.* in quo participia *συγχέων* — *ῥάνας τε* non expedio. Si aliqua est Choerobosci auctoritas in Bekkeri anecd. gr. p. 1290. legas *συγχέω* — *ῥανῶ τε πεδάσ' ἐγκ.* Tum *πρηστῆρε ῥεύσονται* ed. Barnes. At *ῥεύσομαι* hoc uno loco legitur.

II. Schol. Arist. Ran. 478. *Ταρτησία μύραινα*] *Μύραινα δαίμων φοβερά, παρὰ τὸ μύρεσθαι. παρὰ τὰ ἐν Θησεῖ Εὐριπίδου.* et paulo post. *ἔστι δὲ τὰ ἐν Θησεῖ πεποιημένα Εὐριπίδῃ. ἐκεῖ γὰρ τοιοῦτος ἐστιν Εὐριπίδης, οἷος ἐνταῦθα παίζων.* Ex hisne concludere licet, versus illos Aristophanis ex Euripide desumtos esse? v. 470 sqq. Br.

Τοία Στυγός σε μελανοκάρδιος πέτρα,
Ἀχερόντιός τε σκόπελος αἱματοσταγὴς
φρουροῦσι Κωκυτοῦ τε περίδρομοι κύνες,
Ἔχιδνά τ' ἑκατογκέφαλος, ἥ τὰ σπλάγχνά σου
διασπαράξει πλευμόνων τ' ἀνθάψεται
Ταρτησία μύραινα· τὼ νεφρὼ δέ σου

Z 2

αὐτοῖσιν ἐντέροισιν ᾑματωμένω
διασπάσονται Γοργόνες Τιθρασίαι
ἐφ᾽ ἃς ἐγὼ δρομαῖον ὁρμήσω πόδα.

Pleraque certe dictionem habent cum tragico sermone satis congruentem, si Γοργόνας Τιθρασίας excipias.

III. IV. (II. III.) Schol. Arist. Vesp. 312. Πράγματα βόσκειν.] Ὁ λόγος ἐκ Θησέως Εὐριπίδου. ἐκεῖ γὰρ ταῦτα λέγουσιν οἱ ταττόμενοι παῖδες εἰς βορὰν τῷ Μινωκενταύρῳ. τὸ δὲ ἑξῆς τὸ Ἀνόητον ἄρα, Ἱππόλυτός ἐστιν ὁ λέγων ἐκεῖ

Ἀνόνητον ἄγαλμα, πάτερ,
οἴκοισι τεκών.

Ad haec scholion cod. Venet. καὶ τοῦτο παρὰ τὰ ἐκ Θησέως. ἔστι δὲ Ἱππόλυτος ὁ λέγων ταῦτα ἐκεῖ. Quod primo loco cum Theseo comparatur, videtur pertinere ad versum 311.

Τί με δῆτ᾽, ὦ μελέα μῆτερ, ἔτικτες,

quo refert etiam Valcken. ad Hippol. 1144.

V. (IV.) Plutarch. consol. ad Apoll. p. 112. D. Galen. de Hipp. et Plat. dogm. IV, 7. p. 283. Basil. T. V. p. 418. ed. Kühn. Καλῶς γὰρ ὁ παρὰ τῷ Εὐριπίδῃ Θησεὺς παρεσκευάσθαι φαίνεται πρὸς τὰ τοιαῦτα· ἐκεῖνος γάρ φησιν· (Galen. τοῦτο λαβὼν ὁ Εὐριπίδης τὸ νόημα τὸν Θησέα πεποίηκε λέγοντα·)

Ἐγὼ δὲ τοῦτο παρὰ σοφοῦ τινὸς μαθὼν
εἰς φροντίδας νοῦν συμφοράς τ᾽ ἐβαλλόμην,
φυγάς τ᾽ ἐμαυτῷ προστιθεὶς πάτρας ἐμῆς,
θανάτους τ᾽ ἀώρους καὶ κακῶν ἄλλας ὁδούς,
ἵν᾽, εἴ τι πάσχοιμ᾽ ὧν ἐδόξαζον φρενί,
μή μοι νεαρὸν προσπεσὸν μᾶλλον δάκοι.

V. 1. Galen. om. τοῦτο. V. 2. Wyttenb. animadv. p. 745. εἰς φροντίδας συμφοράς τε accipit per ἓν διὰ δυοῖν pro εἰς συμφορὰς φροντίδων, *in cogitationem malorum animum conieci*, e dissensione autem codd. coniicit veram et sanam scripturam esse εἰς φροντίδ᾽ ἀεὶ συμφορὰς ἐβαλλόμην, ad similitudinem Homerici, σὺ δ᾽ ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσι. At vulgatam scripturam ipse tuetur Plutarchus, huc haud dubie respiciens p. 114. D. τῶν ἀτρύτων ἕνεκα τούτου φροντίδων τε καὶ συμφορῶν. V. 3

Galen. πέτρας ἐμῆς. Plut. πάτρας ἐμᾶς. vid. Valck. ad Phoen. 610. ad Hipp. 1043. V. 4. Galen. καὶ κακὰς ἄλλας ὁδ. tum ὥστ' pro ἵνα. V. 5. Galen. ἐδόξαζον ποτέ. v. 6. νεαροῖς et δάκοι, quod etiam Plutarchi cod. N. habet pro δάκῃ. νεαρός mediam producere credebat Brunck. ad Eur. Hipp. 1353. meliora proferens ad Soph. Oed. C. 475. vid. Monk. ad Hipp. 1339. Grot. in Exc. scripsit νεοχμόν, sed hoc nisi fallor, mediam ubique corripit. Musgrav. e scriptura Galeni legendum coni. νεωρές, quod probat Elmslei. ad Oed. C. 475. not. edidit tamen νεαρτόν, quod legitur apud Soph. Oed. C. 1576 = 1507. Br. Locum vertit Cicero Tusc. disp. III, 14. aliter Grotius in Exc. *Ego mente retinens monita sapientis viri Animo futuras cogitabam miserias, Mortes acerbas, tristis exsilii fugam, Et alia quae sunt ipse mihi fingens mala, Ut, si quid evenisset ex illis, recens Ne me imparatum cura cruciaret magis.*

VI. (VII.) Plutarch. Thes. p. 6. D. ed. Wechel. (c. 15.) τοὺς δὲ παῖδας εἰς Κρήτην κομιζομένους ὁ μὲν τραγικώτατος μῦθος ἀποφαίνει τὸν Μινώταυρον ἐν τῷ Λαβυρίνθῳ διαφθείρειν, ἢ πλανωμένους αὐτοὺς καὶ τυχεῖν ἐξόδου μὴ δυναμένους ἐκεῖ καταθνήσκειν, τὸν δὲ Μινώταυρον, ὥσπερ Εὐριπίδης φησί,

Σύμμικτον εἶδος κἀπόφωλιον βρέφος

γεγονέναι, καὶ

Ταύρου μεμίχθαι καὶ βροτοῦ διπλῇ φύσει.

Priorem versum sic citat Plut. T. II. p. 520. C. Σύμμικτον εἶδος καὶ ἀπόφωλιον (κἀπόφ.) τέρας. ubi τέρας verum esse videtur. Hoc praetulit etiam Grotius in Exc. p. 423. Contra Gataker adv. misc. p. 518. A. βρέφος genuinum habet. Grotius pro μεμίχθαι edidit μέμικται, quod inde in Barnesianam et Musgravianam fluxit. *Natura mixta, monstrum abominabile, Species biformis mixta de tauro et viro.* Nam duos versus inter se non cohaerentes posuit, quos Barnesius in unam ῥῆσιν coniunxit, ut monstraverat Gatak. adv. l. c.

VII. (V.) Athen. X. p. 454. B. Εὐριπίδης δὲ τὴν ἐν τῷ Θησεῖ τὴν ἐγγράμματον ἔοικε ποιῆσαι ῥῆσιν. βοτὴρ

δ' ἐστιν ἀγράμματος αὐτόθι δηλῶν τοὔνομα τὸ Θησέως ἐπιγεγραμμένον οὕτως·

Ἐγὼ πέφυκα γραμμάτων μὲν οὐκ ἴδρις,
μορφὰς δὲ λέξω καὶ σαφῆ τεκμήρια.
Κύκλος τις ὡς τόρνοισιν ἐκμετρούμενος·
οὗτος δ' ἔχει σημεῖον ἐν μέσῳ σαφές.
Τὸ δεύτερον δὲ πρῶτα μὲν γραμμαὶ δύο·
ταύτας διείργει δ' ἐν μέσαις ἄλλη μία.
Τρίτον δὲ βόστρυχός τις ὡς εἱλιγμένος.
Τὸ δ' αὖ τέταρτον ἦν μὲν εἰς ὀρθὴν μία,
λοξαὶ δ' ἐπ' αὐτῆς τρεῖς κατεστηριγμέναι
εἰσίν. Τὸ πέμπτον δ' οὐκ ἐν εὐμαρεῖ φράσαι·
γραμμαὶ γάρ εἰσιν ἐκ διεστώτων δύο,
αὗται δὲ συντρέχουσιν εἰς μίαν βάσιν.
Τὸ λοίσθιον δὲ τῷ τρίτῳ προσεμφερές.

Mihi litterarum nulla notitia obtigit, Certis figuras sed notis edisseram. Velut arte torni ductus aequali ambitu In parte media circulus signum gerit. Loco secundo lineae apparent duae, Quas limite una media dispescit suo. Crispi capilli tertium effigiem gerit. At quarta regio lineam rectam tenet, Quae tres ab una parte transversas habet. At quinta non est facilis explicitu nota: Quae namque superam lineae findunt duae Coëunt, ut una restet in parte infera. Quod claudit agmen, tertio distat nihil. Grot. Exc. p. 386.

V. 3. *τόρνοισιν.* vid. Schneid. lex. gr. v. *τορεύω.* V. 6. notanda constructio *ταύτας διείργει ἐν μέσαις* pro *ταύτας μέσας διείργει.* V. 7. Sic etiam Theodectes loco hinc expresso apud Athen. l. c. σ describit: *Τρίτον δ' ἑλικτῷ βοστρύχῳ προσεμφερές.* Respicitur autem forma litterae ≷ vel ʃ S quarum utraque in inscriptionibus antiquis saepe reperitur v. c. apud Boeckh. n. 160. n. 10. Cf. Montfaucon palaeogr. gr. p. 336 sq. Arcus autem, quocum comparat Agathon apud Athen. l. c. similitudinem habet Ɛ apud Boeckh. n. 8. a. V. 10. „Hic etiam non male legeretur praeteritum *ἦσαν*, Vide tamen, an etiam minori mutatione res expediri possit legendo *τρεῖς κατεστηριγμέναι Εἰς ἕν.* Quamquam hoc libentius admitterem, si Euripidis aetate littera *E* talem

formam (*K*) habuisset.« Elmslei. ad Heracl. 387. Add.

VIII. (VI.) Steph. Byz. v. *Εὐρώπη*. λέγεται δὲ καὶ — διὰ τοῦ ι *Εὐρωπία*. — *Εὐριπίδης* ἐν *Θησεῖ*·

σχεδὸν παρ᾽ αὐτοῖς κρασπέδοις Εὐρωπίας.

Aristid. T. II. p. 336. de Alexandria: καίτοι κράσπεδον *Εὐριπίδου* φωνῇ μάλιστ᾽ ἄν τις αὐτὴν *Αἴγυπτον* προσείποι.

IX. (VIII.) Stob. tit. 9. p. 100. Gesn. p. 55. Grot.

Κρεῖσσον δὲ πλούτου καὶ πολυχρύσου χλιδῆς
ἀνδρῶν δικαίων κἀγαθῶν παρουσίαι.

Praestantis auri copia praestantior Ducenda consuetudo iustorum virûm. παρουσία legendum censebat Valcken. ut edidit Gaisf.

X. (IX.) Stob. tit. 45. p. 300. Gesn. 45. p. 173. Grot.

Ἀνὴρ γὰρ ὅστις χρημάτων μὲν ἐνδεής,
δρᾶσαι δὲ χειρὶ δυνατός, οὐκ ἀνέξεται,
τὰ τῶν δ᾽ ἐχόντων χρήμαθ᾽ ἁρπάζειν φιλεῖ.

Quicunque pauper aere, violenta manu Nimium videt se posse, non se continet, Quin impotenter raptet alienas opes. V. 3. Valck. deleri volebat δ᾽. Ita iungenda essent ἀνὴρ τὰ τῶν ἐχ. χρήμαθ᾽ ἁρπάζειν φιλεῖ et ὅστις οὐκ ἀνέξεται sc. δρᾶσαι. Mihi ista sic cohaerere videntur ἀνὴρ γὰρ ὅστις - - ἐνδεής, δυνατός δέ ἐστιν, οὐκ ἀνέξεται πένης ὤν. Lemma est apud Gesn. *Eur. Theseo vel Aegeo*, Paris. A. *Εὐρ. Θησεῖ Αἰγεῖ*. Praeterea a Stobaeo tit. 5. p. 63. Gesn. p. 37. Grot. e Theseo citantur etiam duo versus, qui ab eodem in eclog. phys. cum quinque aliis ad Dictyn referuntur. Vid. Dict. fr. VIII, 3. 4.

XANTRIAE.

Schol. Arist. Ran. 1385. *Νύμφαι ὀρεσίγονοι*] Ἐκ τῶν Ξαντριῶν Εὐριπίδου, φησὶν Ἀσκληπιάδης. εὗρε δὲ Ἀθήνησιν ἔν τινι τῶν διαθέντων

Νύμφαι ὀρεσιγόνιαι, θεαῖσιν ἀγείρω Ἰνάχου
Ἀργείου, ὑπὸ ποταμοῦ παισὶ βιοδώροις

ἔοικε δὲ τὸ ὅλον ἐπιτηδεύειν ἀνυπόταкτα. Ἄλλως, οὐδὲ παρ' Αἰσχύλου ταῦτα ἥρμοζε λαμβάνεσθαι. Valcken. diatr. p. 11. haec sic emendavit:

Νύμφαισιν ὀρεσσιγόνοισι θεαῖς
ἀγείρω Ἰνάχου ᾿ργείου
ποταμοῦ παισὶν βιοδώροις.

hiatu in secundo versu non deterritus; nec anapaesticus est versus, ut reliqui. Eum secutus Musgrav. edidit tamen Ἴν' ἀγείρω γ' Ἰνάχου, Ἀργείου, duobus paroemiacis deinceps positis. Ruhnken. ad Timaei lexic. p. 10. legi iubet, deleto ὑπὸ, quod ex prima syllaba vocis ποταμοῦ [et ex littera ultima v. Ἀργείου] natum sit: Νύμφαι ὀρεσίγονοι, θεαῖσιν ἀγείρω, Ἰνάχου, Ἀργείου ποταμοῦ, παισὶ βιοδώροις, Diogen. epist. 5. edit. a Boissonadio in *Notices et Extraits des MSS. de la bibl. du roi*, T. V, 2. p. 241. οἵτινες (poëtae tragici) Ἥραν τε τὴν Διὸς παράκοιτιν ἔφασαν τὴν ἱέρειαν (fort. εἰς ἱέρειαν. *Boiss.*) μεταμορφωθεῖσαν τοιοῦτον βίου σχῆμα ἀναλαβεῖν, νύμφαις κρήναισιν κυδραῖς θεαῖς ἀγείρουσαν Ἰνάχου Ἀργείαις ποταμοῦ παισὶν βιοδώροις. Pro κρήναισιν Boiss. legendum coni. κρηναίαισιν, et in sylloge fragm. Euripid. edidit

Νύμφαις κρηναίαισιν ὀρεσσιγόνοισι κυδραῖσι θεαῖσιν ἀγείρω
Ἰνάχου Ἀργείαις ποταμοῦ παισὶν βιοδώροις.

Locum respici a Platone de rep. II. p. 381. D. μηδὲ Πρωτέως καὶ Θέτιδος καταψευδέσθω μηδείς· μηδ' ἐν τρα-

γῳδίαις μήδ' ἐν τοῖς ἄλλοις ποιήμασιν εἰσαγέτω Ἥραν ἠλλοιωμένην ὡς ἱέρειαν, ἀγείρουσαν Ἰνάχου Ἀργείου ποταμοῦ παισὶ βιοδώροις, monuit Valcken. l. c. Idem dubitabat, an ad Aeschyli Xantrias referendi essent versus; quod fieri non posse, quum Aeschyli Xantriae Pentheum a Bacchis laniatum (ξαίνουσι τὸν Πενθέα Philostr.) exhibuerint, contendit Welcker. de trilog. Aeschyl. p. 331. not. Aliud agebat Ruhnken. ad Tim. l. c. quum hoc Sophoclis esse fragmentum contendebat, etiam sine poëtae nomine illud afferri a schol. Aristoph. dicens. Nec de Euripide auctore fabulae omnes consensisse, colligo e verbis schol. Aristoph. Ἀσκληπιάδης εὗρεν Ἀθήνησιν ἔν τινι τῶν διαθέντων, ubi οἱ διαθέντες non tam esse videntur *ii, qui recitarunt*. (v. Hemsterh. ad Lucian. Nigrin. I. p. 262. ed. Bip. Wesseling. ad Diod. Sic. XV, 7. Schaefer. melet. p. 29.) nec *ii qui venum exposuerunt* (vid. Toup. ad Suid. T. II. p. 325 sq. Thom. p. 221.) sed οἱ διασκευάσαντες, *qui carmina* emendando et ordinando *recensuerunt*, quo sensu Herod. VII, 6. Onomacritum vocat διαθέτην χρησμῶν τῶν Μουσαίου. Haec interpretatio si vera est, Asclepiades illam fabulam in libro a critico aliquo recensito Euripidi tributam invenit. Quomodo vero verba ἔοικε δὲ τὸ ὅλον ἐπιτηδεύειν ἀνυπόστατα vertere potuerit Welck. l. c. *videtur Ascl. perplexum quid nec satis explicitum monere (es scheine Ascl. eine verworrene, unverstandne Bemerkung zu machen,)* ipse viderit. Is Euripidi etiam hanc fabulam abiudicat, quippe quae non nisi semel commemoretur. Fuisse tamen illam tragoediam nobilis alicuius poëtae ex eo sequi videtur, quod Plato eorumdem versuum partem dignam habuit, quam commemoraret. δρᾶμα σατυρικόν fuisse suspiceris ex eo, quod ξάντριαι sunt lanificae mulieres, e quibus chorum constare censebat Musgrav. Sed rectius Xantrias Aeschyli Boeckh. de trag. gr. p. 29. fuisse censet Minyeidas, quae solae Thebis Bacchica *intempestiva turbantes festa Minerva Aut ducunt lanas aut stamina pollice versant, aut haerent telae, famulasque laboribus urgent* Ovid. Met. IV, 33. unde eversio Minyeiae domus insecuta est.

FRAGMENTA INCERTARUM TRAG.

I. Stob. eclog. p. 115. Grot. T. I. p. 26. Heeren. Lucian. Iup. trag. 41. T. VI. p. 274. ed. Bip. Clem. Alex. Strom. p. 603. C. (unde Euseb. praep. evang. XIII. p. 681.) Athenag. leg. p. 5.

Ὁρᾷς τὸν ὑψοῦ τόνδ' ἄπειρον αἰθέρα
καὶ γῆν πέριξ ἔχονθ' ὑγραῖς ἐν ἀγκάλαις.
τοῦτον νόμιζε Ζῆνα, τόνδ' ἡγοῦ θεόν.

Sublime fusum cernis immensum aethera, Cuius tenetur uvidis amplexibus Terra; hoc putato numen, hunc perhibe Iovem. Duos priores versus citat etiam Plutarch. T. II. p. 601. A. p. 780. D. p. 919. B. Clem. Alex. admon. p. 15. D. Tertio utitur Lucian. Philop. T. IX. p. 248. Locum e Cressis petitum censebat Valcken. diatr. p. 47. non improbabiliter, quum Ennii versus hinc expressus apud Cicer. de nat. d. II, 1. ex eius Thyeste sumtus sit. V. 2. pro καί a sensu postulari τόν monet Musgrav. cuius mutationis nullam caussam esse recte iudicat Schaefer. melet. p. 39.

II. Plutarch. de sera num. vind. T. II. p. 549. A. (p. 6. ed. Wytt.) Stob. ecl. phys. p. 121 sq. Grot. T. I. p. 114, 21. Heer.

Οὔτοι προσελθοῦσ' ἡ Δίκη σε — μὴ τρέσῃς —
παίσει πρὸς ἧπαρ, οὐδὲ τῶν ἄλλων βροτῶν
τὸν ἄδικον, ἀλλὰ σῖγα καὶ βραδεῖ ποδὶ
στείχουσα μάρψει τοὺς κακούς, ὅταν τύχῃ.

Scelus ob patratum non tibi, non alteri Iustitia supera pectus adversum petet; Sed lenta gressu neutiquam observabili Tergis nocentum semper adfiget pedem. V. 1. apud Stob. est ἡ δίκη σε πώποτε. V. 4. apud Stob. erat στείχουσ' ἁμάρτει, quod Canter. mutari volebat in ὁμαρτεῖ, quo recepto legendum etiam erat

τοῖς κακοῖς. Apud Plut. στείχ. μάρψῃ, pro quo Wyttenb. e Codd. μάρψει. Grot. et Barn. μάρπτει. Tum Stob. τοὺς κακοὺς ἀεὶ βροτῶν, quod fortasse e v. 2. fluxit. Hanc, an Plutarchi lectionem praeferret, dubitabat Valcken. ad Phoen. 87. ita tamen ut Plutarchum sequi mallet, in diatr. p. 186. scripsit τοὺς κακοὺς ἀεὶ βροτῶν. Idem addi volebat versum, ὅταν σχ. ἄγ. τυγχ. Δίκη qui e Phrixo citatur. Vid. fr. VIII.

III. a. Stob. ecl. p. 125. Grot. T. I. p. 126, 40. Heeren.

Συγγνώμονάς τοι τοὺς θεοὺς εἶναι δοκεῖς,
ὅταν τις ὅρκῳ θάνατον ἐκφυγεῖν θέλῃ,
ἢ δεσμὸν ἢ βίαια πολεμίων κακά,
ἢ παισὶν αὐθένταισι κοινωνῇ δόμων.
ἢ τἄρα θνητῶν εἰσὶν ἀσυνετώτεροι,
εἰ τἀπιεικῆ πρόσθεν ἡγοῦνται δίκης.

Tres priores versus sunt etiam apud Stob. floril. tit. 28. p. 196. Gesn. p. 123. Grot. Tractarunt hoc fragm. Valcken. diatr. p. 187. et Luzac. exercit. acad. p. 154. V. 1. δοκεῖ Ecl. δοκεῖς Floril. Paris. A. ut scripsit etiam Valcken. qui per interrogationem haec efferri censet, *huiccine tu deos esse putas ad condonandum faciles?* Possitne tamen τοι in interrogatione poni, dubito. τε codd. V. A. E. quod si probaveris, omissa esse quae praecederent dicendum erit. Musgrav. δόκει, quod Luzac. etiam probare videtur p. 157. *Tu deos censeto* etc. quae sententia pugnat cum vss. 5. 6. V. 2. ἐκφυγεῖν Floril. ἐκφεύγειν Ecl. quod praefert Valck. Hoc ego quoque praeferrem, si de consuetudine accipi posset hominis mortem saepius vel ex more periurio effugere tentantis; ἐκφυγεῖν significat eum semel vel certo aliquo tempore, quum opportunum esset, hoc remedium adhibere. V. 4. Valcken. ἢ τοῖσιν αὐθέντ. acriter repugnante Luzacio, qui, etsi nefas putaretur, eadem cum scelesto tecta subire, ignosci tamen a numine divino monet homini, qui filios scelere pollutos domo receperit. Verum hoc est; at quis non miretur, tam universe et de toto genere haec pronuntiari? Fortasse tamen hi versus sumti sunt e tragoedia, in qua pater filios parricidio inquinatos, vel filium etiam domo receperat, ut in Cressis hoc fieri potuit. Musgr. πᾶσιν

αὐθ. cum omnibus homicidis vel *vilissimo cuique homicidae*, ut vertit Heeren. hanc vim vocis a Lexicographis notatam dicens, quod equidem ignorare me fateor. V. 5. *ἦτ' ἄρα* scribendum esse, et v. 6. *εἰ* pro *ἤ* monuit Valck. *Ἐπιείκειαν aequitatem*, quae peccantibus nonnunquam, causa cognita, ignoscit, opponi stricto iuri, *τῇ δίκῃ*, recte monet Luzac. l. c.

III. b. Stob. ecl. phys. p. 149. Grot. I, 10. p. 268. Heer. Athen. XIII. p. 599. F. sq.

Τὴν Ἀφροδίτην οὐχ ὁρᾷς ὅση θεός;
ἣν οὐδ' ἂν εἴποις οὐδὲ μετρήσειας ἂν
ὅση πέφυκε κἀφ' ὅσον διέρχεται.
αὕτη τρέφει σὲ κἀμὲ καὶ πάντας βροτούς.
τεκμήριον δὲ μὴ λόγῳ μόνον μάθῃς,
ἔργῳ δὲ δείξω τὸ σθένος τὸ τοῦ θεοῦ·
ἐρᾷ μὲν ὄμβρου γαῖ', ὅταν ξηρὸν πέδον
ἄκαρπον αὐχμῷ νοτίδος ἐνδεῶς ἔχῃ·
ἐρᾷ δ' ὁ σεμνὸς οὐρανὸς πληρούμενος
ὄμβρου πεσεῖν εἰς γαῖαν Ἀφροδίτης ὕπο.
ὅταν δὲ συμμιχθῆτον εἰς ταὐτὸν δύο,
τίκτουσιν ἡμῖν πάντα κἀκτρέφουσ' ἅμα
ὅθεν βρότειον ζῇ τε καὶ θάλλει γένος.

Quam magna vis sit Veneris, an nondum vides? Haud lingua fari valeat, haud mens assequi, Quanta illa, quoque numen extendat suum. Alit illa teque meque et omne hominum genus. Nec habere nudis te volo verbis fidem. Orationis ipsa res sponsor meae est. Cerne ut amet imbrem terra, quum sterili solum Squallore lugens poscit humectas opes. Rursum amat et aether ipse, Venerisque impetu Foetos madoris explet in terram sinus; Quae foederata mutuis amplexibus Quod ubique rerum est proserunt ac nutriunt. Hinc vita visque saeculis mortalibus. Euripidis locum esse testantur Athen. Aristot. Eth. Nicom. VIII, 1, 6. p. 133. A. ed. Duval. Magn. Moral. II, 11. p. 247. C. et 250. B. Ex Oedipode sumtum esse Fulv. Ursinus in Virgil. collat. cum Graecis p. 156. nullo alio argumento sibi persuasisse videtur, nisi quod locus huic apud Stob. subiectus ex Oedipode affertur. Ad hanc tamen fabulam retulit eum Musgrav. fr. XVII. Rectius ad Hippolytum eum referas: nam et in fabula superstite v. 443. locus est si-

millimi argumenti, et Plutarch. Amat. T. II. p. 756. E. primo versui fragm. statim subiicit versus 449 sq. V. 2. Grot. ed. Ἀλλ' οὐδ' ἂν εἴποις. V. 3. est etiam apud Plut. de virt. mor. T. II. p. 442. C. non animadversus Wyttenbachio, quem ideo notavit Porson. ad Eurip. Med. 139. 140. XIII. p. 36. ed. Lips. nov. V. 7 sqq. afferuntur etiam ab Aristot. Eth. Nic. l. c. Εὐριπίδης μὲν φάσκων, ἐρᾶν μὲν ὄμβρου γαῖαν ξηρανθεῖσαν, ἐρᾶν δὲ σεμνὸν οὐρανὸν πληρούμενον ὄμβρου πεσεῖν εἰς γαῖαν. Magn. Moral. II. cc. ὅταν utroque loco, in altero ὅταν ξηρὸν ᾖ πέδον. Eudem. VII, 1. p. 358. B. nihil nisi verba ἐρᾷ μὲν ὄμβρου γαῖα. Septem deinceps versus affert ex Athenaeo Eustath. ad Il. ξ', p. 967, 6. = 978, 23. Plutarch. Amat. p. 770. A: Οὕτω γὰρ ἐρᾶν ὄμβρου γαῖαν οἱ ποιηταὶ λέγουσι καὶ γῆς οὐρανόν. M. Antonin. X, 21. ἐρᾷ μὲν ὄμβρου γαῖα, ἐρᾷ δὲ σεμνὸς αἰθήρ. E Menandro citat Schol. Hes. Theog. 138. Vid. de hoc loco Valcken. diatr. p. 51 sq.

IV. Stob. tit. 1. p. 1. Gesn. p. 5. Grot.

Οὐκ ἔστιν ἀρετῆς κτῆμα τιμιώτερον·
οὐ γὰρ πέφυκε δοῦλον οὔτε χρημάτων,
οὔτ' ἀσφαλείας, οὔτε θωπείας ὄχλου.

et aliud

Ἀρετὴ δ', ὅσωπερ μᾶλλον ἂν χρῆσθαι θέλῃς,
τοσῷδε μᾶλλον αὔξεται τελειουμένη.

Virtute nulla carior possessio est, Quae nescit auro sola se servam dare, Vitaeve amori vel Quiritum plausibus. Virtute quo quis utitur magis ac magis, Hoc illa crescens se fit excellentior. Sine lemmate est in Gesn. (et Gaisf.) ne in margine quidem, certe non edit. anni 1549. Grotius apposuit *Incertus*, quo Valcken. deleto in ex. suo scripsit *imo idem.* i. e. Euripides, e quo sunt quatuor loci huic praemissi. In diatribe tamen p. 165. Sophoclis esse versus conjicit. Schow. Τοῦ αὐτοῦ, qui etiam duos ultimos versus a superioribus separavit. V. ult. Musgrav. αὔξεται λειουμένη. λειουμένη ut suum inventum sibi vindicat Schow. „Origo vitii αὔξεται αὔξεται λειουμένη. Sic etiam Valcken. in annotatt. MSS. apud Gaisford. Horatius de auro *splendet usu.*

V. Stob. ibid.

Ἀρετὴ μέγιστον τῶν ἐν ἀνθρώποις καλόν.

Humana virtus omnia antistat bona.

VI. Stob. tit. 4. p. 52. Gesn. p. 27. Grot.

Τὸ μὴ εἰδέναι σε μηδὲν ὧν ἁμαρτάνεις
ἔκκαυμα τόλμης ἱκανόν ἐστι καὶ θράσους.

Nec nosse nec videre quae peccaveris Est incitamen grande confidentiae. Trincav. τὸ μήδ' εἰδέναι μηδέν. Paris. A. τὸ δὲ μήδ' εἰδέναι μηδέν. Gesn. Τόδ' εἰδέναι σε μηδέν. Nostra lectio est a Grotio, recepta etiam a Musgrav.

VII. Vid. fr. incert. I.

VIII. Stob. ib. p. 53. Gesn. p. 29. Grot.

Τὸ δ' ὠκὺ τοῦτο καὶ τὸ λαιψηρὸν φρενῶν
εἰς συμφορὰν ἵστησι πολλὴν δὴ βροτούς.

Vis illa subita et ingeni praeceps vigor Immensa saepe damna dant mortalibus. Trincav. Euripidi tribuit, ut Codd. Schow. Gesn. *Euripidis al. eiusdem.* i. e. Sophoclis. Valcken. in marg. Floril. Grot. adscripsit: *videtur Sophoclis*, quo indicio motus, non assequor. Trinc. et quinque Codd. apud Schow. καθίστησι pro ἵστησι, unus B. εἰς ἡδονὰς καθῆκε πολλὰ δὴ βρ. unde ipse edidit εἰς συμφορὰν καθῆκε πολλὰ δὴ βροτούς, recte, opinor. πολλὰ etiam Dobraeus Add. in Aristoph. Plut. Pora p. 136.

IX. Iocus est e Sophocl. Electra 1047.

X. XI. Athen. XV. p. 665. A. Plutarch. de garrul. T. II. p. 502. C. Stob. tit. 4. p. 53, 40. Gesn. p. 31. Grot.

Εἴ μοι τὸ Νεστόρειον εὔγλωσσον μέλος
Ἀντήνορός τε τοῦ Φρυγὸς δοίη θεός,
οὐκ ἂν δυναίμην μὴ στέγοντα πιμπλάναι
σοφοὺς ἐπαντλῶν ἀνδρὶ μὴ σοφῷ λόγους.

Duo priores versus servati sunt ab Athenaeo, unde sumsit Eustath. ad Il. ψ' p. 1301, 37. = 1415, 12. duo sequentes a Plutarcho et Stobaeo. Utrumque locum coniunxit Musgr. auctore fortasse usus Athenaeo, qui post allatos illos versus addit - - δοίη θεός, κατὰ τὸν πάνσοφον Εὐριπί-

θην, οὐκ ἂν δυναίμην ἀπομνημονεύειν etc. ubi verba οὐκ ἂν δυναίμην recte pro verbis poëtae accepit Schweigh. V. 1. pro μέλος Barnes. μέλι ob locum Homeri τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδή. At aliud est facundiam cum melle comparare, aliud ipsam facundiam mel appellare, et quidem disertum, εὔγλωσσον. Duos posteriores versus sic vertit Grot. *Utcunque verba docta non docto ingeram, Implere nunquam potero pectus perfluum.*

XII. Stob. ib. p. 53. Gesn. p. 31. Grot.

Εὖ γάρ τόδ' ἴσθι, κεἴ σ' ἐλάνθανεν πάρος,
τὸ σκαιὸν εἶναι πρῶτ' ἀμουσίαν ἔχει.

Hoc disce, si non ante didicisti tamen, Pravum esse magna portio imperitiae est. Trincav. Gesn. κἂν εἴ σ' ἐλ. Grot. κἂν σ' ἐλ. soloece; Valcken. apud Gaisford. κεἴ σ' ἐλ. — V. 2. ἀμουσίαν Trinc. Gesn. sed in marg. ed. 1559. ἀμουσίας, quod recepit Grot. Sed consuetudo postulabat τὰ πρῶτ' ἀμουσίας ἐ. Vid. ad Hecub. 777.

XIII. Plutarch. de aud. poët. T. II. p. 36. C. Stob. tit. 5. p. 63. Gesn. p. 35. Grot.

Ἐγὼ δ' οὐδὲν πρεσβύτερον
νομίζω τᾶς σωφροσύνας,
ἐπεὶ τοῖς ἀγαθοῖς ἀεὶ ξύνεστι.

Nil antiquius arbitror Fraenatrice modestia, Quae semper comes est bonis. Menandro tribuitur locus in ed. Trincav. et Gesner. Euripidi a Plutarcho, cui etiam ob numeros assignandus erat.

XIV. Athenaeus IV. p. 158. E. Gellius VII, 16. *Ἐπεὶ τί δεῖ βροτοῖσι κατὰ τὸν σὸν Εὐριπίδην, γραμματικώτατε, πλὴν δυοῖν μόνον,*

Δήμητρος ἀκτῆς πώματός θ' ὑδρηχόου,
ἅπερ πάρεστι καὶ πέφυχ' ἡμᾶς τρέφειν;
ὧν οὐκ ἀπαρκεῖ πλησμονή· τρυφῇ γέ τοι
ἄλλων ἐδεστῶν μηχανὰς θηρεύομεν.

Duos priores versus affert etiam Plutarch. de aud. T. II. p. 36. F. de Stoicorum repugn. ib. p. 1043. E. p. 1044. B. qui tertium etiam addit ibid. F. Stob. tit. 5. p. 63. Gesn. p. 35. Grot. tres priores Sextus Emp. adv. Gramm. I.

§. 271. p. 274. Musonius apud Stob. tit. 38. p. 235. Gesn. 40, 9. Gaisf. Eustath. ad Il. λ', p. 868, 33. = 815, 9. Verba τρυφῇ γέ τοι cum v. quinto habet etiam Teles apud Stob. tit. 106. p. 575. Gesn. 108, 82. Gaisf. V. 1. Sext. Emp. τί γάρ δέοι βροτοῖσι, Eustath. καί τοι τί δεῖ om. βροτοῖσι et in fine μόνων Eust. Stob. μόνοιν marg. Stob. Gesn. Paris. B. a quo non nisi pronuntiatione differt Trincav. μόνην. μόνοιν ed. etiam Grot. V. 2. πόματος retinuit Wyttenb. ap. Plut. ut etiam ante Fabricium apud Sext. Emp. edebatur. V. 3. ἅτινα πάρ. Gell. ἃ δὴ πάρ. Sext. V. 4. Teles apud Stob. et Gell. τρυφῇ δέ τοι. Totum locum in Stobaeo suo exhibuit Grot. sic versum: *Homini quid est necesse praeterquam duo, Cereale germen atque limpharum latex, Quae sunt parata semper et vitae satis? Sed non sat illud sat placet; quippe inciti Luxu ciborum inventa sectamur nova.*

XV. Vid. fr. Aeol. XI.

XVI. Vid. fr. Alcmen. XIV.

XVII. Stob. tit. 9. p. 101. Gesn. p. 59. Grot.

Φεῦ φεῦ τὸ νικᾶν τὰ δίκαι' ὡς καλὸν γέρας,
τὰ μὴ δίκαια δ' ὡς ἁπανταχοῦ κακόν!
καὶ γλῶσσα φλαύρα καὶ φθόνος τοῦ μὴ φθονεῖν
ὅσῳ κάκιον μὴ καλῶς ὠγκωμένοις.

Ius praevalere semper immensum est bonum, Iniuria ut quis superet, immensum malum. Quis cor protervum et pectus invidia aestuans Optet, nisi corruptus inflata indole? In marg. Gesn. est *Eἰ.* (Philonidae) *al. Euripidis.* Grotius incerto adscripsit. Euripidi tribuitur in Paris. A. apud Gaisf. et Schow. Codd. ut videtur. V. 1. Musgr. pro τὰ δίκαι' dedit τἄνδιχ'. Pro γέρας margo Gesn. Voss. Codd. D. F. apud Schow. μέγα. Pro γλ. φλαύρα marg. Gesn. et C. W. apud Schow. γαύρα. Voss. γλαύρα, utraque scriptura confusa. γαύρα scripsit Grot. γλ. φλαύρα, *lingua maledica,* ut recte vertit Musgr. ἡ φλαύρα λέγουσα περὶ ἑτέρου, ut loquitur Plat. Soph. loco a Ruhnken. ad Timaei lexicon allato. οἱ μὴ καλῶς ὠγκωμένοι non sunt, ut interpretatur Grot. *corrupti inflata indole* (qui *nisi* suum unde habeat nescio, nisi forte κάκιον pro tribracho habens legendum putavit ὅσῳ κάκιον εἰ μὴ κ. ὠγκ.) sed

qui non honeste, sed malis artibus, ad altum dignitatis vel potentiae gradum evecti sunt.

XVIII. Stob. tit. 12. p. 140. Gesn. p. 79. Grot.

*Δύστηνος, ὅστις καὶ τὰ καλὰ ψευδῆ λέγων
οὐ τοῖσδε χρῆται τοῖς καλοῖς ἀληθέσιν.*

Miser ille, qui falsa ornare quum didicerit, Non vera potius optat ornate eloqui. V. 1. τὰ delendum cum Erfurdt. not. Mpt. Schow. p. 305. e quatuor Codd. ed. Ἦ που χαλεπόν ἐστι τὸ ψευδῆ λέγειν, secundo v. omisso. V. 2. καλοῖς est a Grotio pro κακοῖς. Porson. adv. p. 276 = 244. corr. ὅστις τὰ καλὰ καὶ ψευδῆ λ. — τοῖς καλοῖς κἀληθέσιν. e quibus priora recepit Boisson. ultima τοῖς καλοῖς ἀλ. servavit.

XIX. Vid. fr. inc. II.

XX. Stob. tit. 13. p. 145. Gesn. p. 81. Grot.

*Πότερα θέλεις σοι μαλθακὰ ψευδῆ λέγω,
ἢ σκλήρ᾽ ἀληθῆ; φράζε· σὴ γὰρ ἡ κρίσις.*

Rigidine veri, mollis an mendacii Malis loquelas, ede; nam datur optio.

XXI. Stob. tit. 13. p. 145. Gesn. p. 83. Grot. Plutarch. T. II. p. 63. A.

*Ἐμοὶ γὰρ εἴη πτωχός, εἰ δὲ βούλεται,
πτωχοῦ κακίων, ὅστις ὢν εὔνους ἐμοὶ
φόβον παρελθὼν τἀπὸ καρδίας ἐρεῖ.*

Detur mihi, sit ille mendicus licet, Aut si quid infra est, qui mihi recte volens. Quod dictat animus promat amoto metu. Pro ἐμοὶ γὰρ εἴη Stob. ἐμοὶ γένοιτο. illud Valckeri. etiam praeferre videtur diatr. p. 221. Ex Inone sumtum locum designat Schow. vid. fr. Inon. p. 205.

XXII. Stob. ibid.

Ἀτὰρ σιωπᾶν τἄγε δίκαι᾽ οὐ χρή ποτε.

Quae iusta sunt reticere nequaquam decet.

XXIII. Stob. tit. 20. primus versus:

Οὐδεὶς μετ᾽ ὀργῆς οὐδὲν οὐ βουλεύεται

in MS. Paris. tribuitur Epicharmo, duo sequentes ad Archelaum fabulam relati sunt supra XXXVI.

XXIV. Vid. fr. Archel. XXIII.

XXV. Vid. fr. inc. III.

XXVI. Vid. fr. inc. IV.

XXVII. (v. 85.) Stob. tit. 22. p. 187. Gesn. p. 111. Grot.

Κρίνει τίς αὐτὸν πώποτ' ἄνθρωπον μέγαν,
ὃν ἐξαλείφει πρόφασις ἡ τυχοῦσ' ὅλον;

Hominumne sese quispiam magnum putet, Occasio quem minima facile everterit? V. 1. recte Valcken. diatr. p. 223. scribi iubet κρινεῖ τίς αὐτόν (αὑτὸν iam Barn.) tum ἀνθρώπων. mihi ἄνθρωπος rectius videtur. Quod vero postea οὐ τυχοῦσ' scribi vult, non probo. ἡ τυχοῦσα πρόφασις est quaelibet, vel minima, occ. *die erste beste Veranlassung.*

XXVIII. Vid. fr. Auges V.

XXIX. Vid. fr. Alcmen. XII.

XXX. Vid. fr. Teleph. XXV.

XXXI. Vid. fr. inc. V.

XXXII. Vid. fr. inc. VI.

XXXIII. Vid. fr. inc. VII.

XXXIV. Vid. fr. Archel. XII.

XXXV. Vid. fr. Antiopae XXIII.

XXXVI. Vid. fr. inc. VIII.

XXXVII. Stob. tit. 38. p. 234. Gesn. 40, 9. Gaisf. in loco Musonii. et Apostol. IV, 8.

Ἅπας μὲν ἀὴρ ἀετῷ περάσιμος,
ἅπασα δὲ χθὼν ἀνδρὶ γενναίῳ πατρίς.

Locum Ovid. Fast. I, 493. *Omne solum forti patria est, ut piscibus aequor, Ut volucri vacuo quidquid in orbe patet,* comparavit iam Barnes.

XXXVIII. Stob. tit. 41. p. 240. Gesn. 43. p. 165.

Δεινὴ πόλις νοσοῦσ' ἀνευρίσκειν κακά.

Status urbis aeger ad mala ingenio valet.

XXXIX. Stob. ibid.

Οὐκ ἔστιν οὐδὲν τῶν ἐν ἀνθρώποις ἴσον·
χρὴ γὰρ τύχας μὲν τὰς μάτην πλανωμένας
μηδὲν δύνασθαι, τἀμφανῆ δ' ὑψήλ' ἄγειν.
Ὅστις κατ' ἰσχὺν πρῶτος ὠνομάζετο
ἢ τόξα πάλλων ἢ μάχῃ δορὸς σθένων,
τοῦτον τυραννεῖν τῶν κακιόνων ἐχρῆν.

Nil geritur aequi rebus in mortalium. Oportuit nil esse Fortunae vagae Arbitria, sed conspicua florere omnia, Ut qui vigore roboris primus foret, Seu tendere arcum, seu vibrare hastam manu, Suo imperaret iure deterioribus. Nomen Euripidis huic fr. non adscriptum est in Trincav. quum versus proxime praecedens ad hunc auctorem relatus esset. Totus locus deest in Paris. A. Equidem in duo fragm. eum puto dividendum esse, quum v. 4. nulla copula cum iis, quae praecedunt, cohaereat. V. 1. est etiam Hecub. 788. V. 2. legendum censeo *χρῆν.* sermo est enim de eo, quod non fit, quum fieri debeat, ut Grotius recte scripsit *Oportuit.* V. 5. Wyttenbach. bibl. crit. III, 4. p. 83. nescio quomodo, inquit, *πάλλων, vibrans, quatiens,* a re alienum et in *βάλλων* mutandum videtur, ut sit *sagittas emittens;* si quidem *τὰ τόξα* non solum arcum, sed et sagittas significat, teste Eustathio ad Homer. p. 1248. probante H. Stephano Thes. L. Gr. T. III. p. 1588.

XL. Stob. ibid.

Ἀλλ' οὔποτ', αὐτὸς ἀμπλακὼν, ἄλλον βροτὸν
παραινέσαιμ' ἂν παισὶ προσθεῖναι κράτη,
πρὶν ἂν κατ' ὄσσων τυγχάνῃ μέλας σκότος,
εἰ χρὴ διελθεῖν πρὸς τέκνων νικώμενον.

Quod ipse deliqui, alteri non suaserim, Ut solia regni liberis tradat suis, Oculos priusquam sentiat tenebris premi; Ne sobolis ipse debeat legem pati. V. 1. 2. iunge: *ἄλλον βροτὸν προσθεῖναι,* ut *παραινεῖν* absolute positum accipiatur. V. 3. *τυγχάνῃ* sc. *ὤν.* Vid. Gramm. gr. §. 553. δ. not. 1. Sed melius convenit, quod Monk. coni. ad Hippol. 1442. *πρὶν ἂν κατ' ὄσσων κιγχάνῃ μ. σκ.* nam *αὐτόν* facile suppleri potest. Hipp. 1434. *κατ' ὄσσων κιγχάνει μ' ἤδη σκότος,* ubi Flor. A. 10. *τυγχάνει — μέλας σκότος* est a Grotio pro *με καί*

Gesn. in marg. malebat τινὰ σκότος. V. 4. pro εἰ Gesn. in marg. coni. ἢ quod recepit Musgrav. vertens *Alioqui sub liberorum dominatu vitam agere oportebit.* quod mihi minus accommodatum videtur. διελθεῖν νικώμενον i. e. διατελεῖν νικ.

XLI. Stob. tit. 42. p. 276. Gesn. 44. p. 171. Grot.

Ἄρχεσθαι χρεὼν
κακοὺς ὑπ' ἐσθλῶν καὶ κλύειν τῶν κρεισ-
σόνων.

Aequum est malos Melioribus parere et imperium pati. Euripidi tribuit Trincav. Gesn. Grot. Deesse lemma in Paris. monuit Gaisf. At Valcken. in marg. Stob. Grot. *Incerti A MS.*

XLII. Stob. tit. 44. p. 307. Gesn. 46. p. 177. Grot. Apostol. X, 94.

Ἐγὼ γὰρ ὅστις μὴ δίκαιος ὢν ἀνὴρ
βωμὸν προσίζει, τὸν νόμον χαίρειν ἐῶν
πρὸς τὴν δίκην ἄγοιμ' ἄν, οὐ τρέσας θε-
ούς·
κακὸν γὰρ ἄνδρα χρὴ κακῶς πράσσειν ἀεί.

Hunc qui facinorum conscius, nec legibus Fidens ad aras volvitur supplex Deûm, Trahere ad tribunal nulla relligio mihi; Mala semper aequum ferre, qui fecit male.

XLIII. Stob. tit. 46. p. 325. Gesn. 48. p. 183. Grot.

Ἀλλ' οὐ πρέπει τύραννον, ὡς ἐγὼ φρονῶ,
οὐδ' ἄνδρα χρηστὸν νεῖκος αἴρεσθαι κα-
κοῖς·
τιμὴ γὰρ αὕτη τοῖσιν ἀσθενεστέροις.

Virum potentem non decet, me iudice, Minimeque regem, vilibus contendere: Namque hoc minores gloriae ducunt sibi.

XLIV. Vid. fr. inc. IX.

XLV. Vid. fr. inc. X.

XLVI. Stob. tit. 49. p. 355. Gesn. 51. p. 195. Grot. et Gaisf.

Σὺν τοῖσι δεινοῖς αὔξεται κλέος βροτοῖς.

Adolescit hominum rebus ex duris decus.

XLVII. Menandro tribuitur in Paris. A. et fragmentis Menandri insertum est a Clerico p. 224. et a Meinekio p. 245. nr. 174.

XLVIII. Stob. tit. 65. p. 411. Gesn. 67. p. 275. Grot. et Gaisf.

Οἰκοφθόρον γὰρ ἄνδρα κωλύει γυνὴ
ἐσθλὴ παραζευχθεῖσα, καὶ σώζει δόμους.

Nam fida coniux, ne vir evertat larem, Sociata prohibet, sospitatrix familiae.

XLIX. Stob. tit. 67. p. 422. Gesn. 69. p. 285. Grot. et Gaisf.

Οὐ πάντες οὔτε δυστυχοῦσιν ἐν γάμοις,
οὔτ' εὐτυχοῦσιν· συμφορὰ δ' ὃς ἂν τύχῃ
κακῆς γυναικὸς, εὐτυχεῖ δ' ἐσθλῆς τυχών.

Nec vita coniugalis infausta omnibus, Nec fausta rursus: nam mala uxor maxima est Miseria; felix ille, qui reperit bonam.

L. Stob. ib. p. 423. Gesn. p. 287. Grot.

Μακάριος, ὅστις εὐτυχεῖ γάμον λαβὼν
ἐσθλῆς γυναικὸς, εὐτυχεῖ δ' ὁ μὴ λαβών.

Felix profecto, cui bona uxor contigit; Felix et ille, vita cui coelebs placet. Lobeck. ad Phryn. p. 277. corrigit: ὅστις ἂν τύχῃ et δυστυχεῖ δ' ὁ μὴ λαβών.

LI. Stob. tit. 49. p. 355. Gesn. 51. p. 197. Grot. et Gaisf.

Νεανίας γὰρ ὅστις ὢν Ἄρη στυγεῖ,
κόμη μόνον καὶ σάρκες, ἔργα δ' οὐδαμοῦ.
Ὁρᾷς τὸν εὐτράπεζον, ὡς ἡδὺς βίος,
ὅ τ' ὄλβος ἔξωθέν τίς ἐστι πραγμάτων.
ἀλλ' οὐκ ἔνεστι στέφανος, οὐδ' εὐανδρία,

εἰ μή τι καὶ τολμῶσι κινδύνου μέτα.
οἱ γὰρ πόνοι τίκτουσι τὴν εὐανδρίαν,
ἡ δ' εὐλάβεια σκότον ἔχει καθ' Ἑλλάδα,
τὸ διαβιῶναι μόνον ἀεὶ θηρωμένη.

Florens iuventa proelium quisquis fugit, Sine re coma est caroque, praeterea nihil. Iucunda quam sit vita mensarum vides, Circumstrepentis quale fortunae iubar; Sed abest superbae clara laus adoreae, Nisi periclum provocans adsit vigor. Duri labores Martium pariunt decus; Graium per orbem foeda res ignavia est, Nil expetiscens praeter unum vivere. V. 1. στυγῇ i. e. στυγῇ Voss. Trincav. quod fortasse verum. Vid. Gramm. §. 527. not. 2. p. 1025. V. 3. citat etiam Athen. VII. p. 641. C. Ab eo vero novum fragm. incipere mihi videtur, cognati quidem argumenti, at cum iis, quae praecedunt, nullo vinculo connexum. De figura dicendi pro ὁρᾷς τὸν εὐτράπεζον βίον, ὡς ἡδύς ἐστι, vel ὁρᾷς, ὡς ἡδύς ἐστιν ὁ εὐτράπεζος βίος vid. Porson. ad Eurip. Hec. 1038. et cf. Phaeth. fr. II, 18. V. 4. Valcken. diatr. p. 227. legi volebat ὅ τ' ὄλβος ἔξωθ' εἴ τις ἐστι πραγμάτων, infeliciter: nam ἔξωθε, ἔσωθε nusquam apud Tragicos leguntur; Heath. sensu carere versum existimans, legendum coni. ὅ τ' ὄλβος ὡς ἔξω μέν ἐστι πραγμάτων, *opesque quantum molestia* (e) *omni* (s) *expertes*, quasi ἔξω εἶναι πραγμάτων sic usurpetur. Sensu quidem non caret versus: ὡς facile e superiore versu repeti potest, ὡς τε ὁ ὄλβος πραγμάτων τις ἔξωθέν ἐστι *et quam opulentia rerum extrinsecus adsit.* ὁ ὄλβος *tantopere celebrata et expetita opulentia.* Haec non universa adest, sed quodammodo: hinc τὶς. Sed legi etiam potest ὥς τ' ὄγκος ἔξωθέν τίς ἐστι πρ. Boisson. coni. ὥ τ' ὄλβος. — V. 5. legendum videtur οὐδ' εὐδοξία cum Iacobs. ad Anal. Br. VIII. p. 331. — V. 8. καθ' Ἑλλάδα ut coni. Gesner. in marg. habent Paris. A. Voss. Arsen. pro ἀν' Ἑλλ.

LII. Stob. tit. 69. p. 429. Gesn. 71. p. 293. Grot. et Gaisf.

A. Ἐγὼ παρέξω λέκτρα σοι καλῶς ἔχειν.

B. Δίκαιόν ἐστιν, ῥᾷστι συγγηράσομαι.

Sic Valcken. locum emendavit diatr. p. 228. qui ita scribebatur: ἐγὼ γὰρ ἔξω λέκτρα αὐτοῖς καλῶς ἔχειν, δίκαιόν ἐστιν, οἶσι συγγ. Grot. ἐγὼ γὰρ ἃ ἔχω (ἅχω) λέκτρα, τάδε καλῶς ἔχειν, δίκ. ἐστ. et vertit: *Nam quod iugale contigit foedus mihi, Hoc me tenere fas ad aetatem ultimam.*

LIII. Stob. tit. 71. p. 431. Gesn. 73. p. 307. Grot. et Gaisf.

> Δεινὴ μὲν ἀλκὴ κυμάτων θαλασσίων,
> δειναὶ δὲ ποταμοῦ καὶ πυρὸς θερμαὶ πνοαί,
> δεινὸν δὲ πενία, δεινὰ δ' ἄλλα μυρία·
> ἀλλ' οὐδὲν οὕτω δεινὸν, ὡς γυνὴ, κακόν,
> οὐδ' ἂν γένοιτο γράμμα τοιοῦτ' ἐν γραφῇ,
> οὐδ' ἂν λόγος δείξειεν. εἰ δέ του θεῶν
> τόδ' ἐστὶ πλάσμα, δημιουργὸς ὢν κακῶν
> μέγιστος ἴστω καὶ βροτοῖσι δυσμενής.

Vis saeva fluctuum, ira quos ponti ciet; Saeva est et ignis anima et amnis vortices; Res saeva egestas; saeva sunt mille altera. Tamen muliere saevius nullum est malum. Non ullus istam pingat aerumnam color, Non ulla signent verba. Quod si quis deus Hanc reperit, idem quisquis est summi mali Se sciat opificem hominibus infestissimum. V. 1. 2. Planudes vit. Aesopi p. 12. (28.) citat Πολλαὶ μὲν ὀργαὶ κυμάτων θαλαττίων, πολλαὶ δὲ ποταμῶν καὶ πυρὸς θερμοῦ πνοαί. unde δειναὶ ὀργαί et ποταμῶν recepit Musgrav. θερμοῦ, quod Gesn. in marg. habet tanquam var. lect. est etiam in Paris. A. V. 6. λέξειεν pro δείξειεν Gesn. marg. Par. B. Voss. Arsen. sed vid. Porson. ad Eurip. Phoen. 539.

LIV. Vid. fr. Meleagr. XXIII.

LV. Stob. tit. 71. p. 439. Gesn. 74. p. 321. Grot. et Gaisf.

> Μοχθοῦμεν ἄλλως θῆλυ φρουροῦντες γένος·
> ἥτις γὰρ αὐτὴ μὴ πέφυκεν ἔνδικος,
> τί δεῖ φυλάσσειν κἀξαμαρτάνειν πλέον;

Vana atque inanis foeminae custodia est. Servare namque velle, servandae sibi Quae non sit ipsa, de-

cipi est operosius. V. 2. legebatur ἔνοδος. Gesn. in marg: *malim* ἔνδικος et sic Paris. B. ἔνδον Paris. A. unde Gaisf. suspicatur legendum πέφυκ᾽ ἔνδον μένειν. Hoc recepit Boisson.

LVI. Stob. ibid.

Γυναικὶ δ᾽ ὄλβος, ἢν πόσιν στέργοντ᾽ ἔχῃ.

Magnae mulieri sunt opes coniux amans.

LVII. Vid. fr. inc. XI.

LVIII. Stob. tit. 77. p. 455. Gesn. 79. p. 339. Grot. et Gaisf.

Ἀλλ᾽ ἴστ᾽, ἐμοὶ μὲν οὗτος οὐκ ἔσται νόμος,
τὸ μὴ οὔ σε, μῆτερ, προσφιλῆ νέμειν ἀεὶ
καὶ τοῦ δικαίου καὶ τόκων τῶν σῶν χάριν.
στέργω δὲ τὸν φύσαντα τῶν πάντων βροτῶν
μάλισθ᾽· ὁρίζω τοῦτο, καὶ σὺ μὴ φθόνει·
κείνου γὰρ ἐξέβλαστον, οὐδ᾽ ἂν εἷς ἀνὴρ
γυναικὸς αὐδήσειεν, ἀλλὰ τοῦ πατρός.

Lex, crede, quaeso, mater, intercedere Nunquam ulla poterit, quominus studeam tibi. Id quippe ius exposcit et partus tui. Verum ante cuncta si meum crevi patrem Amare, non est id quod irate feras. Me sevit ille, et quidquid usquam est gentium Nomen patris decusque, non matris, ferunt. V. ult. egregie Coray ad Nicol. Damasc. p. 375. correxit αὐχήσειεν.

LIX. Stob. tit. 79. p. 468. Gesn. 81. p. 343. Grot. et Gaisf.

Καὶ τῶν παλαιῶν πόλλ᾽ ἔπη καλῶς ἔχει·
λόγος γὰρ ἐσθλὸς φάρμακον φόβου βροτοῖς.

Permulta veterum dicta vim veri exprimunt: Alloquia hominibus blanda medicamen metus. Grotius Latina, non item graeca, in duos versus distinxit, quorum priorem Euripidi, alterum incerto auctori tribuit.

LX. Vid. fr. inc. XII.

LXI. Stob. tit. 86. p. 497. Gesn. 88. p. 359. Grot. et Gaisf.

Εἰ ταῖς ἐν οἴκῳ χρήμασιν λελείμμεθα,
ἡ δ' εὐγένεια καὶ τὸ γενναῖον μένει.

Avita quamvis nos reliquerunt bona, At celsus animus et decus gentis manent. Hinc sumsit auctor libelli inter Plutarcheos ὑπὲρ εὐγενείας p. 243. ed. Wolf. T. V. p. 964. Wytteub.

LXII. Vid. fr. Hippol. p. 190.

LXIII. Stob. tit. 88. p. 500. Gesn. 90. p. 363. Grot. et Gaisf.

Οὐ γάρ τις οὕτω παῖδας εὖ παιδεύσεται,
ὥστ' ἐκ πονηρῶν μὴ οὐ κακοὺς πεφυκέναι.

Nunquam id valebit educandi industria, Ut qui malis est genitus, evadat bonus. Barnes. ad fr. Alcmaeonis retulit, ut et Boissonad. qui error inde ortus videtur, quod locus apud Stob. proxime praecedens ex Alcmaeone desumtus est. Vid. Alcm. fr. VII.

LXIV. Plutarch. de aud. p. T. II. p. 20. D. Stob. tit. 91. p. 507. Gesn. 93. p. 377. Grot. et Gaisf.

A. Χρυσοῦ σε πλήθει, τούσδε δ' οὐ χαίρειν χρεών;

B. Σκαιόν τὸ πλουτεῖν κἄλλο μηδὲν εἰδέναι.

A. *Non haec, sed auri trahere vis te debuit.* B. *Turpe esse ditem, scire praeterea nihil.* Utrumque versum suppeditavit Plutarch. posteriorem cum lemmate Εὐριπίδου Stobaeus. Ex eodem fonte, quo in praecedenti fr. fluxit error Barnesii, ad Dictyem hos versus referentis. Priori notam interrogationis addidit Valck. diatr. p. 228. qui et τούσδε scripsit pro τοῖσδε.

LXV. Stob. tit. 97. p. 598. Gesn. 99. p. 415. Grot. et Gaisf.

Ὅστις δὲ λύπας φησὶ πημαίνειν βροτούς,
δεῖν δ' ἀγχονῶν τε καὶ πετρῶν ῥίπτειν ἄπο,
οὐκ ἐν σοφοῖσίν ἐστιν, εὐχέσθω δ' ὅμως
ἄπειρος εἶναι τῆς νόσου ταύτης ἀεί.

Quicunque luctum tam gravem pestem autumat, Ut debeat de montis (ex emend. δεῖν δ' αὑτὸν ὀρέων) *aut saxi iugo Se iacere quisquam, non sapit; merito tamen Tanto vacare semper exoptes malo.* V. 2. legebatur δεῖν δ' ἂν χρόνων τε. Grot. δεῖν δ' αὑτὸν ὀρέων. Pierson. Verisim. p. 140. assecutus est quod post Musgrav. recepi, quam suam etiam emendationem esse significat Valcken. ad Phoen. 335. p. 119. Coniunctae autem sunt duae locutiones δεῖν αὑτῷ ἀγχονῶν et δεῖν αὑτὸν ῥίπτ. ἀπὸ π.

LXVI. Stob. ibid.

Λῦπαι γὰρ ἀνθρώποισι τίκτουσιν νόσους.

Tristitia morbos parturit mortalibus.

LXVII. Stob. tit. 100. p. 551. Gesn. 102. p. 423. Grot.

Μέλλων τ' ἰατρὸς, τῇ νόσῳ διδοὺς χρόνον
ἰάσατ' ἤδη μᾶλλον, ἢ τεμὼν χρόα.

Periculoso qui malo ducit diem Melius iuvabit saepe quam qui artus secat. Legebatur μέλλοντ' ἰατρὸς etc. Valck. diatr. p. 230. corr. μέλλων γ' ἰατρός. Musgrav. recte μέλλων τ' ἰ. nam interciderunt, quibus haec iuncta erant. Quomodo vero idem Valcken. dicere potuerit, posse etiam μέλλοντ' defendi, equidem non intelligo.

LXVIII. Stob. tit. 103. p. 560. Gesn. 105. p. 433. Grot. et Gaisf.

Οὐ χρή ποτ' ὀρθαῖς ἐν τύχαις βεβηκότα
ἕξειν τὸν αὐτὸν δαίμον' εἰσαεὶ δοκεῖν.
ὁ γὰρ θεός πως, εἰ θεόν σφε χρὴ καλεῖν,
κάμνει ξυνὼν τὰ πολλὰ τοῖς αὐτοῖς ἀεί.
θνητῶν δὲ θνητὸς ὄλβος· οἱ δ' ὑπέρφρονες
καὶ τῷ παρόντι τοὐπιὸν πιστούμενοι
ἔλεγχον ἔλαβον τὴν τύχην ἐν τῷ παθεῖν.

Non debet usus prosperis successibus Spondere sortem semper addictam sibi. Dea illa, dici si tamen fas

est deam, Fastidiosa est, nec fovet quemquam diu. Mortalium res fluxa; qui spe turgidi Futura metiuntur e praesentibus, Documenta veri cladibus capient suis.

LXIX. Stob. ibid. p. 562. Gesn. p. 439. Grot.

Βέβαια δ' οὐδεὶς θνητὸς εὐτυχεῖ γεγώς.

Firma et perennis nemini est felicitas.

LXX. Stob. tit. 106. p. 568. Gesn. 108. p. 451. Grot. et Gaisf.

Θνητὸς γὰρ ὢν καὶ θνητὰ πείσεσθαι δόκει.
θεοῦ βίον ζῆν ἀξιοῖς ἄνθρωπος ὤν;

Mortalis id fer omne quod mortalium est. Homo ne poscas coelitum vitam tibi. Grotius hos versus ad Antigonam retulit.

LXXI. Stob. ibid.

Πέπονθας, οἷα χἄτεροι πολλοὶ βροτῶν·
τὰς γὰρ παρούσας οὐχὶ σώζοντες τύχας
ὤλοντ' ἐρῶντες μειζόνων ἀβουλίᾳ.

Evenit illud, quod solet multis, tibi: Qui plus cupiscunt, parta non custodiunt, Sua hos aviditas saepe in exitium trahit. Barnesius ad Melanippam retulit, quia hi versus subiecti sunt loco e Melan. sumto.

LXXII. Vid. fr. inc. XIII.

LXXIII. Vid. fr. Aegei XI.

LXXIV. Vid. fr. Andromed. XIII.

LXXV. Stob. tit. 112. p. 583. Gesn. 114. p. 469. Grot. 113. Gaisf.

Οὐκ ἔστι λύπης ἄλλο φάρμακον βροτοῖς,
ὡς ἀνδρὸς ἐσθλοῦ καὶ φίλου παραίνεσις.
Ὅστις δὲ ταύτῃ τῇ νόσῳ ξυνὼν ἀνὴρ
μέθῃ ταράσσει καὶ γαληνίζει φρένα,
πάραυτα δ' ἡσθεὶς ὕστερον στένει διπλᾶ.

Medicina nulla luctibus saevis datur Praeter boni et faventis alloquium viri. At quisquis illo solus aegro-

tans malo Cor ipse concit atque demulcet suum, Si nunc levatur onere, cras duplum gemit. V. 4. edd. et codd. μεθ' ἧς, pro quo Gesn. in marg. legendum coni. μόνος. hoc recepit et vertit Grotius. Valcken. diatr. p. 178 sq. μέθη ταρ. Wakefield delect. trag. T. II. p. 275. μέθη μαλάσσει, quod verum videtur. Tum v. 5. παραυτίκ' ἠσθεὶς. Gesn. et Valck. πάραυτα enim apud seriores demum scriptores legi. Hoc quidem negat Schaef. appar. Demosth. T. IV. p. 121. At hic δέ in apodosi locum non habet. Wakef. l. c. γ' pro δ'. Hinc expressus est locus Menandri apud Meinek. fragm. incert. fab. XXIII. p. 205. *Λύπης ἰατρός ἐστιν ἀνθρώποις λόγος*, et sententia ad iram traducta ibid. LXXXIV. p. 224.

LXXVI. Vid. fragm. inc. XV.

LXXVII. Vid. fr. Polyid. XIII.

LXXVIII. Stob. tit. 115. p. 590. Gesn. 117. p. 479. Grot. 116. Gaisf.

Ὦ γῆρας, οἵαν ἐλπίδ' ἡδονῆς ἔχεις;
καὶ πᾶς τις εἰς σὲ βούλετ' ἀνθρώπων μολεῖν·
λαβὼν δὲ πεῖραν μεταμέλειαν λαμβάνει·
ὡς οὐδέν ἐστι χεῖρον ἐν θνητῷ γένει.

Quanta, senectus, spe boni homines allicis? Ad te venire nemo non avide cupit, Sed vota damnat sua, periclum qui facit. Quam nil deterius exstat aetate gravi. V. 2. Erfurdt ad. Soph. Ai. p. 516. ed. mai. legi iubet εἰς σ' ἐβούλετ' ἀνθρ. μ. Elmslei. ad Eurip. Med. 548. εἰς σ' ἕτοιμος ἀ. μ. Imperfectum mihi quidem non videtur aptum esse. Elisio diphthongi fortasse causa fuit, cur Gaisf. hoc fragm. scriptori alicui novae comoediae tribuendum censeret. Barnes. locum ad Oenomaum retulit, quippe subiectum a Stob. loco Oenomai.

LXXIX. est versus Alcestidis 313.

LXXX. Vid. fr. inc. trag. CXLVIII.

LXXXI. Vid. Phoenic. fr. IX.

LXXXII. Apollodoro in Adelphis tribuit Paris. A.

LXXXIII. versus sunt Eurip. Hecub. 374 sq.

LXXXIV. Stob. tit. 125. p. 620. Gesn. 127. p. 515. Grot. 126. Gaisf.

Τύμβῳ γὰρ οὐδεὶς πιστὸς ἀνθρώπων φίλος.
Praestat sepulchris nemo amicitiae fidem.

LXXXV. Stob. ibid. p. 621. Gesn. p. 517. Grot.

Ὡς σκαιὸς ἀνὴρ καὶ ξένοισιν ἄξενος
καὶ μνημονεύων οὐδὲν ὧν ἐχρῆν φίλον.

Quam durus hic est moribusque inhospitis, Queisque usus ante est nunc amicorum immemor. Scribebatur ἀνήρ.

LXXXVI. Stob. ibid.

Σπάνιον δ' ἄρ' ἦν θανοῦσιν ἀσφαλεῖς φίλοι,
κἂν ὁμόθεν ὦσι· τὸ γὰρ ἔχειν πλέον κρατεῖ
τῆς εὐσεβείας· ἡ δ' ἐν ὀφθαλμοῖς χάρις
ἀπόλωλ' ὅταν τις ἐκ δόμων ἔλθῃ * *

σπάνιον est ex emend. Gesn. in marg. pro θάνειον. Grot. Barn. Musgr. etiam δ' omiserunt. V. 2. κἂν ὁμόθεν ὦσι, *tametsi sint* vel *iisdem parentibus* vel *eodem genere progṅati:* nam *fratrum quoque gratia rara est.* Sic recte Valcken. diatr. p. 237. quum Grotius edidisset κἂν μὴ θάνωσι. V. ult. Scalig. supplevit θανών, quod probant Grot. Heath. Valcken. νέκυς Musgrav. κάτω Boissonad. Grotius sic vertit: *Rara in sepultos, rara et in superstites Fides amica: namque plus pollent opes Pietate, et illa quondam in oculis gratia Simul interit quum funus effertur domo.*

LXXXVII. A. Melissa I, 72. Maxim. T. II. p. 615. Combef. (C. 140. p. 791. ed. Stob. Wechel. 1581.)

Οὐκ ἔστιν εὑρεῖν βίον ἄλυπον [ἐν] οὐδενί.

ἐν delendum monuit Porson. adv. p. 276 = 244.

LXXXVIII. Anton. Mel. II, 71. Maxim. T. II. p. 634.

Θράσει μὲν οὐδεὶς οὐδέπω, πόνῳ δὲ καὶ
γενναιότητι κἀπιεικείᾳ * * *
ἀρετὴν ἐπεκτήσατο.

Heath. versus sic supplebat; - - κἀπιεικείᾳ 'ρετὴν 'Εκτήσατ'. quam coniecturam recepit Boissonad. Musgr. κἀπιεικείᾳ τρόπων Ἀρ. ἐπεκτήσαντο μυρίοι βροτῶν.

LXXXIX. Plat. epist. I. p. 309. D. καί μοι τὸ τοῦ Εὐριπίδου κατὰ καιρόν ἐστιν εἰπεῖν, ὅτι σοι πραγμάτων ἄλλων ποτὲ ξυμπεσόντων

Εὔξῃ τοιοῦτον ἄνδρα σοι παρεστάναι.

Grotius Exc. p. 433. Καὶ ξυμπεσόντων πραγμάτων ἄλλων ποτὲ Εὔξῃ. Sic et Musgrav. sed omisso καί. *Novique casus subito quum tibi se ingerent, Talem virum tibi adesse magno emtum voles.*

XC. Aristot. Ethic. Nicom. V. 9. Ἀπορήσειε δ' ἄν τις, εἰ ἱκανῶς διώρισται περὶ τοῦ ἀδικεῖσθαι καὶ τοῦ ἀδικεῖν· πρῶτον μὲν εἰ ἔστιν ὥσπερ Εὐριπίδης εἴρηκε, λέγων ἀτόπως·

Μητέρα κατέκτα τὴν ἐμήν· βραχὺς λόγος·
ἑκὼν ἑκοῦσαν, ἢ θέλουσαν οὐχ ἑκών.

Matrem interemi, nempe, brevis oratio; Volens volentem vel volentem non volens. Grot. Exc. p. 378. qui Graeca sic dedit: Πῶς μητέρ' ἔκτα τὴν ἐ. βραχὺς ὁ λόγος - - Idem dubitat an v. 2. non (sic) legendum sit ἢ οὐ θέλουσαν, nota coalitione vocalium. Michael. Ephesium et Scholiastam Paris. hos versus e Bellerophonte esse, didici e Zellii comment. p. 191. Eodem retulit Grotius et Barnes. Equidem non video, quomodo in Belleroph. locum habere potuerint. Iidem afferuntur ab Aristot. Ethic. Eudem. IV, 7. Boisson. dedit κατέκταν.

XCI. Aristot. Polit. V, 7, 22. ed. Schneid. Ζῇ ἐν ταῖς τοιαύταις δημοκρατίαις ἕκαστος ὡς βούλεται, καὶ εἰς ὃ χρήζων, ὥς φησιν Εὐριπίδης. Göttling. ad loc. scribendum videbatur εἰς „τὸ χρῆζον“ ut Iph. Aul. 1017. (1006.) εἰ γὰρ τὸ χρῆζον ἐπίθετο - - Sed hic ipse locus dubius est. vid. not. Inepte Musgr. edidit Εὖς ὁ χρήζων, *Bonus est cui bono esse libet.*

XCII. Plutarch. de am. frat. T. II. p. 480. D.

Χαλεποὶ πόλεμοι γὰρ ἀδελφῶν,

ὡς Εὐριπίδης εἴρηκεν. Idem paroemiacus legitur sed sine nomine auctoris apud Aristot. Polit. VII, 6. s. ed. Duvall. p. 195, 8. Ordinem post Grot. Exc. p. 467. Gataker Adv. p. 513. et Valcken. ad Phoen. 377. restituit Goettl. pro χαλ. γὰρ πόλεμοι ἀδ. Barnes. inter fragm. Philoct. v. 9. eum retulit.

XCIII. Aristoth. Ethic. Eudem. VIII, 11.

Λόγον δίκαιον μισθὸν ἂν λόγου φέροις,
ἔργων δ' ἐκεῖνος ἔργ' ἃ [καὶ] παρέσχετο.

Sic Musgrav. pro λόγου εἰσφέρῃς et ἐκείνοις.

XCIV. Strab. VIII. p. 379 = 582. Τοῦ δ' οὖν Εὐριπίδου φήσαντος οὕτως·

Ἥκω περίκλυστον προλιποῦσ'
ἄκρον Κόρινθον
ἱερὸν ὄχθον πόλιν Ἀφροδίτας,

τὸ περίκλυστον ἤτοι κατὰ βάθους λεκτέον, ἐπεὶ καὶ φρεάτα καὶ ὑπόνομοι λιβάδες διήκουσι δι' αὐτῆς, ἢ τὸ παλαιὰν ὑποληπτέον τὴν Πειρήνην ἐπιπολάζειν καὶ καταῤῥυτον ποιεῖν τὸ ὄρος. Eumdem haud dubie locum respexit Plutarch. Amat. T. II. p. 767. F. ἐπεὶ δὲ Ἔρως ἔθιγεν αὐτῆς Ἱππολόχου τοῦ Θεσσαλοῦ

ὕδατι χλωρῷ κατακλυζόμενον προλιποῦσ'
Ἀκροκόρινθον

καὶ ἀποδράσασα ᾤχετο κοσμίως - - Hinc Musgrav. hos versus concinnavit:

Ἥκω δ' ὕδατι χλωρῷ περικλυ-
ζόμενον προλιποῦσ' Ἀκροκόρινθον ἱ-
ερὸν ὄχθον, πόλιν Ἀφροδίτας

duos scilicet anapaesticos cum paroemiaco. Barn. inter fragm. Bellerophont. retulit.

XCV. Vid. Scyr. fr. I.

XCVI. Cic. ad Att. VIII, 8. Clem. Alex. Strom. VI. p. 670. B. Suid. v. παλαμᾶσθαι.

Πρὸς ταῦθ' ὅ τι χρὴ καὶ παλαμάσθω,
καὶ πᾶν ἐπ' ἐμὸν τεκταινέσθω·

τὸ γὰρ εὖ μετ' ἐμοῦ καὶ τὸ δίκαιον
σύμμαχόν ἐσται,
κοὐ μή ποθ' ἁλῶ κακὰ πράσσων.

Totum locum citat Suid. v. παλαμᾶσθαι et Clem. Alex. sed sine nomine auctoris. Nec Cicero, qui haec usque ad vv. τὸ γὰρ εὖ μετ' ἐμοῦ affert, nominat auctorem, quem Euripidem esse ex uno Suida v. ἁλωτόν colligitur, καὶ Εὐριπίδης· οὐ μή ποθ' ἁλῶ κακὰ πράσσων. Eum paulum mutatum in Acharnenses fabulam transsumsit Aristoph. 659 sq. Πρὸς ταῦτα Κλέων καὶ παλ. et in fine κοὐ μή ποθ' ἁλῶ περὶ τὴν πόλιν ὢν - - V. 1. 2. Cic. παλαμάσθων et τεκταινέσθων ad propositum suum accommodate. V. 2. om. Clem. In eo Cic. πάντ' ἐπ' ἐμοί. Musgrav. male ἐπί μοι. V. 3. τὸ γὰρ εὖ μετ' ἐμοῦ Cic. affert etiam ad Att. VI, 1.

XCVII. Dionys. Halic. de compos. v. p. 54. ed. Schaef. καλῶς ἂν ἔχοι τὰ Εὐριπίδεια ταῦτα ἐπενεγκεῖν·

Μή μοι
λεπτῶν θίγγανε μύθων, ψυχή.
τί περισσὰ φρονεῖς; εἰ μὴ μέλλεις
σεμνύνεσθαι παρ' ὁμοίοις.

Ne subtiles Tange loquelas animi; ut quid enim Vana labores, nisi forte inter Vis te iactare sodales? Grot. Exc. p. 427. In duos anapaesticos cum paroemiaco digessit Grotius. In duos anapaesticos dimetros, unum monometrum et paroemiacum descripserunt Valck. diatr. p. 248. μή μοι λέπτ. θίγγ. μύθων, Ψυχὴ [γε φίλη] et Elmslei. ad Eurip. Med. 1049. μή μοι repetens ante Ψυχή.

XCVIII. (Teleph. I.) Dionys. Hal. ib. p. 426. Ἐκ δὲ τῆς ποίησεως τῆς ἰαμβικῆς τὰ Εὐριπίδου ταυτί·

Ὦ γαῖα πατρίς, ἣν Πέλοψ ὁρίζεται,
χαῖρ' —

τὸ πρῶτον ἄχρι τούτου κῶλον.

ὅς τε πέτρον Ἀρκάδων δυσχειμέρων
ἐμβατεύεις —

τὸ δεύτερον μέχρι τοῦδε.

ἔνθεν εὔχομαι γένος.

τοῦτο τρίτον. Τὰ μὲν πρότερα μείζονα στίχου, τοῦτο δὲ ἔλαττον.

Αὔγη γὰρ Ἀλέου παῖς με τῷ Τιρυνθίῳ
τίκτει λαθραίως Ἡρακλεῖ —

μετὰ τοῦτο·

ξύνοιδ' ὄρος
Παρθένιον —

Οὐδέτερον αὐτῶν στίχῳ συμμετρούμενον. εἶτ' αὖθις ἕτερον στίχου τε ἔλαττον καὶ στίχου μεῖζον·

ἔνθα μητέρ' ὠδίνων ἐμὴν
ἔλυσεν Εἰλείθυια —

καὶ τὰ ἑξῆς τούτων παραπλήσια. Telephum hic loqui manifestum est. Itaque Barnes. et Musgrav. hos versus ad Telephum tragoediam retulerunt; quod fieri non posse et Heath. demonstravit p. 177. et ego supra monui. Ad Augen referendi esse videbantur Heathio, cui ita assentitur Valck. in nota MS. ut tamen eos rectius inter fr. incerta referri censeat. V. 3. recte Musgrav. addidit: Πὰν ἐμβατεύεις.

XCIX. Polyb. V, 106. Οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως ἀεί ποτε Πελοποννήσιοι - - κατὰ τὸν Εὐριπίδην ἦσαν αἰεὶ

τλησιμοχθοί τινες κοὔποθ' ἥσυχοι δορί.

Duri ad labores, hasta quibus est inquies. Grot. Exc. p. 423. Οἱ τλησίμ. Grot. et Barn. quum vulgo legeretur πλησίμοχθοι. In cod. Bavar. supra π litteram scripta erat τ. Sed codd. πρυσίμοχθοι, προσίμοχθοι, πρασίμοχθοι. Hoc adscivit Schweighaeus. *belli aerumnas accendentes*, vel *belli aerumnas laboresque spirantes* a πρήθω, *accendo* et *spiro*. Miror. Deest syllaba initio, et τινες est Polybii.

C. Strab. IV. p. 183 = 279. - - τοσοῦτον ἀπειργάσατο φθόρον Ἑλλήνων τε καὶ βαρβάρων· ὅπερ Εὐριπίδης ἀνήνεγκεν εἰς τὸν Δία·

Ζεὺς γὰρ κακὸν μὲν Τρωσί, πῆμα δ' Ἑλλάδι
θέλων γενέσθαι, ταῦτ' ἐβούλευσεν πατήρ.

Cf. ad Helen. 40.

CI. Strab. XIII. p. 616 = 916. Ὁ δὲ Καϊκὸς οὐκ ἀπὸ τῆς Ἴδης ῥεῖ, καθάπερ εἴρηκε Βακχυλίδης, οὐθ᾽ ὡς Εὐριπίδης τὸν Μαρσύαν φησὶ

τὰς διωνομασμένας
Ναίειν Κελαινὰς ἐσχάτοις Ἴδης τόποις·

πολὺ γὰρ τῆς Ἴδης ἄπωθεν εἰσιν αἱ Κελαιναί. Pro τὰς διωνομασμένας Valcken. ad Hipp. 277. coni. τὰς μὲν ὠνομασμένας.

CII. CIII. CIV. Theophil. ad Autolyc. II. p. 115. ed. Colon. 1686. p. 252. ed. Wolf. Ὡσαύτως καὶ Εὐριπίδης·

Ἀνάσχου πάσχων· δρῶν γὰρ ἔχαιρες.
Νόμος τὸν ἐχθρὸν δρᾶν, ὅπου λάβῃς, κακῶς.

καὶ πάλιν ὁ αὐτός·

Ἐχθρὸν κακῶς δρᾶν ἀνδρὸς ἡγοῦμαι μέρος.

Mala fer, quondam laetus agendo. Ubicunque prensum iura laedi hostem sinunt. Hosti nocere iudico officium viri. Grot. Exc. p. 429. In primo versu Grot. verba transposuit πάσχων ἀνάσχου, quo facto, nec iambicus versus est nec anapaesticus. syllaba superest anapaestico. Rectius Heath. p. 187. ad v. 162. πάσχων ἀνέχου. imo ἀνέχου πάσχων. V. 2. νόμος et λάβῃς recte Grotius.

CIV. b. Theophil. p. 87. Ὁμοίως καὶ Εὐριπίδης·

Οὐκ ἔστιν οὐδὲν χωρὶς ἀνθρώποις θεοῦ.

CV. Ibid. καὶ πάλιν Εὐριπίδης·

Σῶσαι γὰρ ὁπόταν τῷ θεῷ δοκῇ * *
πολλὰς προφάσεις δίδωσιν εἰς σωτηρίαν.

Servare quum quem vult deus, multas solet Occasiones tum salutiferas dare. Grot. Exc. p. 429. qui v. 1. addidit τινά, et v. 2. scripsit πολλὴν δίδωσι πρόφασιν εἰς σωτ. utrumque recte.

CVI. Ibid. Ὅθεν Εὐριπίδης ὁμολογεῖ λέγων·

Σπουδάζομεν δὲ πόλλ᾽ ὑπ᾽ ἐλπίδων μάτην
πόνους ἔχοντες, οὐδὲν εἰδότες.

In multa dum spes studia nos homines trahit Frustra laborem ferimus, ignari omnium. Grot. ib. βροτοί, quod Grot. post πολλά infersit, μάτην in alterum versum reiecto Heath. p. 185. ad v. 247. in fine secundi versus ponendum monuit. οὐδὲν εἰδότες omis. Musgr.

CVII. Aristot. Magn. Moral. II, 11. p. 249. E. ed. Duval. καὶ γὰρ οἱ φαῦλοι, ὥς φησιν Εὐριπίδης, αὐτοὶ ἑαυτοῖς ἡδεῖς εἰσί·

Κακὸς κακῷ γὰρ συντέτηκεν ἡδονῇ.

Malos voluptas aliqua conciliat malis. Grot. Exc. p. 431. ἡδονῇ additur Ethic. Eudem. VII, 2. p. 364. D. ubi idem versus sine nomine auctoris citatur. Eamdem sententiam suis antea verbis expresserat Aristot. Magn. Mor. et Eudem. ἐνδέχεται δὲ καὶ ἡδεῖς ἀλλήλοις εἶναι τοὺς φαύλους. Unde apparet male Musgr. distinxisse: κακός· κακῷ γὰρ συντ. ἡδ. *Malus est; malo enim* etc.

CVIII. Aristot. Phys. II, 2.

Ἔχει τελευτὴν ἧσπερ οὕνεκ' ἐγένετο.

Res cuius ergo exstiterat haec, finem hunc habet. Grot. Exc. p. 433.

CIX. Plutarch. Solon. p. 90. D. (c. 22.) Τῷ μὲν γὰρ Λυκούργῳ καὶ πόλιν οἰκοῦντι καθαρὰν ὄχλου ξενικοῦ καὶ χώραν κεκτημένῳ πολλοῖς πολλήν, δὶς τοσοῖσδε πλείονα, κατ' Εὐριπίδην, - - καλῶς εἶχεν - συνέχειν. Musgr. recte dedit πολλοῖσι πολλήν, δὶς τοσ. πλ. Ultima in mentem revocant facete illud dictum Angli cuiusdam, qui, quum histrio in scena magna voce pronunciasset versum, *My wound is great, because it is so small,* e cavea statim respondit: *It would be greater, were it not at all.*

CX. Plutarch. de aud. poët. T. II. p. 24. D.

Εἰ δὲ θανεῖν θέμις, ὧδε θανεῖν καλὸν
εἰς ἀρετὴν καταλυσαμένους βίον.

Euripidis versus esse intelligitur ex eiusd. compar. Pelop. et Marc. 3. p. 317. E. ἄριστον μὲν γὰρ νικῶντα σώζεσθαι τὸν στρατηγὸν καὶ ἀποθανεῖν εἰς ἀρετὴν καταλύσαντα βίον, ὥς Εὐριπίδης φησίν. unde simul liquet, pro καταδυσαμένους apud Plut. legendum esse καταλυσαμένους, ut Barn. coni. et Musgr. edidit. Quae praecedunt pro verbis Eurip. habens Grot. Exc. p. 431. dedit σώζεσθαι νικῶντας ἄριστον, quem sequitur Barnes. v. 380 sqq. sed v. 442 sq. in duos trochaicos, quinquies saltem contra leges metricas peccantes, ut ait Heath. p. 188. B. digessit. Grotius

l. c. vertit: *Vincere vivereque optima res est. Si moriendum est, ita dulce mori Vitam ut virtus sorbeat in se.*

CXI. Plutarch. v. Alex. (c. 53.) p. 695. C. et T. II. p. 1128. A. Cicero epist. famil. XIII, 15. (*confero me ad vera praecepta Εὐριπίδου·*)

Μισῶ σοφιστὴν, ὅστις οὐχ' αὑτῷ σοφός.

Cic. epp. fam. VII, 6. *quoniam Medeam agere coepi, illud semper memento: Qui ipse sibi sapiens prodesse non quit, nequidquam sapit.* quem versum idem Ennio tribuit Offic. III, 15, 62. Hinc ex Ennii Medea eum sumtum esse coniecerunt VV. DD. quae quia e graeca Euripidis versa erat, in huius quoque secunda editione eum lectum esse; vid. ad Med. p. 426. Mihi vero *Medeam agere* nihil aliud esse videtur, nisi tragicis verbis uti locos ex Ennii Medea, qui antea allati erant, declamitando; sed, quoniam ea, quae Medea apud Ennium dicit, pronuntiavi, pergam in instituto, et sententiam, etiam e tragoedia aliqua (eademne, an alia, non dicitur) desumtam, adiiciam. *οὐδ' αὑτῷ* Plut. in Alex.

CXII. Plutarch. comp. Demetr. et Anton. 2. p. 956. E. *οὐδὲ γεγανωμένος καὶ ἀνθηρὸς ἐπὶ τὰς μάχας ἐκ τῆς γυναικωνίτιδος προήει, κοιμίζων δὲ τοὺς θιάσους καὶ τὰ βακχεῖα καταπαύων,*

ἀμφίπολος Ἄρεος ἀνιέρου

κατὰ τὸν Εὐριπίδην ἐγίνετο. - - Reisk. dedit *ἀνιαροῦ.*

CXIII. Plutarch. Fab. Maxim. 17. p. 184. B. *Οὐ μόνον δ' ἦν ἄρα τὸ φίλων πεῖραν λαβεῖν, ὡς Εὐριπίδης φησὶν, οὐ σμικρὸν κακὸν, ἀλλὰ καὶ τὸ φρονίμων στρατηγῶν.* Hinc iambicum versum effecit Boissonad.

Φίλων λαβεῖν γὰρ πεῖραν οὐ σμικρὸν κακόν.

CXIV. Vid. Androm. fr. II. p. 45.

CXV. Plutarch. de aud. poët. T. II. p. 20. extr. Stob. tit. 3.

Πολλαῖσι μορφαῖς οἱ θεοὶ σοφισμάτων
σφάλλουσιν ἡμᾶς κρείσσονες πεφυκότες.

Praestigiarum mille nos fallunt modis Superi, ut quibus mens visque sit praestantior. Grot. Exc. p. 429. Aliter vertit in Stob. p. 14. sed comico sermoni propius, quod Menandri locus ferebatur in ed. Gesner. et apud Apostol. II, 4. Nam Trincav. lemmate caret. Euripidi tribuit etiam Plutarch. de def. orac. p. 431. A. πολλαῖς γάρ οἱ θεοὶ μορφαῖς, οὐ σοφισμάτων, ὡς Εὐριπίδης φησίν, ἀλλὰ πραγμάτων σφάλλουσιν ἡμᾶς. Cf. Meineke quaest. Menandr. I. p. 16. et fr. Archel. XXIV.

CXVI. Plutarch. de aud. poet. T. II. p. 34. B. consol. p. 106. D. Clem. Alex. Strom. IV. p. 494. B. Philo Iud. p. 808. Cic. ad Att. IX, 2.

Τίς δ' ἐστὶ δοῦλος τοῦ θανεῖν ἄφροντις ὤν;

An servus is sit, qui nihil metuit mori? Grot. Exc. p. 426. Cf. Wyttenbach. ad Plut. p. 286. qui fallitur versum a Clemente Heraclito tribui dicens. Euripidi ascribit Plut. l. priore.

CXVII. Plutarch. de aud. poët. T. II. p. 36. C.

Τιμᾶν τ' ἀντέτασθε, πλούτῳ δ' ἀρετὰν κατεργάσασθαι δοκεῖτ', ἐν ἐσθλοῖς δὲ καθήσεσθ' ἄνολβοι.

Apud Plut. legitur Τιμᾶν τὰν τέτασθε. Salmas. apud Grot. ad Plutarch. librum p. 79. emend. Τιμάν τε πεπᾶσθαι, πλ. δ' ἀρ. κατεργάσασθαι δοκεῖτ'. Musgrav. ed. Τιμάν τ' ἀντέτασθε, *Honorem amplum geritis.* qua significatione non memini me legere ἀνατείνεσθαι. Musgr. lectionem probat Wyttenb. sed ἀντέτασθε vertit, *minamini, iactatis, honorem iactatis. Minari* quidem est ἀνατείνεσθαι, ductum a locutione ἀνατείνεσθαι τὴν βακτηρίαν, *baculum intentare alicui, insurgere baculo.* Vid. Casaubon. ad Athen. IV, 14. p. 284. Wessel. ad Diod. Sic. XIV, 3. p. 641. T. I. at *iactare* nusquam significant. Mihi ἀνατείνεσθαι, si lectio sana, esse videtur erigere se, brachia et manus extendere ad al. apprehendendum; hinc adiuncto genitivo, concupiscere al. κατεργάσασθαι et ἄνολβοι e Codd. dedit Wyttenb. κατεργάσ. ἀρ. Musgr. vertit *virtutem oppressisse,* rectius Wyttenb. *virtutem vobis comparavisse.* De metro mihi non liquet. Versus sic vertit Grot. apud Plut. et in Exc. p. 422. *Ut-*

cunque honorum lumine fulgidi Speratis auri subdere copia Vos posse virtutem, bonorum Iudicium miseros vocabit.

CXVIII. Plutarch. consol. T. II. p. 102. B. Κατὰ γὰρ τὸν σοφὸν Εὐριπίδην

ἀλλ' ἐπ' ἄλλῃ φάρμακον κεῖται νόσῳ·
λυπουμένῳ μὲν μῦθος εὐμενὴς φίλων,
ἄγαν δὲ μωραίνοντι νουθετήματα.

Aliisque praesens alia medicina est malis; Moestis amica benevolentium oratio, At verba castigantia oblitis modi. Grot. Exc. p. 426. Primum versum optime explevit Gatak. misc. adv. p. 487. E. ἀλλ' ἄλλ' ἐπ' ἄλλῃ φ. citans Oenei fr. VIII. et Archilochi versiculum, Ἀλλ' ἄλλος ἄλλῳ καρδίαν ἰαίνεται. Secundus et tertius versus laudantur etiam a Plutarcho p. 69. D. ubi γάρ est pro μέν.

CXIX. Plutarch. T. II. p. 84. F. ἡμεῖς μήτε φυγὴν Ἀριστείδου, μήτε εἱργμὸν Ἀναξαγόρου, μήτε πενίαν Σωκράτους ἢ καταδίκην Φωκίωνος ὑποδειμαίνωμεν, ἀλλὰ καὶ μετὰ τούτων ἀξιέραστον ἡγούμενοι τὴν ἀρετὴν ὁμόσε χωρῶμεν αὐτῇ, τὸ Εὐριπίδειον ἐφ' ἑκάστῳ φθεγγόμενοι·

Φεῦ τοῖσι γενναίοισιν ὡς ἅπαν καλόν!

Eumdem versum, sed sine auctoris nomine, habet Plutarch. Pomp. c. 73. p. 658. D. Cf. Dan. fr. V.

CXX. Plutarch. T. II. p. 116. F. Epictet. enchir. extr.

Ὅστις δ' ἀνάγκῃ συγκεχώρηκεν βροτῶν,
σοφὸς παρ' ἡμῖν, καὶ τὰ θεῖ' ἐπίσταται.

Necessitate qui minorem se gerit, Sapit ille nobis, ac sciens coelestium est. Grot. Exc. p. 426. qui συγκεχώρηται habet. Cf. fr. Teleph. XXV.

CXXI. Vid. Melanipp. fr. XXVI.

CXXII. Plutarch. T. II. p. 120. in.

Ὁ βίος γάρ, φησὶν Εὐριπίδης, ὄνομ' ἔχει, πόνος ἐγώ σ'

Grotius in Exc. p. 433. hinc fecit, πόνος δ' ἔργῳ πέλει. *Vita haec vocatur vita, revera est labor.* Vid. Wyttenb. ad Plut. p. 791 sq.

CXXIII. Plutarch. T. II. p. 132. B. *Πρὸς δὲ τὸν οἶνον, ὥσπερ Εὐριπίδης πρὸς τὴν Ἀφροδίτην, διαλεκτέον·*

Εἴης μοι μέτριον δέ πως εἴης, μηδ' ἀπολείποις.

Heath. p. 189. citat *μέτριος*, Valcken. diatr. p. 242. corr. *εἴης μοι μετρία θεὸς αἰεί.* Musgr. *εἴης μοι μετρία Κύπρις, εἴης, μηδ' ἀπολ.* Sic etiam Boeckh. de trag. gr. p. 292. nisi quod *Κύπρι* scripsit. Boissonad. coni. *εἴης μέτριος, ἤπιος εἴης.* H. Steph. pro *δέ πως* invexit *δέπας* quod idem Venet. habere videtur, ut ait Wyttenb. Mihi, ut Valckenaerio, Plutarchus accommodate ad propositum suum scripsisse videtur *εἴης μοι μέτριον δέπας*, quum Euripides scripsisset *εἴης μοι μετρία θεός* vel simile quid. *μέτριον δέ πως* nimium languet.

CXXIV. Plutarch. apophth. T. II. p. 177. A. B. *Τοῦ δὲ Εὐριπίδου τὸν καλὸν Ἀγάθωνα περιλαμβάνοντος ἐν τῷ συμποσίῳ καὶ καταφιλοῦντος ἤδη γενειῶντα, πρὸς τοὺς φίλους εἶπε, Μὴ θαυμάσητε· τῶν γὰρ καλῶν καὶ τὸ μετόπωρον καλόν ἐστιν.* Idem narrat Amator. p. 770. C. Ut trimetrum efficerent, Musgr. dedit - - *τῶν καλῶν τοι καὶ τὸ μετοπ. κ.* Ego vero mirarer, si Euripides in familiari sermone trimetro usus esset, et, si ultima versu includi voluerunt, (quod non adeo difficile, quia *τὸ ἰαμβικὸν τὸ λεκτικώτατον τῶν μέτρων ἐστι*) cur priora extra versum ponere maluerunt. Itaque vereor, ne operam perdiderint, qui in versu procudendo elaborarunt.

CXXV. Plutarch. T. II. p. 390. C. de def. orac. p. 431. A. *ἀλλ' ἀνοιστέος ὁ λόγος* - - (*ἐπὶ τὴν ἐξ ἀρχῆς ὑπόθεσιν* additur altero loco) Musgrav. hoc desumtum suspicatur ex Iphig. A. 870. i. e. 854. *ὁ λόγος ἐς μέλλοντ' ἀνοίσει χρόνον.* Accommodatior erat locus Herc. f. 1192. *ἐκεῖσ' ἀνοιστέον.* Sed Plutarch. non versum Euripidis apposuisse, sed vocem ab eo saepe usurpatam respexisse videtur. Grotius etiam inter incerta retulit p. 421. versum: *Sed hunc inhibere sermonem est opus.* quasi *ἀναφέρειν λόγον* esse possit *inhibere sermonem.*

CXXVI. Plutarch. de Isid. T. II. p. 379. D. *Ἕλληνες μὲν ἔν γε τούτοις λέγουσιν ὀρθῶς καὶ νομίζουσιν ἱερὸν Ἀφροδίτης ζῶον εἶναι τὴν περιστεράν, καὶ τὸν δράκοντα τῆς*

Ἀθηνᾶς καὶ τὸν κόρακα τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ τὸν κύνα τῆς Ἀρτέμιδος, ὡς Εὐριπίδης,

Ἑκάτης ἄγαλμα φωσφόρου κύων ἔσῃ.

Euripidem, inquit Porson. ad Eur. Hec. 1255. ridet Aristophanes ap. Eustath. ad Od. γ', p. 1467, 36. = 127, 17. καὶ κύων ἀκράχολος Ἑκάτης ἄγαλμα φωσφόρου γενήσομαι.

CXXVII. Plutarch. de def. or. T. II. p. 416. D. E. Ἡ δὲ φύσις αἰσθητὰς εἰκόνας ἐξέθηκε καὶ ὁμοιότητας ὁρωμένας, θεῶν μὲν ἥλιον καὶ ἄστρα, θνητῶν δὲ σέλα καὶ κομήτας καὶ διάττοντας, ὡς Εὐριπίδης εἴκασεν ἐν οἷς εἶπεν,

Ὁ δ' ἄρτι θάλλων σῶμα, διοπετὴς ὅπως
ἀστὴρ ἀπέσβη, πνεῦμ' ἀφεὶς ἐς αἰθέρα.

Quae sequuntur apud Plutarch. pro tertio versu adiecta erant, ante Wyttenb. sic concinnata a Grotio Exc. p. 423. νεκρὸν (Plut. μικρὸν in ed. H. Steph. μικτὸν Wyttenb.) δὲ σῶμα κἂν (Plut. καὶ) μίμημα δαιμόνων (Plut. δαιμόνιον.) Plutarchi haec verba esse, non Euripidis, exceptis illis μικρὸν δὲ σῶμα, pro quo μιαρὸν legendum coni. monuit Valcken. diatr. p. 56 sq. Versus Euripidis usque ad ἀπέσβη leguntur etiam apud Plut. T. II. p. 1090. C. ubi σαρκὶ est pro σῶμα. *Ille ante florens artubus, coelo cadens Ut stella, periit; spiritus rediit solo, Corpus, deûm licet instar, exanimum iacet.*

CXXVIII. Plut. ib. p. 432. C. Οὐ γάρ, ὡς Εὐριπίδης φησί,

μάντις ἄριστος ὅστις εἰκάζει καλῶς,

ἀλλ' etc. Imitatus est Menander p. 78. ed. Meineke. In proverbium abiisse videtur hic versus: nam Cicero de divin. II, 5. *Est quidam Graecus vulgaris in hanc sententiam versus:*

Bene qui coniiciet, vatem hunc perhibeto optimum.

Cf. Blomfield. gloss. Pers. 229.

CXXIX. Plutarch. de coh. ira T. II. p. 464. A. praec. pol. ib. 811. D. ὁ τοῦ κόσμου βασιλεύς,

— — — — τῶν ἄγαν γὰρ ἅπτεται
θεός, τὰ μικρὰ δ' εἰς τύχην ἀφεὶς ἐᾷ.

Res enim summas deus Tractat, minores ire, qua Fors fert, sinit. Grot. Exc. p. 429. Priore loco est ἀφεὶς, altero ἀνεὶς: hoc recepit Grot. improbante Valcken. diatr. p. 72. Cf. Davis. ad Cicer. de nat. deor. II, 66. ad verba: *Magna dii curant, parva negligunt.* Altero loco 464, Plut. diserte ad Euripidem auctorem refert.

CXXX. Plutarch. π. φιλοπλ. T. II. p. 526. C. Οὐ γὰρ μόνον κατὰ τὸν Εὐριπίδην

ἀκόλαστα πάντη γίγνεται δούλων τέκνα,

ἀλλὰ καὶ μικρολόγων. Versum παρῳδεῖ, ut monuit Wyttenb. ad Plut. p. 288. Arcesilas apud Diogen. L. IV, 35. ἀκόλασθ' ὁμιλεῖν γίγνεται δούλων τέκνα, quem, ut Euripideum, recepit Grot. Exc. p. 421. *Petulans et insociale de servis sati.*

CXXXI. Plutarch. π. δυσωπ. T. II. p. 532. F. Τὴν γὰρ σιωπὴν ὁ μὲν Εὐριπίδης φησὶ τοῖς σοφοῖς ἀπόκρισιν εἶναι. In metrum redegit Grot. Exc. p. 429.

σιωπὴ τοῖς σοφοῖς ἀπόκρισις.

Sapiens saepe respondet tacens. Heath. p. 187. Ἡ γὰρ σιωπὴ τοῖς φίλοις ἀπόκρισις. Erfurdt. tamen ad Soph. Oed. T. 635. dubitat, num haec ab ipso Euripide sic scripta fuerint; etsi enim syllabae natura brevis in verbo composito, ubi praepositio verbo iungitur, ante mutam cum liquida productae indubitata aliquot exempla profert, dubitationis tamen aliquid in eius animo residebat.

CXXXII. Plutarch. T. II. p. 539. B. Ὁ γοῦν Εὐριπίδης εἰπὼν,

Εἰ δ' ἦσαν ἀνθρώποισιν ὠνητοὶ λόγοι,
οὐδεὶς ἂν αὑτὸν εὖ λέγειν ἐβούλετο·
νῦν δ' — ἐκ βαθείας γὰρ πάρεστιν αἰθέρος
λαβεῖν ἀμισθὶ — πᾶς τις ἥδεται λέγων
τά τ' ὄντα καὶ μή· ζημίαν γὰρ οὐκ ἔχει·

φορτικωτάτῃ κέχρηται μεγαλαυχίᾳ συγκαταπλέκων τοῖς τραγῳδουμένοις πάθεσι καὶ πράγμασι μηδὲν προσήκοντα τὸν περὶ αὑτοῦ λόγον. *Emenda fandi si esset homini copia, Laudes amaret prosequi nemo suas; Nunc, ex profundo quia facultas aethere est Accipere gratis, gestiunt omnes loqui Vera atque falsa: res enim damno*

caret. Grot. Exc. p. 422. Heath. p. 186. vertit: *Si pretio autem compararentur hominibus verba, nemo se esse bene dicentem* i. e. oratoria facultate praestantem, *vellet.* Ita dicendum erat, οὐδεὶς ἂν εὖ λέγειν ἐβούλ. vel certe αὐτὸς εὖ λέγειν. V. 3. Pierson. ad Moerid. p. 2. coni. αἰέρος pro αἰθέρος, nescio qua de causa. V. 4. Grot. et Barn. λέγειν pro λέγων, male.

CXXXIII. Plutarch. de sera num. vind. T. II. p. 556. E. quem locum adscripsi ad fr. Alcmaeon. XVI.

τὰ τῶν τεκόντων σφάλματ' εἰς τοὺς ἐκγόνους
οἱ θεοὶ τρέπουσιν.

Wyttenbach. ad Plut. l. p. 63 = 381. ed. Oxon. versum ex Alcmaeone fr. XVI. a Plutarcho respici existimat.

CXXXIV. Vid. Archel. fr. extr.

CXXXV. Plutarch. Sympos. VII, 1. p. 699. A. Εὐριπίδης δὲ σαφῶς δήπου λέγων,

Οἶνος περάσας πλευμόνων διαῤῥοάς

δῆλός ἐστιν Ἐρασιστράτου βλέπων τι ὀξύτερον. Eundem versum citat Macrob. Saturn. VII, 15. πνευμόνων apud Plut. legi falso narrat Blomfield. ad Aesch. S. c. Th. 61.

CXXXVI. Plutarch. ib. p. 713. D. Οὐ γὰρ μόνον ὅσοι τὴν σωτηρίαν οἴκοι καὶ παρ' αὑτῶν ἔχοντες

ἄλλην θέλουσιν εἰσαγώγιμον λαβεῖν,

ὡς Εὐριπίδης εἶπεν, ἀβέλτεροί εἰσιν, ἀλλὰ καὶ κ. τ. λ. Musgrav. priora etiam numeris adstringere laborans vereor ne Plutarchi verba pro Euripideis habuerit.

CXXXVII. Vid. Phaeth. fr. VI. p. 270.

CXXXVIII. Vid. Andromed. fr. II. p. 45.

CXXXIX. Plutarch. Amat. T. II. p. 755. B. τὸν Ζεύξιππον ὁ πατὴρ ἔφη γελάσαι καὶ εἰπεῖν, ἅτε δὴ καὶ φιλευριπίδην ὄντα

Πλούτῳ χλιδῶσα θνητὰ δή, γύναι, φρονεῖς.

Opibus superbis, femina, hoc homines solent. Grot. Exc. p. 421. male. θνητὰ δὴ e Xylandri coni. dederunt Grot. et Wyttenb. qui tamen legendum suspicatur θνητά γ', ὦ γύναι, quum B E habeant ὦ.

CXL. Plut. praec. pol. T. II. p. 802. A.

Εἴθ' ἦν ἄφωνον σπέρμα δυστήνων βροτῶν.

δύστηνον edidit Musgrav.

CXLI. Plutarch. ibid. p. 812. E.

Τέκτων γὰρ ὢν ἔπραττες οὐ ξυλουργικά.

Res non fabriles quippe tractasti faber. Grot. Exc. p. 426. ἔπρασσες scripserat Euripides.

CXLII. Plutarch. de solert. anim. T. II. p. 965. E. Γέγονεν (ὁμολογία περὶ τάξεως) πολλὴν παρασχοῦσα φιλονεικίαν· εἶτα κατ' Εὐριπίδην

Ὁ τῆς Τύχης παῖς κλῆρος ἐπὶ τούτῳ ταγεὶς

τὰ χερσαῖα προεισάγει δίκαια τῶν ἐνάλων. Eodem respicit Plutarch. T. II. p. 644. D.

CXLIII. Plutarch. π. τῆς ἐν Τιμ. ψυχογον. T. II. p. 1028. F. Εἰ δὲ ὀρθῶς ὁ Εὐριπίδης διορίζεται, θέρους τέσσαρας μῆνας καὶ χειμῶνος ἴσους,

Φίλης τ' ὀπώρας διπτύχους, ἦρός τ' ἴσους

ἐν τῷ διὰ πασῶν αἱ ὧραι μεταβάλλουσιν. E prioribus Plutarchi verbis versum ex ingenio suo fabricasse Musgrav. notat Porson. praef. Hec. p. XXXIX. Θέρους τε χειμῶνός τε μῆνας τέσσαρας. Sed hunc versum iam Grot. Exc. p. 425. procuderat: *Aestati et hyemi quattuor menses dedit, Veri duos attribuit, autumno duos.*

CXLIV. Plutarch. de repugn. Stoic. T. II. p. 1040. B. Οὕτω δὲ διασύρας τὰ τοῦ Πλάτωνος ἐπαινεῖ πάλιν ἐν ἄλλοις καὶ προφέρεται τὰ τοῦ Εὐριπίδου ταυτὶ πολλάκις·

ἀλλ' ἔστιν, εἴ τις ἐγγελᾷ λόγῳ,
Ζεὺς καὶ θεοὶ βρότεια λεύσσοντες πάθη.

Priorem versum probabiliter sic restituit Grot. Exc. p. 429. Ἀλλ' ἔστιν, ἔστι, κἂν τις ἐγγ. λ. *Est, sint licet qui rideant, est Iuppiter Superique, casus qui vident mortalium.* Falso Heath. apud Plut. scribi narrat Ἔστιν γὰρ, ἔστι.

CXLV. est Sophoclis. Vid. Brunck. fr. Soph. inc. XXIII.*).

CXLVI. Vid. fragm. inc.

CXLVII. Clem. Alex. protrept. p. 50. ed. Sylb. *Τότε δ' ἐμμανῆ εἰσάγων Ἡρακλέα (Εὐριπίδης) καὶ μεθύοντα ἀλλαχόθι καὶ ἄπληστον· πῶς γὰρ οὐχί; ὅς ἑστιώμενος τοῖς κρέασι*

- - - - χλωρὰ σῦκ' ἐπήσθιεν,
ἄμουσ' ὑλακτῶν, ὥστε βαρβάρῳ μαθεῖν.

Athen. VII. p. 276. F. *οἷος ἦν Ἡρακλῆς, ὃς τοῖς βοείοις κρέασιν ἐπήσθιε σῦκα χλωρά.* Hinc primum versum ita supplevit Musgrav.

Κρέασι βοείοις χλωρὰ σῦκ' ἐπήσθιεν.

Monkio ad Alcest. 776. haec e satyrico dramate desumpta esse videbantur. Fortasse est e Syleo; quamquam in Alcestide etiam Hercules a v. 764. ita inducitur, ut tota scena illa satyrico dramati vel comoediae aptior esse videatur, quam tragoediae. Maltby ad Morell. thes. v. *ἄμουσος* Comici cuiusdam parodiam Alcest. 764. esse suspicabatur. Verba *ἄμουσ' ὑλακτῶν* sunt etiam Alcest. 777.

CXLVIII. Clem. Alex. Strom. III. p. 435. *λέγει γὰρ ἡ τραγῳδία·*

Τὸ μὴ γενέσθαι κρεῖσσον, ἢ φῦναι, βροτούς.
Ἔπειτα παῖδας σὺν πικραῖς ἀλγηδόσι
τίκτω· τεκοῦσα δ', ἢν μὲν ἄφρονας τέκω,
στένω ματαίως, εἰσορῶσα μὲν κακούς,
χρηστοὺς δ' ἀπολέσασ'· ἢν δὲ καὶ σεσωσμένους,
τήκω τάλαιναν καρδίαν δυσωδίᾳ.
Τί τοῦτο δὴ τὸ χρηστόν; οὐκ ἀρκεῖ μίαν
ψυχὴν ἀπολύειν, κἀπὶ τοῦδ' ἔχειν πόνους;

Barnes. primum vs. a sqq. separavit, illum v. 331. ponens, reliquos v. 334 sqq. Et Musgrav. vidit non bene cohaerere secundum versum cum praecedenti. Grotius omnes coniunctos posuit Exc. p. 427. V. 1. Grot. Barn.

*) Quod fragm. ex Plut. de nobilitate 16 affert Boisson. n. ρκβ', id e Stob. tit. 86. p. 498. Gesn. 88. p. 361. Grot. sumtum, ibidem ad Sophoclis *Ἀλήτην* refertur.

βροτοῖς. V. 4. 5. βραχυλογίαν inesse video, sed non ita expediendam, ut Valcken. voluit diatr. p. 246 sq. Hoc dicere voluit poëta: ἢν μὲν ἄφρονας τέκω, στένω ματαίως (*frustra ita ut nihil proficiam*) ἢν δὲ χρηστοὺς τέκω, ἀπολέσασ' αὐτοὺς στένω· ἢν δὲ καὶ σεσωσμένους ὁρῶ κ. τ. λ. Cf. Oenom. fr. II. v. 6. V. 5. Musgr. legendum putat σεσωσμένοι, subaudito ὦσιν, quod nunc nemo facile probaverit. V. 8. Grot. ψ. πολεύειν, quod probat Valck. l. c. advocans Hesych. Πολεύειν, τρέφειν — περιέχειν, θεραπεύειν. Probat etiam Musgrav. sed ita ut hoc valeat ποιμαίνειν. Hesych. Πολεῖν, νέμειν, βόσκειν. Boissonadi dedit ἀπολέσαι pro ἀπολύειν, audacius, ut ait ipse. Sed eadem sententia postulari videtur, quae est Hipp. 257 sqq. Alc. 903. Quod deinde apud Clem. legitur, κἄπειτ' οὐδ' ἔχ. π. correxit Grot. κἀπὶ τῇδ' ἔ. π. Sed potest etiam dici πόνους ἔχειν ἐπὶ τινός, ut σπουδάζεσθαι Iphig. A. 891. Grotius vertit: *Hominibus ipsis melius haud nasci fuit. Ego deinde acerbis liberos cruciatibus Pario; sinistra partubus si mens meis, Frustra angor animi, quum super video malos, Bonos perire. fac tamen vivant boni, Edent perennes corda sollicitudines. Quid hic sit ergo dulce? non unam satis Curare vitam, proque ea aerumnas pati?*

CXLIX. Pergit Clem. l. c. καὶ ἔθ' ὁμοίως·

- - - ἐμοί γε νῦν τε καὶ πάλαι δοκεῖ·
παῖδας φυτεύειν οὔποτ' ἀνθρώπους ἐχρῆν,
πόνους ὁρῶντας εἰς ὅσους φυτεύομεν.

Mea ista pridem est et manet sententia, Proserere prolem liberûm non debuit Quisquam videns in quanta nascantur mala. Grot. l. c. qui dedit: Ἀλλ' ὡς ἐμοί τε νῦν τε καὶ πάλαι δοκεῖ, quum apud Clem. legeretur. Ἐμοὶ γένοιτο καὶ πάλαι δοκεῖν.

CL. Sequuntur haec apud Clem. ἐν δὲ τοῖς αὖθις λεγομένοις καὶ τὴν αἰτίαν τῶν κακῶν ἐναργῶς ἐπὶ τὰς ἀρχὰς ἐπανάγει, λέγων ὧδε·

Ὦ δυστυχεῖν φὺς καὶ κακῶς πεπραγέναι,
ἄνθρωπος ἐγένου, καὶ τὸ δυστυχὲς βίου
ἐκεῖθεν ἔλαβες, ὅθεν ἅπασιν ἤρξατο
τρέφειν ὅδ' αἰθήρ, ἐνδιδοὺς θνητοῖς πνοάς.
μή νυν τὰ θνητὰ θνητὸς ὢν ἀγνωμόνει.

Primum versum omisit Grotius l. c. et cum eo Barnes. v. 344. Reliquos sic vertit Grot. *Homo nempe natus inde duxisti tuae Vitae miserias, unde nos cunctos alit Aether, qui inhalat spiritum viventibus. Mortalis aegre ne feras mortalia.* V. 1. Clem. ὁ et πεπραγέναι. Correxit Musgr. V. 3. Grot. et Barn. ἅπαντας ἦρξ. Valck. diatr. p. 248. ἅπαντ' ἐνήρξατο, quid inde lucraturus, non video. V. ult. Clem. Μὴ οὖν τὰ θνητά Grot. Barn. μή τοι τὰ θν. Musgr. μὴ νῦν τὰ θν. Haec tria fragmenta etsi sine nomine auctoris affert, Euripidis tamen esse ex eo patet, quod idem his subiicit: Πάλιν δ' αὖ τὰ ὅμοια τούτοις ὧδε ἀποδίδωσι· Θνητῶν δ' ὄλβιος, et quae sequuntur Iphig. A. 159. 160. 161. deinde Antiop. fr. XLI, 2. denique Suppl. 268 sq.

CLI. CLII. Clem. Alex. Strom. IV. p. 524. Φίλανδρον μετὰ σεμνότητος ὑπογράφει γυναῖκα Εὐριπίδης παραινῶν·

εὐλογεῖν δ', ὅταν τι λέξῃ, χρὴ δοκεῖν, κἂν μὴ λέγῃ,
κἀκπονεῖν ἃν τῷ ξυνόντι πρὸς χάριν μέλλῃ λέγειν.

καὶ αὖθις που τούτοις τὰ ὅμοια·

ἡδὺ δ', ἢν κακόν τι πράξῃ, συσκυθρωπάζειν πόσει
ἄλοχον, ἐν κοινῷ τε λύπης ἡδονῆς τ' ἔχειν μέρος.

τό τε πρᾶον καὶ φιλόστοργον ὧδέ πως ὑποδεικνύων, κἂν ταῖς συμφοραῖς ἐπιφέρει·

Σοὶ δ' ἔγωγε καὶ νοσοῦντι συννοσοῦσ' ἀνέξομαι,
καὶ κακῶν τῶν σῶν συνοίσω κοὐδὲν ἐστί μοι πικρόν.

μετὰ γὰρ τῶν φίλων εὐτυχεῖν τι χρή· - - - - τί γὰρ δὴ τὸ φίλον ἄλλο, πλὴν τόδε; Sequitur post paulo: χρὴ δὲ τὸν εὐδαίμονα γάμον οὔτε πλούτῳ ποτὲ, οὔτε κάλλει κρίνεσθαι, ἀλλ' ἀρετῇ.

Οὐδεμίαν, φησὶν ἡ τραγῳδία, ὤνησε κάλλος εἰς πόσιν ξυνάορον,

ἀρετὴ δ᾽ ὤνησε πολλάς· πᾶσα γὰρ ἀγαθὴ γυνὴ,
ἥτις ἀνδρὶ συντέτηκε, σωφρονεῖν ἐπίσταται.

εἶτα οἷον παραινέσεις διδοῦσα φησί·

Πρῶτα μέν γε τοῦθ᾽ ὑπάρχει· κἂν ἄμορφος ᾖ πόσις,
χρὴ δοκεῖν εὔμορφον εἶναι τῇ γε νοῦν κεκτημένῃ·
οὐ γὰρ ὀφθαλμὸς τὸ κρίνειν ἐστὶν, ἀλλὰ νοῦς. - -

Duodecim hos versus Grotius in Exc. p. 425 sq. ita inter se distinxit, ut primos poneret versus 3. 4. 5. 6. et duos, quos e verbis Clementis effecit, tum p. 426. vss. 7. 8. 9. 10. 11. 1. 2. Versum 12 in notis p. 960. adiiciendum monuit. Eum secutus est Barnes. v. 296-301. 318-25. non neglecto v. 12. Musgrav. primos posuit vv. 7 — 12. tum 1 sqq.

V. 1. pro εὐλογεῖν Grot. et Barn. εὖ λέγειν, pro ὅταν τι λέξῃ scripserunt ὅτ᾽ ἀντιλέξῃ, soloece. Veterem scripturam revocavit iam Valcken. ad Phoen. 1642. diatr. p. 243. — V. 2. ἅν i. e. ἃ ἂν est e coniectura Valcken. l. c. pro ἂν, ubi etiam κἀκπονεῖν defendit contra id, quod Grot. scripserat κἀπορεῖν. — V. 4. Clem. ἐν κοινῷ λύπης τε ἡδ. τ᾽ ἐχ. μ. Grot. ἐν κοινῷ δὲ λ. Musgr. ἐν κοινῷ τε. ἐν κοινῷ λύπης ἔχειν μέρος est κοινῶς λύπης μετέχειν. Cf. Herm. ad Soph. Phil. 496. — V. 6. Grot. et Barn. ἀνοίσω pro συνοίσω, quod improbat etiam Heath. συμφέρειν i. e. ὁμοῦ φέρειν sequitur constructionem verborum μετέχειν, κοινωνεῖν. Tum Grot. et Barn. καὶ γὰρ οὐδὲν ἐστί μοι Πικρὸν οὔπερ σοῦ φορήσω. (sed in notis p. 960. scripsit ὃ περὶ σοῦ φορήσω. Barn. Π. ὃ παρὰ σοῦ φορήσω) δυστυχεῖν μετὰ τῶν φίλων Εὐτυχεῖν τε χρή· τί γὰρ δὴ τὸ φίλον ἄλλο πλὴν τόδε; verbis Clementis, quibus Euripidis sententiam tantum expressisse videtur, metro adstrictis. Musgrav. dedit: κοὐδὲν ἔσται μοι πικρόν. Μετὰ γὰρ [ἐσθλῶν] τῶν φίλων [γε δυστυχεῖν ἅπαντ᾽ ἀεὶ] Εὐτυχεῖν τε χρή· τί γὰρ δὴ τὸ φίλον ἄλλο πλὴν τόδε; in quibus recte scripsit ἔσται. Valcken. diatr. p. 244. hos versus concinnavit: καὶ κακῶν τῶν σῶν συνοίσειν οὐδὲν ἐστί μοι πικρόν. Κἂν [τε]

ταῖσι συμφοραῖσι [δυστυχεῖν] μετὰ τῶν φίλων, Εὐτυχεῖν τε χρή· τί γὰρ δὴ κ. τ. λ. quid τε post κἂν sibi velit, docere oblitus; nec dici potuisse puto οὐδὲν ἐστί μοι πικρὸν συνοίσειν pro συμφέρειν; sed verba κἂν ταῖς συμφοραῖς mihi quoque Euripidis esse videntur, in fine trochaici posita. Dobree ad Arist. Plut. 147. verba μετὰ τῶν φίλων εὐτυχεῖν τι χρή exemerim; inquit, et leviter emendata, εὐτυχεῖν δυστυχεῖν τε bono presbytero reliquerim. Scripserit eadem aliis verbis tragicus, sed utrum eodem an alio loco non definiverim. Hos autem versus sic vertit Grotius: *Dulce, quum fortuna saevit, condolere coniugem Coniugi, partemque ferre de bonis et tristibus. Ego tuas simul aegra tecum patiar aegrimonias, Pariter aerumnas subibo; nil erit pro te grave, Nil acerbum; sors amici simul habenda est utraque, Laeta, moesta: nam quid aliud est amare mutuo?* et v. 1. 2. *Dixerit quidvis maritus, bene putandus dicere est. Ipsa sit sollicita, si quid dicit, ut placeat viro.*

V. 7. „In istis Euripideis materfamilias locuta, mulier certe, consilia novae nuptae dedisse videtur, qualia dat in epistola Dorica Melissa Clearetae.“ *Valck.* l. c. anapaestus in secunda sede est etiam Orest. 785. Iphig. A. 901. Apud Clem. h. l. est ὄνησε. V. 8. Clem. ἀρετῇ. Grot. ἡ ἀρετή. Pro ἀγαθή v. 2. Musgr. καλή, sensu, ut ei quidem videbatur, postulante, et v. sq. post σωφρονεῖν addidit τ', ut iam Heath. iusserat. *Omnis enim mulier pulchra est, quaecunque viro animum conglutinatum habet, et castitatem colit.* Imo: *omnis enim proba mulier, quae an. cum viro congl. habet, casta esse scit.* Dobree ad Arist. Pl. l. c. haec coaluisse putat, Οὐδεμίαν ὤν. — ξυνάορον· ἀνδρὶ συντέτηκεν, ἥτις σωφρονεῖν ἐπίσταται. Locum cum Eurip. Androm. 207 sqq. comparat Valcken. l. c. — V. 10. Grot. Barn. πρῶτα μὲν γὰρ τοῦθ' ὑπάρχει. Musgrav. πρῶτα μέν γε ταῦθ' ὑπάρχει, tum Grot. Barn. κἂν ἄμορφος ᾖ π. quamquam iam apud Clem. erat ᾖ, quo vitatur soloecismus. — V. 11. Grot. in notis p. 960. Οὐ γὰρ ὀφθαλμὸς τὸ μορφὴν κρῖνόν ἐστιν, ἀλλ' ὁ νοῦς. et sic Barn. Valcken. ad Phoen. 557. et diatr. l. c. οὐ γὰρ ὀφθαλμὸς τὸ κρῖνόν ἐστιν, ἀλλὰ νοῦς, γύναι. Musgr. et Boiss. οὐ γὰρ ὀφθαλμὸς τὸ ταῦτα κρῖνόν ἐστιν, ἀλλὰ νοῦς. Grot. vertit: *Feminarum apud maritos forma nulli profuit, Plurimis virtus: bona omnis namque,*

quae iuncta est viro, Femina intra disciplinam se teneat modestiae. [*Prima pars haec est: maritus sit licet deformior, Debet is pulcher videri mentem habenti coniugi.*]

CLIII. Clem. Alex. Strom. IV. p. 536. D.

Ὄλβιος ὅστις τῆς ἱστορίας
ἔσχε μάθησιν, μήτε πολιτῶν
ἐπὶ πημοσύνη, μήτ' εἰς ἀδίκους
πράξεις ὁρμῶν,
ἀλλ' ἀθανάτου καθορῶν φύσεως
κόσμον ἀγήρω, πῇ τε συνέστη,
καὶ ὅπη καὶ ὅπως.
τοῖς δὲ τοιούτοις οὐδέποτ' αἰσχρῶν
ἔργων μελέτημα προσίζει.

Felix animo quisquis doctas Imbibit artes; non ille malum Quaerit populo, sed nec ad actus Fertur iniquos. senii ignarum, Natura, tuum speculatur opus, Ubi constiterit, qui quoque modo. Factu quidquid turpe est, animis Id nunquam talibus haeret. Grot. Exc. p. 432. Euripidis haec esse, e Themistii or. 24. p. 307. D. ed. Hard. apparet, qui v. 2 usque ad 6. *μήτε πολιτῶν — κόσμον ἀγήρω* citat, praemissis his, *ὡς Εὐριπίδης ὁ σοφὸς οὔτε πολιτῶν, φησὶν κ. τ. λ.* et Polluc. II, 14. qui *κόσμον ἀγήρω* hinc affert. Locum tractavit Valcken. diatr. p. 26. qui pro *τῆς ἱστορίας* scripsit *γῆς ἱστορίας*. „In schola quidem Pythagorae per excellentiam Geometria dici potuit *ἱστορία*. v. Iambl. V. P. §. 89. sed alibi quamcunque quis disciplinam scripto mandaret, illius tradere dicebatur *ἱστορίαν*, Musices ex. gr. Arithmetices, Geometriae etc. Eudemi *Γεωμετρικὴν ἱστορίαν* citat Eutocius Praef. Comm. in Archimed. de dimens. circuli p. 49." Recte: nam *ἱστορία* antiqua notione est indagatio rerum, quae fiunt et factae sunt, ut loquitur Wyttenb. ad Sel. hist. p. 339. sed hic non de geographia — haec enim esset *γῆς ἱστορία* — sermonem esse, sed de totius mundi cognitione, quae est *κόσμου* vel *φύσεως ἱστορία* e sqq. patet. In sqq. quod Themistius habet *οὔτε πολ. — οὔτ' εἰς ἀδ. πρ. ὁρμᾶν, ἀλλ' ἀ. φ. καθορᾶν* non est diversae lectionis indicium, sed Themist. ut recte Valck. monet, Euripidis verba ad sententiam suam accommodavit, — quum

praecessisset ὡς Εὐρ. ὁ σοφὸς φησίν. V. 3. ἐπὶ πημοσύνῃ Clem. πημοσύνας coniic. Scaliger apud Grot. Exc. p. 461. fortasse e Themistio, πημοσύνην Pierson. Veris. p. 128. Mutationis causam nullam video: ἐπὶ πημοσύνῃ dictum est, ut ἐπὶ δηλήσει, ἐφ᾽ ἁρπαγαῖσι et similia, quae congessi Gramm. gr. §. 585. β. p. 1165 sq. V. 7. eiecit Valcken. adscriptum enim esse videri ad πῇ interrogantis, hic paulo insolentius positum. Insolens haud dubie κπῇ τε καὶ ὅπῃ, quorum significatio vix quidquam differt, nisi prius cum Grotio vertere velis *ubi*, quod tamen vix commodam sententiam habet. Eiectis autem illis verbis, τε post πῇ nihil habet, quo referatur. V. 8. Grot. τοῖς γε τοιούτοις.

CLIV. Clem. Alex. Strom. IV. p. 543. B. ὁ μὲν οὖν Εὐριπίδης

Χρύσεαι δή μοι πτέρυγες περὶ νώτῳ, φησὶ,
καὶ τὰ Σειρήνων ἐρόεντα πέδιλα
ἁρμόζεται·
βάσομαί τ᾽ ἐς αἰθέρα πολὺν
ἀερθεὶς, Ζηνὶ προσμίξων.

Aurea me dorsi compagine Penna vehet, pedibusque volucria Sirenum nectam talaria. Sic altum penetrabo per aethera, Colloquioque fruar magni Iovis. Grot. Exc. p. 430. τὰς Εὐριπίδου χρυσᾶς πτέρυγας hinc commemorat Plutarch. T. II. p. 786. D.

CLV. Clem. Alex. Strom. V. p. 581. E. Πάνυ θαυμαστῶς ὁ ἐπὶ τῆς σκηνῆς φιλόσοφος Εὐριπίδης τοῖς προειρημένοις ἡμῖν συνῳδὸς διὰ τούτων εὑρίσκεται, πατέρα καὶ υἱὸν ἅμα οὐκ οἶδ᾽ ὅπως αἰνισσόμενος·

Σοὶ, τῷ πάντων μεδέοντι, χοὴν
πέλανόν τε φέρω, Ζεὺς εἴτ᾽ Ἀΐδης
ὀνομαζόμενος στέργεις· σὺ δέ μοι
θυσίαν ἄπυρον παγκαρπείας
δέξαι πλήρη προχυθεῖσαν.

ὁλοκάρπωμα γὰρ ὑπὲρ ἡμῶν ἄπορον (l. ἄπυρον) θῦμα ὁ Χριστός· καὶ ὅτι τὸν σωτῆρα αὐτὸς οὐκ εἰδὼς λέγει, σαφὲς ποιήσει ἐπάγων·

Σὺ γὰρ ἔν τε θεοῖς τοῖς οὐρανίδαις

σκῆπτρον τὸ Διὸς μεταχειρίζων
χθονίων θ' Ἅιδῃ μετέχεις ἀρχῆς.

ἔπειτα ἄντικρυς λέγει·

Πέμψον μὲν φῶς ψυχαῖς ἀνέρων
τοῖς βουλομένοις ἄθλους προμαθεῖν,
πόθεν ἔβλαστον, τίς ῥίζα κακῶν,
τίνα δεῖ μακάρων ἐκθυσαμένους
εὑρεῖν μόχθων ἀνάπαυλαν.

Tibi cunctorum domine vinum Salsamque molam fero, seu Ditis Tu sive Iovis nomine gaudes. Cunctis larga defusa manu De frugibus accipe dona. Tu namque deos superos inter Sceptrum tractas sublime Iovis, Idem regnum terrestre tenes. Tu lucem animis infunde virûm, Qui scire volunt, quo sata mentis Lucta sit ortu, quae causa mali, Cui coelicolûm rite litando Requiem sit habere laborum. Grot. Exc. p. 430. V. 1. Grot. Barn. τῶν πάντων. χλόην πελανόν τε cur Grotius *vinum molamque salsam* reddiderit, recte miratur Valck. diatr. p. 43. V. 2. φέρω dedit Grot. pro φέρων. V. 4. ἄπυρον est ex emendatione Abreschii, Heathii, Toupii, Valcken. pro ἄπορον, παγκαρπείας pro παγκαρπίας a Grotio. V. 5. Legebatur — πλήρη, προχυτίαν. Grot. πλ. προχύτην τε. Valcken. προχυθεῖσαν. V. 9. Clem. ψυχάς. Grot. ψυχαῖς ἀν. ταῖς βουλομέναις. Valck. ψυχαῖς. V. 10. ἄθλοι sunt, quae postea vocantur κακά. V. 12. ἐκθυσαμένοις pro ἐκθυσαμένοις Lowth. apud Valcken. sed rectius ἐκθυσαμένους Valck. ad Herodot. VI, 91. p. 480. Cl. Bernard. ad Thom. M. p. 58. Schaef. melet. p. 69. Suidas Ἐκθύσασθαι, ἐξιλεώσασθαι καὶ ἐκμειλίξασθαι. Fragmentum e Pirithoo desumtum suspicatur Musgrav. fortasse nulla alia de causa, nisi quod ex ea quoque fabula preces citantur ad deum fusae. Probabilior est Valcken. suspicio, qui margini Barnes. adscripsit: *an e Cretensibus?*

CLVI. Clem. Alex. Strom. V. p. 584. B. Παγκάλως τοίνυν καὶ ὁ Εὐριπίδης συνᾴδει τούτοις γράφων·

Ποῖος δ' ἂν οἶκος, τεκτόνων πλασθεὶς ὕπο,
δέμας τὸ θεῖον περιβάλοι τοίχων πτυχαῖς;

Qui posset aedes structa fabrili manu Tenere vim parietibus inclusam dei? Grot. Exc. p. 421.

CLVII. Clem. Alex. Strom. VI. p. 690. B. *Ἐπιχάρμου τε εἰπόντος, — ὁ μὲν γὰρ ἄλλην θήνα λαμβάνει Νεανίδ', ἄλλον δ' ἄλλη μαστεύει τινά, Εὐριπίδης γράφει·*

Κακὸν γυναῖκα πρὸς νέον ζεῦξαι γραῖαν·
ὁ μὲν γὰρ ἄλλης λέκτρον ἱμείρει λαβεῖν,
ἡ δ' ἐνδεὴς τοῦδ' οὖσα βουλεύει κακά.

Grotius Exc. p. 423. et cum eo Barnes. transposuerunt *κακόν* et *γραῖαν*, *Γραῖαν γυναῖκα πρὸς νέον ζεῦξαι κακόν.* contra quod Musgrav. monet, diphthongum in voce *γραῖαν*, sequente vocali, non sine exemplo corripi. Equidem *αι* in *γραῖα* correptae exemplum nondum reperi. *Male iuniori feminam iungas viro; Namque ille lecti gaudia alterius petit, Laesa illa sese ad prava consilia applicat.* ubi *γραῖαν*, quod caput sententiae est, omisit.

CLVIII. Clem. Alex. Strom. V. p. 613. D. *Ὁ τοίνυν μὴ πειθόμενος τῇ ἀληθείᾳ, διδασκαλίᾳ δ' ἀνθρωπίνῃ τετυφωμένος δυσδαίμων ἄθλιός τε, καὶ κατὰ τὸν Εὐριπίδην·*

Ὃς τάδε λεύσσων θεὸν οὐχὶ νοεῖ,
μετεωρολόγων δ' ἑκὰς ἔρριψεν
σκολιὰς ἀπάτας, ὧν ἀτηρὰ
γλῶσσ' εἰκοβολεῖ περὶ τῶν ἀφανῶν,
οὐδὲν γνώμης μετέχουσα.

Grotius, Exc. p. 433. his praeposuit *Ἀ δυσδαίμων* e quibus hoc apud Clementem praecedit, Valcken. diatr. p. 27. nihil nisi *δυσδαίμων*, ut unus versus esset *Δυσδαίμων, ὃς τάδε λεύσσων*, quo recepto systema anapaesticum a paroemiaco inciperet. Post *νοεῖ* excidisse quaedam suspicabatur Valcken. et revera de uno eodemque homine dici non poterat *θεὸν οὐχὶ νοεῖ καὶ τὰ τῶν μετεωροσοφιστῶν ἑκὰς ἔρριψε.* Sententia esse debet *δυσδαίμων, ὃς θεὸν οὐχὶ νοεῖ*: ille contra beatus, qui haec divina providentia administrari censet, contra quam *οἱ μετεωροσοφισταί, μετεωρολόγων δ' ἑκὰς ἔρρ.* Musgrav. autem legendum coni. *μετεωρολόγων οὐδ' ἑκὰς ἔρριψ' Ἀπάτας σκολιάς*, in quo ictus male cadit in *ἔρρ.* V. 2. Grot. *μετεωρολογῶν δὲ καταρρίπτει σκ. ἀπ. οἷον ἀτειρὴς γλ.* quae recte vituperat Valcken. *ὧν ἀτειρά* legitur

apud Clem. ἀτηρά scribendum vidit Potterus. Grotius locum a se interpolatum ita vertit: *Miser ille, potest Haec qui spectans nescire deum, Sed celsa loquens velut implicitas Ducit astus, qualia inanis Lingua effutit, cum certa habeat Nil despectare negatis.*

CLIX. Clem. Alex. Strom. VI. p. 622. B. Ὁμήρου λέγοντος· *Γαστέρα δ' οὔπως ἔστιν ἀποπλῆσαι μεμαυῖαν, Οὐλομένην, ἣ πολλὰ κάκ' ἀνθρώποισι δίδωσιν,* Εὐριπίδης ποιεῖ·

Νικᾷ δὲ χρεία μ' ἡ κακῶς τ' ὀλουμένη
γαστήρ, ἀφ' ἧς δὴ πάντα γίγνεται κακά.

Me dira egestas subigit et miserabilis Venter, malorum causa quae ferme omnium. Grot. Exc. p. 424. Apud Clem. legitur νικᾷ δὲ χρεία μὲν κακ. Correxit Casaub. ad Athen. p. 716. e loco Diphili ab Athenaeo allato X, 5. p. 422. B. *Εὖ γ' ὁ κατάχρυσος εἶπε πόλλ' Εὐριπίδης· Νικᾷ δὲ χρεία μ' ἡ ταλαίπωρός τε μοῦ Γαστήρ* - - Grot. dederat *Νικᾷ μὲ χρεία καὶ κ. ὀλ.*

CLX. Clem. Alex. Strom. VI. p. 623. A. B. αὖθις Εὐριπίδου εἰπόντος·

Ὦ πολύμοχθος βιοτὰ θνητοῖς,
ὡς ἐπὶ παντὶ σφαλερὰ κεῖσαι,
καὶ τὰ μὲν αὔξεις, τὰ δ' ἀποφθινύθεις,
κοὐκ ἔστιν ὅρος κείμενος οὐδεὶς,
εἰς ὅντινα χρὴ τελέσαι θνητοῖς,
πλὴν ὅταν ἔλθῃ κρυερὰ Διόθεν
θανάτου πεμφθεῖσα τελευτή.

O vita hominum plena laboris, Quam stas dubio male fulta gradu, Et modo crescis, modo decrescis, (imo *alia attollis, alia pessumdas,* ut apud Hesiod. ἔ. κ. ἡ. in. ῥεῖα δ' ἀρίζηλον μινύθει καὶ ἄδηλον ἀέξει) *Nullamque datur cernere metam, In qua cursum requiescat homo, Nisi quum leti frigida venit Superis mittentibus hora.* Grot. Exc. p. 424. V. 5. Grot. et Barn. θνητούς; quod ipse quoque praeferam.

CLXI. Clem. Alex. Strom. VI. p. 627. A. Τοῦ ἰατροῦ Ἱπποκράτους, Ἐπιβλέπειν οὖν καὶ ὥρην καὶ χώρην καὶ ἡλικίην καὶ νούσους, γράφοντος, Εὐριπίδης ἐν ἑξαμ

μέτρῳ χρήσει (sic Hemsterh. ad Arist. Plut. Schol. 5895 p. 227. pro ἐν ἐξ. τηρήσει) φησιν·

— — — — ὅσοι δ' ἰατρεύειν καλῶς,
πρὸς τὰς διαίτας τῶν ἐνοικούντων πόλιν
τήν γῆν τ' ἰδόντας, τὰς νόσους σκοπεῖν
χρεών.

Grotius Exc. p. 425. ὅσοι θέλουσ' ἰατρεύειν καλῶς. Valckenaerio diatr. p. 245. ἰατρεύειν ab omissis pendere videbatur. V. ult. Clem. τὴν γῆν ἰδ. Grot. καὶ γῆν ἰδ. Valck. Musgr. τὴν γῆν τ' ἰδ. *Quotquot rite medicari volunt, Spectare debent ipsa terrarum sola, Populique victum, ferre sic morbis opem.* E Bellerophonte petitum fragmentum putabat Gatak. adv. misc. p. 519. quod similis sententia est fr. XX. huius fab. et Barnes. bis posuit, primum in Inc. fr. ag. v. 915. p. 512. deinde in Add. ad Belleroph. p. 519.

CLXII. Cornutus s. Phurnutus de nat. d. 20. p. 184. ed. Gale.

Κορυφὴ δὲ θεῶν, κατ' Εὐριπίδην, ὁ περὶ χθόν' ἔχων
φαεινὸς αἰθήρ. — —

Cf. Valcken. diatr. p. 48. qui scribit φαεννός, de qua forma vid. Valcken. ad Phoen. 84. De tmesi περὶ ἔχων vid. Porson. ad Eur. Med. 284.

CLXIII. Athen. IV. p. 158. E. κἀν ἄλλοις δέ φησιν ὁ σκηνικὸς οὗτος φιλόσοφος·

Ἀρκεῖ μετρία βιοτά μοι σώφρονος τραπέζης,
τὸ δ' ἄκαιρον ἅπαν τόδ' ὑπερβάλλον τε μὴ προσείμαν.

De hoc versuum asynartetorum genere vid. Gaisford. ad Hephaest. p. 341. qui monitu Porsoni τόδ' post ἅπαν inseruit: cujus emendationis firmandae causa Pors. ap. Dobree ad Arist. Vesp. 1522. afferebat locum Bacch. 1221. τὸ δὲ πτοηθὲν τόδ' ἔτι σῇ ψυχῇ παρά; Asynartetos Archilochios esse vidit iam Heath. qui p. 186. b. scripsit ἅπαν ὑπερβ. Grotius Exc. p. 425. in quatuor versus distinxerat, ita vertens: *Mihi temperata vita*

CLXXI. Aelian. hist. anim. IV, 54. Ὅμηρος μὲν οὖν ἔδωκεν ἵππῳ φωνήν, ἀσπίδι δὲ ἡ φύσις,

ᾗ νόμων οὐδὲν μέλει,

φησὶν Εὐριπίδης. Hinc monstruosissimum versum effinxit Grotius Exc. p. 423. Ἀσπίδι δὲ φύσις, ᾗ νόμων οὐδὲν μέλει. *Ut iura nil moretur, ingenium aspidi est.* Alio verba deflexit Anaxandrides Comicus apud Aristot. Eth. Nicom. VII, 10. p. 125. D. Duvall. ἡ πόλις ἐβούλεθ', ᾗ νόμων οὐδὲν μέλει. Hinc probabiliter hunc Euripidis versum eruit Barnes. v. 295.

Ἡ φύσις ἐβούλεθ', ᾗ νόμων οὐδὲν μέλει.

et sic locum Musgrav. etiam exhibuit.

CLXXII. Aelian. hist. anim. XIV, 6. de lynce: Ἔοικε δὲ ἄρα τῷ θηρίῳ τούτῳ μαρτυρεῖν καὶ Εὐριπίδης τὸ ἀπρόσβατον οὖν, ὅταν πού λέγῃ

Ἥκει δ' ἐπ' ὤμοις, ἢ συὸς φέρων βάρος,
ἢ τὴν κάμορφον λύγγα, δύστοκον δάκος.

ὑπὲρ ὅτου δὲ λέγει δύστοκον, τοὺς κριτικοὺς ἐρέσθαι λῷον.

CLXXIII. Vid. fr. inc. XV.

CLXXIV. Sext. Empir. adv. Math. X, 5, 315. p. 685. Fabric. ἐκ γῆς δὲ καὶ αἰθέρος (εἶναι τὴν γένεσιν) Εὐριπίδης, ὡς πάρεστιν ἐκδέξασθαι ἐκ τοῦ λέγειν αὐτόν·

Αἰθέρα καὶ Γαῖαν πάντων γενέτειραν
ἀείδω.

Ex Euripidis hymnis, quorum Philostratus mentionem faciat lib. II. de vit. Soph. in Hippodromo (p. 618. ed. Olear. Vid. Antiop. fr. XXXVII.) et ex quibus duos versus hexametros in Apollinem proferat Macrob. Saturn. I, 17. (vid. fr. CLXXVII.), versum petitum esse censebat Fabric. ad Sext. Emp. e Chrysippo Musgrav. Valcken. in nota MS. ad Barnes. p. 516. dubitat, versus ne sit Euripidis; videtur versus Physici, inquit.

CLXXV. CLXXVI. Dio Chrysost. or. 64. p. 594. C. Εὐριπίδης τόδε τοίνυν μέμφεται, ἀμοὶ μόχτου κύ-

Nam sine luctu gaudia praebens Excitat ad spem, procul a me sint Haec qui fugiunt sacra profani. Fura vita meos nil ad mores. Iuvenes moneo, ne istas studeant Vitare faces, Recte sed umbribus uti. Grot. Exc. p. 420, qui v. 11 scribit κύρσας. minus recte. σοφίας pendet a παίδευμα, *sapientiae alumnus* i. e. amor prudens et moderatus, ἀρετῆς a πλεῖστον, πλεῖστον ἀρ. ὑπάρχει, *maxima pars est virtutis*, maximam partem virtutis efficit. Cf. Valcken. diatr. p. 241 sq.

CLXVI. Vid. fr. Cadmi p. 118.

CLXVII. Vid. fr. Aeoli XIX.

CLXVIII. Galen. Protrept. p. 3. ed. Basil. T. I. p. 16. ed. Kühn. εἶτα καὶ τῷ γήρᾳ λοιδοροῦνται, δέον ἑαυτοῖς, καὶ τὸν Εὐριπίδην ἐπαινοῦσι λέγοντα

οὐ γάρ ἐστιν ἀσφαλὲς
περαιτέρω τὸ κάλλος ἢ μέσως λαβεῖν.

Sic Valcken. diatr. p. 240. ut editum est a Kühnio, nisi quod hic ἢ μέσῳ servat. In Basil. erat: οὐ γὰρ ἀφελὲς εἶναι περαιτ. Charterianam inspicere non contigit. Οὐ γὰρ ἀσφαλὲς Grot. Exc. p. 431. sine ἔστιν, sed portentosum addidit iambicum οἶμαι περάτερον κάλλος ἢ ᾽ν μέσῳ λαβεῖν. *Eximia, ut reor, Ultraque mediam forma non tuta est satis.*

CLXIX. Athen. XI. p. 465. B. διόπερ καὶ Εὐριπίδης ἕνα τῶν τοῦ Ἡλίου ἵππων φησὶν εἶναι

Βακχίου φιλανθέος
Αἴθοπα, πεπαίνοντ᾽ ὀργάτους ὀπωρινούς·
ἐξ οὗ βροτοὶ καλοῦσιν οἶνον αἴθοπα.

Locum emendavit Casaubon. Animadv. p. 780. Hinc Eustath. ad Il. λ᾽ p. 836, 25. Potest locus esse e Phaethonte.

CLXX. Aelian. Var. Hist. XII, 15. Ἔπαιζε δὲ ἄρα ὁ Διὸς καὶ Ἀλκμήνης μετὰ παιδίων πάνυ σφόδρα. Τοῦτό τοι καὶ ὁ Εὐριπίδης ἡμῖν ὑπαινίττεται, ποιήσας τὸν αὐτὸν τοῦτον θεὸν λέγοντα·

Παίζω· μεταβολὰς γὰρ πόνων ἀεὶ φιλῶ.

CLXXI. Aelian. hist. anim. IV, 54. Ὅμηρος μὲν οὖν ἔδωκεν ἵππῳ φωνὴν, ἀσπίδι δὲ ἡ φύσις,

ἧ νόμων οὐδὲν μέλει,

φησὶν Εὐριπίδης. Hinc monstruosissimum versum effinxit Grotius Exc. p. 423. Ἀσπίδι δὲ φύσις, ἧ νόμων οὐδὲν μέλει. *Ut iura nil moretur, ingenium aspidi est.* Alio verba deflexit Anaxandrides Comicus apud Aristot. Eth. Nicom. VII, 10. p. 125. D. Duvall. ἡ πόλις ἐβούλεθ', ᾗ νόμων οὐδὲν μέλει. Hinc probabiliter hunc Euripidis versum eruit Barnes. v. 295.

Ἡ φύσις ἐβούλεθ', ᾗ νόμων οὐδὲν μέλει.

et sic locum Musgrav. etiam exhibuit.

CLXXII. Aelian. hist. anim. XIV, 6. de lynce: *Ἔοικε δὲ ἄρα τῷ θηρίῳ τούτῳ μαρτυρεῖν καὶ Εὐριπίδης τὸ ἀπρόσωπον οὖν, ὅταν που λέγῃ*

Ἥκει δ' ἐπ' ὤμοις ἢ συὸς φέρων βάρος,
ἢ τὴν κάμορφον λύγγα, δύστοκον δάκος.

ὑπὲρ ὅτου δὲ λέγει δύστοκον, τοὺς κριτικοὺς ἐρέσθαι λῷον.

CLXXIII. Vid. fr. inc. XV.

CLXXIV. Sext. Empir. adv. Math. X, 5, 315. p. 685. Fabric. *ἐκ γῆς δὲ καὶ αἰθέρος (εἶναι τὴν γένεσιν) Εὐριπίδης, ὡς πάρεστιν ἐκδέξασθαι ἐκ τοῦ λέγειν αὐτόν·*

Αἰθέρα καὶ Γαῖαν πάντων γενέτειραν
ἀείδω.

Ex Euripidis hymnis, quorum Philostratus mentionem faciat lib. II. de vit. Soph. in Hippodromo (p. 618. ed. Olear. Vid. Antiop. fr. XXXVII.) et ex quibus duos versus hexametros in Apollinem proferat Macrob. Saturn. I, 17. (vid. fr. CLXXVII.), versum petitum esse censebat Fabric. ad Sext. Emp. e Chrysippo Musgrav. Valcken. in nota MS. ad Barnes. p. 516. dubitat, versus ne sit Euripidis; videtur versus Physici, inquit.

CLXXV. CLXXVI. Dio Chrysost. or. 64. p. 594. C. *Εὐριπίδης καὶ ταύτην μέμφεται, ἀμφὶ πόχτου κύ-*

μὰν εὐθέως περῶντα, καὶ διὰ τῶν ἑξῆς ἐπεῖπα λέγων·

Σμικραῖς ἐπιτρέπουσιν αὑτοὺς ἐλπίσιν.

Ὦ παῖ Μνησαρχίδου, ποιητὴς μόνον ἦσθα, σοφὸς δὲ οὐδαμῶς· οὐδὲ γὰρ πίττῃ τὴν ψυχὴν, οὔτε σχοινίοις ἐπιτρέπουσιν, οὔτε τριδάκτυλον αὐτοὺς σώζει ξύλον πεύκινον, ἀλλ᾽ ἐπέτρεψαν βεβαίῳ καὶ μεγάλῳ πράγματι, τῇ τύχῃ. Primum versum Gatak. adv. misc. p. 565. B. sic metro restituere tentabat: Πόντου περῶντας ἀωρὶ κύματ᾽ εὐρέος, cum anapaesto in tertia sede, Valcken. autem diatr. p. 238. sic:

[ἀλλὰ] μέμφομαι
τὸν ναυβάτην, ἀωρὶ κύματ᾽ εὐρέος
πόντου περῶντα.

Dionis etiam verba τὸν ναύτην μέμφεται cur ex Euripide sumta existimemus, nulla causa est; sequentia, si statuamus, Dionem περῶντα scribere debuisse ut tenorem orationis suae servaret, ita facile in iambicum concludi possint

ἀωρὶ πόντου κύματ᾽ εὐρέος περᾷ

ὁ ναύτης. Quod hoc modo a singulari ad pluralem transitur, neminem offendet. vid. Gramm. gr. p. 387.— Secundum versum in Exc. p. 421. posuit Grotius, interserto δέ, σμικραῖς δ᾽ ἐπιτρ. αὑτοὺς ἐλπίσι, *Creduntque sese quam levi mixtam spei.* αὑτοὺς etiam Porson. Praef. Hec. p. XXXIX. Lond. ubi ob secundam productam ante τρ versum sic legi voluisse videtur: σμικραῖς ἑαυτοὺς ἐπιτρέπουσιν ἐλπ. Sed vid. Erfurdt. ad Soph. Oed. T. 635. ed. mai. Tertium versum e Dionis verbis τριδάκτυλον αὐτοὺς σώζει ξύλον πεύκινον, sic eruit Valck. p. 239.

[ἀλλ᾽ ἵνα μόνον]
τριδάκτυλον σώζει τὸ πεύκινον ξύλον

vel τὸ πεύκινον σώζει τριδάκτυλον ξύλον. Reliquias versus ego quoque in τριδάκτυλον πεύκινον ξύλον agnosco; sed alienus videtur articulus. Equidem versum ita conformaverim:

τριδάκτυλον σώζει σφε πεύκινον ξύλον.

CLXXVII. Macrob. Saturn. I, 17. *Est et alia figuratio draconis [illegible]: nam solis meatus, licet ab ecliptica linea nunquam recedat, sursum tamen ac deorsum ventorum vices certa deflexione variando, iter suum velut flexum draconis involvit; unde Euripides,*

> Πυριγενὴς δὲ δράκων ὁδὸν ἡγεῖται
> ταῖς τετραμόρφοις ὥραις, ζευγνὺς
> ἁρμονίᾳ πολύκαρπον ὄχημα.

Sub hac ergo appellatione coelestis itineris sol quum confecisset suum cursum, draconem confecisse dicebatur. Barnesius ad hymnos retulit, et, deleto ταῖς v. 2. in duos hexametros digessit; idem ὅλον pro ὁδόν. Pro πυριγενὴς aliud quid hic lectum videtur, ut πυρόεις, ne primus anapaesticus a paeone incipiat. Fortasse hoc fragm. e Phaethonte sumtum est, ut fr. CLXXX. e Pirithoo desumtum putat Musgr.

CLXXVIII. Macrob. Saturn. I, 23.

> Καὶ Γαῖα μῆτερ· Ἑστίαν δέ σ' οἱ σοφοὶ
> βροτῶν καλοῦσιν, ἡμένην ἐν αἰθέρι.

Tellus ue mater, quae situ medio aetheris Librata Vestae nomen a doctis habes. Grot. Exc. p. 426.

CLXXIX. Lucian. Necyom. I. T. III. p. 2. ed. Bip. *Φιλ.* Ἡράκλεις, ἐλελήθει Μένιππος ἡμᾶς ἀποθανών· κᾆτ' ἐξ ὑπαρχῆς ἀναβεβίωκεν;

> *Μεν.* Οὐκ, ἀλλ' ἔτ' ἔμπνουν Ἀΐδης μ' ἐδέξατο.

Propter Ἀΐδης trisyllabum, quod alibi in Tragicorum senariis non reperitur, Erfurdt. ad Soph. Ant. 1226. versum sic restituendum esse suspicatur: οὐκ, ἀλλ' ἔθ' Ἅιδης ἔμπνοόν μ' ἐδέξατο. At num ἔμπνοος magis in Tragicorum iambis reperitur, quam Ἀΐδης? Boisson. edidit: Οὐκ, ἀλλ' ἔτι ζῶντ' Ἀΐδης μ' ἐδέξατο. Euripidis autem versum esse probabile tantum est ex eo, quod, quum Menippus primum initium Hecubae recitasset, deinde hunc versum, tum Androm. fr. XIX. denique versus duos Homericos Od. λ, 163. sic pergit: νεωστὶ γὰρ Εὐριπίδῃ καὶ Ὁμήρῳ συγγενόμενος, οὐκ οἶδ' ὅπως ἀνεπλήσθην τῶν ἐπῶν, καὶ αὐτόματά μοι τὰ μέτρα ἐπὶ τὸ στόμα ἔρχεται.

λεν, καὶ παρὰ δίκην οὐ πράττειν, magnam Athenagorae verba, a praecedentibus separavit Valck. ad Hipp. 1102. ubi et Claudiani locum et alios comparat.

CLXXXVIII. Schol. Pind. Nem. VI, 7. Θεὸς γάρ τις ἐν ἡμῖν κατὰ τὸν Εὐριπίδην. Cic. Tusc. I, 26. *Ergo animus, ut ego dico, divinus est, ut Euripides audet dicere, deus.* Similis sententia Menandro affertur a Plutarcho T. II, p. 999. E. ὁ νοῦς γὰρ ἡμῶν ὁ θεός, quem habet etiam Iamblich. Protr. 8, p. 53. vel, ut a Iustin. M. scribitur de mon. p. 109. (ed. Colon. 1686.) θεός ἐστι τοῖς χρηστοῖς ἀεὶ ὁ νοῦς, de quo loco vid. Meineke fr. Men. p. 5. Alios locos congesserunt Gataker. ad M. Antonin. XII, 26. Valck. diatr. p. 238. Davis. ad Cicer. l. c. Wyttenb. bibl. crit. III, 2. p. 18. ad locum Plut. Sed fortasse haec sententia fluxit e loco Eurip. Troad. 879. Ζεὺς, εἴτ' ἀνάγκη φύσεος, εἴτε νοῦς βροτῶν, ut ad hunc locum et Schol. Pind. et Cicero respexisse videantur. Grotius hunc versum effinxit in Exc. p. 421. Ὁ νοῦς γὰρ ἡμῶν ἐστιν ἐν ἑκάστῳ θεός. *Mortalium cuique sua mens est deus.*

CLXXXIX. Vid. fr. inc. XVI.

CXC. Priscian. XVII, c. 17, p. 63. ed. Krehl. *In una autem eademque persona possessor simul et possessio intransitive intelligi non potest, nisi figurate dicat aliquis,* meus ego sum et servus et dominus, *et similia. Persius:* Vindicta postquam meus a praetore recessi: *et Euripides:*

Ἐγὼ δ' ἐμὸς εἰμί.

CXCI. Priscian. XVIII, 201. p. 179. *Edtini* despero illam rem. Lucanus in V. Desperare viam. Εὐριπίδης·

Οὐχ ἑσπέρας φάος, ἀλλὰ καὶ μεσημβρίας
τούτους ἀφεστήκασιν ἡμέραν τρίτην,

ubi locum propter ἡμέραν τρίτην laudari, pro quo dici etiam potuisse Prisc. censet ἡμέρᾳ τρίτῃ, apparet ex eo, quod statim sequitur: *Et nos,* absum tertium diem. Commode citant Eurip. Hec. 32, τριταῖον ἤδη φέγγος αἰωρούμενος. Idem ib. c. 24. p. 196. hoc loco citato subiungit: *Huic simile est illud Virgilianum in* VIII. Parte alia Marti currumque rotasque volucres instabant. *Idem*

in quibus memorabile imprimis est ἐνδίκχυνον, correpta penultima. Eodem negotio ea etiam, quae praecedunt, in metrum redigere possis:

τροφαὶ γὰρ αὗται πᾶσι παισὶ συγγενεῖς.

CLXXXIV. Vid. fragm. dubia II.

CLXXXV. Alexand. rh. p. 28. ed. Normann.

Ἀλλ' ἥδε μ' ἐξέσωσεν· ἥδε μοι τροφός,
μήτηρ, ἀδελφή, δμωΐς, ἄγκυρα, στέγη.

Sic Musgr. pro *ἐξέσωσεν ἔνι δὲ — στέγης*, pro quo *στέγη* Valckenaerio deberi dicit. Locum cum vers. Eurip. Hec. 280. comparat Porson. ad l.

CLXXXVI. CLXXXVII. Athenag. p. 28. (ed. Colon. 1686.)

Πολλάκι μοι πραπίδων διῆλθε φροντὶς
*εἴτε τύχα * εἴτε δαίμων*
τὰ βρότεια κραίνει.
παρά τ' ἐλπίδα καὶ παρὰ δίκαν
τοὺς μὲν ἀπ' οἴκων ἀναπίπτοντας
ἄτερ βίου, τοὺς δ' εὐτυχοῦντας ἄγει.

Τὸ παρ' ἐλπίδα καὶ δίκην εὖ πράττειν ἢ κακῶς ἐν ἀφασίᾳ τὸν Εὐριπίδην ἐποίησε, τίνος ἡ τοιαύτη τῶν περιγείων διοίκησις, ἐν ᾗ εἴποι τις ἄν,

Πῶς οὖν τάδ' εἰσορῶντες ἢ θεῶν γένος
εἶναι λέγωμεν, ἢ νόμοισι χρώμεθα;

Perplexa mentem sors agitat meam, Fortuna nostras res regat, an deus Spem saepe praeter, praeter aequum Hos evolutos de paternis Egere cogens triste penatibus, Felicia illis tempora dividens. Grot. Exc. p. 428. 30. *Haec conspicantes quomodo ultra legibus Utamur, aut cur esse credamus deos?* ibid. p. 420. Lyricos versus e Sisypho petitos esse suspicatur Valck. in not. MS. ad Barnes. V. 2. tollatur hiatus, si post *τύχα* excidisse statuas *τις*. Sic versus erit dactylicus logaoedicus, ut is qui praecedit. V. 3. legebatur *τὰ βιότια*, v. 5. *οἴκων δ' ἐναπίπτοντας*, v. 6. *ἄτερ θεοῦ*. Corr. Grotius. V. 4 sqq. cum prioribus non cohaeret. Itaque addendum suspicor *εἶτ', κραίνει, εἶτ' π. τ' ἐ.* Versus desinit in paeonem, cuius aliud exemplum non habeo. Quod maxime dubitationem poetae moverat, *τὸ παρ'*

ἦ καὶ παρὰ δίκην τι πράττειν; nunquam Athenagorae verba a praecedentibus separavit Valck. ad Hipp. 1102. ubi et Claudiani locum et alios comparat.

CLXXXVIII. Schol. Pind. Nem. VI, 9. *Θεὸς γάρ τις ἐν ἡμῖν κατὰ τὸν Εὐριπίδην.* Cic. Tusc. I, 26. *Ergo animus, ut ego dico, divinus est, ut Euripides audet dicere, deus.* Similis sententia Menandro affertur a Plutarcho T. II, p. 999. E. ὁ νοῦς γὰρ ἡμῶν ὁ θεός, quem habet etiam Iamblich. Protr. 8. p. 53. vel, ut a Iustin. M. scribitur de mon. p. 109. (ed. Colon. 1686.) θεός ἐστι τοῖς χρηστοῖς ἀεὶ ὁ νοῦς, de quo loco vid. Meineke fr. Men. p. 5. Alios locos congesserunt Gataker. ad M. Antonin. XII, 26. Valck. diatr. p. 238. Davis. ad Cicer. l. c. Wyttenb. bibl. crit. III, 4. p. 18. ad locum Plut. Sed fortasse haec sententia fluxit e loco Eurip. Troad. 879. Ζεὺς εἴτ' ἀνάγκη φύσεος, εἴτε νοῦς βροτῶν, ut ad hunc locum et Schol. Pind. et Cicero respexisse videantur. Grotius hunc versum finxit in Exc. p. 421. *Ὁ νοῦς γὰρ ἡμῶν ἐστιν ἐν ἑκάστῳ θεός. Mortalium cuique sua mens est deus.*

CLXXXIX. Vid. fr. inc. XVI.

CXC. Priscian. XVII, c. 17, p. 63, ed. Krehl. *In una autem eademque persona possessor simul et possessio intransitive intelligi non potest, nisi figurate dicat aliquis,* meus ego sum et servus et dominus, *et similia. Persius:* Vindicta postquam meus a praetore recessi: *et Euripides:*

Ἐγὼ δ' ἐμός εἰμι.

CXCI. Priscian. XVIII, 26. p. 179. *Latini* despero illam rem. Lucanus in V. Desperare viam. *Euripides:*

Οὐχ ἑσπέρας φάος, ἀλλὰ καὶ μεσημβρίας —
τούτους ἀφεστήκασιν ἡμέραν τρίτην.

ubi locum propter ἡμέραν τρίτην laudari, pro quo dici etiam potuisse Prisc. censet ἡμέρᾳ τρίτῃ, apparet ex eo, quod statim sequitur: *Et nos,* absum tertium diem. Commode citant Eurip. Hec. 32. τριταῖον ἤδη φέγγος αἰωρούμενος. Idem ib. c. 24. p. 196. hoc loco citato subiungit: *Huic simile est illud Virgilianum in* VIII. Parte alia Marti currumque rotasque volucres instabant. *Idem*

etiam dativo adiunxit in I. Aeneidos: Instans operi regnisque futuris. Itaque *ἀφεστηκέναι* active positum erat, *τούτους ἀφεστήκασιν, hos seiunctos tenent. Non vespere, ut dicitur, sed etiam meridie hos tertium iam diem remotos tenent.*

CXCII. Achill. Tat. in Arat. Phoen. 19. (p. 91. ed. Vict.) de anno:

Ὅθ' οὕνεκ' αὐτὸς πάντα περιλαβὼν ἔχει.

Sic correxit Heath. p. 188. b. cum legeretur ὅθ' οὕνεχ' ἐν αὐτῷ.

CXCIII. Nicephor. Gregor. histor. VIII. p. 190. E.

πολλὰ γὰρ κραίνει θεός.

Sine nomine auctoris citat Niceph. subiectis illis *καὶ τὰ δοκηθέντ' οὐκ ἐτελέσθη, τῶν δ' ἀδοκήτων πόρον εὗρε θεός,* quae leguntur in fine Medeae et al. ut mihi quidem verisimile sit etiam illa *πολλὰ γὰρ κραίνει θεὸς* falso citata esse pro *πολλὰ δ' ἀέλπτως κραίνουσι θεοί.*

CXCIV. Schol. Arist. Plut. 521. Suid. v. ἀνδραποδιστάς. Schol. Eurip. Phoen. 1408. (*Ἀεὶ γὰρ τὰ Θετταλῶν ἄπιστα, ἡ παροιμία φησίν*) *Εὐριπίδης·*

Πολλοὶ παρῆσαν, ἀλλ' ἄπιστοι Θεσσαλοί.

Sic Schol. Arist. et Suid. sed schol. Eurip. *Πολλοὶ γάρ εἰσιν, ἀλλ' ἄπιστα Θεσσαλοῖς,* ubi cod. Aug. *ἀλλ' ἄπιστοι Θεσσαλοῖς. ἄπιστα Θεσσαλῶν,* ut legi volebat Hemsterh. ad Arist. Plut. ad numeros aptius est.

CXCV. Schol. Arist. Nub. 30. *Εὐριπίδης·*

Τί χρέος ἔβα δῶμα;

Similiter Herc. f. 524. *τί καινὸν ἦλθε δώμασιν χρέος;*

CXCVI. Schol. Arist. Nub. 138. (*τηλοῦ γὰρ οἰκῶ τῶν ἀγρῶν*) *λέγεται γὰρ αὐτὸ παρὰ τὸ Εὐριπίδειον·*

Τηλοῦ γὰρ οἴκων βίοτον ἐξηρυσάμην.

Sic pro *βιοτὴν* Musgr. *τηλοῦ οἴκων* esse videtur *Hinc longe in aedibus,* ut in loco Arist. *ἀγρῶν* pro *ἐν τοῖς ἀγροῖς* accipit schol.

CXCVII. Schol. Arist. Ran. 64. *ἢ ἔτνους φράσω;*] *ἔστι δὲ ἡμιστίχιον ἐξ Εὐριπίδου.*

CXCVIII. Schol. Arist. Equ. 755. Hephaest. p. 55. ed. Pauw. = p. 94. ed. Gaisf. de vers. asynartetis: Ἄλλο τὸ καλούμενον Εὐριπίδειον τεσσαρεσκαιδεκασύλλαβον, οἷον παρὰ μὲν αὐτῷ Εὐριπίδῃ·

Ἑῷος ἡνίχ᾽ ἱππότας ἐξέλαμψεν ἀστήρ.

CXCIX. Schol. Arist. Ran. 864. Ἀληθές, ὦ παῖ τῆς ἀρουραίας θεοῦ; εἴρηται δὲ ὁ στίχος παρὰ τῷ Εὐριπίδῃ·

Ἀληθές, ὦ παῖ τῆς θαλασσίας θεοῦ;

Sermo spectat ad Achillem. Itaque e Telepho sumtum esse versum putabat Musgr. in qua Achillis persona erat, Boeckh. de trag. gr. p. 235. ex Iphigeniae Aulid. altera recensione.

CXCIX. b. Schol. Ravenn. ad Aristoph. Thesm. 600. Br. (607.) κρυπτός] ἀντὶ τοῦ κεκρυμμένος. καλοῦνται μὲν γὰρ καὶ κρυπταὶ παρὰ Πλάτωνι τῷ φιλοσόφῳ καὶ παρ᾽ Εὐριπίδῃ, καὶ ἐν ταῖς τῶν Λακεδαιμονίων πολιτείαις, καὶ ἐν Θάσῳ ἀρχή τις κρύπτεται. (leg. κρυπτική. Seidl.)

CC. Arist. Lysistr. 714.

Ἀλλ᾽ αἰσχρὸν εἰπεῖν καὶ σιωπῆσαι βαρύ.

ubi Schol. Ἐξ Εὐριπίδου.

CCI. Schol. Aesch. Eumen. 272. Οἱ ἐναγεῖς οὔτε ἐν τῷ ἱερῷ προσῄεσαν, οὔτε προσέβλεπον, οὐδὲ διελέγοντό τινι. καὶ παρ᾽ Εὐριπίδῃ·

— — τί σιγᾷς; μῶν φόνον τιν᾽ εἰργάσω;

CCII. Schol. Soph. Aiac. 833. καὶ παρ᾽ Εὐριπίδῃ·

Ὁ δ᾽ ἐσφάδαζεν, οὐκ ἔχων ἀπαλλαγάς.

CCIII. Schol. Pind. Pyth. IV, 71. ἐπειδὴ οἱ οἰκέται τῶν δεσποτῶν τοὺς πόνους διαλύουσι τῇ θεραπείᾳ, λυσιπόνους αὐτοὺς ἐκάλεσεν, ὡς Εὐριπίδης·

Δούλοισιν γάρ τοι ζῶμεν οἵ γ᾽ ἐλεύθεροι.

Est liberorum vita servorum labor. Grot. Exc. p. 420. γ᾽ interseruit Barnes. Heath. etiam τοι ζῶμεν. Sed τε potuit ad sequentia referri, quae interciderunt.

CCIV. Schol. Pind. Nem. I, 13. καὶ Εὐριπίδης·

Τὸν εὐτυχοῦντα καὶ φρονεῖν νομίζομεν.

Quicunque felix sapere eundem credimus. Grot. ibid. Heracl. 741 sq. comparat Musgr.

[CCV. Schol. Pind. Isthm. VII, 13. ἢ Σπαρτῶν ἀκαμαντολογχᾶν] τῶν κατὰ τὰς Θήβας ἀναδοθέντων ἐκ τῶν δρακοντείων ὀδόντων, ὧν καὶ Εὐριπίδης μέμνηται· ἢ Σπαρτῶν φησι τῶν ἄγαν πολεμικῶν. Falso hunc locum inter fragm. Euripidis retulit Musgr. Est enim explicatio verborum Pindari, ἀκαμαντολογχᾶν, τῶν ἄγαν πολεμικῶν. Locum Euripidis designavit Boeckh. Phoen. 802. i. e. 795. nostrae ed. Sed Sparti alibi quoque ab Euripide commemorantur.]

CCVI. Pollux VII, 31. κλωστήρ. οὕτω δὲ καὶ τὴν περιστροφὴν τοῦ λίνου Εὐριπίδης ὠνόμασεν·

— — λίνου κλωστῆρα περιφέρει λαβών.

Iungerm. πηνίον etiam, quod sequitur, initio sequ. v. ponendum censet. λίνου κλωστῆρα commemorat etiam Aeschyl. Choeph. 504. ubi vid. Blomf. v. 500.

CCVII. Pollux X, 27. τῷ δὲ κλεῖσαι ἴσον καὶ τὸ πακτοῦν καὶ τὸ ἐπιπακτοῦν τὰς θύρας ἐστιν, ὥσπερ τῷ ἀνοίγειν ταυτὸν τὸ λύειν, ὡς ἔφη Εὐριπίδης·

— — — λῦε πακτὰ δωμάτων.

Simile est et fortasse hinc expressum hemistichium Aristophanis Acharn. 479. κλεῖε πακτὰ δωμάτων. Cf. Valck. ad Eurip. Hipp. 808.

CCVIII. Phrynich. σοφ. προπαρασκ. in Bekk. anecd. p. 6, 1. Ἀκύμων θάλασσα. Εὐριπίδης ἐπὶ τοῦ μὴ γεννᾶν τέθεικεν, ὡσανεὶ ἄγονον. ὡσαύτως καὶ Ἀριστοφάνης. λέγεται δὲ καὶ ἀκύματος.

ἀκύματος δὲ πορθμὸς ἐν φρίκῃ γελᾷ.

Cf. Valcken. ad Phoen. 216. p. 81. Versum Euripidis esse an ex hoc loco confici possit, mihi quidem dubium est. Apud Euripidem ἀκύμων pro ἄγονος legitur Androm. 158. et fortasse ἀκύμων θάλασσα est Euripideum. At in versu citato ἀκύματος est *fluctibus non agitatus.*

CCIX. Schol. Apoll. Rh. I, 1280. Εὐριπίδης δὲ ἐπὶ τῆς σελήνης ἐχρήσατο (τῷ γλαυκῶπις) εἰπών· addit Cod. Paris.

Γλαυκῶπίς τε στρέφεται μήνη.

CCX. Schol. Apoll. Rh. IV, 71. ἤπειρος λέγεται πᾶσα γῆ καταχρηστικῶς· κυρίως δὲ ἡ εἰς ἄπειρον ἐκβάλλουσα, ὡς φανερὸν Εὐριπίδης πεποίηκεν·

Ἤπειρον εἰς ἄπειρον ἐκβάλλων χθόνα.

Idem scholion apud Suidam legitur v. ἤπειρος, Photium p. 58. Bachmann. anecd. gr. T. I. p. 251, 23. et, paucis mutatis, apud Zonaram p. 1001. εἰς habet cod. Paris. Suid. et Phot. pro ὡς. Pro ἐκβ. χθ. Phot. et Bachm. ἐκβάλλων (Cod. D. ἐμβάλλων. Cod. Paris. Apoll. Rh. ἐσβάλλω) πόδα. Ex Oeneo sumtum esse versum putabat Erfurdt. Idem fortasse versus est, iudice Bastio ad Gregor. Cor. p. 280. ed. Schaef. in Etymol. Gudiano p. 247, 5. καὶ Εὐριπίδης φησίν·

Ἤπειρον εἰς ἄπειρον ἐξεπλεύσαμεν.

CCXI. Suidas: Εὐριπίδειον ἔπος, τοῦ Εὐριπίδου· καὶ Εὐριπίδειός λόγος ὁμοίως. ἔφη Εὐριπίδης·

Ἄλλων ἰατρὸς αὐτὸς ἕλκεσιν βρύων.

Ulceribus ipse, medicus aliorum, scates. Grot. Exc. p. 420. Versum aliquoties, sed sine auctoris nomine, citat Plutarchus, ut II. p. 71. F. p. 88. D. p. 481. A. p. 1110. E. Cf. Eustath. p. 887, 5. Vid. Wyttenb. ad Plut. p. 537. ἰατρὸς ἄλλων legendum censet Blomfield. gloss. Agam. 163. Male: nam vocis ἰατρός prima anceps est; vid. Suppl. 251. fr. inc. trag. LXVII, 1. Idem ἕλκεσιν scripsit pro ἕλκεσι.

CCXII. Etymol. M. p. 112, 26. 487, 35.

Κρήμνη σεαυτὴν ἐκ μέσης ἀντηρίδος.

Sic versus scribitur altero Etym. loco; in priore κρημνίσαι αὐτὴν ἐκ μ. ἀ. vid. Valck. diatr. p. 4. Cf. Eustath. p. 903, 51. 1003, 24.

CCXIII. Etymol. M. p. 271 sq. Zonar. p. 536. Διαψαίρουσι — Εὐριπίδης ἐπὶ τοῦ καθαίρειν, οἷον (κέχρηται τῇ λέξει addit Zonar.)

Γλώσσῃ διαφαίρουσα μυκτήρων τόπους.
Valcken. ad Phoen. 1399. pro τόπους legendum coni. πόρους. Longe aliud, quam Musgrav. narrat, est in Cod. Leid. apud Valck.

CCXIV. Etymol. M. p. 693, 52. Τρέφοιν, ὡς Εὐριπίδης,

Ἄφρων ἂν εἴην, εἰ τρέφοιν τὰ τῶν πέλας.

γίνεται οὕτως· ἔστι τρέφοιμι, τρέφοι, πλεονασμῷ τοῦ η Ἀττικῶς, τρεφοίης, τρεφοίην, καὶ συγκοπῇ τοῦ η. Haec etsi ita dicta, ut de scriptura, quam auctor Etymol. in codice suo invenerit, dubitari non possit, Valck. tamen diatr. p. 153. vitiosum esse pronuntiat τρέφοιν, et legendum esse ἄφρων ἂν εἴην ἐκτρέφων τὰ τῶν πέλας. Porson. adv. p. 277 = 245. scribit: ἄ. ἂν εἴην εἰ 'τρέφον τὰ τ. π. Vulgatam defendit Dobree ad Aristoph. Eccles. 607. Buttmann. Gramm. gr. uber. I. p. 362 sq. Rationem figurae explicavi Gramm. gr. p. 357, 2.

CCXV. Zenob. prov. cent. V, 93. Σὺν Ἀθηνᾷ καὶ χεῖρα κίνει. παροιμία ἐπὶ τοῦ μὴ χρῆναι ἐπὶ ταῖς τῶν θεῶν ἐλπίσι καθημένους ἀργεῖν, τίθεται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ γυναικῶν καὶ μάλιστα ὀφειλουσῶν ἐργάζεσθαι. ἡ γὰρ Ἀθηνᾶ ἐργάνη. — μέμνηται ταύτης τῆς παροιμίας Εὐριπίδης. Euripidis num verba ipsa hoc loco afferantur, dubito. Videtur Zenobius respicere sententiam fragm. CCXVIII. propositam.

CCXVI. Append. Vatic. II, 57. Photius p. 163. Λίθων χοαί, ἄργυρος καὶ χρυσός. καὶ γὰρ Εὐριπίδης·

Λευκοὺς λίθους ἔχοντες αὐχοῦσιν μέγα.

Albi lapilli spiritus tollunt suis. Grot. p. 420.

CCXVII. Apostol. X, 6.

ἢ φρονεῖν ἐλάσσονα,
ἢ δύνασθαι δεῖ σε μείζον'.

Sic Porson. adv. p. 277 = 245. Barnes. v. 398. ἢ φρονεῖν ἔλασσον, ἢ δύνασθαι μεῖζον pro ἔλασσον et μεῖζον. Musgr. ἢ φρονεῖν ἔλασσον [οὖν] Ἢ δύνασθαι δεῖ σε μεῖζον.

CCXVIII. Idem XIX, 98.

Φιλεῖ δὲ τῷ κάμνοντι συσπεύδειν θεός.

CCXIX. Eustath. ad Il. ε', p. 429, 5b. Φέρεταί δ' ἐν τοῖς τοῦ γραμματικοῦ Ἀριστοφάνους καὶ περὶ οἰκετῶν λόγος, ὅτι οὐ μόνον οἱ κατ' ἀγροὺς ὑπουργοὶ οὕτως ἐλέγοντο, ἀλλὰ καὶ οἱ ἐν οἰκίαις ἐλεύθεροι, ὡς ἂν εἴποι τις, οἰκῆται, μεταλήψει τοῦ η. παράγει δὲ αὐτὸς καὶ παροιμίαν ἐξ Εὐριπίδου λέγουσαν·

Ἔνδον γυναικῶν καὶ παρ' οἰκέταις λόγος.

ἤγουν ἐν τοῖς κατ' οἰκίαν λαλητέον ἂν εἴη τὰς γυναῖκας, ἔξω δὲ οὐκ ἐξιτέον, οὐδὲ ἀλλοτρίων παρόντων λυτέον τὴν λαλιάν. In versu Euripidis παρ' οἰκέταις legi iubet Valck. ad Hipp. 647. diatr. p. 4. Vix opus. vid. Gramm. gr. p. 1173.

CCXX. Schol. Venet. ad Il. ζ, 239. παρὰ γοῦν Αἰσχύλῳ οὕτως εὕρομεν, „οὔτε δῆμος οὔτ' ἔτης ἀνήρ" καὶ παρ' Εὐριπίδῃ τὸ

Πόλει μὲν ἄρχων, φωτὶ δ' οὐκ ἔτῃ πρέπων.

Vid. etiam Eustath. ad Il. ρ', p. 641, 59.

CCXXI. Schol. Eur. Or. 883. ἐπὶ τὸν εὐτυχῆ.] καὶ ἐν ἄλλοις κατὰ τῶν κηρύκων λέγει, ὅτι

ἀεί ποτε * σπέρμα κηρύκων λάλον.

Recte Musgr, ἀεί ποτ' ἐστι σπ. κηρ. λ.

CCXXII. Theopompus apud Athen. IV. p. 165. B. καὶ Θεόπομπος δ' ἐν Ὀδυσσεῖ ἔφη· Εὐριπίδου τἄριστον οὐ κακῶς ἔχον,

τἀλλότρια δειπνεῖν τὸν καλῶς εὐδαίμονα.

Schweighaeus. ad Athen. p. 574. etiam verba οὐ καλῶς ἔχον pro Euripideis habet. Grotius Exc. p. 553. Εὐριπίδου τ' ἄρεσκον οὐ κακῶς ἔχον Τἀλλ. δ. τὸν κ. εὐδ. *Scitum comperior illud placitum Euripidis: Vere beatus quisquis est, coenat foris.* Porson. adv. p. 72 = 63. em. Εὐριπίδου τἀρχαῖον οὐ κακῶς ἔχον, Τἀλλ. δ. ob locum Eriphi apud Athen. IV. p. 134. C. Λόγος γάρ ἐστ' ἀρχαῖος οὐ κακῶς ἔχων. In vulgata absurdum est τὸ ἄριστον (*optimum*, non *prandium*: nam ἄριστον, *prandium*, primam producit, articulus autem cum α brevi tantum crasin facit, quod monuit Porson. ad Phoen. 1277.) οὐ κακῶς ἔχον. Itaque vel cum Schweigh. verba οὐ κακῶς ἔχον cum sqq. iungenda sunt, vel cum Porsono leg. τἀρχαῖον.

CCXXIII. est versus Eurip. Phoen. 889. quem laudat Eustath. in Il. p. 117. in. Basil.

CCXXIV. vid. fr. inc. XVIII.

CCXXV. Antiphanes apud Athen. X. p. 446. A. παρα-δίδου δ' ἑξῆς ἐμοὶ οἶνον ἀρκεσίγυιον,

ὥς ἔφασκ' Εὐριπίδης.

Hinc Eustath. ad Od. φ', p. 761, 30. ὅτε καιρὸν ἡ πόσις ἔχει τοῦ οἴνου, τότε κατὰ τὴν Εὐριπίδειον μοῦσαν ἀρκεσίγυός ἐστιν.

CCXXVI. est versus Eurip. Phoen. 501. laudatus ab Eustath. in Il. ε'. p. 432 = 569.

Haec sunt fragmenta a Musgravio post Barnesium collecta; quae sequuntur, ipse addidi, partim occupata iam a Barnesio et Boissonadio. Sed his eximenda sunt nonnulla falso citata.

Quod enim Heath. p. 181. a. e Triclinii Schol. in Soph. Ant. 181. (174.) et Trach. 602. (593.) affert, legitur in Eurip. Heracl. 407. aliud p. 190. a. allatum ex Apostol. XIII, 1. in Heracl. 388. aliud e Schol. Soph. Trach. 28. productum in Hippol. 222. Μὴ τελεσφόρους εὐχὰς θεοὶ κραίνωσι a Tzetz. ad Hesiod. p. 48. ed. Heins. petitum est e Phoen. 69 sq. ut ea, quae Athenag. laudat c. 6. e Phoen. 86. et quod Suidas v. Λογισμός ponit tanquam Euripideum, est Sophocl. El. 466. Ex incerta Eurip. tragoedia Valckenaerio diatr. p. 229. petita videbantur, quae habet Stob. tit. 102. p. 558. Gesn. 104. p. 427. Grot. sed ea leguntur Herc. f. 1262. Proclus ad Hesiod. ἔ. καὶ ἡμ. 189. ex Euripide citat ἔριν Θυέστῃ πόλεμον pro ἐριστικὸν πόλεμον scilicet, quod legitur Or. 13. Inter Barnesiana etiam apud Beck. nr. 52. quem locum Valcken. etiam diatr. p. 228. inter incerta Eurip. fr. referri volebat, est ex Herc. f. 577. nr. 53. ex Hecub. 285 sq. n. 54. e Phoen. 32. n. 55. e Phoen. 958 sq. Alia etiam falso citantur a Grammaticis. De locis Aelian. hist. anim. VII, 39. Hesych. v. ἄθραυστα, Schol. Arist. Ran. 1344. vid. ad Iphig. Aul. p. 320. 323. Quae Stobaeus tit. 96. p. 531. Gesn. 98. p. 409. Grot. ex Euripidis Iphigenia citat, et ipsi Valckenaerio diatr. p. 229. imposuit, leguntur Ion. 384. quaeque Schol. Plat. p. 166.

Euripidi tribuit, petita sunt e Soph. Phil. 386. Denique Eustath. ad Il. ι', p. 789, 13. ex Euripide citat τοῖς ἐν τέλει βεβῶσι πείσομαι, qui versus est Soph. Ant. 67.

CCXXVII. Aeschin. in Timarch. p. 18, 15. ed. H. Steph. p. 141. Reisk. (εὑρήσετε - - τὸν Εὐριπίδην ἀποφαινόμενον τὴν θεὸν ταύτην οὐ μόνον τοὺς ζῶντας ἐμφανίζειν δυναμένην, ὁποῖοί τινες ἂν τυγχάνωσιν ὄντες, ἀλλὰ καὶ τοὺς τετελευτηκότας, ὅταν λέγῃ·

Φήμη τὸν ἐσθλὸν κἂν μυχῷ δείκνυσι γῆς.

Boni viri index fama vel sub humum siti. Grot. p. 420. Barn. v. 269. Eumdem versum afferens Suid. v. φήμη habet ἐν μυχοῖς: rectius. vid. Valcken. ad Phoen. 1456. p 491.

CCXXVIII. Antonius Meliss. ed. Wechel. p. 807. et S. Maxim. T. II. p. 684. ed. Combefis.

Βέβαιον οὐδέν ἐστιν ἐν θνητῶν γένει·
βιοῖ γὰρ οὐδεὶς ὃν προαιρεῖται τρόπον.

Locum indicavit Heath. p. 188. b. neque vero apud Combefis. tantum, sed etiam in Wechel. alter versus priori subiungitur. Sed βιοῖ pro ζῇ alias apud Eurip. me legere non memini.

CCXXIX. Stob. tit. 20. p. 172. Gesn. p. 105. Grot.

Ὀργαὶ γὰρ ἀνθρώποισι συμφορᾶς ὕπο
δειναί, πλάνος τε καρδίᾳ προσίσταται.

Saepe ex miseriis ira concitur gravis, Et pectus error nubilo circumsidet. Euripidi tribuitur in Gesner. Schow. et Paris. B. In Trincav. lemma deest, in Paris. A. totus locus.

CCXXX. Stob. ib. p. 171. Gesn. p. 103. Grot.

Πόλλ' ἔστιν ὀργῆς τῆς ἀπαιδεύτου κακά.

Ira imperita mater est magnis malis. In edd. cum fr. Archel. cohaeret.

CCXXXI. Stob. ib. p. 173. Gesn. p. 109. Grot.

Ἐν τοῖς κακοῖσι συγγένει' ὅταν παρῇ
τραχεῖα κὠξύθυμος, ἀμαθίαν ἔχει.

Miserum alloquendo si suis exasperat Cognata dictis turba, facit improvide. Sine lemmate Trincav. Gesn.

Schow. sed in Gesn. et Schow. loco Euripidis proxime subiectum, ut huius etiam esse videatur.

CCXXXII. Stob. tit. 37. p. 226. Gesn. 39. p. 155. Grot.

Μὴ κάμνε πατρίδα σὴν λαβεῖν πειρώμενος.

Patriam ut recuperes ne labor tibi sit gravis. Euripidis locum esse ex eo suspicor, quod Euripidis alii loco sine lemmate subiectus est. Grotius incerto poëtae tribuit.

CCXXXIII. Stob. tit. 77. p. 454. Gesn. 79. p. 337. inter duos locos Euripideos, alterum ex Heraclidis, alterum ex Erechtheo desumtum.

καὶ τοῖς τεκοῦσιν ἀξίαν τιμὴν νέμειν.

A praecedentibus separavit Grot. et scripsit *Χρὴ τοῖς τ.* quod, vel *δεῖ*, probat Valcken. diatr. p. 228.

CCXXXIV. Liban. epist. 487. nr. 10. *ἐπαινῶν Εὐριπίδην λέγοντα νοῦν ἔχοντος εἶναι*

φίλον πρίασθαι χρημάτων πολλῶν σαφῆ.

Hinc Porson. adv. p. 276 = 244. etiam hanc prioris versus partem elicuit

νοῦν ἔχοντος ἦν ἄρα

φίλ.

CCXXXV. Plutarch. consol. ad Apoll. p. 102. F. *Τῶν μὲν γὰρ καλῶς λεγομένων ἐστὶν ἐν ὑποθήκης μέρει καὶ τοῦτο·*

Μήδ' εὐτύχημα μηδὲν ὧδ' ἔστω μέγα,
ὅ σ' ἐξεπαίρῃ μεῖζον, ἢ χρεών, φρονεῖν,
μήδ', ἄν τι συμβῇ δυσχερές, δουλοῦ πάλιν,
ἀλλ' αὐτὸς αἰεὶ μίμνε, τὴν σαυτοῦ φύσιν
σώζων βεβαίως, ὥστε χρυσὸς ἐν πυρί.

Non ulla tanti sit tibi felicitas, Ut plus, quam oportet, spiritus tollat tuos, Nec triste si quid accidit, te deiice, Sed praesta eundem semper; ingeni tui Serva tenorem velut in igne aurum solet. Grot. Exc. p. 464. Euripidis esse, inquit Wyttenb. ad l. Plut. et color arguit, et iudicavit Valcken. ad Phoen. 393, 927. Quod iudicium confirmatur loco Libanii epist.

471. allatus a Porsono adv. p. 276 = 244. τοῦτον οὔτε εὐτυχία πώποτε ἐπῆρεν, ἐν δυστυχίᾳ τε οὐκ ἔπτηξεν, Εὐριπίδου μεμνημένος. V. 2. Nondum occurrit locus, ubi ὅς post ὧδε sim. pro ὥστε positum coniunctivum assumeret. Itaque legerim ἐξεπαρεῖ. Vid. ad Med. 844. Buttm. Gramm. II. p. 66 sq. V. 4. αὐτός pro αὑτός scripsit Porson. post Valcken. qui ὡὑτός ad Phoen. 927. V. 3. leg. μήδ' ἤν τι.

CCXXXVI.

Ὁ δ' ὄλβος οὐ βέβαιος, ἀλλ' ἐφήμερος.

Versus legitur Phoen. 558. Eum vero Euripideum quidem esse, sed ex alia tragoedia (ex Inone fr. XXII.) adscriptum recte monuit Valck. ad Ph. 561. Cf. Porson. ad v. 567. Wyttenb. ad Plut. p. 712.

CCXXXVII. Excerpta e Diodori Sic. l. VII—X. e. XX. p. 18. (in Ang. Maji Script. vett. collect. T. II. Romae 1827. 4.) p. 20. ed. Dind. Τὸ δὲ ἐ γ γ ύ α π α ρ ά δ' ἄ τ α τινὲς ὑπέλαβον γάμον ἀπαγορεύειν· τὴν γὰρ τοῦ γάμου σύνθεσιν παρὰ τοῖς πλείστοις τῶν Ἑλλήνων ἐγγύην ὀνομάζεσθαι. καὶ βεβαιωτὴς ὁ κοινὸς βίος, ἐν ᾧ πλεῖσται καὶ μέγισται γίνονται συμφοραὶ διὰ τὰς γυναῖκας. ἔνιοι δέ φασιν ἀνάξιον εἶναι Χίλωνα διὰ τὸ μὴ δύνασθαι ἀναιρουμένου τοῦ γάμου διαμένειν τὸν βίον. τὴν δὲ ἄτην ἀποφαίνονται ἐγγύαις ταῖς ἐπὶ τῶν συμβολαίων καὶ τοῖς ὑπὲρ τῶν ἄλλων διομολογήσεσι περὶ χρημάτων. καὶ Εὐριπίδης·

Οὐκ ἐγγυῶμαι, ζημία· φιλέγγυον
σκοπεῖν τὰ Πυθοῖδ' οὐκ ἐᾷ τὰ γράμματα.

quem locum Hermannus in litteris ad me datis sic scribit

Οὐκ ἐγγυῶμαι, ζημία φιλέγγυον.
σκοπεῖν τὰ Πυθοῖ δ' οὐκ ἐᾷ τὰ γράμματα.

Pro τὰ Πυθοῖ — τὰ γράμματα malim τὰ Πυθοῖ δ' οὐκ ἐᾷ με γράμματα.

CCXXXVIII. Stob. tit. 7. apud Grotium p. 47. et Gaisford. Plutarch. T. II. p. 447. E.

Τὸ μὲν σφαγῆναι δεινόν, εὔκλειαν δ' ἔχει,
τὸ μὴ θανεῖν δὲ δειλόν, ἡδονὴ δ' ἔνι.

Locum Grotius e Paris. A. addidit. Omisit eum Schow. Lemma est Εὐριπίδου Ἡρακλεῖ. Hinc Musgr. eum inter falso citata retulit nr. I. Apud Stob. scribitur τὸ μὴ θ. δ' οὐ δεινόν. Alterum habet Plutarch. Vid. Porson. adv. p. 276 = 244. Pro ἡδονῇ Musgr. legendum putat αἰσχύνῃ, pessime, inquit Porson. Locutionem εὔκλειαν ἔχειν explicat Luzac. Exerc. acad. p. 93.

CCXXXIX. Stob. tit. 47. p. 343. Gesn. 49. p. 185. Grot. et Gaisf.

Ἡ γὰρ τυραννὶς πάντοθεν τοξεύεται
δεινοῖς ἔρωσιν, ἧς φυλακτέον πέρι.

Multos amantes et petitores sui Habet potestas; quo tenenda est acrius. V. 2. Grot. e Paris. A. edidit οἷς. Neutrum graecum arbitratur Valcken. ad Herod. III, 53. p. 223. et diatr. p. 226. legendumque: δεινοῖς ἐρῶσιν, οὓς φυλακτέον, πάτερ. Exemplum quidem aliud huius formulae, φυλάσσεσθαι περί τινος non habeo; sed ratio non repugnat. Citatur autem locus a Stob. ex Electra; unde in fr. falso cit. II. posuit Musgr.

CCXL. Schol. ad Aristid. vol. II. p. 39, 18. ed. Iebb. p. 402, 25. ed. Dindorf. ad verba: διὰ τοῦτο Ζεὺς ἐν θεοῖσι μάντις ἀψευδέστατος. Εὐριπίδης ἐν ἀπράκτοις (al. Cod. ἀπταίστοις) πράγμασι φησὶ τὸ

Ζεὺς μάντις ἐν θεοῖσιν ἀψευδέστατος.

εἶτα μετ' ὀλίγον

καὶ τέλος αὐτὸς ἔχει.

καὶ διὰ τοῦτο οὖν ἀψευδὴς μάντις, ὅτι καὶ τῆς ἐκβάσεως ἐστι κύριος, ὥστε ὁ τὸ τέλος ἐν αὐτῷ μὴ ἔχων οὐκ ἀψευδὴς μάντις, ἀλλ' εἰκαστὴς ἂν εἴη. Sub ἐν ἀπράκτοις vel ἐν ἀπταίστοις quid lateat, non queo dicere: nam quo nomine Phoenix nonnunquam vocatur, ἄπταιστος, id pro nomine fabulae habuisse Grammaticum, parum verisimile. In priore v. alius cod. ap. Dindorf. habet ἐν θεοῖσι μάντις ἀψ. Si alter versiculus recte scriptus est metro dactylico, fortasse in chori cantico locum habuit.

CCXLI. Stob. tit. 77. p. 454. Gesn. 79. p. 335. Grot. et Gaisf. Εὐριπίδου Ἡρακλειδῶν.

Ὅστις δὲ τοὺς τεκόντας ἐν βίῳ σέβει,
ὅδ' ἔστι καὶ ζῶν καὶ θανὼν θεοῖς φίλος.

Quisquis parentes mente veneratur pia, Hic vivus atque mortuus superis placet. Musgr. falso cit. IV.

CCXLII. Philem. gr. p. 260 sq. ed. Osann. ἀπαλλάττειν καὶ τὸ διατρίβειν. Εὐριπίδης ἀνάγκη πεινῆν διὰ βίου καὶ ἀθλιώτερον ἀπαλλάττειν, ἤτοι διατρίβειν. Haec esse videntur duorum trimetrorum reliquiae

πεινῆν ἀνάγκη διὰ βίου - - - -
- - ἀπαλλάττειν ἔτ' ἀθλιώτερον.

CCXLIII. Liban. Progymn. T. IV. p. 861. Reisk. δεῖ δὲ μὴ Εὐριπίδην παραλιπεῖν· πάντως δὲ οὐκ ἀμφισβητήσιμος ἡ σοφία τοῦ ποιητοῦ. τί οὖν ἐκεῖνος φησί; μηδὲν εἶναι προτιμότερον φίλου σαφοῦς, ὃ δὴ πᾶν ἐφεξῆς ἄριστον. εἶτ' ἐπειδὴ τοὺς ἀνθρώπους ἑώρα πλοῦτον καὶ τυραννίδα θαυμάζοντας, διαῤῥήδην φησίν·

οὐ πλοῦτος, οὐ τυραννὶς τοὔδε βέλτιον.

Reisig. comm. crit. in Soph. Oed. C. p. 322. numeris trochaicis haec adstrinxit: οὔτε πλοῦτος, οὐ τυραννὶς τοὔδε βέλτιον ⏑ – Similis sententia est Herc. f. extr.

CCXLIV. Schol. Arist. Ach. 119. ad vv. ὦ θερμόβουλον πρωκτὸν ἐξυρημένε] παρῳδίᾳ χρῆται. ἔστι γὰρ ἐν τῇ Μηδείᾳ Εὐριπίδου,

ὦ θερμόβουλον σπλάγχνον.

„Memoria lapsus videtur grammaticus." Elmslei. ad Eurip. Med. p. 74.

CCXLV. Stob. tit. 82. p. 476. Gesn. 84. p. 349. Grot. et Gaisf.

Τὸν τῇ φύσει
οἰκεῖον οὐδεὶς καιρὸς ἀλλότριον ποιεῖ.

Quem conglutinat Natura, nullum tempus alienum facit. Euripidi tribuit Trincav. et Gesner. incerto Grotius, qua de causa, nescio: nam in Paris. A. locus deest.

CCXLVI. Bekk. anecd. p. 340, 24. Bachmann. I. p. 26. Ἄγχιμος, ἀντὶ τοῦ πλησία. Εὐριπίδης·

ἀλλ' ἄγχιμος γὰρ ἥδε φοιβία γυνή.

Imo Φοιβεία.

CCXLVII. Ibid. p. 343 sq. Bachm. I. p. 30, 14. Ἀδίαυλος τόπος, ὅθεν μὴ ἔστιν ἐπανελθεῖν. οὕτως Εὐριπίδης·

θεοὶ χθόνιοι,
ζοφερὸν ἀδίαυλον ἔχοντες ἕδραν
τὴν φθειρομένων, Ἀχερόντειαν
λίμνην.

Cf. Blomfield. gloss. Pers. 694.

CCXLVIII. Ibid. p. 362, 7. Bachm. I. p. 51, 10. Αἱματωπόν. Εὐριπίδης·

δράκοντος αἱματωπὸν αἷμα.

Recte Boisson. ad fr. σά em. ὄμμα, citatque Orest. 245.

CCXLIX. Ibid. 9. Bachm. ib. Αἱματοσταγῆ. Εὐριπίδης καὶ Ἀριστοφάνης·

αἱματοσταγῆ
κηλῖδα τέγγῃ.

Euripidis sint verba, an Aristophanis, non liquet, colorem tamen habent tragicum.

CCL. Ibid. p. 383 sq. Bachm. I. p. 74, 20. Suidas in v. Ἀλάστορα προσβαλεῖν, οἷον μύσος καὶ ἀνοσιουργίαν. Εὐριπίδης·

οὔ σοι παραινῶ μηχανωμένῃ κακὰ
ἐχθροῖσι σαυτῇ προσβαλεῖν ἀλάστορα.

CCLI. Ibid. p. 1187. ἔστι γὰρ ὁ ζελᾶς τοῦ ζελά τῷ ζελά (οὕτω δὲ λέγεται κατὰ Θρᾷκας ὁ οἶνος) καὶ τούτου ἡ δοτικὴ εὑρίσκεται παρ' Εὐριπίδῃ χωρὶς τοῦ ι. συστέλλει γὰρ βουλόμενος τὸ α οὐ προσέγραψε τὸ ι, οἷον

ταυτὸν ποιεῖ τό τ' ἀττικὸν τῷ ζελά· σὺν
γὰρ κεραυνοῖς.

Si locus est Euripidis, haud dubie e dramate satyrico desumtus est.

CCLII. Eustath. ad Il. α', p. 97, 35 = 129, 12. κεφαλῆς δὲ οὐ τῆς ὅλης ἥπτοντο, ἀλλὰ τοῦ ἀνθερεῶνος καὶ τοῦ γενείου, ὡς καὶ Εὐριπίδης δηλοῖ λέγων· (Hec. 339 sq.) ὁρῶ σε δεξιὰν κρύπτοντα — γενειάδας. τούτου δὲ δηλωτικὸν καὶ τό

μή, πρὸς γενείου, μὴ 'ξέλῃ τὰ φίλτατα.

καὶ τὸ (Hec. 283.) ἀλλ' ὦ φίλον γένειον - -

CCLIII. Eratosth. Cataster. 13. de Erichthonio: Λέγει δὲ καὶ Εὐριπίδης περὶ τῆς γενέσεως αὐτοῦ τὸν τρόπον τοῦτον· Ἥφαιστον ἐρασθέντα Ἀθηνᾶς βούλεσθαι αὐτῇ μιγῆναι· τῆς δὲ ἀποστρεφομένης καὶ τὴν παρθενίαν μᾶλλον αἱρουμένης ἔν τινι τόπῳ τῆς Ἀττικῆς κρύπτεσθαι, ὃν λέγουσι καὶ ἀπ' ἐκείνου προσαγορευθῆναι Ἡφαιστεῖον· ὃς δόξας αὐτῆς κρατήσειν καὶ ἐπιθέμενος, πληγεὶς ὑπ' αὐτῆς τῷ δόρατι ἀφῆκε τὴν ἐπιθυμίαν, φερομένης εἰς τὴν γῆν τῆς σπορᾶς κ. τ. λ. Fortasse res narrata erat in Erechtheo.

CCLIV. Cod. c. Greg. Cor. apud Schaef. ad Greg. p. 226. - - προφέρουσιν οἱ Δωριεῖς, μουσᾶν λέγοντες ἀντὶ τοῦ μουσῶν, ὡς καὶ Σοφοκλῆς ἐν Αἴαντι Ἁλιαδᾶν, καὶ Εὐριπίδης κακᾶν βίων διαγωγὴν ἀντὶ τοῦ ἁλιαδῶν καὶ κακῶν βίων. In corrupta ista scriptura quid lateat, nequeo divinare.

CCLV. Hesych. Ἀπαιώνιστον, δύσφημον. Εὐριπίδης ἀλλαχοῦ καὶ ἐν Μηδείᾳ Κόρινθον ἀπαιώσιον, δύσφημον. Sic edit. at Cod. Venet. apud Schow. ἀπ. δύσφ. Εὐριπίδης ἀλλὰ καὶ διὰ ἀκορίν (θ). Ἀπαιώσιον, δύσφημον. unde Elmsl. ad Med. p. 74. sic legendum suspicatur: Εὐριπίδης· ἀλλὰ καὶ Διὸς κόρη παιᾶν' ἀπαιώνιστον, sc. ἀντηχήσατε. „Cf. Alc. 425. Iph. A. 1468.“ Possis etiam Εὐρ. Ἀλκμαίωνι τῷ διὰ Κορίνθου.

CCLVI. Bekker. anecd. gr. p. 323, 18. Bachmann. anecd. I. p. 6, 6. ἄβιοι οἱ νομάδες παρ' Ὁμήρῳ, οἷον οἱ τὸν πολιτικὸν καὶ κοινωνικὸν οὐκ ἔχοντες βίον. ὁ μέντοι Εὐριπίδης ἐπὶ τοῦ δυσβίου ἐχρήσατο τῇ λέξει.

CCLVII. Ibid. p. 338, 14. Bachm. I. p. 23, 26. Ἄγλαι, ὄμμα. Εὐριπίδης. An: αἴγλαι?

CCLVIII. Ibid. p. 339, 10. Bachm. I. p. 24, 29. *Ἀγοραῖος νοῦς, ὁ πάνυ εὐτελὴς καὶ συρφετώδης οὐδὲ πεφροντισμένος· οἱ γὰρ ἀγοραῖοι ἄνθρωποι ἀμαθεῖς καὶ ἀπαίδευτοι. οὕτως Εὐριπίδης.*

CCLIX. Ibid. p. 346, 9. Bachm. I. p. 33, 24. *Ἄδωρος χάρις, ἡ ἐπὶ τέλους ἐλθοῦσα δωρεά. οὕτως Εὐριπίδης.* Leg. *ἡ μὴ ἐπὶ τέλ.* ut editum est ap. Bekk. ibid. p. 26, 11.

CCLX. Ibid. p. 363, 2. Bachm. I. p. 52, 11. *Εὐριπίδης δὲ καὶ αἱμύλη εἶπε θηλυκῶς.*

CCLXI. Ibid. p. 369, 18. Bachm. I. p. 59, 13. *Ἀκόμπαστος λόγος Εὐριπίδης φησὶ καὶ ἀκόμπαστος φάτις.*

CCLXII. Ibid. p. 378, 13. Bachm. I. p. 69, 12. *Ἀλλήλων ἀντὶ τοῦ ἑαυτῶν. οὕτως Εὐριπίδης.*

CCLXIII. Ibid. p. 383, 8. Bachm. I. p. 74, 28. *Ἀλίαστον, τὸ μάταιον. Εὐριπίδης, ἔστι δὲ τὸ ἀνέγκλητον, ὃ οὐκ ἔστι φυλάξασθαι, κατὰ ἀπόφασιν.*

CCLXIV. Ibid. p. 414, 15. Bachm. I. p. 109, 16. *Ἄπαγου, ἀντὶ τοῦ πρὸς σαυτὸν ἄπαγε. Εὐριπίδης.*

CCLXV. Ibid. p. 440, 32. Bachm. I. p. 139, 5. *Ἀπρόσειλος, ᾧ οὐδεὶς προσειλεῖται. Εὐριπίδης.*

CCLXVI. Ibid. p. 444, 32. Bachm. I. p. 143, 25. *αἱ ἀρκτευόμεναι παρθένοι ἄρκτοι καλοῦνται, ὡς Εὐριπίδης καὶ Ἀριστοφάνης.*

CCLXVII. Bachmann. anecd. gr. I. p. 191, 27. *τὸ δὲ δεῦρ' ἀεί που καὶ Εὐριπίδης·*

εἷς μὲν λόγος μοι δεῦρ' ἀεὶ περαίνεται.

CCLXVIII. Ib. p. 418, 24. *Χνοῦν τὸ λεπτὸν τοῦ ἀχύρου. Ἀριστοφάνης. Εὐριπίδης δὲ θηλυκῶς τὴν χνοῦν.*

CCLXIX. Eustath. ad Od. ξ, p. 1761, 39. = 546. *ἐπὶ δὲ πᾶσι λέγει ὁ αὐτὸς γραμματικὸς (Ἀριστοφάνης) καὶ μομφὸν παρ' Εὐριπίδῃ τὴν μέμψιν λεχθῆναι.*

CCLXX. Ioh. Lydus de mensib. p. 88. *Εὐριπίδης δὲ Ἀφροδίτην αὐτὴν ἀξιοῖ ὀνομασθῆναι ἐκ τοῦ ἄφρονας τοὺς ἐρῶντας ἀποτελεῖν.* Vix putem respici locum Troad. 982.

CCLXXI. Ibid. p. 109. *οὐδὲν γὰρ ἀσφαλὲς οὐδὲ κεκριμένον ἐστὶν ἐπὶ τῆς τύχης, ὡς Εὐριπίδης φησί.*

CCLXXII. Etymol. M. p. 52, 46. *καὶ Εὐριπίδης·*

Μάσχον ὑπερήκριζον.

CCLXXIII. Photius p. 19. *Ἔῤῥιον, εἰς φθοράν. Εὐριπίδης.* Legendum videtur cum V. D. in *Edinb.* rev. *ἐῤῥ' αἰθέριον* ex Androm. 814.

CCLXXIV. Photius p. 45. *Ζύγαστρον, κιβωτός. κυρίως δὲ ἡ ξυλίνη σορὸς παρὰ τὸ ἐζυγῶσθαι. οὕτως Εὐριπίδης.*

CCLXXV. Photius p. 309. *Περισο, περιφέρειν. Εὐριπίδης.* An *περισοβεῖν*?

CCLXXVI. Photius p. 356. *Ῥακχίζειν, τὸ διαιρεῖν τὰ μέρη τῆς ῥάχεως, ἤτοι διακόπτειν, ὥς φησι παρ' Εὐριπίδῃ* (cod. D. *ὥς φησιν Εὐριπίδης*). Eodem leguntur apud Bachmann. I. p. 357, 25.

FRAGMENTA INCERTA

ID EST, QUAE AB ALIIS EURIPIDI, AB ALIIS POETIS ALIIS TRIBUUNTUR.

I. (Barn. v. 48. Musgr. VII.) Stob. tit. 4. p. 53. Gesn. p. 29. Grot.

ἡ δὲ μωρία
μάλιστ᾽ ἀδελφὴ τῆς πονηρίας ἔφυ.

Insipientiae Iure optimo vocatur improbitas soror. Gesn. in marg. *Sophocles al. Euripidis.* Grot. *Sophocles* et sic Paris. A. Euripidi tribuit MS. Coll. Nov. ap. Musgr.

II. (v. 29. XIX.) Stob. tit. 13. p. 145. Gesn. p. 83. Grot. Apostol. X, 12.

Θάρσει· λέγων τἀληθὲς οὐ σφαλεῖ ποτε.

Confide promens vera, non erraveris; sine interpunctione post θάρσει Gesn. et Grot. Apud Gesn. in marg. *Eurip. alias Sophoclis in Tereo.* Grot. *Incertus.* Ad Soph. Tereum referebat etiam Valcken. diatr. p. 15. et sic Paris. A. apud Gaisf. unde Brunck. versum inter Soph. fr. posuit: Euripidi in omnibus membranis tribui, notat Schow. σφάλλῃ Gesn. Grot. σφαλῇ Codd. A. B. C. G. W. apud Schow. Paris. B. apud Gaisf. ut legendum vidit Valcken. l. c.

III. (v. 82. XXV.) Stob. tit. 20. p. 173. Gesn. p. 109. Grot. Apost. XIV, 7.

Ὁ θυμὸς ἀλγῶν ἀσφάλειαν οὐκ ἔχει.

Periculorum messis iracundia est. Sine lemmate est in Trincav. et Gesn. incerto tribuit Grot. *Τοῦ αὐτοῦ* i. e. *Εὐριπίδου* Schow. Deest locus in Paris. A.

IV. (XXVI.) Stob. tit. 22. p. 187. Gesn. p. 111. Grot.

Ὅταν ἴδῃς πρὸς ὕψος ἠρμένον τινά,
λαμπρῷ τε πλούτῳ καὶ γένει γαυρούμενον,
ὀφρῦν τε μείζω τῆς τύχης ἐπηρκότα,
τούτου ταχεῖαν νέμεσιν εὐθὺς προσδόκα·
ἐπαίρεται γὰρ μεῖζον, ἵνα μεῖζον πέσῃ.

Sublime si quem ferri conspicias malum, Superbe qui divitiis utatur suis, Superciliumque supra fortunam erigat, Exspecta quam mox illi poena impendeat: Namque altius levatur, ut gravius ruat. Euripidi tribuitur in Paris. A. Trincav. Gesn. et apud Schow. Menandro tribuit Grotius, *Cod. auctoritate Paris. motus,* inquit Valcken. falso; Philistioni Antonius Melissa p. 141. et auctor compar. Menandri et Philem. apud Rutgers. Var. lect. IV, 12. p. 360. Menandro locum tribuebat etiam Valcken. diatr. p. 223. quod recte miratur Meineke ad Men. fr. p. 305. IV. idem tamen in Stob. Grot. lemmate *Menander* deleto adscripsit: *imo Euripides.* V. 1. post ὅταν recte δ' addidit Meineke. V. 2. idem et Gaisf. pro λαμπρῶς τε dederunt λαμπρῷ τε e marg. Gesn. Codd. A. B. C. E. G. W. Schow. Paris. A. B. m. sec. Voss. Ars. V. 5. solus habet Anton. In eo qui praeter hunc poetam dixerit, μέγα, μεῖζον πεσεῖν, non reperio. Reliquam lectionis varietatem annotare vix operae pretium est.

V. (XXXI.) Stob. tit. 23. p. 190. Gesn. p. 117. Grot.

Δεινὸν δ', ὅταν τις μὴ φρονῶν δοκῇ φρονεῖν.

Res dura quum se sapere non sapiens putat. Gesn. *Euripidis. al. Critiae.* Grotius *Critias.* Et Critiae tribuunt Paris. A. Voss. Ars. apud Gaisf. Codd. A. B. C. Schowii, ceteri Euripidi. δοκῇ pro δοκεῖ Paris. A. Schow. Codd. A. B. E.

VI. (XXXII.) Stob. ibid.

Ὁ βούλεται γὰρ μόνον ὁρῶν καὶ προσδοκῶν
ἀλόγιστός ἐστι τῆς ἀληθείας κριτής.

Quisquis quod optat, nilque praeterea, videt, Nimis est ineptus veritatis arbiter. Rectius Meineke fr. Menandri p. 30. quum articulus desit, βούλεται referendum esse ad certum hominem antea commemoratum monet et vertendum: *etenim quum nihil ille spectet, nisi quod ipse vult* etc. In Gesn. lemma est: *Euripidis, al. Menandri in Aspide.* Grotius et Codd. omnes Menandro tribuunt locum, unde recte eum in huius fr. posuit Meineke l. c. De sententia vid. Wyttenbach. ad Plutarch. p. 420.

VII. (v. 96. XXXIII.) Stob. ibid.

Ἅπαντές ἐσμεν εἰς τὸ νουθετεῖν σοφοί,
αὐτοὶ δ' ὅταν σφάλωμεν, οὐ γιγνώσκομεν.

Alios quidem culpare sapientes sumus: At nostra nos delicta non agnoscimus. Stobaei codd. hos versus Euripidi tribuunt; iidem, tanquam Menandrei, leguntur etiam in γνώμαις μονοστίχοις apud Meinek. p. 313. v. 46 sq. ubi secundus versus sic scribitur αὐτοὶ δ' ἁμαρτάνοντες οὐ γινώσκομεν. Apud Antonium Mel. I, 49. (p. 349. ed. Gesn. Stob. Francof. 1581.) sic scribuntur: Ἀγαθοὶ δὲ τὸ κακὸν ἐσμὲν ἐφ' ἑτέρων ἰδεῖν, Αὐτοὶ δ' ὅταν ποιῶμεν οὐ γινώσκομεν, qui ut Sosicratis versus afferuntur a Stobaeo l. c. Hinc in locum Euripidis fluxisse videtur ποιῶμεν in Paris. A. Gesn. marg. quod tunc tantum locum habet, quum τὸ κακὸν praecessit, ὅταν ποιῶμεν κακόν. E loco Euripidis expressi esse videntur et Sosicratis versus et Menandri. Cf. Terent. Andr. II, 1, 9.

VIII. (v. 106. XXXVI.) Stob. tit. 34. p. 215. Gesn. p. 141. Grot.

Ἢ λέγε τι σιγῆς κρεῖττον, ἢ σιγὴν ἔχε.

Silentio ni melius quid portas, tace. Gesn. marg. *Euripidis. al. Dionysii.* Grot. *incertus.* Euripidi tribuit etiam Trincav. Ita scr. κρεῖσσον.

IX. (XLIV.) Plat. Theag. p. 125. D. de rep. VIII. p. 568. A. Aristid. T. II. p. 288. ed. Iebb. Themist. or. XVI. Stob. tit. 46. p. 325. Gesn. 48. p. 183. Grot. et Gaisf. Gellius XIII, 18.

Σοφοὶ τύραννοι τῶν σοφῶν ξυνουσίᾳ.

Dat sapere regi turba sapientum comes. Euripidi tribuit Plat. utroque loco et Stob. Contra Sophoclis ex

Aiace Locro esse contendit Aristid. *οὐδέ γε Εὐριπίδου φήσομεν οἶμαι τὸ ἰαμβεῖον εἶναι τὸ Σοφοὶ τύρ - - - οὐδ᾽ εἴ τις οὕτω τῶν σοφῶν εἴρηκεν· ἔστι γὰρ ἐξ Αἴαντος Σοφοκλέους, Αἴαντος τοῦ Λοκροῦ.* In Sophoclis tragoedia versum legi testatur etiam Gellius, sed fieri potuisse, ut Euripides eum in suam tragoediam transferret. Them. rem incertam relinquit: *Εὐριπίδης, ἢ ὅστις δήποτε ἐστιν ὁ ποιήσας Σοφοὶ τυρ. - - - οὐκ ἦν, οἶμαι, πυκνῆς διανοίας*, quibus verbis notat Platonem, qui de rep. dixerat *ὅτι καὶ τοῦτο πυκνῆς διανοίας ἐχόμενον ἐφθέγξατο, ὡς ἄρα Σοφοὶ κ. τ. λ.* Schol. Ravenn. ad Aristoph. Thesm. 21. *διὰ τούτου ὑπονοεῖ Εὐριπίδου εἶναι ἐκεῖνο σοφοὶ τύραννοι τῶν σοφῶν ξυνουσίᾳ. ἔστι δὲ Σοφοκλέους ἐξ Αἴαντος Λοκροῦ. ἢ οὖν ἐπίτηδες, ἵνα καὶ τοὺς ἄλλους ἐξαπατήσῃ, ἢ συνέμπτωσις Σοφοκλεῖ καὶ Εὐριπίδῃ ἐγένετο.* et paulo inferius. *καὶ διὰ τούτου φαίνεται ὑπονοῶν Εὐριπίδου εἶναι τὸ σοφοὶ τύρ. τῶν σοφ. συν. ἔστι δὲ Σοφοκλέους ἐξ Αἴαντος Λοκροῦ. ἐνταῦθα μέντοι ὑπονοεῖ μόνον, ἐν δὲ τοῖς Ἥρωσιν ἄντικρυς ἀποφαίνεται. καὶ Ἀντισθένης καὶ Πλάτων Εὐριπίδου αὐτὸ ἡγοῦνται, οὐκ ἔχω εἰπεῖν ὅτι παρόντες (ὅ τι παθόντες.* Seidl.) *ἔοικε δὲ ἤτοι πεπλανημένος ἢ συνεξαπατῆσαι τοὺς ἄλλους ὥσπερ ὑπονοοῦσι τινὲς συμπτώσεις τῷ τε Σοφοκλεῖ καὶ τῷ Εὐριπίδῃ ὥσπερ καὶ ἐπὶ ἄλλων τινῶν. τὸ μέντοι δρᾶμα, ἐν ᾧ Εὐριπίδης ταῦτα εἶπεν, οὐ σώζεται.* Cf. Boeckh. de trag. gr. p. 247.

X. (XLV.) Stob. tit. 47. p. 343. Gesn. 49. p. 187. Grot. et Gaisf. Prov. app. Vatic. II, 6. p. 280.

Ἡ γὰρ τυραννὶς ἀδικίας μήτηρ ἔφυ.

Dominatio omnis mater est iniuriae. Gesn. *Dionysii tyranni, al. Euripidis.* Grot. *Dionysii.* et sic Par. A. et Dionysio seniori diserte tribuit Plutarch. de fort. Alex. T. II. p. 338. C. ut monet Porson. ad Eurip. Ph. 559. Euripidi tribuit N. apud Gaisf.

XI. (v. 145 sq. LVII.) Stob. tit. 74. p. 451. Gesn. 76. p. 329. Gesn. Eustath. ad Od. α', p. 1412, 14. Rom. = 49. Bas. Schol. ad Od. α', 215.

Ἔστιν δὲ μήτηρ φιλότεκνος μᾶλλον πατρός·
ἡ μὲν γὰρ αὐτῆς οἶδεν ὄνθ᾽, ὁ δ᾽ οἴεται.

Mater tenerius liberos adamat patre, Quia mater esse scit suos, pater autumat. Stob. Menandro tribuit, —

vid. Menandr. fr. p. 230. CXII. — Eustath. Euripidi cuius haec sunt verba: ὅτι δὲ τῇ μητρὶ ἀνάκειται ἡ περὶ τῶν παίδων ἀκριβὴς εἴδησις, δηλοῖ καὶ Εὐριπίδης λέγων: μήτηρ φιλότεκνος μᾶλλον πατρός· ἡ μὲν γὰρ αὑτῆς οἶδεν ὄντα, ὁ δ' οἴεται. καὶ Μένανδρος· αὑτὸν γὰρ οὐδεὶς οἶδε τοῦ ποτ' ἐγένετο, Ἀλλ' ὑπονοοῦμεν πάντες ἢ πιστεύομεν. (p. 92 sq. ed. Mein.) quare facile fieri potuit, ut ob similitudinem sententiae Menandro tribueret Stobaeus, quod Euripidis esset. V. 2. Stob. οἶδεν υἱόν.

XII. Stob. tit. 76. p. 453. Gesn. 78. p. 333. Grot. et Gaisf.

τὸ θρέψαι δ' ἐν βροτοῖσι πολλάκις
πλείω πορίζει φίλτρα τοῦ φῦσαι τέκνα.

Saepe educasse quam dedisse exordium Plus vincit, illecebrasque maiores habet. Eosdem versus sine nomine auctoris citat Clem. Alex. Paedag. I. p. 166. B. In Stob. editt. dicitur esse ex Euripidis Medea; sed Paris. A. βιότου ἐκ Μηδείας, quod Elmslei. ad Med. p. 74. e διο. τυ. i. e. Διονυσίου τυράννου ortum suspicatur. Idem tamen ibidem monet, optime haec verba Medeae personae in Aegeo convenire, callidae scilicet novercae amare simulanti quos odio habeat. Musgrav. inter falso citata habet nr. III.

XIII. (LX.) Stob. tit. 85. p. 497. Gesn. 87. p. 357. Grot. et Gaisf.

Ἡ φύσις ἑκάστῳ τοῦ γένους ἐστὶν πατρίς.

Sua est hominibus indoles pro patria. Hoc dicere videtur, in amicis deligendis non id spectandum esse, quam quis patriam inde a maioribus habeat (ἡ τοῦ γένους πατρίς) sed qua indole et quibus moribus sit.

XIV. (v. 180. LXXII.) Stob. tit. 106. p. 570. Gesn. 108. p. 455. Grot. et Gaisf.

Ἀνδρῶν τάδ' ἐστὶν ἐνδίκων τε καὶ σοφῶν,
κἀν τοῖσι δεινοῖς μὴ τεθυμῶσθαι θεοῖς.

Sapientium hoc est atque cordatum virum, Nunquam malis in rebus irasci diis. Hi versus a Plutarcho T. II. p. 116. F. tribuuntur Aeschylo, cuius gravitate digni videbantur Valcken. diatr. p. 230. V. 1. apud Plutarch.

ante H. Stephanum legebatur ἐναρέτων pro ἐνδίκων. vid. Wyttenbach. p. 773. Valck. malebat ἀνδρῶν γάρ ἐστιν ἃ. Musgr. edidit ἁ. τόδ' ἐστιν. Neutrius mutationis idoneam causam video. V. 2. κἂν τοῖσι δεινοῖς est a Grotio pro κἂν τοῖς δεινοῖσι.

XV. (v. 186 sq. LXXVI.) Stob. tit. 114. p. 585. Gesn. 116. p. 477. Grot. 115. Gaisf.

Τηρεῖν μὲν ἑτέρους οἱ γέροντες δυνάμεθα,
ἡμεῖς δ' ἀπολαβεῖν ἃν ἔχουσιν οἱ νέοι.

Curare iuvenum possumus vitam senes, Et ea vicissim accipere quae iuvenes habent. Versus esse cuiusdam comici contendit Porson. Praef. Hec. p. XIX. ed. Angl. quod e numeris apparet. Hinc defenditur anapaestus ἀπολαύειν, ut e coniectura Salmasii et Scaligeri edidit Grotius. Sed offendit ἡμεῖς, quod non aliam personam designat, quam quae praecessit. Fort. ὑμεῖς, ut compellentur viri constantis aetatis.

XVI. (CLXXIII.) Sext. Empir. adv. Math. I. §. 279. p. 277. Fabr.

Κάλλιστα Μουσῶν φθέγγεται πλουτῶν ἀνήρ.

Euripidis esse versum, ex eo intelligitur, quod eiusdem poetae sunt tres loci, qui paulo ante afferuntur.

XVII. (CLXXXIX.) Clem. Alex. Paedag. p. 299. D. Socrat. hist. eccl. III, 16. Paul. ep. ad Corinth. I, 15, 33.

Φθείρουσιν ἤθη χρήσθ' ὁμιλίαι κακαί.

Colloquia mores prava corrumpunt bonos. Grot. Exc. p. 723. Versum sine auctoris nomine laudat Clem. Al. Euripidi tribuit Socr. Menandro Hieronym. in Tit. I. et in Galat. IV. ut monuit Clericus ad Menandr. rel. p. 79. Cf. Meineke fr. Men. p. 75.

XVIII. (CXC.) Prisc. XVII, 22. p. 90. ed. Krehl. *Et* iuste *pro* vere. - - *Euripides*

Αἴαντος δίκαιος γόνος

pro ἀληθής. At XVIII. p. 202. Sophocles *Αἴαντι· δίκαιος γόνος pro vero.* Hinc Herm. apud Krehl. p. 90. Sophoclis locum esse contendit, memoriter citatum ex Aiac. 547. et legendum *Αἴαντι*, non *Αἴαντος*.

XIX. (CCXXIV.) Eustath. in Il. σ', p. 1013, 11. ed. Rom. p. 801. Bas. Schol. Venet. ad Il. ο', 297.

Ἐν ἀγγέλῳ γὰρ κρυπτὸς ὀρθοῦται λόγος.

Musgravio et Schützio versus videtur Aeschyli esse propter Choëph. 769. (761. Blomf.)

XX. Stob. tit. 4. p. 53. Gesn. p. 31. Grot.

Ἐπὰν ἐν ἀγαθοῖς εὐπορούμενός τις ὢν
ζητῇ τι κρεῖττον ὧν ἔχει, ζητεῖ κακά.

Pecunia qui floret et fautoribus, Si maius aliud quaerit, pol quaerit malum. In edd. Menandro tribuitur — vid. Meineke p. 245. — sed Gesn. in marg. habet: *Al. hic adscribitur Eurip.* et in Codd. B. C. Schow. et hi versus et ii, qui proxime praecedunt, adscriptum habent: Εὐριπίδου· Εὐηθία μ. Si sunt Euripidis, scribendum ἐπὴν et κρεῖσσον.

XXI. Stob. tit. 29. p. 199. Gesn. p. 127. Grot.

Οὐδεὶς ἔπαινον ἡδοναῖς ἐκτήσατο.

Vid. supr. p. 43.

XXII. Stob. tit. 22. p. 189. Gesn. p. 117. Grot.

Εὐδαιμονί' εἴωθεν ὑπερηφανίας ποιεῖν.

Superbiam utero nimia fert felicitas. Euripidi tribuitur in Trincav. et Paris. B. m. pr. sed Εὐριπίδου expunctum a m. sec. Sed lemma deest in codd. Schow. et, ut videtur, in Paris. A. nam Grotius incerto tribuit. Non esse Euripidis, numeri ostendunt. Sciens praetermitto locum Stob. app. Flor. p. 36 = 403. ubi est Εὐριπίδου Καμικοῦ, sed recte Gaisf. Fortasse leg. Σοφοκλέους Καμικίων.

Praeterea Barnes. inter fr. inc. v. 417. (22. apud Beck. p. 496.) retulit versum ab Arriano in Epictet. servatum I, 2.

Οὐ κατθανεῖν γὰρ δεινὸν ἀλλ' αἰσχρῶς θανεῖν.

sed nullus ibi auctor nominatur.

FRAGMENTA DUBIA

QUAE A NULLO ANTIQUO AUCTORE, SED CONIECTURA PROBABILI VV. DD. EURIPIDI TRIBUUNTUR.

I. Plutarch. vit. Aristid. p. 320. D. Aristides τοὺς πρὸ αὐτοῦ γενομένους ἄρχοντας πολλὰ νεοσφισμένους·

σοφὸς γὰρ ἁνὴρ, τῆς δὲ χειρὸς οὐ κρατῶν.

Euripidis senarium hic latere vidit Valck. diatr. p. 220. not.

II. Plutarch. de aud. poët. II. p. 20. D. Vid. supra p. 250.

III. Ibid. p. 23. D.

Ὦ Ζεῦ, τίς εἶναί φησι σοῦ σοφώτερος;

Euripidis esse censet Wyttenb. ad l. p. 239. conferens Helen. 578. σκέψαι· τὸ δ' οὐδείς ἐστί σου σοφώτερος.

IV. Plutarch. de aud. poët. p. 23. E. Stob. ecl. phys. p. 119. Grot. T. I. p. 106, 8. Heer. et serm. tit. 5. p. 63, Gesn. p. 35. Grot. Apostol. II, 4.

Εἱμαρμένον δὲ τῶν κακῶν βουλευμάτων
κακὰς ἀμοιβάς ἐστι καρποῦσθαι βροτούς.

Nusquam poetae nomen additum legitur. Ut incerti versus designaverat Grot. in ecl. et in serm. at in Exc. p. 394. ad Euripidis Oedipodem retulit, eumque secuti et Barn. et Musgrav. IV. Clericus in Menandreis posuit p. 206. Pro βροτούς Plut. βροτοῖς. Grotius in Eclog. vertit: *Lex ista fato dicta, mortales malis E cogitatis ut malos fructus ferant.* in Florileg. autem: *Male cogitatis adsidet merces mala; Hoc talionis iure lex fati iubet.*

V. Plutarch. T. II. p. 24, C.

Ζεὺς γὰρ τὰ μὲν τοιαῦτα φροντίζει βροτῶν,
τὰ μικρὰ δ' ἄλλοις δαίμοσιν παρεὶς ἐᾷ.

Nam id genus res Iuppiter mortalium Curat, minora ceteris linquit deis. Grot. Exc. p. 466. Euripidi post Gataker. ad Antonin. VII, 31. tribuit Valcken. diatr. p. 72.

VI. Ibid. p. 33. E. *Τί δὴ κωλύει καὶ ἡμᾶς ταῖς τοιαύταις ὑποφωνήσεσι τοὺς νέους ἀποκαλεῖν πρὸς τὸ βέλτιον, οὕτω πως χρωμένους τοῖς λεγομένοις,*

Τόδ' ἐστι τὸ ζηλωτὸν ἀνθρώποις, ὅτῳ
τόξον μερίμνης εἰς ὃ βούλεται πέσῃ.

οὐκ, ἀλλ'

ὅτῳ
τόξον μερίμνης εἰς ὃ συμφέρει πέσῃ.

Dictum Euripidis esse videtur Wyttenbachio ad Plut. I. p. 282.

VII. Ibid. p. 34. E.

Τῆς δειλίας γὰρ αἰσχρὰ γίγνεται τέκνα.

Euripidis esse coniicit Wyttenb. ad l. p. 288. ob similem locum fr. incert. trag. CXXX.

VIII. (Barn. v. 370. = 34. ap. Beck.) Plutarch. T. II. p. 36. F.

Ἰὼ τυραννὶ, βαρβάρων ἀνδρῶν φίλη.

Euripidis esse videtur etiam Grot. Exc. p. 429. et Wyttenb. ad Plut. p. 297. nec iniuria: nam qui ante hunc citantur loci, omnes Euripidis sunt. *O res amica barbaris dominatio.*

IX. (Barn. v. 407. = 38. ap. Beck.) ibid. p. 37. A.

ἡ βροτῶν τ' εὐπραξία
τῶν τἀλάχιστα γίγνεται λυπουμένων.

Nam felicitas Mortalium illis propria qui minimum dolent. Grot. Exc. ex Euripide ibid. et Wyttenb. l. c.

X. Ibid. p. 51. E.

Γέρων γέροντι γλῶσσαν ἡδίστην ἔχει,
παῖς παιδὶ καὶ γυναικὶ πρόσφορον γυνή,
νοσῶν τ' ἀνὴρ νοσοῦντι, καὶ δυσπραξίᾳ
ληφθεὶς ἐπῳδός ἐστι τῷ πειρωμένῳ.

Primus versus legitur etiam apud Sext. Empir. adv. Math. I, 298. p. 282. ubi Fabricius locum esse Menandri suspicatur; coniectura magis probabili, inquit Wyttenb. ad l. p. 435. Euripidi tribuit Valck. diatr. p. 148. Cf. Meinek. ad Menandri fr. p. 301.

XI. Plut. T. II. p. 94. C. *σκεπτέον δὴ πρῶτον, εἰ ἀδύνατόν ἐστιν ἐν βραχεῖ χρόνῳ δοκιμάσαι χορευτὰς συγχορευσομένους — μήτιγε φίλους πολλοὺς εἰς ἀγῶνα πάσης τύχης συναποδυσομένους, ὧν ἕκαστος αὐτός τε*

Αὑτόν τε πράττων εὖ τίθησιν εἰς μέσον,
τοῦ δυστυχοῦς τε λαγχάνων οὐκ ἄχθεται.

Euripidei esse videntur Wyttenb. p. 647. Possunt etiam Sophoclei esse, ut ii, qui proxime sequuntur. De versu apud Plut. ib. p. 64. C. vid. ad Iphig. Aul. 397.

XII. Id. ib. p. 98. D.

Ἀλλ' ἓν διδοῦσα πάντα μαλθάσσει τάδε.

Euripideus, iudice Wyttenb. p. 673.

XIII. Ibid. p. 103. E.

Τά τοι χρεὼν οὐκ ἔστι μὴ χρεὼν ποιεῖν.

Quod oportet, id ne tale sit, nequit effici. Grot. Exc. p. 462. Forma Euripidem prodit, ut ait Wyttenb. ad Plut. p. 709. Huiusmodi antithesis est etiam in Bacch. 515 = 488. *ὅ τι γὰρ μὴ χρεών, οὔτοι χρεὼν παθεῖν.*

XIV. Plutarch. consol. ad Apoll. p. 110. D.

Ποῦ γὰρ τὰ σεμνὰ κεῖνα, ποῦ δὲ Λυδίας
μέγας δυνάστης Κροῖσος, ἢ Ξέρξης βαρὺν
ζεύξας θαλάσσης αὐχέν' Ἑλλησποντίας;

ἅπαντες Ἀΐδαν ἦλθον καὶ Λάθας δόμους, τῶν χρημάτων ἅμα τοῖς σώμασι διαφθαρέντων. Versus esse Euripidis,

quum diu suspicatus esset, nunc paene certum reddi ait Meineke Add. ad Men. ad p. 334. p. 578. loco Olympiod. in Plat. Alcib. I, 2. p. 46. καὶ ὥς φησιν Εὐριπίδης, ὅτι θάλασσαν μὲν ἐπέζευξεν. Ego vero non assequor, quae tragoediae persona Croesum et Xerxem commemorare potuerit.

XV. Plutarch. de superst. p. 166. E.

> Δεινὴ τις ἀνδρὶ καὶ γυναικὶ συμφορὰ
> δούλους γενέσθαι, δεσπότας τε δυστυχεῖς
> λαβεῖν.

Viroque feminaeque summa est calamitas In servitutem cadere sub miseris heris. Grot. Exc. p. 464. Euripidi procul dubio tribuendum esse ait Valcken. ad Phoen. 393. cui assentitur Wyttenb. ad Plut. p. 1011. et pro δυστυχεῖς legi iubet δυσχερεῖς. Mihi δυστυχεῖς esse videntur ἄφρονες.

XVI. Plutarch. Symp. IX, 1. p. 736. F. Καὶ ὁ παρὰ Δημητρίῳ τῷ βασιλεῖ πρόθυμος ἦν ᾄδειν μετὰ τὸ δεῖπνον, ὥστε προσέπεμψεν αὐτῷ τὸν υἱὸν ἔτι παιδάριον ὄντα τὸν Φίλιππον, ἐπιβαλὼν εὐθύς·

> Τὸν παῖδά μοι τόνδ' ἀξίως Ἡρακλέους
> ἡμῶν τε θρέψαι.

Euripidis versus esse videntur Porson. ad Med. 675. p. 73.

XVII. (Barnes. apud Beck. p. 497, 46.*) Plutarch. apud Stob. tit. 62. p. 403. Gesn. tit. 64. n. 31. apud Gaisf. ἀμέλει καὶ ἡ Σφὶγξ εἶχεν ἐπαγωγὸν τὸ ποίκιλμα τοῦ πτεροῦ, καὶ

> εἰ μὲν πρὸς αὐγὰς ἡλίου, χρυσωπὸν ἦν
> νώτισμα θηρός· εἰ δὲ πρὸς νέφη βάλοι,
> κυανωπὸν, ὥς τις ἶρις ἀνταυγεῖ σέλας.

Valcken. diatr. p. 194. versus ex Euripidis Oedipode desumti videbantur. Equidem colorem dictionis Euripideum non agnosco.

XVIII. (Barn. v. 8 = 12. ap. Beck.) Stob. ecl. 7. p. 121. Grot. T. I. p. 112. Heer.

---

*) In edit. Barn. hoc fr. non reperi.

Ὀξὺς θεῶν ὀφθαλμὸς ἐς τὰ πάντ' ἰδεῖν.
Ἔσθ', ὡς ἔοικεν, ἔστιν οὐχ ὁρώμενον
τοῖς ζῶσιν ἡμῖν, οὐδὲ προσδοκώμενον
δαιμόνιον, ᾧ μέλει τὰ τοῦ θνητοῦ βίου.

Canter. tribuit Euripidi, et, ut narrat Heathius p. 184., huic a nonnullis adscribi testatur Grotius. Ubi hoc testatus sit Grot. equidem non inveni. Mihi versus non videntur dictionem Euripideam habere. Quartum versum e MS. addidit Grot. et ex V. A. E. Heer. Hic etiam versum 1. a sequentibus separavit, recte. Locum sic vertit Grot.: *Acutus oculus est et omnituens deûm, Semperque nobis imminet de proximo, Nil tale veritis, tale nil cernentibus, Curare numen res solens mortalium.*

XIX. Stob. ecl. phys. T. I. p. 36, 17. Heer.

Θεοῦ γὰρ οὐδεὶς χωρὶς εὐτυχεῖ βροτῶν,
οὐδ' εἰς τὸ μεῖον ἦλθε· τὰς θνητῶν δ' ἐγὼ
χαίρειν κελεύω θεῶν ἄτερ προθυμίας.

Menandro tribuit Morell. in collect. gnomic. p. 8. In codd. Stobaei, teste Heerenio, nullum additum est auctoris nomen. Euripidis esse suspicatur Meineke fr. Men. p. 306.

XX. Stob. ecl. phys. p. 141, Grot. T. I. p. 226. Heer.

Ὦ δέσποτ' ἄναξ, ἔστι τοῖς σοφοῖς βροτῶν
χρόνῳ σκοπεῖσθαι τῆς ἀληθείας πέρι.

Grot. dedit ὦ δέσποτ' *Αἴας*. quod verum videtur. Heer. ὦ δέσποτ' ὦναξ. In Cod. V. adscriptum τοῦ αὐτοῦ, quum ad praecedens fr. in Codd. V. A. additum esset *Μενάνδρου*. Tragici poëtae versus esse coniicit Meinek. ad Men. fr. p. 245. Euripidis p. 306.

XXI. Stob. ecl. eth. p. 177. Grot. T. II. p. 341. 11. Heeren.

Τὰ πλεῖστα θνητοῖς τῶν κακῶν αὐθαίρετα.

Ultro sibi homines pleraque accersunt mala. Versum Euripidis ex eo Heer. probabiliter colligit, quod ad proximum locum, qui est fr. Rhadam. I. in margine annotatum est *Τοῦ αὐτοῦ*, ut ideo Euripidis nomen praecedere debuerit. Apud Boissonad. est fr. ξδ'.

XXII. Stob. tit. 32. p. 213. Gesn. p. 137. Grot.

Κακὴ γὰρ αἰδὼς, ἔνθα τἀναιδὲς κρατεῖ.

Damnosus pudor est in regno impudentiae. Versum recte iam Grot. a praecedente Diphili distinxit. Versus est forsan Euripidis, iudice Valcken. ad Hipp. 385. qui etiam correxit τἀναιδές scribens pro γ' ἀναιδές.

XXIII. Stob. tit. 72. p. 440. Gesn. 74. p. 323. et Gaisf.

Τὸ μὲν μέγιστον, οὔποτ' ἄνδρα χρὴ σοφὸν
λίαν φυλάσσειν ἄλοχον ἐν μυχοῖς δόμων·
ἐρᾷ γὰρ ὄψις τῆς θύραθεν ἡδονῆς,
ἐν δ' ἀφθόνοισι τοῖσδ' ἀναστρωφωμένη,
βλέπουσά τ' εἰς πᾶν καὶ παροῦσα πανταχοῦ
τὴν ὄψιν ἐμπλήσασ' ἀπήλλακται κακῶν.
τό τ' ἄρσεν ἀεὶ τοῦ κεκρυμμένου λίχνον.
ὅστις δὲ μοχλοῖς καὶ διὰ σφραγισμάτων
σώζει δάμαρτα, δρᾶν τι δὴ δοκῶν σοφὸν,
μάταιός ἐστι καὶ φρονῶν οὐδὲν φρονεῖ·
ἥ τις γὰρ ἡμῶν καρδίαν θύραζ' ἔχει,
θᾶσσον μὲν οἰστοῦ καὶ πτεροῦ χωρίζεται,
λάθοι δ' ἂν Ἄργου τὰς πυκνοφθάλμους κόρας.
καὶ πρὸς κακοῖσι τοῦτο δὴ μέγας γέλως,
ἁνήρ τ' ἀχρεῖος χἠ γυνὴ διοίχεται.

In Stob. codd. et edd. hi versus continuo tenore cum praemissis illis tribus Menandri versibus cohaerent

Ἢ μὴ γαμεῖν γὰρ, ἂν δ' ἅπαξ λάβῃς, φέρειν
μύσαντα πολλὴν προῖκα καὶ γυναῖκα δεῖ,
ἐκπυνθάνεσθαι τἄρσένων θ' ἡμᾶς σέθεν.

ut hi etiam versus Menandri esse videantur. Sed nec sententiarum commoda est iunctura et cognatio, et tum numeri tum dictio longius a comica levitate abit, quam ut pro Menandri versibus haberi possint. Itaque et Bentlei. p. 514. apud Meinek. et Pierson. ad Moer. p. 275. locum aliquantum supra soccum assurgere dixerunt. Eum Euripidi tribui se comperisse narrat H. Stephan. in *Graec. comic. sententiis* p. 141. quem sequitur Meineke in *Quaest. Menandr.* spec. I. p. 12. Sed in editione fr. Men. p. 187. a sententia sua se revocatum esse scribit

Buttmanni et Reisigii auctoritate, qui se monuerint, haud facile intelligi posse, qui tandem mulieri Euripidea hos versus tribuere potuerit. Quod mihi quidem levius videtur. Si enim Euripides in Androm. 925 sqq. Hermionen maritos monentem facit, ut uxores claustris et repagulis domi contineant, multo magis aliam mulierem inducere potuit ita disputantem, ut mulieribus domo exeundi facultatem faciendam esse diceret. Potuit ita loqui Danae vel Sthenoboea, potuit etiam nutrix, quae herae flagitium hoc modo vitari potuisse docere vellet. Tragicos vero non veram suam sententiam ubique exponere, sed saepe personas ingenio suo accommodate loqui iubere, quis nescit? Haec eo disputavi, ut docerem nihil obstare, quominus Euripidi locum assignaremus, non ut pro Euripide auctore pugnarem. Ceterum Grotius sic vertit: *Namque hoc sapienti apprime vitandum est viro, Ne servet nimis uxorem in claustris aedium. Externa namque visus oblectamina Sibi expetiscit; quae si abunde suggeras, Ubique praesens illa et spectans omnia Satiata obtutu, manet immunis criminum. Viri quoque ipsi quae latent captant magis. At qui serarum vectiumque obstaculis Uxorem servat, sapere ut videatur sibi, Reapse totus plenus insipientia est. Nam si qua nostri sexus extra cor habet, Et telo et penna citius evolaverit, Neque illam asservet oculea Argi vigilia. Ita ad mala alia ludibrium est accessio, Uxorque virque intereunt despicabiles.*

XXIV. Stob. tit. 95. p. 520. Gesn. 97. p. 393. Grot. et Gaisf.

Ἐγὼ γὰρ, εἰ νοῦν εἶχέ μ' ὁ σπείρας πατὴρ,
ἠπιστάμην ἂν, μουσικὴν παρεὶς, πονεῖν,
ὡς εὐτυχήσων καὶ κακῶς πράξων ποτε·
πρῶτον μὲν, ἐξ ὧν πάντα γίγνεται βροτοῖς,
εὔογκος εἶναι γαστρὶ μὴ πληρουμένῃ,
στέργειν θ' ὑδρηροῖς, ὥστε θὴρ, ἀεὶ ποτοῖς,
χειμῶνί τ' ἀσκεῖν σῶμα, θερμά θ' ἡλίου
τοξεύματ' αἰνεῖν μὴ σκιατραφούμενος.
Νῦν δ' οὐκ ἐθισθεὶς ταῦτ' ἐπίσταμαι μὲν οὔ,
φέρειν δ' ἀνάγκη· τὸν γὰρ Ὀρφέα λαβὼν
ἅπαν τε Μουσῶν ἐννεάφθογγον μέλος
οὐκ ἂν πίθοιμι γαστέρ', ἀλλὰ δεῖ βίου.

Mihi, si pater sapuisset, ingenium foret Ita temperatum musicis concentibus, Laeta ut valeret duraque ex aequo pati. Primum, quod homines inter usus maximi est, Essem expeditus, ventre non farto nimis; Aquam iuvaret bibere, qui mos est feris, Hyemem labore pellere, aestivos pati Solis calores, corpore haud umbratico. Nunc ista ferre insolitus, ignarus, tamen En ferre cogor; Thressa si vatis fides Carmen sonaret et novensiles deae, Non venter ista audiret; esca illi est opus. Apud Stob. hi versus subiiciuntur iis, quos post Barnes. Musgrav. Boissonad. inter Bellerophontis fragm. retuli XX.; unde hos quoque e Belleroph. sumtos esse voluerunt. Sed in ea fabula quomodo locum habere potuerint, equidem non exputo; ne in Antiopa quidem eos ab Amphione pronunciatos esse credere licet. Color orationis plane est Euripideus; sed dubitationem tamen facit lemma in codd. et edit. Stob. omissum. V. 2. παρεὶς πονεῖν pro παρειςπονεῖν est e coniectura Heathii et Valcken. diatr. p. 71. confirmata Paris. B. Cf. Casaub. ad Athen. p. 158, 50.

XXV. Eustath. ad Il. α' p. 97, 85. Basil. p. 129, 15. Rom. post memoratum locum Hecubae Euripideae v. 339 sq. pergit: τούτου δὲ δηλωτικὸν καὶ τὸ

Μή, πρὸς γενείου, μ' ἐξέλῃ τὰ φίλτατα

καὶ τὸ Ἀλλ', ὦ φίλον γένειόν αἰδέσθητί με (Hec. 283.). Cf. fr. inc. trag. CCLII.

XXVI. Lucian. Iov. Trag. II. p. 644. s. T. VI. p. 221. ed. Bip.

Οὐκ οἶσθ', ἐπεί τοι κἂν ἐκάμνες μέγα.

qui versus ex Euripide desumtus est, iudice Porsono l. c.

XXVII. Lycurg. in Leocr. p. 159, 23. ed. H. Steph. §. 94. Bekk.

Ὅταν γὰρ ὀργὴ δαιμόνων βλάπτῃ τινά,
ταῦτ' αὐτὸ, πρῶτον ἐξαφαιρεῖται φρενῶν
τὸν νοῦν τὸν ἐσθλὸν, εἰς δὲ τὴν χείρω τρέπει
γνώμην, ἵν' εἰδῇ μηδὲν ὧν ἁμαρτάνει.

Versus Euripidei videntur Valcken. ad Hipp. 322.

XXVIII. (Barn. ap. Beck. p. 448. 49.) Galen. de dogm. Hipp. et Plat. III. p. 265, 38. ed. Basil. T. V. p. 293. ed. Kühn.

Ὁ θυμὸς αὐτὸν τῶν φρενῶν ἐξῆρ' ἄνω.

Euripidi versum sine dubitatione tribuit Valcken. ad Hippol. 322. et Wyttenb. ad Plut de s. num. vind. p. 29. Hic Euripidi duos praeterea versus tribuit, unum, qui ibid. apud Galenum legitur:

XXIX. Πηδῶν δ' ὁ θυμὸς ἔνδοθεν μαντεύεται alterum apud Plut. de s. n. v. p. 550. F. (θεὸς) διδάσκων μὴ σὺν ὀργῇ, μήδ' ἅτε μάλιστα φλέγεται καὶ σφαδάζει

XXX. Πηδῶν ὁ θυμὸς τῶν φρενῶν ἀνωτέρω -- ἐπιπηδᾶν τοῖς λελυπηκόσιν. Ruhnken. etiam ad Longin. s. 10. p. 252. Euripidi assignat.

XXXI. Athenaeus IV. p. 156. F. εἶτα πάλιν φακοῖ προσηνέχθησαν ὄξει βεβρεγμένοι· καὶ ὁ Διϊτρεφὴς δραξάμενος ἔφη· (Eur. Med. 336.)

Ζεῦ, μὴ λάθοι σε τῶνδ' ὃς αἴτιος φακῶν

καὶ ἄλλος ἑξῆς ἀνεβόησε·

Φακός σε δαίμων καὶ φακὴ τύχη λάβοι.

Hinc inquit Porson. ad Eur. Med. 333. saltem Euripidis senarium lucramur:

Κακός σε δαίμων καὶ κακὴ τύχη λάβοι.

Idem monuisse iam P. Leopardum in emend. memini.

XXXII. Sext. Empir. Pyrrh. hypot. I. §. 86. post citatum locum Eurip. Phoen. 491 sq. καὶ πάλιν·

Δεινόν γε, ταὐτὸν τοῖς μὲν ἁνδάνειν βροτῶν,
τοῖς δ' ἔχθος εἶναι --

Miserum, quod eadem saepe res hominum his placet, Illis in odio est. Grot. Exc. p. 462. Vid. Valcken. ad Phoen. v. 502. 3. Apud Musgr. est fragm. inc. CLXXXIV.

XXXIII. Diodor. Sic. Exc. l. XXXVII — XL. c. 11. (in Ang. Maii script. vet. nova coll. T. II. p. 122.) τοσαύτην ὁ χρυσὸς ἔχει δύναμιν ἐπὶ κακῷ προτιμώμενος. ἀφρόνως

παρὰ ἀνθρώποις, οἵτινες διὰ τὴν ὑπερβολὴν τῆς πρὸς τοῦτον ἐπιθυμίας παρ' ἕκαστα προφέρονται τούτους τοὺς στίχους τῶν ποιητῶν, Ὦ χρυσέ -.- (vid. fr. Dan. XIII.) καὶ πάλιν·

Ἔα με κερδαίνοντα κεκλῆσθαι κακόν.

Hunc versum e Gregor. Nazianz. T. II. p. 210. B. in Excerpta retulit Grotius p. 379. ex Euripidis Bellerophonte eum petitum esse e Senecae epp. 115. interpretatione monens p. 956. Inde Barnes. eum inter fr. Belleroph. posuit v. 63. Sed non satis attentus Grotius duos alios versus praetermisit, quae ibidem adiecti leguntur:

Κρεῖσσον γάρ, ἢ σέβοντα τοὺς θεῶν νόμους
πένητα καλεῖν, δόξαν ἠμποληκότα.

A Bellerophonte eos alienos puto. vid. ad fr. Dan. XIII. Valcken. diatr. p. 166. Euripidei videntur vel Ixionis vel alterius. Seneca primum vertit: *Sine me vocari pessimum, ut dives vocer.* Pergit Diodor. Sic.

XXXIV. καὶ τὰ διὰ τῶν μελῶν πεποιημένα·

Ὦ χρυσέ, βλάστημα χθονός,
οἷον ἔρωτα βροτοῖσι φλέγεις,
πάντων κράτιστε, πάντων τύραννε.
πολεμεῖς δ' Ἄρεος
κρείσσον' ἔχων δύναμιν.
πάντα θέλγεις· ἐπὶ γὰρ Ὀρφείαις μελῳδίαις
εἵπετο δένδρεα καὶ
θηρῶν ἀνόητα γένη,
σοὶ δὲ καὶ χθὼν πᾶσα καὶ πόντος καὶ ὁ παμμήστωρ Ἄρης.

Herm. in litteris v. 3. verba πάντων κράτιστε pro glossemate habet, et haec in unum versum coniungit:

οἷον ἔρωτα βροτοῖσιν φλέγεις, πάντων τύραννε,

tum

καὶ πολεμεῖς Ἄρεος
κρείσσον' ἔχων δύναμιν, τᾷ πάντα θέλγεις.
ἐπὶ γὰρ Ὀρφείαις μελῳδοῖς ἀοιδαῖς
εἵπετο δένδρεα καὶ θηρῶν ἀνόητα γένη.
σοὶ δὲ καὶ χθὼν πᾶσα καὶ πόντος * * καὶ ὁ παμμήστωρ Ἄρης.

V. ult. post πόντος deesse ei videtur verbum huius mensurae ⏑ ⏑ – V. 6. legi etiam posse monet: ἐπὶ γὰρ Ὀρφείαισι Μούσαις μελῳδοῖς.

Sequuntur apud Diodor. illa:

XXXV. καίτοι γε πόσῳ κρεῖττόν ἐστιν ἐκφέρεσθαι τῶν ποιημάτων τὰ τὴν ἐναντίαν ἔχοντα τούτοις παράκλησιν·

πότνια σοφία, σύ μοι ἄνδανε,
ὄλβου δ' ἐμοὶ μὴ χρυσέου
φαεννὰν ἀκτῖνα δαίμων διδοίη
πάρος σοφίας ἢ τυραννίδα.
Διὸς ἀπωτάτω
κεῖται καλὸς θησαυρὸς ὅτῳ προσέβαλε.

quae Herm. sic descripsit:

πότνι' ὦ σοφία, σύ μοι ἄνδαν', ὄλ-
βου δὲ μή μοι μηδὲ χρύσου φαεννὰν
ἀκτῖνα πάρος σοφίας δαίμων διδοίη,
ἢ Διὸς τυραννίδ'· ἀνώτατα κεῖ-
ται καλὸς θησαυρός, ὅτῳ προσέβα.

XXXVI. Clem. Alex. Strom. IV. p. 496. B. κινδύνων ὑπερφρονῶ διὰ τὴν πρὸς σὲ ἀγάπην,

ὅθ' οὕνεκ' ἀρετὴ τῶν ἐν ἀνθρώποις μόνη
οὐκ ἐκ θυραίων τἀπίχειρα λαμβάνει,
αὐτὴ δ' ἑαυτὴν ἆθλα τῶν πόνων ἔχει.

Euripidis versus vocat Hemsterhus. ad Luc. Timon. 4. Tom. I. p. 106, 51. (I. p. 337. Bip.) Sophoclis Valck. ad Hipp. 395. Mihi quoque Sophoclis ingenio et propter sententiam et propter dictionem digni videntur.

XXXVII. Themist. or. XVI. p. 207. D. sq. post laudatos locos Euripidis fr. Antiop. XXXI. Phoen. 516 sq. Il. ψ', 315. subiicit: καὶ

Πάνθ' ὁ σοφὸς νοῦς ἐξ ἀμηχάνων ἄγει,
καὶ πάντα κηλεῖ, κἂν ἀπώμοτός τις ᾖ.

Vid. Valck. ad Phoen. 519. 20. p. 188.

XXXVIII. Aelian. V. H. III, 29. Diog. Laert. VI, 38.

Ἄπολις, ἄοικος, πατρίδος ἐστερημένος,
πτωχός, πλανήτης, βίον ἔχων ἐφήμερον.

Euripidi vindicavit Valck. ad Eurip. Hipp. 1029. V. 2. Aelian. habet δυσείμων pro πλανήτης, et βίον ἔχων τὸν ἐφήμερον, Diog. L. β. ε. τοὐφημέραν.

XXXIX. Basilius M. Opp. Vol. III. ep. 53. p. 156. D. ed. Garner. 1730. τὸν σοφὸν ἄνδρα, κἂν ἑκὰς ναίῃ χθονός, κἂν μήποτ᾽ αὐτὸν ὄσσοις προσίδω, κρίνω φίλον. unde duo senarios sic constituit Porson. advers. p. 277 = 245.

Σοφὸν γὰρ ἄνδρα, κἂν ἑκὰς ναίῃ χθονός,
κἂν μήποτ᾽ ὄσσοις προσίδω, κρίνω φίλον.

XL. (Barn. v. 415 = n. 21. ap. Beck.) Simplicius in Epictet. p. 223. Olympiod. comm. MS. in Plat. Gorg. ad §. 54. ed. Heind.

Τολμῶ κατειπεῖν, μή ποτ᾽ οὐκ εἰσὶν θεοί·
κακοὶ γὰρ εὐτυχοῦντες ἐκπλήττουσί με.

Olympiod. τολμῶ γὰρ εἰπεῖν et ἐκπλήττουσι pro ἐπιπλήττ. Simplic. Cf. Valcken. de Aristob. p. 3 sq.

XLI. Compar. Philem. et Men. apud Rutgers. πρόσεστιν δὲ τῷ πένητι ἀπιστία

κἂν σοφὸς ὑπάρχῃ, κἂν λέγῃ τὸ συμφέρον,
δοκεῖ τι φράζειν τοῖς ἀκούουσιν κακῶς·
τῶν γὰρ πενήτων πίστιν οὐκ ἔχει λόγος·
ἀνὴρ δὲ πλουτῶν, κἂν ἄγαν ψευδηγορῇ,
δοκεῖ τι φράζειν τοῖς ἀκούουσιν ἀσφαλές.

Fragmentum Euripidis esse suspicatur Porson. ad Arist. Plut. 689. qui secundum e quinto natum esse monet, et v. 5. leg. σαφές pro ἀσφαλές, nisi ex κακῶς efficere mavis καλῶς vel καλόν.

XLII. Ioh. Lydus de mens. p. 60.

Θεοῦ γὰρ ἐκτὸς οὐδεὶς εὐτυχεῖ βροτῶν.

Hic versus praeponitur Euripideis Scyr. fr. II.

XLIII. Choerobosc. ad Theodos. apud Bekk. anecd. p. 1309. b. τὸ Αἴσων κύριον ὂν διχῶς κλίνεται. καὶ γὰρ διὰ τοῦ ω, οἷον

Αἴσωνος υἱὸς Κρηθέως ἀφ᾽ αἵματος.

Ad Euripidem refert Bekk. in ind. auct. p. 1447.

XLIV. Schol. Pind. Pyth. 8, 73. ed. Boeckh. ὅτι δὲ Λυγκέως Ἄβας, ἐξ ἐκείνου δῆλον·

Σφαγὰς δὲ Δαναοῦ παρθένων Λυγκεὺς φυγὼν
Ἄβαντα φύει διάδοχον τυραννίδος.

ad quem locum Boeckh. Videtur, inquit, ex prologo tragoediae Euripideae esse, fortasse Danaes aut Stheno-boeae.

ADDENDUM.

ad p. 437. post „XXII. Stob. tit. XXII. — Σοφοκλέους Καμικίων."

XXIII. (CXLVI.) Clem. Alex. admon. ad gentes p. 45. B.

α. Θεὸν δὲ ποῖον, εἰπέ μοι, νοητέον;
β. τὸν πάνθ' ὁρῶντα καὐτὸν οὐχ ὁρώμενον.

Εὐριπίδης λέγει. Philemoni tribuit Iustin. de monarch. p. 37. D. Suppositos esse et e Christiani alicuius officina profectos suspicatur Meinek. ad Menandr. fr. p. 434. Ego tamen quaecunque sententiam habent cum doctrina Christiana convenientem non statim pro foetu Christiani habuerim.

Praeterea Barn. etc.

INDEX SCRIPTORUM,

E QUIBUS FRAGMENTA EURIPIDIS SUMPTA SUNT.

SUMTIBUS I. A. G. WEIGELII

PRODIERUNT. LIPSIAE. 1829.

Graecae linguae Dialecti recognitae opera Mich. Maittaire. Post I. F. Reitzium, qui praef. et excerpta ex Apoll. Dysc. Gramm. addid. totum opus rec. emend. aux. F. G. Sturzius. 807. 8 maj. . . . . 5 rthlr. 8 gr.
Charta meliori . . . . 4 rthlr.
— scriptoria . . . . 5 rthlr.
Sturzii, F. G., Liber de Dialecto Maced. et Alex. 808. 8 maj. (Pars 2da Operis Maittair.) . . . . 1 rthlr. 4 gr.
Charta script. . . . . 1 rthlr. 18 gr.
Dionysius Longinus de Sublimitate. Gr. et lat. Denuo rec. et animadv. I. Toupii, D. Ruhnkenii, F. I. Bastii integris et aliorum excerptis suisque, item apparatu critico uberrimo indicibusque locupletissimis instruxit B. Weiske 809. 8 maj. . . . . 3 rthlr.
Charta script. . . . . 4 rthlr.
Fabulae Aesopicae, quales ante Planudem fereb. ex vet. cod. Abb. Flor. nunc prim. erutae una cum aliis partim hinc inde coll. partim ex codd. depromptis, lat. vers. et not. exorn. Stud. Fr. de Furia. C. ind. (Acced. Prolegomena editoris, Fabricii not. litt. Tyrwhitt de Babrio, Huschkii Diss. de Archilocho, Bentleii Diss. de Aesopo.) 810. 8 maj. 3 rthlr.
Charta script. . . . . 4 rthlr.
— membr. (velin) . . . . 7 rthlr.
Idem Liber, Graece. C. not. Fr. de Furia et al. Sine Diss. Fabricii, Tyrwhitti etc. C. ind. 8vo. 8 maj. . . . 1 rthlr.
Charta script. . . . . 1 rthlr. 8 gr.
Eaedem fabulae, graece. c. not. et ind. Schneideri. In usum schol. 810. 8 maj. . . . . 12 gr.
Charta script. . . . . 18 gr.
Empedoclis et Parmenidis Fragmenta ex cod. Taur. Bibl. restit. et ill. ab A. Peyron. Simul agitur de genuino gr. textu comment. Simplicii in Arist. de coelo et mundo. 810. 8 maj. 16 gr.
Charta script. . . . . 1 rthlr.
— membr (velin) . . . . 1 rthlr. 16 gr.
Pindari Opera quae supersunt. Textum in genuina metra restit. et ex fide libror. MSS, doctorumque coniect. rec. annot. crit. scholia integra, interpr. lat. comment. perp. et indd. adi. A. Boeckhius. Tom. I. P. 1. 2. 811. 814. 4 maj. 10 rthlr.
(Tomi primi pars prior textum poetae complectitur librorum scriptorum subsidio recensitum, quorum descriptionem praefatio suppeditat, eumque ad leges metricas constitutum, quae in altera parte explicantur. Altera pars continet de metris Pindari libros tres, quibus praecepta artis metricae et musices Graecorum docentur; cum notis criticis in Pindari carmina. In calce addita est tabula Graeca musices

modis explicandis inserviens.) Tom. II. Pars I. 1819. Scholia gr. cont. 6 rthlr. 8 gr. Tom. II. Pars II. et ult. 1822. Compl. interpret. lat. Commentar. perpet. Fragmenta Indd. 10 rthlr.
Idem liber III Tomi. Charta membr. (velin) . . 36 rthlr.
Boeckhii, Aug., Commentationes acad. II. cont. specimen emend. in Pindari Carmina. 811. 4 min. . . . . 12 gr.
Gregorii Corinthii et alior. Grammaticor. libri de Dialectis linguae graecae, quib. add. nunc prim. ed. Manuelis Moschopuli lib. de vocum passionib. Rec. et c. not. G. Koenii, F. I. Bastii, I. F. Boissonadi suisque ed. G. H. Schaefer. Acc. Bastii Comment. palaeogr. c. tabb. aen. VII. 811. 8 maj. . . . . 5 rthlr.
Charta membr. (velin) . . . . 10 rthlr.
Draconis Stratonicensis liber de metris poet. Ioannis Tzetzae exegesis in Homeri Iliadem. Prim. ed. indd. add. God. Hermannus. Cum Append. contin. Tricham etc. 812. 814. 8 maj. . . . . 1 rthlr. 18 gr.
Charta meliori . . . . 2 rthlr. 12 gr.
— membr. (velin) . . . . 5 rthlr.
Euripidis Tragoediae et Fragmenta. Rec. interpr. lat. correx. scholia gr. e Codd. MSS. partim emend. A. Matthiae. T. I — IX. 813—29. 8 maj. 24 rthlr. 2 gr.
Charta meliori . . . . 29 rthlr.
Charta membr. (velin) . . . . 37 rthlr. 18 gr.
Oppiani Cynegetica et Halieutica, ad fid. libror. script. emend. I. G. Schneider. Acced. versiones lat. metr. et pros. plur. anecd. et index graecit. 813. 8 maj. . . . . 2 rthlr.
Charta meliori . . . . 2 thlr. 16 gr.
— membr. (velin). . . . . 4 rthlr.
Tricha, Elias et Herodianus de metris. Graece. Prim. ed. Fr. de Furia. 814. 8 maj. . . . . 12 gr.
Marini Vita Procli. Gr. et lat. ad fid. libror. manuscr. recens. adnotationesq. et indd. add. I. F. Boissonade, 814. 8 maj. . . . . 1 rthlr. 12 gr.
Charta membr. (velin) . . . . 3 rthlr.
Porsoni, Ric., Adversaria not. et emend. in poetas gr. quas ex schedis mss. Porsoni ap. Colleg. S. S. Trin. Cantab. repos. deprompt. et ordin. nec non indd. instrux. I. H. Monk et C. I. Blomfield. Ed. nova emend. et auct. (Acced. Observ. misc. Iacobsii et Schaeferi.) 814. 8 maj. . . . . 1 rthlr.
Charta meliori . . . . 1 rthlr. 12 gr.
Spohn, F. A., Comment. geogr. crit. de agro Troiano in carminib. Homer. descr. 814. 8 maj. . . . . . . 4 gr.
Charta meliori . . . . 6 gr.
Ciceronis de Natura deorum libri III. ad Codd. mss. partim nunc prim. adhibitor. fid. recens. et emend. L. F. Heindorf. 815. 8 maj. . . . . 1 rthlr. 16 gr.
Charta meliori. . . . . 2 rthlr. 4 gr.
Charta membr. (velin) . . . . 4 rthlr.
Theognidis Elegi. Ex fide libror. mss. recensiti et aucti C. notis F. Sylburgii et R. F. P. Brunckii, ed. Imman. Bekkerus 815. 8 maj. . . . . 18 gr.

Ymm... 10
101